

உ

கணபதி துணை.

தாமஸ் நவிய எட்டுத்தொகை தாலகந்தா
ஆறுவதா கிய

கலித்தொகை

(பாலேக்கலி, குறிஞ்சிக்கலி.)

மூலமும்

மதுரையாசிரியர்

பிரதீபநாசு

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

— 1925 —

இவை

இடையாற்று மங்கலம்

வைத்திசுவரைபாலகா குள (குளாசுருது)

சென்னை,

பிரஸிடென்ஸிகாலேஜ தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

அனந்தராமையரால்,

நன்கு பரிசோதித்து,

தாம் புதிதாக எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன்,

சென்னை,

தேராயில் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பரிக்கப்பெற்றன,

1925

ரிஜிஸ்டரீட் காபிஸைட்.

கவித்தொகை விவர

அறிவிப்பு.

இது மூன்று நான் தெரிவித்திருந்தபடி கசு பவுண்டு ரெட்டு
லேரின் க்ளாஸ் காசித்திலும் சில நண்பர்கள் விருந்தியபடி உடு
பவுண்டு பெதாவெய்ட்டுக் காசித்திலும் பதிப்பரிக்கப் பெற்று
வருகிறது. அவற்றை,

இம்முதற் சஞ்சிகையின் விலை

(மற்றவைகள் இதனை யடுத்து வெளிவரும்.)

முழுப்புத்தகத்தின் விலை.

முன் குறித்திருந்த அளவில் அடங்காது காற்
பங்கு விரியுமென்று தோற்றுவதால்

கௌ. 2-ந் வருடம் பிப்ரவரிமாதம் முடிவுக்குள்
பணம் அனுப்புபவர்களுக்கு

(முன் பணம் அனுப்பின் அவர்களுக்கு
உடனே ரசீது அனுப்பப்படும்.)

முன்னமே பணிங்கொடுத்தவர்களுக்கு

கௌ		உ.0	
பவண்டு		பவண்டு	
ரு	அ	ரு	அ
௪	௧௨	ரு	0
௧௨	௮	௧௩	0
௧0	0	௧0	௮
௮	0	௮	௮

தபாற் கூலி வேறு.

முன்பணம் கொடுத்த அப்பர்களை; காலதாமத மாவதற்குப்
பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுகிறேன்

16-நாகபபையர் தெரு,
திருவல்லிக்கண்ப போஸ்டி
சென்னை. (29-12-24.)

இவ்வனம்:

இ. வை. அனந்தராமையன்.

உ

கணபதி சூளை

மு க வு ரை.

சீரார் கலித்தொகைக்குச் செவ்வன் குறீப்பெழுதி
நீரார் கலிசூழ் நிலத்தவர்க்குப்—பேரார்வ
முற்றளிக்க வேண்டோமே *யோமருப்பன் முண்முதலைப்
பற்றளிக்கு மக்கற் பகம்.

கலித்தொகை பெரியது; சங்கசொல்லுட்கொன்று தமிழ்மக்க
ளால் கந்திரித்துக் கொண்டாடப்பெறும் கடைச்சங்ககாலத்துப்
புறவாலகருள் ஒரு பிரிவாகிய 'எட்டுத்தொகையில் ஆளுவதென்பர்

“கற்றறினை நல்ல குறுந்தொகை வையகறுதுது
ஒருத்த பதிற்ப்பத் தோகரு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் †போற்றுங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறு வெட்டுத் தொகை”

என்புந் பெண்பாவின் வைப்பு முறை இத்தற்குக் காரணமாகும்
இதனை மேற்கணக்கெனுள் ஒன்றென்பர் பன்னிரு பாட்டிய
லுடையது; இதைப்பாட்டிய செந்துறை மார்க்கத்த தென்புர்
நச்சினுக்கினியா.

இது சொற்களைப் பொருட்கு வைகளில் பிசுந் திறுந் து

“கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலி”—என்றும்

†“திருத்தரு மாமுனிசித் தாமணி கம்பன்

விருத்தக் கவிவாழ்வு வேண்டேம—திருக்குறளோ

* சூர் மருப்பெனன்றது, திருவல்லிக்கேணிப் பெரிய தெருவில் எழுத்
ருளியிருக்கும் கற்பச விநாயக சூர்த்தியை.

(பி - ன்.) † எதனுங் கலியோ மாகம், கூலக கலியோடு, சொல்லுங் கலியோடு.

ஃ முகவுரையில் இருதரிசிடப்பெற்ற வெண்பாக்கள், சில எட்டுபிரதி
களின் முன் உள்ளன. இவை விக் தியாபாறு செந்தமிழெண்ணும் பத்திரிகை
களிலும் சிலவேறுபாட்டோடு முன்பு வெளிவந்துள்ளன. இவ்வெண்பா
வொன்றும் சீவசசிந்தாமனியனிதரையில் “திருவாக்க மாமுனிசித் தாமன்
கம்பா, விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டே - முருபுத்தக, கொங்குநீண
நாக்
கதையைக் கூறேற் குறளணுநீக, கொங்குநீலன் நாயி நெமக்கு” என நிக்க
வேறுபாட்டோடு காணப்படுகிறது.

சு

1946

கொங்குவேண மாக்கையோ கொள்ளேம் நனியாரவேம்

பொங்குதலி யின்பப் பொருள்—என்றும்

அறிஞர்கள் பாராட்டுவாரானது இச்சிறப்புப்பற்றியன்றோ

இது, முதலில் கடவுள் வாழ்த்தையும், பின்பு பாலை முதலிய
ஐந்திணைப் பெயர்களாலமைந்த ஐந்து பகுதிகளையு முடையது

இவற்றால், முதலிலுள்ளது கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யு
ளொன்று அது மதுரைநாயனியர் கவனத்துணரால் இயற்றப்
பெற்றது பின்புள்ள ஐந்துபகுதிகளுள்.

முதலாவதாகிய பாலைக்கலி நடு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் சோழநல்லுருத்திர நென்பார்.

இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சிக்கலி உக செய்யுட்களையுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் கரிலனார்

மூன்றாவதாகிய மருதக்கலி நடு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் மதுரை மருதனியநாகனார்

நான்காவதாகிய முல்லைக்கலி கள செய்யுட்களை யுடையது.
இதனை இயற்றியருளியவர் சோழநல்லுருத்திர நென்பார்

ஐந்தாவதாகிய நெய்தற்கலி நடு செய்யுட்களை யுடையது

இஃகே இயற்றியருளியவா கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளை இயற்றிய நவாந் துவனாரே .

இவாக ௪ வரலாறுகளும் இதன் உரையாசிரிய வரலாறும் முழுப் பத்தகத்துடன் இன்ன வெளிவரும்

இது தொண்டாரிய முதலிய நூல்களின் அகாபொருட் பகுதிக்கு இலக்கியமாக அமைந்தது. இம்மூல நூல், 'பேராசிரியா, நரசிணைக் கிணியம் முதலிய தொண்டாரிய உரையாசிரியாக்கள்' ஆம். இறைபரை

* மேற்கூறிய கடவுள் வாழ்த்தும் பாலை முதலிய ஐந்து திணைகளும் இவ்வளவு இவ்வளவு செய்யுட்களையுடையன என்பது, "இறைவாழ்த்தொன் மேழைது பாலைநா வேழொன். நிறைகுறிஞ்சி யின்மருத் மேழைந்[து]-துறை முல்லை, ய்மொட்டொன் ருடுயத லெண்ணன்கொன் றைமலையாக, சேரெண் ணோ ஸூவைம்ப தே" என வித்தியாபானு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கும் வெண்பா லிலும் குறிப்பெற்றது.

முகவுரை

௫

அகப்பொரு ளுரையாசிரியாலும், பரிமேலழகராலும், உரையாசிரியாலும், இலக்கணவிராக்க வுரையாசிரியாலும், அகாபொருட் பகுதிக்கு. இவர்களாலும், சேனாவரையாலும், கல்லிடமாலும், சிவபிரகாசரின் நெய்க்காதலநன் னால் யாப்பருங்கலசிறுததி யாப்பருங் கலக் காரிதை வீரசோழியன் மாறனலங்காதல் ஆகிய இவற்றி னவையா சிரியர் தாலும், அரேவோத விவேக அலகாராலும், மணி மீலவம் பெரும்பா னரின்னாலும், சொக்கபா நாவலராலும், பிறராலும் சொற்பொரு ளாராய்ச்சிதன்கூறும் யாப்புக் தம் தத்த பறவைகளில் பழங்கி னிடங் களில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்தது. இவ்வாறே அறிந்துகொள்ளும் இவ் நூலின் பண்டிதத்தாழ்வாரின் அழக் குறிப்புக்கள் உதவி செய்யவல்லாம்.

கலியெண்ணாடிக் கூசு; உறங்குகிறீர் என்று; இக்கலித்தொகையின்
ஒவ்வொரு பாடலின் உரையிறுதியிலு முள்ள குறிப்பால் அறியப்
படுகிறது இவ்வகையின் கணக்கு இதற்கு மாறாகவுமே னு சில
நூலுரைகளிற் காணப்படுகிர்.

இது கிருங்கார ரசமாகிய இன்பசுகவையைத் தலைமையாகக்
கொண்டதென்று தொகையிலேசெய்யுள் அல்காரத்து ஒத்த அன்
புடையரான தலைவனும் தலைவியுமாகிய இருவரும் தங்கடிகள் ஒருவர்
பாலொருவர் அனாபசெய்த இயல்பையு பண்டைநூல் வழக்கிற்கு
அமையக் கூறுவது. தொல்லாசிரியர்கருத்து இக்கலிப்பா இச்செய்தி-
யுறுதற்கே உரித்தென்பதும் துன்பரசெய்தி கூறுதற்கு உரித்தன்
றென்பதுமாம்; இவை:—

“இருவயி றெதது மொவ்வா வியலிதூந்
தெரியிழை மகளிரொடு மைந்தரிடை வருங்
கலப்பே யாபிணம புலப்பே யாபிண
மைந்தனை மரபி னறிவுவரத் தோன்றிப்
பொலிவொடு புணர்ந்து பொருட்டிற முடையது
கலியெனப் படுகுவ காட்சித் தாகும்”—என்றும்
“கலியே வஞ்சியிற் கையற வுரையார்”—என்றும்

முறையே *அகத்தியனொரு பன்னிருபாட்டியு ளுடைய நூற் கூறுதலால்
அறியலாகும். ஆதலால் இத்தொகையில் அகாபொருட்செய்திகள்
மிக அழகுறப் பாராட்டப் பட்டிருக்கின்றன என்பது கூறாமல் விளங்கும்.

அன்றியும்; இஃகது உ. வ. ம. ம. முதலியவனவும் பிறசெய்திகளுடன் உ.று
முதற்காலம், அந்தணர், அரசர், அமைச்சர், வணிகர், வேளாளர்களுள்
பிறருடனாகிய ஆடவரும், மகளிரும், இவ்வையிலுள்ளமுதுமையிலும் அறிந்
தொழுத வேண்டிய பற்பல நீதிகளைக் கற்பித்து, தனனைப் படித்தவரை
நன்னெறிசெய்து, தந்தைக்கு உரிய பரிசைப் புகழ் இதில் அறப்பொருள்
முதலியவற்றின் சிறப்புகளையும், கலவையுடைய பரிசுட்களையும் விவரித்து,
பறவை, மரம், செடி, கொடி, கனிவியல் முதலான பல்வற்றைச் செய்திகளும்,
காலகிண்தன்மையுடைய கூறுபெற்றிருக்கின்றன. அன்றியும் இந்நூலில்
காட்டிய பண்டைக்கால ஒழுக்க வழக்கங்களையும், அக்காலத்து
நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றையும அறிதற்கு உயக்குவதற்குப் பெருந்
துணையாக உவமத்து.

* தொல். செய. ௨, ௧௨௧. "ஒத்தாழிசைக்கவி" இளம். மேற்கோள்.

முகவுரை

சில கொள்கைகளைச் செய்யுட்களின் னிறுதியிற் கூறப்பெற்றிருத்தல்
போல, இஃகது னிறுதியில் இஃகனைத்தொகுத்தாரிவ, தொகுத்தாரிவ
என்ற குறிப்பு இன்றேனும்,

† "நாமும் பொருள்சான்ற நவ்வந் துவனொளான்

சூழிபிறை" சொக்கன் றுணைப்புவோர்—*தேவொர்

கட்டுணாவே வாழ்த்தோடு கொள்காந் கலியினையே

† கூட்டினன் ஞாலத்தோர்க்கு"

என்பதனால், ஆசிரியர் நவ்வந் துவனொளான் காலம் வாழ்த்தையுள் பாடிச்
சேர்த்து இஃகனைத் தொகுத்தாரென்று தெரிவித்தது. முற்கூறியபடி
பெறுங்குறிக்கா முதலியவர்கள் பாலைத்திணை முதலியவற்றைப்
பாடினாராயின் நவ்வந் துவனொர் தொகுத்தாரென்று இயக்கே உவமத்திற்
சிறப்பெண்ணே? சிறப்பற்றப் பொருந்தாமாந் பாது? எனின், இவா
அவர்களுள் நாமும் பாடிய பலதிணைத்தொரிய கவிப்பாக்களில் ஒவ

வொருவர் பாடல்களையே ஒவ்வொரு சீணைக்கு எடுத்துக்கொண்டு
அத்தினைக்கண் அமைக்கத்தக்கவற்றையெல்லாம் அவரவர் பாடலி
லிருந்தே அணுகி ஆராய்ந்து சேர்த்துக்கொடுத்து ஒத்தினை நாயுட்
கொடுத்தார் என்னும் அருமைப்பற்றிப் போலுமொன்று.

இங்ஙனம் தொகுத்தனில ஐந்திணையும் விரலிக் கோக்கப்பெற்ற
நற்றிணை, குறந்தொகை, அகநானூறு போலானது, விரவாது கோக்கப்
பெற்ற ஐந்துநூறும், அகப்பொருள்பற்றிய சேர்க்கைக்குத் தூலவன்
இலக்கணநூலகம், இவற்றின் ஒன்றிலேனும் || முதலிடம்பெற்றது
பாலைத்திணையை இவ் முதலில் நினைப்பதற்கும் காரணம், பாவுநூல்
இத்திணையை முதலில் வைக்காமையால், இது முதலில் வருவோ
வாராதேதாவென்று ஐயுற்றமையங்கி வராதென்று நினைப்பவர்க்கு
அத்திரிபுணர்ச்சியை நீக்கல் கருதிப்போலும்; அன்றி, பாலை நானிலப்
பொதுவாதலின், பொதுவை முற்கறிவு சிறப்பைப் பெற்றவனாக
மரபென்பதுபற்றி எளிதுமாம்; வேறு பொருள்தவன் உள்ளேனும்
கொள்க. முதலில் இடம்பெற்றது குறையுற்ற இத்திணை முதலில்
இடம்பெற்றதற்கு முதல், இவருடைய கவனி யறிவாற்றலே யாம
வல்லான் வருத்தமே வாய்க்கா லெனும்பொருள் அழகுக் கிழகுத்
முண்டோ!

(பி - ம்) * தேடுபோரது கூட்டு, தேடிப்போரது, கூட்டி; தேடுவோர் கூட்டி.

(பி - ம்) † ஊட்டினுன ஞாலதவாக்கு.

|| இத்தால் கஉ-ஆவது பக்கம் பாராக்க.

அ

முகவுரை

இவ் தொகுத்துக் கோத்தமுறை முற்கூறிய முறையையென்பது,
நச்சினுக்கிளியி† இத்தா லுரையிலுள்ளுதிபிறுத்தும் வாக்கியச்சா லும்,

† “போக்கெல்லாம் பாலை புணராத னறுவகுறிஞ்சி

|| யாக்கமணி யூட லணரிருத—கோக்கொன்றி
யில்விருததன் முல்லை யி றுதியுப்போக் கோக்கையதல்
புல்லுங் கவிமுறை கோப்பு”

என்னும் வெண்பாவாறு அறியப்படுகின்றது

இங்ஙனம் தொகுத்தாரிவரென்பதை யடுத்துத் தொகுப்பித்தல்
ரின்னவரென்பது கூறப்படாணாயால் இவர் இதைப் பிறர் வேண்டித்
தொகுக்காது தாமதமேவெனத் தொகுத்திருக்கலாடுன்றித் தோற்றுகிறது

சில தொகைகள் தொகுத்தவருடைய பாடலில்லாதனவாயும்
ஒன்றிரண்டே யுடையனவாயும் இராசிற்கு, இத்தொகை தொகுத்தவ
ருடைய பாடல் கூட உடையதாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

இந்நூல் முழுவதும் பெருரைபாளராகிய நச்சினுர்க்கினியரால்
உள்ளுறைப்பொருள் முதலிய நயங்களுள் மெய்ப்பாடும் பயனும்
பாவகையும் விளங்கா சிறந்த உரை எழுதப்பெற்றிருப்பதனால் இது
பலரும் பொருளறிந்து இன்புறுதற்குத் தக்ககாயிருக்கின்றது.

இத்தொகை காலரிட்டிடித்ததனால் எனைத்தொகைகள் அடைந்த
சில சிதைவுகளை மூலம் உரை இரண்டினும் ஒரு சிறிதும் அடை
யாது, இன்னும் பல அவைகள் வடிவாய்க் காணப்பட யிருப்ப
தற்குக் காரணம்: 'இது குறையுறாது நின்று நிலவ வேண்டும்' என்னும்
இறைவன் திருவுரையாம்; தமிழ்மக்கள் செய்த கவப்பேறுமாம், இந்
நிலைமையால் இது கற்றறிந்தார் போற்றாங் கவியாயுள்ளது.

இதனை மேற்கூறிய உரையுடன் ஸ்ரீ பான் சி வை தாமோதரம்
பிள்ளையவர்கள், ௧௮௮௭ - ம் வருடத்திற் பதிப்பித்தார்கள் அதில்
இது "நல்லந்துவனா கரித்தொகை" என்று குறிக்கப்பெற்றிருந்தாலும்

† இந்நூல் ௧௨-ஆவது பக்கம் பார்க்க.

(பி - ம்.) || "ஆக்கஞ்சு ருட லுன்மருதம்-கோர்க்குங்கா, லில்லிருத்தன் முல்லை
யிரங்க னறவெய்தல், மொல விரிந்த நூலின் றெருகை" என்பது எந்தவிதாச
நம்பி அகப்பொருள்வினாக இறுதியில் உள்ளது. ஆக்கமணிபுடலமர்மருதம்.

(பி - ம்.) — போக்கோ நெய்யல்.

(பி - ம்.) X கவித்தொகை கோப்பு.

தொகை யென்பதற்குத் தெய்துக்காய் டதெய்யது பெரிதானத லாலும், எட்டுத்தொகையுள் இஃதொழிகுத மற்றனாகாபாவும் பல புலவர்களாலேயேயாக்கப்பெற்றிருப்பதாலும், இதுவும் மேற்கூறியபடி ஐந்து புலவர்களாலேயே யாக்கப்பெற்று, அன்பு அயக்களுள் ஒருவ ராகிய நவவந்துவனாராலே தொகுக்கப்பட்டதென்று கொள்ளத்தலை தகுதியாம். இதனை,

† “பெருகெனோன் பாலை ||சீவன் குறிஞ்சி
மருதனின் நாகன் மருத—மருஞ்சீரழ
னல்லாத திரன்முல்லை —நவ்வந் துவனையதல்
கல்விவலார் கண்ட நலி”

என்ற வெண்பா வாயியுறுத்தும்.

இதனைத் தொகுத்தவராக இயற் பெயர் “அந்துவன்” என்பது இவர் கல்லி மேளாவியில் வல்லுவரான மருத நக்கிரனார் கப்பூதனார் கத்தத்தனார் என்றற்போல, இவா பெயருக்கு மருதலில் “ந” என்னும் சிறப்பு பொருளை யுணர்த்தும் இடைச்சொல்லையும் சற்றில உயர்வு குறித்துவரும் ‘ஆ’ என்னும் இடைச்சொல்லையும் சேர்த்து, அப் பெயர்ச்சொல்லை இவற்றின் இடைச்சொல்லாக்கி “நவ்வந் துவனா” என வழங்கப்பெற்றாரென்று, அது நாளடைவில் பல எடுகளில் லகர வகரங்களின்மேற் றுணர்வின் க்க எழுதப்பெறுமாபால் வகரத்தை லகர மெனமயங்கி “நல்லந் துவனா” என்று பதிப்பிக்கப்பெற்று அவ்வாறே வழங்கலாயிற்றென் றாறதோற்றுகின்றன. “நற்றீரன்” என்று சிலகாலத் துக்குமுன் வழங்கிய பெயரை உரையாடலறிந்தபிறகு உலகம் “நக்கிரன்” என்று வழங்குவதுபோல இதனையும் இனி நவ்வந் துவனென்று வழங்குமென்பது என்பதற்கு. நல்லருத்திரன் என்பதுபோல நல்லந் துவனெனக் கொள்ளின் ஒருவாறு பொருள்படுமேனும் அஃது இத் துணைச் சிறப்புடையதாகாது இது நிற்க;

நான், மேற்கூறப்பட்ட ஸ்ரீமான் சி வை. தாரோதரம்பிள்ளை யவர்கள் பதிபரித்த கலித்தொகையை ஊன்றிப் படிக்குங்காலத்தில், பலவிடத்து மூலமும் உரையும் செய்திகளும் பொருந்தாமையென, பல்வேறு வழிகளில் மிக மூயன்று அவற்றின் உண்மைகளை யறிந்து அமைத்துக்கொண்டேன் அவற்றுட் சிற்சில பிரஹ்மஸ்ரீ மஹா மஹோபாத்தியாயர் உ வே சாமீநாதையரவர்களுடன் நான் வேறுநூ லாராய்ச்சி செய்யுங்காலத்தில், அவர்களிடர் சொல்லும்படிநேரந்தன அவற்றைக் கேட்டபொழுது, அவர்கள், 'இவ்வரிய விஷயங்கள் விளங் கும்படி குறிப்பிக்கொழுதி நீங்கள் இந்நூலைப் பதிப்பிக்கவேண்டும்' (டி - ம்.) || குறிஞ்சி கயிலன் - நல்லந்துவனெய்தல்.

க௦

முகவுரை

என்று சொன்னார்கள் ரின்பு சென்னைப் பிரெஸிடென்ஸிகாலேஜ் ஸ்டீப்ஸ்கி, கி. தி. கம்பாரெடிஸ் பைலாலஜி இவற்றின் புரொபெஸரும் வெர்னாகுலர் ஸூபரின்டென்டென்டுமொகிய பிரஹ்மஸ்ரீ எஸ். சூப்பு ஸ்வாமி சாஸ்திரிகளவர்கள் எம். எ., ஐ. இ. எஸ், உட்களுக்கு அவ காசங்கிடைக்குர்போது பழைய தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து லோகோபகாரமாகப் பதிப்பிக்கவேண்டுமா என்று சொன்னார்கள். ரின்பு வேறு சில அன்பர்களுள், 'கலித்தொகை கிடைக்கவில்லை; அதனை நீங்கள் திருத்தமாகவும் விளக்கமாகவும் பதிப்பிக்கவேண்டும்' என்று என்னைந் தூண்டிவந்தார்கள் அதனால் இத்தொகையைப் பற்றி நான் குறித்திருந்த குறிப்புக்களை ஒன்றசேர்க்க வேண்டு மென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று அவ்வெண்ணத்தால் நான் முன்பு பல நூல்களைப் படித்தபோது இதில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டினால் அவற்றில் இக்களிப்பா மேற்கோளாவது, இதன் சொற்றொடராவது, இதுபற்றித் தவிர்ப்புருளாவது கண்டவிடத்து எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புக்கள யாவற்றையும் எடுத்துச் சேர்த்துவிடத்தேன் அவ்வாறு செய்கையில் 100-ஐ அயர்ச்சிமுதலிபவற்றில் சில விபேட்டன அவை

போக எஞ்சியவற்றைத் தொகுத்தெழுதி மூலம் அல்லது உரையில் ஆங்காங்கு அடிக்குறிப்பாக அமைத்து இதனை ஒருவாறு பதிப்பிக்கலானேன்.

இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடம்.

க. பல எட்டுச்சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டதனாலும் வேறு நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்ததனாலும், ஐயுற்றறிவித்து அறிவாலெழுதினவற்றைத் துணிக்ததனாலும் சமஸ்தம் உரையும் பல திருத்தமானடைந்திருத்தல்.

உ. உரையாகிய, பாடல்களைப்பகுத்துக்கொண்டு உரையெழுதியிருக்கும் இடங்களில் அவவுரைகளுக்குமுனை அவற்றுக்கு மூலமான பாடற்பகுதிகளை மீட்டும் பதிப்பித்திருத்தல்.

ங. பிரதி பேதங்களுள் சிறந்தவற்றைப் பாடமாகக் கொண்டு மற்றவற்றையும், பலவும் சிறந்தனவென்று தோற்றின் ஒன்றைப் பாடமாகக்கொண்ட மற்றவற்றையும் பிரதிபேதமென்று பக்கத்தினிறுதியிற் குறித்துக் காட்டியிருத்தல்.

ச. இப்பாட்டு, அல்லது இப்பகுதி, இன்ன நூலில் இன்ன பகுதியில் இன்னுரையில் இன்ன செய்திக்கு மேற்கோளென்பதையும், அங்கே குறிப்புவேறுபட்டிருந்தால் அவ்விவரத்தையும், நிறர்களுக்கை மறுப்பதாகத் தோன்றின் அதனையும், முன்பின் முரணுவதாகத்தோன்றின் அதனையும் ஆங்காங்கு எண்களிட்டிக்குறித்திருத்தல்.

முகவுரை

கக

நு பண்டைக்காலத்து இலக்கியங்களிலும் நிற்காலத்து இலக்கியங்

களிலும், சொல்லிலும், பொருளிலும், சொற்பொருளிலும், இதற்கொத்த பகுதிகளையும் இதிலிருந்து கிளைத்த பகுதிகளையும், பல சம்பந்தவாக்கும் தமிழின்கண் அன்பு மிகுமாறு பல மதநூற் பாடல்களிலுமிருந்து எடுத்து ஒப்புநோக்கும்படி பாட்டு அல்லது உரையில் எண்களிடமிட அவ்வப்பக்கத்தின் அடியில் அவ்வெண்களைக் கொடுத்துச் சேர்த்திருத்தல்

அ. விவாக்கவும் சேர்க்கவும் வேண்டியவை விடுபட்ட இடங்களில் மீறிக் காண்களின்முன், நின் அவை குறிப்பதற்குக் கருவியாக அ, ஆ, முதலிய எழுத்து வரிசைகளை அமைத்திருத்தல்

எ. உள்ளவற்றிற் பொருந்தா வென்று தோற்றியவற்றை [] இருந்தோ பகர்த்துள்ளும், பொருந்துமென்று தோற்றியவற்றை () நகவளைவினுள்ளும் இசைத்திருத்தல்.

அ. உரையாசிரியர் கூறிய பொருளன்றி வேறு பொருளும் இயையுமாயின் அதனையும் ஆங்காங்கு எண்களிடமிட்குறித்திருத்தல்.

க. நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகளும் அரும்பத முதலியவற்றின் அர்த்தமும் எழுத்திசைச் சேர்த்தல் முதலியவை யார்.

இந்நூலை நானிது ௧௯௨௪-ஆம் வருடமடிசாபர்மாத முடிவுக்குள் முழுதும் பதிப்பித்தது வெளியிடக்கருதி முயன்றுவந்தும் பல இடையூறுகளால் அவ்வாறுசெய்ய இயலவில்லை என் கண்பர்கள், இப்போது முழுபுத்தகமும் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தும் தமிழாசிரானி கட்டுச சிலபாகங்களை கிடைத்துப்படி அச்சானமாட்டிலவெளியிடுவது நன்றென்று வற்புறுத்தினாற்பால, இப்போது நிறைவேறியிருக்கும் கடவுள் வாழ்த்து முதலாகக் குறிஞ்சிக்கலி இந்நூதியாகவுள்ள பகுதிகளை முதற்சுப்புடமாக வெளியிடலாமென் டிழைத்திருத்தமும் அருட்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் நிறவும் புத்தக முடிந்தபின் வெளிவரும். இந்நூலும் நிற்க.

இக்கலித்தொகையைப் பதிப்பிக்க என் அகத்தித னுனரிவைத் தந்தது, புறத்தித லாடியாகிய, “மெரிமீத யுலகர் பேணுநா பவரே” என்பது.

நற்றிணையிற்பெரு நுதமிழறிவுடைபரான செலவர்கள், இதிற்பதிப்பித் திருக்கும் குறிப்புகளை ஒருவன் சேர்த்துத்தும் பலநோதிகளோடு கண் ணான்றி ஓர்நோதிகுதும், தம் வளம் பவரவன் உறந்திருக்க வேண்டு மென்பதை மனத்தால் நோக்கி, இதனை வினைவைக் குறித்தொகையாக மதித்து, தக்கம் தருதிக்கேற்ப இதனில் ஐந்து பகுதாயிர்திகளைப்

௧௨

முடிவுரை

பெறத்துணரிது, இங்குமுறையும் பதிர்றப்பத்துமாகிய நுபாய்களை முன் பணமாக வுதவி, இதனைக்கைக்கொண்டு பரிபாடல் (பரிபு+ஆடல்= பரிந்தாளுதல்) செய்வதைத் தமதுகடமைகளுள் ஒன்றென்றுகொளவ ராயின், அஃக இக்கலித்தொகை முழுதும் விரைவில் வெளிவருவ தற்குப் பெரிதும் உதவிசெய்வதாகும். இதுமேபாலவே இன்னும் சில நூல்களை வெளியிடுதற்கு ஊக்கத்தை அளிப்பதுமாகும்.

முற்புறிய நிரஹாடயீ மஹாமஹோபாத்தியாயா உ வே. சாமிநா

தையரவர்கள் முதலில் இதனைப் பதிப்பித்தற்குச் செலவு செய்து கொள்ளும்படி தாமே ரூ ௧௫௦ வலிந்தளித்தது, கவித்தொகை அச்சுப் பிரதிபென்றும், ஒப்புநோக்கிக்கோடற் சூத் ஏனையாக எட்டுப் பிரதிகள் இரண்டும், அவ்வப்போது நான் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு கூ. இதுகாறும் அச்சிடப்பெறுதலும் அச்சிடப்பெற்றிருந்தும் கிடைத்தற்கு அரியனவுகளால் பத்தகங்கள் சிலவும் தந்துதவி, சந்தித்த காலங்களில் எவ்வரை கடந்திருக்கிறது என்று வினாவிடும் அச்சிடபெற்றுப் பகுதிப்பாப்பாத்தபோது இக்குறிப்பிக்கவேண்டிய இவை நெடுங்காலமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தவை என்று தோற்றுகிறது' என்று சொல்லியும் இவ்வுறுத்தவந்தாகக் தமிழினருணைப்பயிற்று இவ்வுறுப்பவர்களும் பல பண்டைத் தமிழ்நூல்களை ஆராய்க்கு பலவகைத் குறிப்புகளுடன் அருப்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் புதிதாக எழுதிச் சேர்த்து அச்சிட்டு இறவாதிருத்தித் தமிழ்க்கட்டிற்சூப் பேருதவிபுரிந்து புகழ் பொருள் பெற்றிருப்பவர்களுமாகிய அவர்கள் இவ்வாறுதவிசெய்து எனக்கு ஊக்கத்தை யுண்டாக்கியதற்காக அவர்கட்கு என் நன்றியறிதலோடு வந்தனத்தையும் மானிறைவாகச் சேர்ப்பிக்கிறேன். அவர்கள் அளித்த சூப்பாய்த் தொகையானது இவ் தொகையிலுள்ள செப்யுனொவ்வொன்றையும் தாம் பாராட்டுவதற்கு அபிசூறியாகவுந் தோற்றுகிறது

என்கள் தேடிவைக்கத்தக்க தமிழ்நூல்களிடம் கேட்பதுபோல மேரிராணிக் கலாசாலைத்தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் தா. நமச்சீவாய முதலியாரவர்களிடத்தும் கொழும்பு யூனியவரிடிகாவேஜை லெக்சரர் ஸ்ரீமான் எஸ் அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை எம். ஏ. எல். டி அவர்களிடத்தும் நான் கவித்தொகையைப் பதிப்பிக்கக் கருதியிருப்பதைத் தெரிவித்து அவ்வோடயிச் சுவடிகள் உங்களிடமிருந்தாலும் உங்கள் அன்பாகளிடமிருந்தாலும் சில மாதங்காலம் என் பார்வைக்கு உகவலேண்டிவென்று கேட்ட பொழுது இங்குள்ளகாரன் என்னால் ஒருபாடியும் அடைபட்ட அவர்கள் தாங்கள் வேறு எட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பிரதிபேதங்கள் குறித்துவைத்திருந்த அச்சப்

புத்தகங்களை நிறைமனத்தோடு நான் பார்த்துக்கொடற்கு உதவி, இக் கவித்தொகை திருத்தமாக வெளிவரவேண்டுமென்பதே தங்கள் கருத்தென்று தங்கள் தமிழறிமானத்தைக்காட்டி நான் அச்சிடத் தொடங்குவதில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியென்றாகுமென்று எனக்கு ஊக்கமாவரித்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் பல மிக்க நன்றியறிவுடைமையோடு அன்றியும் அவர்களுள் முதலியார் அவர்கள் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் வரையில அச்சிடப்பெறாத பகுதியை இப்போது நான் விரும்பியதற்குச் சிறிதும் தடைபடுவதில் உலங்கு கொடுத்திருப்பது பேருதவியாக இருக்கிறது. காலத்தாறசெய்த உதவி பெரிதன்றோ!

இதுனைப்பதிவிற்குள்ள ஊக்கம் முதலாவது என்னைது ஆரண்டி வருகு சில தமிழறிமானங்களில் அன்புடைமையை நினைக்குந்தோறும் மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

நான், இத்தால் முதலுதங்குந் தெளிவாக விளங்கக் கூடிய 2000 குறிப்புக்களையே சேர்த்து நான் எண்ணியிருந்தார் நான் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு ஒருவருடைய செலவு படைப்பவற்றையும் சேர்ப்பதற் ப. நவியா மென நகுதி உய்க்குநாயக நகுதி புத்தகையுந் சேர்த்து நகுதிமேல்

அதனால் இப்பகுதியின்கண் குறிப்புக்கள் நாலாயிரத்துக்கு மேலாயின. அவற்றுட் சிலவற்றாகத் ஆதாம் குறிக்கப்பெறவில்லை; உடையானல் பின்பு குறிக்கப்பெற்றன.

இப்பதிவில் என்னுடைய நகுதி அயர்ச்சி வறியானை முதலிய வற்றுலும், எனக்கு மேலாடி பதாலத்து இதுகாறும் அச்சிடப்படாத நூல்கள் சில கிடைக்காமைமாலும், ஐயுற்றவற்றைத் தெளிவிக்கத்தக்க புலனையுடையவை நான் பெருகாமையாலும், சில விழைமான மேலார் திருத்தங்களும் அவற்றையுடைய நகுதிநூலும், எனக்கு அறிவிக்கவும் அறிஞர்களை மேலாடிக் கொள்ள

உன்னமே யுன்ற னுழப்பை யுணாவல்லீ
வேளளமே யில்லை மிகச்சிலரே - கனவமே
அன்னுர் புரியா ரகமகிழ்ச்சி காட்டுவ ரொள்
றின்றமை நீங்கி யிரு.

• இக் கால விறைவின இ யி னு டிதை வேறு யு ருள் செய்து வேண்டிற்
என்று தமிழில் தெரிவததை வணங் ருத்தேன்

திருவேட்டகவரன்பேட்டை
ரத்தாகி வருஷம்
மாராழித தம் கருவ

இவ்வணம்:

இ. வை. அனத்தராமையன்.
(1925)

௨

கணபதி துணை.

இப்பகுதியில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கும்
நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

(முதந்தறிப்பால் இடம்நோக்கி உய்த்துணர்க.)

1925-26

அகநானூறு

கடவுள் வாழ்த்து.

அம்பலவாணதேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ்.
சிறுநிற்பருவம்.

அம்பிகாபதி கோவை.

அரிசனநிரபுமணம்.

ககரச்சிறப்பு.

மயானகாண்டம்.

விவாககாண்டம்.

கவருடத்தினெல்லையுணாதத்தவத்
தியாயம்

இரையரைகப்பொருளுரை.

இனியது காற்பது.

உதகம்கோசம் மகைப்புராணம்.

நோத்தசிறப்புணாதத்தவத்தியாயம்.

நாசககாவாத்தி கலிமோசனமான
வத்தியாயம்.

பார்ப்பதி தவமபிரிந்தவத்தியாயம்.

அறநெறிச்சாரம்

ஆசிரியமலை.

*ஆப்பனுரப்புராணம்

இடவாரச்சருகம்.

இரகுமயிசம்.

அரசியற்படலம்.

இரத்தினசகருகம்.

இராமாயணம் (உத்தராமாயணம்)

அசுவமேதயாகப்படலம்.

சீதை வனப்புருபடலம்.

திக்குவிசயப்படலம்.

வனையெடுத்தபடலம்

இரும்பல்காஞ்சி.

இலக்கணவிளக்கம். (இ - வ.)

இலக்கணவிளக்கவுரை.

இலக்கணவிளக்கவுரைகாரர்

இலிங்கபுராணம்

[யாயம்.

நவருத்தினடை வுரை. வத்தி

எலாதி.

புறகுறுகுறு

கடவுள்வாழ்த்து.

ஐந்திணைப்பது

ஐந்திணையெழுபது.

[தூது

கச்சி ஆனந்தருத்நிரசா வண்டெவி

கடுகம் (திரிகடுகம்)

கந்தபுராணம்

அசமுதிப்படலம்

அசுரர் தோற்றுப்படலம்

இரதிரன் கயிலைசெல்படலம்

இந்திரனருச்சினைப்படலம்.

இரண்டாநாட் பூரபன்மன் யுத்தப்

இரணியன்யுத்தப்படலம். [படலம்

காசிபனுபதோப்படலம்.

காமதகனப்படலம்.

குமாரபுரிப்படலம்.

தாரகன்வதைப்படலம்.

நிருக்கல்யாணப்படலம்.

* இக்குறியிடப்பெற்றவை முன்'திரு' என்பது சேர்ந்தும் வரும்.

தூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

கரு

திருநகரப்படலம்.
 திருநாட்டுப்படலம்.
 திருவிளையாட்டுப்படலம்.
 துணைவாவருபடலம்.
 நகர்புகுபடலம். (புத்தகாண்டம்)
 மாரைப்படலம்.
 மார்ச்சுண்டேயப்படலம். [படலம்
 முத்துப் பாணியோபன் புத்தப
 மேருப்படலம்.
 மோனநீகருபடலம்.
 வள்ளியம்மை திருமுறைப்படலம்.
 வில்வன் வாதாவைதப்படலம்.

கந்தரத்தாதி.

கம்பரநதாதி.

கம்பராமாயணம்.

அகநாடுப்படலம்.
 அகலிகைப்படலம்.
 அகநகதன் துப்படலம்.
 அகநாயனவதைப்படலம்.
 அயோத்யாகாண்டம்.
 அசியற்படலம்
 ஆற்றப்படலம்.
 இராமாயனவதைப்படலம்.
 இராவணவதைப்படலம்.
 இலங்கைநாணப்படலம்.
 இலங்கைகேள்விப்படலம்.
 உண்டாட்டிப்படலம்.
 உரையோடுபடலம்

நகரப்படலம்.
 நகரபாசப்படலம்.
 நாட்டுப்படலம்.
 நிகும்பலைப்படலம்.
 நீர்விளையாட்டுப்படலம்.
 பன்னியடைப்படலம்.
 பாயிரம்.
 பாலகாண்டம்.
 பிலகீகருபடலம்.
 பூக்கொயப்படலம்.
 மகாநகரமும் சிப்பபடலம்.
 மகிரப்படலம்.
 மாயாசனகப்படலம்.
 மிநிலைக்காட்சிப்படலம்.
 மீட்சிப்படலம்.
 முத்தப்போர்ப்படலம்.
 முலபலவதைப்படலம்.
 வருணனை வாரியைணடுபடலம்.
 வரைநகாட்சிப்படலம்.
 வனம்புகுபடலம்.
 விடைகொடுத்தபடலம்.
 வீரன்னைடைக்கலப்படலம்.
 வேள்விப்படலம்.

கல்லாடம்.

கலிகாந்ததுப்பரணி.

கலித்தொகை.

களுநாவ

கரசிகண்டம்.

கடல்காணப்படலம்.
 கரணவாணப்படலம்.
 கரியாட்டுப்படலம்.
 காட்சிப்படலம்
 காரகாஸ்ப்படலம்
 கார்முதப்படலம்.
 கிங்கராவதைப்படலம்.
 கிங்கிந்தைப்படலம்.
 கும்பகருணப்படலம்.
 குலமுறை நினத்துப்படலம்
 கையடைப்படலம்.
 கோலகாணப்படலம்.
 சம்புமாலிவதைப்படலம்
 சித்திரகூடப்படலம்.
 சூரப்பகைப்படலம்.
 தாடகைவதைப்படலம்.
 திருவய்டேகப்படலம்.

கங்காள தேதுவதை.
 கட்டோற்குத்தித்கன் கதையும் கரு
 டேசன்கதையும்
 கற்பிலக்கணங்குறியது.
 கரசிப்படங்கண்டது.
 காசியினசிதப்பு.
 கேதாரவிலிங்கத்தின்கதை.
 சாமபாதித்தன்கதை.
 தேவாங்க பிமலேரகமடைந்தது.
 தேவிதக்கன்னைவிசாரலையடைந்
 விஷ்ணுகாசியையடைந்தது. [தது.

காஞ்சிப்புரணம்.

அந்தகேசப்படலம்
 கடவுள்வாழ்த்து
 கழுவாய்ப்படலம்
 கக்கேசப்படலம்

௧௬ நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

திருக்கண்புதைத்தப்படலம்

திருநகரப்படலம்

திருநாட்டுப்படலம்

திருமணப்படலம்

*நகரேற்றுப்படலம்

மாசாததன்றளிப்படலம்

கார்நாற்பது

குசேலோ பாககியானம்

மேல்கடலடைந்தவத்தியாயம்

குலோத்துங்க சோழன்கோவை

*குறள்

பரிமேலழகருரை

குறிஞ்சிப்பாட்டு

குறுந்தொகை

கூர்மபுராணம்

இராமன்வனம்புகுந்தது

இராமனவதாரித்தது

பாவதிதோற்றமுடைத்தது

*கூவப்புராணம்

நைமிசாரண்யசகருககம்

கைந்நிலை

சீவகசிந்தாமன்.

சீருப்புராணம்

[மைத்தது.

தசைககட்டியைப்பெண் ணுருவ
நாட்டுப்படலம்.

துபுவிவத்துக்காண்டம்

சூளாமணி.

கல்யாணசசருக்கம்.

சீயவதைசசருக்கம்.

சுயம்வாசசருக்கம்.

துருவசசருக்கம்.

நாட்டுசசருக்கம்.

மந்திரசாலசசருக்கம்.

முத்திசசருக்கம்

சேதுபுராணம்.

கந்தமாதனசசிறப்பு.

ஞானமிர்தம்.

தகதயாகப்பரணியுரை

தகடீர் யாதிநிரை.

தஞ்சைவாணன்கோவை.

தண்டியலங்காரம்.

தணிகைப்புராணம்.

பாலை.

கொன்றைவேந்தன்.

கேடச்சரக்கோவை [கோவையாரா.]

*கோவையாருரை (திருச்சிற்றமபலக்
சாகுந்தலம்.

சிலப்பதிகாரம்.

அடியார்க்கு நல்லார்.

அரும்பதவுரை காரா.

பதிகம்

வெஞ்ஞானபாடியம்.

இலக்கணவியல்.

சிறுபஞ்சமூலம்

சிறுபாணற்றுப்படை

சொழிக்கோவை.

சொழித்தலப்புராணம்.

சந்திரன்பூசித்தவத்தியாயம்.

சேடனுங்கேதுவும் பூசிக்கவத்தி

பிரமபுரமானவத்தியாயம். [யாயம்.

புறவமானவத்தியாயம்.

சொனத்திப்புராணம்.

கண்ணப்பாசருக்கம்.

களவுப்படலம்.

திருநகரசப்படலம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

தமிழ்க், பிலினக்கவுரை.

சனிப்பாடத்திராட்டு

திணைமாலேதூற்றைம்பது.

திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.

நாராயணசசருக்கம்.

திருச்செந்நாரப்பின்னை, ததமிழ்.

திருப்பாஞ்சரப்புராணம்.

மாயாபுரிப்படலம்.

திருமந்நிரம்

அந்தணரொழுக்கம்.

திருமுல்லை வாயிலநாதி.

திருவாங்கத்தந்திராதி.

திருவாசகம்.

அடைக்கலப்பத்து.

திருப்பொற்கண்ணம்.

திருவெம்பாலை.

திருவாஞ்சக்கோவை [டற்புராணம்

திருவாலவாயுடையா திருவிளையா

திருவாவடுதரைக்கோவை.

திருவானைக்காப்புராணம். [படலம்.

ஆகிலாண்டநாயகியாராதனைப்

ஆரஞ்சாத்துபடலம்.

கவுதம்பபடலம்.

கோசசெங்குணா வழிபடுபடலம்.

சமபுமுனிதவம்புரிபடலம்.

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

நீலவிண்ணகீசரப்படலம்.

திருவிசைப்பா.

திருவாரூர்திருவிசைப்பா.

திருவிடைக்கழிமுருகர். பிள்ளைத்தமிழ்.

சிற்றித்பருவம்.

திருவிளையாடற்புராணம். [படலம்.

இந்திரன் முடிமேல்வளை யெறிந்த

சமணரைக்கழுவேற்றியபடலம்.

சந்தரப்பேரம்பெய்தபடலம்.

சடாதகைப்பிராட்டியாரா திருவா

தாரப்படலம். [படலம்.

தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தபட

தலவிசேடம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

திருமணப்படலம். [படலம்.

பன்றிக்குட் டுகரு முலை கொடுத்த

பன்றிக்குட்டிகளை மருகிகளாக்கிய

மாணிக்கமலிற்றபடலம் [படலம்.

மாபாதசந தீர்த்தபடலம்.

வளையல்விற்படலம்.

வேல்வளைசெண்டு (உக்கிரகுமர

னுக்கு) கொடுத்தபடலம்.

திருவேங்கடத்தாதி.

தேம்பாவை.

மகவாசுப்பா வம்

வாசுவிபல்.

கல்லாடல்.

கல்லாடருரை.

கனலியல்.

கற்பியல்.

கிளவியாகதம்.

குறியிலுதாரப்பூனரியல்.

சிரப்புப்பாயிரம்.

சூத்திரம்

செய்யுளியல்.

சேனாவரையல்.

சேனாவரையருணா.

தெய்வசிவையார்.

தெய்வசிவையாருரை.

தொகைமரபு.

தொல்காப்பிய மேற்கோள்.

நசுசிஞர்க்கினியர்.

நசுசிஞர்க்கினியருரை.

நான்மரபு

பாயிரம்.

புனரியல்

புள்ளிமயங்கிபல்.

புறத்திணையியல்.

பெயரியல்.

பேராசிரியர்.

பேராசிரியருரை.

பொருளியல்.

மரபியல்.

மெய்ப்பாட்டியல்.

மொழிமரபு

விளிமரபு.

வினையியல்.

வெறுரைகாரர்.

வெற்றுமைமயங்கியல்.

வெற்றுமைமயங்கியல்.

தேவாரம்.

திருவங்கமாலே.

தொல்காப்பியம்.

அகத்திணையியல்.

இடைச்சொல்லியல் (இடையியல்)

இளம்பூரணர்

இளம்பூரணருரை.

உயிர்மயங்கியல்.

உரிச்சொல்லியல் (உரியியல்)

உவமலியல் (உவமையியல்.)

தொன்னூல்விளக்கம்.

நரிவிருத்தம்.

நல்வழி.

நளவெண்பா.

கலிதொடர்காண்டம்.

கலிநீங்குகாண்டம்.

சுயம்வரகாண்டம்.

நற்றிணை.

நன்னூல்.

இடைச்சொல்லியல் (இடையியல்)

கஅ நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

இராமாநுசகவிராயர்.

இராமாநுசகவிராயர் காண்டிகை.

உரிச்சொல்லியல் (உரியியல்.)

சிறப்புப்பாயிரம்.

பதவியல்.

பாயிரம்.

பெயரியல்.

பட்டினப்பாலை.

பதிற்றுப்பத்து

பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்:

பதினொராந்திருமுறை.

பொன்வண்ணதந்தாதி.

பரிபாடல்.

பொதுவியல்.
மயிலைநாதர்.
மயிலைநாதருரை,
மெய்யீற்றுப்புணரியல்,
விருத்தியுரை.
விருத்தியுரைகாரர்.
வினாயியல்.

நாலடியார்.
நாலாயிரதிவ்வியப்பிரபந்தம்.

சிறியதிருமடல்.
திருவாய்மொழி.
திருவிருத்தம்.
நாசசியார்திருமொழி.
பெரியதிருமடல்.
பெரியதிருமொழி.

நாற்கவிராசநம்பி யதப்பொருள்விளக்
கான்மணிக்கடிகை. [கவுரை.

நியாயப்பிரகாசம்.
நீதிநெறிவிளக்கம்.
நிலகேசி.

நருமவுரைச்சுருக்கம்.
நெடுநல்வாடை.
நெய்நாதவுரை.
சொல்லதிகாரம்.

நடைபுத்தம்.

அன்னத்தைத் தூதுவிட்டபடலம்.
இனவேனிற்படலம்.
கான்புகுபடலம்.
சுயம்வரப்படலம்.
சூதாடுபடலம்.
தேவியைக்கண்ணுற்றபடலம்.
நளன் னுதுப்படலம்.
நாட்டுப்படலம்.
பிரிவுறுபடலம்.
புனல்வினையாட்டுப்படலம்.
போர்புரிபடலம்.

பழமொழி.

பாகவதம். (க௦) ஆங்கந்தம்.

அக்குறான்வந்தவத்தியாயம்.
அக்குறான்வந்ததிருபுரத்துவிடுத்த
வத்தியாயம்.

அ. வின்மேலாடியவத்தியாயம்.
உத்தவனைக்கோருவதில்விடுத்த
வத்தியாயம். [வத்தியாயம்,
உருக்குமிணி மணத்திறமுரைத்த
கஞ்சனைக்கொன்றவத்தியாயம்.
கோவியர் துணிகளாத்தியாயம்
கோவியரைமணந்தவத்தியாயம்.
சுததன் னுவாவைக் கொன்றவத்தி
யாயம்.

சாம்பன்மணம்புரியத்தியாயம்.
சிசபாலனைக் கொன்றவத்தியாயம்.
பத்தினாயைமணம்புரியத்தியாயம்
புனல்வினையாட்டத்தியாயம்.
மதுரைகண்டவத்தியாயம், [யாயம்.
மலரவன்சிறுர்கண் டு கவர்ந்தவத்தி
வையங்குழலிசைத்தவத்தியாயம்,

பாரதம். (பெருந்தேவனா)

பிரபுவங்கலீலை.

மாபைபுழைகதி.

பிரமோத்தாகண்டம், [வத்தியாயம்,
உமாமகேசுவர பூசாபல முரைத்த
உமாமகேசுவரபூசைமகிமையுரைத்
தவத்தியாயம். [தியாயம்.
உருத்திராக்க மகிமையுரைத்தவத்
சிவதானமகிமையுரைத்த வத்தியா
யம் [யம்.
சிவயோகிமகிமையுரைத் தவத்தியா
சீமந்தனிபாவனைபெற்ற வத்தியா
யம்.

சோமவாரவிரதமான்மியவத்தியா
யம். [யாயம்.
பத்திராயுவின் கையுரைத்தவத்தி

நூற்பெயா முதலியவற்றின் அகராதி.

கக

பிரயோகவிவேகவுரை.

கராகப்படலம்.

திங்குப்படலம்.

புலவராற்றைப்படை.

புறத்திராட்டு.

தானைமறம்.

புறநாணூறு

புறநாணூற்றுரையரசிரியா.

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை,

கர்ந்தைப்படலம்

கைக்கிளைப்படலம்.

கொளு.

தும்பைப்படலம்.

பாடாண்படலம்.

பெருந்திணைப்படலம்.

இருபாற்பெருந்திணை,

வஞ்சிப்படலம்.

வாணைப்படலம்.

வெட்சிப்படலம்.

மணிமேகலை.

மதுரைக்காஞ்சி.

மலைபடுகடாம்.

மறைசையந்தாதி.

மாதன்கோவை.

மாதானலங்காரம்.

மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்.

கரப்புப்பருவம்.

முத்தொள்ளாயிரம்.

முதுமொழிக்காஞ்சி.

* முருகாற்றைப்படை

முல்லைப்பாட்டு

முதுரை.

மேருமந்தர புராணம்

[யம்

வச்சிராயுதனுத்தரம்புக்க வத்தியா

மேற்கோள்.

மோகவதைப்பராணி.

பூவானூர்ப்புராணம்.

இந்திரனருசாணைச்சருக்கம்.

இரதியருசாணைச்சருக்கம்.

பெரியபுராணம்.

எறிபத்தநாயனூர்ப்புராணம்.

கண்ணப்பநாயனூர்ப்புராணம்.

திருக்குறிப்புத் தெண்டநாயனூர்
புராணம்

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் புராணம்

திருநீலகண்டயாரம்பாணநாயனூர்

பெருகதை. [புராணம்.

பெருந்திரட்டு.

பெரும்பாணாற்றுப்படை.

பெரும்பொருள்விளக்கம்.

பேரூர்ப்புராணம்.

காமதேனுவழிபடுபடலம்.

குழகஞ்ஞளப்புச்சுவடுதற்படலம்.

கௌரீதலம்புரிபடலம்.

மருதவரைப்படலம்.

கருத்தன் முகமபெறுபடலம்.

ருநராற்றுப்படை.

சுபுராணம். [தியாயம்.

ரபியாகையிற்பலசொருபகதனவத்

யாப்பருங்கலக்காரிகை (யா. கா)

ஒழிபியல்

செய்யுளியல்

யாப்பருங்கலவிருத்தி (யா. வி)

வளையாபதி

வாயுசகிதை [யாயம்

சிவானுக் கி: கவியல்புரைத்த வத்தி

பார்ப்பதிதிருமணமும் வீரபத்தி

ராவதாரமுமுரைத்தவத்தியாயம்

விநாயகபுராணம்

அங்காரக னனுட்டித்தபடலம்

அரசியற்கைபடலம் [படலம்.

சிந்தாமணிவிநாயகர் திருவவதாரப்

சோமகாந்தன் வனம்புகுபடலம்.

சோமகாந்தன் நீலிணைப்படலம்.

திரிபுரதகனப்படலம்.

திருநகரப்படலம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

தூர்வை துலையேற்றப்படலம்.

கைமிசப்படலம். [படலம்.

பிந்திய மயூரேசர் திருவவதாரப்

மகோந்நகர் திருவவதாரப்படலம்.

மயூரேசா திருவவதாரப்படலம்.

வன்னிமகத்துவப்படலம்.

வில்விடிகுதிராழ்வார்பாரதம்.

அருகசனன் ஸ்வநிலைசருக்கம்

அருசகனன் நீர்த்த யாத்தினைச்
சருக்கம்.

கிருட்டிணன் ஹதாசருக்கம்.

குருகுலசருக்கம்.

சம்பவாசருக்கம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சூதுபோர்ச்சருக்கம்

நிரோபதி மாலையிட்டசருக்கம்.

நிராமீட்சிசருக்கம்.

பத்தாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதின்மூன்றாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினாறாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினான்காம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினெட்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினேழாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினொராம்போர்ச்சருக்கம்.

பன்னிரண்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

வசந்தகாலசருக்கம்.

வாரணாத்தசருக்கம்.

வெத்திரகீயசருக்கம்.

வீரசோழியவுரை

யாப்புப்படலம்.

* வெறுகைக்கோவை.

வெற்றிவேற்கை. [தேவர்.]

வெகுரணையுபரணம் (அகோர

பிரமதீர்த்தசருக்கம்.

மீமத் ராமாயணம். (வால்மீகி)

சுந்தரகாண்டம்.

ஆக நூல்கள் கருந்; இன்னும் சில.

பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலிகளின் செய்யுள் முதத்தறிப்பகராதி

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்.
அகவியை ம்பாடு	௨௨௮	கடுமடினல் கால்	௧௬௭	பாடின்றிப்பசந்த	௧௬௬
அண்முசுமதி	௩௮௪	கதிர்விரிகளை	௨௬௬	பாடுகம்வாவாழி	௨௩௮
அணைமருளின்	௮௬	கயமலருண்கண	௨௦௭	பான்மருண் மரு	௧௧௬
அரிதாய வறன்	௬௮	கூமர்கடுமடினல்	௨௧௩	மடியிலான்செல்வாமகக௦	
அரிமானிடித்தன்ன	௧௩௩	கொடியவருங்கோ	௩௨௪	மறையா மால்	௪௨
அருந்தவமாற்றி	௧௬௨	கொடுமிடஞஞ்	௧௬௩	மருங்கொளிரும்	௨௪௮
அரும்பொருள்	௧௦௮	கொடுவிரிதரகதி	௨௬௬	மன்றையிரேமுற	௭௮௪
அறனின்றி	௨௪	கூடாதொழி	௩௦௬	மீன்ஞெளிரிவி	௩௨௬
ஆயிழியன்மலை	௨௬௭	கூடாதொழி	௩௦௬	முதஞ்செவி மறை	௩௧௨
ஆறழியந்தணர்	௧	கூடாதொழி	௩௦௬	வயக்குறு	௧௩௪
இடுமுனெடுவேலி	௭௬	கேருமிஞ்சின	௮௨	வலிமுன்பின்	௨௬
இமையவில்	௨௦௭	செவ்வியதீவிய	௧௧௨	வறனுறலறியாத	௩௧௬
இலங்கொளி	௧௨௭	தோடுகெழியினி	௩௩௬	வறியவானிளமை	௬௨
ஈதலிற்குறை	௧௪௮	திருந்திழாய்கே	௩௬௬	வாங்குகோனெல்	௩௦௨
உண்கடன்வழி	௧௨௨	தோடங்கற்கட்ட	௧௩௩	வாருறுவண்ணம்	௩௩௨
ஊர்க்காளிவந்த	௩௩௪	தொல்வெழில்	௧௩௭	விடியல்வெறு	௨௭௧
எங்கிடைதொட்ட	௧௩௩	நடுவிகந்தொரி	௩௦	வீயகம் புலம்ப	௨௭௮
எல்லாவிர்தொ	௩௬௬	நெஞ்சுகடுக்குற	௧௩௨	வீறுகான் ஞால	௧௭௭
எறித்தருகதிர்	௩௬	நோக்குகா	௩௮௧	வேங்கைதொலை	௨௩௭
ஏளயிர்தொத்த	௩௭௬	படைபண்ணிப்	௧௦௩	வேயெனத்திராண	௩௪௭
ஒருகுழை	௧௪௬	பல்வன்ம்பகர்	௩௬	வேனிழமுந்த	௪௩
ஒன்று, இரப்பான்	௨௮௬	பா அலஞ்செவி	௧௩௩	ஆக செய்யுள்	௬௩
		பாடல்சால்	௧௩௩		

௨

கணபதிதுணை
திருச்சிற்றம்பலம்



எட்டுத் தொலையுள்
ஆறுவதாகிய

கலித்தொகை

மூலமும்,

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

- (3) (க) ஆற்றி பந்தணர்க் கருமறை பலபகந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிமந் தீமடுத்துக்
கருமந் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குனி
மாறுபடேயர் மணிமிடற் றென்னைபாய் கெனினி;
- ஞ. படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகெட்டி யாடுங்காற் கோய ரகல்குந்
கொடிபுரை வுசுப்பினூர் கொண்டசீர் தருவாளோ;
- அ. மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து
பண்டாங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோர்
வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ ;
-
- க. இச்செய்யுள், கலிப்பாவான் வாழ்த்துவந்தது; (தொல். செய். கு. ௧௦௯. நச்) மூன்றடியாற சுரிதகம் வந்தது; (தொல் செய். கு. ௧௩௧ 'போக்கியல்' இளம்) தரவு தாழிசை தனிசசொல் சுரிதகமென்னும் நான் குறுப்புடையதும் கொச்சகவொருபோகு; (தொல். செய். கு.

கசக. பே. ௩௪) என்பவற்றிற்கு மேற்கோள்.

உ

கலித்தொகை.

கக. கொலையுமுலைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் கவற்புராத்
தலையங்கை கொண்டு காபால மாகிங்கான்
முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ ;

எனவாங்கு;

கரு. பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி..

என்பது, “ வாழ்த் தியல் வகையே * நான் பாக்கு முரித்தே ”

(க) என்றதின்கண் வகையென்றதனற் கொண்ட(உ) அறுமுறைவாழ்த்தன்றித்
(ங) தனக்குப் பயன்படும்படி முன்னிலையாகக் கடவுளை வாழ்த்துதலிற்
கடவுள்வாழ்த்து எனப் பெயர் பெற்றது.

இதன் பொருள்.

(ச) ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை பலநகர்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்

க. தோல். செய். ரு. ௧௦௧.

உ. அறுமுறை வாழ்த்து — முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும்
மழையும் நாகமென்பவற்றை வாழ்த்துதல்.

ங. உலகிற்குப் பயன்படும்படியாகவும் படர்க்கையாகவும் கடவுளை வாழ்த்
துதலுமுண்டு.

ச. (அ) “ஆற்றிமுனிவான்” கந்த. அசுரர் தோற்று. கரு. (ஆ) “ஆற்றி
முனிவன்” பிரமோத். உமாமகேசுவர பூசாபல. உள. (இ) “ஆற்றி முனி
விர்கான்” வாயுசங். சிவானுக்கிரக. க. (ஈ) “ஆற்றி முனிவர்க்கெல்லா
மருமறை தெரித்தபின்னர்” † என்பவை ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்
பாலன. (உ) “வகையறிமுனிவிர” விநாயக. கைமிச. உரு என்பதும்
கருதத்தக்கது.

(ஊ) “ஆற்றி ..கூளி” என்னும் பகுதி வருக்கவெதுகைக்கு மேற்கோள், நோல். செய். கு. அக ‘ஆயிரு’ இனம். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப்.

† இவ்விடத்தும் பிறவிடத்தும் குறிக்கப்படாத ஆகாரமும் ஆங்காங்கு இடமின்மை முதலிய காரணங்களால் சேர்க்காது விடுபவையும் பின்பு இடைவிடுபட்டவை யென்னும் தலைப்புப்பெயரிட்டு இயன்ற அளவு விளக்கப்பெறும்.

(பிரதிபேதம்) * காற்பாந்தும்.

கடவுள்வாழ்த்து.

ந.

(க) கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி

மாறாப்போர் ÷ மணிமிடற் (உ) நெண்கையாய் கேளினி

என்பது: ஆறங்கத்தையும் அறியும் அந்தணர்க்கு (ங) அரியவாகிய வேதங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்து, (ஈ) பகையென்று தெளிகின்ற (ரு) கங்கையின் வேகத்தைச் சடையில் ஒரு கூற்றிலே அடக்கி, முப்புரத்திலே தீயைச்செலுத்தி, வாக்காற் கூறப்படாமல் மனத்தாற் குறித்த அப்பொருட்கும் எட்டாமல் நிற்கும், கடிதாகிய கூளியினது முதுகிடாத போரினையும் நீலமண்போலுந் திருமிடற்றினையும் எட்டுக்கையினையும் உடையாய், இவ்வனந் கட்டிலளாய் நின்று இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதொன்றைக் கேள்; என்றவாறு.

பகர்ந்து கரந்து மடுதது என்னுஞ் செய்தெனெச்சககள் (சு) செல்லு

பதிப்பில் ஓரடி குறைந்தும் வேறொரு கையெழுத்துப் பிரதியில் ஓரடி மிகுந்து முள்ளது.

க. (அ) கூற்றெசகம் குறிப்பெசகமெனவும் (ஆ) “கூறியிட்டாமற் குறிப்பி லுலுரைப்ப” எனவும் கூறுதலும் குறித்தலும் இணைந்து வருதல் காண்க.

(இ) “கூறாமற் குறித்ததன் மேற்செல்லும்” என்னும்பகுதி மல்லீறுவினையெசகமாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். இதனைச் சிலர் அல்லீறென்றும் கொள்வர். நோல். வினை. கு. நட. சே; நட. பே; நட. நச்; நன். வினை கு. உச. மயிலை. விருந்தி. இரா. இ - வி. கு. உசக.

- உ. “எண்டோள் வீசின் ருமெ பிரான்றனை” தே. திருவாகமலை.
- ந. அருங்கேடன் (தூள் ௨௬௦) என்புழிப்போல அருமை இன்மைப் பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ளின் அருமறையென்பதற்கு இந்நிலவுலகத்திலில்லாத வேதங்கள் என்று பொருள்கொள்ளுதலுமாம். ‘எஞ்சிய பொருள்களை யேழுநாடி, திங்கள்போலத் திசைவிளக்கும்மே’ என முருகற்குக் கூறியிருந்தலுங் காண்க.
- ச. கங்கை சினந்துவந்தமைபற்றித் தேறுநீரென்பதற்குப் பதைபென்று தெளிகின்ற கங்கையென்று பொருள் கூறினர் போலும்.
- இ. கங்கையைச் சடையில் ஒருகூற்றிலே அடக்கியதை, “உந்தியம்புயத்துதித்தவ னுறைதரு முலகு, மிந்திராதிய ருலகமு நடுக்குறவிரைந்து, வந்துதோன்றினன் வரநதி மலைமகள் கொழுநன், சிந்திடாதொரு சடையினிற் கார்தனன்சேர” என்பதனால் உணர்க. கம்ப. அகலிகை. ௩௩.
- ஈ. “காலநெற்றியி னகிலமுஞ்சுடு கனலி குறைபட விறைவார்தம், மேலை நெற்றி விழிக்கவந்து பணிந்து நின்றனன் யீரனே” என்னுந் தமிழிசை (பிரதிபேதம்) + மணிமிடமற யென்கையாய் கேளினி.

சு கலித்தொகை.

மென்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்து, * அஃது என்னையாய் என்னுங் (க) குறிப்புப் பெயரோடு முடிந்தது.

இது திருமேனிகொண்டு நின்றாயினும் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டா யென்றது.

அவ்வேதந்தனைக் கொண்டே ஆறங்கங்களையும் (௨) அறிய வல்லாரென்பது தோன்ற ஆற்றியந்தணர் என்றார். (௩) அந்தத்தை அணவுவார அந்தணர் என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பாரென்றவாறு.

ஆறு என்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் அப்பண்பியையுடைய † அககத்தை உணர்ததிகின்ற ஆகுபெயர் அது “கிளந்தவல்ல” (ஈ) என்பதனுட் கூறினும்.

புரையில் செல்லுமென்னும் பெயரொச்சம் கூளியென்னும் பெயரைக்
கொண்டு முடிந்ததென்று கருதும்படி “கூருமற் கேளினி”
என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். தக்கயாகப்பரணி புரையாசிரியர்.
நங்கு. தாழிசை. நாடா.

க. குறிப்புப் பெயரென்பதற்குக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரென்ப
பொருள் கொள்ளலாமாயினும் எண்கையாயென்பது வினையா லணை
யும் பெயராகாமலே பெயராடியாகப்பிறந்த பெயராமாதலால், இஃது
உறுப்புப் பெயரென்று இருக்கவேண்டியதுபோலும்; உறுப்புப்பெயர் -
[கையென்னும்] வினையடியாகப்பிறந்த பெயர்.

உ. “உரைகோளாளர்க்குரைப்பது தூலே” என்பது இயக்கருத்தக்கது.

ங. அந்தணென்பதற்கு மந்தெவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தணமை பூண்டொழுது
பவென்று பொருளுழுதாது இயக்கமுதியிருக்கும் பொருளும் இதற்
கினையக மது சஎச-ல் வேதாந்தத்தை எக்காலமும் பார்ப்பாரென
எழுதியிருக்கும் பொருளும் “அந்தணமைபூண்ட வரும்மையந்தத்துச்,
சிந்தைசெயந்தணர்”[திருமந். அந்தணரொழுக்கம்] என்பதிற்பிற்பகுதி
யின் ஸ்ரீயபொருளை வெளிப்படுத்தல் கருதிப்போலும். அழகிய தட்
பத்தினைபுடையாடென எதுப் பெயராம் என்பர்; பரிமேலழகர்.
குறள். ஈஃ.

ச. (அ)தொல். வேற்-மய. ௧௩. ௩௩, இசகுத்திரவுரையில் ஆறறியந்தணரென்
பதனை மேற்கோள்காட்டி இக்குறிப்பை எழுதியிருத்தலுமன்றி, (ஆ)சீந்
தாமணியிலும் உஎ௬ச தூற்றுலாமண்டபமென்பதற்கு தூறடியுலாவு
தலையுடையமண்டபமென்று பொருளும் எண்ணுப்பெயர்எண்ணுடைப்
பொருண்மேல் ஆகுபெயராய் நின்றதென்று இலக்கணமுமெழுதி இப்
பகுதியையே மேற்கோள்காட்டினர், இவ்வுரையாசிரியர்; கல்லாட

பிரதிமேதம். அன் ! ஆறவகத்தை யுணர்த்தின்து.

கடவுள் வாழ்த்து.

(க) ஆறுஅங்கமாகவன:—உலகியற் சொல்லை ஒழித்து வைதிகச் சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாய்ந்த * ஐந்திரபஞ்சாடக்கத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம் பாரததுவாசம் —பரமார்த்தம் பரமார்த்தினையம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம் வராகம் முதலிய கணிதமும். எழுத்தா ராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்.

(2) மறையாவன தைத்திரியமும் (ங) பவுழியமுந் தலவகாரமுந் தார

வையாசிரியரும்(இ)“இறுதியிற்சுவியாதிருத்தலானுமறுமைந்துவ்ய மிருமையாலும், பெண்ணடங்கலந்த புணையனாகியும்” என்புழி அறுமையென்று பதம்பிரித்து அதற்கு ஆறென்று பொருள் கூறி இரந்து அவகாலைபுணர்த்தலின் வையாயறந் குணப் பண்புடைப் பொருண்மே னின்றவாகு பெயரென்று இலக்கணமெழுதி அதற்கும கல். கா. கஅ-க; (ஈ) “நாற்படை” என்பதற்கு நான்கு குணத்தினை புடைய படையெ னினுமாமென்று பின்னுடையெழுதி அற்கும் கல். ஈக. க. இப்பகுதியையே மேற்கோள் காட்டினர்.

க. (அ) அங்கம்—அவயவம்; வேதாங்கத்தைக் குறிப்பாக அங்கமென்றார். (ஆ) நிருத்த முதலிய ஆறும் வேதபுருடற்கு இன்ன இன்ன அங்கமென் பதனை, கற்பங்களை சந்தவகா வெண்கண. டெந்தெனிருத்தஞ்செவ்வி சித்தைமூக, குற்ற வியாகரண முகம்பெறுவது, நாராயணீயம் நாரணீயவதக்கு என மணி. உ.ஆம காதையிற்காணப்படு ௧௦௦-௧௦௩ ஆம் அடிகளால் உணராக. (இ) நூல் புறத்தினை உஞ்சும் குணமே வுமரில் இவ்வுண்காரோ இவ்வாறங்கங்களையும் இடையாய் புதுவகையுள் ஒன்றென்று கூறி விளக்குமிடத்து, தரப் பெயர்களுள் பரமார்த்தம் பரமார்த்தினைய மென்னும் பெயர்களின்றி அபரம்பம ஆக்திரைய மென்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. (ஈ) இவ்வாறங்கங் களின் பெயர்களும் மந்திரஞ் சந்தோய்சித் நிருத்தஞ் சொதிட ர்கண்டு வியாகரணமெனச் சில வேறுபட்டும் சில இடத்திற் காணப்படுகின்றன.

உ. இவகே மறையென்றது உபநிடதத்தை யென்று சிலர் கூறுவர். அவை விளங்கவில்லை. தலவகாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பிரதியாகச் சந்

தோகமென்னும் பெயரமைந்து “சகதோகா பௌரியா சைத்திரியா சாமவேதியஸே” என ஒருமுறை நாலாயிர. பெரிய திருமொழி எ: எ: உ. இலும் காணப்படுகின்றது.

௩. பவுழ்யமென்பது, இருக்குவோத்தையுள்ள, உதுய ஒருவடமொழியின் மருஉவென்ப.

(பிரதிபேதம்) : ஊர்நியததொடகதது, ஃபரபாததம், | இருக்குப் பெயடியமும.

கி

கலித்தொகை.

வேதமுமாம். (க) இனி வேதவியாதர் * வரையறைப்படுத்திய காலத்து ஓதுகின்ற நான்கு வேதமுமாம்.

இனியென்றது, “இனிநினைந் திரக்க மாகின்று” (உ) என்றும்பேரல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது.

இது தரவு.

௪. படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ

கொடுகொட்டி யாடுங்குற் கோடுப ரகல்குந்

கொடிபுறை நுகுப்பினார் கொண்டசீர் தருவாளோ

என்பது: நின்கையில் ஒலிக்கின்ற (௩) பறை பலவாசசியங்களையும் ஒவியாநிற்கக் - கட்டிலனாய்ப் (௪) பலவடிவுகளையும் மீண்டு நின்னிடத்தே ஒடுக்கிக்

க. தோல். பாயிரத்து நான்மறை யென்பதற்குப் பொருள் கூறுமிடத்து “நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளு முடைமையால் ‘நான்மறை’ என்றார்; அவை: தைத்திரியமும் பெளடியமும் தலவகாரமும் சாம வேதமுமாம். இனி, இருக்கும் யசவும் சாமமும் அதர்வணமுமென்பாருமுளர்; அது பொருந்தாது; இவர் இந்துல் செய்த பின்னர் வேதவியாதர் * சிவ்வாழ்நாட் சிற்றறிவிலே ருணர்த்தற்கு நான்கு கூறுநசு செய்தாராகவின்” என இவ்வுரைகாரரே எழுதி யிருத்தலால் இங்கு மறையைக் குறித்தெழுதப் பெற்றிருக்கும் பின் வாக்கியம் பிறரால் இடைச் செருகப் பெற்றதோவென ஐயுறும்படி இருக்கிறது.

(பிரதிபேதம்) : கிண்புட்பல்பினிச் சிற்றறிவிலே.

உ. புறம். உசந.

௩. இதனே பறையென்றது தமருகத்தை. கொடுகொட்டியைக் கூறு
மிடத்து, 'பரிதரு செங்கையிற் படுபறையார்ப்பவும்' என சீல.
உஅ சுஅ இலும் பறை கூறப்பெற்றிருத்தலை ஒப்பு நோக்குக.
௪. (அ) 'பல் வடிவங்களையும் மீண்டு நீன்னிடத்தேயொடுக்கிக்கொண்டு'
என்றது, உலகம் இறைவன்பாலிருந்துதோன்றி அவன்பாலே யொடு
ங்குமென்னும் வழக்குப்பற்றி. (ஆ) "நீலமேனி வாலிழைபாகத், தொ
ருவ லிருதாண்மற்றீழ், மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே" ஐங்.
கடவுள். (இ) "மணிமிடற் றந்தணன், ருவி ருணிழ் தவிர்த்தனரு
லலகே" அகம். கடவுள். (ஈ) "போற்றியெல் லாவுயிர்க்குத் தோற்ற
மாம் பொற்பாதம் போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீரா மிணையடிகள்"
திருவாசகம். திருவெம். உ௦. (உ) 'நாதனுருத்திர ஞாதியினித்திரு
ஞாலம்வித்ததுவும். பிரமோத்தர. சிவயோகிமகிமை. உ.' (ஊ)
"அருள் சிவத்தினின் றெழுவெழுந்தகிலமு மதுபின், மருவி யொன்
றறக் கவித்தலு மடியுமாபோல" திருவாணக்காப். கவுதமப். உஉ.
(எ) 'அயனாகி நின்ற படைத்தமுதல்வன்' கலி. கஉக ௩-உ. உரை,
என்பன கரண்க.

(பிரதிபேதம்) ~ யாரைப்படுத்தி இக்காலத்து, ÷ கட்டிலாகிய பலவடிவு.

கடவுள்வாழ்த்து.

௭

கொண்டு, கொடிதாசிய கொட்டியெல்லுங் (க) கூத்தை ஆடுகின்ற காலத்து, பக்கம் உயர்ந்த அகன்ற அல்குவினையுடைய கொடியையொத்த இடையினையுடையாளோ தானமுடிந்துவிடிக் காலத்தினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட சீரைத் தருவான்? ஆண்டுப் பிறரில்லையே; என்றவாறு.

* கொடுக்கொட்டி, கொடுக்கொட்டி என விகாரமாயிற்று. கொடுக்கொட்டி யென்றார் (உ) எல்லாவற்றையும் அழித்துநின்று ஆடுதலின்.

க. வீரர் தம் வெற்றிக்காலதனக் களித்து ஆடுதல் மரபாதலான் வெற்றிக்கு ஆடல் ஆடு எனப்பெயரும் வழங்கும். இவ்வாறு ஆடுதல் மரபென்பதனை. (அ) “கோடியா முழுவின் முன்ன ராடல், வல்லா னல்லன் வாழ்கவவன் கண்ணி, ..மடம்ம்பெருமையி னுடன் றுமேல்வந்த, வேந்து மெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி, வீந்துரு போர்க்களத் தாடுக கோவே” பதிந். ௧௬. (ஆ) “ஆளுகு களத்து வாள்பல வீசி, யொன்றா மன்னரு மாடி னார்” பாரதம். (இ) “வென்றாடு துணங்கை” பதிந். ௭௭ (ஈ) “நீர்த்திரை யாங்கத்து நிகர்த்து முன்னின்ற, சூர்த்திறை கடந்தோளுடிய துடியும்” சீல. சு. ௧௦-௧௧. (உ) “ஆடலமர்ந்தா னமர்வெய்யோன்” பு-வே. தும்பை. ௧௧. (ஊ) “அடையா, ரானமர் வென்றி யடுகளத்துத், தோள்பெயராக், காய்ந்தடு துப்பிற் கழன்மறவ ராடினார், வேந்தோடு” பு-வே. தும்பை. ௨௧ (எ) “ஆளுங் குரிசி லுவகைக் களவென்றால், கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி - வாள்வீசி யாடினார்” தோல். புறத். கு. ௧௭. ௧௪. மேற். (ஏ) “சூடிய பொன்முடியும் பூணு மொளி துளங்க, வாடிய கூத்தரினவேந் தாடினான் - வீடிக், குறையாடல் கணைவந்து கொற்றப்போர் வாய்த்த, விறையாட வாடாதார் யார்” தோல். புறத். கு. ௨௧. ௧௪. மேற் (ஐ) “வயிரவன் மனத்தான்றன் னைப் பொருதுவான் சூலத்தேந்நி, வயிரவன் களிப்புமிக்கு வாகையி னடனஞ் செய்தான்.” காஞ்சி. அந்த கேச - ௨௬. என்பவைகளும்

விளக்கும். இம்மரபாற் சிவபெருமான் ஆடிய மூன்றாடல்கள் இங்கே கூறப் பெற்றுள்ளன. (ஒ) “கொடுக்கொட்டி பாண்டரங்கங் காபால

மெனு மிறைவன் கூடது மூன்றும்" என்பதும் ஈண்டறிதற் பாலது. இவற்றுள் (ஒ) கொடுகொட்டியும் பாண்டங்கமும் பிதினோடவி னுட்பட்டவையென்று சிலப்பதிகாரத்தால் (ந: ௧௪ உரை சு: ௩௬- ௬௬) தெரிகின்றது. அதில் கொடுகொட்டி யாவையுமொழித்தகாலேத் திருக்கூத்தெனப்படாது மூவெய் லழித்தகாலேத் திருக்கூத்தெனப்பட் டிருத்தல் சமய தூண்மலைவுபோலும். (ஒள) இவ்விருண்டும் 'வடவனத் தொருநான்' என்னுங் கல்லாடத்துங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

உ. பலவென்பதற்கு எல்லாமென்று பொருள்கூறுதலை "பலர் புகழ் ஞாயித" (முருகு. உ.) "பலர் புகழ்புலவர்" (பு-மே. கொளு உ௬௬) என்ப வற்றுக் கெழுதியிருக்கும் உரையும் வற்புறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்: 'கொடுகு கொட்டி' என ஒருபிரதியில் ஊகிக்கும்படி மேலே ஒட்டி எழுதப்பட்டுள்ளது; இது சிறந்ததென்ப மருஉ மாபறியார்.)

அ

கவித்தொகை.

* "கொட்டி யாடற் றோற்ற மொட்டிய, வுமையவ னொருபாலாக †வொருபா, லிமையா நாட்டத் திறைவ னாகி, யமையா வுட்கும் வியப்பும் விழையும், பொலியும், ... பொருந்த நோக்கிய, தொக்க ∴ வவுண ரின்னுயி ரிழப்ப, வக்களம் பொலிய வாடின னென்ப, மற்றதன், — விருந்தம் காத்தற் பொருளொடு கூடிப், பொருந்த வரூஉம் || பொருந்திய பாட, நிருத்தகுமாரபிற் றெய்வத் துதிப்பே. " இதனான் உணர்க.

அ. (க) பாண்டவர் பலகடந்து மதுகையா வீறணிந்து

(உ) பாண்டங்க மட்டுங்காற் பணையெழி [] லணைமென்றோள்

வாண்டாற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாரோ.

என்பது: மிகுஞ்செல்கின்ற போர்களித்(ந)பலவாகிய*+மூப்புங் கலாவென்று அந்த வலியாலே அவர்கள் வெந்தவித்தேற்றை அலங்கையினாலே பாண்ட னாகமென்னும் பெயர்பெற்ற கூத்தை நீ ஆடுகின்ற காலத்து (சு) மூங்கிலி னது †† அழகையுடைய அணைபோன் மெல்லியவாகிய தோள்களையுடைய (ரு)வண்டிகள் ஒலிக்குற கூந்தலையுடையாளோ ()தாளத்தினிடை நிகழுங்காலத் தினையுடைய தூக்கைத் தருவாள்? ஆனபின் பிறரில்லையே; என்றவாறு.

- க. (அ) “மண்டமா கடந்ததின்” முந்த. உளஉ. (ஆ) “மண்டமர் கடந்த வேன் மன்னர் மன்னனை” (இ) “மண்டமர் கடந்தவே னன்ன”, (ஈ) “மண்டமர் கடந்த வொள்வேன் மன்னவந்த” நைடதம், நன்ன னுது. க0, சுஅ; போர்புரி. ௫.
- உ. (அ) “பாண்டரங்கம தியந்துவான்” கந்த. இரண்டாநாட் கும. உகங. (ஆ) “பாண்டரங்க மாடுவகாற் பணையெழி லணைமென்றோன்” என்னும் பகுதி கட்டளையடிக்கு மேற்கோள். தோல். செய். கு. உக. பே. நச்.
- ங. புரம் மூன்றாதலிற் பலவாகிய முப்புரங்கள் ‘என்றார்’; “மற்றுமெம் பிரான்பல் வேறு வகையினுற் புரங்கள் செற்றல், சற்றல வெழுபா னாறு தர்மெனச் சாற்றுதுல்கள்” (திருப்பாதி. மாயாபுரி ௭) என்றும் புராணமுண்டாகலின், முப்புரங்களே பலவிருந்தன வென்றலுமாம்.
- ச. “அளவே வடிவொப்ப தன்றியே மற்றை, யினவோய் நிறத்தானு மேய்க் குந்—துளவோய, கலைக்குமரியேறுகைப்பான் காரவுணர் வீரந், தொலை க்குமரியேறுகைப்பாடோள்” என்பது ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கது.
- ஞ. மகளிர் கூந்தலில் வண்டொலிப்பதாகக் கூறல் கவிமரபு; ஞானப் பூங்கோதை முதலிய பெயரான் உமையாள் கூந்தற்கு இயற்கை மணக்கூறி இயைப்பாரு முளர்; முன் பின் மரபுநீராக்கின் அது பொருந்தாமை விளங்கும.
- (பிரதிபேதம்) கொட்டியாமாய தோற்றம், கொட்டியாடற் தேற்றம், | ஒருபாலிற் கிண்பாடாட்டது, அடினாரினலையிர், + விருதிகாததல், || பொருந்தியவாடல், [] இணை மென்றோன், + முப்பரங்களைவென்ற அந்நகையவியாலே அவர்கள் வெந் திட கீழாநீற்றை, || அந்நகையடைத்தாகிய அந்நபென்ற சொல்லி, () அதனினடை.

கடவுள்வாழ்த்து.

(க) பாண்டரங்கம், பாண்டரங்கமென விகாரமாயிற்று.

“எறமர் கடவுண் மூவையி லெய்வுழிக், கூறுகூறுகக் கொடியொடும் படையொடும், வேறுவேறு தருவின் விண்மிசைப் * பரந்தன, ரவ்வழி யொளி யொடு முருவொடிக் தோன்றித், தேர்மு னின்று திசைநிலை பணிப்பச், சுவை யுங் குறிப்பு மொழிவில தோன்றி, யவையவை யவ்வழி யாடின னாட, மைந் தரு மகளிருந் † தந்தநிலை யழிய, மெய்ப்படு சுவையொடு கைப்படை மறப்பச், கடிய காலக் காற்றென வேற்றவன், படிநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே” இதனால் உணர்க.

கக. (உ) கொலையுமுனைத்தோலசைஇக்கொன்றைத்தார்குவற்புரளத்

தலையங்கை கொண்டு நீ காபால மாடுங்கான்

முலையணிந்த (ங) முறுவலான் முற்பாணி தருவாளோ

என்பது: கொலைத்தொழிலை புண்டிய புலியைக் கொன்று அதன்றோலை உடுத்துக்; கொன்றைப்பூவாற் செய்த மாலே தோளிலே அசைய (ச) அயன் தலையை அகக்கையிலே ஏத்துகையினாலே காபாலமென்று பெயர்பெற்ற

கூத்தை நீ ஆடுங்காலத்து, முல்லையையொத்த எயிற்றினைபுடையாளோ ஒரு தாளத்தின் முதலெடுக்குங் காலத்தினைபுடைய பாணியைத் தருவாள்? ஆண்டுப் ‡ பிறிதில்லையே; என்றவாறு.

முல்லை, முலையெனவிகாரமாயிற்று. அணி, உவமவுருபு. ஓகார மூன்றும் எதிர்மறை.

ஒருதாளத்திற்குப் பாணி தூக்குச் சீரென்னும் மூன்றும் உளவேனும் || ஒவ்வொன்று ஒவ்வோராடற்கு யிகுதிவகையாற் சிறந்தமைபற்றி ஒரோவொன்றையே கூறினார். தாழிசைகளிற் சீர் தூக்குப் பாணியென நின்றனவேனும், அவை நிகழும் அடைவுபற்றிச் சுரிதகத்துப் பாணியுந்தூக்குஞ்சீருமென அடைவு கூறினார்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

என்பது: என்று சொல்லும்படியாக; என்றவாறு.

ஆங்கு, அசை; அவர் கூத்தாடுகின்ற காலங்களை யெனினுமாம்.

இது தனிச்சொல்.

- க. “பண்டங்கள் வந்து பலிதா வென்றான்” போன்வண்ணத். நட. என்பதனால், இச்சொல் பண்டங்கமெனச் சிதைந்தும் வரும்போலும்.
- உ. “புலித்தோலை யரைக்கைத்து, மின்னார் செஞ்சடைமேன் மிளிர் கொன்றை யணிந்தவனே” தே.
- ங. முறாவல் - சிரிப்பு; பல்லுக்கு ஆகுபெயர். தறன். கககங்.
- ச. “அயன்றலெகொண்டு செண்டாடல்பாடி” என்பது ஈண்டு ஆராயத் தக்கது.

ரீதிபேதம் * பாத்நாவ்யழி, பாத்நாவ்யழி. † தக்ஷியொழிய, ‡ (தாழிசைமூன்ற னிறுதியுடையதும்) பிறநிலையே யென்க, || ஒருயோரான் மிருகி.

2

க0

கவித்தொகை.

கரு. (க) பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை

பாணியை யரிவை காப்ப

(உ) வாணமில் பொருளெமக் காவர்த்தனை யாடி

என்பது: அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற காலவகனிலே, பாணியுந் தூக்குஞ் சீருமென்று சொல்லப்பட்ட இவையிற்றை மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய (உ) உமாதேவி (ச) காப்ப ஆடிக், காத்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற இக்காலத்தே ஒரு வடிவைக்கொண்டு, தேயமில்லாத பொருளாகிய * எமக்குப் பொருந்தினாய், இதற்குக் காரணம் கூறுவாயாக; என்றவாறு.

இது சுரிதகம்.

இப்பாட்டுப் பலமெய்ப்பாடுகளுந் தோற்றுவித்து நின்றதேனும், அவை உரைப்பிற் பெருகு மாதலின், முடிந்த பொருளாற் பிறந்த மெய்ப்பாடே கூறுதும்; அது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய மருட்கையாம்.

இது நான்கு உறுப்பான் வந்ததேனும், தேவபாணியான் வருதலின், முதலிலே யொத்தாழிசை † யாகாது. “எனையொன்றே, தேவர்ப் ‡ பராஅ முன்னிலைக் கண்ணே” (நீ) என்பதனால், தேவர்ப் பராயிற்றேனும் வண்ணகரு

க. (அ) “சீருடை நன்மொழி நீரோடு சிதறி” (பொருந். உச.) என்பதன் விசேடவுரையில் ‘சீரெனவே பாணியுந்துக்கு முளவாயின’ என நச்சினூர்க் கினியரும் (ஆ) “உமையவ னொருதிறனாக வோங்கிய, விமை

யவனுடிய கொடுகொட்டியாடலும்” (சிலப். சு சஉ-ந.) என்பழி, உமையவ னொருதிறனாக வென்பதற்கு ‘உமையவ னொருகூற்றினளாய் நின்று பாணி துக்குச் சீரென்னுந் தாளவகளைச்செலுத்த’ என அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்வுடையை உட்கொண்டு எழுதியிருப்பவை ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. ‘ஆணயில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி’ என்பது அகப்பாட்டு வண்ணத்திற்கு மேற்கோள். தோல். செய் கு உஉச. பேர். நச்.

ங. (அ) உமா தேவி சிவபெருமானுடலைக் காணுகிறாளென்பது பெருவழக்கு; அன்றியும் (ஆ) அதனருமைகளை அறிந்து மகிழ்ந்து பாடுகிறாளென்று கூறுப. இவற்றொடு அவ்வாடலுக்கிசையத் (இ) தாள மொத்துகிறாளென்றும் கூறுவதை “கடையுதந்தன்னி லெல்லா வுலகமுந் கடவுட் டையா, னடலைசெய் தமலை தான மறைதா நடிக்கு மீசன்” என்பதனாலும் அறிக.

ச. ‘காப்ப’ என்றது ஒத்துதலாற் காப்ப என்றபடி ‘திதத் தத்தத் தித்தத் திதி தாதை’ (நுந்தாந். இச.) என்பதற்கு, ‘திதத் தத்தத் தித்த’ என்னுந் தாளமானங்களைத் திருநடனத்தாற் காக்கின்ற (தகப்பன்) பாரசிவனுமென உரை எழுதியிருத்தலுங் காண்க.

ஞ. தோல். செய். கு. கநஅ.

(பிரதிபேதம்) * எம்மிடத்தேபொருநிலும், † ஆகாது. என்னை? ‘வண்பொன்றே’ | பராஅய, பராவுதன் முன்னினை.

முதல்வது பாலை

கக

மாகாது; எண்ணஞ்சின்னமுமிழ்த்தலின். ஆகலின், * இஃது எண்ணிடை யிட்டிசு சின்னங்குன்றிய (க) கொச்சகவொருபோகாயிற்று.

சேர்வதைக் கலிக்கு, “விராய தனையு மொருஉகில யின்றே.” (உ) என்பத னால் தனேவிரவிவரப்பெறும் என்றலின், செல்லுமென நேரீற்றியற்சேர் வந்தது;

“கலிதனே யடிவயி னேரீற் றியற்சீர், நிலைக்குறித் தன்றே தெரிபுமோர்க்கே.”
(௩) என்ற விதி † கட்டளைக்கலிக்காம். ‡ (௧)

கடவுள் வாழ்த்து முற்றிற்று.

— ௧௪௩௦ —

முதலாவது பாலே.

“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.” (சு) என்றும், “மாயோன் மேய காடுறை புலகமுஞ், || சேயோன் மேய மைவரை புலகமும், வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும், வருணன் மேய பெருமண லுலகமு, முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல் விய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.” (நு) என்றும், நிலம் நான்கேயாகக் கூற விற்பாலைக்கு நிலமின்றெனின், அற்றன்று; “புணர்தல் பிரித் தலிருத்த விராக, லாட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை, தேருக காலைத் திணைக்குறிப் பொருளே.” (சு) என நால்வகை—நிலத்திற்குங் கொண்ட உரிப்பொருட் கிடையே பிரிதலும் உரிப்பொருளாக ஆசிரியர் கொண்டார்; அப்பிரிவு நான்கு நிலத் திடையும் பொதுவாய் மயங்கிவருமென்று கருதி. ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர். நல்லத்துவனார் கோத்தாரென்று கூறுவர்.

க. கடவுள் வாழ்த்து முத்தமிழ்க்கும் பொதுவென்றும், இயற்றமிழில் வருங்காற் கொச்சக வொருபோகாய் வருமென்றும் கூறுவர், அடியார்க்கு நல்லார். சிலப் ௧ நடு.

உ, ஈ. தொல். செய். கு. ௧௧, ௨௭௭.

ச, னு. தொல். அக. கு. ௨, ௩, ௧௪.

(பிரதிபேதம்) : இவ் வண்ணிட. † கட்டளைக்கலிக்காதவன். ‡ மதுரையாசிரியர் நல்லக லுலக ரியற்றிய கடவுள் வாழ்த்து முற்றும். || செய்யோன், † நிலைதல்கொண்ட. ∴ சங்கநாயனார் கோத்தார.

ஆயின், “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய், முற்படக் கிளந்த
வேழுதிணை யென்ப” (க) என்றலிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையுங் கோத்
தல்வேண்டுமெனின், அஃது “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறுமே”
(உ) என்பதனால், அவை உரிப்பொருளன்மையின் நால்வகை நிலத்தினும் மயங்
கிவரப் பெறுமென்றார். ஆகலின் இத்தொகைக் கண்ணும் அவை மயங்கி
வரக் * கோத்தாரென்று கூறி விடுக்க. அவை விரவிய பாட்டுகள் வந்துழி
அவற்றைக் காட்டுதும்.

இனி, “சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் பரிமே” (ங) என்றவழிச்
சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும்படுமென்று † பொருள்கொண்டு அது
பற்றிப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலெனவுங் கோத்தார். (சு)† ஐங்
குறுநூற்றினும் பிறவற்றினும் வேறுபடக் கோத்தவாறுங் காண்க.

க, உ, ங. தொல். அகத். கு, க, கங, ங.

ஸ். ஐங்குறுதூறு
 ஐந்திணையம்பது
 ஐந்திணை யெழுபது
 திணைமாலை நூற்றைம்பது
 திணைமொழி யைம்பது
 கைநிலை
 மதுரைக்காஞ்சி
 பதிற்றுப்பத்து ௩௦
 பெருங்கதை
 தொல்காப்பியம்
 இறையனாகப்பொருள்
 நாற்கவிராயநம்பியகப்பொருள்
 வீரசோழியம்
 மாறனகப்பொருள்
 இலக்கணவிளக்கம்

மரு	நெய்	குறிஞ்	பா	மூல்
மூல்	குறிஞ்	மரு	பா	நெய்
குறிஞ்	மூல்	பா	மரு	நெய்
குறிஞ்	நெய்	பா	மூல்	மரு
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
மரு	மூல்	குறிஞ்	பா	நெய்
நெய்	பா	மரு	குறிஞ்	மூல்
மரு	மூல்	குறிஞ்	பா	..
மூல்	குறிஞ்	மரு	நெய்	...
குறிஞ்	நெய்	பா	மூல்	மரு
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
மூல்	குறிஞ்	மரு	பா	நெய்
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்

கம்பர் முதலியோர் குறிஞ்சியை முதலாகக் கொள்வர்.

(பிரதிபேதம்) * கோத்தார் அஃய யரவரப் பாட்டுக்கள் வந்துழி அவற்றுட்கூட்டினும்,
 † பொருள் கொண்டமை பற்றி, ‡ ஐங்குறுதூற்றின் வேறுபடக் கோத்தவாறு
 காண்க.

உ

கணபதிதுணை.

கவித் தொகை.



முதலாவது பாலைக்கவி.

- (உ.) தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
வடங்காதார் மிடல்காய வமர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணன் முவெயிலு
- டு. முடன்றக்கான் முகம்போல வெண்கதிர் தெறுதலிற்
சேருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைபினர் தியங்குந்
ராறுகெட விலங்கிய வழலனி ராரிடை
மறப்பருங் காத லிவளீண் டொழிய
விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றைஇய;
- கக. தொலைவாகி விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவென
மலையிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலைஇய கற்பினு ணீரீப்பின் வாழாதான்
முலையாகம் டிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ;
- கரு. இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
தொல்லியல் வழாஅனைத் துணையெனப் புணர்ந்தவள்
புல்லாகம் டிரியாமை பொருளாயி னல்லதை;
- கக. இடனின்றி விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்
கடனிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினு
டடமென்றோள் டிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ;.

எனவிவள்;

உச. புன்கண்கொண் டிணையவும் பொருள்வயி னகற
 லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்
 காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல்
 யாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்புநின்
 றொல்கவின் றொலைத லஞ்சியென்
 சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே.

இஃது “ஒன்றத் தமரினும்” என்னுந் துத்தித்து “நாளது
 சின்மையு மின்மைய தருமையுந், தாளான் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு,
 மின்மைய நீழ்வு முடைமைய துயர்ச்சியு, மன்பின தகலமு மகற்சிய
 தருமையு, மொன்றுப் பொருள்வயி னூக்கிய பாலினும்”(க) * என்பதனுள்,
 இன்மையது இழிவு கூறி இல்வாழ்க்கைநெறி ஆற்றுகந்தப் பொருள்வயிற்
 பிரியேனென்ற தலைமகந்தத், தலைமகளது இயல்பு கூறி, இப்பெற்றி
 யானைப் பிரியாமையே பொருளாவதெனச் சொல்லிச் சேலவழங்கு
 வித்தமை நோழி தலைமகட்து வந்து சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(உ) தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
 (ங) வாடங்காதார் மிடல்சாய (சு) வமரர்வந் திரத்தலின்
 டாடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்
 கடந்தறி முன்பொடு முக்கண்ணுன் மூவெயிலு

க. தொல். அகத். கு. சக.

உ. “முந்தி வந்துல கின்ற முதற்பெய, ரத்தணன் படைவாகி ” கம்ப.
 இராவணவதை ககஉ.

“தொடங்கற்கட் மற்றைய” இது மைவரையுலகத்துப்
 பாலைவந்தது; தொல். அகத், கு. கங். ரச.

௩. “அடிகாதார் மிடல்சாய வாரர்வர் நிரந்தலின்” என்பது இணையெதுகைக்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. கந. நச.

௪. சிவபிரான்தேவர்வேண்டத் திரிபும் எரித்தமை: (அ) “ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண்கொளீஇ, யொருகணை கொண்டு மூவெயி லுடற்றிப்,

பெருவிற லமர்க்கு வென்றி தந்த, கழையிடற் றண்ணல்” புறநா. ௧௦௦.
(ஆ) “திரிபு மெரியத் தேவர் வேண்ட, வெரிமுகப் பேரம் பேவல்

கேட்ப, வுமையவ னொருதிற னாக வோங்கிய, விமையவ னாடிய
கொடுகொட்டி யாடலும்” சீல சு: ௪௦-௪௩. என்பவற்றா லுமறிய
லாகும்.

(பிரதிபேதம்) * எனபதனன்.

முதலாவது பாலை

௧௧௧

முடன்றக்கான் (க) முகர்போல வெண்கதிர் தெறுதலிற்
(உ) சிறருங் கணிச்சிபோன் (ந) சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைநெள் தியங்குந்
ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை
(ச) மறப்பருங் * காதலி னிவளீண் டொழிய
(ஞ) விறப்பத் துணிந்தனார் கேண்மின்மற் ற ஹைய

எ - து: இறைவன் உலகுநனைப் படைக்கக் கருதிய இடத்தே, அப்படைத்தற் றொழிலைச் செய்தற்குரியனாய்த்தோன்றிய முதியவனாகிய அயன் முதலாகத் தேவர் வந்து † தம்மெல்லையொன்றாக அவுணருடைய வலியைக் || கெடுத்தற்கு இரக்கையினாலே, (க) கூற்றினைப்போலச் சினந்து வஞ்சனையைச் செய்கின்ற அவுணரை, வஞ்சியாது எதிரின்று அடுகின்ற வலியுடனே, மூன்று கண்ணையுடைய இறைவன் மூன்றெயிலையுங் கோபிக்க, அவன்முகம் தெறு மாறுபோல, ஒள்ளியனாயிற்று சுடுகையினாலே, வரைபினந்து பிறராற் சேறுதற்

- க. “குழவிஞாயிற் நெழிலிகந்தென்றார், திருமுகமருங்கிற் செருமீக்கார்” பெருங். (க) ௫௫: ச-௫. எனவும், “ஊழியிற்சினவும், பருகிமண்டில மெனப் பொலி முகத்தினன்” கம்ப. வருணனைவழி. க௫. எனவும் சினக் குறிப்பையுடைய உதயனன் முகத்திற்கும் இராமன்முகத் திற்கும் ஞாயிற்றை உவமைகூறியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.
- உ. “சேரும் ... ஆரிடை” என்பது, குறிஞ்சி முறைமை திரிந்து பாலை யாதலுக்கு மேற்கோள். சிலப். (கக) சு௦-௭௭
- ங. கோபித்தலுக்குச் சினத்தலென்னும் பெயரன்றியும் சினவென்றும் பெயருண்மையை, “சினவ லோம்புமின்” எனவருதலாலுமறிக.
- ச. “மதப்பருவகாதலிவ ளீண்டொழிய, விறப்பத்துணிந்தனிர் கேண்மின் மஃறையி” என்பது முன்னிலை சுட்டியவொருமைகளிவி ஆற்றுப் படையல்லாதவழியும் பலரில்வழியும் போற்றாமற் பன்மையொடு கூறப்படுதற்கு மேற்கோள். தொல். எச்ச. கு. கூங். ‘முன்னிலை’ தெய்வ.
- டு. “இறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின் மஃறையி” என்பது பால் வழி வமைதிக்கு மேற்கோள். தொல். எச்ச. கு. கூடு ௩௪; நேய். சொல். எ௦. ௫ - வி கு. ௩௦௦.
- சு. (அ) “கூற்றுவெகுண்டு வரினு மாற்றுமாற்றலையே” (ஆ) “கால னனைய கடுஞ்சின முன்ப” பதிக் ௧௪; ௩௩. (இ) “கூற்றொத்தியே மாற்றருஞ் சேற்றம்” புறம். ௫௭. (ஈ) “காலன் கிளர்ந்தாலும் போல்வார்” புலவ. கரந்தை. உ. (உ) “மாற்றருஞ் சேற்றத்திற்
- (பிரதிபேதம்) * காதலியன், † ஐய, ‡ இரக்கையினாலே தம்மேயனை, || கெடுத்தற்குச் சினத்துக் கூற்றினைப்போலும் வஞ்சனையை,

கரிய (க) மழுவைபுடையோன் சினக்கையினாலே அந்த மும்பும் அழித்தலைப் பெற்று உதிர்வனபோல, போவார்க்கு வழியில்லையாக வீழ்ந்து குறுக் கிட்டுக் கிடத்த வெம்மை விளங்குந் தொலையாத வழியிடையே, நின்னை மறத்தலரிதாகிய வேட்கையையுடைய இவன் இவ்விடத்தே இறந்துபடும்படியாக, ஐயனே! பொருள்வயிற் பிரியத் துணிந்தீர்; அங்ஙனம் துணிந்த நீர் யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பீராக; எ - று.

கண், காலத்தின்கண்வந்தது. கணிச்சியோன், சுட்டுப்பெயராய் நின்றது. அமரர் இரக்கையினாலே முக்கணன் மூவெயிலையும் உடல (உ) அவன்முகம் தெறுமாறுபோல, கதிர்தெறுகையினாலே வரைபினந்து, அவன்சினக்கையினாலே அவ் வெயில் ஏறபெற்று உதிர்வனபோல உதிர்ந்து, விலங்கிய ஆரிடையென்க.

(க) கேண்மின் ஐய என்றது, ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

(ச) கதிர் தெறுதலின் மலைவெம்பிய சுரம் என்றதனான், (ரு) கடுவுநிலைத் திணைக்குரிய நண்பகலும் வேனிலும் குறிஞ்சியைச் சார்ந்து தோன்றினமை கூறினார். “சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே” (க) என்பதனால், வழியருமை கூறினார். இவ்விதிகள் மேல்வருவனவற்றிற்குள் கொள்க.

இது தரவு.

கூற்றுவனே” களுநால். கடு. (ஊ) “தென் புலத்தவன் போற் செய்த சீற்றமும்” திருக்கழுத்துந். நாராயண. கட.

(எ) ‘மடங்கல்போற் சினைஇ’ என்பதற்கு, ‘சிங்கம்போலச் சினந்து’ என்றலுமாம்; புறம். எக. உரை பார்க்க.

க. (அ) கணிச்சி, மழுவின்வேருண படைக்கலமுமாம்; “கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய், வேலுமுண்டத் தோலாதோற்கே” அகம் கடவுள் எனவருதல் காண்க. (ஆ) “எறிதரு கணிச்சிச் செங்கையீசன்” கந்த. காமதகன. அஅ.

உ. சிலபெருமான் சினந்து (அ) திரிபுரத்தைத் தெய்வக்கணையால் எரித் தாரென்பது பயின்ற பெருவழக்கு; அன்றியும் (ஆ) சிரித்தெரித்தா ரென்பதும் பெருவழக்கே; (இ) விழித்தெரித்தா ரென்றும் கூறுப. இவற்றால் முகத்திற்குத்தெறுதல் கூறினார். இம்முன்றிற்கும் வட மொழிதென்மொழி இரண்டினும் ஆதாரமுண்டு.

௩. (அ) “இறத்திரா லையமற் றிவண்ணைமே தேட்டியின்” கல். உடு. (ஆ) “வரையிடை வாரண்மினைய” தீணைமொழியைம் டு. (இ) “ஐயா விளம்பழமே யென்னினீர்” தீவக. கடுகடு.

௪. இதற்கேற்ற சொற்றொடர், எட்டாவது கலியில் உள்ளது.

டு. தொல். அகத். கு. கூ. க. தொல். பொருளியல் கு. உஉ.

முதலாவது பாலை.

க௭

கக. (க) தொலைவாகி விரந்தோர்க்கொன் றியாமை * யிழிவென மலையிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ நிலைஇய கற்பினா ணீரீப்பின் வாழாதாண் முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை எ - து: முன்பு உன்

பின்பு இல்லையாய், வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின (உ) பொருள் ஈன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், யான் வருத்துணையும் ஆற்றியிரு வென்று ஆற்றுவீத்த கூற்றிலே நிலைபெற்ற கற்பனையை முன்பு உடைய வன் நீ ரீப்பின் இளமைச்செவ்வி முதிர்வினாலே உயிர் வாழாதாளாயினான்; இனி அவருடைய, நிரம்பிய முயக்கத்தை விரும்புகின்ற முலையினையுடைய மார்க்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அது வே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - து.

தொலைவு, முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு † இல்லையாதலாம்.

கரு. (௩) இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றியாமை யிழிவெனக் கல்விறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ

௧. 'சதா கொடுவென' என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இவ்வரையாசிரியர்,
 "இவையுண்டும் (சு, தா, கொடு என்பவை) இல்லென இரப்போர்

க்கும் இடனின்றி இரப்போர்க்கும் தொலைவாகி இரப்போர்க்கும் உரியவென்று உணர்க" என இத்தாழிசை முதலடிகளிலுள்ள சொற்களை அமைத்திருத்தல் ஈண்டு அறிதற்பாலது. நோல். எச்ச. கு. சஅ.

௨. கலி. கச. இன் க௦. ஆம் அடிக்குறிப்பில் ஈண்டைக்கு இயைவன ஒப்புநோக்குக.

௩. (அ) "இல்லெனமறுக்குஞ் சிறுமையுமில்லே" (ஆ) "சுமேனவிரத்தலிழிர் தன் மதனெதி, ரீயேனென்ற வதனினு மிழிந்தன்று" புறம். கஅ௦; உ௦ச.
 (இ) "அன்னவை பிறவு, மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்" என்புழி, கற்பின்கட் டோழிகூற்று நிகழ்த்ததற்கு "இல்லென.....பொரு ளாகுமோ" என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, "தோழி இந்நிகரன கூறிய வழிக் தலைவன்கூற்று நிகழும்; இவ்வழிக் கூறுங் கூற்றுக் காமமாகத் தோன்றாது பொருளாகத் தோன்றும்; காமத்திற்கு மாறாகக் கூறவேண்டிதலின்" என்பர். இளம். நோல். கற். கு. இ. (சு) தலைவன், தலைவீழுன்னார் தன்னைப் புகழுங்கூற்றிற்கு "இல்லென விரந்தோர்க் கொன்றியாமை யிழிவு" என்பதை மேற்கோள் காட்டி, "இவ்வாறு கூறவே, அவன் 'யான் செய்யேன்' எனத் தன்னைப் புகழ்ந்த வாரும்" என விளக்குவர், இளம். இதனைப் பின்பற்றுவர், கச. நோல். கற். கு. ச௦. (உ) "சதலாவது இல்லென விரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்" நோல். புறத். கு. கசு. இளம்.

(பிரதிபேதம்) : இவ்வு, (இச்செய்யுளின் மூலமுறை முடியுமினும்), † இல்லையதல்.

3

௧௮

கலித்தொகை.

தொல்லியல் * வழி அனாத் துணையெனப் புணர்ந்தவன் புல்லாகப் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: எக்காலமும், எமக்குப் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இராதவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேதேலைக் கருகின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், நமக்குப் (க்) பழைய உழுபுலம்பு வழுபுலமை வருமென்ற கூற்றை உட்கொண்டதனாலே . பிரியாயென்றே கூடினவளுடைய; தான் புல்லாகியே விரும்பின இளமைச் செவ்வியையுடைய மார்க்கைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின். அதுவே பொருளாதல்வது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று.

கக (உ) இடனின்றி யிராதோர்க்கொன் றியானை யிழிவெனக்

கடனிறந்து செயல்கூற்றித் தொருன்பொரு ளாகுமோ

(ங) வாடின்னோர் நெழுநீதத்த வயங்கிய கற்றின

டடமென்றோர் பிரியானை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: தம்முடைய இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இராதவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி,

க. (அ) “நினக்கிவன் மகனாத்தோன்றிய னா மனக்கினியாற்குநீ மகளாய தாம். பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாம். கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை” மணி. ௨௧: ௨௧-௩௨. (ஆ) “கிழவன் கிழத்தியெனவே பல பிறப்பினும் ஒருவாக்குருவர் ஈரிமையெய்திற்று” தொல். களவியல். ௫. ௨. ௩௪. (இ) “இருவரும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்ற தொடங்கி உழுபுலன்பால் ஈரிமை செய் கொழுநிலிற் கிழவனாக கிழத்தியு மென்றார்” தொல். ௧௧. ௫. ௧. ௩௪. என்பன போன்றன.

௨. இடனென்பது சொல்வமென்றும் பொருளில்லாததற்கு “இடனின்றி யிராதோர்க்கு” என்பது மேற்கோள்; ஆறா. ௧௧௦. பரி.

(அ) “பிரிவாற்றாமை யென்பது. களவிற் பிரிவாற்றாதல் வேண்டொன்று போலக் கற்பித்தல் பிரிவாற்றாதல் வேண்டப்படாது; என்னை?

புறத்தார்துப் புலகுதாமை மறைத்தல் சுற்பிற்று வேண்டுவதன்
 ருகலின்” என்பது கூறியுள்ளது. “இடனின்” .. மென்றோள் பிரியாமை
 பொருளாயினவ்வதை” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, “இனைய
 சுற்பிணைப் பிரியாமை பொருளாயினன்றி தும்மால் தரப்படும்
 பொருள் பொருளாகாமோ என்றதன் கருத்தாவது, பிரிவாற்றா
 மையின் இவன் இறந்துபடுவான், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு
 ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை
 கூறியவாருயிற்று” என்பர் பேர். தோல். மெய்ப்பு. கு. உச. (ஆ) இதனை
 யே பின்பற்றி” சுருக்கி எழுதுவர் இ-வி உரைகாரர் இ-வி. கு. இஅம்.

௩. அருத்தி, (அ) அனருதையின் றிருமகன்; (ஆ) வசிட்டமுனிவரின்
 பத்தினி; (இ) வாசிட்டத்தே வடகிசைக்கண் துருவாட்சத்திரத்தி
 (பிரதிபேதம்) * கழாமை.

முதலாவது பாலை.

௧௧

புலகுதாமை மறைத்தல் சுற்பிற்று வேண்டுவதன்
 ருகலின்” என்பது கூறியுள்ளது. “இடனின்” .. மென்றோள் பிரியாமை
 பொருளாயினவ்வதை” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, “இனைய
 சுற்பிணைப் பிரியாமை பொருளாயினன்றி தும்மால் தரப்படும்
 பொருள் பொருளாகாமோ என்றதன் கருத்தாவது, பிரிவாற்றா
 மையின் இவன் இறந்துபடுவான், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு
 ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை
 கூறியவாருயிற்று” என்பர் பேர். தோல். மெய்ப்பு. கு. உச. (ஆ) இதனை
 யே பின்பற்றி” சுருக்கி எழுதுவர் இ-வி உரைகாரர் இ-வி. கு. இஅம்.

எனருகிலுள்ள எழுமுனிவர் குழலிடையே கொழுங்குனையே கொழுமி
 ஒரு சிறுவனின் வடிவமாகக் கோற்பவன்; (அ) கலங்காத
 தெய்வக் கற்புடையவன்; (உ) வாழ்நாளற்றவர்க்குத் தோன்ற
 தொளிப்பவன்; (ஊ) வதுவைக்காலத்துக் கணவரால் மகளிர்க்குக்
 காட்டப்படுபவன்; (எ) அம்மகளிரால் அக்காலத்துக் கணவரால்
 காணா அழிதற்கு லோக்கப்படுபவன்; (ஏ) கற்புடையகளிரால் அத்தி
 காலத்துத் தொழப்படுபவன்; (ஐ) தன்னைத் தரிசித்தோர்க்கு மாந
 னிக்குபவன்; (ஒ) புகழ்மிக்கவன்; (ஓ) க் வடமீனவன், உ: வட
 மீன், ஈ: வடக்குமீன், ச: அத்தமீன், ஞ: தெய்வம், ஈ: அனருதே,
 எ: கடவுள், அ: கடவுண்மீன், க: சிறமீன், க: அத்தமீன்,
 க: அம்மீன், க: சாலினி, க: சாலி, முதலிய பெயருடையவன்;
 (ஓ) சுற்பிற் சிறத்தார்த்து எழுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுபவன்;
 (ஓ) க: “பெருநல் வாணத்து வடவரின் விளங்குந், சிறமீன் புறையுந்
 சுற்பிற் றாறுதல், வடவரின் மகன்” பெருமாள் னுண ௩௦௨-௪.
 உ: “அருத்தி யினைய சுற்பிற் ... புதல்வன்குயே” ஐங். ௪௪௨.

௩: “வடமீன் புறையும் கர்ப்பின் மடமொழி யாரிவை” 11௫௩. ௧௨௨.
 ௪: “அருந்திக் கற்பினா தோளும்” ௧௫௧௩. ௧. ௫: “பொருந்நிய
 வுவினிட புந்நுண கூடியா. வுருந்தி யகற்றிய வாசில் கர்ப்பினா”
 ௬: “அருந்திக் கர்ப்பினா மாபபணி நவதரிசு கண்டான்”
 ௭: “தொழுத்தகு தெய்வ மன்னா” ௧௫௧௩. ௩௨௭; ௧௭௨௧; ௧௯௧௨.
 ௮: “தீநிலா வடமீனின் றிறிவி யுறவான்மய” “வடமீன் கர்ப்பின்
 மனையுறைமகரி” ௧௫. (௧) ௨௭; (௫) ௨௨௯. ௯: “கடவுண்ணின்
 கற்புமாதர்” ௧௦ “வடபுலத்தி வயகு மருந்திக, கடவுட் கர்ப்பினர்”
 ௧௮௧. தேவாதர் பம்மலோகம். ௨௮; கற்பலக்ஷணம் ௩௪. ௧௧:
 “வடபுலத்தி னோக்குநர் மாற்றி விளையுமா, கடவுண் மீனினுந்
 தொழுத்தகு கர்ப்பினர் கசாசாய, கொடிமருயகுலை” நைடதம். தேவி
 யைக்கண்ணுற்ற ௨௫. ௧௨: “தொழுத்தகு வடமீனென்ன, நடையறி
 புலவரேத்தி நவிறம யந்தியென்பான்” பிரமே. சோமவாய விராத ௪௦.
 ௧௩: “கற்பா லந்திவாயருத்தி” ௧௪: “கர்ப்பினு லந்தி மனையவன்” ௧௫:
 “வடமீனிகர் கர்ப்பினா” ௧௬: விண்ணு லவ கருகித் தோன்று மேதகு
 வடமீனன்றி, மண்ணு லவ குவைய மால்ல மடந்தையா யாரு
 மில்லாப். பண்ணலந கடந்த மென்சொற் பாவையை” வில்லி.
 ௧ம்பலா. ௨௫, வாரணுவத். ௨௮. திரௌபதி. ௯௬, குது. ௨௦௨.
 ௧௭: “மறுவி லாவட மீன்புடை, கர்ப்பினா” திருவிளை. மாணர். ௪.
 என்பவை ௬௯௯ அறிதற்பாலன. பிறவும் விரிப்பிற் பெருகும்.

௨௦

கலித்தொகை.

பொருளாயினும், (௧) அருந்துதிபோலே (௨) எல்லாருந்தொழுது வாழ்த்தும்படி
 விளங்கிய கற்பனையை முன்புடையவளுடைய, காமச் செவ்வியாற் பெரு
 மையையுடையவாய, மெல்லியவாகிய தோள்களைப் பிரியாதிருத்தல் நின்
 மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரி
 கின்றது பொருளாகுமோ? எ - று.

பிரியாமை யென்றது பின்பு பிரிகின்றதனைத் தோற்றுவீதது. நின்றது.
 கற்பு, கற்பனையாதல் (௩) கர்ப்பியலான் ௧. ணர்க.

(சு) பழியொடு வருவன செய்யலாகாநென, தோழி விலக்கலின் அசை வெண்ணும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்ற.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

உரு

எனவரிவரி

க. அருத்தியென்பது, அருத்தியென்றும் தமிழில் வழங்குமென்பதை, செம்மீனென்பதற்கு அருத்தியென்று (பதிற். நக.) உரை எழுதப் பெற்றிருத்தலாலும் “குளையருத்துதி . . யென்றெண்ண” கம்பாந். ௩. ௪.) “கற்பினல். மருத்துதியானம் புவிக்களித்தார்” (நீருழலிலை. அந்.) எனச் சிவஞானமுனிவரும், “அருத்துதிக்குக் கற்பையா அருத்துதிக்குக் கற்பையார்” திருவாணக்கா. கோச சொகதனார் ௬.) எனக் கச்சியப்பமுனிவரும் மாற்றவொண்ணாகபடி அமைத்திருத்தலாலும் அறிக.

உ. கற்புடைமகளினை எல்லாருத்தொழுதேத்தல் (அ) “உடைசால் பதநி னிக்குயர்ந்தோ ரேத்தலும்” - ‘புகழ்மை’ கற்புடைமகளை மக்களே யன்றிக் தேவரு முனிவரு முடவரானோர் சென்றேத்தலுள் இயல் பாகலும்’ திலா. பதிசம். ௫௬. அடியார். (ஆ) “தெய்வத்தொழாஅன் கொழுநற் றொழுவானைத், தெய்வத் தொழ்த்தகைமை திண்ணிதால்” தில. உரு. இயதிவெண்பா. (இ) “நாடி மூரு நனிபுகழ்த் தேத்தலும், பாடு சான் மிகு புகழினிக் காவடு” வரையாதி. (ஈ) “படியேழுந் தலைமேற் கொண்ட கற்பினான்” கம்ப. கடல்காண். ௭. (உ) “தொழு தரு கற்பினனை” நாடகம். மணம்புரி ௬௦. என்பவை முடவியவற்றால் அறியலாகும். (ஊ) “அருத்தியும் வந்தனைசெ யஞ்சொலிவ வஞ்சி” என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலது.

க. கற்பியல் முக்துக்குத்திடுத்து, கற்பியல் - கற்பினது இயலெனவிரிக்க. இயல், இலக்கணம். அது கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன் றெனவும் அவனை இன்னவாதே வழிபடுக வெனவும் இருமுதுகுடவர் கற்பித்தலாலும் அந்தணர் திறுதுஞ் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கிலும் அமரச்சு சுட்டியும் ஒழுதும் ஒழுக்கம் தலை மகன் கற்பித்த லாலும் கற்பாயற்று’ என எழுதிய பகுதி ஈண்டறிதற்பாலது.

௪. (அ) “கழியாக் காத்தவராயினுஞ் சான்றோர், பழியொடு வருஉ மின்பம் வெண்கார்” அகம். ௧௧௨. (ஆ) “பாவமு மேனைப் பழியும் படவருவ, சாலினுஞ் சான்றவர் செய்கார்” நாலடி. ௨௧௮.

(பிரதிபேதம்) அருத்த.

புன்கண் கொண் டிணையவும் பொருள்வழி எனது

லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்

(க) காழ்வரை சில்லாக் கடுங் (உ) களிற் றெழுத்துல

க. யானையை அடக்கி கல்வழியில் நடத்துதற்கும் வேண்டுவன செய்து
அதினைப் பாதுகாத்ததற்கும் மேலே பாசரிருப்பதுபோலக் கீழே
பரிக் கோற்சாரு முண்டென்பது, (அ) “கீழுமேலுங் காப்போர்” நற். கஅஉ.
வறுத்தலைப் பெருங்களிறு போலும், தமிழன்வாய்ப்பான்” நற். கஅஉ.
(ஆ) “சினஞ்சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீடு” பழிதரும்
கடாஅ யானையும்” மது. ௩௮௦-௮௩. (இ) “எதிர் பரிக்காரரோட”
(ஈ) “பரிக்காரர் தாமு, மீதங்கு கடாவுவாரும்” (உ) “பாடத்திற் பரிக்கா
ர்த்தலையிடறி” பெரிய. எழிபடுத கஉ; சக. திருநாவுக்கரசு. ௧௧௦.
(ஊ) “நெடுவோடும் பாருஞ் சளிந்துவரு கடகளிற்று” சுவேதவாகனன்”
(எ) “பாருபரிக்கோல் யாவுந்தா. தே, காண்து” என்று கொதிப்பது
அவ்வெழும்” (ஏ) “வேயொபொகடர் கம்பிகைமொசலம்” விசில். வர்த்த
கக. பதினொறாம். ௧௦. பதினேழாம். ௧௧. (ஐ) “காழோர் கடுங்களிறு கவனங்
கைப்ப” மது. ௬௫௮-௬. (ஒ) “காழிற்று. கி. கசித்தவாய்ப்பைப், கைபாடை
வைத்தது மெய்யிடை, நிமிருமுண்டிடைக் கவனம்போல்” நற். ௩௬௦
(ஐ) “வேலற்கருங் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டெனத், தலைத்தலை யவர்
கதத் தவிர்ப்ப” சீவக. சக. என்பவற்றால் விளங்கும். இப்பரிக்கோல்:
குத்துக்கோல், தாறு, கவைமுட்கருவி, கழை, வேய் முதலிய பெயர்
களால் வழங்கப்படும். ‘களிற்றெனவையிற காழ்வரையிற்றில கழிவு’
பாகவ (௧௦) மதுரை ௬. என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

உ. (அ) “வயக்களிறு றெருத்தல்” (ஆ) “பெருங்களிற் றெருத்தலின்”
அகம். எஅ. ௩௦௮. (இ) “இருங்களிற் றெருத்தல்” புறம். ௧௧௦.
(ஈ) “வன்களிற் றெருத்தல் யாவும்” கந்த. தாரக. ௪௪.
(உ) வேழக்குரித்தே விதத்துகளிரென்றல் என்புழி ‘விதீந்தென்ற விதப்
பினும் களிரென்பது சாதிப்பெயர் போலவும் நிற்குமென்பது; அஃ
தாவது யானையென்னும் சாதிப்பெயரினாக் களிரென்னும் பெயர்

கூத்து [சிறு] (குறி)ப்பித்ததாம் “[செய]களிற் றெருத்தல்” என்றும்
 ஆகுமென்பது; என்று(தோல். மர. கு. ஈச) பேராசிரியரும் (ஊ)களிற்
 றெருத்தல் என்புழி, களிமென்பது எருமையினெருத்தல் முதலாயின
 வற்றை நீக்குதலாம். பொருள் வேறுபாடுடைமையின் ஒரு பொருட்
 பன்மொழியாகாது; பன்மொழித் தொகையு டைம(ருமென்று (நன். பொது.
 கு.சஎ.) மயிலைநாதரும் கூறுவர்.

உஉ

கலித்தொனிக.

(க்) பாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்புரின்

றெல்களின் றெலைத லஞ்சியென்

சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே

எ - து' என்று யான் ினக்குக் கூறும்படியாக, இவன் பொலிவழி
 வினைத் தன்னிடத்தே கொண்டு வருந்தவும், நீ பொருள் தேடப்பிரிசின்றது
 உனக்கு அன்பு அல்லவென்று யான் சொல்ல. அச்சொல்வரைத் தங்காத
 காதலோர், பின்னர் ினது இயற்கைகாலந் தொலைதலைக் கூற, அச்சொற்கு
 அஞ்சி, பரிக்கோலாற் குத்தவுந் தன்னெறியில் ில்லாத செலவுகடியகளிற்
 றெருத்தல் மெல்லிய யாழோசையின் எல்லையிலே தங்கினாற்போல, அன்
 புற்றுத் தாழ்த்து, குற்றேவன் மகளாகிய என் கூற்றின் எல்லையிலே தங்கிப்
 போகாதொழிந்தார்காண்; எ - று.

தோழி தான் செவ்வழுக்குவித்தமை கூறலின். கூறவென்பதனைத்
 தொலைதலோமெ கூட்டுக.

தங்கினர் என்பதனால் தங்காமைமும் வந்தது.

க. பாணை யாழோசையி னெல்லையிலே தங்குமென்பதனை (அ) “அணி
 யழை மகளிரும் யாணையும் வணங்கு. மணியொலி யீனை”

(த) ௩௫ ௧௦௦-௧௦௧. (அ) “வார்த்தையாளை வணக்குத்தலையுடையத, வீணைவிடையொழி விழுக்குடும் பிடிவரிது” (௨) சு. ௧௧௧-௧௧௨. என்னும் பெருங்கூறையும் அந்நால் (ச) ௩௩ யாழ்ப்பெத்தநிலில் (இ) அருஞ் சுகன் செய்யுளிலுள்ள வீணைவாலாற்றைக்கூறும் சுசு-௧௦௭. ஆம் அடி யளும் (ஈ) “மகாயாழ் வல்லமைக்க னெருவனைக் கண்டமத்தப், புகர் முகக் களிற்றின் மன்னன் முனிவனை வணங்கி” மேரு. அ. வசசிராயுத நலத்தம் பக்க. ௩௩௧. (உ) “ஐம்புலவெழத்தின் வெந்தொழி லவியக், கருணை வீணை காமுதத்தழி” குறையிந்தம். ச; (ஊ) “ஆடகத் தியன் மேனிலை மிணையணை கணையார், பாடகத்தனி யாழிசைக் குவத்திறும் வான், பாடகத்து வெண்களிற்றினை நளினமென் மலர்ப்பூம், பாடகத்தடி நடையினுப் பருவ லுறுப்பா” காஞ்சிப். திரு நகரப். அ௦. (எ) “நீலவுவெண்கரி வணக்கிய நிகரில் யாழ்த்தழவி, மலரு மின்னிசை யெழுப்புவர் மேனிலையுளிர்” தணிகை. திருநகரப். ௧௨௫. என்பவைகளும். (ஓ) “இசையினி லீவடகுத்தோற்றும் யாணையால் வேறுமென்னி, னிசைவதொன்றன்று கண்டார்” சீவக. எசுஅ எப்ப தன் விசேடவுரையில் யாணைநடத்திற் சேற்றத்தவின் அதற்கு வணங்குத வியல்பு’ என்று ௩௪. எழுதியிருத்தலும் வற்புறுத்தும். (ஐ) யாமென்பது வீணைக்கும். வேறோரிசைக்கருவிக்கும் பெயராம்.

முதலாவது பாலை.

௨௩

தங்கினுற் போலவென்னும் தொழிறுவமத்திற்கு [அன்பன்மென்றதும் தொல்கவின் குறையென்றதும்?] ... பொருளாயினவாறு காண்க.

யாழ் தோழியும் அவன் கூறியது யாழிசையுமாகக் கொண்க.
எனவின். தனிச்சொல். எஞ்சியது கரிதகம்.

இச்சரிதகத்தாற் தலைவற்கு உண்டாகிய அருளென்றும் மெய்ப்பாட் டால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவமை பிறத்தது.

செவ்வாழங்கவின் முல்லையாமெனின். ஆகாது; “செவ்விடை யழுங் கல் செல்லாமை யன்றே. வன்புறகு குறித்த நயிர்ச்சி யாகும்” (௧) என்றா ராகவின். இவ்விதி மேற் செவ்வாழங்குவனவற்றிற் கெல்லாது கொண்க.

“ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே, கொச்சக முற்றொடு கலி
 * நால்வகைத்தே.” (௨) “அவற்றான், ஒத்தாழிசைக்கலி யிருவகை; தாரும்.”
 (௩) “இடைநிலைப் பாட்டே தாவுழேந் நடைவெண், † நடைநவின் நெழுநு
 மொன்றென மொழிப.” (௪) “தாவே தாண நால்பி யிழிபர, யாழிபண யிழி
 பென்றதையவும் படுமே.” (௫) “இடைநிலைப் பாட்டே, நாவகப் பட்ட மாபின்
 வென்ப.” (௬) “அடைநிலைக்கிளவி தாழிசைப் பின்னர், நடைநவின் நெழுநுமா
 ற்வென் கிளவி” (௭) “போங்கியல் வகையே நைப்பெக, படுமே.” (௮) “தாவிய
 வெந்து மன்னகப் படுமே, புடைசி ரியுதி லையுடை, ன் னே.” (௯) என்று அத
 கிலையாகியகட்டளை யோ, தாழிசைக்குக் கூறிய இவ்வகைகள் சீர்வகை || யொத்
 தாழிசைக்கும் ஒத்தலில் இவ்விலக்கணம் கொண்டு இத்தொகையில் ஒத்தா
 ழிசை செய்தாரென் றுணர்க.

அவற்றான், இது மிகத்துள்ளிவந்த பத்தாடித்த வும். “ஒத்தாழிசையு
 மண்டில யாப்புங், குட்டமு நேரடித் கொட்டின வென்ப.” (௧௦) என்பதனால்
 ஒத்ததாழித்த ஓசைபெற்றுத், தாவகப்பட்ட — மாபின்வாய் “ஒத்து மூன்றருகு
 மொத்தாழிசையே” (௧௧) என்பதனால் ஒத்துமூன்றாய்வந்த தாழிசையும், நடை
 நவின் நெழுநு மென்றதனால் “எனவிவன்” என்று பொருள் பெற்றுவந்த
 அடைநிலைக் கிளவியும், இடைநிலைப்பாட்டின் பொருண்முடிவு காட்டித் தர
 விற் சுருங்கிவந்த சுரிதகமும் பெற்றுத், தாவின் தாழிசையினும் நேரீற்
 ரியத்தேரும் பெற்றுத், தாவின் கண் ஏறுபெற்றுதிருன நேர்புநீற்றிரையாகிய
 வஞ்சியுரிச்சேரும் பெற்றுவந்த முதனிலையொத்தாழிசைக் கலிப்பா.

* “எழுசீ ரியுதி யாகிரியற் கலியே.” (௧௨) என்பதனால் சுற்றடி நாத்
 தேர்த் அயலடி முசுசீருமாக எழுசீரான் இற்றது சுரிதகம். இவ்விதி மேவ்வரு
 வனவற்றிற்குக் கொள்க. (௧)

க. தொல். சற். சூ. சச. ௨-க. தொல். செய். சூ. ௧௩௦-௧௩௧.

௧௦, ௧௧, ௧௨. தொல். செய். சூ. ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭.

(பிரதிபேதம்) * “நால்வகைத்தே” † “நடைபயின் நெழுநு” ‡ “ஒத்தாழிசைக்கு”
 || ஒத்தாழிசைக்கு. + மாபின்வாய்,

(h) (க) அறனின்றி பய நூற்று மம்பலை நானியும்
வறனீந்தி நீசெல்லு நீரிடை நினைப்பவு
மிறைநில்லா வனையோட விதழ்சோர்பு பனிமல்கப்
பொறைநில்லா நோயோடு புல்லென்ற துதலிவள்
கிறனல னிழப்பவும் வினைவேட்டாய் கேளினி;

* உடையில ஞாயிர்வாழா னீரீப்.9 நெனப்பல
விடைகொண்டியா மிரப்பவு மெம்கொள்ளா யாயினை
கடையு வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை
படையொடு வாடிய வனிமலர் தகைப்பன;

க0 வல்லை துறப்பாயேல் வகைவாடு மிவனென
வொல்லாங்கியா மிரப்பவு முகந்தீயா யாயினை
செல்லுநீ னாற்றிடைச் சேர்ந்தெழுந்த மரம்வாடப்
புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;

கச 19ணிபுநீ விடல்குழிற் 19றழ்தரு மிவனெனப்
பணிபுவந் திரப்பவும், பலசூழ்வா யாயினை
துணிபுநீ செலக்கண்ட வாற்றிடை யம்மரத்
தணிசெல் வாடிய வந்தனிர் தகைப்பன;
எனவாங்கு;

க40 யாநிற் கூறவு மெம்கொள்ளா யாயினை
பாண திவன்போ லருள்வந் தவைகாட்டி
மீடனின்றி மெய்கூறுங் கேளிப்போ னீசெல்லுங்
காணந் தகைப்ப செலவு

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகன்த் அஃது உரைத்து, அவளது சூற்றமையின்வகை தலைமகன்த் உரைத்தவும், பின்னும் பிரிவின்மேற்சென்ற உண்மத்தையினுணை, நீர்செல்லுங்கானமே நம்மை இடித்துக் கேளிர்போல விலக்தமென, அவன் செலவழித்தும் வகை அவன் கூறியது.

- க. (அ) “பிரியுங்காலை யெதிரின்று காற்றிய மாபுடை யெதிரும்” என்பழி. கற்பினான் தலைமகன் சேயிடைப் பிரியுங்காலத்துத் தோழி கூற்று அவன்மாட்டும் தலைமகன்மாட்டும் ஆமென்று கூறித் தலைமகன் மாட்டு ஆனதற்கும், தொல். கற். கு. க. (ஆ) சரிதகம் வெண்பா வியலான் இந்நததற்கும் தொல். செய். கு. எஉ. இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர்; இளம்.

முதலாவது பாலை

உரு

இதன்பொருள்

அறனின்றி * யயதாற்று மம்பலை நானியார்

(க) வறனீர்த்தி நீசெல்லு நீளிகை நினைப்பவு

மிறைநில்லா வளையோட விதழ்ச்சோர்பு பணிமல்கப்

(உ) பொறைநில்லா கோயோடு புல்லென்ற நதவிலவர்

(ங) விறைவ ஠ னிழப்பவுர் வினைவேட்டாய் † கேளினி

எ - து: யான் சீன்பிரிவை உணர்த்துணையினாலே முன்னையிற் கிடவா வாய் விரைகழலக், கண்ணீர் இமைபினின்று முன்னர்ப் || பெருகி வீழ்ந்து, பின்னர் இமை நிறையும்படி சிந்த, பொருக்கும் அனலில் நில்லாக் காமகோ

யாவை பொலிவாழிந்த நதவிரையுடைய இவள் பின்பு அயலிடுள்ளார் தந்
(ச) நெஞ்சில் அடியின்றாய் (ரு) வெளியாகக்கூறும் (க) அம்பலைக் கூகத

லானும், நீ அரிதாகக் கடந்துசெல்லும் நீண்டவழியில் வறிகமான காலத்தை
நினைக்கையினாலும். தனது வெற்றியையுடைய காலத்தை இழவாரிற்கவும்,
வினைமேற்சேறலை விரும்பினவனே, இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக்
கேள்; எ-று.

இது தாவு.

ஈ உடையிய ஞாயிர்வாழா ணீரீப்பி னெனப்பல

(எ) விடைகொண்டியா மிரப்பாவு மொகொன் யா யாரினை

- க. (அ) செய்கெனெச்சும் நிகழ்காலத்திற்குமுரித்தாய் வருதற்கு “வறனீந்தி
நீ செல்லு நீரிடை நினைப்பவும்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்;
நச. தொல்.வினை.சூ. ௪௨. (ஆ) இதனை, துணைவினை ஒருகாலத்தெய்தி
யுத்தற்கு மேற்கோள் காட்டினர்; பாயோக விவேக துலார். திம். இ.
(இ) இருள் பருகி யென்பதற்கு இருளை விழுங்கா நீன்றென்று
பொருளும் செய்கெனெச்சும் நிகழ்காலம் உணர்த்திற்றென்று இலக்
கணமும் எழுதி யிருத்தல் பெரும்பா. க. இயகே அறிதற்பாலது.
உ. பொறைநிலலா நோய்கூரப் புல்லென்ற துதலிவன், என்பது
(நன் ௪ ரிச. சூ. ௧௫.) மயிலைநாதருடையிற் காணப்படுகின்றது.
ங. வீறனல ணிழாதல் கலி. ௧௨௪. ௧௫. “வீறன்மேனி” தீறிந்தீ. உ-ங.
ச. “அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும், புன்மையாற்
காணப்படும்” குறள். ௧௮௫.
இ. தூற்றல் - வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல்; “பிறர்பிறர் சீரெல்லாந்
-தூற்றி” நீதிநெறி. ௨௦.
ஈ. “அம்பலு மலரும்களவு” இறை. சூ. ௨௨. என்பதனுரை ஈண்டு
நோக்கற் பாலது.
எ. “உடையோர்போல விடையின்று குறகி” புறம். இச. “நம்பன் சிறிதே
யிடைநங்கிது கேட்க” சீவக. ௧௬௭௫ என்பவற்றைநோக்கின், இங்கு
இடையென்பதற்குச் சமயமென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.
(பிரதிபேதம்) : அயர்வற்று மம்பலர், + விசர்ப்பவும், + கேலினி, || பெருக கீழ்த்த.

உக

கலித்தொகை.

கூட்டிய வாற்றிடை நீர்ந்த வறுஞ்சனை

(க) யடையொடு வாயுய வணிரால் தடைப்பன

எ - து: நின்னோர்க்கைத் தடுத்தல்கொண்டு, நின்னை உயிராகவுடைய இவன் நீ பிரிவையாயின் உயிர்கொண்டொன்றே பலவற்றைக் கூறியாய்தன் இரங்குகொள்ளவும். எம்முடைய வார்த்தைகளைக் (2) காரியமென்று கருதாயாயினும். இனி நின்னைப் போகாமற் தடுப்பன. நின் னெஞ்சைச் செவ்வதின் வழியிடத்து, நீ நீக்கப்பட்ட வறுவிய சுனைகளிடத்து இலைகளோடே * கூட வாடிய அழகிய மலர்கள்; எ - து.

என்றதனால், இவனேயன்றிச் சுற்றத்தாருங் கெடுவென்றான்.

"என்றவ மருங்கிற் பூவும் புள்ளு. மந்திலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த சிலத்தின் பயத்த வாகும்" (௩) என்பதனால் மருகத்துப்புப் பாலைக்கண வந்தது.

க௦ † வல்லுநர் துறப்பாயேல் வகைவாடு மிவொன

(சு) வெல்லா ன்சியா ‡ மிரப்பவு முணர்ந்தியா யாரினை

செல்லுநீ னாற்றிடைச் செந்தெழுந்த ிமாம்வாடப்

(ஓ) புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன

௧. "அடையென்பது. தாமரை ஆம்பல் பெய்தற்றெடக்கதது நீர்நிலை ஓய்விவியர்கட்கும் தாம்பூலத்திற்கு முரித்து" (நன். பொது கு. நன.) என்பர் மயிலைசாதர்; சிறுபாண்மை வேறு ஓய்விவியர்க்கும்வரும்.

௨. காரியம் - செய்யத்தக்கது.

௩. தோல். அகந. கு. கக. (அ) இதில் இசெய்திக்கே நகசினுர்க் கினியரும் (ஆ) காமநிலை யுரைத்த வென்பதற்கு நீ பிரியின் இவன் காமயிருமென்று கூறுத வென்று பொருள்கூறி, (தோல். கந. கு. நக. "காமநிலை") அடற்கு இனம் பூணரும் "உடையிவ ளுயிர் வாழான் ..அணர்மலர் தகைப்பன" என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர்.

௪. 'உல்லாசகு' என்பதில் ஆங்கென்பதன் பொருளை (அ) "பட்டாயகு கூறல்" (ஆ) "நின்றவகிசைத்தல்" (இ) "வல்லாசகுப்பாடி" (ஈ) "வல்லாசகு வாழ்தும்" (உ) "வாழ்வாசகு வாழ்பவன்"

(ஊ) “கற்றாய் கெரியோம்பி” என்பவற்றோடு சேர்த்து ஆராய்க.

உ. “புல்லுவிட்டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பனவென்றும்போல்வன தலைவி கூற்றாய் வருவன உளவாயின் இதன்கண் (தலைவன் எடுத்தக்கொண்ட காரியத்திற்கு ‘முடி’ தலாற்றான் கொல்’ என்று அஞ்சம் அச்சத்தின்கண்) அடக்குக” என்பர், நச்; தொல். கற். கு. எ.

(பிரதிபேதம்) : கூடி, † அல்லியிற், ‡ உரைப்பவும், || வாய்வாட.

முதலாவது பாலை.

உள

எ - து: † கடுகத் துதப்பையாயின் இவன் (க) உருப்பையுண்டய உறுப்புக்கள் கெடுமென்று நினைக்குப்பொருத்தும் வழியாலே யாங்கள் இரந்துகொள்ளவும், இவன் வருத்தத்தை அடியாயாயினும். இனி பின்னைப் போகாமற் தடுப்பன. ‡ போம் ஸைவயிற் றெடுத்து, கூங்குப் பற்றுக் கோடுமென்று சேர்த்து படர்ப்பட்ட மம் வாட, அந்நினை சேருதலைத் தகவிட்டு வீழ்த்து கிடந்த பூங்கொடிகள்; எ - து.

மம், தலைவியும். கொடி சுற்றமுமாகக் கூறினான். மரத்தினது நிழலில் கின்றவின், கொடி மம் வாயினவும் நின்றது.

௭௪ நிணிபுரி விடல்குழிற் * நிற்றற்கு மிவவெனப்
பணிபுவக் திரப்பவும் பலசூர்வா பாயினை
துணிபுரி செலக்கண்ட வாற்றிடை பாய்வாத்
தணிசெல வாயுய வந்தளிர் தகைப்பன

எ - து: † நில நாட் பிற்சுத்துக்கொண்டு பின்னைக் கைவிடுதலைச் சருதுவா யாயின் இவன் இறந்துபடுவென்று தாழ்த்து வந்து இரந்து கொள்ளவும். ‡ வினைவயிற் செல்லுமாறு பலவற்றைமுற்ற குழ்வாயாயினும். இனி பின்னைத் தடுப்பன. † போதற்கு கொஞ்சாற்றுகின்ற கண்ணைவந்த வழியிடத்தில், முற்கூறிய மயக்கின் அழகு போக, வாடிக்கிடந்த அழகிய † தளிராகன்; எ - து.

முற்படா கூறிய நீரும்மலரும் மாமுறுகொடியும் போலப் பற்றுக்
கோடாதலன்றி இவளுஞ்சுற்றமும் முதலுஞ்சினையுமாறுருப்பர் || என்றான்.

இவை மூன்றும். மாமுறுகொடியும்.

இந்தாழ்ச்சைகளிற் கூறிய இறைச்சிப் பொருள்கள் துணைப்பொருட்டு
உபகாடப்பட்டு நின்றவாறு காண்க.

வினவாங்கு

எ - து: என்று; எ - து.

ஆங்கு, அனை.

இது தனிச்சொல்.

கூக யாநிற் கூறவு மொழிகொள்ளா யாயினை

யானா திவன்போ லருள்வந் தவைகாட்டி.

க. “ஸமவிபத்தாங்க” என்பதற்கும், ‘வகைமலை’ என்பதற்கும் எழுதப்
பெற்றுள்ள பொருள்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

பிரதிபேதம்: பிறழாது, + வினயிற் செல்லுமாறு, | தனி. || எனநதாயிற்று.

உஅ

கவித்தொகை.

(க) மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர் போ னீசெல்லுங்

(உ) காணந் ததைப்ப செலவு.

எ - து: யாம் தினக்குக் காரியஞ் சொல்லவும், எம்முடைய கூற்றுக்
களை ரொஞ்சாற் கொள்ளாயினாய். இனி இவனைப்போலே, (உ) கண்டார்க்கு

அருள் வருதற்குக் காரணமானவையிற்றை மேன்மேலே காட்டி, உனக்கு
(க) மேலாயின்று உண்மைகூறிக்கூறுதல் கேளிரைப்போல நிற்போக்கைத்
தடுப்பன நீ செல்லுங் காடு; எ - து.

இது சுருதிதாம்.

எம கொள்ளாயாயினையெனத் தலைவற்கு நிகழ்த்த விரைவு கண்டு தோழிக்கு அசகம் பிறந்தது. இதனால், தலைவற்கு இழிபு பிறத்தது.

(நு) தகைப்ப என்றது * அன்சாரியை பெருது நின்ற அகரவீற்றுப் பல வறிசொல்.

க. தாய்போற்கழறி யென்பதற்கு 'மேல்நின்று மெய்கூறுங்கேளிர்' ஆகிய தாயணாப்போலக் கழறியென்று இவருள்ள சொற்களை முதற்பெய்து பொருளெழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. தொல். கற். கு. ௩. ௨. ௩. ௪.

உ. "வேறு பல்லருஞ்சாம்" ஐங். ௩. ௮௩. "கடுமையகாடு" கலி. ௬.

ங. அருளென்பதற்கு 'ஒன்றின் துயர்கண்டாற் காணப்பெற்றித் தோன்றும் இயக்கம்' என்று புறநானூற்றுரை யாசிரியரும், 'வருத்தமுற்றார் மேற்செல்வது' என்று பரிமேலழகரும் எழுதியிருக்கும் விளக்கம் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ச. கழறுதல் கேளிர்மயபு, (அ) "இடிக்குய கேளிர்" குறுத். ௮௮. (ஆ) "நட்டல் யிருதிக்கண், மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டி" (இ) "இடிப்பாடையிலாத வேமராமன்னன், ..கெடும் குறள். எ. ௪. ௪. ௪. ௮. (ஈ) "களிக்கின்றேயை, அடிக்குமீ ஈடாடுன் றுன்ற வேதுவோ டறிவு காட்டி, இடிக்குகளில்லை"... என்பவையும் (உ) "நட்டாடைக் கழறுவார்க்கு, தாம் செம்மையுடைய ராதல் வேண்டிமென்னும்" பரிமேலழகா கருத்தும். இங்கு அறிதற்பாலன.

ஊ. (அ) "காணத்தகைப்ப செலவு" என்பது அன்பெருது எதிர்காலத்துப் பகர மூர்த்துநின்ற அகரவீற்று வினைச்சொல்லுக்கு மேற்கோள்; தொல். கிளவி. கு. ௬. சே. ௩. (ஆ) இதனை, பகர விறுதி அன்றினைக் கண்ணும் வந்ததென்று சிலர் எடுத்துக் காட்டியது தவறென்று மறுத்து, தாழிசை மூன்றனுள்ளும் தகைப்பனை என ஒதியவண்ணம் சுரிதகத்துக் கண்ணும் ஒதின் வண்ணங் கெடுமென்று அதனைக் குறைக்கும் வழித் குறைத்துத் தகைப்பவென ஒதினொன்பர் தெய்; தொல். கிளவி. கு. ௭. (இ) "பன்மா பரந்த புலம்" என்புழி, 'பரந்தன வென்பது பரந்தகென நின்றது' பதிந். ௮. ௪. ௬. என, அதன் உரைகாரர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே கோக்கத்தக்கது.

(பிரதீபேதம்) : அன்பெருது.

“தோழியன் னுறுத்த வாயில் புருப்பினு, மாவயி னிகழு மேன்ம
 னர் புலவர்” (க) என்பதனால், தலைவி செவவழுக்குவித்தற்குப் போக
 விட்டமையாத் தன்னுடன் ஷைவாயில்களுங் கூறினமைபோன்ற, யாம்
 சிந்தையுமென்றும் எமகொள்ளாயாயினையென்றும், தாழிசைகளினும்,
 யாயிரப்பவும் எமகொள்ளாயாயினையென்றும் (உ) யாமுரைப்பவமென்றும்
 கூறியவாறு காண்க.

யானிற் கூறவு மென்றும் பாடம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சுரிதத
 மும் பெற்றுளந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ)

(சு) வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற்

சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் டித்தைய

ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்

கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்

நி துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெளவலிற்

புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை

வெள்வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி

னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னென்றோழி;

கூ காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை

போழ்திடைப் படாஅடங் முயங்கியு மமையாரென்

றுழ்கதுப் பணிநுவர் காதலர் மற்றவர்

சூழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்;

நக முள்ளுறழ் முனையெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக்

களள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மமையாரென்

னெள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவர்

ருள்ளுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்;

கௌ துண்ணெழின் மாமைச் சணங்கணி யாகந்தங்

கண்ணெடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்

எண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ ளறிபே னென்னும்;

எனவாங்கு ;

உஉ கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி
யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த னொருநாணீர்

- க. தொல். கற். கு. அ. இதனையில் இச்செய்தி சிறிதுவேராயுள்ளது.
உ. இப்பாடம் இரண்டாக் தாழிசையிற் காணப்படுகின்றது. அதன்
உரை இரப்படிமென்பதற்கே பொருத்துகிறது.

க.ர கவித்தொகை

‘பொழுதிடைப் படநீப்பின் வாழ்வானோ
வொழிகினிப் பெருமநின் பொருட்டினிச் செலவே

இது பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகந்து, தொழி, தலைவி
செலவுக் திற்ப்பு அறிந்தவாறு, அவளது ஆற்றமையும் உணர்த்திச்,
செலவு ஒழிவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க) வலிமரன்பின் (உ) வல்லென்ற யாக்கைப (ங) புலிநோக்கிற்
(ச) சுற்றலா வில்லர் கரிவளர் பித்தைய
(ரு) சுற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்
(க) கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வர்ப்பல்

க. “வலிமுன்பின் .. என்றோழி” என்பது தாழ்த்த ஒசைத்தன்றி
ஒத்தாழிசைக் கலியுள் தாவு வச்சுதற்கு மேற்கோள். தொல்.
செய். கு. கநடு. பே.

உ. (அ) ‘வல்லென்ற தென்னெஞ்சம்’ (ஆ) ‘கல்லினும் வல்லெனு கெஞ்ச’
“துணைவிளக் கெரிபு லிலைழிப் பேழ்வாய்த் தோகைமண் புடைக்குவ
காப்புலி”

உ. (அ) சுற்றமைய வில்லன் நற். ட௭௭௧.
(ஆ) “சுற்றமைய வில்லர் கரிவளர் பித்தைய. சுற்றம்பார்த் தல்குங்
கடுங்கண் மறவா” இவை வினையெச்சப் படாக்கை வினைக்குறிப்பு
முற்றென்பா. நக. தொல். எ௭௭. கு. ௭௭.

(இ) “சுற்றமைவில்லா சுரிவளைப் பிழையை” என்பது கவிப்பாவில் அனவாடி சீர்வகையடியாய்ப் பன்வீரொழுத்தான் வந்ததற்குமேற் கோன். தேவல், செய், கு, ஓக, ஈச.

இ. அற்றம்பாத்தல்குதல். மறவர் ம. பென்பதை, “பாபு, விருக்கைக் கவிகண் ணைக்கிற், செசதொடை பிழையா வன்க ணுடவர்” (11ம், ௩.) என்பதனாலும், “வம்பலரை கவியா சேம்மைக்கண்ணே” பார்த்திருக்கும் இருபப்பினையும் கையாற் கவிக்கப்பட்ட கண்ணுற் குறித்துப் பாரக்கும பாரவையினையும் செவ்விய தொடை பிழையாத தறுகணையையு முடைய மறவர்” என்னும் அந்நுரை யாலும், “கடிகை வெள்ளிலுங் கள்ளி வற்றலும் வாடிய வுவு லொடு நீடகா பப்பி, யுழையயிற் நிரியாது முழையயி னெடுங்கிய, வாறலை யினையை: யாணமை யெள்ளி” பெருங். (க) இஃ. அரு-சு. “மறியலகிவன் செயல்யாவையும் வ. லாற்றொடு காணுந், தெற்றென்றவண மீள்கின்றழிச செவ்வெயெதிர் போந்து, குற்றந்தனக் கிசையுந்திற முடிப்பேனெனக் கொலைசெய், விற்றகிய புயவோடரில் வேறோரிடை நின்றான்.” கந்த. அசமுகிப். கரு. என்பவைகளாலும் அறிக.

க. “வழங்குநர் மடிந்த வத்த யிறத்தோர், கைப்பொரு ளில்லை யாயினு மெய்க்கொண், டின்னயிர் செகாஅர விட்டதன் றப்பற்கு” “அம்புதொடை யமைதி காண்மார் மெபலர், கலனில ராயினு கொன்றுபுன் னாட்டுவ, கல்லா வினையா கலித்த கவலை” அகம். ௧௦௬. ௩௭௭. “கொள்ளும், பொருளில் ராயிலும் பொருகெனப் பேரர் தெய்யு, மருளின் மறவ ட்தர்” திணைமலை. அச.

முதலாவது பாலை.

௩௧

(க) துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர் (உ) துயிர் வெளவலிற்
(௩) புள்ளும் வழங்காப் (ச) புலம்புகொ வாரிடை
(ரு) வென்வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி
னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னொன்றோழி

எ - து: சுற்றுதலமைந்த வில்லினையுமுடையாராய்க் கடைகுழன்ற வளர்த மயிரினையும் உடையாராய்ப் பிறாக்குக் குற்றஞ் செய்தலைப்

பார்த்திருக்கும் மெய்வலியுடைத்தாகிய வலியினையும் (சு) வற்கென்ற படம்பினையும் புலிபோலும் பார்வையினைபுமுடைய தறுகண்மையை புடைய மறவா, தாம் (எ) வம்பலர் பக்கற் பெறுவதொரு பொருளினையுடைய ரல்லராயினுந் தங்களம்புபட்டுப் பதைப்பாரைக்கண்டு மனமகிழ்வு

தற்குத் தொடர்ந்து சென்று உயிரைக்கொள்ளுகையினாலே பறவைகளும் தந்தலைசெய்யாத வருத்தத்தைக்கொண்ட, தொலையாத வழியை வென்றிய வேலை வலக்கையிலே எடுத்துப் பொருளைத் தேடிக்கொண்டு வருதலின் மெலுள்ள விருப்பத்தினாலே வினைத்தொன்று தனக்கு வெளியாகச்சொல்லுகின்ற தம்முடைய செயலை என் கோழி அறிந்தான்; எ -று.

க. “அறுமுக வொருவனோர் பெறுமுறை யின்றியு, மிறுமுறைகாணு மியல்பினி னன்றே, யஞ்சுடா நெடுவே லொன்றுநின் முகத்துச், செங்கடை மழைக்க ணிரண்டா வீத்தது” என்புழி முருகவேள், தனக்குப் பெறுகஉறு வேறென்றுமில்லையாகவும் யான்றிறந்து படு முறைமையைத் தன்கண்ணார் காணவேண்டிய காரணத்தால் இவ்வாறு செய்யானென்னவும் பொருளைக்கிற்றகு, ‘துள்ளுநர்க்காண் மார்’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினா, அடியார்க்கு. சில.உ. சக-ருஉ.

உ. (அ) “செருகோல் வாளிக் கொடுவி லாடவர், வம்பமாக்க ளுயிர்த்திறம் பெயர்த்தென, வெங்கடற் றடைமுதற் படுமுடை நழீஇ, புறுபசிக்குறுகரி குறுகல் செல்லாது, மாறுபுறம் கொடுக்கு மதரும்.” நன். ககச. (ஆ) “யாவரும், வழங்குந ரின்மையின் வெளவுநர் மடியச், சுரம்புல் லென்ற வாற்ற” அகம். க. கக-ரு.

ங. “புள்ளும் வழங்கா வழி” தஞ்சை. ச௦உ.

ச. “புலம்பு வீற்றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சரம்” அகம். ங.ருரு.

டு. (அ) “வெள்வேல்வலத்திர் ... ளுள்ளினிர்” என்பது முன்னிலைப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்று வினையெச்சக் குறிப்பாயினதற்கு மேற்கோள். நன். வினை. கு. ங.உ. மயிலை. வி. இராமா. கு-வி. கு. உரு.

(ஆ) “வெள்வேல் வலத்திர்” என்பது வினையெச்ச முன்னிலை வினைக் குறிப்பு முற்றுக்கு மேற்கோள் தோல். எச்ச. கு. கக.

க. வற்கென்றல் - வலிமையுறல்; “வற்கென்ற நெஞ்சம்” பு - லெ என்பதலுரை பார்க்க.

எ. “கையெய்தே நன்பயனாக் கொள்வான்-பயமின்று, மெய்விதிர்ப்புக் காண்பான் கொடி றுடைத்துக் கொள்வான்போற், கைவிதிர்த் தஞ்சப் படும்.” நீதிநெறி. எஃ.

௩௨

கலீத்தொகை.

இது (க) பாலைநிலத்திற்கு உரிய செய்தி கூறிற்ற.

ஆரிடையை உள்ளினி ரென்க.

இது தரவு.

க. (உ) காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை

(௩) போழ்திடைப் * படாஅடான் முயங்கியு மமையாரென்.

முழுகதுப் பணிஞுவர் காதலர் பற்றுவர்

† குற்றத்தை யெவன்கொ லறியே னென்னும்

எ - து: காதலர், முத்துவடிகள் விரித்த டு கலந்தை அதத்திட்டெட்டி
சென்ற ஆயம் மீதே கிடந்தசையும் இனைய முலையை ஒருபோதும் இடை
யீபேடாமற் தழுவிடும் அதனாலும் வேட்கை தனியாராய், என்னுடைய
கூட்டத்தார் குழந்த மயினாக் கோலஞ்செய்வர்; பின்னை, அவர் குழ்
சென்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியேனென்ற
கூறாநிற்கும்; எ - று.

மேற் கலக்களுங் கீழ்ப் பல முத்துவடக்களுமாயிய ஆரம்.

க. ஆறலைத்தலும் குறைகோடலும்.

உ. (அ) “கழு-விளங் காரங் கவையுய மார்பே” புற நானூறு. ௧௬
(ஆ) “காழ்விரிகவையார ..லறியேனென்னும்” என்பது ஒத்தாழிசைக்
கலியில் தாழிசைகோலும் ‘அறியே னென்னும்’ என இரண்டி
கோரிற்றியத்கிரும் வந்தமைக்கு மேற்கோள். தொல். செய்
கு. ௧௩௦. பே.

௩. (அ) “கழுமிய காத்தலொடு கவவுக் கைவிடா, தொழுகுங் காலை
 நிகழ் பொருள் கூறுவேன்” பெருங். (௩) உரு: ௧௦-௧௧. (ஆ)
 “கங்குலும் பகலும் பிரிவில ராகிக் காத்தல்வென் ளத்திடை யமுந்திப்,
 பகையில் போக நுகருநான்” இரா. சீதைவனம். ௧௧.(இ) “இடைய
 ருமலை யெழில் கொண் மைந்தனு, மடமை யாதரு மருவி
 வைநூநான்” பிரமோ. பத்திராயுலின். சள. (ஈ) “மல்லவந்
 தோளி னுறு மழைமதர் கெடுங்க னுளும், புல்லவிட் டொழியி
 லாலி பொன்றிடு மென்னவெண்ணி, யல்லுண் பகலும் விள்ளா
 தணிநலம் பருகி யாங்குச், செல்வுழி நிகழ்ந்த வெல்லாஞ்
 செப்புவான் றெடங்கு கின்றேன்” (உ) “வாம்பரித் தீதரி னுறு
 மாறையொண் கண்ணி னுளு, மேம்பலோ டினிது புல்லி யிடை
 விடா தொழுகு நாளில்.” னைடதம். மணம்புரி. சீ. குதாடு. ௧.
 (ஊ) “தலைவன் சொல்லாதுபிரியுங்கால் போழ்திடைப் படாமல்
 முயங்கியும் அதன்மலைத் தாழ்கதுப் பணிந்தும் முன்னெயிற்
 தழுதம் கள்ளினு மகிழ்செய்யு மெனவுரைத்தும் இவைமுதலிய
 (பிரதிபேதம்) * படாமல், † குழங்கை, ‡ அகலத்தை.

முதலாவது பீரலை ௩.

௩௩

௧௩ (க) முன்னுறழ் (உ) முனை (௩) பெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக்
 (ச) கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மனையாரென்
 னெள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவ
 ருள்ளுவ தெவன்கொ ளறிவே! நென்னும்

எ - து: காதலர், முன்னோமாதபடுகின்ற முனையினையுடைய(இ)நாணன் முனையோலும் எயிற்றிடத்து விடாமல் கூறும் அறித்துபோலும் இனிய நீரைக் கள்ளினுங்காட்டில் மகிழ்ச்சியை, தருமென்று கூறியும் வேட்கை தண்யாராகி என்னுடைய ஒள்ளிய பூண்கள் புணர்ச்சியால் நிலைகுலைந்த வற்றைப் பழைய நிலைகளிலே கிடக்கும்படி திருந்துவா; பின்னை, அவர் நினைக்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதாகுமால்? அக்கனை யான் அறியேனென்று கூறுநிற்கும்; எ - று.

அக்கன்னென்று பாடமாயின், அங்ஙனம் மிகக்களிப்பிக்குக கன்னென்க. திருநீரையும் பாடம்.

தலையளிசெய்து தெருட்டிப்பிரிய, அவை பற்றக்கோடாக ஆற்று தலின் அவன் குணங்கள் வற்புறுத்துவன ஆயின” என இவ்வடியிலுள்ள சொற்பொருள்களை இடையிட்டு உரை நடையாக அமைத்தனர், நச. தொல். நற். கு. சாட.

க. (அ) “முத்துக்கூர்த் தன்ன முன்னெயிற் தழுவு, மருந்தே மாந்த வொருயிர் தளிர்ப்ப” மணி. ௧௮: ௭௧-௨. (ஆ) “முள்வா யெயிற்று

தழுதம் முனி யாது மாந்தி” சீவக. ௪௧௧. (இ) “தித்தியாநின்ற..... முன்னெயிற்றுறதேன் ..பெருக்கலால்.” கம்ப. கிட்கிந்தைப். ௨௧.

(ஈ) “முருந்தேய்க்குமுட்போ வெயிற்றினும்” எலாதி ௮. (உ) ‘முன் னெயிறு’ சீவக. ௧௦௧௬, ௨௭௩௨.

(ஊ) “பிரிவஞ்சும் புன்கணுடைததாற் புணர்வு” என்பதன் பொருளை விளக்குதற்கு, விசேட வுரையில் “அவ் வசத்தினை புடைத்தாத லாவது, ‘முன்னுறந் முனையெயிற் னெள்ளிழைதிருத்தும்’ பண்டையிற் சிறப்பால் அவன் பிரிதற் குறிப்புக்காட்டி அச்சஞ் செய்தலுடைமை” என இவ்வடிகளை உரையுடை யிடவர், பரி. துறள்- ௧௧௫௨.

உ. “முனைநீரை முறுவலார்” “முனைநீர் முறுவலார்” கல். ௧௫, ௧௮. ‘முனையெயிறு’ சீவக. ௨௦௪௨.

கூ. (அ) “ஊழரி ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்” கலி. ௨௦-௧௧. (ஆ) “கூரெயிற்
றமிழ்து மூறஞ் செவ்வாய்” அகம். நகநு: ௨௪-௩.

ச. “உண்டது, கள்ளு மன்று களிப்பட்டனனே” புறத். தானைமறம்.

ஊ. “கிளையரி னுணற் கிழுகரு மணற் கீன்ற, முளையோ ரன்ன முள்
னெயிற்றுத் துவர்வாய்” அகம். ௨௧௨.

(பிரதிபேதம்) இவ்வணம்.

5

கூச

கலித்தொகை ச

௧௭ (க) “நுண்ணெழின் மாணமச் சுணங்கணி யாகத்தங்

(௨) கண்ணெடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்

(௩) நெண்ணுத னீவுவர் காதலர் * மற்றவ

ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்

எ - று: காதலர், கூரிய அழகினையும் மாணை நிறத்தினையுமுடைய
சுணங்குபர்த் மார்பம் தங்கண்ணெடு எதிராக வைத்துக் கட்டினதென்று
யான் கூறும்படி இமையாமற் பார்த்தும் வேட்கை தணியாராய் என்னுடைய
ஒள்ளிய நுதலைப் புணர்ச்சியால் அரும்பிய வியரைத் துடைப்பர். பின்னை,
அவர் சூழ்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியே
னென்று கூறாநிற்கும்; எ - று.

தொடுத்தது, தொடுத்தென விகாரமாயிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிகை.

1௧. “நுண்ணெழின்... ..எண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்”
என்பது. (அ) அந்தமில்லாதசிறப்பினையு (அந்தமில் சிறப்பென்பது
மேன்மேலுஞ் சிறப்புச்செய்தல்) இன்பத்திடத்து உள்ளுறைப்
பொருண்மை வருவாதற்கும் (தொல். பொருளியல். கு. ௪௭ ‘அந்த
மில்’ இள.) (ஆ) தலைவன்க ணிகழ்ந்த மிக்கதலையளி வஞ்சமென்று
தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங்கொல்லென நினைத்தற்கு நிமித்தமா
னதற்கும் (தொல். அகத். கு. ௪௩. ௩௪.) (இ) தோழிக்குக் கூறியது
கொண்டு கூறியதற்கும் (தொல். கற். கு. ௬. ௩௪.) மேற்கோள்.

(ஈ) தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுதலாகிய கிழவி பாராட்டென்பது, 'யாம் செய்யக்கருதிய பொருட்டு இவன் இடையூறுவன்கொல்' என்று தலைவன் அஞ்சியதனையும் அவன் அதற்குப் பிரிகின்ற தனையும், தலைவிக்கு அறிவிக்கு மென்பதற்கு இப்பகுதியையேமேற்கோள் காட்டி, தலைவன் கழிபெருநல்கலால் தலைவி அவற்றை யுணர்ந்தா ளென்றுகூறி அன்பாலன்றிப் பொருள்காரணத்தால் பாராட்டின மையாலும் (தலைவற்கும்) அதனைச் செவ்வனங் கொள்ளாது பிறழ் தோடலானும் (தலைவிக்கும்) இருவர்க்கும் வழுவாமென்று அமைத்தாரென்பர், ஈசு; தோல். பொருளியல், கு. ௩௮.

உ. (அ) "கண்ணொடு தொடுத்தென கோக்கி" காசி. தேவி தக்கன் வேள்விச் சாலையடைந்த. கஉ. கூடும். பார்வதிதோற்றமுரைத்த. ச.

(ஆ) "கண்ணொடு பிணித்தா லென்ன வியப்புறக் களித்து நோக்கும்வேலான்" ஐதடநம். கன்னுதுப். ௮௮.

க. தலைவி தலைவன்குறிப்புக்கண்டு ஐயப்படுதலாகிய ஐயஞ்செய்தலென்று மெய்ப்பாட்டிற்கு, "ஒண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ, ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்" என்பது மேற்கோள். தோல். மெய்ப்பா. கு. உஉ. 'இன்பத்தை' இளம்.

(பிரதிபேதம்) * மற்றவர் கண்ணுயதெவன்கொலோ.

முதலாவது பாலை. ௩

௩௫

இத்தாழிசைகளில், தலைவிக்கு ஆராய்ச்சி பிறத்தனைத் தோழி கூறினாள். "பொழுதுதலைவைதத" என்னுஞ் (க) குத்திரத்து நிகழுமென்பதனால், பெருந்திணைக்கேயன்றி ஏனைத்திணைக்கண்ணும் வனப்புமிகுதி கூறப்பெறு மென்றவின், தாழிசைகளில் தலைவி வனப்புமிகுதி கூறினாள்.

எனவாங்கு,

எ - து: என்று அவன் கூறும்படியாக; எ - று. ஆங்கு, அரை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி
யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த னொருநாணீர்
பொழுதிடைப் படநீப்பின் வாழ்வானோ

(உ) பொழிகினிப் பெருமனின் பொருட்டிணிச் செல்வே

எ - து: புணர்ச்சிப்பின்னர் நிகழ்த்தின மிக்கபெரிய தலையளி ஒரு பிரிவை யுடைத்தென்று உட்கொண்டு என் தோழி நெஞ்சழிவாலே கலங்கிய வருத்தத்தையுடையன்; இத்தன்மையான் ஒருநாள் ஒருபொழுது கூட்டம் இடையிடையே பிரிவீராயின் உயிர் கொண்டு இருப்பானோ? இரான். ஆதலால், பெருமா! நின்னுடைய, பொருளிடத்து நெஞ்சு பணித்தலாற் செல்லுஞ் செல்வைத் தவிரவாயாக; † எ - று.

இதனால், தலைவர்க்கு இழிவு பிறந்தது.

இது 'நிகழ்த்ததுநினைத்தற் கேதுவுமாகும்' (உ) என்பதனால், தலைவன்கண் நிகழ்த்த அவஞ்சுத் தலைவரினைத்து பிரிவென்று கருதுதற்கு || நிமித்தமாயிற்று.

"செய்பொருளசசமும் வினைவயிற்பிரிவு, மெய்புற - வுணர்த்தும்கிழவி பாராட்டே" (அ) என்பதனால், தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியது, அவஞ்சு செய்பொருள் அசசமும் வினைவயிற்பிரிவும் உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க.

இது சுரிதகம்.

(ரு) இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் ∴ தனிச்சொல்லுந்தர வின் பாகமாகிய சுரிதகமும் நேரீற்றியற்சீரும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (ரு)

க. தொல். பொருளியல். கு. சஉ.

உ. (அ) 'ஒழிகினிச்செல்வே' ஐங். ஈங். (ஆ) 'ஒழிகினி' திணைமொழி ஈங்.

ங். தொல். அகத். கு. சங். உரைபார்க்க. ச. தொல். பொருளி கு. ஈங்.

ஞ. தொல். செய். கங். - ஆம், சூத்திரவுரையில் இதனை 'இது மிகவுந் துள்ளிவந்த எட்டடித்தரவும் தாழும்பட்ட வோசை பெற்றுத் தரவகப்பட்ட மரபினதாகிய நான்கடித்தாழிசை மூன்றும் ஆன் கென்னும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லும் தரவின் பாகம் பெற்று நான்கடியா யிறுதிநிலை யுரைத்த சுரிதகமும் பெற்று, தரவினும் தாழிசையினும் நேரீற்றியற் சீரும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி.' என இவ்வுரைகாரரே விரித்தெழுதி யுள்ளார்.

(பிரதிபேதம்) * உடைத்தென்றுகொண்டு. † என்னுனென்க. | யஞானம் || நிமித்தமும்.

+ உணர்த்தும்கலி. ∴ பொருள் பெருதனிச்சொல்லும்.

(௫) (க) பாடி லஞ்செனிப் பணைத்தான் மாநிரை

மா ஆல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்

தூறதர் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சர

மிறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் பாறுமக்குச்

தி சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராமி

னீளிரு முந்நீர் வளிகலன் னெனவளி

னுள்ளினக் கழிந்தோர் போற லல்லதை

கேள்பெருந் தகையோ டெவன்பல மொழிருவ

நாளுங் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகையே;

க௦ கல்லெனக் கணினபெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்திற்

புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ;

க௧ ஆள்பவர் கலக்குற லலைபெற்ற நாடுபோற்

பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ;

க௨ ஒரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு

ணீர்நீத்த மலாம்போல நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ;

எனவாங்கு;

க௩ பொய்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்

டெந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ

தந்நாங்கொண் புறக்குறிவ வாகும்பொற லுயிரே.

இது தலைமகள் பொருள்வயிற் பிரிவெனக் கேட்டதோழி தான்
ஆற்றளாய் நீர் செய்யும் பொருளினும் யாய் உமக்குச் சிறந்தேமென்பது
நும் உவ்ளத்து உளதேனின் நும்மை நாளும் புள்ளும் விலக்குமெனவும்,
இவள் பிரித்திடுப்பார் இருக்குமாறு இருப்பாளெனவும், பிரித்த அன்றே
இறந்து படுவனெனவுந் சொல்லிக் கெலவழங்குவித்தது.

இதன்பொருள்

(உ) பாடி லஞ்செனிப் பணைத்தான் மாநிரை

(ங) மா அல் யாணையொடு மறவர் மயங்கித்

- க. தலைவரும் விழும ிலை யெடுத்துவைத்தாரு, இச்செய்யுள் மேற்கோள்.
தொல். அகத். கு. சஉ. 'தலைவரும்' இஃம்.
- உ. உரையாணபெடை, தொடைக்கு (அ) "பாஅலஞ்செவிமாஅல்
யாணைமயங்கி" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. க௭. பே.
(ஆ) கல்ப்பாவின் கட்டளையடிக்கண் கேரீற்றியற் சீரிரண்டும்
வாராவென லிலகியதனால் அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதற்கு
'பாஅ லஞ்செவிப் பணைததாண் மாநிலர' என்பது மேற்கோள்.
தொல். செய். கு. உடு. பே.
- ங. (அ) "மாஅல்யாணை... ..மயங்குஞ்சாம்" என்பது செய்தென்னும்
வினையெச்சம் காண்காரியப்பொருட்டாய்த் தனக்குரியவினைமுதலா

முதலாவது பாலே. ச

க௭

தூறதர் பட்ட வாறுமயங் (க)கருஞ்சா

மிறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் (உ) * யாதுமக்குச்

சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி

(ங) னீளிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவளி

ஞர்வினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதை

என்றிப் பிறவினைமுடலான் முடிந்ததற்கு மேற்கோள். தொல்
வினை. கு. ஈச. ஈ. இ - வி. தூலார், இதனை (ஆ) செய்தென்னும்
வினையெச்ச வகுதியாகிய உகம் கட்டிக்களைபூர்த்து இயல்பாய்
நின்றலே யன்றி வேறு சிலவற்றை பூர்த்து இகரமாய்த் திரிந்தும்
நிற்குமென்றுகூறிச் செய்வென்னும்அகரவீறு செய்தென்னும் உகர
வீறுய்த் திரிந்து நின்றற்கும், (இ) காண்காரியப்பொருட்டாய் இறந்த

கால முணர்ந்துஞ்செய்வெனெசம் செய்தெனெசமாய்த் திரிந்து
நின்று பிறவினை கொள்ளுதற்கும் (இ - வி. சூ. உசக, உசஅ.)
மேற்கோள் காட்டினர். (ஈ) “மானார் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி”
நாற். சூ. ஈகக மேற். (உ) “கோட்டெரி பார்த் பாலையிற் புருந்து
சென்னெறி சிறிதுந்தோன்றாமற், காட்டெரி கதிரோனெழுதிசை
தெற்கு வடக்குமேற்கெல்லகாணுமன், மாந்தரு மாவுந் திசைதடு
மாறி” என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க “அதற், யிரந்துசெய் பொருளு மின்பந் தருமெனி, னிளமையிற்
சிறந்த வானமையுமில்லை, யினமை கழிந்த பின்றை வனமை, காமந்
தருதலு மின்றே” நாற். கஉக. ஈ-கஃ.

உ. (அ) சிறப் பெண்பதற்கு இன்றியமையாமை யென்று பொருள் கூறி
அதற்கு “யாறுமக்குச சிறந்தன மாதலறிந்தளி ராயின்” என்பதை
(தொல். வேற். சூ. கச. ‘அதற்கு வினை’)மேற்கோள் காட்டினர். தெய்.
(ஆ) கலி. சஉ: ச-க. அடிகளும் அவற்றின் உரையும் இங்கே கருதற்
பாலன.

ங. (அ) “நளியிரு முநீர் வளிகலன் வெளவ” மணி. கச. கங.
(ஆ) “வந்ததே ஆழ்கலத்தன்ன கலி” நாலடி. கஉ. (இ) “கலந
கலிழ்த் தல்லலுற்றான்” (ஈ) “மல்லன்மாத கடலிடைக், கல்லெனக்
கலநகலிழ்த், தல்லலுற் றமுங்கிய, செவ்வன்” (உ) “ஆழ்கல மாந்தர்
போல வணநக ரழுங்கிற்றன்றே” (ஊ) “பண்ணார் களிதேபோற்
பாயோக குயர்நாவாய், கண்ணா கடன்மணடிக் காற்றிற் கலியுங்
கான், மண்ணார் மணிப்பூணைய் மக்க ளுறுந்துன்ப, நண்ணு நாகத்தி
னண்கா மடியன்றே.” சீவக. நஙஉ; இஎஉ; கககங; உஎகங.
(எ) “நாவாய் கலிழ்த்த நாய்கன் போல, வோவா வவவமொடு”
பெருங். (உ) க: சஎ - அ. (ஏ) “கலந்கலிழ்த்த நாய்கன்போற்

(பிரதிபேதம்) யாமுமக்கு.

கேள்பொருள் தகையோ டெவன்பல பொழிஞவ
நாளுந் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகையோ

எ - து: தத்தம் பகுதிகளையும் அழகிய செவிகளையும் பெருமையை
புடைத்தாகிய தாள்களையும் மதத்தாலுள்ள மயக்கத்தினையுமுடைய யானைத்
திரைகளோடே ஒழிந்த விலங்கின் திரைகளும் மறவரும் மயங்குகையினாலே
தாறகனெல்லாம் வழிப்பட்டுப் பழையவழிகள் மயங்கின அரியகாட்டைக்
கடந்து நீர் (க) தேம்பொருளினுங்காட்டில் யான்கள் உமக்குச் சிறந்தே
மாதலை நீரே அழிந்தீராயின், இனி யான்கள் நீண்ட பெரிதாகிய கடலிலே
காற்று உமயக்கலத்தைச் சிதறஅடித்துவிடுகையினாலே தாம் எடுத்துக்கொண்ட
முயற்சி நிமித்தமாக நெஞ்சுழிந்தோரைப்போலே நெஞ்சுழிந்திருக்கும்
தல்லது நின்னோடு எங்கனம் பலவார்த்தைகளைக் கூறுவோம்? யாம் அங்
கனம் இருக்கவும் நின்னை நாண்மீனும் மனத்தாற் குறித்துக்கொள்ளப்
படும் புள்ளுந் தகைத்தலையுந் செய்பும். நெடுந்தகாய்! இன்னும் யான்
கூறுகின்றதினைக்கேள்; எ - று.

மயங்கியென்னுந் செய்யெனெனும் “அம்முச்சிவலி” (உ) என்னுந்
† குத்திரத்திற் பிறவினை கொள்ளுமெனக் கூறினும். அதனான் உணர்க.
தகைம் என்றது (ங) நற்றுயிசையுடைய மெய்யொடுங் கெட்டு நின்றது. குறித்
துக் கொள்ளப்படுதலிற் கோனென்றது ஆகுபெயர்.

இதனுட் குறிஞ்சிக்குரிய இறைச்சியாற் காட்டின்கொடுமை கூறிச்செல
வழுங்குலித்தலின், அது திணைப்பொருட்கு உபகாரப்பட்டு நின்றவாறு உணர்க.

இனி ‘நாளுந் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகையேம்’ என்றபாடத்
திற்கு நாளையும் இன்னநாளென்று குறியும். அப்பொழுதும் தகைத்தலை
யுந் செய்யேமென்க.

போறல்லாதையெனவே, தோழிக்கு இடுக்கண் பிறந்தது.

இது தரவு.

கலங்குமென் றயர்கண்டும்”.....(ஐ) “தேவர்.....இரங்கினர் கவற்சி
யெய்திப், புனைவழிச் சலதி யாழ்த்து புலம்புகொண் மாக்க ளேபோல்”

(ஓ) “உதலை யிற்றுழி நாய்கர்போற் றுயர்க் கடன் மறிகின்றார்”
 (ஐ) “உம்பர்க டாமு முடன்றளர் வுற்றார் தம்பம தான தடம்புனை
 தாழ்வம்புதி தன்னி லழுந்திடு வார்போல்” (ஐ) “அவுணர்க ளூலைந்து
 சிந்தினார், கலாம்பகிவுற்றிடக் கடலுற்றார்கள்போல்.” கந்த.மேருப்.கக.
 மோனரீய்கு. உ; இத்திரன் கயிலை. ஏ. புத்தகாண்டம், நகர்புகு. நடந.

க. பொருள் தேடுதலைப் பொருள் செய்த லென்பது ம.பு. (அ) “பொருள்
 செய்வார்க்கு” கலி. கச: கச. (ஆ) “செய்க பொருளை” துறன். எடுக.
 (இ) “செய்க பொருளையாரும்” சீவக. சகஎ.

உ. தொல். வினை. கு. நட. நட. தொல். வினை. கு. சக. உரைபார்க்க.
 பிரதிபேதம் † லெந்தை. † லுத்திரத்தால்.

முதலாவது பாகை. ச

நக

க0 (க) கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபிற்
 புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ

எ - து: கல்லென்றும் ஓசை உண்டாக அழகுபெற்ற திருநாளோ
 வழிப்படுத்திவிட்ட பிற்றைநாட் பொலிவுழிந்த இடம் போலத் தனிமை
 உகாண்டு ஆற்றியிருப்பானொருத்தியோ?

கஉ (உ) ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற்

பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ

க. (அ) “அரு அ யாண ரகன்றலைப் பேருர்ச், சாறுகழி வழிகாட் சோறு
 கசை யுருது, வேறு புல முன்னிய விரகழி பொருள்” பொருந. க-ந.
 (ஆ) “காதல ருழைய ராகப் பெரி துவந்து, சாறுகொ ளூரிற்
 புகல்வேன், மன்ற ... புல்லென். மலப்பேன் றேழியவ ரகன்ற
 ஞான்தே” (இ) “விழவுமேம் பட்டவென் னலனை .. . தண்ணர்
 துறைவெழுதி கண்மா நின்றே” துறந். சக, கஉஇ. (ஈ) “முழுவொலி
 முந்தீர் முழுதுடனாண்டார், விழவூரிற் கூத்தேபோல் வீந்தவிதல்
 கண்டும்” பழமொழி. நடசந.

(உ) 'ஒத்துமூன் ருரு மொத்தாழிசையே' என்னும் தேவபாணி விதிச் சூத்திரத்தின் விசேட வுரையின் கண் இவை பொருள் ஒக்குமெனவே மூன்னை அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வரும் இடைநிலைப் பாட்டிற் பொருளொவ்வாது வருதலும் சிறப்பான்மை யுண்டென்று கூறி, "கல்லெனக் கவின்பெற்ற..... புலம்புகொண் டமைவாளோ" என இடத்தியல் பொருளொழிய இடப்பொருளோடெமன் கூறினான், "ஓர்ராவைகலுட் நீப்பின் வாழ்வாளோ" என இடப் பொருளொழிய இடத்தியல் பொருளோடு உவமன் கூறின மையின் வேறப்பட்டன" என்பர் பே. தொல். செய். கு. ௧௪௨. (ஊ) கல்லென்பது ஒசைப்பொருண்மேல் வருமென்பதற்கு, (நீ. இடை. கு. ௨) மயிலேநாதரும். (எ) எனவென்கிளவி இசைப்பொருண்மை குறித்து வருமென்பதற்கு, (தொல். இடை. கு. ௧௦) தெய்வச்சிலையாரும் 'கல்லெனக்...படுத்தியின்' என்பதை மேற்கோள்காட்டினர்.

௨. (அ) "அலவுற்றுக் குடிசுவவாறின்றிப் பொருள்வெஃகிக், கொலையஞ்சா வினைவராத் கோல்கோடி யவனிழ, லலகுபோ லுலரிய வுயர்மா வெஞ்சரம்" கலி. ௧௦. ௫-௭. (ஆ) "கொள்பொருள் வெஃகிக்குடியலைக்

குமீ வேந்தனும்..... மழையருக்கும் கோள்" தீரிகடுகம். இ. (இ) "முறையி வரசனாடு நல்கூர் தன்ற" முது. அக. (ஈ) "கோத்தொழி லானரொடு கொந்தவன் கோடி, வேத்திய லிழந்த வியனிவம் போலு, தன்மையிற் குன்றி" சில. ௧௧: ௧௦-௧௩ (உ) 'ஆன்பவர் கலக்குந் மயங்கிய னன்னாட்டு' மணி. ௨௩: ௧௦௪. (ஊ) "பழிபடா

மன்னவன் படைத்த நாட்டினூஉங், கழிவதென் காரண மறிஞ் உதென்றான்" கம்ப. தாட. ௨௦. என்பவை ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

எ - து: நாட்டை ஆளுகின்ற அரசர் தாம் பின்பு கலக்கமுறம்படி அவரால் அலைத்தலைப்பெற்றநாடு பாழ்பட்டாற்போல அழகு கெட்ட முக,

தோடே வருத்தத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிருப்பானொருத்தியோ? எ - று.

கசு (க) ஒரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு

ணீர்நீத்த மலர்போல நீ நீப்பின் வாழ்வானோ

எ - று: சூர் இராப்பொழுதிடத்துத் தாமசையையுடைய பொய்கையுள்
நீரால் நீக்கப்பட்டமலர் அவ்விராக்கால முழுவதும் வாடாமதிடந்தாந்
போல நீ பிரிவையாயின் சூர் இராப் பொழுதும் உயிர் கொண்டு வாழ்வா
னொருத்தியோ? எ - று.

சூகாமம் மூன்றும், எதிர்மறை.

களமும் நாமும் பூவும், பின்னும் விழவாலும் அச்சனாலும் நீராலும் பழைய
பொலிவு பெறும். அவைபோலன்றி இவன் நீ நீத்தபொழுதே இறந்துபடுவ
னென்றதனால், தலைவிக்குக் கையாறு நீக்குமென்றான்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - று: என்று யாம் நினக்குச் சொல்லாநிற்க; எ - று.

ஆங்கு அரை; * அச்சுரத்தை யெனினுமாம்.

இது தனிச்சொல்.

கசு பொய்நிலக்கல் (௨) † புரிந்தனை புறந்தாரல் கைவிட்

டென்றானோ தெடுத்தகாய் நீ செல்வ

தந்தாய்கொண் டிறக்குமிவ னாகும்பெற லுயிரே

(எ) 'பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும்' அரசர் பிரிவொன்னு
மிடத்து, 'பிழைத்தது' என்பதற்கு முன்னர் ஆள்பவர் கலக்குமத்த
அலை பெற்று செறிமுறைமை தப்பிய அக்காடு என இவ்வடிப்
பொருளை உட்கொண்டு உரையிட்டிருத்தல் கூண்டறியற் பாலது.
தோல். அகந். கு. உஅ. ௧௪.

க. உடன்கேடல் செய்கையொ டன்னவை பிறவு மடம்பட வந்த
தோழிக்கண்ணும் அலைவன் கூற்று நிகழுமென்று கூறி, "பாஅவுஞ்
செவியென்னும் பாலைக் கலியுள் 'ஒரிபாலைகலு நீநீப்பின்

வாழ்வாளோ' எனவும், 'அந்நாள் கொண் டிறக்குமிவ ளுரும்பெற லுயிரே' எனவும் உடன் கொண்டு சென்மினெனத் தோழி கூறியது கேட்ட தலைவன் இவளை உடன் கொண்டு போதல் எல்லாவாற்றா லும் முறைமையன் றென்று தோழிக்குக் கூறுவனவும் நெஞ்சிற்குக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க" என்பார், ௩௪. தோல். கற். கு. இ.

உ. (அ) 'வினை வெஃகி நீ செலின் விடு மிவனாயிர்' கல். ௧௦: ௨௧. (ஆ) (பிரதிபேதம்) : என்றின், இதனால் + புரிந்தான்.

முதலாவது பாலை ஈ

ஈக

எ - று: (க) கெடுத்தாய்! பொய்யே இவளுக்கு அருளுதலை கூறும்பிப் பாதுகாத்தலைக் கைவிட்டு நீ நயந்த அச்சுரத்திலே செல்வது + எந்நாளிலோ அந்நாள் இவளுடைய பெறத்தக்கிய உயிரைக் கொண்டுபோம்; எ - று.

புறப்படல் கைவிட்டு என்ற பாடத்திற்குக் கைவிட்டுப் புறப்பட வென்க.

இதனால், தலைவற்கு இழிவு பிறந்தது.

(உ) தாழிசையிற் கூறிய எண்புலமங்கள் திணைப்பொருட்டு உவமையாய் ன்றன.

“பிரியுங் காலை யெதிரின்று சாற்றிய, மரபுடை யெதிரு முளப் புடப் பிறவும்” (௩) என்றதனால் புரிந்தனையென இறப்பும் இறக்குமென திரும் மரபிற் பிறழாமல் வந்தவாறுணர்க.

இது சுருதிதகம்.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் சிறுமைக்கு எவ்வை கூறிய ஈரடித்தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்தென்ற மூவடிச் சிறுமையான் வந்த சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (ச)

“நின்னின், நிமைப்புலவரைவாழாண் மடவோன்” கலி. உக: கஉ-ஊ. என்பவையும் (இ) “செல்லாமை யுண்டே வெணக்குரை மற்று நின், வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை” என்னும் குறளும் ‘தலைமகளை யொழிந்து எனக்கென்றான், தானவளென்னும் வேற்றமைவின்மையின், அக்கால மெல்லா மாற்றியிருந்து அவ்வரவு காண வல்லளல்லன், பிரிந்த பொழுதே இறந்து படுமென்பதாம்’ என்னும் அதன்விசேட லுரையும் இங்கே கருதற் பாலன. ‘குறள். ககடுக. பரி.

க. கெடுத்தகை யென்பதற்கு, பெரிய மேம்பாட்டாளனென்றும் பெரிய நிலையையுடையவனென்றும் அளத்தற்கரிய தன்மையையுடையவனென்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரையாசிரியர் பொருள்கூறுவர்.

உ. “உள்ளுறை யுவம மேளை யுவமமெனத், தன்னா தாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னுஞ் சூத்திரத் துரைக்கண், “இனி, தன்னாதென்ற தனானே ‘பாஅ லஞ்செவி’ என்னும் பாலைக்கலியுள் தாழிசை மூன்றாம் வளை யுவமமாய் நின்று கருப்பொருளோடு கூடிச் சிறப்பி யாது தானே திணைப்பொருள் தோற்றமித்து நிற்பனபோல் வனவும்அமைக்க” என்பர், நச். தொல். அகத். கு. சக, நச்.

ஈ. தொல். கற். கு. க. நச்சினுர்க்கினியருரையில், “பொய்க்கல்கல் புரிந்தனை புத்தரல் கைவிட், டெந்நாளோ கெடுத்தகாய் கீ செல்வ, தக்கார்கொண் டிறக்குயிவ ளரும்பெற லுயிரே” என்னு மேற் கோளோடு இக்குறிப்பும் உள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * விரும்பியாய்ப். † எண்ணிலே.

8

சுஉ

கலித்தொகை. கூ

(க) (க) மரையா மரல்கவா மாரி வறப்ப

வரையோங் கருஞ்காத் தாரிடைச் (உ) செல்லோர்

கரையம்பு முழுகச் சுருங்கிப் புரையோர்த்
முண்ணீர் வறப்பப் புல்வாடு நாளிற்குத்
டு தண்ணீர் பெறுஅத் தடுமாற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றா
(நு)லென்னீ ரறியாதீர் போல விவைக்கறி
னின்னீர் வல்ல நெடுத்தகா யெய்மையு
மன்பதச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மொடு

க. (அ) தலைவரும் விழுமமென்னுஞ் சூத்திரத்து. போக்கற்கண்ணு மென்
றிருப்பதனைப் பேர்த்தற் கண்ணு மெனப்பாடவகொண்டு பெயரென்

பது கூறுதற் கண்ணுமெனப் பொருள் கூறி அதற்கும், (ஆ) ஒரு
பொருளுதலிய வென்னுஞ் சூத்திரத்து, கலிவெண்பாட்டு அல்லது
வெண் கலிப்பாட்டு வெண்டனையான் வந்து சுற்றடி முசகோன்
இறு மென்பதற்கும் (தோல். அகத் சூ. ௪௨; செய். சூ. ௧௪௬.) இளம்
பூரணரும், (இ) தலைவி கற்பிணுட் பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மினென்பதற்கு (தோல். அகத் சூ. ௪௩.) நச்சினர்க்
கினியரும், (ஈ) கலிவெண் பாட்டுப் பகிறோடியான் ஒரு பொரு
னுதலி வந்ததற்கு (தோல். செய். சூ. ௧௩௩.) பே; ௧௪. இருவரும் இச
செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர். (உ) சிலப். பதிக முகவுரையில்
நீரின்மை நிலையே பாலை நிலத்திற்குச் சிறப்பு என்பதற்கும். (ஊ) சிலப்.
௧௧; எஎ 'வரிமரற்றிரங்கிய கரிபுறக் கிடக்கையும்' என்பதன்
இரண்டா முரையில், திரங்கிய வென்பதற்கு விலங்கு சுவைத்தலால்
திரங்கிய வென்றுமா மென்பதற்கும் 'மரையா மரல்கவா' என்ற
பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். அடியார்க்கு நல்லார்.
(எ) மரை மரல் தின்னுதல் "வரிமரற்பாணை மரையேறு கறிக்கும்"
(வ) மரை ஆவெனப்படுதல்: "அண்ணன் மரையா" பதிந். உ௩.
(ஐ) "சென்றுடை மரையா" புறம். உ௧௭.

உ. "பலரு மெய்த வானிமெய் படப்படப் பணித்துநாப், புலா கொத்து
கங்கை மைத்த னிதயமும் புழுங்கினுன்" வில்லி. பத்தா. ௧௩.

கூ. "ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி, பன்மைக் காரு மிடனுமா
ருண்டே" என்பது பன்மை சுட்டிய பெயர்ச்சொல் ஒருமைக்குப்
பொருந்தி நிற்கு மிடமுமுண்டென்னும பொருளை அருத்தா பத்தி
யாற்றந்த தென்று கூறி.(அ)"என்னிரியாதீர் போல விவை கூறின்"
(பிரதிபேதம்) * கூறல்,

முதலாவது பாலை. ரு

சாந்

க0 (க) துன்பந் துணையாக நாடி னதுவல்ல
தின்பமு முண்டோ வொக்கு.

இது தலைவன் செலவுக்குறிப்பறிந்து நீர் செல்லுங் கடுஞ்சாத்துத்
துன்பத்திற் துணையாக எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மினெனத்
தலைவி கூறியது.

இதன்பொருள்

காடு, கழிந்தையுடைய மறவர்தம்முடைய மூட்டுவாயை யுடைய
ஆம்புகள, மலைவளர்ந்து போதற்கரிய காட்டிடத்து அரிய வழியைப்
பாவார்மேலே அழுந்துகையினாலே, உடலஞ்சுருங்கி உள்ளுண்டாகிய
நீர் வற்றுக்கையினாலே உலர்ச்சியாலே வாடுகின்ற நாவிற்கு, மரையா
மலைத் தின்னும்படியாக மாரி வறக்கையினாலே தண்ணீர் பெருகு மனத்
தடுமாற்றதையுடைய வருத்தத்தை அவருடைய கண்ணீர் வீழ்ந்து அந்
நாவின் நனைத்துப் போக்குங் கடுமையை யுடையவென்று நீர் உடன்
சேறலை மறத்துக் கூறினால், யான் உயிர்தாங்கியிருத்தலாற்றாது இறந்து
படுதலை அறியாதிருந்தீர்போல உடன்சேறலை மறத்த இம்மொழிகளைக்
கூறுதலாற் பெற்றதென்? நெடுந்தகாய்! இக்கூற்று நினக்கு உரிய நன்றாகிய
நீர்மைகளே உடைய அல்ல! இனி நீ எம்மிடத்து அன்பு நீங்கப் பிரி
தலைக் கருதாதே அவ்வாற்றிடைத் துன்பத்திற்கு எம்மையும் துணையாகக்
கொண்டு தும்மொடு போதலை ஆராயின் அதுவுல்லது எமக்கு வேறோர்
இன்பமும் உண்டோ? எ - று.

இதனால், தலைவிக்குக் கைம்மிகலும் தலைவற்கு இடுக்கணும் பிறந்தன.

என ஒருவனைப் பன்மையாற் கூறிப் பின்னர் “நின்னீரவல்ல
செய்தகாய்” என அவனை ஒருமையாற் கூறுவன போல்வனவும்
இதனாற் கொள்க வென்பர், (ச); தொல். எச்ச. கு. சுரு. (ஆ)முன்னிலை
சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி ஆற்றப்படை யல்லாத வழியும் பலரில்
வழியும் பன்மையொடு மயங்கி வருமென்பதற்கு (தொல். எச்ச. கு.
சுரு. ‘முன்னிலை’) இதனை மேற்கோள் காட்டுவர் தெய். (இ) உயர்வு
சிறப்புக்களுள் (ஒன்றின்) ‘பால் வருவமைதி யென அமைப்பர்
இ - வி. தூலார்; இ - வி. கு. ௩௦௦. (ஈ) “எனைத்துணைய ராயினு
மென்றான் தினைத்துணையர், தேரான் பிறனில் புதல்” என்னும்
(கச்ச) குறளின் விசேடவுரையில் இதனை உயர்ந்ததற்கட் பன்மை
யொருமை மயங்கி வருதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; பரிமே. பேராசி
ரியரும் “நின் மொழி யென்று உம்மவோ யென்றது” என்னீரறியாதீர்...
செய்தகாய்’ என்பது போல என்மும் பன்மையு மொருமையு
மயங்கி நின்றன” என்பா; கோவையாருரை. ௧௩௩.

௧. “தன்பத்திற்கி யாமே துணையாவார் நாமுடைய, நொஞ்சர் துணையல்
வழி” குறள். ௧௨௬௬.

சூசு

கலீத்தொகை கூ

“பெற்றமுமொருமைபு மரையுமாவே”(க) என்றதனால் மரையாவென்றார்
இதன்கண்ணே, இவன் தன்(உ)பெண்டன்மையாற் கூறத்தகாதது கூறக்
கேட்ட யாம், உலக ஒழுக்கத்தை அறிந்து, இவனை உடன்கொண்டு செல்வே
மாயின், இவன் தண்ணீர் பெருந் அருந்துயரம் நமக்கு மிக்க வருத்தத்தைத்
தருமாகலின், இவடன்கொண்டு செதல் எவ்வாற்றினுந் தகாதென்
றும், யாம் அன்புபெருகுமாறு சூழ்ந்த காரியத்தினை இவன் அன்பு*அருகும்படி
சூழ்ந்தேமாகக்கருகி † இதற்குமாறு கூறினானென்றும் உட்கொண்டு, இவ்
இவனை ஆற்றுவதித்துப் பிரிவேமெனச் செவ்வழுங்கினமை தோன்ற நின்றவிட
வேறுமொரு பொருள் தோன்றி நின்றது.

இஃது “ஒருபொருளுதலிய வெள்ளடி வியலாந், திரிவின்றி † வருவது கலி வெண் பாட்டே” (௬) என்பதனாற் பாட்டிற் பொருளோடே வேறுபு ஒருபொருள் தோன்றி நின்று பதிஞ்ஞாடியான் வந்த கட்டளைக்கலி வெண் பாட்டு. வேறும் ஒரு பொருள் || தோன்ற நிற்பல் எனைப் பாக்கட்டுஞ் சிறி துளவேறும் பொருளாற் செய்யுள் வேறுபட்டுவரும் விதியின்மையின் ஆண்டு அவற்றாய்ச்சியின்றியிற்று. இது வெண்பாவாய் வருதலிற் குறித்த பொருளை மறையாது செப்பிக் கூறவேண்டும். இது குறித்த பொருளை மறைத்து வந்தமையாலும் தனக்கு உரிய வெண்டளையான் வந்தமையாலும் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. “நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே, குறு வெண் : பாட்டி னளவெழு சிறே.” (௭) எனவே, (௮) நெடுவெண்பாப் பன்னீரடி யின் இசுவாவென்றலின் இகற்குப் பன்னீரடி பெருமையென்று கொண்டார். [இக்கலித்தொகையின் இவ்விலக்கணம் பெற்றவரும் பாட்டு எட்டிள. அவை வந்தவழிக்கூறுதும். பன்னீ. டியின் இகந்துவருக கலிவெண்பாட்டுக்களுக்கும் அவை வந்துழி அவற்றவற்றிலக்கணங் கூறுதும்.

தலைவி உடன் கொண்டுபோவெனக் கூறுதல் “மப்புநிலை திரியா மாட் சிய” என்னும் (௯) அகத்தினையியற் குத்திர்த்து அமைத்தாம்.

இதனைத் தோழி கூற்றாங்கிக் கூறின், காடு கடுமையவென்று உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறினாற் தலைவி இறந்துபடும், அவன் இறந்துபடுதலை அறியாதிருந் தீர்போல இவை கூறலென்னென்க. (10)

க. தொல். மர. கு. ௬௦. இச்சூத்திரவுரையில் மரையென்பது ஆவென்னும் பெயர் பெற்றவருதற்கு ‘மரையா மால்கவா மாரி வறப்ப’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். பே; ௩௪.

உ. கலி. ௧௮-ஆம் செய்யுளின் உடை யிறுதிபார்க்க.

ங. தொல். செய். கு. ௧௮௪. பார்க்க. ச. தொல். செய். கு. ௧௮௮.

ஞ. ‘முந்நான்கடியின் இ[ற](௧)த்துவருதலான், நெடுவெண்பாட்டாகாது கலிவெண்பாட்டாத லுணர்க’ என்பது சில. க. உரையிற்றுதி.

ஊ. தொல். அகத். கு. ௪௮.

(பிரதிபேதம்) : அறும்படி, † இறக்குமாறு, ‡ உப்பது, || தோன்றி, + அவை ஆராய்ச்சி, ∴ பாட்டிற்களவு, [] இத்தொகையின்.

(6) (க)வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்கனிநு
வானிங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கவாஅங்
கானங் கடத்தி ரெணக்கேட்பின் யானென்
றுசாவுகோ வைப சிறிது ;

தி நீயே, செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்
கைபுனை வல்லின் ஞானுளர் தீயே
இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோன்
மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே ;

க நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே
இவட்கே, சனைமா ணீவங் காரெதிர் பவைபோ
வினைநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே ;

கந நீயே, புலம்பி லுள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇய
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே
இவட்கே, அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுரு பவைபோ
லிலங்கே ரெல்வனை யிறையூ ரும்மே ;

கஎ எனநின் ;
சென்னவை யாவத்து மினையவ ணீரீப்பிற்
றன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவ
னின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ
முன்னிய தேளத்து முயன்றுசெய் பொருளே .

இது, பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தொழி தலைமகந்த நீர் பிரிகின்றோன்று
யான்கூறத் தலைவி கேட்பின் அவுட்த அக்காலத்து நீகழ்வளவற்றை நும்
மொடு ஆராயவதுடையேன் ; நீர் செய்யும்பொருள் இவளுயிரையுந்
தருகிற்றமோ எனத் செலவழங்கக் கூறியது.

இஃது “உட்சேறல் செய்கையோ டன்னவை” பிறவு - மடம்
பட வந்த தோழி கண்ணும்” (2) என்பதனுட் செய்கை கூறுகின்றது.

- க. தேர்நிலை புரைத்த வென்பதற்கு ஆராய்ச்சி நிலையாத் கூறுதலென்று பொருள் கூறி, அதற்கு (தோல். கம். கு. நட. ‘காமநிலை’) இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர், இளம்பூரணர். பேராசிரியர். தோல். செய். கடுகு-ம் குத்திரவுரையில் “வேனிலுழந்த வறிதுயக் கோய்களி நென்னும்பாட்டு, தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து ஐஞ்சேரிக்கி வந்தது, இதனுள் தரவுடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண் முழுவதும் வெண்பா வன்மையிற் கொச்சுமாயிற்று.” என்பர்.
- உ. தோல். கம். கு. க. நசு. இதனுரையில் ‘செய்கைகளாவன : தலைவன் கைபுனை வல்லிள் நாணுளர்ந்த வழி இவன் மையில் வாண்முகம் பசப்

சுகை கலித்தொகை எ

“(க) வேனி லுழந்த வறிதுயக் கோய்களிறு
வாளீங்கு வைப்பின் (உ)வழங்காத் தேர் நீர்க்கவா அங்
கானல் கடத்தி ரெனக்கேட்டின் (நு) யானென்
றுசாவுகோ வைப சிறிது

எ - து: முதவேனிற் காலத்தாலே வருந்தின உடல் சிறிதாக வருத்
தும் ஓய்ந்த களிறுகள் (சு)மழைநீங்குதற்குக்காரணமான கொடுமையைபுடைய
கூர்ர்களிலே தண்ணீருண்டிரு(ரு)ணர்ப்படாத பேய்த்தேரைத் தண்ணீரென்று
அவாவது காட்டை நீர் போலிவென்று யான் கூறுதலைக் கேட்பின் நீர்
செல்லும்காலத்து அவட்கு நீங்குவதொன்றையான் சிறிது நும்மொடு உசாவு
வேனோ? எ - து.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சிபிறத்தது.

இது தாவு.

தி (க)நீயே, சொல்லினை வருங்கிற செலவையிற் திரைமுதிர்
கைபுனை வல்லின் * ஞாநாநர் நியே

பூர்ந்தலும் அவன் புனைமான மரீஇய அம்பு தெரிந்தவழி இவன்
இணைநோக்குண்கண் நீர்நிலலாமைபும் பிறவுமாம்’ என இவ்வடிகள்
ரை கடையாக அமைக்கப் பெற்றிள்ளன.

க. (அ)“யானே, நீர்மருவகறியாது தேர்மருவகோடியறுநீரம்பியி னெறிமுத
லானவரு, முன்னுநர்ப் பணிக்கு மூககருக கடத்திடை.” அகம். உக.

(ஆ) 'வேனிதாழக வறிதுயகசோய்களிற' என்பது தய்தல் துணுக்கமாகிய குறிப்புணர்ந்து மென்பதற்கு (தோல், உரி, கு, நட, சே, உக, தெய்; நட, நட, கு - வி, கு, உய்க, தன், உரி, கு, கடி, இரா.) மேற்.

உ. “வெண்ட ரங்கமென வீசுபேயிரத மிஞ்சு கானநெறி” வில்லி.

12. ப.சாவென்பது சூழ்ச்சியென்னும் பொருளில் வருதற்கு “யானென் றுசாவுகோ வைய சிறிது” என்பது மேற்கோள். தொல். உரி. கு.ஞசு. ‘உயாலை’ தெய்.

4. மழை நீர்ப்பகுதிற்குக் காரணமான கொடிமையென்றது (அ)மறவர் செய்யும் தகாக்கொலை முதலியவற்றை. (ஆ) பாண்டியன் கோவலனைக் கொன்றதனால் அவனாடு பன்னிராண்டு வந்தட முற்றதென்னும் செய்தியும் (இ) 'விண்பொய்யூலில் மழை வீழாதொழியினும்' தே. என்பதும். சுண்டுக் கருத்தித் தக்கன.

௫. “உருவில் பேஎ யூராத் தேரொடி” அகம். கள.

க. யாழ்வென்பது முன்னிலை யடைச்சொல்லாய் வருதற்கு 'நீயே, செய்
வீனா மருககிற் செலவயர்க் தியாழரின் ஊளந்தீயே' என்பது
மேற்கோள். நன். இடை. கு. ௨௧. மரிலை. வி. இரா. ௫ - வி. கு. ௨௪௬.

(பிரதிபேதம்) : குரங்குநீயே,

முதலாவது பாலை. கூ

५६

எ - து: ஐயனே, நீ செய்கின்ற காரியத்திடத்தே கொல்லுதலை மனத் தான் நிகழ்த்துகையினாலே நின்னுடைய கையாலே எழுதி வழித்த வலிதாயி வில்லினுணைத் தடவாரின்றாய்; எ - து.

யாழ். அனா.

உளர்தியென்னும் முன்னிலைவினை, விகாரத்தால் நீண்டது.

இவட்கே, (க)செய்வுறு (உ)மண்டில (ந) மையப் பதுபோன்
(ச) மையில் வாண்முகர் பசப்பூ ரும்மே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்கு மறுவாழ்வு செய்தலுறுகின்றதொரு மதியிடத்தே மேகம் பரக்கின்ற தன்மைபோல மறுவீல்லாத ஒளியையுடைய முகத்தே பசப்புப் பரவாநிற்கும்; எ - து.

செய்வுறு மண்டிலம், இப்பொருளுவமை.

- க. (அ) “செய்வுறு நன்கலம்” (ஆ) “செய்வுறு பாவைக்கு” புறம். க, உசா: (இ) “செய்வுறு நிவவின்” முருகு. கசா.
- உ. “பணி கொண் மா மதி போற் பசப் பூயான், தனிய ளாவது தக்கதுவோ” சீவக. கடுகா. என வருதலும் ஈண்டுக் கருத்தக்கது.
- ங. (அ) மையாத்த வென்பதற்கு மயங்கல் என்று (தருங். கசகஉ.) பரிமேலழகர் பொருள் செய்திருக்கின்றனர். இச்சொல்லுக்கு மேகம் பரத்த வென்று இங்கே பொருள் செய்திருத்தலை நோக்கின் இது மை பாப்பது, மை பாப்பது என இருக்கவேண்டுமென்றதோற்றுகிறது. அவ்வாறே ஒருபிரதியில் பேதமும் உள்ளது. ஆனாலும் (ஆ) “காண்மையாத்த வென்முகத்தை” (இ) “நிருவுருத் தேசுநோக்கிச செங்கதி ரொளிமையாக்கு, மொருபுடை” (ஈ) “மீனொளி மையாப்ப” (உ) “பரிதிமுன்னர் வெண்கதிரென மையாக்கும், பேறிருவ் கிரணக்கற்றை” (ஊ) “வெய்யவற் கொளிமையாந்து வேறுபட்டிருந்தசெந்தீ” என்னுமிடங்களிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் கசகியப்ப முனிவர் இச்சொல்லை மழுங்குதலென்ற பொருளிற்பிரயோகித்திருத்தலாலும் இங்கு அப்பொருள்கொள்ளினும் ஒருவாறு பொருள்துமாதலாலும் மையாத்தலென்றே கொள்ளப்பட்டது.
- ச. (அ) வாண்முகம் பசப்பூர்தல் கலி. கஅ: கஅ. (ஆ) பசப்பு நிற வேறுபாட்டை புணர்த்துதற்கு, ‘மையில் வாண்முகம் பசப்புருமே’ என்பதும். (தொல். உரி. கு. கக. சே. கு. கஅ. கச. இ - வி. கு. உகஅ) (இ) இல்லென்கிளவி இன்மை செப்பு மிடத்து ஐகார ஆகாரங்களைப் பெருது இயற்கையாய் வருதற்கு, ‘மையில் வாண்முகம்’ என்பதும் தொல். புள்ளி. கு. எ. கச. (ஈ) வாளென்பது ஒளியையுணர்த்துதற்கு, ‘வாண்முகம்’ என்பதும் தொல். உரி. கு. எ. க. சே. மேற்கோள். (பிரதிமேதம்) * செங்கிற், † மண்டலமையாப்பதபோல்,

(க)நீயே, வினைமாண் (உ)காமுகம் வீங்கக் கட்டிப்

புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே

எ - து: நீதொழின் மாட்சிமைப்பட்ட *கைச்சரட்டை இறுக்கட்டி நீ மருவிப்போர்ந்த புனைதன் மாட்சிமைப்பட்ட (ங) அம்புகளைத் தெரியா சின்று; எ - து.

இவட்டிக, சுனைமா (சு)ணீலங் காரெதிர் பவைபோ

வினைநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்குச் சுனையிடத்து மாட்சிமைப்பட்ட நிலம் மழையை எதிர்கொள்ளுமவை நீர் சொரியுமாறுபோல வருந்தும் பார்வையினை புடைய மைபுண்கண் நீர்நில்லாவாய் வீழாநிற்கும்; எ - து.

கண், நீர் வீழுமென இடத்து நிகழ்பொருளின் குழலில் இடத்துமேல் இன்றது.

இணைநோக்கும் பாடம்.

க. (அ) “நீயே, வினைமாண்ணீர் நில்லாவே” என்னும் பகுதி கொச்சகக்கவிபுள் இடைநிலைப் பாட்டுத் தாழிசை யின்றி வந்ததற்கும் (தொல். செய். கு. கங். பே.) (ஆ) “நீயே, வினைமாண்...தெரிதியே” என்னும் பகுதி சீர்முழுதுவ கூறுகிவருதல் அனவடிக்குரிய தென்புழிக் கவிப்பாவிற்கு கூன் வந்ததற்கும் (தொல். செய். கு. சஎ.

‘சீர்கூறுதல்’இன.) (இ)கொச்சகத்தில் தாழிசை தாழும் பட்ட வோசை யின்றி வந்ததற்கும். (தொல். செய். கு. கங். சச.) மேற்கோள்.

உ. (அ) “வம்புகளை வறியாச சுற்றமொ டம்புதெரிந்து” (ஆ) “விரற் றலைப் புட்டில் வீக்கி வெஞ்சிலை கணையோ டேந்தி” சீவக. ௨௨௦௨. (இ) “முன்கைக், கார்விற செறிநா ணெறிகைசெறி கட்டி. கட்டி” பெரிய. கண்ணப்ப. சு௦. (ஈ) “கோதை தங்கு கரத்தில் வில்”

(உ) "விரற்புனை கோதைவல் வில்லின் வல்லவர்" வில்லி. பதின் மூன்றாம். உரு. உருச. என்பவை ஈண்டறியற் பாலன.

௩. அம்புகளை ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளுதலை அம்புதெரித லென்றார்; இவ்வழக்கை, 'தெரிகளை நோக்கி' (கலி. ௩௬: ௨௨;) என்பதன் குறிப்பிற் காண்க.

௪. (அ) "களை பெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்" கலி. ௪௮: ௧௫. (ஆ) "தண் கயம் பயந்த வண்காற் குவளை, மாரி மாமலர் பெயற் கேற் தன்ன, நீரொடி நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண், பனிவா ரெவ்வம்" அகம். ௩௧௫.

திருமொழி * கைச்சாட்டை (என்று படித்தனமாம்).

முதலாவது பாலே. ௬

௪௬

கரு நீயே, * புலம்பி லுள்ளொடு பொருள்வயிற் † செலீஇய வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதிமீய

எ - து: நீ பிரிகின்றேமென்கின்ற தனிமையில்லாத நெஞ்சத்தோடே பொருளைத் தேடற்குப்போக வெற்றியுண்டாகின்ற சக்கரத்தினது வாயைத் துகள்போகத் துடையாநின்றும்; எ - து.

இவட்கே, அலங்கிதற்குக் (க) கோடல் வியுது பவைபோ விலங்கே ரெவ்வளை யிறையு ரும்மே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்கு அசைகின்ற இதழினையுடைய கோடற்பூ ணுழ்த்த விழுமின்றவைபோல விளங்கும் அழகினையுடைய ஒளிபொருத்தின வளை இறையினின்றும் கழலாநிற்கும்; எ - து.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

௩௭

எனநின்,

சென்னவை யாவத்து மிணையவ ணீநீப்பிற் றன்னலக் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவ

(உ) ளின் னுயிர் தருதலு மாற்றமோ

முன்னிய தேளத்து முயன்றுசெய் பொருளே

எ - து: நீ செல்கின்றது எமக்குக் குற்றத்தைச் † செய்யு நின்றுடைய

ஆரவாரத்தும் இத்தன்மையானவன், தன்னுடைய நலம் நீ நிகருவையாயின் இரந்து படுங் காலத்தாலே கைக்கொள்ளப்படுகையினாலே நின்னை ஒன்று வினவுகின்றேன்; நீ கருதின தேயத்துச்சென்று முயன்று தேமும் பொருள் இன்பத்தருதலேயன்றி இவன்இனிய || உயிரையும் தருதலைச் செய்யுமோ? என அசை.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிரத்தது.

எனின், தனிச்சொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்.

க. கோடல்—வெண்காந்தன்; இது வகைக்கு உவமையாதல் (அ) “ஊழுறு கோடல்போ லெல்லவோ யுருபவால்” (ஆ) “ஊழுற்ற கோடல்வீ, யிதழ்சோருங் குலைபோல விதைநீவு வனையாட்டு” கலி: ௪௮, ௧௨௧. இத்தற்கு வகை உவமையாதல்: (இ) “வகையுடைந் தன்ன வள்ளிதழ்க் காந்தன்” மலை.திருநா. (ஈ) “உடைவகைகடுப்ப மலர்ந்தகாந்தன்” புறநா. ௧௦.

உ. (அ) ஒது வதற்கண்ண லேபிரிந் தாலொண் மயிலையென்பு, மாது பசித்தினர் போலோநி வாரும் நீது படக்கொடி யாலிசென் றுலுச் சிறுப்புடைக்கே” (ஆ) “சிறந்திடு கல்விகள் வேண்வெ யாவை யுந் தேர்த்துயின்ன, நிறந்தயின் னாரென்பை யன்னார்க ளாக விய ற்று தற் கோர், நிறந்தரு விஞ்சையுந் கற்றறி காணவுன் செவ்வியையே” என ஒதற்பிரிவின்கண் இக்கருத்து அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * புலம்பியதான, † செவிபுயர், ‡ செய்ப. || உயிரைத் தருதலையும்.

7

100

கலித்தொகை. ௮

“தாவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து, மைஞ்சீ ரடுக்கிபு மாறமெய் பெற்றும், வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்” (க) * என்பதனால் உடை, நீயே இவட்கே என்னுஞ் சொற்கள் இடைநிலைப்பாட்டோடு கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டாயினும் அத்தரவு வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பா அன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. (ஈ)

(அ) நடுகிகர் தொரி இ நயனில்லான் வினைவாங்கக்

கொடிதேர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு

கடுகுபு கதிர்மூட்டிக் காய்சினந் தெறுதலி

ஹலுறு கமழ்கடாஅத் தொல்கிய வெழில்வேழம்

- கி வறனுமு நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர
 விறன்மலை வெம்மைய போக்கரு வெஞ்சுரஞ்
 சொல்லா திறப்பத் துணிர்தனர்க் கொருபொருள்
 சொல்லுவ துடையேன் கேண்மின்மற் றைஇய ;
- கூ வீழநர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் டிசைக்குங்கோ
 லேழநதம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறாஉம்
 யாழினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;
- கஉ மரீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது
 பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாறுந்
 திருவினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;
- கடு புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை
 வரைவின்றிச் செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு
 மரைகினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;
- எனவாங்கு;
- கக நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல
 வொழிதல் வேண்வெல் சூழிற் பழியின்று
 மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்
 தன்னகர் விழைபக் கூடி
 னின்னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே.
- இது சொல்லாது பிரியவற்ற தலைவன் தறிப்பறித்து தோழி. பொரு
 ளாது நிலையாமை கூறி + அவனோடு கூடிச் செல்கின்ற இவ்வாழ்க்கைச்
 செலவே பொருளென அவன் செலவழங்கக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தோல். செய் சூ. கடுகு.
 (பிரதிபேதம்) * என்பதனாகுமி. + இவனோடு.

(அ) (க) நடுவிகந் தொரீஇ (உ) நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிரீழுட்டிக் காப்கினந் தெறுதவி
ஹனுஹு (ங) கமழ் * கடாஅத் தொல்கிய வெழில்வேழம்
வறனுழு (ச) நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர
(ரு) விறன்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரன்
சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனர்க் கொருபொருள்
சொல்லுவ துடையேன் (ஈ) கேண்மின்மற் றறஇய

எ - து: நடுவநிலையைக்கைவிட்டு நீங்கி அருளில்லாத அமைச்சன் தன்
மனத்திற்கிடந்த காரியத்தை மனத்தினின்றும் தோற்றுவிக்க, அது கேட்டுக்
கொடுத்தொழிசை சூழ்ந்த அபசனது கொடுங்கோல் சுமொறுபோலப்
பதிலோன் கடுகிக் காய்கின்ற கிரணங்களைச் செலுத்தி(எ)சினத்தாற்சுடுகையி

க. (அ) “அலவுற்றுக் குடிசுவ வாறின்றிப் பொருள் வெஃகிக், கொலை
யஞ்சா வினைவாறற் கோல்கோடி யவனிழ, லுலகுபோ லுலறிய
வயர்மர வெஞ்சூர்ம்” கலி. ௧௦: ௫-௭. (ஆ) “செம்மையி னிகந்

தொரீஇ” கலி. ௧௪. (இ) “அறனிலை திரியா வன்பி னையைத்துத்,
திறனி லொருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து, மெலிகோல் செய்தே
றாகு” புறம். ௭௧. (ஈ) “முறைதெரிந்து செல்வர்க்கு நல்குந்
தவர்க்கு, மிறைதிரியா னேபொக்கல் வேண்டிம்.” பழமொழி. ௨௦௧.
(உ) “உடைப்பெருஞ் செல்வத் துயர்ந்த பெருமை, யடக்கயி லுள்ளத்த
றாகி - நடக்கையி, ளெனளிய னல்லாண்டேல் வைத்தல் குறுகின்
கைந், கொள்ளி கொடுத்து விடல்.” பழமொழி. ௨௦௦.

௨. (அ) “பேறையோன் வினை வாங்க” கலி. ௨௭. (ஆ) “வினைவாங்கி”
திருவினை. பன்றிக்குட்டிகளை. ௧௩.

௩. யானே மதம் கமழுமென்பது. கலி. ௨௧:௨; “கமழ் கடாஅத்து”
என்பதன் குறிப்பாறுணர்க.

௪. (அ) “பிடிவா யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்” பெரும்பாண். ௧௧௧.
(ஆ) “யானேத், தாம்புடைந் நடக்கை வாயொடு துமிந்து, நாஞ்சி

லொப்ப நிலமிசைப் புரள” புறம். கக. (இ) “வெள்ளி வெள்ள னூஞ்
சிலான் ஞால முழுவனபோ, வெல்லாக் களிநு நிலஞ் சோகத்”
களவழி. ச௦. (ஈ) “அலப்படை யினைய தூறுகுவாய் கொடுங்கை
யுலேசெவி வாரணம்” விநாயக. திருநகர. உக.

டு. விதன்மலை: கலி. உ௦, சச, சடு, இந. தீணைமொழி. உ, எ.

சு. ‘ஐய’ என்பது பன்மைவினை பெற்று வருதலை கக-ம் பக்கம் ந-வது
குறிப்பிற் காண்க.

எ. சினமென்பதற்கு வெம்மையென்று பொருள்விளக்குவர் புறநானூற்
றுரை காரர்.

(பிரதிபேதம்) * கடாத்த. † மனநிற்.

இஉ

கலித்தொகை அ

அலே (உ) முன்பு வண்டுகளுதலையுடைத்தாய் னுதுகின்ற கமழும் மதத்தினை
யுடைத்தாய் இப்பொழுது கெட்ட அழகையுடைய * யானை ஈடமற்ற
நிலத்தை உழுவின்ற கலப்பைகள்போலக் கொம்புகளை ஊன்றிக் கையை
நிமிர்ந்து நிலத்தே கிடவாநீர்க் வெற்றியை யுடைய மலைகள் வெம்புதலைச்
செய்த போதற்கொழில் அரிய வெய்யகாட்டை, எங்களுக்குச் சொல்லாநீத
போகத்துணர்ந்த நுமக்கு ஒரு காரியத்தினைக் கூறந் தன்மையையுடையேன்.
அதனைக்கேட்டீராக; எ - து.

இதனால், தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

வாங்க என்றது “விருத்திவாங்க” என்றது போல் நின்றது; உறல்

(2) வாயிடத்தே வந்து உறுதலுமாம்.

பொருள், ஆகுபெயர்; மற்ற அசை

இது தரவு.

சு. வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் (நு) விரல்கவர் பிசைக்குங்கோ

லேழுந்தம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறாஉர்

யாழினுந் † நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ

எ - து: ஐயனே, விரும்புவார்க்கு நேயமாய் விரலாலே வாசிக்கப்பட்டு

தூலிக்கும் காம்பு ஏழும் தம்முடைய பயன் இன்றும்படி (சு) தானக்கோலின் அகப்பட்டு இடைநின்ற (ரு) காம்பு அற்றுப்போம் யாழினுவ காட்டில் நிலைபெறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சவர்களோ? நச்சார்காண்; ஏ - று.

க. 'வென்றிக்களிது' (சீவக. ௧௪.) என்பதன் ினோக்குக.

உ. (அ) "வரி ியி ரூர்க்கும் வாய்ப்பு கடாஅத்துப், பொறிநுதற் பொலிந்த வயக்களிற்றொருத்தல்" அகம். எஅ. (ஆ) "வரிியிரூர்க்கும் வாய்ப்பு கடாஅத், தண்ணல் யானை" புறம். ௧௩. (இ) "வரி வண் டார்க்கும் வாய்ப்பு கடாஅத்த. வண்ணல் யானை" தொல். மேற்.

௩. "விரல் கவர்ந்துழந்த கவர்வி னல்யாழ்" நம். ௩௩௫: "விரல் கவர் பேரியாழ்" பதிற். இ:அ கவர்தல்-அகப்படுத்தல்; பதிற். அச. உரை.

ச. (அ) தானக்கோல், "தன்மக னொருத்தியைத் தானயாழ் கற்கென" பெருங். (க) ௩௫: ௫. (ஆ) "திருத்தொளிப்பகர் தொடிக்கரங் கோல்பொரச் சிவப்ப" பாகவதம், (௧௦) மதுரைகண்ட. ௧௫.

இ. "தக்க நரம்பிலா நாத யாழும்..... ..போன்ற வீமெனிலாத சேனை" வில்லி. பதினொராம். ௫.

(பிரதிபேதம்) * யானைகள், † நிலையா (தாழினுவன்றிதும்).

முதலாவது பார். ௭

௫௩

௧௨. (க)மீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாறுந் திருவினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சபவோ

ஏ - று: தாம் மருவி மனத்தாற் கொண்டவர்களைத் தம்மனமொண்ட காலம்போலாகாமற் பிரியுமிடத்துப் பிரர் இகழும்படி அவர்க்கொரு வலி யின்றாக அவர்கள் * அப்புறமாக மனமாறுந் திருமகனினும் காட்டில் நிலைபெறில்லாதபொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சவர்களோ? நச்சார்காண்; ஏ-று.

தாம், பன்மை யொருமை மயக்கம். தானும் பாடம்.

கொண்டக்காலென்னும் [பெயரெச்சத்திற்] (வினையெச்சத்திற்) கால்
 ஈண்டுக் காலமாகாட்டிற்று. கொண்டக்காற்போலாதென்றது தான்வருதற்கு
 முன்பு அவர் சிந்தி ஈனையபுகு கேடுத்துப்போமென்னும் ‡ நினைவிற்கு.

- க. (அ) “பிரந்த குலமாயும் போண்ணை மாயும், சிறந்ததங்கல்வியு மாயும்
 இன்மை தழுவுப்பட்டார்க்கு” (ஆ) “பிறக்கலான்
 இரப்பாரை யெள்ளாமகன்” நாலடி. ௨௮௫, ௩௦௭. (இ) “எளிய
 ரிவரென் றிகழ்ந்துரையா ராகி, யொளிபட வாழ்த னிலிது” இனி
 யது. ௩௦. (ஈ) “இல்லாரை யெல்லாரு மென்னுவர்” துறள். எடு. ௨.
 (உ) “துளியுண் பறவைபோற் செவ்வனோர்ப் பாரு, மெளியாரை
 யென்னாதா ரில்” பழ, ௨௮௭. (ஊ) “எளியாரை, யென்னானித்
 துண்பானே லேதயின் மண்ணுண்டு, கொள்வான்” ஏலாதி. ௪௭.
 (எ) “பரப்புநீர் வையமுற்றுந் தேரினு மில்லை, யிரப்பாரை யெள்ளா
 மகன்” தகடுரியாத்திரை. (ஏ) “என்னன் மின்னில ரென்றெண்ணி
 யாரையும்” வளையாபதி. (ஐ) “திருமக ண் லைமையுஞ் செல்வார் கேட்
 டிரேன், மருவிய மனிதரை யிகந்து மந்தவன், பொருவறு புகழினர்ப்
 புகிய காமுறு, மொருவர்கள் ஊறவில னுணர்ந்து கொண்மினே”
 துளா. முத்தி. ௧௪. (ஒ) “இல்லோரை யர்ப மிகழோம்” அரிச்சந்
 திர. மயான. ௨௬. (ஐ) “அருந்திரவியன் காக்கைக் கேதனத்தா
 டருமோ திரு வன்றியிலே” திருவாங்கத். ௧௬. (ஐ) “இருங்கடற்
 பூவி யிடத்தினில் லாரையெல் லாருமென் னாவரென்னு, வெருங்
 னுணர்ந்தமுன் னோருரைத் திட்டஃ துண்மையென் றளங்
 கொண்ணீ” துகேலோ. மேல்கடலடைந்த. ௧௧௪. என்பவைகளும்,
 (ஃ) “கிழவு ரின்னோ ரென்னுது பொருடான், பழவினே மருங்கிற்
 பெயர்பு பெயர் புறையும்” (கலி. ௨௧: ௧௦-௧௧) என்பதன் குறிப்
 பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் ஈங்கு நோக்கத்தக்கன.

(பிரதிபேதம்) *புறமாக, † ஈனையும், ‡ நினைவிற்கு.

கதி. புரைதலப் பயனைக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை

வரைளின்றிச்(க)செறும் பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு
† மரைசினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சபுவை

எ - து: தமக்கு உயர்ச்சி யிதும்படியாக, (2) தாம் பெறும் பயனைப் பாராதே அமரசராகத்ததை † முயன்றபோதும் அமைச்சரைக் கோபிக்கும் பொழுது நல்காரியித்தனை முயன்றவனென்று ஒருவரைவின்றிப் (௩) பழமையைப் பாராதே பொருண்முதலியனவன்றி உயிரைக்கொள்ளும் அரைசினுந் காட்டில் நிலேபெறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சவார்களோ? நச்சார்களாண்; எ - று.

(ச)|| அத்தன்மையாலுயிரைவெளவியஅரசனும் அன்றேகெடுவெனன்றார். இவை மூன்றும், தாழ்சை.

க. (அ) “பாலை வயாந்தோகின். கோர்த்தாண். யொருவியை, வான்
நல்லா விழுமமுதிரு நடுக்குடைத்து. தென்மாவை, யரைசு” கல்.
கசகக-ந. (ஆ) “பொறிசெறித்த மாண்பினாயப் பொருந்தலர்ச்செத்
நிருந்தியஞ். செறித்தருமா நீட்டியரு வினைவாயு செயவி னரு,
முறுபிழைபுட் சிறிதியற்றி னொறுத்திடுவர் வயிவந்தர்” தைடதம்.
அன்னதைத்த கூது. க௦௭. (இ) “தொழுந் தனை யமைச்சரைச
கணிது கோக்குரு, மொழிந்தன னிடியொடு முகிலஞ் சிந்திவோ”
கம்பம். அதிகாரயன். க.

உ. (அ) “பால்வரு முறுதி யாவும் லைவர்க்குப் பயக்கு கீரா” கம்பம்.
அயோதி. மந்தி. அ. (ஆ) “இன்னையி ரழியும் போத்து மிடைவனுக்
குறுதியல்லான். முன்னிய முகமன்மாட்டா முறிய வறிவினரை”
துளா. துரவு. உ. (இ) “ஆளு மரசன் பாலன்பு மவதற்குக் காவதரியறிவு,
நாளு மவற்றைக் கலங்காம னன்று முடிக்கு முனத்துணிவு,
புளும் வினைக்குத் தன்காத்தின் மொய்த்த பொருளின் விழையாத,
கோளுமுடையான் புரிவினையிற் குற்றமுறுது குணமேயாம்”
“முறைவழிப் பிறழ்தல் செல்லா முதுக்குறை யமைச்சர தம்மைச,
சிறையிடைப் படுத்த” விநாயக. அரவியற்கை அக; வன்னி. கச.

ங. “பழமை கடைப்பிடியார் கேண்மையும் பாரார், கிழமை பிறிதொன்
றும் கொள்ளா வெகுளின்மன், காதன்மை புண்டே யிறைமான்

டாக்டர் கேதிலு. மார்வலு மில்லையவர்க்கு” நீதிநெறி. சவ.

ச. (அ) “தீயவை செய்கார் கெடுத னிழந்னை, வியா தடியுறைத்தற்று”
 (ஆ) “பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா, பிற்பகற் றுமே
 வரும்” குறள். ௨௦௮. ௩௩௩. (இ) “முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் வினையும்”
 கொள்ளை. (ஈ) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு. பிற்பகற்
 காண்குறுடம் பெற்றியகாண்” சில. ௨௧ : ௩ - ச. (உ) “முற்பகல்
 (பிரதிபேதம்) : பொழுது, + அசினும், : முயன்றும. : அததன்மையான அசனும்
 உயிர் வெவிய அன்றே.

முதலாவது பாலை. எ

௩௩

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் சொல்லார்க்கு; எ - று.

ஆங்கு, அகை.

இது தனிச்சொல்.

கக நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல

வொழிதல் வேண்டுவல் குழிற் பழியின்று

(க) மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்

* தன்னகர் விழையக் கூடி

னின்றுறல் வியன்மார்ப வதுமனுந் பொருளே

எ - து: பெருமர் பொருளை நச்சுதல் நினக்குப் பொருந்நாதால்; ஆரா
 ிற் பழியின்றாக இச்செலவை நீ தவிர்தலை யானவிரும்புவென் ; அரசன்
 ாக்க வருகின்ற விருந்தினரைப் டுதுகாத்துத் தன்மனைவி விரும்பும்படி
 டுவருடன் கூடியிருக்கில் இனிய முயக்கத்தை யுடைத்தாகிய அகற்சியை
 டைய மார்பனே ிலைபெறும் பொருள் அதுகாண்; எ - று.

நகர், ஆளுபெயர்.

இதனால், தலைவற்றுக் கருதுதல்பிறந்தது; தோழிக்குச் சூழ்ச்சிபிறந்தது.

இது 'பழியின்றி' என, (2) தாழிசைப் பொருள்களைக்கொண்டு பின்பு மன்னவன் புறத்தா வருவிருந்து ... பொருளே' எனப் போக்கியற் பொருளையுபயோகித்து இற்ற சரிசுகமும் எனை உறுப்புக்களும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. "தாவிய லொத்தும்" என்னுஞ் சூழ்ச்சிபுதுப் புரைநீர் என்பதனாற் போக்கியற் பொருளுபயோகித்து புரைபடாது வந்தது. (எ)

செய்வினை பிற்பக லுறுநரின்" பெருங். (க) ஐசு உளக. (ஊ) "அற்பக ளுநரும் னவரை றுங்குமான், முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மற்றது, பிற்பக றமக்குறும் பெற்றியென்னவே" கந்த. இரண்டாநாட் ஈசுஐ.

க. "வாழி யாதன் வாழி யவினி, நெற்பல பொலிக" என்று மூலமும், 'காவற் பொருட்டு அரசன் வாழ்க; விருந்தாற்றுதற்பொருட்டு நெற்பல பொலிக' என்னும் பழையவுரை விளக்கமும் (ஐங். க.) இங்கே ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

உ. (அ) சரிதகம் தாழிசையின் பொருண் முடிபைத் தன்பாற் பெற்று நின்றற்கு (நச்சுபவோ என்பன தாழிசைகளிலுள்ளன) 'நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல, வொழிதல் வேண்டுவல்' என்பதையும் போக்கியற்

பொருள் வந்தால் அவ்விரண்டையும் புரைபடாமற் பொருத்தச் செய்வவன்பதற்கு 'தன்னகர் விழையக் கூடின்' என்பதையும் (தொல். செய். கு. கரு. எ.) மேற்கோள் காட்டுவர், பேராசிரியர். (ஆ) "புரைநீர் மென்றதனால், தாழிசைப் பொருளையென்றி அவற்றோடு போக்கியற் பொருளுக்கொண்டு புடை[ர]படாது வருவனவும் கொள்க. அது 'அரசினு நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ' என முடித்தலின் 'நச்சல்கூடாது பெரும விச்செல, வொழிதல் வேண்டுவல்

பிரதிபேதம்) * நன்னகர், † பொருந்தாது, ‡ புடைபடாது.

(3a) (க) எறித்தரு கதிர் தாங்கி யேந்திய ருடைநீழ

ஹரித்தாழ்ந்த காகமு முரைசான்ற முக்கோலு

நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்

குறிப்பேயல் செயன்மாலிக் கொணைநடை யந்தணர்

ஞ. வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை

யென்மக னொருத்தியும் பிறன்மக னொருவனுந்

தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய

ரன்னு ரிருவரைக் காணிரோ பெரும

கூ. காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை

யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய

மாணிழை மடவா ருயிர்நீர் போறிர் ;

கஉ. பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை

மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு

நிலையுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே ;

கஞ. நீர்கெழு வெண்முத்த மணிபலர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்

தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே ;

கஅ. எழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை

யாமுளே பிறப்பினுந் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்

சூழங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே ;

எனவாங்கு ;

உஉ. இறந்த கற்பினுட் கெவ்வம் படான்மின்

சிறந்தாணை வழிபடஇச் சென்றன

ஶறத்தலை பீரியா வாறுமற் றதுவே.

இஃது உடன்போய நிலைவிடின் சென்ற செவிலி இடைக்கரத்து
முக்கோற்பகவகைக்கண்டு இவ்வகைப்பட்டாரா ஆண்டிக்காணீராவென

குழிற் பழியின்று' எனத்தாழிசைப் பொருளைக்கொண்டு பின்பு
'மன்னவன் புறந்தா வருவிரூந் தோம்பி, நன்னகர் விழையக் கூடி,
னின்னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே' எனப் பேரக்கியற்
பொருளையும் கொண்டிற்றது" என்பார், நச்; தோல். செய். கு. காடா.

க. 'எறித்தரு .மற்றதுவே' என்பது, செவிலிவரவின் கட் கூறியதற்கும்.
தோல். அகத். கு. சர. நச். இடைச் சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை
எறிர் வருவார் கண்டு தெருட்டியதற்கும் இறை. கு. உட; மேற்கோள்.

முதலாவது பாலை. அ

நிள

வினவியாட்ட, அவகைக் கண்டு அஃதறமேனவே கருதிப் * பேர்த்தேம்,
நீரும் அவர்திறத்து † எவ்வம்பட வேண்டாவென ‡ எடுத்துக்காட்டி அவர்
தெருட்டியது.

இதன் பொருள்.

(க) எறித்தரு கதிர் தாங்கி பேந்திய (உ) குடை நீழ

(ங) லுறித்தாழ்ந்த காகமு (ஈ) முறைசான்ற முக்கோலு

நெறிப்படச் சவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்

(ஐ) குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொலைநடை யந்தணீர்

- க. “எறித்தரு கதிந்தாவகி... ..காணிபோ பெரும” என்னும்பகுதி சரத்திடை வினாத்தரு மேற்கோள். தொல். அகத். கு. ௪௦. இனம்.
- உ. (அ) “விரிகுடை தண்டே குண்டிகை” (அந்தணப்பூத வருணனை) சிலப். உஉ: ௩௧. (ஆ) “குடையார் நீழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து, ஈடையான் மெலிந்து வருகின்ற வர்தணிர் ஞால மெல்லா, முடையா ஹெளிவே லுசிதன்மென் கடலொண் டந்த மிழ்போ, விடையாள் விடலைபின் சென்றன னோவிவ் விருஞ் சரத்தே” இறை. கு. உ௩. மேற்கோள். (இ) “ஆதபத்திரங் குண்டிகை யொருகையி னனைத்துப், போதமுற்றிய தண்டொரு கையினிற் பொலிய, மாதவப்பய னுருவுகொண் டெதிர்வருமாபோ, னீதிவித்தக னடைந்தமை னோக்கின னெடியோன்” கம்ப. மீட்டி. ௧௮௧. (ஈ) “உறித்தாழ் கரகமு மூன்றுமுக் கோலு முடுத்த செவ்வா, னெறித் தாலனைய விருந்துவ ராடையு மிந்திரவி, மறித்தா லனைய குடையுங் கொண்டேவரு வீரொருவ, னெறித்தாழ் குழல்வல்லி முன்செல்லு மோவிந் நெடுஞ்சரத்தே” அம்பிகா. ௪௦௦. (உ) “ஒரு வெண் குடையிரு நீழன்முக் கோல்கொண் டொழுக்கத்தினு, வருவெங் களரியைந் தாறுசெவ் வீரரு ளீரெழுபார், மருவெண் டிசைபுகழ் வாணன்மென்

மாறையென் வஞ்சியன்னாள், பொருவெஞ் சுடரிலை வேலொரு காண்பின் போயினனே” தஞ்சை. ௩௪௧.

- ங. (அ) “உறித்தாழ் கரகம்” சிலப். ௩௦, ௧௪, ௧௦. (ஆ) “முறுக்குறி தூங்கு, குண்டிகைத்தடங் கையராய்” நீருவினை. சமணரைக் கழு. ௧௮.
- ச. “கற்றோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான், முக்கோ வசைநிலை கடுப்ப” முல்லை. ௩௭-௮. “கான்மறை தெறிமுக், கோலு மேத்திய குடைகளுநு குண்டிகைக் காமும்”. “இன்ன கொண்டுளவிருடிகள் யாவரு மெய்தி” அரீகீகந்திர. விவாக. ௩-௪.
- ஈ. “குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை யந்தணிர்” என்பது மாலை இயல் பென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள். தொல். உரி. கு. ௧௩. ‘மாலை’ தெய்.

(பிரதிபேதம்) * போத்தேம், † அயலம். ‡ வைக்காட்டி.

வெவ்விடைச் செலன்மலை பொழுக்கத்தி ரிவ்விடை
யென்மக னொருத்தியும் பிறன்மக னொருவனும்
தம்முளே புணர்ந்த * தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னு ரிருவரைக் காணிரோ பெரும

க (க) காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யானொழி லண்ணலோ டருஞ்சர முன்னிய
மாணிழை மடவர † றுயிர்தீர் போறிர்

எ - து: பெருமா! அந்தணர்! உறியிலே தங்கின கமண்டலத்தையும்
அரி அயன் அரனென்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்
னிடத்தே அமைந்த (உ) முக்கோலையும் முறைமைபடத் தோளிலே வைத்து
எறித்தலைச் செய்கின்ற(ங்) ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாறுகையினாலே எடுக்கப்
பட்ட குடைநிழலிலே, வெவ்விய காட்டிடத்தே போதலை இயல்பாகவுடைய
ஒழுக்கத்தினை யுடையீராதலான் உம்மை வினவுகின்றேன்; இக்காட்டிடத்து
என்னுடைய மகனொருத்தியும் வேறொருத்தி மகனொருவனும் பிறரறியா
மற்றவர்களிலே கூடின தாங்கல் இப்பொழுது பிறர் அறிந்த கூட்டத்தினை
யுடையராயினர்; அத்தன்மையார் இருவரைக் காணுகிறுந்திரோ? இக்
காட்டிடைக் காணு திருந்தேமல்லேம்; கனக அபிதமென்றே கருதிப்
பேர்த்தேம், ஆண்மக்கட்குத் கூறும் அழகியையுடைய தலைவனோடே இவ்வரிய
சுரத்தைப் போக்ககருதிப் போந்த மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய
மடப்பத்தை யுடையானுக்குத் தாயார்தன்மையை உடையீர் ‡ போல
இருந்தீர்; எ - து.

அரியயனானென்னும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது || வெவ்வேறுக
கிணையாத செஞ்சுதாலே ஐம்பொறியும் நுமக்கு எவல் செய்தலை இயல்பாக
வுடைய கோட்பாட்டையும் — நுமக்குரிய ஒழுக்ககதையுமுடைய அந்தணி
ரென்க. குறிப்பு, ஆகுபெயர்.

க. 'அறியே மல்லே மறித்தன மாதோ' ஐங். ௨௪௦.

உ. (அ) தீயாயப்பிரகாசம். முதற் பரிசுசேதம் அக-அஎ. எண்களின்
தலைப்பில் ஏதன்ஐடி வேதாந்திகளென்றும் திரிதண்டி வேதாந்திக
ளென்றும் இருவகையார் கூறப்படுகின்றனர். (ஆ) பேராசிரியர்,
ஒரு கோலுடையார் இருவருள்; அவர் துறவறத்து கின்றாராதலின்
உலகியலின் ஆராயப் படாரென்றும், முக்கோலுடையா இருவருட்

பிச்சை கொள்வானும் பிறுண்டிருந்து தனதுண்பானும் உல்கியலின்
நீங்காமையின் அவரே கூறப்படுவதென்றும் விளக்குவர்; தொல்.
மா. கு. ௭௦.

௩ (அ) “அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையுங் காக்கும்” அற. ச. ௩. (ஆ)
“வெயின்மறைக் கொண்ட வருகெழு சிறப்பின் மாலை வெண்குடை”
(பிரதிபேதம்) * தாமர், † தாயீர், ‡ போலே, || மேருக, + உமக்கு.

முதலாவது பர்லை. அ

நிகு

பெருமாவென்றாள் அவர்கள் ஆசிரியனாகிய பெரியோனை. அந்தணர்
அவன் மாணாக்கர். அவர்களைப் பெருமா அந்தணரென விளித்தான்;
பெயர்கள் ஒருவனை ஒருவன் ஆற்றப்படுத்த செய்யுளின்மையின் (க) முன்னிலை
சுட்டிய ஒருமைக்கிளவி பன்மையொடு முடிந்ததல்லாமையுணர்க.

காணீரோ? குறுகித்தது. கண்டே மென்னுமற் காணாமல்வேல
கண்டனமென்றதனால். அங்கனம் போகின்றவரை அறிந்து விலக்கல் அற
மன்றென்று * பெயர்ந்தேமென்றாராகக் கொள்க. போறியென்றார், (உ) தேடி
வருவான் செவிலியென்பது உணர்த்து.

இது தரவு.

கஉ (ந) பலவறு நறுஞ் (ச) சாந்தம் படுப்பவர்க் † கல்லதை
மலையுளோ பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நிலையுங்கா னும்மக னுமக்குமால் கணையனோ

புறம். ௧௦. என்பவைகளும். (இ) “நின்வின்பொரு வியன்குடை, வெயின்
மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய, குடிமறைப்பதுவே”
எனச் சிறப்பித்திருப்பதும் (புறம். ௩௦.) பிறவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. முன்னிலை சுட்டிய சொருகைக் கிளவி ஆற்றப்படையல்லாத வழியும்
பலரில் வழியும் பன்மையொடு போற்றாமற் கூறப்படும் என்பதற்கு
(குறிப்பேவல்.....காணீரோ பெரும) என்பது (தொல். எச்ச. கு.
சு. ௩. “முன்னிலை”) தெய்வசொல்லையார் காட்டிய மேற்கோள்.

உ. “செவிலியின் தேடிச் சேறவென்றாயகு” நூற்கவி. கு. ௩௮௩.

ஈ. “பலவறு முத்து” என்பதற்கு, ‘பலவிலையுற்ற முத்தென்றுமாம்’
என, (பொருந. உ. ௮.) உரை. எழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறியத் தக்கது.

ச. (அ) “கடவரை காத்தலனோடு கடந்த கயனெடுகடம், படவர வல்குனும் பாவைக் கிரககன்மின்...மலய மென்னுந், தடவரைதானே யணிந்தறி யாதுதன் சந்தனமே.” இறை. கு. உங். மேற்கோள். (ஆ) “சுரும் பிவர் சந்துந் தொடுகடன் முத்தும்வெண் சங்குமென்கும், விரும் பினர் பாத்சென்று மெய்க்கணி யாம்.....சுரும்பனமென் மொழி யாருமந் நீர்மையர் காணுநர்க்கே” திருச்சிற் று ௨௪௮. (இ) “தரளம், வவ்வினிடத்து மவ்வழியான,பொதியப் பொருப்பு நெடுமுதுகு வருந்திப், பெற்று வளர்த்த கற்புடை யார, மணியுமா மகிழ்நர் பதியுறை புருந்தால்.....சென்றாட் குடைந்து, பொன்பதி நீங்கியுண்பது மடங்கி, முழங்கப் பெருவகுரல் கூஉய்ப், பழைக ணெய்தியது பேதைமை யறிவே” கல். ௨௧

(ஈ) “பலவுறு... ..கணையுறகா னும்மக னுமக்குமாவகணையனே” என்பது சாத்திடைந் கண்டோர் செவிலியர்க்கு அறநாற்குத்தக உலகியல் புரைத்தற்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௧௮. பே. ௩௪.

(பிரதிபேதம்) † பேர்த்தோக, † அல்லது, (தாழிசை முன்றிலும்).

சுர

கவித்தொகை. க்.

எ - று: நறியனபலவுங்கடும் நறிய * சந்தனம் தங்கண் மெய்ப்படிப் பார்க்குப்பயன்கொடுப்பதல்லது மலையிடத்தேபிறந்தனவாயினும் அச்சந்தனங் கடாம் அம்மலைக்கு என்னபயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நும் முடைய † மகளும் பயன்படும் பருவத்து ‡ துமக்குப் பயன்படாள்; ஏ - று.

௧௮ (க) சீர்கெழு வெண் (உ) முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருனோ டிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்

தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாவ கணையனே

எ - து: தலைமை பொருட்கிய வெள்ளிய முத்துக்கள் அணிவார்க்கும்; பயன்படுவதல்லது (௩) கடலிடத்தே பிறந்தனவாயினும் அம்முத்தங்கடாம்

க. (அ) “சீர்கெழு கணையனே” என்பது, கொண்டெலைக் கழித்துழி இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் செவிலியைத் தடுத்ததற்கும் (தொல். அகத். கு. ௪௦. ௩.) (ஆ) பார்ப்பான் கூற்றுக்கும் (தொல். செய். கு. ௧௮௩. பே. ௩.) (இ) மிக்கோர் எதுக் காட்டிற்கும். (நாற்கவி. கு. ௧௮௮.) மேற்கோள்.

உ. (அ) “மடவரன் மாதர்க்கு வருந்தா தீமோ, கடல்வயிறு பயந்த நித்தில, முடையோர்க் காத லுலகியல் வழக்கே” (ஆ) “வெந்நீ ரருஞ்சுரங் காணாயின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட், டிந்நீர்மை யீரிகு கன்மின் மண்குமரி, முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறரொன்ப முத்தங்கடனே” (இ) “பெருங்கடன் ஞாலத்துட் பெண்பிரக் தார்தம்பெற் றார்க்குடவா. நிருங்கடல் போற்றிய ரெய் தன்மி னீன்றன வென்று முந்நீர், கருங்கடல் வெண்சங் கணந் தறியாதன் கதிர் முத்தயே” இறை. கு. ௨௩. மேற்கோள். (ந) “வலம்புரி யின்ற முத்த மண்மிசை யவர்கட் கல்லால். வலம்புரி பயத்தை யெய்தா தணையயே மகளிர்” சீவக. ௮௬௩. (உ) “இற்றுங் கேண்மதி முற்றிழை மகளிர், தந்துநீர்ப் பெருங்கடற் சங்குபொறை யுயிர்த்த, நித்திலத்தன்னர் நினைத்தனை காணென” பெருநீ. (க) சன: ௨௮௩-௮. (ஊ) “நாகையின்னே, மீனார் விழியை யென்னாடி கைவாய்விரி வாரிமுத்தம், தானாகப் பூண்பவர் தாக கொள்வரே” துலோத்துங்க சோழன் கோவை. ௩௧௨. (எ) “வேலைத் தரளமும் போல நம்மைத் துறந்து மெல்ல, மாலைக் குழலிதனக்குரி யானை மணந்து சென்றான்” வேங்கைக். ௩௩௩ (ஏ) “மடவா னொருவ னுடனகன் றுளென்று வாடுகின்றாய், சங்கத் திடையே விளங்கிய முத்தமிழை, புடனே புணர்ந்து மறிவிலை யோமொழி யொண்ணுதலே” திருவாரூர். ௩௧௨. (ஐ) “கையன் மின்னே, தணையின் தவளை விடுத்தணி வாரிடஞ் சார்ந்திழுத்த, துணையின் தவளில்லி வீபுமுக ருயில்லை யுன்மகளு. மணையா னொரு வன்பின் சென்ற ஞாலகியல் பாமிதுவே” கோமகச்சுரக். ௩௮௨.

ஈ. “பெருங்கடலுட் பல்லியை முத்தம்பிறக்கும்” நான்மணி. சு.

(பிரதிபேதம்) * சந்தனமாங்கண்மெய், † மகன், ‡ அமக்கும்.

அக்கடலுக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நம்முடைய மகளும் பயன் படும பருவத்து நமக்குப் பயன்படாள்; எ - று.

கஅ ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாமுனே டிறப்பீனும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுந்
சூழுவகா னும்மக னுனக்குவாங் கணையனே

எ - று: எழுதரம்பாற் கூட்டிய இனிய ஓசைகள் பாடுவார்க்குப் பயன் கொடுத்தல்லது யாழிடத்தே யிறிந்தனவாயினும் அவ்வோசைகடாம் அந்த யாமுக்கு என்னபயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங் காலத்து நம்முடைய மகளும் பயன்படும (க) பருவத்து நமக்குப் பயன்படாள்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ இறந்த கற்பினுட் கெவ்வம் படரன்மின்

சிறந்தானே * வழிபடஇச் சென்றன

ளறந்தலை டிரியா வாறுமற் றதுவே

எ - று: ஆதலான் மிக்க கற்பினை யுடையாளுக்கு வருத்தமுறாதே கொள்ளுமின். (உ) இருமுது ராவரிலுஞ் சிறந்த கணவனை வழிபட்டு அவன் பின்னே போளுன். இம்மையில் இங்ஙனங் கற்புப் பூண்டு நிகழ்த்தும் (ங) இங் வில்லறமே அறங்களிற் றலையான அறம்; மறமையில் இவ்விருவரும ிங்கா மற் சுவர்க்கத்திலே செல்லும் வழியும் அவ்வழிபாடே; எ - று.

இது சுரிதகம்.

† படர்மின் ஒருசொல் ; படர்மினென்பதன் மறையாதலின்.

அறத்திடத்து நின்று நீங்காதவாறென்று பொருள்கூறின், தலைப்பிரியாவாறெனப் பகர்வொற்றுப் பெறுதல்வேண்டும். “ஐகாராஹிதிப் பெயர் நிலை முன்னர், வேற்றுமை யாயின் வல்வெழுத்து மிகுமே” (44) என்றலின்.

க. “கொடுத்தலுந் துய்த்தலுந் தேற்றா விடுக்குடை, யுள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ் செல்வ - மில்லத், துருவுடைக் கன்னியரைப் போலப், பருவத்தா, லேதிலான் றய்க்கப் படும்” நாலடி. உஎச.

உ. (அ) “கொண்டாளிற் றன்னிய கேளிர் பிறரில்லை” நான்கணி. சிக.

(ஆ) “தங்கனா யகரிற் றெய்வர் தவம் பிறி திலவென் றெண்ணு, மன்கைமார் சிந்தை போலத் துயது” கம்ப. வேள்வி. கச. (இ) “குலமகட்டுத் தெய்வங் கொழுநனே மன்ற, புதல்வார்க்குத் தந்தையுந் தாயும்” நீதிநெறி. உஎ.

ங. (அ) “அறனைப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை” குறள். சக. (ஆ) “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று”

ச. நெல். உயிர்மயங்கு. கு. எஅ.

(பித்திபேதம்) * வழிபட்டிச், † படர்மின் ஒரு சொல்; பரிமென்பதன்.

கூஉ

கவித்தொகை ௧௦

அத்து * வினைமாற்றாய் மறுமையை உணர்த்திற்று. ஆறுமென்ற உம்மை சிறப்பு.

இதனால், செவிலிக்குத் தன்மையென்னும் மெய்ப்பாடு பிறர்த்தது.

“நாலே கரக முக்கோன் மனையே, யாயுவ காலையந்தணர்க் குரிய”

(க) என்பதனாற் கரகமும் முக்கோனாக கூறினார்.

இது பதினாறுடித்தரவும் மூன்றடித் தாழிசையும், அசைநிலையாகிய தனிச்சொல்லுஞ் சிறுமைக்கெல்லை கூறுமையின் ஆசிரியத்திற்குக் கூறிய மூன்றடிச் * சிறுமை பெற்ற சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (அ)

(க0) வறியவ னிளமைபோல் வாடிப சினைவாய்ச்

சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி

யார்கண்ணு மிகந்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்

வேரொடு மரம்வெம்ப விரிசுதிர் தெறுதலி

இ னலவுற்றுக் குடிசுவ வாறின்றிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவாரற் கோல்கோடி யவனிழ
லுலகுபோ லுலறிய வுயர்மா வெஞ்சரம் ;

அ இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்திநீ யெனக்கேட்டி
னுடைபுநெஞ் சுகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னோ
படைபடை சேக்கையுட் பாபவி னறியாய்நீ
புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவன் ;

கஉ நானிவின்றி முயல்பொருட் கிறத்திநீ யெனக்கேட்டிற்
பனியகண் படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
நனிகொண்ட சாயலா னாயந்துநீ நகையாகத்
துனிசெப்து நீடினுந் துறப்பஞ்சிக் கலுழ்பவன் ;

கக பொருளோக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி யெனக்கேட்டின்
மருளோக்க மடிந்தாங்கே மயல்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
விருளோக்க மிடையின்றி யீரத்தி னியன்றின்
னருளோக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவன் ;

எனவாங்கு ;

க. நோல். மாபு. கு. எடு. இசுருத்திரத்து ஆயுங்காலை யென்றதனால்,
குடையும் செருப்பு முதலாயினவும் ஒப்பன அறிந்து கொள்கவென்று
கூறி 'எறித்தரு கதிர்தாவகி யேந்திய குடைநீழ, லுறித்தாழ்த்த
காகமு முரைசான்ற முக்கோலும்' என்னும் பகுதியை மேற்கோள்
காட்டினர். பே. நர்.

(பிரதியேதம்) ஐயமையும்.

முதலாவது பாலை. கூ

கூக

உக வினைவெஃகி நீசெவின் விடுமீவ ஞாயிரெனப்
புணையிழாய் தின்னிலை யான்கூறப் பையென
நிலவுவே னெடுத்ததை நீளிடைச்

செல்வொழிக் கணனும் செறிகளின் விளையே.

இது தலைமகனுற் பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி, இவ்வகைப்பட்ட காதலைப் பொருள் காரணமாகப் பிரிகின்றீரெனக் கேட்பின் இவ்வகையாகற்பாலனெனக் கொல்லிக் செல்வமுங்குவித்தமை, தலைமகட்குக் கொல்லியது.

இதன்பொருள்.

(க) வறியவ னிளமைபோல் வாடிப சினைபவாய்ச்

(உ) சிறியவன் செல்வம்போற்,சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி

க. (அ) “பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றான்” கலி. ௩௮: ௧௫. (ஆ) “சலனு மிளமையு நல்குவின் கீழ்ச்சாம்” நான்மணி. ௮௨. (இ) “பொருளி லொருவற் கிளமையும் போற்று மருளி லொருவற் கறனுக் - தெருளான், நெரிந்தாழ்ந்த நெஞ்சினுன் கல்விபு மூன்றும், பரிந்தாலுஞ் செய்யா பயன்” தீரிகடுகம். (ஈ) “பொரு ளுடையான் கண்ணதே போகம்” (உ) “பொருளினு னாகுமாம் போகம்” சிறுபஞ்ச. ௩, ௩௫. (ஊ) “பொறையிலா வறிவு போகப் புணர்விலா விளமைபோலுஞ், சேயிலாச் செல்வமன்றே” லீனையாபதி. (எ) “அழகாக்கலும், பொன்றுஞ் சாகத்தினாய் பொருள் செய்யுமே” (ஏ) “கைப்படு பொருளி லாதான் காமம்போற் காளை மீண்டான்” சீவக. ௩௧௨௨, ௨௨௫௧. (ஐ) “நல்கூர்ந்தா ரின்னலமும், பூததலிற் பூவாமு நன்று” நீதிநெறி. ௧.

(ஓ) “வறியவ னிளமைபோல்” என்பது ஒருமைப் பொருள் கூறித்தேனும் பன்மைப்பொருள் உணர்த்தலின் மெய்நிலை மயக்க மாயிற்று; மெய் - பொருள் என்பர். ௩௪. தொல். எச. கு. ௫௩.

உ. (அ) “நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பத் துடையார், கொடுத்துத் தான் றுய்ப்பினு மீண்டுக் காலீண்டும்” (ஆ) “செல்வ முடையாருஞ் செல்வரே தற்சேர்ந்தா, ரல்லல் களைபவெனின்” (இ) “அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்கட் கெல்லா, நிழன்மரம்போ னேரொப்பத் தாங்கிப் - பருமரம்போற், பல்லார் பயன்றுய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே, நல்லாண் மகற்குக்கடன்” நாலடி. ௧௩, ௧௪௦, ௨௦௨. (ஈ) “சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான், பெற்றத்தாற்

பெற்ற பயன்” (உ) “கொடுத்தது மின்சொலு மாற்றினதெனிய, சுற்றத்
தாற் சுற்றப்படும்” (ஊ) “பெருங்கொடையான் பேணுள்வெருளி
யவனின், மருங்குடையார் மாநிலத்தில்” (எ) “காக்கை கரவா, கரைந்

சுசு

கவித்தொகை. ௧௦

(கீ) யார்கண்ணு மிகத்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்
வேரொடு மரம்வெம்ப விரி (உ) கதிர் தெறுதலி
னலவுற்றுக் (ஈ) குடிசுவ வாறின்றிப் பொருள் வெல்கிக்

துண்ணுமாக்கமு, மன்னநீ ரார்க்கேயுன” (ஏ) “எதிலாராரத் தமர்பசிப்
பர் பேண, பெருஞ்செல்வ முற்றக்கடை” நறன். ௫௨௪ - ஏ, அருள.
(ஐ) “அல்ல லொருவர்க் கடைந்தக்கான் மற்றவர்க்கு, நல்லகிளைக
ளெனப் படுவார் - நல்ல, வினைமரபின் மற்றதனை நீக்குமதுவே”
(ஓ) “சேர்த்தா ரொருவரைச் சேர்த்தொழுகப் பட்டவர், தீர்த்தாராக்
கொண்டு தெளியினுந் - தேர்த்தவர்க்குச், செல்லாமை காணக்காற்
செல்லும்வா யென்னுண்டாம்” (ஔ) “மல்லற் பெருஞ்செல்வ மாண்ட
வர் பெற்றக்காற், செல்வுழியு மேமாப்பச் செய்பதாம்” (ஐ) “தமக்
குற்றதேயாகத் தாமடைத்தார்க் குற்ற, தெமக்குற்ற தென்றுணரா
விட்டத் தாலென்னும்” பழ. ௫௩. ௨௧௩, ௨௮௧, ௩௬௮. (ஃ) “செல்வத்
தைப் பெற்றார் சினங்கடித்து செவ்வியராய்ப், பங்கிளையும் வாடாமற்
பாத்துண்டு - நல்லவார், தான மறவாத தன்மையரே லல்தென்பார்,
வானகத்து வைப்பதோர் வைப்பு” அறநெறி. எக. (அஅ) “அடைந்
தவர்க் கருளானுகி னறமென்னு மாண்மை யென்னும்” கம்ப.
விபீடண. ௧௧௦. (ஆஆ) “செல்வற் கழகு செழுக்கினை தாங்குதல்”
வேற்றி. (இஇ) “சுற்றநல் கூரவாமுந் தோழுறு சிறியர் போல”
நாடதம். மணம்புரி. ௩௫.

க. “கேம்புனலை நீர்க்கடலுஞ் சென்று தாலின்றே” என்பதற்கு, உப்பு நீரையுடைய கடலும் உலகத்தே வந்து இனிய நீரைத் தருதல் ஒரு காலத்து மில்லை; என்றது தீயகுணத்தையுடையோர் பிறர்க்கு இனிமை செய்ய அறியா ரென்றவாறு. எனவே கட்டியங்காரன் எக்காலமும் நமக்குத் தீங்கு செய்வனென்றும் இக்குணத்தால் அவ னுக்குத் கேடுவீரோய் மென்றும் கூறினான். என்று உரையிரித்து “யார் கண்ணுதெறுதலின்” என்பதை மேற்கோள்காட்டினார். இவ்வுரையாரார். சீவக. அசஅ.

உ. (அ)கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்திய விழர்தவிய லிலம்போல, வேனவன் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேர்தன், குணவத் திருகத் தன்மையிற் குன்றி, முல்லைபுல் குறிஞ்சிபு முஹமையிற் றிரிந்து, நல்லியல் பிழந்து கடுங்குதுய ருறத்துப், பாலை யென்ப தோர் படிவங் கொள்ளுங், காலை” சீலப். கக: சு0 - சு௭.

க. (அ) “நடுவிக் தொரீஇ யெனில்லான் வீணவாங்கக், கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு, கடுகுபு கதிர்முட்டிக் காய்சினன் தெறுதலின்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சரம்” கலி. அ.

முதலாவது பாலை. கூ

கூடு

கொலையஞ்சு: விணவாரற் கோல் * கோடி யவனிழ்
ஊலகுப்போ ஊலறிய அயர்மர வெஞ்சரம்

எ - து: பிரமசரியங் காத்தலான் இனமைப் பயன்கொன்னாது வறிய னுனவன் இனமைச் செவ்வியின்றி இருக்குமாறுபோலத் தளிர்கள் வாடின கொம்புகளை யுடையவாய்க், கொடுத்தற்கு மனஞ் சிறியனுனவனுடைய செல்வம் தன்னைச் சேர்த்தவர்களைப் பாதுகாவாதவாறுபோலத் தன்னைச் சேர்த்தவர்களுக்கு நிழலின்றாய், யாவரிடத்தும் உலக ஒழுக்கத்தைக் கடந்து தீங்குசெய்து பின்பு புகழில்லையானவனுடைய முடிவுகாலத்து அவன் வினையையன்றி அவனுங் கெடுமாறுபோல மரம் சிளையையன்றி கேரோடே ின்றுவெம்பும்படியாக ஞாயிற்றினுடைய பரந்த கதிர்கள் சுடுகையினாலே வருத்தமுற்றுக் குடிமக்கள் கூப்பிடும்படி கொலைத்தொழிலுக்கு அஞ்சா அமைச்சராலே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக்கொண்டு செய்கோல்வளைந்த அரசனுடைய குடைகிழலிற் நறகிய * உலகம்போலே உலறின உயர்ந்த மரங்களை யுடைய வெய்ய காட்டை; எ - து.

சினையவாய், நிழலின்றாய், வெம்பவென்க. தெறுகையினுலே உலறிய
மாமென்க.

இது தரவு.

அ இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்தினை யெனக்கேட்டிடு
னுடைபுறஞ் சுகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னே

(க) படை || யமை சேக்கையுட் பாயலி னறியாய்நீ

(உ) புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவள்

(ஆ) “கொண்மு, மழைகாணுன்கு வனவயல் விளையா..... ..கொடுங்
கோல் வேந்தன் காக்குகாடே” ஆசிரிய. (இ) “பகையுடன் கிடத்த
நிலைபிரி வழக்கினைப், பொருத்தலும் பிரித்தலும் பொருபகைகாட்டலும்,

முட்பகை யமைத்தலும் முணர்த்துசொற் பொருத்தலும், மொரு
தொழிற் கிருபகை தீராது வளர்த்தலும், செய்யா வமைச்சுடன்
சேரா(?)வரசு, னுகிரிந்தன்ன காடு” கல். ஈ. (ஈ) “மருளேகொண்டு
குடிவருந்தமனுதல் குன்றிவழக்கழியப், பொருளே வெஃகு மாசரைப்
போற் புகுவேம் யாமு நரகென்றார்” வில்லி. பதினொராம். போர் சக.
(உ) “முற்றமிருக குடிகூவப் பொருள்வவ்வி முதுக்குறைவி லுளத்த
னாகிக், கற்றவரைத் தண்டித்துக் கல்லாத புல்லருரை கசிந்துகேட்கும்,
கொற்றவனவ் வுலகுதன தடிப்படுத்திக் கொடுங்கொன்மை புரிபு
நாவில்”..... ..

க. (அ) ‘படையமைசேக்கை’ அகம். உஅக: கஉ. (ஆ) சீலப். கஈ: எஓ.
(இ) “கிடையும் பூனையும் கிழியும் பஞ்சியும், படையமைத் தியற்றிய
மடையணிப்பள்ளியுள்” பெருங். (க)சக: கஅக-எ.

உ. (அ) “ஒன்டொடி, யுழையமாகவு யினைவோள், பிழையலண்மாதோ
[திபேதம்] * கோடியுயன்றல், † சேர்த்தயர் தம்மைப், ‡ மங்களுடைய வெய்யகாட்
டிகுடை, || அமைச்சேக்கை.

9

கூக

கலித்தொகை. ௧௦

எ - து: * பலவும்படுத்தல் பொருந்திய படுக்கையிடத்தே துயிலிடத்தே

நீ அவன் வருத்தம் அறியாயாய் அவன் முயங்கிய கையை விட்டு நீங்குவாயாயினும் தனிமைகொண்டு வருந்துமவன் கூட்டத்திற்கு இடையே பிரிதலை மனத்தேகொண்டு வேற்றுநாட்டிடத்தே நிலைநில்லாத பொருளினிடத்தே நீ போகையென்று யாண்கூறக்கேட்பின் நெஞ்சு அழிந்துகெட்டுப்போக மிகவும் ஒளிகெடுவானோ? இறந்துபடுவானோ; ஏ - று.

இளைபவன் ஒளியோடற் † பானோவென்க.

‡ பலபடையாவன: (க) “சிறுபூளைசெம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, முறுதுவி தாயிவையோ றைந்து.” என்பனவாம்.

|| சூடற்பாள் முற்றுவினைத்திரிசொல். அறியாய், வினையெச்ச முற்று நிகாரம், எதிர்மறை.

கஉ (உ) முனிவின்றி முயல்பொருட் கிறத்திநீ யெனக்கேட்பிற்

பனியகண் படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ

நனிகொண்ட சாயலா ணயந்துநீ (நு) நகையாகத்

துனிசெய்து நீடி னுந் துறப்பஞ்சிக் கறுப்பவன்

எ - து: மிகுதியைக் கொண்ட மென்மையையுடையவன் நீ தூர் வினையாட்டை விரும்பி வினையாட்டாக ஒரு நீக்கத்தைச்செய்து அதிலே சிறிது

பிரிது நாமெனினே” அகம். ௫. (ஆ) “மடவைகா ணன்னெஞ்சே மாண்பொருண்மாட் டோடப், புடைபெயர் போழ்தத்து மாற்றான் - படர்கூர்ந்து, விம்மி யுயிர்க்கும் வினக்கிழையா ளாற்றுமோ, நம்மிற் பிரிந்த விடத்து” ஐந் - ஐம். ௩௬. (இ) “தெளிததழும் பள்ளியிற் சிறிது நீங்கினு, மனப்பருந் துயரொடு மவல மெய்துவேன்” நைடதம். பிரிவுறு. கஉ.

க. “சிறுபூளை..... முறுதுவி சேக்கை யோரைந்து” என்பது சிலக. அந.அ. மேற்கோளிற்காணப்படும் பாடபேதம்.

உ. (அ) “முனியாதார் முன்னிய செய்யுந்திரு” நான். ச௦. (ஆ) “தனியேம்யா மென்றொருவர் தாமடியல் வேண்டா, முனிவில ராகி முயல்க முனியாதார், முன்னிய தெய்தாமை யில்” பழ. ககக.

(இ) தஞ்சலென்பது உறக்கம்; அதுவும் உறக்காமை பேரலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று; “முனிவின்றி (.....கண்படலொல்லா

படர்கூர்ச்சிற் பாண்மன்னோ") எனவரும். என்பர் இளம் பூணர்;
தொல். மெய்ப். கு. கட.

உ. "செங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே" கலி. கந.

(பிரதிபேதம்) * பதம்படுத்தல், † பாலனோ, ‡ பண்டயாவன, || ஒளிபோடற்பார்.

முதலாவது புரில் கூ

கூள்

பொழுது நீட்டியினும் அத்தனை நீக்கத்துக்கு அஞ்சிக் கலங்குகின்றவன்
யாம் இவனைப் பிரிவின்றேமென்னும் வெறுப்பின்றி முயன்று தேடும் பொருள்
காரணமாக நீ போவையென்று யான் கூறக்கேட்பின் நிரையுடையனவாகிய
கண்கள் மிகவும் உறக்கத்தைப் பொருத்தாவாய் நினைவு மிகுவானோ? இறந்து
படுவானே; எ - று.

கக பொருளைக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி யெனக்கேட்பின்
மருளைக்க மடிந்தாக்கே மயல்கூர்ச்சிற் பாண்மன்னோ
விருளைக்க மிடையின்றி நீரத்தி னிபன்றின்
னருளைக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவள்

எ - று: மனத்திற்கு இருளைத் தருகின்ற பார்வை இடையின்றி * அரு
ளிடத்துச் சென்றபார்வை நீக்கிலும் வருத்தங்கொண்டு கெஞ்சழிபவன் நீ
பொருளை நன்றென்று கருதித் தண்ணீப்பிரிந்து அவ்விடத்தே போவை
யென்று யான் கூறக் கேட்பின், கண்டார் மருளும் அழகுசெட்டு மிகவும்
மயக்கம் மிகுவானோ? இறந்துபடுவானே; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழ்சை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச சொல்.

உக வினைவெஃகி (க) நீசெயின் விடுமிய னாயிரொனப்
புனையிழாய் நின்னிலை யான்கூறப் பைபென
நிலவுவே நெடுந்தகை நீளிடைச்
செலவொழிந் தனனாற் செறிநின் வளையே

எ - து: புனைந்த பூணீயையுடையாய்! இவளுடைய உயிர் நீ பொருளைத் தேடிதலை விரும்பிப் போகின், தானும்போமென்று நின் பிரிவாற்றாமையை யான் சொல்ல, புகழ்ச்சி நிலைபெடும் வேலினையுடைய நெடிய தகையினே யுடையான் நீண்ட வழியிடத்துப் போக்கைப் பையெனத் தவிர்த்தனன்; இனி நின் + வளைகன் கழலாதிருப்பனவாக; எ - று.

ஆல், அசை.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு இழிவும் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஏழடித்தாலும் நான்கடித் தாழிசையும் அசைநிலையான அடை நிலைக்கினவியும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (க)

க. "எந்நாளே செடுத்தகாய் நீ செல்ல, தந்நான் கொண் டிறக்குவிக ளரும்பெறலுயிரே" கலி. இ: கஅ - கூ. "நின்னின், நிமைப்புவரை வாழான் மடவோன்" கலி. உக: கஉ - ஈ.
(பிரதிபேதம்) "அயனிடத்துச் சென்ற, + யன் கழலாதிருப்பன.

கூஅ

கலித்தொகை. கக்

(கூக) (க) அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்.

பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்

புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்

வருவார்கொல் வயங்கிழாஅய் வரிப்பல்யான் கேளினி;

கூ. அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற்
கடியிலே கனங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுட்
பெடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்

பெடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங்க் களிநெனவு முரைத்தனரே;

கூ. இன்மத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைநீந்த வுலையாற்
றுன்புறாஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

என்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே ;

க. (அ) “தலைவரும் விழுமநிலை” என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘ஒழிந்தது கூறி’ என்பதை மொழிந்ததுகூறி யெனப் பாடங்கொண்டு, ‘மொழிந்ததுகூறிவன்புற நெருங்குதலாவது தலைமகன்மொழிந்தது கூறி வற்புறுத்தல்’ என்று பொருளுழுதி இசையையுளை மேற்கோள் காட்டித் தோழி “அரிதாய கலையெனவு முரைத்தனரே” என அவன் மொழிந்ததுகூறி, “எனவாறகு, இளைநல... லிடனே” என வற்புறுத்தியவாறு கண்டுகொள்க வென்பர், இளம். தொல். அகத். கு. சஉ. (புனாயாசிரியர் பலர் இக்கருத்தினா பக்கம், எக. ஈ. பார்த்து.) (ஆ) நகிலூர்க்கினியர் “அரிதாய வறனெய்தி யென்னுங் கலிப்பாட்டு.தலைவன் அன்புறுத்தக்கன கூடக்கேட்ட தலைவி அவற்றைக் கூறிப் புனைநலம் வாட்டுநரல்லறென வ வருநதிக் கூறியவாறு காண்க; இதனுள் ஆற்றுவிக்குந் தோழி வருவார்கொலென ஐயுற்றுக் கூறலின்மையிற் றேழிகூற்றன்மையு முணர்க” (தொல். கத். கு.எ.) என்றும், (இ) “அரிதாய வறனென்பது தோழிகூற்றன்மையுணர்க” (தொல். பொருளி. கு. ஈ.எ.) என்றும் இளம்பூரணர் கருத்தினை மறுப்பர். அனறியும் இவர் (ஈ) இசையையுளைத் தலைவன் சொல்லிப் பிரிதற்கும் (தொல். கத். கு. சஉ.), (உ) கலியிறுதி யாசிரியம் சுற்றடி நார்தீரும் அயலடிமுச்சீருமாக எழுதோன் இற்றதற்கும் (தொல். செய். கு. எக), (ஊ) கலியுறுப்பாகவந்த் செய்யுளுக்கும் (தொல், செய். கு. க஠ி) மேற்கோள் காட்டுவர். (எ) பேராசிரியர் கலிப்பா அள வடியான்வந்ததற்கும். (ஏ) சுற்றயல் முச்சீரடி யாசிரியம்வந்த் கலிப் பாவிற்கும் (ஐ) கலிப்பா வறுப்புவந்த் செய்யுளுக்கும் (தொல். செய். கு. ஈஇ, எக, க஠ி) மேற்கோள் காட்டுவர். (ஓ) யா - லி, உரைகாரர்

முதலாவது பரிசை. ௧௦

கூக்

கச. கன்யிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்
றுன்னருஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

ளின்னிழ வின்மையான் வருந்திய மடப் பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே;
எனவாங்கு;

கக. இளைநல முடைய காணஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந் தல்லர் மனைவயிற்
பல்வியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா விடனே

இது (க)தலைவி, ழன்றன்பததி தலைவன்கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற
காலத்துக் காடு கடையவாயினும் இவ்வகைப்பட்டனவும் * உளவென்று
கூறினாள், அவை காண்டலின் வருவாளெத் தொழித்துக் கூறி அதற்கு
நிமித்தமுங் கூறி ஆற்றுவித்தது.

ழன்றன்பதத் கூறுதலாவது அறத்தினுற் பொருளாகக் அப்பொருளாற்
காமம் நுகர்வேனென்றலாம். உடைமையது உயர்க்கி கூறிப் பிரிந்தா
னெனக் கிளவி கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிதலின்றும், அது பொருள்வயிற்
பிரிவை விலக்குமென்றலின்.

இதன்பொருள்.

(உ) அரிதாய வறனெய்தி வருளியோர்க் களித்தலும்

எ - து. தம்மை அருள்பண்ணுவத அந்தணர்தாபநர் முதலியோருக்குப்
பெறுதற்கரிதாய அறஞ்செய்தலைப் பொருந்தி வேண்டுவன கொடுத்தலும்;
எ - து.

இஃது அருளென்னும் மெய்ப்பாடு.

யா - வி. கு. உள. இலும் (ஐ) இ - வி. உரைகாரர் இ - வி. கு. எஉக.
இலும் கலிப்பா அளவடியான் வந்ததற்கு மேற்கோள்காட்டுவர்.

க. “அரிதாய வறனெய்தி யென்றது மூன்றன்பகுதி தலைவன்கூறக்
கேட்ட தலைவி கூறியது” தொல். அகந. கு. சச. ௩௪.

உ. “துள்ளலோசை கலிப்பாலிற்கு ஆம்; துள்ளுதலாவது ஒழுகு ஈடைத்
தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றாற்
போலக் கொள்கவென வினக்கி, ‘அரிதாய..... மேளினி’
என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, அரிதாய என நின்றுவழிச்

செப்பலோசைத் தாயிய வெண்சீர் பின்னும் வெண்டளைக தேற்ற
சொல்லொடு புணராது ஆண்டெழுந்த வோசை துள்ளி வந்தமையால்
துள்ளலோசை யாயிற்று” என்பர், இளம். தொல். செய். கு. எஅ.
‘துள்ளலோசை’ (ஆ) “அரிதாய.....கேளினி” என்பதனைத் தலைவன்
(பிரதிபேதம்) : உளவெனவுக்.

எர்

கலித்தொகை க்க

(க) பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்

எ - து: பெரிதாய * பகையை யெல்லாம் வென்று அச்செருக்கினால்,
தம்மை வழிபடாதாரை அழித்தலும்; எ - று.

மூன்றன்பகுதி கூறியதற்கு மேற்கோள்காட்டி இதனுள் என வென்ற
தனால், தலைவன் கூற்றுப்பெற்றுமென்பர், சே. தொல். அகத். கு. சக.
(இ) “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்பதனை
இளம்பூரணர் அருளலென்பதற்கு, எல்லாவுயிர்க்கும் அருள்செய்த
வென்று பொருள்கூறி அதற்கும், (தொல். மெய்ப். கு. கட); (ஈ) பேரா
சிரியர் அச்சொல்லுக்கு மக்கண் முதலிய உற்றத்தாரை யருளுத

வென்று பொருள் கூறி அதற்கும், (தொல். மெய்ப். கு. கட);
(உ) ஆசிரியவுரிச்சீர் கலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ எனக்கூறிய
இடத்து வெண்சீர் வருகவெனல் வேண்டாவோ வென்று வினாவி
வெண்பாவிற்கு வெண்சீர் வருமென விதந்தோதான். அதுபோல அத
னியற்றுகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர்வருமென விதந்தோதல்
வேண்டிவ தன்றென்று விதித்துக் கலிப்பாவில் வெண்சீர் வந்ததற்கும்,
(ஊ) வெண்சீ ரிறுதி நிரையொடுதட்ட கலித்தனைக்கும், (எ) அடியென்று
கிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நாதிராடி யென்றும் அது ஆசிரியப்பா
வெண்பாக் கலிப்பாவென்னு மூன்று பாலினும் வருமென்றும்
கூறிக் கலிப்பாவில் வந்ததற்கும்; (ஏ) அளவடிக்கட் டென்னலோசை
வந்ததற்கும், (தொல். செய். கு. உச. உக, ஈ. உ, ககடு); (ஐ) நச்சினர்க்
கினியர் “வெண்சீ ரிறுதி நிரை முதலியற்சீர் தட்டலிற் றுள்ளலோசை

சிறவாதாயிற்று” என்பதற்கும், (ஓ) கலிப்பாவில் அளவடி வந்ததற்கும், (ஐ) புலவன் தாண்டவைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிறிதோடியுக்கொண்டி கூட்டாதுமுடிய நாட்டலாகிய யாப்பென்னுமுறுப்புக் கலியில் வந்த தற்கும், (ஐ) முற்றுமோனைக்கும், (தொல். செய். கு. உக, ரஉ, எஅ, கூ) (ஃ) இ - வி. தூலார் அருளலென்பதற்கு மக்கள் முதலிய சுற்றத் தாரை அருளுதலென்று பொருள்கூறி அதற்கும் மேற்கோள்காட்டினர்.

- க. (அ) “செறுவோர்செம்மல் வாட்டலுஞ் சேர்ந்தோர்க், குறுமிடத்துவக்கு முதலி யாண்மைபு, மில்லிஞ் தமைவோர்க் கில்லென்றெண்ணி... .. வெஞ்சா யிறத்தனர்.” அகம். உகக. (ஆ) “நண்ணுர்த் தெறு தலூர், நிச்செய்வான் சென்றூர்த்தருடம்” காந். ஏ. (இ) “செய்த பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு, மெல்கதளிற் கூரியநில்” துறந். எநக, (ஈ) “செய்க பொருள் யாருஞ்செறு வாரைச் செறுகிற்று, மெல்கு பிறி தில்லை” (உ) “பொன்னினரும் பொருபடை யப்படை, தன்னி னாஞ் தாணி” சீவக. சகஎ, ககஉக. (ஊ) “சுருதலர் தம்மை வாட்டுங், கூரிய திதன்மேலில்லை கொழும்பொனீர் கொண்மி னென்றார்” உத்தர. அசுவமேத. ககக.

(பிரதிபேதம்) * பகககக.

முதலாவது பழலை ௧0

எக

காதலிற் புரிவமர் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

எ - து: (க) முற்பிறப்பில் இருவர்க்கும் உண்டான காதலினாலே இப்பிறப் பில் மனம் பொருந்துதல் அமர்ந்த கூட்டத்தினையுந் தருமென்று நமக்குக் கூறி; ஏ - று.

“துன்புறு பொழுதினு மெல்லாம் கிழவன், வன்புறுத் தல்லது சேற வில்லை” (உ) என்பதனாற் தலைவன் வற்புறுத்திச் செல்கின்றமை இதனாற் பெற்றும்.

(ங) * பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் † சென்றநங் காதலர்

(ச) வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி

எ - து: பொருள் வயிற் பிரிவை நன்றென்றெண்ணிப் போன நம்

முடைய காதலர் வருவர்போல இருந்தது; விளக்குகின்ற பூண்டைப் பூண்டாய், யான் அவர் வர வினைத் துணிவுல்; இப்பொழுது அதற்குக் காரணம் கேள்; எ - று.

- க. “அற்புளஞ் சிறந்தோர் பற்றுவழிச் சேறலும்,புதுவதன்றே” என்பதும், மணிமேகலையிற் கூறப்பெற்ற விசாகை தருமத்தர் வரலாறும் இத்தூற் பக்கம் கடி, க. குறிப்பிலுள்ளவைகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.
- உ. தோல். கற்பியல். கு. சாட.
- ங. “பிரிவெண்ணிப் வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி” என்பது கொல்லென்னும் இடைச் சொல் அசை நிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. கக. மயிலை, வி, இரா. இ - வி. கு. உகக.
- ச. (அ) உயிரும் உயிர் மெய்யும் தமக்குக் கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலித்தல் நால் வகைச் செய்யுட்கண்ணு முண்டென்றுகூறிக் கலிப்

பாவில் மாத்திரை இறந்தொலித்தற்கு, ‘வருவர் கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி இதில் முகரஆகாரமும் ககர ஏகாரமும் மாத்திரை யிறந்தொலித்த வாறணர்க வென்பர், நச்; தோல். தூண்மாடி. கு. ஈட. அன்றியும் (ஆ) குறு மையு நெடுமையு மென்னும். தோல். மொழி. கஎ-ஆம் சூத்திர வுரையிலும் “அவற்றுள், மாத்திரையளவும்” என்னும் தோல். செய். உ-ஆம் சூத்திரவுரையிலும் “வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி” “கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டின்” என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டி, சூற்றெழுத்துக்க னெல்லாம் டெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க வென்றும் சூற்றெழுக்க னெல்லாம் டெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்து விராஅய் கின்றவாறு காண்க வென்றும் கூறுவர்.

(மீரதிபேதம்) * பிரிவுள்ளி, † பெயர்ந்தகல்.

(க) பொருள் அளித்தலுந் தெறுதலும் புணர்ச்சியுந் தருமென எண்ணிச் சென்ற காதலரென்க. இதனாற் போந்த பொருள் (2) அருளியோர்க்கு அளித்த அறத்தாலே பேணுரை அழித்துப் பொருளைத்தேடி அப்பொருளாற் புணர்ச்சி பெறுவெனென மூன்றன்பகுதிகூறினாற்பிற்து.

இது தரவு.

௬ (ங) அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற் கடியவே கனங் குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுட்

௧. (அ) “அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்று, மாற்றும் பெருமகின் செல்வம்” புறம். ௨௮. கடு-௬. (ஆ) “வடுவிலாவையத்து மன்னிய மூன்றி, னவெண தெய்த விருதலையு மெய்தும்” நாலடி. ௧௧௪. (இ) ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு, னேனை யிரண்டு மொருங்கு” தறள். ௭௭௦. (ஈ) “பாரோர் செரலப் பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்று, மாராயிற் றுனே யறம்பொரு ளின்பமென், றுரா ரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார், சீராரிருதலையு மெய்துவார்” சீறிய. ௩-௪. (உ) “ஐயமிலை யின்பமற ளோடவையு மாக்கும், பொய்யில் பொரு ளேபொருள்” (ஊ) “அப்பொரு, ளென்னுங்காலைத் துன்னாதன வில்லையே” சீவக. ௪௬௭, ௧௧௨௩. (எ) “அருள்கொண் டியற்று மறமு மறகெறி யாய்ந்த மென்பூசு, சுருள்கொண்ட கோதையர் தோன்புண ரின்பமுஞ் சூழ்சுரும்பு, மருள்கொண்டு பாடு மதுமலர்ச் சோலை மயிலணையாய், பொருள்கொண் டொழியமுற் றுதென்று ஞாலம் புகலு மன்றே”... .. (ஏ) “பொன் பொருட்டினால் யாவு முண்டாம்” கந்த. மாயைப். ௭.

உ. “நல்கிள்ளி;; அருளவல்ல யாகுமதி யருளிவர், கொடாமை வல்லராகு, கொடாத துப்பினின் பகையெதிர்க் தோரே” புறம். ௨௭. என்பதும் அதன் விசேட வரையில் ‘அருளிவர் கொடாமை வல்ல ராகு வென்றதனும் பயன், அவையுடையோர் தத்தம் பகைவரை வெல்வ ராதலால் பகை யெதிர்க்தோர் அவையிலராக வென்பதாம்’ என எழுதி யிருத்தலும். “அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” புறம். ௫௫. “அறத்தினாலன்றி யமரர்க்கு மருஞ்சமன் கடத்தன், மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி” கம்ப. முதற்போர். ௨௫௧. “காலையா தபனைத் தருமன்மா மதலை கைதொழு கடன் முடித். தருளிச், சாலையார் தழல்செய் வேள்வியந் தனர்க்குத் தானமும் தருவன வழங்கி, மா லையா மனவிற் றனஞ்சயன் மொழிந்த வஞ்சினம் வழுவுற முடிப்பான், வேலையா ராவப் பல பனை முழங்க வெம்முரட் சேனையோ டெழுந்தான்.” வில்லி. பதி னுன்காம். ௨. என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. (அ) முதலெழுத்தொன்றுதலாகிய மோனையும் இரண்டாமெழுத்தொன்றுதலாகிய எதுகையுமுள்ள தொடை மூன்றுற்றமோனையாற்பெயரிட்டு

முதலாவது பாலை. ௧௦

௭௩

(க) துடியடிச் (உ) கயத்தலை (ங) கலக்கிய (ச) சின்னீரைப்

அழங்கப்படுமென்பதற்கு “அடிதாங்கு களிமெனவு முரைத்தனரே” என்பது மேற்கோள். (தொல். செய். கு. அ.அ. ‘அல்தொழித்’ இனம்) (“தொடைபல தொழிப்பினுந் தளைபலவிரவினு, முதல்வந்ததனான் மொழித்திசிற் பெயரே” என்னும் வா - வி. கு. கி.க. இவரு ஞர்க்கத்தக்கது.) (ஆ) இனம்பூரணர். ‘அன்புறுதருந்’ என்னும் தொல். பொருளி. நடு-ம் சூத்திரவுரையில் அன்புறுதற்குத் தருவன இறைச்சிப் பொருட்கட் சட்டுதலும் வற்புறுத்தலாமென்று கூறி இதனை மேற்கோள்காட்டி இது வற்புறுத்தற் குறிப்பென்பர். (இ) “அடிதாங்கு மனவன்றி யழுவன்ன வெம்மையானென்பது வெண் சீர்கள் பகைத்து வந்து ஈற்றுச் சீரின் முதற்கணின்ற நேரணை ரிரையணைபோலக் கலியோணை கொண்டமையின் அது கலித்தனா யெனப்பட்டது” என்பர், பே. (ஈ) கச்சினார்க்கினியரும் இதனையே இறுதியிற்சிறிதுமாற்றி ‘துள்ளலோணை கோடலிற் கலித்தனாயாயிற்று’ என்றும் “இது கட்டினையடிக்கே யென்பது ‘தனைவகை சிதைவாத் தன்மையான்’ (செய். உ.அ.) என நின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்க” என்றும் கூறுவர். தொல். செய். கு. உ.க. (உ) இனம்பூரணர், கலிப்பா வின் அடி பதின்மூன்றெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்து ஈராக வருமென்கூறி, இதனைப் பதினாத்தெழுத்தான் வந்தவடிக்கு மேற் கோள் காட்டுவர். தொல். செய். கு. கி.க. ‘அனவடி’

க. (அ) “துடியடியன்ன தாங்குநடைக் குழவியொடு” பொருந். கஉகி; (ஆ) “துடியடிச் குழவிய” புறம். நகக: உக; (இ) “துடியடியன மடிசெவியன துறுகய முனி” பெரிய. கண்ணப்ப. அக; (ஈ) “கொடியுரா லுடையவிடை கடியதுடியடியினொடு மிடியினதிர” தே.

உ. “கயத்தலைக் குழவி” நற். கஎக; நறுந். நகச.

ங. ‘கலக்கிய சின்னீரை’ என்பதொரு ‘கலங்குநீ ரென்பதற்கு, சின்னீ ரெனப் பொருளெழுதி யிருத்தலும்” சீவக. உக.அக. “தேறுபடு சின்னீர்போலத் தெளிந்து” மணி. உக: கசஉ. என்பதும் ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

௪. (அ) “சேலேறு சின்னீரிடைச் செல்வனபோன்று” (ஆ) “சின்னீர் மாக்கய வெதிர்ந்தலேபோல்” கீவக. ௨௩௪௪, ௨௩௪௦. (இ) “வேலைச் சின்னீர் பருகின னிரவி” (ஈ) “யாற்றாரீர் சிலவென்று மருவான்” கம்ப. கும்ப. ௩௧; இரணிய. ௪. என்பவைகளும், (உ) நச்சினூர்க் கினியர். கலி. ௩௪-இல் சின்னீரென்பதற்கும் எ-இல் பால் சிலவென் பதற்கும் எழுதிய குறிப்புக்களும் தேநீர். கிளவி. கு: கள. ௨ராயில் குடத்துள்ளும் பிறகலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னுது சில வென்றலும்..... ..போல்வன வழக்காம் என்று எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு அறியத்தக்கன.

10

எசு

கவித்தொகை. கக

(க) பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுவங் களிநெனவு முரைத்தனரே

௧. (அ) “மடப்பிடி புயங்குபசி களைஇயர், பெருங்களிற் தொலைத்த முடத்தாளோமை” (ஆ) “இரும்பிணர்த்தடக்கை நீட்டி நீர்நொண்டு, பெருகளை யானை பிடியெதி ரோடுங், கானம் வெம்பிய வறங்கூர் கடத்திடை” (இ) “மடப்பிடி தழீஇய தடக்கை வேழந், தேன்செய்

பெருங்கிளை யிரிய வேகைகப், பொன்புரை கவழம் புறந்தருபூட்டு, மாமலை” (ஈ) “நகைபெரி துடையர் நல்கல நல்குவர், பிடிபசி களைஇய பெருகளைவேழ, மென்சிலை யாஅம் பிளக்கு, மன்பின தோழியவர் சென்ற வாரே” (உ) “மறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிறுதன், ஸ்யங்குடை மடப்பிடி வருத்த நோனாது, நிலையுயர் யாஅத் துலையக் குத்தி, வெண்ணூர் கொண்டு கைகவைத் தண்ணூர், தழுங்க னெஞ்சு மொடு முழங்கு, மத்த கீளியை யழப்பிரிந் தோரே.” (ஊ) “தொடு குழி மருங்கிற் றவ்வாக் கலங்கல், கன்றுடை மடப்பிடிச் சுயந்தலை மண்ணிச, சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிற்” (எ) “யானை தன், கொன்மருப் பொடியக் குத்திச் சினஞ்சிறந், தின்னாவேனி லின் றுணை யார, முளிசிலை மராஅத்துப் பொளிபிளந் தூட்ட” (ஏ) “வீழ்பிடி கெடுத்த வெண்கோட்டியானை, யுண்குளகு மறுத்தவயக்கத்

தன்ன” (ஐ) “செந்திரனை கவர்ந்த பைங்கண் வேழம், கருவரைப் பிரசம் கை யின் வாங்கி, நீயின் மிரிய வீசி வயவுப்படியின், வாயுறக் கொடுத்த செவ்விரோக்கி” (ஓ) “விலக்கல் விளகிழா அம் செல்வா

ரோ வல்ல, ருழப்பட் டசைந்த பிடியை - யெழிற்கனிது, கற்சனைச் சேற்றிடைச் சின்னீரைக் கையாட்கொண், ட்ச்சி யொழுக்குஞ் சரம்” (ஐ) “குழலிப்பிடி குஞ்சர மாழ்குமெனத் தழுவிச்சுடு வெவ்வழ ருங் குவண” (ஓ) “உழையுடைக் கப்பின ருரையிற் சென்றிடா, தழையுடைப் பிடிக்குநீர் தண்க்கும் வேட்கையாற், புழையுடைத்தனிக்கரம் போக்கிப் பொங்குஞன், மழையுடைத் திடுவன மதவகொன்யானையே” (ஃ) “உருகு காதலிற் தழைகொண்டு மழலைவண் டோச்சி, முருகு நாறு செந் தேளினை முழைநீன்றும் வாய்கிப், பெருகு குவினம் பிடிக்கொரு பிறைமருப் பியானை, பருக வாயினிற் கையினின் தளிப்பது பாராய்” (அ) “ஓருத்தற் குலம்பிடிக் கூண்பல வூட்டியுண் டோகருநிழற், பொருத்தற் குகைப்பது நின்னகநாடு” என்பவை, களிற்றுக்குப் பிடி

யின்பா லன்புமிருதியென்பவற்றை விளக்கும். (ஐ) “தானுமுண் ணும் விருத்துண்டு மிகினே” என்பதை இவ்வடி நினைப்பிக்கின்றது. ஆசிரியமாலு. “சிறுசெவியன்னே”

(ஐ) “பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங்க் களிநெனவு முரைத்தனரே” என்பதனை ஒற்றிசை நீடலுக்கு (தொல். தான்மரபு. கு. ௩௩) மேற் கோள்காட்டி, ககர வொற்று அனபிதந்தவாறு காண்க வென்றும் (௩௩) மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு, மேற்கிளந்தன்ன வென்

முதலாவது பாலை. ௧௦

எரு

எ - து: பொன்னாற் செய்த கனவிய குழையினையுடையாய், காளைகள் (க)கெருப்புப்போன்ற வெவ்மையாலே அடிபொறுக்கும் அளவின்றிக்கடியவா யிருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, * அக்காட்டகத்தே களிது, துடிபோலும்

அடியையுடைய யானைக்கன்றுகள் இழிந்து, தாயுந்தந்தையும் உண்ணவேண்டுமென்று கருதாது கலங்கிய சிறிய ரீரை முதற் பிடியை ஊட்டிப் பின்பு தாலும் உண்ணுமென்றுஞ் சொன்னார்; எ -று.

க௦ இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைதீர்த வுலவையாற்

றுன் (௨) புதுஉந் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு

ளன்புகொண் மடப் (௩) பெடை யசைஇய வருத்தத்தை

மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே

எ -று: காடுகள் இலை பசுமை இகந்து தீர்த்தகொம்புகளாலே இன்பத்தி னின்று நீங்கி, சென்றாழைத் துன்பமுறுத்துந் தகைமையையுடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்டிடத்தே புறவுகள், தாம் அன்புகொண்ட மடப்பத்தை யுடைய பெடைகள் வெம்மையால் இளைத்த வருத்தத்தைத் தஞ் சிறகை விரித்து அதன் நிழலாலே அவ்வெம்மையைத் தீர்க்கு மென்றுஞ் சொன்னார்; எ -று.

சிறகர்: ஆர், ஈற்றுப்போலி.

பதற்கு (தொல். செய். கு. ௨.) மேற்கோள் காட்டி, குற்றமுத்து இடையினின்ற வொற்றெழுத்தை மாததிரை மிகுத்து விராஅய் நீன்றவாறு காண்கவென்றும் கூறுவர், நச்சினூக்கினியர்.

க. “செல்பவோதம்மடைந்தார் சோழிய கீழா, லடிவெந்து கண் ஈடுமாறு” திணைமாலை. ௧௨.

உ. உறுவென்பது உறுத்தென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) செவியறிவுறு வென்பதன் பொருளாலும் (ஆ) “வளிசுழற்றறுஅ” என்புழி (அகம். ௩௧.) ஁றுஅ வென்பதற்கு உறுத்தி யெனப் பொருளெழுதி இருத்தலாலும் (இ) “நீப்பிடர் தோறும் யாப்புற வறிவுறீஇ” (ஈ) “குளம்புந் கோடும் விளகருபொன் னுறீஇ” என்னும் பெருங்குதையாலும். உணர்க.

௩. (அ) “கெழுவிப் பெடையைக் கிளர்சேவ றழீஇத, தொழுதிச சிறகிற்றுயரற்றவன” சீவக. ௧௧௮௭. (ஆ) “தேர்த்தானை வாணன்

தென் மாறையின் னேயஞ்சல் செம்புருக்கி, வார்த்தாலனைய வுழி
நெடும் பாலு மடப் பெடை நோய், பார்த்தாத வந்தணி பாதவ
மின்மையிற் பைஞ்சிறகாற், போர்த்தாலு மஞ்ஞைகண் டம்போவ
ரோகம் புரவலரே” தஞ்சை. உளஎ.

(பிரதிபேதம்) * சொல்லிய காட்டிடத்தே (தாழிசை மூன்றனுமாயினும்).

எசு கலித்தொகை. கக

கசு'கன்மிசை (க)வேய்வாடக் (உ) கணிகதிர் தெறுதலாற்
றுணனபுடந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

ளின்(நு)னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்(சு)பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தனிக்ருங் கலைபெனவு முரைத்தனரே

எ - று: காடுகள் ஞாயிற்றினுடைய செறிந்தகதிர்கள் மலையின்மே
ளின்ற மூங்கில்கள் வாடும்படி. சுடுதலாலே செல்வார்க்குச் சேருதலரிய
தகைமையினை புடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்
ட்டத்தே * கலைமான், இனிய நிழலில்லாதபடியாலே வருந்திய மடப்பத்தை,
புடைய † தன் பிணைக்குத் தான் நின்று தன் நிழலைக்கொடுத்து உயிரை
அளியா நிற்குமென்றுஞ் சொன்னார்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கசு இணைநல முடைய (நு) காணஞ் சென்றோர்

புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்

க. (அ) “மழைபெயன் மாறிய கழைநிளங் கத்தம்” (ஆ) “இரும்பிணை
திரங்கப் பெரும்பெய லொளிப்பக், குன்றுவறங் கூடச் சுடர்சினந்
திகழ; வருவி யற்ற பெருவறந் காலைபும்” பதிந். சக: கசு. சந:
கஉ-ச. (இ) “கழைகாயந் துவறிய வறவகூர் நீளிடை” புறம். நஉ: ௦:

உ. (அ) “கணிகதிர் தெறுதலிற்” கலி. கஇ௦, ந. (ஆ) “கணிகதிர்க்
கனலியை” கலி. கசு: கஉ. என்பவையும். (இ) “கணைசுடர்” கலி. கஉ௦.
என்பதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “ஆடு கின்றசிறை வெம்ப ருத்தினிழ லஞ்சி யர்கடு ஊனத்தைவிட், டோடு கின்ற நீழ லொக்கு நிற்குநீழ லோரி டத்துமுன வல்லவே.” கலிங். ௧௭.

௪. (அ) “கலையின்பிணை கன்றிடு மென்றுகசிந், திலையின்னிழ லவ்வயி னின்மையினு, னிலையின்னிழ றுனது நின்ற கொடுத்த, துலையும் வெயி னின்றருகும் முாவோய்.” சீவக. ௧௧௮௮. (ஆ) “பண்ணார் பண்மொழிப் பைந்தொழி யாய்வெந்த பாலவன, மெண்ணு திரு நிதிக் கேகினர் காண்ப ரெதிர்த்தவலின், கண்ணார் சிறுபுனல் மெய் புறம் லேட்டை கார்துலை, யுண்ணு தரிணத்தை யுண்டதுபோல நின் றுட்டிவதே” அம்பிகா. ௩௧௨.

௫. “கையெழில் வாட்டு ரல்லர், முகையவிழ் புரவி னுடிநர் தோரே” ஜங். ௪௧௨.

(பிரதிபேதம்) * கலகன், † தம்பிணக்குத் தாநிற்றுத் தந்திழை.

முதலாவது புரிலை. ௧௦

௭௭

(க) பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மரமொ லிடனே

(அ) “இடங்க ண்னி மபடே, நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கிற் றேற்றம் சுரம்பல நீந்திச், செய் பொருட் ககன்றன ராயினும் பொய்யலர், வருவர் வாழி தோழி” நற்றிணை. ௨௪௬.

(ஆ) “பூங்கண்ட மாடுங் கனவுந் திருந்தின, வோககிய குன்ற யிறந் தாரை யாநினைப்ப, வீங்கிய மென்றோன் கவினிப் பிணிதீர்ப், பாங் கத்துப் பல்லிபடும்.” ஜந் - எழு. ௪௧. (இ) “எல்லிருட் கனவிற் கண்டேன் கண்ணிட னாடு மின்னே, பல்லியும் பட்ட பாங்கர் வருங்

கொலோ நம்பி யென்று, சொல்லின டேவிநிற்பப் பதுமுகன் றொழுது சேர்ந்து, நல்லடி பணிந்து நம்பி வந்தன னடிக ளென்றான்” சீவக. ௧௧௦௧. (ஈ) “அரவிசைக் குந்திரு வல்குனல் லாயடை யார்மடியப், பொரவிசைக் கும்பரி பூண்டபொற் றேர்நம் புரவலர்தம், ஊரவிசைக்

சும்பல்லி வாமந் துடிக்கும் வாரிநெடுகை, ணிரவிசைக்குங்குழ லோடிள
 வாடையின்றென் செய்யுமே” அம்பிகா. ௩௩௩. (உ) “துடித்தன
 வெண்கிடர் தோளுங் கொங்கையும், வடித்தவேல்வழியுநல் வரைப்
 பிற் பல்லியு, நொடித்தன விரிசெய் துலுப்பட்டன, கடைத்தலைக்
 குமரநிற் காண்டற் கென்றனள்”..... எனப்பல்லி
 யிசைத்தலும் இடந்துடித்தலும் சேர்ந்தும். (ஊ) “அரும்பொருட்
 ககன்ற காதலர் முயக்கெதிர்த்து, திருந்திழைப் பனைத்தோள் பெறுநர்
 போலு, நீங்குக மாதோநின் னவல மோங்குமிசை, யுயர்புகழ் நல்லி
 லொண்சுவர்ப் பொருந்தி, நயவரு குரல பல்லி, நள்ளென் யாமத்
 தள்ளுதொறும் படுமே.” நந். ௩௩௩. (எ) “ஓங்கிய நல்லி லொரு
 சிறை நிலைஇப், பாககர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி” அகம். ௧:
 (ஏ) “கள்ளி முள்ளரைப் பொருந்திச செல்லுநர்க், குழுவது கூறுஞ்
 சிறுசெந் நாவின், மணியோர்த்தன்ன தென்குறம், கண்வாய்ப்
 பல்லிய காடிநந்தோரே” அகம். ௧௩௧: ௧௨-௩. (ஐ) “பருவாய்ப்
 பல்லி படுதொறும் பரவி, நல்ல கூறென நடுகிப், புல்லென்மாலே
 யொடுபொருங்கொ ருனே” அகம். ௨௮௧: ௧௩-௪. (ஒ) “வருந்து
 தோட் பூசல் களையு மருந்தென, வுள்ளுதொறு பசேம் பல்லி, புள்ளுத்
 தோழு துறைவி செலிமுதலானே” அகம். ௩௩௧. (ஓ) “ஆமா சிலைக்கு
 மணிவரை யாரிடை, யேமாண் சிலையார்க் கினமா விரிந்தோடுந்,
 தாமாண்பில் வெஞ்சுரஞ் சென்றார் வரல் கூறும், வாய்மாண்டபல்லி
 படும்” கைநீநிலை. ௧௮. (ஔ) “கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி - குடமாடி
 யுலகனந்த, மட்டார் பூதகுழன் மாதவினை வரக் - கொட்டாய்
 பல்லிக்குட்டி” பெரியநிதமோழி. ௧௦ - ௧௦: ௪. (ஐ) “பில்லியின்

நீ - து: இங்ஙனம் அவர்க்கு (க) அருள்வந்தவை காட்டுதலின் அவர் வருத்தத்திற்குக் காரணமான *நன்மைகளைபுடைய காட்டைப்போனவர் நமது புணர்ந்த நலத்தைக் கெடுக்கும்வரல்லாகாண்; அதற்குக் காரணம் என்னெனின், நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நன்றாகிய இடத்தே அவர் வாவுக்குப் பொருத்திக் கூறின; நல்ல அழகைபுடைய மைபுண்கண்ணும் இடந்துடியா† நிற்கும்; ஏ - று.

பல்வி இசைத்தது, பிறிதின்கட் டோன்றிய ஆக்கம் பற்றிய வியப்பு. இடந்துடித்தது, தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்பு.

பல்வியுங்கண்ணுமென்னும் உம்மைகள், எசசவும்மை. இளைநலமென் பதற்கு இளையநல மென்பது விகாரப்பட்டதென்பாரும் உளர்.

‡ இளைய நலமென்பது பாடமாயின், இத்தன்மையவாய நலமென்க.

இப்பாட்டுப் “புணர்ந்துடன் பேரகிய கிழவோன் மனையிருந், திடைசு சுரத் திறைசெயும் வினையுஞ் சுட்டி, ||யன்புறு தக்க கிளத்த ருனே, கிழவோன் செய்வினைக் க+ச மாறும்” என்னும் (2) சூத்திரத்துப் புணர்ந்துடன்

சொல்லுஞ்சொல் லாக்கொன்வ தோவுண்டு பண்டிபண்டே” திரு
விருத். சஅ. (அஅ) “நனைகவர்க் கூரைக் கனைகுரப்பல்லி, பாடி
பார்த்திருக்குமெம் மனைவியை” எனப் பல்லி இசைத்தலும். (ஆஆ)
“உருவவேற் கண்ணு யொருகாற்றோச செவ்வன், வெருவிவீந்
துக்கீ ளத்தம் - வருவர், சிறத்து பொருடருவான் சேட்சென்றா
ரின்னே, யிராந்துகண்ணாடி யிடம்” திணைமாலை. அஃ. (இஇ)
“மகிழ்துடி - கையணல், வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க ண்டொட,
வய்த்தன் துவகை யொருவரு” 11 - வெ. வெட்சி. கஉ. (ஈஈ)
“இருபிறப் பாள னென்கொ லெய்தில னின்னு மென்னு, வரிமிடற்
தனியீ ழோதி மனத்தினி லுணருமேல்வை, முருகுசொப் புளிக்குஞ்
செய்ய முளரியம்போது பூத்த, கருகெறிக் குவளையன்ன கண்ணிட
னாடிற்றன்றே” பாகவதம். கஃ உருக்குமிணி மனத்திறமுரைத்தஉச.
(உஉ) “அம்பிகையங் கிடமுலைபுக கண்ணு மாடப், பெருவிருப்பி
ணணித்தாகக் கூட்டிறவுண் டெனப்பிறமரு மகிழ்ச்சி பூத்தான்”
காஞ்சிப். கழுவாய்ப். உஈஈ. என இடத்துடித்தலும் தனித்தனி
யாயும் கூறப்பட்டிருத்தல் ஈண்டு அறிதற்பாலது. (ஊஊ) “பாகசர்ப்,
பருவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறும், புருவைப்பன்றி” (அகம்
அஅ) என்பதம் (எஎ) கலி. கஃ சடு. விசேடவுடையின் குறிப்பில்
மகளிர்க்கு இடத்துடித்தல் நன்னிய்த்த மெனப்படும் பகுதிகளும்
ஈண்டு நோக்கத் தக்கன.

உ இளை நல முடையகானஞ் சென்றோர் என்புழி இங்ஙனம் ‘அவர்க்கு
அருள்வந்தவை காட்டிதலின் எனப் பெய்துரைத்த சொற்றொடர்.
கலி. ஈ: உஃ. இல் உள்ளது.

உ. தோல். கற்பியல் கு. எ.

(பிரதிபேதம்) : நன்மைகளுடைய, + நிற்குமென்றொணர், [இனமும், || அன்புறுத்
தகல்கினைத்தல.

முதலாவது பூலை. கக

எக

போகாத தலைவி மனைக்கணிந்து (க) தலைவன் அன்புறுத்தத்தக்கன் கூறத்
கேட்டுத் தலைவன் தன்மேல் அன்புறுத்தற்குத் தக்க கருப்பொருளைக் கூறித்
தலைவன் செயலினை முடியாது வருவனென்னும் அசகம் பிறவாமல் மீண்டு
வருவனென்க துணிக்தே கூறுமென்றவின், ‘புனைநலம் வாட்டுகரல்லர்’ என

வரவு கருதிக் கூறினான். ஆற்றுவிற்குத்தோழி 'வருவர் கொல்' என ஐயுற்றுக் கூறலாகாமையிற் சூழிகூற்றன்மை உணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நாலடித்தாழிசையும் அசைநிலையாகிய * அடை நிலைகளிலையும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (க0)

(கஉ) (உ) இடுமு ணெடுவேலி போலக் (ங) கொலைவர்

கொடுமரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த

கடுநவை யாராற் றறுசுனை முற்றி

புடங்குநீர் வேட்ட (சு) வுடம்புயங் கியானை

ஞி கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு

வெறிநிரை வேறுகச் சார்ச்சார லோடி

நெறிமயக் குற்ற நிரம்பாநீ டத்தஞ்

க. பக்கம் சுஅ. குறிப்பு க. இல் (ஆ) என்பதன்பின் பார்க்க.

உ. தலைவன் பிரியக் கருதியவழித் தோழியுந் தலைவியும், நீ போகின்ற விடம் எல்லாவாற்றாணும் போதற்கரிய நிலம், எனக்கூறி விலக்கு வுண்டென்பதற்கு, "இடுமுணெடுவேலி ... உரலுடை யுள்ளத்தை" என்பதை மேற்கோள் காட்டி, தலைவியும் தோழியாற் கூற்று நிகழ்த்து மென்பர், நச. தொல். பொருளி. கு. உஉ.

ங. (அ) "உவலிடு பதுக்கை யாளுகு பறந்தலை" (ஆ) "கொடுவீற் கானவர் கணையிடத் தொலைத்தோர், படுகனத் துயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கை" அகம். சுள: கச. உங: ௫-சு. (இ) 'கொலைவன்' கல். ௧௦௩: கச; கச௪: உடு; புறம். கடுஉ: அ. மணி. உடு: க௪ச. (ஈ) "கொலைவர் கொடுமரந் தேய்த்தார்" என்பதனை (தொல். வேற். கு. கூ.) வினைப்பெயராய்ச் செயப்படு பொருட்கண் காலங்காட்டி நின்றது. என்று கல்லாடரும், செயப்படு பொருட்கட் காலங் காட்டி நின்ற தொழிற் பெயரென்று நச்சினர்க்கினியரும், காலங் காட்டிப் படுத்த லோசையாற் செயப்படு பொருண் மேனின்ற வினைப்பெயர் (இ - வி. கு. க௪௧.) என்று இ - வி. நூலாரும் கூறுவர்.

ச. 'உடம்புயங்கியானை' கல். கங: சு.

அஃ

கலித்தொகை: கஉ

(க்) சிறுநனி நீதுஞ்சி (உ) யேற்பினு மஞ்ச
நறுமத னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ

கௌ யானுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண் முற்றிய

(நு) வளமையா னாகும் பொருளினு வென்பா
யிளமையுங் காமமு நிற்பாணி நில்லா

விடைமுலைக் (சு)கோதை குழைய முயங்கு

முறைநாள் கழித் துறையுமைக் காண்டை

கதி (ரு)கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லைப்

(கூ)போற்றாய் பெருமனீ காமம் புகர்பட

வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயிற் போருவாய்

கூற்றமு மூப்பு மறந்தாரோ டோராஅக்கு

மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.

இது தலைமகனும் பிரிவுவாசித்தப்பட்ட தொழி காட்டது கடுமையுந்
தலைவியது மென்மையும் “நாளது சின்மையு மிளமைய தநுமையுந்,

க. ‘சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினும்’ என்பது (தொல். விணை. கு. நு. ௩௦ கல்
தொல். விணை. கு. நு. ௩௧. ௩௪.) குறிப்பு விளையெச்சம் அகர வீற்றா
னன்றி வேற்றான் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருவதற்கு
மேற்கோள்.

- உ. ஏற்றவென்னுஞ் சொல்லின் பொருள் (அ) “வாய்த்தகைப் பொய்க் கனா மருட்ட வேற்றெழுந், தமளி தைவத் தனனே” (ஆ) “மெய் புணர்ச் தேற்றெழுவே னாயின்” (இ) “எழுவார்யாழு மேத்தொலியு மிறைவன்கேளாத் துயிலேற்றான்” (ஈ) “செவக, னேற்றெழுந் தனனல்” (உ) புணை மெல்லியற் புல்லினையாகவப் பொய்யை மெய்யாப், பேணுமகிழ்ந்து பெருந்துயி லேற்றவன் பின்னைநின்னைக், காணுன்கலங்கினன்” என்பவற்றால் தெளியலாம்.
- ங. (அ) “வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகும்... .. இளமையுந் தருவதோ விறத்தபின்னே” (ஆ) இளமையுந் காமமு மோராகுப் பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ அரிதரோ, சென்ற விளமை தாற்கு” கலி. கரு: உச-க, கஅ: எ-கஉ. என்பவைகளும் அவற்றின் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருத்து வனவும் காண்க.
- ச. கலி. எஊ-ம் செய்யுளின் கஉ - ங. அடிகளின் குறிப்புப் பார்க்க.
- டு. “இதுவென வரைந்து வாழுநா னுணர்ந்தோர், முதுகீ ருவனின் முழுவதாயில்ல” சிலப். உஅ, கஅக-உ.
- ஊ. “மாற்றுமைக் கொண்டவழி” என்பது இறுதிக்கண் இரண்டாவது தொக்கதென்றும் அது போற்றுகுயெனவரு முடிக்குஞ் சொல்லோடு ஒட்டி ஒரு சொல்லாகாமை புணர்கவென்றாக கூறுவர், நச். தொல். எச்ச. கு. கக.

முதலாவது பாலை. கக

அக

நானான் பக்கழந் தநதீய தமைதியும்” (க) “அன்பின தகலழ மதற்சீய் தநமையும்” (உ) கூறிச் செலவழங்குநரித்தது.

இதன் பொருள்.

கட்டுமுன்னால் இடும் கெடியவேலிபோலக் கொலைத் தொழிலையுடைய வேடர் வில்லாலே கொல்லப்பட்டவருடைய உடலும் மறையவிட்ட இலைக் குவை நிரைத்துக் கிடக்கின்ற கடியகுற்றம் சிறைத்த வழியில் நீர் அறுங் கடுஞ்சினையைச் சூழ்ந்து தண்ணீருண்டலை விரும்பிய உடம்பு வருந்தின யானைகள் தாஞ் சேரப்பதிந்து அவ்விடத்துக் கைகள் சுடப்பட்டு ஒழுங்குபட்ட திரள்கள் வெவ்வேறும்படி மலைச்சாரல் தோறும் ஒடுகையினாலே பழைய வழிகள் மயங்கப்பட்ட தொலையாத நீண்ட காட்டைப், பண்டு துயில் கொள்ளுங் காலத்தின் மிகச் சிறிது பொழுது தாழ்த்துத் துயில் கொண்டெழுந்திருப்பினும் இதுவும் ஒன்றுடைத்தென்று அஞ்சும் நரிய துதலையுடையானைக் கைவிட்டுப் பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே, நீதான் வலியுடைத்தாகிய மனத்தையுடையை; தேடும் பொருளைத் தேடிமுடித்த செல்வத்தாலே உண்டாகும் * பொருடான் இங் விற்பமென்று கூறுகின்றவனே, நீ அப்பொருளைத் தேடிவரக் குறித்த காலத் தளவும் இளமைபுங் காமமும் நின் கையிடத்து நில்லாவாய் நாடோறும் கழியும்; அதுவே அன்றி இறக்கும் நாள் இதுவென்று உலகத்திலே அறிந்தவர்களும் இல்லை; † ஆதலான் முலையிடையிற் கோதை குழையும்படி முயங்கு முறைமையினைபுடைய நான்கள் ‡ இளமைப்பயனின்றிப் போத லுறாமையை நெஞ்சாலே காண்பாய்; || காமதன்மம் குற்றப்படும்படி அதனோடு வேறுபாடுகொண்டு பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே, பெருமா, நீ தமக்கு வருகின்ற கூற்றத்தையும் மூப்பையும் மறந்திருக்கின்ற அறிவில்லாதாருடனே — ஒரு படிப்பட்ட மாறுபாட்டினைக்கொண்ட, நன்மக் கள் நிற்கின்ற வழியினை நினக்கு வழியாகப்பேணாய்; எ - று.

முதுவேணிற் காலங்களைல்லாம் நீர் அறுதலின் அறுசுரையென(ங்)நிகழ் காலத்தாற் கூறினார். கடுமை ஈண்டு வெம்மை மேற்று. இனி, கடுந் (சு)தாசு மென வடமொழித் திரிபாக்கி விகாரமாய் நின்றதென்பாரும் உளர். தாகத் தாலே பதிபென்க.

க, உ. தோல். அகத். கு. சக.

ங. தோல்.

ச. தாகமென்பது தாமெனத் திரிந்து வழங்குதலை. (அ) “பேய் வெண்டேர் பெயல்செத் தோடித், தாஅம் பட்ட தனிமுதிர் பெருங்கலை” (ஆ) “தாஅம் படுகாக்குத் தண்ணீர் ஞானகொல்லோ” (இ) “தாம்படு மார்தார்க்குத் தண்ணீர் போலும், காம்படு தோளியொடு கவந்து மகிழ் வெய்திய” என்பவற்றாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பொருள்கான் இய், † காதலான், ‡ இன்னும் அப்பய, || காமவீன் பங்குற்றப், + ஒரு வழிப்படுமாறு பாட்டினி.

11

அட

கலித்தொகை. கக

ஒழியென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் “அம்முக் கெவியும்” என்னும் (க) ருத்திர விதியாற் பிறவினை கொண்டது.

அஞ்சமென்றது பிரியுமாறு நினைந்து முன்னர்த் துயிலின்றிப் பின்னர்த் தாழ்க்கத் துயின்றானென்று அஞ்சினானென்க.

கான் என்னும் முன்னிலைவினை காண்டையெனத் திரிந்தது.

மாற்றுமைக்கோடல், கூற்றமும் மூப்பும் உண்டென்றிருத்தல்.

‘கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லை’ இது காளது சின்மை; ‘இன மையுங் காமமு நிற்பாணி நில்லா’ இஃது இளமையதருமை; ‘உரனுடை யுள்ளத்தை’ இது தாளாண்பக்கம்; ‘செய்பொருண் முற்றிய’ இது தேமும் முறைமையிற் றேடவேண்டுமென்றவிற் றகுதியதமைதி; ‘செறகணி நீதுஞ்சிசெல்லோய்’ இஃது அன்பினதகலம்; ‘இடைமுலைக்..... காண்டை’ இஃது அகற்சிய தருமை.

(உ) ‘செய்பொருண் முற்றி.....என்பாய்’ என்பது செல்வத்தாற் பிறர்த் உவகை; வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி இது வென்றவின்.

“நிகழ்த்தது கூறி நிலையலக் திணையே.” (ங) என்பதனால், தலைவன் முன் ஒருகாற் கூறியவற்றினைத் தோழி தலைவற்குக் கூறிச் செலவமுறகுவித்தான்.

“சரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே” (ச) என்பதனால் வழியருமை கூறினான்.

இவன் கூறுகின்ற காலத்து, தலைவற்கு மூப்பென்னும் மெய்ப்பாடு
தோன்றிப் பின்னர் அசைவுபிறந்தது; தோழிக்கு நடுக்கம் பிறந்தது.

(௫) இது பன்னிரடியின் இசைந்த ஒரு பொருணுதலாது ஆசிரியத்தனை
விரவிவந்த சிர்வகைக் கவிவெண்பா. (கக)

(கூ) செருமிரு சினவேந்தன் சிவந்திறுத்த புலம்போல
வெரிமேய்ந்த கரிவறல் வாய்புகுவ காணுவாய்ப்
பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்
நிரிமருப்பேறெடு தோற்ற கோட

- க. தோல். வீணை. கு. ௩௪. இதனுரையிலும் 'உடம்புயங்கி யானை..... நெறி
மயக்குற்ற' என்பது செய்தெனெச்சம் காரணகாரியப்பொருட்டாய்த்
தனக்குரிய வீணைமுதலானன்றிப் பிறவீணை முதலான முடிந்த
தற்கு இவ்வுரையாசிரியரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- உ. "உரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண்முற்றிய வளமையானாகும்
பொருளிது வெண்பாய்" என்புழி வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி
இதுவெனக் கூறினமையின், இது செல்வம் பொருளாகப் பிறந்த
உவமை யாமென்பர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். கு. கக. இ-வி.
துவாரும் இவ்வனமே எழுதுவர்; இ-வி. கு. ௫௭௮.
௩. தோல். அகத். கு. ௪௪. ச. தோல். பொருளியல். கு. ௨௨.
- இ. இச்செய்தி தோல். செய். கு. க௫௩. நச்சினுர்க்கினியருரையிலும்
காணப்படுகின்றது.

முதலர்வது புரால். கஉ.

அந்

௫ மால்சாய மலைவெம்ப மந்தி யுயங்க
வரல்போ லடிய வுடம்புயங் கியானை
பூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணுது
சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்
புயறுளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சரம்;

க௦ எவ்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சிறிடித் தாமரை

யல்லிசே ராயித முரக்குத்தோய்ந் தவைப்போலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ ;

கச நலம்பெறு சுடர்நுதா லெம்மொடு நீவரி
னிலங்குமா னவிர்தூவி யன்னமென் சேக்கையுட்
லெங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை
விலங்குமான் குரல்கேட்டின் வெருவுவை யல்லையோ ;
கஅ கிளிபுரை கிளவியா யெம்மொடு நீவரிற்
றளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி கவின்வாட
முனியரில் பொத்திய முழங்கழ லிடையோழ்ந்த
வனியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ ;
எனவாங்கு ;

உந அணியவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற்
பிரிசுவ ரெனப்பெரி தழியாதி திரிபுநீஇக்
கடுங்குரை யருமைய காடெனி னல்லது
கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்
நடுக்குதல் காண்மார் நகைஞ்றித் தனரே.

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றளாய தலைமகள், யான்
தும்மோடு போதுவல் என்றட்து, தலைவன் அவளது மென்மையுங்
காட்டின் கடுமையுங் கூறி உடம்படானாக, ஆற்றளாய தலைவியைத்
தோழி, அவர் நம்மோடு நகையாடிக் கொன்னார் பிரிவல்லானை வற்
புறந்தியது.

இதன் பொருள்.

செருமிகு சினவேந்தன் சிவந்திறத்த புலம்போல
(க) * வெரிமேய்ந்த கரிவறல் வாய்குவ காணுவாய்ப்

க. (அ) “நாகுகெட வெரிபாப்பி” (ஆ) “பெருந் தன்பனை, குருஉக்
கொடிய வெரிமேய.....பாழாயினதின் பகைவர் தேளம்” மது. 3:2௪,
பிரதிபேதம்) * எனினெந்த,

(க) பொரிமலர் தன்ன * பொறிய மடமான்
நிரிமருப் பேறொடு (உ) †தேரற் கோட

(இ) (ந) மால்சாய (ஈ) மலைவெம்ப (ஔ) மந்தி யுயங்க

கஞ்ச-கஞ்ச. (இ) “ஊமொரி கவர வருத்தெழுந் துறாஇப், போர்சுடு கமழ்
புடைமாதிர மறைப்ப” (பதிந். எக.) (ஈ) “வாடுக விறைவரின் கண்ணி
யொன்றார், நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே” (உ) “பகைவ
ருர்சுடு விளக்கத் தழுவிளிக் கம்பலைக், கொள்ளை மேவலை” (ஊ)
“பெருந்தன்பனை பாழாக, வேம நன்னா டொன்னொரி பூட்டினை”
(எ) “விளைபுனை எல்லில் வெவ்வொரி யினைப்பக், கனையொரி யுறிய
மருங்கும்” புறநா. சு, எ, கக, உக.

- க. உழைமான் சாதியின் ஆண்பால் ஏறெனப்படு மென்பதற்கு, “பொரி
மலர் தன்ன பொறிய மடமா, நிரிமருப் பேறொடு தேரற்
கோட” என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். மாபு. கு. ௩௮. பே. ௩௪.
- உ. (அ) “யானை, நீர்மருக் கறியாது தேர்மருக் கோடி, யதுநீ ரம்பியி னெறி
முதலுணங்குக்கடத்திடை” அகம். உக. (ஆ) “அழன்மேயர்
துண்ட ரிழன்மா றியவின், வறன்மாந் தன்ன கடைமருப் பெழிற்
கலை, யறலவீர் தன்ன தேர்நகைஇ யோடி” அகம். ௩௬௫.

(இ) தேரோட வெஃகின் றத்தமாச, சிந்தையா ன்ரென்று செத்துக்
கவர்போமும், பண்பி லருஞ்சுர மென்ப. கைநீநிலை. பாலை. கஉ. (ஈ)
“வெண்டேரை நீராமென் றெண்ண” ஐந் - ஐம். ௩௬. என்பவை.
களும், “நிறைநீர் வேலியு முறைபடக் கிடந்தவிக், கெடும் போத்தம்”
(சிலப். கக: ௬௬. எ௦. அடி.) என்புழி, “நிறைநீர் வேலியென்றார்,
பேய்த்தேரை, நீர்போலத் தோன்றுதலின்” என எழுதியிருத்தலும்
“நீரிடுவழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு, மோரினவை யின்றாமா
றொப்பு” என்னும் பகுதியின் விசேடவுரையில் ‘அருஞ்சுரத்தின் கண்

முதுவேளிலின் நண்பகற் கடுமைபற்றித் தோன்றி ஞாயிற்றின் கிரணம் முகிற்படலத்தின் மறைந்தவழித்தானும் மறைந்துபோவதாகிய பேய்த்தோர், ஒரு காரணவகாட்டி மறைந்து போவதற்கு உவமை என்று சிவஞானமுனிவர் எழுதியிருத்தலும் (சிவஞானபாடியம். இலக் கணவியல். சு-ம் சூத்திரம் சு-ம். அதிகாரணம். வெண்பா. சு. 'அசத் தரியாய்' பக். ௩௦௩) இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. "மால்சாய மலைவெம்ப மந்தியுயக" என்பது கலியடி 'பதின்மூன்' நெழுத்தான் வந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். செய். ௫௫. 'அளவடி' இளம்.

௪. மலைவெம்பல். கலி. ௨௦: ௫, ௨௩ ௩, "கல்காயுங் கடுவேளிலொடு" மது. ௧௦௬.

௫. "சயந்தலை மந்தி புயங்குபசி களைஇயர்" அகம். ௨௮௮.

(பிரதிபேதம்) * பொறியமை மடமா, + தோதோக்கோடும்.

முதலாவது பாலை. ௧௨

அடு

(க) ஷரல்போ லடிய (உ) வுடம்புயிங் கியானை

பூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணுது

சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்

(௩) புயறுளி மாறிய (சு) போக்கரு லெஞ்சரம்

எ - து: பேரர்த்தொழிலிலே மிகுகின்ற சினத்தைபுடைய அரண் கோபித்துச் சென்று விட்ட படைப்புலத்தை நெருப்புத் தின்றாற்போல நெருப்புத்தின்ற கரியினைபுடைய வறந்த நிலத்திடத்தனவாகிய பெரி மலர்த்தாற்போன்ற புள்ளிகளைபுடையவாகிய மடப்பத்தைபுடைய மான்கள் உணவுகளைக் காணவாய்த் திரிந்த கொம்பினைபுடைய ஏற்றோடே பேய்த் தேரை நீரென்று ஒருதி உண்டற்பொருட்டு ஓட, மால்வாடும்படி மலைகள் கொதிக்க, ஊணின்னி மந்திகள் வருந்த, உரல்போன்ற அடிகளைபுடைய வாகிய, உடம்பு வருந்திய யானைகள் ஊறுகின்ற நீருற்று அடங்கலின் நீர் ஊட்டற்கு வேறோர் நீர்நிலை காணுமற் சேற்றில் ஈரத்தை நுகர்ந்து தம் பாகின்ற உயிரைக்காக்கும் மேகத் துளித்தலைத் தவிர்த்த செலவரிய வெய்ய * சுரத்தே; எ - று.

“பன்றி புல்வா புழையே கவரி, யென்றிவை நான்கு மேறெனற்
ய.” (௫) இதனான் வொன்றார். †மேய்த்தகரி, உண்ட எசசில்போல நின்றது.
சத்தொடு என்பது வொடு என விகாரமாயிற்று. சுரத்தென்னும் அத்து
விகாரத்தாம் றொக்கது.

இது தாவு.

க௦ (சு) எல்வனை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை

க. “உரல்புரை பாவடி..... ..யொருத்தல்” கலி. உக.

உ. ‘உடம்புயங்கியானை’ கலி. கஉ: ச.

ங. புயமுளி மாறியசுரம்: “விழுந்ததுளி யந்தரத்தே வேமென்றும் வீழி,
னெழுந்துசுடர் சுடுமென் றேங்கிச - செழுங்கொண்டல், பெய்யாத
கானகத்தே”

ச. போக்கரு வெஞ்சுரம் தலி. உங: ங.

இ. தொல். மரபியல், கு. ஙஅ.

ஈ. (அ) “எல்வனை யெம்மொடு..... ..கறுக்கு வல்லவோ” என்பது
உடன்கொண்டு போகவேண்டு மெனச் சொல்லியவழித் தலைவன்
கூறியதற்கும், தொல். கழ. கு. இ; (ஐ) தலைவிக்குத் தலைவன்
உடன் போக்கு மறுத்துக் கூறியதற்கும் தொல். அகத. கு.
சஇ. நச; (ஓ) தலைவி உடன்வரக் கருதியவழித் தலைவன் எம்மொடு
நீவரக் கருதியநிலம் சுரமென்று கூறியதற்கும் தொல். பொருளியல்,
கு. உஉ. நச. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * சுரந்த, † வொத்தகரி.

அக

கவித்தொகை. கங

யல்லிசை ராபித முரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்

கல்லுறி னவ்வடி கறுக்கு வல்லீவா

எ - று: ஒளியினைபுடைத்தாகிய வளையினைபுடையாய்! நீ எம்மொடு

வருவையாயின் நின்னுடைய (க) மெல்லிதாகிய இயல்பினை யுடைய, அனிச்ச முதலியவற்றிலே பொருந்துதல்வந்த சிறிய அடிகள் ஆண்டென்ன கல்லைத் தீண்டும்; அவ் வடிகள் கல்லைத் தீண்மொயின், (உ) தாமரைப் பூவினது (ங) அல்லியைச் சேர்ந்த அழகிய இதழ்கள் (ச) இங்குலிகர் தோய்த்தன போலக் கறுப்பனவல்லவோ; எ - று.

(ஈ) எல்லே யிலக்க மென்னும் தோல். இடை உக-ஆம் குத்திரத்துக்கு எல்லென்பது விளங்குதற் பொருண்மை யுணர்த்து மென்று பொருள் கூறி “எல்வளை யெய்மொடு நீவரின்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். கச. (உ) பிறவுரை யாசிரியர்களும் இப்பொருளே கூறி ‘எல்வளை’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். அவர்களுள் (ஊ) சேனாவரையர் எல் லென்பது உரிச்சொ னீர் மைத்தாயினும் ஆசிரியர் இடைச் சொல் லாக ஒதினமையான் இடைச்சொல்லென்று கோடுமென்றெழுதி யிருத்தலும் (எ) தெய்வச்சிலையார், இஃதுரிச் சொல்லன்றோ வெனின் அது குறைச்சொல்லாகிநிற்கும். இது குறையின்றி நிற்கலின் இடைச் சொல்லாயிற்றென் றெழுதி யிருத்தலும் ஆராயத்தக்கன. (ஏ) நன். இடை. கு. கக. இரா.

க. (அ) “மோப்பக் குழையு மனிச்சம்” (ஆ) “அனிச்சமே நின்னினு, மென்னீரன் யாம்வீழ் பவன்” (இ) “அனிச்சமும்..... ..மாதாடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்” என்னும் குறளும் (ஈ) “அனிச்ச நெருஞ்சி யீன்ற பழமாவென், தஞ்ச மலாடிகள்” சீவக. ஈசக. (உ) “அனித்தயிதிப் பிலும் பனித்த லானா, வொளிச்செஞ் சிறடி புருக்காக் கேய்ப்ப, வுளித்தலை வெம்பர லான்றுபு கலிய” பெருங். (க) இங். ககஉ-ககச. என்பவைகளும். ஈண்டு அறிதற்பாலன. பிற்காலத்து நூல்களில் இது கோட்டுப் பூவாகவும் நீர்ப் பூவாகவும் அடிக்கு உவமையாகவும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

- உ. “கல்லதர் நடந்துபூந் தமலம் வாட்டிய, மெல்லடி சிவப்புறல் வீழி
வாய் மயிற், கொல்லுமே யெனமன முருகி” னைடதம். கான்புரு. ௧௨.
- ங. (அ) “பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ் புலவு வாட்படை புல்வித,
ஹைய கொல்களி நகவித ழூச ரல்லிதன் மக்களா, மையில் கொட்
டையம் மன்னனா மலர்ந்த தாமரை” சீவக. ௨௩௧௧; (ஆ) “காத
லுள்ளமொடு கலந்துண் டாடுநர், போகசசேரி புறவித ழூச,
அருமதியமைச்சர் திருமதிற் சேரி, மாசில் யைந்தாது சுமந்தமத்தகத,
தாசில் பன்மல ரல்லி யாக, கோயில் கொட்டை யாகத்
தாமரைப். பூவொடு பொலியும் பொலிவிற்குகி” பெருங். (ங) ௩:
௧௧-௧௦௬. என்பவற்றால் அல்லி யென்பது கொட்டையைச் சூழ்ந்
துள்ள கேசர மென்று தோற்றுகிறது.
- ஈ. இங்குலிகம், இக்காலத்துச் சாதிவிலக்கமென்றும் இலிங்கமென்றும்
வழங்கப் படுகின்றது; சாதிங்குலிக மென்பது பண்டை வழக்கு.

முதலாவது பாலை. ௧௨

அள

ஈக நலம்பெறு சடர் துதா லெம்மொடு நீவரி

னிலங்குமா ணவீர் (க) தூளி யன்னமென்சேக்கையுட்

(உ) * லெங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை

† லிலங்குமான் குரல்கேட்பின் வெருவுவை யல்லியோ

எ - து: கன்மையைப் பெறுகின்ற ஒளியிணையுடைத்தாகிய நதவினை
புடையாய்! நீ எம்மோடு கூட வருவையாயிற் சிக்கக்கான்மேற் றைத்த
தூங்குக்கட்டிலின் இலங்கும் மாட்சிமை விளங்கும் அன்னத்தாவியாற்செய்த
மெல்லிய படுக்கையிடத்தே உறக்கத்தைப் பொருந்துகின்ற நீ பொய்யான
சிக்கம் ஒழிய அக்காட்டிடத்தில் விலங்காகிய சிவகத்தின் குரலைக் கேட்பின்
அஞ்சுவையல்லியோ; எ - து.

மாட்சிமை விளங்குகின்ற துவியையுடைய அன்னமென்பது முதற்
கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

துலங்கூர்தி, தூங்குக்கட்டில். மற்று, வினைமாற்று; வெருவரத்தக்க,
பொய்ம்மானல்லாத மெய்ம்மானின் குரல்கேட்பினெனப் பொருள் தந்து
கின்றது.

அ (ங) கிளிபுரை கிளவியா யெம்மொடு நீவரிற்

தனிபொழி தனிரன்ன வெழின்மேனி + கவினவாட
முனியரில் பொத்திய முழங்குழ லிடைபோழ்ந்த
வனியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ

எ - து: கிளியையொக்கும் மொழியினையுடையாய்! நீ எம்மோடே
வருவையாயின் முகில் துளியைச் சொரியப்பட்ட தனிரையொத்த அழகினை
புடைய மேனி அழகு கெடும்படி உலர்ந்த சிறுதூற்றை மறைத்த முழங்கு
கின்ற அழவினது நடுவை ஊடறுத்து வந்த காற்றைத் திண்டின் அந்த அழகு
கெடுவையல்லையோ; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. “மைந்துறு மடங்கற் நின்கான் மணிவட வயிர ளுசு, லேந்துடன்
பதஞ்செய் பஞ்சி யணையினோ டன்னத்தாவிப், பைந்துகிலனை”
நீருவினை. வேல்வனை செண்டு. சக.

உ. “துளங்குமா னுர்தித் தாமலர்ப்பள்ளி” மணி. கஅ: சஅ.

ங. (அ) “கிளிபுரை கிளவியாய்... .. வாடுவை யல்லையோ” என்பது
உடன் கொண்டு பெயர்தல் வேண்டுமென்ற தோழிக்குக் காட்டது
கடுமை கூறிவிடுத்ததற்கு மேற்கோள். தோல். அகத. சூத்திரம். சச.
‘ஒன்றாகத் தமரினும்’ இளம்.

(ஆ) “கிளிபுரை கிளவியாய்” கலி. உ௦:எ. (இ) “மடர்நை, கிளிபுரை
கிளவியும்” தமிழ் நெறி. மேற்கோள்.

பிரதிபேதம்) * தலங்குகால், † விலங்குகால், ‡ தகையாட.

அஅ

கவித்தொகை. கக

எனவாங்கு

எ - து: என்ற; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உந அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவாயிற்
பிரி குவ ரெனப்பெரி தழியாதி திரிபுறீஇக்
கடுங்குரை யருமைப காடெனி னல்லது

(க) *கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்

(உ) நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே

எ - து: நினது அழகு கெடும் அச்சமாகிய அத்தன்மையவற்றை நின்னைக்காதலித்தவர் கூறுகையினாலே யாம் பிரியின் இவன் இறப்பவென்று பிரியார்; ஆதலான் மனத்தைத் திரிவுறுத்தி வினையிடத்துப் பிரிசுவரென மிக நெஞ்சுழியாதேகொள்; விரைந்த மகாக்குழையையுடையாய்! காடுகடிய அருமையவென்று † சொல்லுவாராயின் அது நினது மெய்க்கெடுக்கத்தைக் காண்டற்கு ஒரு வினையாட்டைக் குறித்துக் கூறினாரென்பதல்லது துறப்ப ரென்று நான் சொல்லுவரல்லர்; எ - து.

காட்டின் கடுமை தாமே கூறினார், நாம் போதற்கு உடம்படேமென்பது தாமே உணர்வாராகலின்.

இது சுரிதகம்.

தாழிசைகள் தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்துக்கூறியன. (ங) வினாவயிற் பிரிவரெனலே கற்பிற் கூறியதாயிற்று. ‡ காடு கடுங்குரையருமையவெனத்

க. கெடுக்கமென்பது யாதாணு மொரு பொருளை இழக்கின்றோ மெனவருமணிகழ்ச்சி யென்றுகூறி அம்மெய்ப்பாட்டிற்கு, “கொடுங் குழாய்.....நடுங்குதல். காண்மார் நகைகுறித்தனரே” என்பதை (தொல். மெய்ப். கு. கஉ.) மேற்கோள் காட்டினர், இளம் பூரணர்.

உ. (அ) “நடுங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே” என்பதனொடு “புல்லா திராஅப் புலத்தை யவருறு, மல்லனோய் காண்கஞ் சிறிது” என நகை யாடிச் சொல்லிய (கநக) குறள். ஒருவாறு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஆ) “நடுங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே” என்பது தன் இளமை பொருளாக நகை பிறத்ததற்கு (தொல். மெய்ப். கு. ச. பே.) மேற்கோள்.

ங. “அனையவை காதலர் கூறலின் வினாவயிற், பிரிசுவ ரெனப்பெரி தழியாதி யென வினாவயிற் பிரிவு கூறலின் இது, கற்பிற்குக் கூறிய தாயிற்று.” என்பது (தொல். அகத். கு. சஞ. நச்.) காணப்படுகின்றது.

(பிரதீபேதம்) * கொடுங்குழாஅப், † சொல்லுவாராயின் நினது, ‡ காடுக்கெடு.

முதலாவது பாலை. கந

அக

ரவீத் பொருளையும் சரிதகத்து உடன் கொண்டு கூறினார், "தீவிய
புலாத்து மதனகப் படுமே" என்னும் (க) சூத்திரத்து இயவென்றதனால்.

தலைவன் இனமை பொருளாகத் தலைவற்கு * நாகபிறந்தது. தலைவிக்கு
அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
† ஐயடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (௧௨)

(13) அணைமரு ளின்றியி லம்பணைத் தடமென்றோட்

ச. ரணைமல ரெழினிலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்

அ. மணமெனவன் முகையென் மாவிழ்வா ளினாவெண்பன்
மணநாறு நறுநதன் மாரிவி ழிருங்கூந்த

உரு லலமுலை யாகத் தகன்ற வல்குற்

சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெணப்

பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி

யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப

தினியறிந் தேனது துனியா குதலே ;

௧௦ பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின்
மருளிகொண் மடநோக்க மயக்கப்பட் டயர்த்தாயோ ;

௧௨ காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென
வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ ;

௧௪ செம்மையி னிகந்தொரீஇப் பொருள்செய்வார்க் கப்பொரு
ளில்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ ;

௧௬ அதனால்;

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீந்தை நம்முணங்

கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிறத்

தவவுக்கை விடுத லதுமனும் பொருளே.

இது தலைமகனார் பிரவுணர்த்தப்பட்டதோழி, தலைமகனார். முன்ன
யிற் சிறப்பு + எம் வயிற் பாராட்டியதெல்லாம் எம்வயிற்றிறந்த வெறுப்
பென்பது. இப்பொழுதறிந்தேன், இவ்வகைப்பட்ட போக்கு நீனக்கு
எவ்வகையான் வந்ததென, அவன் செலவழங்கச் சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

க. தொல். செய். கு. கருள்.

(பிரதிபேதம்) *கசு, + ஐயடிச், + எம்மையிற் பாராட்டிய.

12

கூடு

கலித்தொகை. கசு

* (க) அணைமரு னின் றுயிர் (உ) லம்பனைத் தடமென்றோட்
(ங) மிணைமல ரொழிநீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மண (ச) மெனவன் முகையன்ன மாவீழ்*வார் நிராவெண்பன்
(ஈ) மணநாறு நறுதுதன் (சு)மாரிளி ழிருங்குந்த

தி லலர்முலை யாகத் தகன்ற வல்குற்
சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா போவெனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி
யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப
(எ) தினியறிந் தேனது துனியா ருதலே

- க. (அ) "அணைமருளின் றுயில் . . . துனியாருதலே" என்பது போக்
கின்கண் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள். தொல்.
பொருளியல். கு. கசு. ௩௪. (ஆ) "அணைமருளின் றுயில் . . . பண்
டையிற் பாராட்டி" என்பது களவு காலத்து கலம் பாராட்டிய தலை
மகன் கற்புக்காலத்து மொழிநலம் பாராட்டிதற்கு மேற்கோள்; தொல்.
பொருளி. கு. கசு. 'நிகழ்தகை' இளம். (இ) "அணைமென்றோள்"
பரி. எ: ௫௫. கலி. கசு. ௧. (ஈ) "அணைபுரை மென்மை யமைபடி பனைத்
தோள்" பெருங். (உ) கலி: ௭௨. (உ) "செம்பஞ்சி யணையளைய வாடமைத்
தோள்" சீவக. ௧௭௦. (ஊ) "பணையெழி லணைமென்றோள்" கலி. க: ௧.
உ. "அம்பனைத்தட மென்றோள்" கலி. ௪௦: ௮. "தடமென் பனைத்தோள்"
அகம். ௨௧.

௩. “துணைமல ரெழினிலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்” என்பது ‘அன்னபிறவும்’ என்பதனாற் கொள்ளப் படுவன வற்றான் அத்து ரவமையுணர்த்துஞ் சொல்லாய் வருதற்கு மேற்கோள். தொல். உவம. கு. கக. இளம்.

௪. “மௌவல் வான் முகைத் துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ் வெண்பல்” “முகைநிரைத் தன்னமாவீழ் வெண்பல்” அகம். உக: க-உ, ககஉ: கஉ. “பன்னிற முல்லை” துணைமொழியும். உஉ.

இ. “தேங்கமழ் திருததல்” முருகு. உச; நந். கஉ; அகம்: கஉஅக.

௯. “மராவீழ் முருங்குத்தல்” கலி. க௦: உ, ககக: உக. வினையும முதலியவற்றிற்குப் பாகுபடுத் துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மர பாத் (மாபு - பயிற்சி) பிறசொல்லும் வருமென்பதற்கு “இத்தொடர் மேற்கோள். தொல். உவம. கு. கஎ. இளம்.

௭. (அ) “இனியறிந்தேனது துனியாகுதவே” என்னும் இவ்வடி துறந். ௪௪-இவ். உ-ஆம் அடியாகவும் காணப்படுகின்றது. (ஆ) இனியறிந் தேன்” துறந். ௧௦௪௩.

(பிரதிபேதம்) - வானினர்.

முதலாவது பாலை. கக.

கக

எ - து: இனியதுயிலையுடைய அனையையொத்ததும் அழகியமும்மிலை யொத்த பெருமையை யுடையதுமான மெல்லிய தோளினையும் எழுச்சியை யுடைய நிலத்தினுடைய உயர்ந்த அழகினையுடைய இரண்டாகிய மலர் போலும் அகன்ற மையுண் கண்ணினையும் மணத்தையுடைய மௌவன் முகையை யொத்த வண்டென் விரும்பின கேரிதாகிய ஒழுங்கினையுடைய வெள்ளிய பல்லினையும் மணம் காறுகின்ற நறியதாகிய துதலினையும் மழை விரும்பின கரிதாகிய மயிரினையும் ஆகத்திடத்தே பெருத்த முலையினையும் அகன்ற வல்குலினையும் சிலவாகிய நிரைத்த வாலிய வளையினையுமுடைய செய்யோளையென்று பலபலவாகிய புனைந்துரைகளாற் பண்ணையிற் காட்டிற் கொண்டாடி இங்ஙனம் இனிய மொழிகளைக்கூறி என்னை வருத்தத்தே செலுத்துகின்ற தன்மை வாய்ந்த வெறுப்பாருதலை இப் பொழுதறிந்தேன்; எ - று.

மருள், உவமவுருபு.

“நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற், புகழ்தகை வரையார் நம்பினுள்ளே.” (க) என்பதனால், போக்கின் கணத்தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறினான்.

இது தரவு.

க0 (உ) பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின் .

(ங) மருளிகொண் மடனோக்க மயக்கப்பட்ட யார்த்தாயோ

எ - து: மயக்கவகொண்ட அறியாமையையுடைய நின்னறிவு பொரு ளல்லது நன்குமதிக்கும் பொருளும் வேறுண்டோவென்று நின்னை மயக்கப் பட்டு அன்பை மறந்தாயோ; எ - று.

க. தோல். பொருளியல். கு. நடசு.

உ. (அ) “பொருளல் ஸவரைப் பொருளாகச் செய்யும், பொருளல்ல தில்லை பொருள்” குறள். எடுக. (ஆ) “வென்றி யாக்கலுமேதக வாச்

கலங், குன்றினார்களைக் குன்றென வாக்கலு, மன்றி புன்கல்வி யோடழ காக்கலும், பொன்றுஞ் சாகத்தி னாய்பொருள் செய்யுமே” கீவக. ககஉஉ. (இ) “அளப்பரும் விஞ்சையே யன்றி மேன்மையு, முளப்படு தன்மையுமுயர்ந்த சீர்த்தியுந், கொளப்படு கொற்றமும் பிறவுந் கூட்டலால், வளத்தினிற் சிறந்தது மந்தொன் றில்லையே”

கந்த்.....(௧) “பூரியர் தமைவேத் தாக்கும் புவி
 புரப் பிக்குத் துய்க்குஞ், சீரிய வுண்டி சேர்க்குத் தேவர்த முலகம்
 போக்குவ, காரிய மனைத்துங் கட்பெ கருதலர் தம்மை வாட்டெ,
 கூரிய திதன்மே வில்லை கொழும் பொனீர் கொண்டி னென்றார்.”
 உத்தர: அசுவமேத: ௧௯௩ என்பவைகளும் (உ) இத்துல். பக். ௫௩:
 க. குறிப்பும். (ஊ) இத்துல் எஉ: க. குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
 ௩. “மருளி கெஞ்ச மயங்கலுங் காண்பல்” கலி. ௧௨௨: கடு. “மருளி
 யாயம்” “மருளி மாவும் வெருளிப் பிணையும்” பெருங். (௪) ௩௪:
 ௧௦௦; (௨) ௧௫: ௩௧.

௩௨

கலித்தொகை. கச்

(௧) மருன், மருளியெனப் புகுதிப்பொருள் விருதியாய் நின்றது.
 யாழ், அசை.

௩௨ காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென
 வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ

எ - து: கையிற்பொருளில்லாதவாக்குத் தம்மாத்காதலிக்கப் பட்டார்
 என்ன காரியத்தைச் செய்வென்று உரவுபோல இருந்து உறுதியல்ல
 கூறுவார் கூறும் மொழிகளை நினக்குப் பொருளாக மதித்தாயோ; எ - து.
 ௧௪ (உ)செம்மையி னிகந்தொரீஇப் (௩) பொருள் செய்வார்க் (௪) கப்
 மின்மையு மூறுமாயும் பகையாவ தறியாயோ [பொரு

௧. (அ) மருளியென்பதில், ‘இ’ புகுதிப் பொருள் விருதியென்பதே இவர்
 கருத்தென்பதை, சீவக. ௨௪௭-௨௪௮யில் இவர் எழுதியிருப்பதும்
 வற்புறுத்தும். (ஆ) “இ’வில் வந்து மீளியுரைத்தி”(கோவை.௧௫௧.)
 என்பதன் விசேடவுரையில் ‘மருடல் வெருடலென்பன, மருளி
 வெருளியென நின்றற்போல மீடலென்பது மீளியென நின்றது’
 என்பர்; பேராசிரியர்.

௨. (அ) “செப்ப முடையவ னுக்கஞ் சிதைவின்றி, யெசுத்திற் கேமாப்
 புடைத்து” (ஆ) “சன்றே தரிண நடுவிகந்தா மாக்கத்தை, யன்றே
 யொழிய விடல்”(இ) “அழக் கொண்ட வெல்லா மழப்போமிழப்பினும்,
 பிற்பயக்கு நற்பா லவை” (ஈ) “சலத்தார் பொருள் செய்தே
 மார்த்தல் பகமட், கலத்தணீர் பெய்திரீஇ யற்ற” (உ) “அருளொடு
 மன்பொடும் வாராய் பொருளாக்கம், புல்லார் புள விடல்”

- நாள். ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨௦, ௧௨௧, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪, ௧௨௫, ௧௨௬, ௧௨௭, ௧௨௮, ௧௨௯, ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩, ௧௩௪, ௧௩௫, ௧௩௬, ௧௩௭, ௧௩௮, ௧௩௯, ௧௪௦, ௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௩, ௧௪௪, ௧௪௫, ௧௪௬, ௧௪௭, ௧௪௮, ௧௪௯, ௧௫௦, ௧௫௧, ௧௫௨, ௧௫௩, ௧௫௪, ௧௫௫, ௧௫௬, ௧௫௭, ௧௫௮, ௧௫௯, ௧௬௦, ௧௬௧, ௧௬௨, ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௬௫, ௧௬௬, ௧௬௭, ௧௬௮, ௧௬௯, ௧௭௦, ௧௭௧, ௧௭௨, ௧௭௩, ௧௭௪, ௧௭௫, ௧௭௬, ௧௭௭, ௧௭௮, ௧௭௯, ௧௮௦, ௧௮௧, ௧௮௨, ௧௮௩, ௧௮௪, ௧௮௫, ௧௮௬, ௧௮௭, ௧௮௮, ௧௮௯, ௧௯௦, ௧௯௧, ௧௯௨, ௧௯௩, ௧௯௪, ௧௯௫, ௧௯௬, ௧௯௭, ௧௯௮, ௧௯௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௦௩, ௨௦௪, ௨௦௫, ௨௦௬, ௨௦௭, ௨௦௮, ௨௦௯, ௨௧௦, ௨௧௧, ௨௧௨, ௨௧௩, ௨௧௪, ௨௧௫, ௨௧௬, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௧௯, ௨௨௦, ௨௨௧, ௨௨௨, ௨௨௩, ௨௨௪, ௨௨௫, ௨௨௬, ௨௨௭, ௨௨௮, ௨௨௯, ௨௩௦, ௨௩௧, ௨௩௨, ௨௩௩, ௨௩௪, ௨௩௫, ௨௩௬, ௨௩௭, ௨௩௮, ௨௩௯, ௨௪௦, ௨௪௧, ௨௪௨, ௨௪௩, ௨௪௪, ௨௪௫, ௨௪௬, ௨௪௭, ௨௪௮, ௨௪௯, ௨௫௦, ௨௫௧, ௨௫௨, ௨௫௩, ௨௫௪, ௨௫௫, ௨௫௬, ௨௫௭, ௨௫௮, ௨௫௯, ௨௬௦, ௨௬௧, ௨௬௨, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௬௫, ௨௬௬, ௨௬௭, ௨௬௮, ௨௬௯, ௨௭௦, ௨௭௧, ௨௭௨, ௨௭௩, ௨௭௪, ௨௭௫, ௨௭௬, ௨௭௭, ௨௭௮, ௨௭௯, ௨௮௦, ௨௮௧, ௨௮௨, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௮௫, ௨௮௬, ௨௮௭, ௨௮௮, ௨௮௯, ௨௯௦, ௨௯௧, ௨௯௨, ௨௯௩, ௨௯௪, ௨௯௫, ௨௯௬, ௨௯௭, ௨௯௮, ௨௯௯, ௩௦௦, ௩௦௧, ௩௦௨, ௩௦௩, ௩௦௪, ௩௦௫, ௩௦௬, ௩௦௭, ௩௦௮, ௩௦௯, ௩௧௦, ௩௧௧, ௩௧௨, ௩௧௩, ௩௧௪, ௩௧௫, ௩௧௬, ௩௧௭, ௩௧௮, ௩௧௯, ௩௨௦, ௩௨௧, ௩௨௨, ௩௨௩, ௩௨௪, ௩௨௫, ௩௨௬, ௩௨௭, ௩௨௮, ௩௨௯, ௩௩௦, ௩௩௧, ௩௩௨, ௩௩௩, ௩௩௪, ௩௩௫, ௩௩௬, ௩௩௭, ௩௩௮, ௩௩௯, ௩௪௦, ௩௪௧, ௩௪௨, ௩௪௩, ௩௪௪, ௩௪௫, ௩௪௬, ௩௪௭, ௩௪௮, ௩௪௯, ௩௫௦, ௩௫௧, ௩௫௨, ௩௫௩, ௩௫௪, ௩௫௫, ௩௫௬, ௩௫௭, ௩௫௮, ௩௫௯, ௩௬௦, ௩௬௧, ௩௬௨, ௩௬௩, ௩௬௪, ௩௬௫, ௩௬௬, ௩௬௭, ௩௬௮, ௩௬௯, ௩௭௦, ௩௭௧, ௩௭௨, ௩௭௩, ௩௭௪, ௩௭௫, ௩௭௬, ௩௭௭, ௩௭௮, ௩௭௯, ௩௮௦, ௩௮௧, ௩௮௨, ௩௮௩, ௩௮௪, ௩௮௫, ௩௮௬, ௩௮௭, ௩௮௮, ௩௮௯, ௩௯௦, ௩௯௧, ௩௯௨, ௩௯௩, ௩௯௪, ௩௯௫, ௩௯௬, ௩௯௭, ௩௯௮, ௩௯௯, ௪௦௦, ௪௦௧, ௪௦௨, ௪௦௩, ௪௦௪, ௪௦௫, ௪௦௬, ௪௦௭, ௪௦௮, ௪௦௯, ௪௧௦, ௪௧௧, ௪௧௨, ௪௧௩, ௪௧௪, ௪௧௫, ௪௧௬, ௪௧௭, ௪௧௮, ௪௧௯, ௪௨௦, ௪௨௧, ௪௨௨, ௪௨௩, ௪௨௪, ௪௨௫, ௪௨௬, ௪௨௭, ௪௨௮, ௪௨௯, ௪௩௦, ௪௩௧, ௪௩௨, ௪௩௩, ௪௩௪, ௪௩௫, ௪௩௬, ௪௩௭, ௪௩௮, ௪௩௯, ௪௪௦, ௪௪௧, ௪௪௨, ௪௪௩, ௪௪௪, ௪௪௫, ௪௪௬, ௪௪௭, ௪௪௮, ௪௪௯, ௪௫௦, ௪௫௧, ௪௫௨, ௪௫௩, ௪௫௪, ௪௫௫, ௪௫௬, ௪௫௭, ௪௫௮, ௪௫௯, ௪௬௦, ௪௬௧, ௪௬௨, ௪௬௩, ௪௬௪, ௪௬௫, ௪௬௬, ௪௬௭, ௪௬௮, ௪௬௯, ௪௭௦, ௪௭௧, ௪௭௨, ௪௭௩, ௪௭௪, ௪௭௫, ௪௭௬, ௪௭௭, ௪௭௮, ௪௭௯, ௪௮௦, ௪௮௧, ௪௮௨, ௪௮௩, ௪௮௪, ௪௮௫, ௪௮௬, ௪௮௭, ௪௮௮, ௪௮௯, ௪௯௦, ௪௯௧, ௪௯௨, ௪௯௩, ௪௯௪, ௪௯௫, ௪௯௬, ௪௯௭, ௪௯௮, ௪௯௯, ௫௦௦, ௫௦௧, ௫௦௨, ௫௦௩, ௫௦௪, ௫௦௫, ௫௦௬, ௫௦௭, ௫௦௮, ௫௦௯, ௫௧௦, ௫௧௧, ௫௧௨, ௫௧௩, ௫௧௪, ௫௧௫, ௫௧௬, ௫௧௭, ௫௧௮, ௫௧௯, ௫௨௦, ௫௨௧, ௫௨௨, ௫௨௩, ௫௨௪, ௫௨௫, ௫௨௬, ௫௨௭, ௫௨௮, ௫௨௯, ௫௩௦, ௫௩௧, ௫௩௨, ௫௩௩, ௫௩௪, ௫௩௫, ௫௩௬, ௫௩௭, ௫௩௮, ௫௩௯, ௫௪௦, ௫௪௧, ௫௪௨, ௫௪௩, ௫௪௪, ௫௪௫, ௫௪௬, ௫௪௭, ௫௪௮, ௫௪௯, ௫௫௦, ௫௫௧, ௫௫௨, ௫௫௩, ௫௫௪, ௫௫௫, ௫௫௬, ௫௫௭, ௫௫௮, ௫௫௯, ௫௬௦, ௫௬௧, ௫௬௨, ௫௬௩, ௫௬௪, ௫௬௫, ௫௬௬, ௫௬௭, ௫௬௮, ௫௬௯, ௫௭௦, ௫௭௧, ௫௭௨, ௫௭௩, ௫௭௪, ௫௭௫, ௫௭௬, ௫௭௭, ௫௭௮, ௫௭௯, ௫௮௦, ௫௮௧, ௫௮௨, ௫௮௩, ௫௮௪, ௫௮௫, ௫௮௬, ௫௮௭, ௫௮௮, ௫௮௯, ௫௯௦, ௫௯௧, ௫௯௨, ௫௯௩, ௫௯௪, ௫௯௫, ௫௯௬, ௫௯௭, ௫௯௮, ௫௯௯, ௬௦௦, ௬௦௧, ௬௦௨, ௬௦௩, ௬௦௪, ௬௦௫, ௬௦௬, ௬௦௭, ௬௦௮, ௬௦௯, ௬௧௦, ௬௧௧, ௬௧௨, ௬௧௩, ௬௧௪, ௬௧௫, ௬௧௬, ௬௧௭, ௬௧௮, ௬௧௯, ௬௨௦, ௬௨௧, ௬௨௨, ௬௨௩, ௬௨௪, ௬௨௫, ௬௨௬, ௬௨௭, ௬௨௮, ௬௨௯, ௬௩௦, ௬௩௧, ௬௩௨, ௬௩௩, ௬௩௪, ௬௩௫, ௬௩௬, ௬௩௭, ௬௩௮, ௬௩௯, ௬௪௦, ௬௪௧, ௬௪௨, ௬௪௩, ௬௪௪, ௬௪௫, ௬௪௬, ௬௪௭, ௬௪௮, ௬௪௯, ௬௫௦, ௬௫௧, ௬௫௨, ௬௫௩, ௬௫௪, ௬௫௫, ௬௫௬, ௬௫௭, ௬௫௮, ௬௫௯, ௬௬௦, ௬௬௧, ௬௬௨, ௬௬௩, ௬௬௪, ௬௬௫, ௬௬௬, ௬௬௭, ௬௬௮, ௬௬௯, ௬௭௦, ௬௭௧, ௬௭௨, ௬௭௩, ௬௭௪, ௬௭௫, ௬௭௬, ௬௭௭, ௬௭௮, ௬௭௯, ௬௮௦, ௬௮௧, ௬௮௨, ௬௮௩, ௬௮௪, ௬௮௫, ௬௮௬, ௬௮௭, ௬௮௮, ௬௮௯, ௬௯௦, ௬௯௧, ௬௯௨, ௬௯௩, ௬௯௪, ௬௯௫, ௬௯௬, ௬௯௭, ௬௯௮, ௬௯௯, ௭௦௦, ௭௦௧, ௭௦௨, ௭௦௩, ௭௦௪, ௭௦௫, ௭௦௬, ௭௦௭, ௭௦௮, ௭௦௯, ௭௧௦, ௭௧௧, ௭௧௨, ௭௧௩, ௭௧௪, ௭௧௫, ௭௧௬, ௭௧௭, ௭௧௮, ௭௧௯, ௭௨௦, ௭௨௧, ௭௨௨, ௭௨௩, ௭௨௪, ௭௨௫, ௭௨௬, ௭௨௭, ௭௨௮, ௭௨௯, ௭௩௦, ௭௩௧, ௭௩௨, ௭௩௩, ௭௩௪, ௭௩௫, ௭௩௬, ௭௩௭, ௭௩௮, ௭௩௯, ௭௪௦, ௭௪௧, ௭௪௨, ௭௪௩, ௭௪௪, ௭௪௫, ௭௪௬, ௭௪௭, ௭௪௮, ௭௪௯, ௭௫௦, ௭௫௧, ௭௫௨, ௭௫௩, ௭௫௪, ௭௫௫, ௭௫௬, ௭௫௭, ௭௫௮, ௭௫௯, ௭௬௦, ௭௬௧, ௭௬௨, ௭௬௩, ௭௬௪, ௭௬௫, ௭௬௬, ௭௬௭, ௭௬௮, ௭௬௯, ௭௭௦, ௭௭௧, ௭௭௨, ௭௭௩, ௭௭௪, ௭௭௫, ௭௭௬, ௭௭௭, ௭௭௮, ௭௭௯, ௭௮௦, ௭௮௧, ௭௮௨, ௭௮௩, ௭௮௪, ௭௮௫, ௭௮௬, ௭௮௭, ௭௮௮, ௭௮௯, ௭௯௦, ௭௯௧, ௭௯௨, ௭௯௩, ௭௯௪, ௭௯௫, ௭௯௬, ௭௯௭, ௭௯௮, ௭௯௯, ௮௦௦, ௮௦௧, ௮௦௨, ௮௦௩, ௮௦௪, ௮௦௫, ௮௦௬, ௮௦௭, ௮௦௮, ௮௦௯, ௮௧௦, ௮௧௧, ௮௧௨, ௮௧௩, ௮௧௪, ௮௧௫, ௮௧௬, ௮௧௭, ௮௧௮, ௮௧௯, ௮௨௦, ௮௨௧, ௮௨௨, ௮௨௩, ௮௨௪, ௮௨௫, ௮௨௬, ௮௨௭, ௮௨௮, ௮௨௯, ௮௩௦, ௮௩௧, ௮௩௨, ௮௩௩, ௮௩௪, ௮௩௫, ௮௩௬, ௮௩௭, ௮௩௮, ௮௩௯, ௮௪௦, ௮௪௧, ௮௪௨, ௮௪௩, ௮௪௪, ௮௪௫, ௮௪௬, ௮௪௭, ௮௪௮, ௮௪௯, ௮௫௦, ௮௫௧, ௮௫௨, ௮௫௩, ௮௫௪, ௮௫௫, ௮௫௬, ௮௫௭, ௮௫௮, ௮௫௯, ௮௬௦, ௮௬௧, ௮௬௨, ௮௬௩, ௮௬௪, ௮௬௫, ௮௬௬, ௮௬௭, ௮௬௮, ௮௬௯, ௮௭௦, ௮௭௧, ௮௭௨, ௮௭௩, ௮௭௪, ௮௭௫, ௮௭௬, ௮௭௭, ௮௭௮, ௮௭௯, ௮௮௦, ௮௮௧, ௮௮௨, ௮௮௩, ௮௮௪, ௮௮௫, ௮௮௬, ௮௮௭, ௮௮௮, ௮௮௯, ௮௯௦, ௮௯௧, ௮௯௨, ௮௯௩, ௮௯௪, ௮௯௫, ௮௯௬, ௮௯௭, ௮௯௮, ௮௯௯, ௯௦௦, ௯௦௧, ௯௦௨, ௯௦௩, ௯௦௪, ௯௦௫, ௯௦௬, ௯௦௭, ௯௦௮, ௯௦௯, ௯௧௦, ௯௧௧, ௯௧௨, ௯௧௩, ௯௧௪, ௯௧௫, ௯௧௬, ௯௧௭, ௯௧௮, ௯௧௯, ௯௨௦, ௯௨௧, ௯௨௨, ௯௨௩, ௯௨௪, ௯௨௫, ௯௨௬, ௯௨௭, ௯௨௮, ௯௨௯, ௯௩௦, ௯௩௧, ௯௩௨, ௯௩௩, ௯௩௪, ௯௩௫, ௯௩௬, ௯௩௭, ௯௩௮, ௯௩௯, ௯௪௦, ௯௪௧, ௯௪௨, ௯௪௩, ௯௪௪, ௯௪௫, ௯௪௬, ௯௪௭, ௯௪௮, ௯௪௯, ௯௫௦, ௯௫௧, ௯௫௨, ௯௫௩, ௯௫௪, ௯௫௫, ௯௫௬, ௯௫௭, ௯௫௮, ௯௫௯, ௯௬௦, ௯௬௧, ௯௬௨, ௯௬௩, ௯௬௪, ௯௬௫, ௯௬௬, ௯௬௭, ௯௬௮, ௯௬௯, ௯௭௦, ௯௭௧, ௯௭௨, ௯௭௩, ௯௭௪, ௯௭௫, ௯௭௬, ௯௭௭, ௯௭௮, ௯௭௯, ௯௮௦, ௯௮௧, ௯௮௨, ௯௮௩, ௯௮௪, ௯௮௫, ௯௮௬, ௯௮௭, ௯௮௮, ௯௮௯, ௯௯௦, ௯௯௧, ௯௯௨, ௯௯௩, ௯௯௪, ௯௯௫, ௯௯௬, ௯௯௭, ௯௯௮, ௯௯௯, ௧௦௦௦.
- “பொன்மணி தாளங் தேனும் டூள்ள் பொருளுடையோனைவஞ்
சித்துப், பன்மறை பயிலு மந்தணர்க் கீந்தா லீந்தவன் பாகதி
யடையா, என்ம... ..புடையோன் திண்ப்பலன் சாரு நாகம்வஞ்
சித்தவர் கெய்துந், தன்மான் னெறியார்ச சிதப்பொரு ளீந்தாற்
சார்ருவ னிகபா மிணடெம்” மக்க. பிரயாகையிற். ௧௦. (எ)
“படுமுன் பொருட்குப் புதுவெள்ளம் பழையீரை புடைப்பது போற்,
கெடுதியக்குவ குடிகெடுக்குவ கெடாதபெருந்துன் பழம்விளைக்கும்,
வடுமிக் கியன்ற பழியென்றும் வளர்க்கு மதனான் மறுமையினு, நடுவு
நிலையற்றிரிக்குருவர் னன்பொன்கவ ிக் கருத்தெண்ணேவு”விநாயக
அரசியற். ௩௩. என்பவையும். (ஏ) சத்தியகோடன் சரிதரும் இங்கே
அறியத்தக்கன. (ஐ) “செம்மையி னிகந்தொரீஇ” என்பதனோடு
‘நடுவிகத் தொரீஇ’ என்பதை. (கலி. அ: ௧.) ஒப்புநோக்குக.
௩. பொருள் செய்தல்: இந்நூற் பக்கம், ௩௮. ௧. குறிப்புப்பார்க்க.
௪. “அப்பொரு, எம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ” என்பதில்
ஒகாரம் சுந்தசையாய் வந்ததென்பர், கேமி. உரை. தேமி. சொல். இங்.

முதலாவது பாலை. ௧௪

௧௦௩

எ - து: பொருள்தேடும் * முறைமையினின்று நீங்கிப் பொருள்
தேடுவார்க்கு அப்பொருள் தான் † அவரைவிட்டு நீங்கி இம்மையிலும் மறுமை
யிலும் ‡ பகையாந்தன்மையை அறியாயோ; எ - து.

||இவ்விதந் து படப்போய்ப் பொருடேடலிற் செம்மையினிகத்தென்றான்.
இவை மூன்றும், தாழிசை.

௧௩ அதனால்

எம்மையும் பொருளாக ிதித்தித்தை நம்முணங்

(௧) கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிற்

தவவுக்கை விடுத லனுமனும் பொருளே

எ - து: பொருள் இத்தன்மைத்தாகையினாலே அப்பொருளே யன்றி எம்மையும் பொருளாக மதிப்பாய்; கம்முண் முயங்கின முயக்கத்தைக் கைவிட்டுப் போகையினாலே பெறுகின்ற பொருட் கூற்றிடத்து அவாவைக் கைவிடுவாயாக, அதுவே நிலைபெறும்பொருள்; எ - து.

மதித்தீர்த்தை, மதியென்னும் முன்னிலையேவற் றிரிசொல்.

அவ்வெனக் (உ) குறியதன் இறுதிச்சினை கெட்டு நின்றது. கைவிடுதல் “இற்றெனக்கினத்தல்” போல (ங) நின்றது.

அதனால், தனிச்சொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்

இதனால், — தலைவங்கிழிவு பிறந்தது. தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் சிறுமைக்கு எல்லேகூறிய சுரடித்தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் மூன்றடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கங.)

(கிடு) (ச) ஆரிமா அரித்தன்ன வஞ்சிலை வல்லிற்

புரிநாண் புடையிற் புறங்காண்ட லல்லா

வினைப்படைத் தானை யரசோ றிறினுங்

கனைத்தொடை நாணுங் கடுந்துடி யார்ப்பி

தி நெருத்து வலிய வெறுழ்நோக் கிரலை

மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி

புருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்

பொருள்கொண்டு புன்செயி னல்லதை யன்போ

டருள்புற மாரிய வாரிடை பத்தம்;

க. “கீழியிய காதலொடு கவவுக் கைவிடாது” பெருங். (ங) உங் கடு.

உ. தோல். உயிர்மயனரு. கு. கஉ. உரைபார்க்க.

ங. தோல். கிளவி. கு. கக.

ச. கலிப்பாவின் கண ஆசிரியச் சுரிதகத்து சுற்றயலடி காற்றோகியும் வரு

மென்பதற்கு இச்செய்யுள் (தோல். செய். கு. கக. ‘முச்சி’ இனம்). மேற்.

(பிரதிபேதம்) : முறைமையினி, + தம்மைவிட்டுநி, + பகையாயதை, || இயனிறை

படப்பொருடேயிற், + தலைவங்கிழிவும் தோழிக்குச் சூழ்ச்சியும் பிறந்தன.

௧௦. ப்ரிபுரீ புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதீண்டிப்
 பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தா லொல்வதோ
 செயலையந் தளிர்வெக்கு பெழினை மக்நலம்
 பசலையா லுண்பட்டெப் பன்டைநீ ரொழிந்தக்கால் ;
 ௧௧ பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்து நீ
 னாயற்ற பயவத்தான் மறுத்தா லொல்வதோ
 தீங்கிற் மதியெய்க்குந் திருமுக மம்முகம்
 பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்பூந்து தொலைத்தக்கால் ;
 ௧௨ நின்னிய தொடர்நீளிப் பிறர்நாட்டுப் படர்ந்துநீ
 மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தா லொல்வதோ
 புரியவிழ் நறுநிலர் புரையுண்கண் கலுழ்பானாத்
 திரியுமிழ் பெய்யேபோற் றெண்பனி யுறைக்குங்கால் ;
 எனவாங்கு ;

௧௩ அநையவை போற்றி நினை இயன நாடிக்கான்
 யுனையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்
 முனையிரை முறுவலா ராயத்து நெடுத்தாய்த
 வினையாய் தருவதோ விறந்த நின்னே

இது பிரிவுணர்ந்திய தலைமகன்தம், தோழி, தலைமகனது பூற்றமை
 யும் இளமைய தருமையுங் கூறி, நீர் பிரிந்து செய்யக்கருதியவை எக்
 காலத்துந் செய்யலாம். பொருளால், கழிந்த இளமை மீட்க லாமோ
 வேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரிமா வியத்தன்ன யா (உ) சிலை வல்லிற்

பரி (ங்) நாண் டுடைபிறிற் புறங்காண்ட வல்லா

- க. (அ) "தேயத்தின் நிலைவன் மைத்தன் சிலையையா னெறிந்தான் நீயுமாய
த்தின் வினையை வல்லா 'சிலையென்றே முடிவின்மாரி யாயத்தினிடியி
சென்ற யஞ்சின வுலகய யானே, சீயத்தின் முழுக்கை கேட்டல்
போன்றனா னெறாடுவனாம்." கம்ப. முதற்போர், ௧௪௨.
(ஆ) "அரிமானித தன்ன வஞ்சிலை" என்பது அன்னவென்பது
வம வுருபாய் வருகற்கு மேற்கோள். நன். பொது. சூ. ௪௧. மயிலை.
- உ. (அ) "சிலைவிற் காணவன்" குறுந். ௩௮௫. (ஆ) "சிலைவித்ப்பழி" ஐங்
குறு. ௩௯௩; (இ) "சிலைமாண வல்லில" அகம். ௧௧; கடு; (ஈ)
"வணங்குசிலை சாபம் வரர்களை கொளீஇ" பெருங். (ங்) ௨௦; அ
என்பனவையும். (உ) "சிலைவிற் சேவகஞ் செய்து" திருவிடை. சுந்தரப்
பே ம்பு. ௪௪. (ஊ) "கண்ணுடை ததலவன் சிலைவிலினைன்மை
தூரிய புதல்வனை" கம்ப. பள்ளியடை ௫௦. என்பனவையும் பார்க்க.
- ங். (அ) "ஒருகார்முடி யிருகால்வனை வுறவேருனித் தகுதே, னருகா

முதலாவது பாலை. ௧௪

௧௫

(க) * வினைப்படைத் தாளை யரபோடு நிறுந்

† கனைத்தொடை நாணுந் கடுந்துடி யார்ப்பி

நி நெருத்து வலிய வெறுழ்ந்தோக் (உ) கிரலை

(ங்) மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துனிழ் தாடி

புருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்

தொழு கியதன்மையி னவிர்தானொலி யெடுப்பத், திருகாநெடு வரை யானவர் தெருமந்தன வவுண், நிருகாதையு நனிபொத்தின ரோக் குந்தன ரிரிவார்.” கந்த. தாரக. கக. (து) “காக்கொன் வில் லொலி கேட்டலும் பாரிடக் கணங்கண், மாங்கள் சிந்தினர் சிகரிகள் சிந்தினர் மலைபு, முரங்கள் சிந்தினர் வீரமுஞ் சிந்தினருடலுஞ், சிரங்க ளானவும் பனித்திட வோடினர் சிதறி.” (து) “வஞ்சன் வார்சிலை நானொலி கேட்டலு மறத்தால், வஞ்ச பூதயீ ராயிர வெள்ளமும் வெருவி, யெஞ்சியேயவ ணின்றிடா திரிந்துள வென்றா, லஞ்சபூதங்க ளஞ்சுவதற் புதத்தனவோ.” கந்த. இரண்டாநாட். *கஉஅ, ககக. (ஈ) “தாங்கு கின்றதன் ருஞ்சிலை தேன்கொடே, வாங்கி நாணியின் வல்விசை கோடலும், வீங்கு மொய்ம்பின் விறல் கெழு தானவ, ரோங்கியாரு யிரிந்தனர் போயினார்.” கந்த. இரணியன் யுத்த. ககஉ. (உ) “அவ்வழி யிராவண னமர ரஞ்சத்தன், வெவ்வழி நெருப்புக் கில் லினொண்கைச், செவ்வழிக் கோதையிற் றெறிப்பச் சிந்தின, வெவ்வழி மருங்கினு யிரிந்தவானாம்” (ஊ) “உருயிடித் துழிபுலைத் தொளிக்ரு நாகமொத், திரியலுற் றனசில விறந்த வாற்சில, வெருவலுற்றன சில விம்மலுற்றன, பொருகளைத் துயிரொடும் புரண்டு போஞ்சில” (எ) “பொரக்கரு நிறநெடு விசம்பு புண்பட, விரக்கமி லிராவண னெறிந்த நாணிநூற், ருரக்கின முற்றதென் கூறிற் றன்குலத், தரக் கரு மனையதோ ரச்ச மெய்தினார்.” கம்ப. முதற்போர். கஉஉ-கஉடு. (ஏ) “நாண்டொழி லோசைவீசிச் செவ்வொறு நடத்தலொடு, மாண் டொழி லுடனே கையி னடுக்கிய மரலுங் கல்லு, மீண்டன மறிந்து சோர விழுந்தன விழுந்த மெய்யே, மாண்டன மென்றேயுன்னி யிரித் தது ருரக்கின்மலை.” கம்ப. நிகும்பலை. அஎ.

- க. ஆரமரோட்ட லென்னுந்துறை அகத்தும் வந்ததற்கு “இணைப் படைத்மறவர்” என்பது மேற்கோள். தொல். புறத். கு. இ. கச்.
- உ. “சூலையிரு மருப்பிற் கோடிக் காதனவோடுந் தாடிச், சிலையிருந் தடக்கை வேடத் திருவுருக்கொண்டு தேன்றி” கீருவினை. மாபா தகர் தீர்த்த உஉ. “தகர்மருப்பினிற் றிரிந்துவீழ் தாடிவில் வேடர்” காசி. கடோற்காதித்தன். கக.

௩. அன்னபிறவு மென்பதனாற் கொள்ளப்படுவனவற்றுள் இன் உவமச்

கக

கவித்தொகை. கரு

(க) கொருக்கொண்டு புண்ணெயி னல்லதை யன்போ
டருள்முறைய வாரிடை யத்தம்

எ - று: வந்து கூடுதலையுடைத்தாகிய படையினையுடைய படை
யோடே அரசர்கள் வந்து போர் செய்யினும் அழகினையுடைய சிலைமரத்தாற்
செய்த வலிய வில்லினது முறக்குலையுடைய காண்டெழுந்த, சிங்கம்
இடித்தாற்போன்ற சிறுநொலியாலே அவ்வரசரை முதுகாண்டலன்றி
அம்பை வில்லிலே தொடுத்தலை காணும், கடிய துடியினது ஆரவாரத்தினே
யும், வலியுடைய படைத்தாகிய பார்வையினையுடைய கழுத்துவலிய கலை
யினது கொம்புபோலே கேர்போகாமற் திருகி முறக்குண்டு தாழ்த்த தாடி
யினையும், வெவ்விசை கடிய சினத்தினையுமுடைய கெடாக மறவர், வழி
போவாருடைய பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு அவர்க்குப் புண்ணைக்
கொடுத்த விடுதலன்றி, அன்போடே அருளும் அவ்விடத்தினின்றவரை
விட்டுப்போன அரிய இடத்தையுடைய காட்டிடத்தே; எ - று.

காணும் மறவரென்க.

இது நூலு.

அன்றியென்றும் வினையென விரைக்குறிப்பு அல்லதெனவினைக்
குறிப்பு முற்றும் திரிந்தது. (2) அருள் அன்பிற்குக் காரணமாய் மனத்து
நிகழ்வது.

க0 புரிபுரி புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிநீண்டிப்
 பொருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தர லொல்வதோ
 (ந) செயலையந் தளிர்ரேய்க்கு மெழினல மந்தலம்

* பயலையர லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்

எ - து: நீ புறப்பொருளை விரும்பி அகப்பொருளைக் கைவட்டு அதிலே
 போனதெண்ணி இவளுடைய அழகையுடைய நிறம் அசோகினது அழகை
 யுடைய தனியாயொக்கும் அத்தன்மைத்தாகிய நிறம் பசிலைநிறத்தாலே
 கைக்கொள்ளப்பட்டுப் பண்டைநீர்மைபோனக்கால் நீ போக்கெண்ணுகையி
 னாலே முன்பு உன்னதன்றிப் புதிதாகத் திரண்டு பெருத்த செல்வத்தினாலே
 மீட்டல் பொருந்துமோ; எ - து.

நீ புறம் புரிபு மாறியென்க.

சொல்லாய் வந்ததற்கு, “மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்து வீழ்காடி”
 என்பது மேற்கோள். தோல். உவம. கு. கக. இளம்.

க. “பொருள் கொண்டு புன்செயி னல்லதை யார்க்கு, மருனிலெயி
 னர்” சீலப். கஉ. [குறிப்பும் பார்க்க.

உ. ‘அருளுடைமை’ என்பதன் பொருளும் இத்தூற் பக்கம். உஅ: ந.

ந. “செயலையந் தளிர்ரேய்க்கு மெழினலம்” என்பது தத்தமாயிற்
 றேன்றுமன் பொருளே யென்பதற்கும் (தோல். உவம. கு. கக.
 இளம்.) பொதுச் சூத்திரத்திற்குரிய வாய்பாடு உருவுவமத்தின்கண்
 அருகி வருதற்கும் (தோல். உவம. கு. கக. பே.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * பசிலையல்.

முதலாவது பாலை. கச

கௌ

செவ்வென்றது துறவறத்திற் சேற்றற்குக் கற்ற கல்வியை. * அது
 (க) வானப்பிரத்தம்.

“உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை, யுண்டன போலக் கூறுவ மரபே.”

(2) என்பதனான் உண்ணப்பட்டென்றார். இதனுட் சொல்வமுவன்றி,
 “செய்யாமாயிற் றெழிந்படுத் தடக்கலம்” (ந) அமைத்தார்.

கச (ச) பொய்யற்ற கேள்வியாற் புனாயோரைப் படர்ந்துநீ

மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ

திங்கதிர் மதியேய்க்குந் திருமுக மம்முகம்

பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்புந்நது தொலைந்தக்கால்

எ - து: இவளுடைய திருமுகம் இனிய கிரணங்களை யுடைய திங்களை யொக்கும்; அந்த முகம் பாம்பு சேர்ந்த திங்களைப்போலப் பசப்புப் பரந்து கெட்டக்கால் மெய்ப்பொருளுணர்ந்தோரை நினைந்து நீசென்று அவரிடத்துக் கற்ற பொய்யற்ற தூற்கேள்விகளாலே முன்பு மனத்திற் றயகிய மாசற்ற விரதங்களாலே மீட்டல்பொருந்துமோ; எ - று.

க. வானப்பிரத்தமென்பது: மனைவியுடனாவது தனித்தாவது தவஞ் செய்துகொண்டு காட்டில் இருத்தல்.

உ. (தோல். பொருளியல், சூ. ௧௮. 'உண்டற்குரிய' இளம்; சூ. ௧௯. ௩௪.) இதனுரையில் உண்டற் றெழிலுக் குரியவல்லா, பொருளை உண்டனவாகக்கூறலு மரபென்பதற்கு, "பசலையா லுணப்பட்டுப் பண்டை நீ ரொழிந்தக்கால்" என்பது மேற்கோள்.

ங. தோல். பொருளி. சூ. உ.

ச. "பொய்யற்ற கேள்வியாற் லொல்வதோ" என்பதனை (அ) அந்தணர் முதலிய மூவரும் இல்லறம் நிகழ்த்துகின்ற காலத்தே மேல்வரும் தூவற நிகழ்த்துதற்காக அவ்வறத்தைக் கூறு தூல்களை யுககற்று அதன்பின்னர்த் தத்துவங்களை உணர்ந்து மெய்யுணர் வேண்டுதலின் அவர்க்கு ஒதற்பிரிவு சிறந்ததென்று கூறி அதற்கும் (தோல். அகத். சூ. ௨௬.); (ஆ) ஒதற்குப் பிரிவெனக் கேட்ட தோழி கூறியதற்கும் (தோல். அகத். சூ. ௪௪.); (இ) "அந்தாத்.....வழிகெட வொழுதற்கும் (இது முன்புபோலக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை வழுவுமைத்துக்கொன்னாது குற்றமென்றே கருதிக் கடிதலாம். மை யற்ற படியவெனத் தலைவன் கூறியதனைத் தோழிகூறியவாறுகாண்க) (தோல். கற்பியல். சூ. ௫.) மேற்கோள்காட்டினர்; ௩௪.

(ஈ) "பொய்யில் கேள்விப் புலமையினோர்" (உ) "உண்ட பேதைமை மயக்கற வேறுபட் டிருவன, கொண்டு மெய்யுணர் பவன்கழல் கூடிய தொப்பப், பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்" கம்பி. பாயிரம். ௧. அகலிகை. எக.

இவ்வறத்தே நின்று முன்னுள்ள மாசுறுத்து வானப்பிரத்தனென்றது. இஃது “அந்தாம் தெழுதிய வெழுத்தின் மான, வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுதல்” (க) ஆம்.

பாம்பு சேர்விடமும் பாடம்.

கஅ பின்னிய தொடர்நீவிப் பிறர்நாட்டுப் படர்ந்துநீ

பின்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தர லொல்வதோ

புரியவிழ் நறுநீலம் புரையுண் (உ) கண் கலுழ்பானாத்

திரியுமிழ் நெய்யேபோற் நென்பனி யுறைக்குங்கால்

எ - து இவளுடைய முறுக்கு அவிழ்ந்த நறிய நீலத்தையொக்கும் மையுண்கண்கள் அமையாவாய் அழுது, எரிகின்ற திரிகான்ற நெய்பேரலச் சுழம்படி தென்னிதாகிய நீரைத்துளிக்குவகால் வேற்று நாட்டிடத்தே போய் நினைப் பிணித்த ஆணையாகிய சங்கிலியை அறுத்து நீலைபெற்ற தத்துவப் பொருள்களைக் கூடிய கூட்டத்தாலே கீட்டல் பொருள்துமோ; எ - து.

இது (க) சன்னியாசம் வேண்டெனக் கொண்டமை கூறிற்று.

இது தலைவன் ஒதற்பிரிவாற் பெறும்பயன் கூறியவற்றை உணர்ந்த தோழி, அவற்றைக்கூறி அனை எக்காலத்துஞ் செய்யலாம்; இனமையீட்டல் இவற்றால் ஒல்லாதென்றான்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாக்ரு, * ஆறுகசை.

இது தனிச்சொல்.

உக அனையவை போற்றி † நினைஇயன நாடிக்கான்

வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்

(ச) முனேரிரை முறுவலா ராயத்து னெடுத்தாய்ந்த

(ரு) ‡ வினோடையுந் தருவதோ விறந்த பின்னே

- க. தோல். சுத்ய. கு. இ.
- உ. திரிக்குழாய் உருக்கும் கெய் கண்ணீர் துளிக்குவமையாதல். “கனல் சேர்ந்த திரியெய்போன், மைசசென்ற மலர்லீல வாட்டடங்கண் புன லுறைப்ப” திருவாணைக்காப். சம்புமுனி தவம்புரி படலம். ஈ. இ.
- “திரிவீழ்செய்போற், செறிந்துரு கண்ணீர் மாப்பிற் செறிதுகள் கழுவா ரிற்” பூவாளுர்ப். இராமியருச்சினை. ஈ. எண்பவற்றாலும் அறிய லாகும். திரிக்குழாய் செய்யுருத்தல்: “சொரிசரை கவரு செய்வழி புராலிற், பாண்டில் விசக்குப் பருஉச்சட ரழுவ” பதிற். ச. எ: இ. க. என்புழியும் கூறப்பெற்றுள்ளது.
- ங. சன்னியாசமாவது: தன்பொருளினிடத்தும் மனைவிமக்கண் முதலிய சுற்றத்தினிடத்தும் தன்னிடத்துமுள்ள ஆசையை முற்றத்திறத்தல்.
- ச. “முனைநிரை முறுவ லொருத்தியொடு” ஐங்குறு. ஈ. க. க.
- இ. பின்னென்பது வினையெச்சமாக வருங்கால் இறந்த காலச்சொற் பற்றி (பிரதிபேதம்) * அசை, † நினைபுமை, ‡ இனமையும்.

முத்லாவது பாலை. கரு

கூகூ

எ - து: * என்ற யான்கொன்ன அநையவை செய்த கண்ணைகளை நினைத்து அவை கெடாமற்பாதுகாத்துப் பின்னர் நீ ஆராய்ந்து தேடுகின்ற வற்றை ஆராய்ந்துபார். அக்கல்வியாலுண்டாம் வளப்பமோ இவ்விடத்தே யிருந்து ஈடோறுஞ் செய்துகொள்ளுஞ் செயலாயிருக்கும்; அக்கல்வி, முனையையொத்த நிரையினைபுடைய முறுவலையுடையாருடைய திரளுள்ளே உயர்த்தாராய்ந்த இவளுடைய (க) இனமை போனபின்பு அவ்வினமையும் தருவதொன்றோ? எ - து.

அநையவையென்றது, நிறத்தையும் முகத்தையும் கண்ணையும்.

வனமையோவென்னும் ஓகாரம் இழிவுசிறப்பு; இனமையுமென்னும் உம்மை சிறப்பு; தருவதோவென்னும் ஓகாரம் எதிர்மறை.

“ஒதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன” (உ) இதனா னுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனா, தோழிக்கு இழிவுதோன்றிற்று; தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தாவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
நான்கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கச)

(கக) (ங) பாடின்றிப் பசுந்தகண் பைதல பனிமல்க
வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர
வாடுபுழி லழிவஞ்சா துகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையென்னை னதுவுந்தான் ;

வருதற்கு “இளமையுந் தருவதோ விறத்த பின்னே” என்பது மேற்
கோள் ; தோல். வினை. கு. ஈக. கல்; கு. ஈஉ. நச.

க. (அ) இளமை யென்பது குழலிப் பருவமொழிந்த தாகிய யௌவன
மென்னும் பொருளில் வந்ததென்பதற்கு நச. ‘இளமையுந் தருவதோ’
என்பதை (கீவக. ககடு) மேற்கோள் காட்டியிருப்பதும் (ஆ) இளமை
யாவது காமச்செவ்வி நிகழ்வதொருகாலம். (தோல். கிளவி. ஈஉ.) என
விளக்கியிருப்பதும், ஈண்டு அறிதற்பாலன. (இ) “இதர்தபின் இளமை
வாராது” என்பது தோல். வினை. கு. ஈடு. சே.

உ. தோல். அகத். கு. உக.

ங. இச்செய்யுள்; நான்கடித்தாவும் நான்கடியான் மூன்றுதாழிசையும்
தனிச்சொல்லும் ஐந்தடிச் சரிதகமும் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவில்
வந்ததற்கும் (தோல். செய். கு. கஈக. ‘போக்கியல்’ இளம்;
கு. கஈஎ. பே. நச.) தலைவிபாற்றாமைகண்டுழிப் பிரித்தலைவன்
மீண்டு வந்தானெனத் தோழி கூறியதற்கும். (தோல். அகத். கு.
சடு. நச.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * அஃபயை.

க00

கலித்தொகை. கங்

ரு தொன்னலர் தொலைபின்பொந் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார்
துன்னிநங் காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக்
கன்மிகை யுருப்பறக் கனைதுளி சிதறென
யின்னிகை யெழிலியை யிரப்பவு மியைவதோ ;
க. பிணையிழா யீங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெகி

முனையெனனர் காதலர் முன்னிய வாரிடைச்
கிணைவாடர் சிறக்குயின் கிணந்தணிந் தீகெனக்
கணைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ ;

க. ஓனரிமீழா யீங்குநார் துயர்கூர்ப் பொருள்வயி
ன்னியொரீஇக் காதல ரகன்றேகு மாரிடை
முனிமுதன் முற்சிய வெம்மைதீர்ந் துறகென
வனிதருள் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ ;
எனவாங்கு;

க. 2 செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டிணையன
தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருமா றேமொழி
வறமோடி ன் வையதத்து வானறருங் கற்பின
னிறனோடிப் பசர்பூர்த லுண்டென
வறமோடி விலங்கின்றவ பாவ்வினைத் திறத்தே

இது தலைமகள் பொதுவாயிற் பிரித்த இடத்து அவள் போகிய காட்
டது கடுமை நினைந்து ஆற்றுகிய தலைமகள் அவா பொருட்டாக நாம்
இவ்வகையாட் தெய்வங்களைப் பாவதல் தங்கற்புக்கு இயைவதோ
வென, கேட்ட தோழி அவ்வாற்றினே மீண்டனர் நீ கவலவேண்டா
வெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

பாடின்றிப் பசர்தகண் பைதல பணிமல்க

(க) வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர

வாடுபு * லரிவஞ்சா (உ) தகன்றவர் திறத்தினி

நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான்

- க. (அ) செய்புவென்னம் வினையெனும் நீகழ்காலங் குறித்து வருதற்கு
'வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர' என்பது மேற்கோள்
தொல். வினை. கு. கூஉ. தெய்; கூக. ௩௪; இ - வி. கு. ௨௪௧.
(ஆ) 'வாடுபுவணப்போடி' கலி. கூஉ; ௧௪.

உ. காலீற்று வினையெச்சம் நீகழ்வும் எதிரவும் பற்றிவருதற்கு 'அகன்றவர் (பிரதிபேதம்)' அழிபஞ்சாதகன்றவர்.

முதலாவது பாலை. கரு

கர்க

எ - து: துயிலின்றிப் பசுந்த கண்கள் வருத்தத்தை யுடையவாய் நீர்மல்க நிறம்பாடி அழகு கெடுகையினாலே வினாகள் வணங்கின முன் கையினின்றும் கழல வெற்றியையுடைய அழகழிவுக்கு அஞ்சாதேபிரிந்தவர் கூற்றில் இப்பொழுது செய்வதாக நினைப்பதொரு காரியமுடையேன்; அத்தாற் பெற்றதென்? அக்காரியந்தாலும் ஆராயும்கால் நங்கற்பிற்குப் பொருந்துவதன்றாய் இராரின்றது; எ - து.

இது தரவு.

தி (க) தொன்னலத் தொலைபிங்கியார் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார் துன்னிநங் காதலர் துறந்தேரு மாரிடைக்

கன்மிசை *யுருப்பறக் கனை துளி சிதறென

வின்னிசை (உ) யெழிலியை பிரப்பவு மியைவாதோ

எ - து: நங்காதலர் யாம் இயற்கை நலமும் கெட்டு இவ்விடத்தே, யிருந்து வருத்தத்திலே அழுந்தும்படி நம்மைக் கைவிட்டுப் பின்னர் நினை யாராய்ப் பொருண்மேல் அன்பு நெருங்கி நம்மேல் அன்பைத்துறந்துபோம் அரியவழியிடத்திற் கல்லின்மேல் உண்டான வெப்பம் நீங்கும்படி செறிந்த துளியைச் சிதறவாயாக வென்று பராய் இனிய ஓசையை யுடைய (உ) மேகத்திற்கு உரிய ஞாயிற்றை இரத்தல்செய்யவும் † நங்கற்பிற்கு இயைவா தொருகாரியமோ? அல்லவோ; எ - து.

திரத்தினி நாடும்கால் என்பது மேற்கோள். நோல். வினை. கு. ஈஉ. சே; நச; நோல். எசச. கு. கக. நா.

க. "தொன்னலத்காமுரலியைவாதோ" என்பதனொடு "ஞாயிறு காயாது மாரிழற்பட்டு, மலைமுதற் சிறுநெறி மணன்மிகத் தாஅய்த், தண்மலை தலைய ளாகுக ந்நீத்துச, சுடர்வாய் நெடுவேற் காணையொடு, மடமாவரிவை போகியசுரனே" துறுந். ஈஉஅ. "சூன்முதிர் கொணமு

மின்னுபு பொழியக், காணா கடுமை நீங்குக, மாணுண் கண்ணப் போகிய
கெறியே" தமிழ்நெறி. என்பவை ஒருவாறு ஒப்பு கோக்கற் பாலன.
'தொன்னலம்' கலி. உள்: கசு; எள்: காட; கரூ; உரூ; கஉசு: கக.

உ. எழிலி கனலி வளிதருசெவ்வ நென்பன "வீறுமழை வெய்யசுடர்
வீசுவளி யென்றிவை தமக்குதவுகைம், மாறு முளதோ" "பொழி
யருள் வலக்கண்ணு புரவியே முடையோன் காற்றுசு, சுழிபுனலு
மிழுமேகந் தோன்றின" எனச சேர்த்துக் கூறப்பெறதல் காண்க.

ஈ. (அ) "வெய்ய வண்கணுள தாயவன் மறைத்திட வெழு மேகமே"
மோகவதைப்பாணி. (ஆ) "பரிதி யுலகமெல்லாம், விருப்பவிர்
மேகம் விளைப்பதன்றோ" தணிகை. களவு சகஉ. (இ) "தினஞ்
செய்வோன் பைங்கூழ்கள், கரித்தன தளிர்ப்ப வெள்ளி
வீழன்ன கணமழை பொழிவது கடுப்ப" நைட. அன்னத்தைத் தி.

(பிரதிபேதம்) * உருப்பிற, † கற்பிறகு.

கரூ

கலித்தொகை. கக

கக (க) புனையிழா வீங்குநாகர் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி

முனைபென்னார் காதலர் முன்னிய * வாரிடைச்

(உ) நினைவாடச் சிறக்குயின் சினந்தணிக் தீகெனக்

கனைததிக் கனலையைக் காழற லியைவதோ

எ - து: புனைந்த முனைபுடையாய்! காதலர் இவ்விடத்தேயிருந்து
நாந் தனிமையுறம்படி பொருளை விரும்பிப் படைப்புலமென்று கருதா
ராய்ப்போதற்குநினைந்த அரியவழியிடத்தில் ம'க்கொம்புகள் வாடும்படியாகச்
சிறக்கும் நின் (ங) சினத் தணவதாகவென்று பரவிச செறிந்த கதிரையுடைய
ஞாயிற்றை நாமவெண்டிக்கோடலும் நங்கற்பிற்கு இயைவதொரு காரி
யமோ? அல்லவே; எ - று.

(ஈ)காமென்னும் படர்க்கையுளப்பாடி இடவழுவுமையதி; தணிக் தீக, வியங்
கோட் டிரிசொல்; விகாடமாய் நின்றது.

கக. ஒனையிழா வீங்குநாகர் தாய்காரர் பொருள்வாரி

னையொரீஇக் காதல நகன்றேகு மாரிடை

- க. 'புனையிழாய் ... காமுற வியைவதோ' என்பது தெய்வம் பராய தற்கு மேற்கோள். தொல். அகத். கு. சதி. 'எஞ்சியோர்க்கும்' இளம்.
- உ. (அ) "பாலைக்கு. 'சினைவாடா' சிறக்குநின் சினந்தணர் சீகெனக், கனை நதிராக் கனலியைக் காமுற வியைவதோ' எனவும், 'வளிதரு செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ' எனவும் ஞாயிர்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற் றேன்றியமழையினை யுள காற்றினை யும் அத்தெய்வப் பருதியாக்கிக் கூறுபவா லெனின், எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அத்தணர் அங்கொடுக்குங் கால் அங்கி அநித்தன்கட் கொடுக்கு மென்பது தேவ முடிபாகலின், அநித்தன் எல்லா நிலத்திற்கும் பொதுவென மறுக்க. இவ்வாசிரியர் கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தினை முதற்பொருளோடு கூட்டிக்கூறியது தெய்வ வாய்பாட்டியாபு இதுவே. ஒழித்தது மடபன் று என்றற்கு. எனவே அவ்வாநிலத்தின் தெய்வமாகக் காலைக்குத் தெய்வமாயிற்று" என்பது (தொல். அகத். கு. இ. ௩௪.) காணப்படுவது. (ஆ) இப்பருதியைத் தெய்வ மஞ்சலுக்கு மேற்கோள் காட்டித் தெய்வத்திறம் கோக்கித் தெருமந்த தென்பர் (தொல். மெய்ப். கு. உச.) பேராசிரியர். இ - வி. துலாரும் தெய்வ மஞ்சலுக்கு மேற்கோள் காட்டுவர். இ - வி. கு. ௧௮௦.
- ஈ. சினம் என்றது வெம்மையை, 'காய்சினம் தவிராது கடலார் பெழு தரு, ஞாயிறு' புறம். ௧௬. என்பதன் உரையைப் பூர்க்க, 'கதிர் சினந்தணர்த் தகையறமாவை' என்பது துறந். ௩௮௩.
- ஈ. யாமென்பது படர்க்கை புளப்பாடென்றும் நாமென்பது முன்னிலை புளப்பாடென்றும் தொல்காப்பிய வுரையில் கல்லாடர் கூறுதலால் இங்கு மூலம் உரை விசேடவுரை முன்றிலு முன்ன நாமென்பது யாமென இருக்க வேண்டியது போலும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆற்றிடை, + கிளந்தவழி.

முதலாவது பாலை. ௧௫

க௦௩

முனிமுதன் முழுகிய வெம்மைநீர்ந்து துறுகென

வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ

எ - து: ஒளியினை யுடைத்தாகிய பூணியை யுடையாய்! காதலர் இவ் வீடத்தேயிருந்து நாம் வருத்தமிரும்படி நம்மிடத்து அளித்தலை நீங்கிப் பொரு ளிடத்தே வேட்கை சென்று நம்மை அகன்றுபோம் அரிய வழியிடத்து உலர்ந்த சிறுதுறுகனிலே தங்கி வந்த வெப்பமாயி அவன்மேலே சேர்வாயாக

வென்று பரவிச் காற்றைத் தருகின்ற ஞாயிற்றினை வாழ்த்துதலேசெய்யவும்
எங் கற்பிக்கு இயைவதொரு காரியமோ? அல்லவோ; எ - று.

மழையைப் புகார் காற்றைத் தருகின்ற (௧) ஞாயிறு பாலுக்குத் தெய்வ
மாயினமை “மாயோன் மேய” என்னும் (௨) சூத்திரத்தாலுணர்ச்சு.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

க.அ (௩) செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் * செல்வார்மாட் டினையன
தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருமர நேரொழி

(ச) வறனோடின வையகத்து (௫) வானறநுங் கற்பினு

ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென

வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே

க. (அ)பக்கம் ௧௦௨: ௨-ஆம் குறிப்புள்(அ)என்பதன் பின்வருவது இங்கே
ஆராயத்தற்பாலது. (ஆ) பரிதியஞ் செல்வனும் திகிரியஞ் செல்வியும்
பாலுக்குத் தெய்வமென்பர், அடியார்க்கு நல்லார். சிலப். ப. ௧௮.

௨. நோல். அகந். கு. ௫.

௩. “வினையின் நெருநி காலத்தியலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘செய்
பொருட்சிறப்பெண்ணி’ என்பதைமேற்கொள்காட்டி, ‘பொருட்சேற்ற
காலத்தை விரிச்சு’ என்பர் ஈச்சினார்க்கினியர். நோல். எச்ச. கு. ௧௧.

௪. ‘வறனோடுவகின்’ மணி. ௧௫: ௫௩.

௫. (அ) “அருமழை தால்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே” கலி.
௩௧: ௬. (ஆ) “தெய்வச் தொழாஅள் கொழுநற் நெழுதெழுவான்,
பெய்யெனப் பெய்யு மழை” குறள். ௫௫. (இ) “பெண்பால் கொழு
நன் வழிச்செலவு மிம்மூன்றும், திங்கண்மும் மாரிக்கும் வித்து.” தி
கடுகம். ௧௮. (ஈ) “வானறநுங் கற்பின் மனையுறைமகளிரிற், ருண்
றணி யோங்கிய தகைமைய என்றோ” மணி. ௧௫: ௭௭ - ௮.
(உ) “பொழிமழை தருந், மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண்
டிரும்” மணி. ௧௯: ௪௬ - ௫௦. (ஊ) “மண்டினி ஞாலத்து மழை

(பிரதிபேதம்) * செல்வார் மாட்டி.

எ - து: தேமொழி இந்நன்மையவாயி மற்றத் தெய்வங்களினுடைய கூறுபாடுகளையும் மனத்தான்வேண்டிக்கொள்ளக்கருதித்தேடுகின்ற(க)பொருளான் உண்டாக்கு சிறப்புக்களே நினைத்துப் போகின்றவரிடத்து மனஞ் சுழலாதே கொள்; வறக்கடமான காலத்தாலே வையங்கெட்டதரில் அவ்வையத்திடத்தே மழையைப் பெய்யிக்குங் கற்பினையுடையாளுடைய நிறங் கெட்டுப் பசப்புப் பரத்தலுண்டாமென்று கருதி அவருடைய முயற்சியிடத்தே அறக்கடவுள் வினைத்து சென்று விலங்கிற்று; † இனிவருத்தல்; எ - று.

‡ இது (2) தங் குலதெய்வமன்றி எல்லார்க்கும் பொதுவாதலிற் கற்பிற்கு இயைவதோடுவென்றான். அது “தெய்வமஞ்சல்” (ங) என்பதனால் உணர்க. இது “செல்வியை யழங்கல் செல்லாமை யன்றே, † வன்புறை குறித்த தவிர்ச்சியாகும்” (ஈ) என்பதனால் தலைவன் செல்வமுங்கினைமை கூறிற்று.

இது கரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது “தரவே தானு காலடி யிழியாய்” (ஞ) எனச் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய நான்கடித்தரவிற்று “இடைநிலைப்பாட்டே, தரவகப்பட்ட மரபின தென்ப” (ஈ) என்றதன்கண் — மரபினதென்ற இலேசால் நான்கடியாயி

வளந் தருடம், பெண்டி ராஸிற் பிறர்கெஞ்சுகாஅர்” (எ) “வான்றருங் கற்பின் மனையறம் பட்டேன்” (ஏ) “ஆக்கவை யொழிசுவை யாபி னாயிழை, யொங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது” மணி. உஉ: சதி - சு, டு, கூ - கூ. (ஐ) “வானம் பொய்யாது.....பத்தினிப் பெண்டிருந்த நாடு.” சீலப். கதி: கசதி - எ. (ஒ) “பீடு சான் மழை பெய்யெனப் பெய்தலும், பாசொன்யிரு பத்தினிக் காவலே.” வணவா:தி. (ஓ) “அன்னவர் கற்பினின்றன காலமாரியே”

- கம்ப. நாட்டு. கி. (௨௭) “கற்பினர் மெய்யுரையி னிற்று,
மீண்டையுள் தெய்வதமு மாடுகிலும்” கந்த. மார்க்கன். சௌ. (௧௦)
“இவ்விடம் திங்கண்மும் மாரியும் பெய்திடமே” வேங்கைக்
கோவை. ௩௭௯. (௮௮) “சாரதை யென்பவ, வினக்கனப்பெய
லீட்டுமெய்க் கற்பினான்” விநாயக. மகோத்கடர். இ. “மாரிக்கு வித்
தன்ன மடமாதர் கற்போங்கி மல்கும்” திருவாப்ப. இடவபுர. ச.
க. பொருள். சிறப்புக்குக் காரண மென்பதை இத்தாற்பகம் எ.உ. க,
கக: உ. குறிப்புக்களால் அறிக.
உ. “திருவாக்குத் தெய்வதை யு மெஞ்ஞான்றுத் தேற்றவழிபாடு, செய்வதே
பெண்டிர் சிறப்பு” என்பதும் குல தெய்வவழிபாட்டைக் குறிப்பதாம்.
௩. தோல்: மெய்ப். கு. உச. ச. தோல்: கற்பி. கு. சச.
௪. தோல்: செய். கு. க௩௩. க. தோல்: செய். கு. க௩௪.
(பிரதிபேதம்) * இத்தன்மைபாடிய பிறதெய்வ, + இவ்வருத்தென்று ஆற்றுகின்றான்.
+ இவ் குலத்தெய்வ, || வன்பொறை குறித்தறவிச்சி, + மயிசென்றவிரிவால்.

முதலாவது பாலை. க௬

க௦௫

இடைநிலைப்பாட்டும் பெற்றுத் தனிச்சொல்லும் பெற்றுத் “தாவியவெடுத்தும்”
(க) என்ற உம்மையான் ஏறியும் வருமென்றலிற் றவின் மிக்க சரிதகமும்
பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (க௮)

- (௧௭) (உ) படைபண்ணிப் புனையவும் பாடாண்ட பலவனைப்
புடைபெயர்ந் தொடுங்கவுந் புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவு
முடையதை யெவன்கொலென் றாறளந் தவ்வாடி
னடைசெல்லாய் நனியேங்கி நடுங்கற்கா ணறுவதால்;
இ தொல்லெழி நெயிலைய ரெருமுப்பத் துறந்துநீ
வல்லினை வயக்குதல் வலித்திமன் வலிப்பனவை
நீள்கதி ரவீர்மதி நிறைவுபோ னிலையாது
நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ ;
க ஆற்றேனோ யடவிவ ளாணிவாட வகன்றுநீ

தோற்றஞ்சா றொகுபொருண் முயறிமன் முயல்வனவை
நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்சூக்
கூற்றாழ்போற் குறைபடுஉம் வாழ்நாளு நிலையுமோ ;

கந. வகையெழில் வணப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ
பகையறு பயவினை முயறிமன் முயல்வனவைத்
தகைவண்டு புதிதுண்ணத் தாதளிற், தண்போதின்
முகைவாய்த்த தடம்போலு மினையு நிலையுமோ ;
எனவாங்கு ;

கஅ பொருந்தியான் றுண்ணோட்ட பொருள்வயி ளினைந்தசொற்
றிருந்திய யாக்கையுண் மருத்துவ னூட்டிய
மருத்துபோன் மருந்தாகி மனனுவப்பப்
பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவீவ.

இது பகைவர் தீறைதந்த நாடு காத்தந்த (தலைவன்) பிரிகின்றமை
யுணர்ந்து தலைவி வேறுபட்டமை கண்டு தோழி அவனை எதிர்ப்பகட்டு
அவனது துற்றமையும் இளமையதநமையும் கூறிச் செலவழித்தவித்தமை
தலைமகட்துக் கூறியது.

க. தோல். செய். கு. கக.எ.

உ. “படைபண்ணிப் புணையவுமென்னும் பாலைக் கலியுள் ‘வல்வினை
வயக்குதல் வலித்திமன்’ என்பதற்கு வலிய போர்செய்து அப்பகைவர்

தந்தகாட்டை விளக்குதற்கு வலித்தி யெனவுள், ‘தோற்றஞ்சா
றொகுபொருள்’ என்பதற்குத் தோற்றம் அமைந்த திரண்டபொரு

14

கக.உ

கவித்தொகை. கஎ

இதன் பொருள்.

படைபண்ணிப் புணையவும் பாமாண்ட * பலவனைப்

புடைபெயர் தொடுக்கவும் + புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவு
முடையதை யெவன்கொலென் றாறனர் தவர்வயி
னடைசெல்லாய் நனியேங்கி நடுக்கற்கா னறுறுதால்

எ - று: நறுறுதால், படைக்கலங்களைப் புதியவாகப் பண்ணிக் கை
செய்யவுங் காரியத்தின் நினைவாலே முயங்குதலைத் தவிர்த்து பாத்தன்
மாட்சிமைப்பட்ட பலவாகிய அணையிடத்தே கிடக்கவும் அது + பொருது
அவன்புறத்தே புல்லுதலாலே யாம் பிரிந்தால் இவன் என்னைம் ஆற்றுவ
னென்று னெட்டுவிர்ப்புக்கொள்ளவும் இவன் மனத்திலுடைய காரியம் எத்
தன்மையதாகவென்று கருதிக் கூட்டத்திற்கு இடையூறு வருமென்று
கருதியவர் (?) நினைவிடத்தே நீ ஒழுக்குகை செய்யாயாய் மிகவும் எங்கி
நடுக்காதேகொன். எ - று.

இது நிகழ்ந்தது நினைந்து வருந்தினான்.

இது தாவு.

நீ தொல்லெழி நெயிலெவ பெருமூப்பத் துறந்துநீ
வல்லினை வயக்குதல் வலித்திமன் || வலிப்பனவை
நீள்கதி ரளி; (க) மதி நிறைவுபோ னிலையாது
நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ

எ - று: இவன் இயற்கை நலய கெட்டு வருத்தத்தே அழுந்த நீபிரிந்து
வலிதாகிய காவலாலே பணவார் தக்க நாட்டை விளக்குதலை மிகவுந்
துணியை; அன்னைத்துணியுமளவில் நீண்ட கதிரினைபுடைய விளங்குகின்ற
நிங்குளினிறைவு, பின்னர்ஒழுக்கத் தேயுமாறுபோலர் லைவ்வாமல் நாடோறுந்
தன்னிலைகுலைத்து கெடும் அழகு இவளுடன் நிலைபெறுமோ; எ - று.

பாவன அந்நாடு காத்துப் பெற்ற அறம்பொரு ளின்பமெனவும்,
'பலையறு பயலினை' என்பதற்குப் பலையறுதற்குக் காரணமாகிய
நாடாகிய பயனைத்தரும் வினையெனவும் 'வேட்டபொருள்' என்ப
தற்கு அறம்பொரு ளின்பமெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்ளுக."
என்பது தோல். அகத். கு. உஅ. ௩௪.

௩. நாளுக்கு நான் குறையும் பொருளுக்கு மதிதேய்தலை உவமை கூறு
தல் (அ) "குணமுதற்றேன்றியவாரிருண் மதியிற், தேய்வன கெடுக
நின் மெய்வ ளாக்கம்" மதுரைக். ௧௧௮ - ௧; (ஆ) "வானூர்
மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு"

நாஸ்டு. கட்டு. (இ) “மதிப்பின்வீர பேதையார் கப்பு” துறவ். எ.அ.உ.
 (ஈ) “குறைமதிகத்திரென மாய்கவென் தவமென்றான்” கந்த. மாரக்
 கன். கி. (உ) “முறைபோது மாசர் திருக் குறைமதிபோன் முழுது
 யிறும்” இரநு. அரவியற் க.

(பிரதிபேதம்) * ஸ்ரீலக்ஷ்மி, † புறஞ்சேர, ‡ பெருது, || வலிப்பின.

முதலாவது பாலை. கக.

கரள்

* நாளின்: இன், அசை; ஓகாரம் எதிர்மறை.

க. ஆற்றனோ யடவிவ ளணிவாட வகன்றுநீ

தோற்றஞ்சா நொகுபொருண் முயறிமன் † முயல்வளவை

நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்சூக்

‡ கூற்றாழ்போற் குறைபலிடம் வாழ்நாளு நிலையுமோ

எ - து: இவன் வலியையுடைய காமசேய் அடுகையினாலே அழகு
 கெடும்படி நீ பிரிந்து பகைவர் தந்த காட்டைக் காத்துப் பெறும் விளக்கம்
 அமைந்த திரளும் பொருள்களைத் தேடித் தரு மிகவும் முயல்வை; அங்ஙனம்
 முயலுமளவில் நாற்றம் அமைந்த பெருமையை உடைய பொய்கை இலையை
 விட்டு முற்றின தாமரை முகைக்குக் (க) கூற்றமாகிய (உ) அலர்ச்சி அதன்
 குறைவிற்குக் காரணமாகியினுற்போல இத்துணைக்காலம் இருவென விதித்த
 காலங் குறைபட்டு வருவதற்குக் காரணமான வாழுகின்ற நாள்களும் இவ
 னுடன் நிலைபெறமோ; எ. று.

தொகுபொருளாவன, (ங) அடவும் பொருளும் இன்பமுமாம்.

கங. வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ

பகையறு பயவினை நயறிமன் || முயல்வளவைத்

தகை (ஈ) வண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தன்போதின்

முகைவாய்த்த தடர்வோலு மிளமையு நிலையுமோ

எ - து: இவன் கூறுபாட்டையுடைய உறுப்பழகுந் தோற்றப் பொலிவு
 கெடும்படி மலையைப்போக நீ துணிந்து பகையறுதற்குக் காரணமான
 நாடாகிய பயனைத்தருங் காவற்பிரிவை மிகவும் முயல்வை; அங்ஙனம்

முயலுமளவில் அழகையுடைய வண்டின் தன் புதுமையை நுகரும்படியாகத் தாளை அலர்ந்த குளிர்ப்பூ இனிய முகையென்கின்றவை வாய்த்

- க. “வாழைக்குத் தான்ன்ற காய்குற்றம்” முதுரை.
 உ. ஊழ்த்தல் அலர்தலென்னும் பொருளின் வருதலை (அ) “நனைபூழ்த்த செருந்தியும்” (ஆ) “இணருழ்த்த மரத்தொடும்” (இ) “அரும் பூழ்த்து மரமெல்லா மலர்வேய” (ஈ) “இணருழ் கொண்ட..... வேங்கை” (உ) “இணருழ்த்த கமழ்தோட்டமலர்” கலி உசு. ந.உ. நாட. சச. சுள. (ஊ) “காயாவு நுண்ணரும் பூழ்த்த புறவு” காநி. அ. (எ) “இணருழ்த்து நாளு மலரணையர்” குறவ். சுதி. என்பவையும் வலி

புறத்தும். இங்கு ஊழென முதனிலைத் தொழிற் பெயராய் நின்றது.

- ந. “அறனும் பொருளு யின்பமு மூன்றும்” புறம். உஅ.
 ச. (அ) “பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்து” (ஆ) “பொய்கைப் பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு” (இ) “புதுவமலர்தேரும் வண்டேபோல்” கலி. உசு. சு; எசு. க; கஅ. உ. “வண்டும் புதிதுண்டு” நைடநம். இளவேளிற். இ.

(பிரதிபேதம்) * ஈளினின், † முயல்வின, ‡ கூற்றம்போல். || முயல்வின.

கர்அ கலித்தொகை. கஅ

நர்குட் காரணமான கீர் நிறைந்த தடம் அங்கீர நாடோறுங் குறையுமாய் போல நாடோறுங் குறையும் இளிமையும் இவளுடன் நிலைபெறுமோ எ-று. அளவு, அளவையெனப் பெயர்த் திரிசொல்லாய் நின்றது.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, எ - து: அசை.

இது தனிச்சொல்.

கஅ பொருந்தியான் முன்வேட்ட பொருள்வயி னிணைந்தசொற்

(க) நிருந்திய யாக்கையுண் ஈருத்துவ னூட்டிய

மருத்துமோன் ஈருந்தாகி மன னுவர்ப்ப

பெருப்பெயர் ஈளி பெயர்த்தனன் ரெலவே

எ - து: பெரிய புகழையுடைய (2) மீளி, யான் தன்னைப் பொருத்தித் தான் விரும்பிய அறம்பொரு ளின்பமாகிய பொருளிடத்தே யான் அறன் உண்டாக நினைத்ததனால் பிரிந்த சொல், நல்வினையார் நிரூபித யாக்கையின் கண்ணே மருந்துவன் நுகர்வீதம் மருந்துபோலே நல்ல மருந்தாகி. தன் மனமகிழுகையினாலே போக்கைத் தவிர்த்தான்; * எ - து.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவமையும் தலைவற்கு அசைவும் பிரத்தன.

இது முன்னர்ப் பாட்டிற் கூறியகாரதே வந்து சுரிதகம் துவோடொத்து வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (கக)

(9அ) (ங) அரும்பொருள் வேட்டைகாரி னுள் நந் துரார்

(ச) பிரிந்துறை சூழாதி யைய விருந்தி

க. “பழவினையானும் காமணங்களுமும் மக்கட்டு வாழம் முதலிய பிணி கல்லரும்; அவற்றுள், பழ வினையான் வருவன அதன் கழிவின்க ணல்லது தீராமையின் அவை யொழித்து ஏனைக் காமணங்களுள் வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தினிறிற் கூறுகின்றார்” என்னும் திறள். கூடு ம் அதிகாரத்தின் அவதாரிகை சுண்டு அறிதற்பாலது.

உ. மீளியென்பது பருவங்குறித்தும் ஆண்பால்குறித்தும் வரும்பெயராய் நில்லாது சுண்டிப்பாலைநிலத்தலைவ னென்னும் பொருட்டாய் நின்றது.

ங. இசசெய்யுள் தொல். அகத். கு. சச. நச்; செய். கு. கடுங். பே. நச். இவற்றில் மேற்கோள். இத்தூற் பக்கம் கக: உ. ககக: உ. குறிப்புக்கள் பார்ச்ச. “அரும்பொரு ளைசுழிப் பிரிந்துறை வவ்வீ” என்பது (அகம். கக: கக) ஒப்புநோக்கற்பாலது.

ச. இவ்வீறு முன்னிலை யொருமை எதிர் மறை வினைமுற்றாய் வருதற்கு “பிரிந்துறை சூழாதி” என்பது மேற்கோள். தொல். வினை. கு. உச. நச்; இ - வி. கு. உங்.

(பிரதிபேதம்) * என கூற்றுவீத்தான்.

முதலாவது பாலை. கள

க0க

(க) பென்றோ னெழுதிய தொய்யிலும் யாழ் (2.)யின்

மைத்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்

தி சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா
(நு) நினைமையுங் காமமு னோராக்குப் பெற்றார்
(சு) வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளகா
* னொரோஒகை தம்முட் டழிஇ + யொரோஒகை

க0 (ரு)யொன்றன்கு றுடை யுடுப்பவரே யாயினு
(சு) மொன்றினுர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யறிதரோ
சென்ற விளமை தாற்கு.

இஃது “ஒன்றந்தமரிலும்” என்னும் (எ)குத்திரத்தில் “நாளதாசின்மையு
மின்மைய தருமையுந், தாளான் பக்கழந் தகுதியதமைதியு, மின்மைய
தழிவு முடைமைய துயர்க்கியு, மன்பின தகலமு மகந்திய தருமையுந்”
எனக்கூறிய எட்டினையும் தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி, அவற்றை “நிகழ்த்
தது கூறி நிலையலுந் தினையே” என்னும் (அ) விதியாற் தலைவந்தக் கூறித்
செலவழித்துவித்தது.

- க. “என்றோ னெழுதிய... ..நினைத்துக்காண்” என்பது யாண்டினது
ஒப்புக்கு மேற்கோள். தோல். மெய்ப்பாடு. கு. உரு. பே.
உ. “நின் மைத்துடை மார்பிற் சுணங்கு” என்பது (ஆரும்) வேற்றுமைத்
தொகைக்கு மேற்கோளாக வுள்ளது? தோல். எசா. கு. கள. நா.
நு. “இதந்துசெய் பொருளு மின்பந் தருமெனி, விளமையிற் சிரந்த
வளமையுமில்லை, யிளமை கழிந்த பின்றை வளமை, காமந்தருதலு
மின்றே” நற். கஉக: எ-க0. “இளமையுங் காமமும் யாநகொளித்
தனவோ” மணி. உஉ: கஉக.
ச. “பொருள் செய்ய, மருங்கிற்பாதி தருந்துகில் புனைந்தும், விளைவு
வொடுக்கு முதிர்நெல் லுணவினுந், தம்மில் வீழாரக் கின்பமென்
றறிந்தும்... .. செல்லுதிபெரும” கல். உச. என்பதும்.
கலி. கரு: உச-ச-ஆம் அடிகளும்; இங்கே ஒப்புநோக்கப்பாலன.

டு. “வண்ணத் துகிலுடுப்பின் வாய்விட்டழுதுபோல் வருந்து மல்கு, னண்ணுச் சிறுகுறை பாகமோர் கைபாக முடித்து” “மாசித் திங்கண் மாசின் சின்னத் துண்முள்ளி, னுசித்துன்ன முசியவாடை புடையாக” கீவக. உகஉடு; உகஉக.

ஈ. “இனிதுடன் கழிக்கி லிளமை, யினிதாலம்ம” ஐங். சகடு.

எ. தோல். அகத். சக.

அ. தோல். அகத். கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * † ஓரோகை.

க்கர்

கலித்தொகை. கறு

தேன் பொருள்.

ஐய! அரிய பொருளிடத்துச் செல்கின்ற ஆராயினால் உள்ளம் உருந்து கையினாலே பிரிந்துபோயிருத்தலை நினையாதேகொன், நீ விரும்பித் தலைவி தோளில் எழுதிய தொய்யில் தருகின்ற அழகினையும் இவள் மார்பில் நினை வலியாகவுடைய சணங்கின் அழகையும் கைவிடல் ஒல்லமாயின் நினைத்துப் பார்; நீ நன்கு மதித்த பொருளும், சென்றவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்பக் காலம் நிப்திப்ப சின்று தேடுவதன்றி இப்பொழுதே முகந்துகொள்ள துரிடத்தே கிடவாது; பொருள் தேடப் போகாதிருந்தவர்க ளெல்லாரும் ஒருவாற்றான் உண்ணாமையும் ஒழுக்கார்; இளமையையும் இருதலையுமொத்த காமத்தையுஞ் சேரப்பெற்றவர்கள் செல்வத்தை விரும்பத்தக்கதொரு நன்மை அச்செல்வத்திற்கில்லை; இவ்வாழ்க்கையாவது சமக்குக்கற்பித்தநாளெல்லாம் உள்ளில் ஒரோவொரு * கையாலே தம்முள்ளே தழுவிக்கொண்டு புறத்தில் ஒரோவொரு † கையாலே ஒன்றன் ‡ கூடுகிய ஆடையை உடுத்திருப் பவரோயாயினும் பிரியாதிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கையே [வாழ்க்கை], கழித்த இளமை மீண்டு தருத்தரு || அரிது; எ - று.

பிரிந்திறை சூழாநிலைய என்று பாடமாயின் பிரிந்து போவதனால் இவள் இறந்துபடுஞ் செல்வையை நினையாதே கொள்ளென்க.

“தாயத்தி னடையா லீயா செல்லா, வினைவயிற் றங்கா வீற்றுத்
கொளப்படா, வெம்மென வருந் கிழமைத் தோற்ற, — மல்ல வாயினும்
புல்லவ வுளவே.” (௩) இதனால்தோழி தலைவிதோளை என்ருளென்றாள்.
மென்றேளாம் பாடம். இவன் முயக்கத்தால் சுணங்கு பரத்தலின் நினை
வலியாக உடைய சுணங்கென்றாள்.

பொருளுமென்ற உம்மை சிறப்பு; உண்ணாது மென்னும் உம்மை ஐயம்;
உண்டோவென்னும் ஓகாம் எதிர்மறை; யாழவும் அரோவும் அசை.

(௨) இதனுள், ‘உள்ளான்’ என்றது நாளதுசின்மை; சென்ற இளமைதாற்கு
அரிதென்றது இளமையுருமை; ‘உள்ளத்தூர்ப்ப’ என்றது உள்ளம் உருந்து

க. நோல். பொருளி. கு. உள. இச்சூத்திரத்து இனம்பூரணருரையில்
எம்மென வருந் கிழமைத் தோற்றத்திற்கு; மேற்கோளாக “விரும்பிநீ,
யென்றோ ளெழுதிய....., நினைத்துக் காண்” என்ற பகுதியும்
அதற்கு ‘இதனுள், தலைமகள் தோளைத் தோழி தன்னையு முளப்
படுத்தி எனதெனக் கூறியவாறு காண்க’ என்னும் குறிப்பும் உள்ளன.
(தோல். பொருளி. கு. உரு. ‘தாயத்தின்’); கு. உள. நச்.

உ. தலைவன்கண் நிகழ்த்த உற்றினைத் தலைவியுத் தோழியும் கூறி நின்ற
தும் பாலுத் திணையாம் என்பதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி
இதிற் சிறிது வேறுபட விசேடவுடையு மெழுதினர் நச்சினுர்க்கினியர்.
தோல். அகந். கு. சச.

(பிரதிபேதம்) “+கககனாலே, +உருதிய. || அரிதெனமுயக்க. “தாயத்தினடையா...வே”
+ அல்லா.

தலால், தாளாண்பக்கம்; 'சென்றோர் முகப்பப் பொருளுஞ் சிடவாது' என்றது (க) தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்பப் பொருள் தேடவேண்டிதலி னதுபாணிக்கு மென்றலின், தகுதியுடையது. 'ஒரோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை, யொன்றன்உருடை புடுப்பவரே யாயினும்' என்றது இன்மையதழிவு; 'இஃ மையுங் காமமு மோராக் குப் பெற்றார், வனமை விழைதக்க துண்டோ' என்றது உடைமைய துயர்ச்சி; 'பிரிந்துறை குழாதி யைய' என்றது அன்பின் தகலம், பிரிதுறைந்து அன்பு பெருக்கவேண்டா, 'ஒன்றிலார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என்றலின்; 'தொய்யிலும் யாழ நிண் மைத்துடை மார்பிற் சணங்கு நினைத்துக்கான்' என்பது அகற்சியதருமை.

இதனால், தோழிக்கு நலிதலும் தலைவற்குக் கருததலும் பிறந்தன.

இது (2) பன்னிரடியான் வந்து ஒருபொருளுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா. இது பெண்டன்மைக்கேலா நுண்பொருளினைத் தலைவனெதிர் நின்று உணர்த்துவான் செவ்வன்கூறுது, 'தலைவன்பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு கூறும் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம், உணரக் கூறுகின்றான் இவனென்பது படநின்றமையின் ஒருபொரு ணுதலிற்றாயிற்று.

க. "தத்த நிலைக்குங் குடிமைக்குந் தப்பாமே, பொத்த கடப்பாட்டிற் றுளுன்றி - பெய்த்து, மறவகடையிற் செல்லார் பிறன்பொருளும் வெஃகார், புறங்கடைய தாகும் பொருள்" நீதிநெறி. சுரு.

உ. (அ) "அரும்பொருள் ... தாற்கு" என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பல பொருளுதலி யமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒரு பொருள் துதலிய வெனவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறுகிக் கருதியுண ரப்படும் பொருளுடைய தென்பதுஉம் பெற்றும். என்னை? இப் பாட்டினுட் பெண்டன்மைக் கேலாத நுண்பொருளினைத் தலைமக னெதிர்நின்று உணர்த்துவான் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன் மறைத்தா னென்பது உணர்த்துகின்ற பொருண்மை கருதி உணர வைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒரு பொருளுதலுமாயினும் அவ்வனம் துதலிய பொருள் பற்றிச் செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சி யின்றென்பது; வெண்பாவிற் குறித்த பொருளினை மறைத்துச் சொல்லாது செப்பிக் கூறல்வேண்டு மாகலானும் இஃது அன்னகன்றி வருபொருளாகலின் - - - - -

யானது கலிவெண்பாட்டெனப்பட்டதென்பது. என்பர் பேராசிரியர். (தொல். செய். கு. கடுங்); (ஆ) கச்சினர்க்கனியர், "அரும்பொருள்காற்கு" என்பது பன்னிரடியான் வந்து ஒரு பொருளுதலிய கட்டளைக் கலிவெண்பா. இதனுட் பெண்டன்மைக்குவலா றுண் பொருளினைத் தலைவனெதிரின் றுணர்த்துவான் செவ்வன் கூறுது தலைவன் பண்டு கூறின சிலவற்றை வாங்கிக் கொண்டு கூறுங் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம் உணரக் கூறுகின்றான்

கககஉ

கலித்தொகை. ககக

"மலையா மால்கலா" (க) என்பதனுட் கூறிய உரையில் வேண்டுவன இதற்குல் கூறிக்கொள்க. (கவ)

(ககக) (உ) செய்யிய நீனிய சொல்லி யவற்றெடு

மைய முயங்கிய வஞ்சான் றவையெல்லாம்

பொய்யாதல் யான்பாங் கறிகோமற் றைய

வகணகர் கொள்ளா வலத்தலைத்தீத்து

பகன்றானி வெஞ்சர முள்ள லறிந்தேன்

மகனல்ல மன்ற வினி ;

எ செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி

யன்புற மாறியாழிமுள்ளத் துறந்தவன்

பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை

யென்றிறம் பாதுர் வினவல் வினவிற்

பகலின் விளங்குநின் சொல்லல் சிதையத்

தவலருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ

ரவலம் படுதலு முண்டு.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தொழி செலவு விலக்கவும் பிரிவின் மேற் சென்ற உள்ளத்தனுயினுனை நீ பிரியின் இவள் இறந்துபடுமெனக் கொல்லிய வாயிடட்டான் மறுத்தது.

இவ்வென்பது படரின் தமையின் ஒரு பொருளுதலிற்றாயிற்று. அது அகப்பொருளே யாமாயும் ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாறு வருமேனும் அய்யன் நுதலிய பொருளான] (சு) செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆணை ஆராய்ச்சியின்றி; இது வெண்பாவாயி] (தலி)ற் குறித்த பொருளை மறைத்துக்கூறுது செப்பிக்கூறல் வேண்டும். இஃதென்ன

தன்றிப் பொருள் வேறு படுதலானது துள்ளி வருதலானது கலி வெண்பாட்டாயிற்று.” என்பர். தேரல். செய். கு. கடுகூ.

க. கலி. க. பக்கம். சச. பார்த்த.

உ. இசெய்யுள் (அ) தலைமகன் பிரியுணர்ந்த தலைமகன் அவனுடன் கூறியதற்கும், (தேரல். அகத். கு. சடு. ‘எஞ்சியோர்’ இளம்) (ஆ) தாழிசையின்றித் தாவு முதலாயின வந்ததற்கும் (இவர் “செவ்விய தீவ்விய..... வினிது” என்பது தவ்வென்றும், “செவ்வினிச். . . முண்டி” என்பது சுரிதக மென்றும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் இவ்வை யென்றும் கூறுவர்) (தேரல். செய். கு. சசஉ. ‘தரவின்ருகித்’ இளம்) (இ) தாவினைக் கொச்சகத்திற்கும் (தாவினை அடுக்குதலிற் தாவினைக் கொச்சக மெனப்படும்) (தேரல். செய். கு. கடுகூ. பே நச்) மேற்கோள்.

முதலாவது பாலை. கஅ

கககூ.

(க) செவ்விய (உ) தீவிய சொல்லியவற்றொடு பைய முயங்கிய * வஞ்சான் தவையெல்லாம் பெய்யாதல் யான்யாங் கறிதோமற் றைய பகனகர் கொள்ளா வலத்தலைத் தந்து. பசன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறித்தேன் மகனல்லி மற்ற சினி

எ - று: ஐய! வஞ்சனை † விலவாய இனியவாகிய சொற்களைப் பையசு

செ-ல்வி அச்சொற்களாலே தழுவின அக்களவொழுக்கம் சிதழ்ந்த காளிற்
கூறியவையெல்லாம் பொய்யாயிருத்தலை அறிவில்லாத யான் எங்மனம்

அறிவேன்? அகன்ற மனையி லுள்ளாரால் அடக்க வொண்ணாத அலரை
எம்மிடத்தே தந்து ஞாயிறு முனிதே வெய்தாகிய காட்டைப் போக
நினைத்தலை இப்பொழுது அறிந்தேன். நீ அறுதியாக நல்லமகனான தன்மைபை
புடைபையல்லே; எ - று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, † வனைநால் வணையுஞ் சிறப்
பொடு || பெறுமே” (உ) என்பதனாற் தன்காதலான் நினை வுள்ளவாறு அறிந்
திலேனெனத் தன் பேதைமையைச் காதலாற் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.
மற்றும் ஓவும் அரை.

க. (அ) “செவ்விய மந்தைய” என்பதனுள் ‘யான் யாவகறிகோ’
என்பது பேதைமை பற்றியும் “அகனகர்... .. மன்றவினி”
என்பதனுள் தலைவி ‘மகனல்லே’ என்பது நிம்பிரியாகிய வெறுப்புப்
பற்றியும் பிரிவாற்றுகுமைபைச் சிறப்பிக்க வந்ததென்பர் இளம்பூரணர்;
தொல். பொருளி. கு. சக. ‘சினனே’ (ஆ) தன்னாலும் தலைவியாறு
மிடையே படுதலின்றித் தலைவனாற் கட்டத்திற் கிடையூறு தோன்றிய
வழித்தோழி கூறியதற்கும், (இ) தலைவி கூற்றுப் பேதைமை பற்றி
வரினும் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்த தென்பதற்கும் மேற்
தோள்காட்டுவர், நச்சினார்க்கினியர்; தொல். கன. கு. உக. பொருளி
கு. இக. (ஈ) “செவ்விய மதராஞ் சேர்ந்தாற் பொருளிற் சீரிய
கூரிய திஞ்சொல்” கம்ப. நகரப். க.

உ. (அ) “வடிப்புறு நரம்பிற் நீவிய மொழிந்தே” அகம். கசஉ: உக.
(ஆ) “தேம்படு கிளவியிற் நீவிய மிழற்றி” (இ) “திருமாதேவி யொடுந்
நீவிய மொழிந்து” (ஈ) “நீவிய மொழியொடு சேதிபற் குறுகி”
பெருங். (அ) சக; அன. (ச) அ: கக; (ச) கக: கடுஉ.

உ. தொல். பொருளி. கு. இக.

விநிதிபேதம்) * அக்கன்று, † இலகாய், ‡ எண்கால், || வருமே.

எ செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி

(க) யன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவன்

பண்டி மறிதிரோ வென்று வருவாரை

யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்ப

பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்

தவலருள் செய்வினை * முற்றார லாண்டோ

ரவலம் படுதலு முண்டு

எ - து: இனி, நீ வினைத்த காரியத்தே போய் ஆண்டுச் செய்யுங் காரியத்தை முடித்தபின்னர் இவ்விடத்து நீன்று வருவாரை எம்மை நினைத்து வருத்தும்படியாக அன்பு கிவரும்படி மனம் வேறுபட்டு யாக் துறக்கப் பட்டவளுடைய செயலையும் அறிவீரோவென்று என் நிறத்துச் சிறிதும் வினவாதேகொள். வினவுவையாயின் அவர் இறந்துபாடு கூறவுக கூடும். அது கேட்டால் (மு) ஞாயிறுபோல விளங்குகின்ற நின் தலைமை கெடும்படியாகக் கெடுதற்கரிய நீ செய்யுங் காரியம் முடியாமல் அவ்விடத்தே ஓர் அவலம் பிரத்தலும் உண்டு; ‡ எ - து.

“வருத்த மிகுதி கூட்டும காலையு. முரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு விரக்கம்” (கூ)என்பதற்கு உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னுந் தத்திரவுத்தியால்

எனைப் பிரிவான் நிகழும் வருத்த மிகுதியைக் குறித்த இடத்தும் உயிர் வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென்றதனால் உயிர்வாழ்க்கையுள் இரக்கம் கூறினான்.

உம்மை, ஐயம்.

இஃதனால், தோழிக்கு அசகமும் கலைவற்கு அனையும் பிறத்தன.

கொச்சகம் || வெண்பாவாய் வருதலாலும் தாழியையோடு தொடராத
வருதலாலும் இவை பரவினைக் கொச்சகம். இரண்டும் ஒருபொருளுதவி
இவ்வாறு வரினும் கொச்சகமேயாம். இது “பாநிலை வகையே” என்னும்
(சு) குத்திரவிதியாம். (கஅ)

க. (அ) “அன்பறமாறியா ..படுதலுமுண்டு” என்பது வருத்த யிருதியைக்
குறித்தவழி மனைவாழ்க்கையுள் இரக்க முரித்து என்பதற்கு மேற்
கோள். தோல். பொருளி. கு. ஈ. ௩. ‘வருத்தமிகுதி’ இளம்; கு. ஈ. ௨. ௧௪.
(ஆ) “இனவா ரணந்திரி வெஞ்சரம் போகவிரும் பொருட்டு, நினைவாதி
லும்மை விலக்கு கிலேஞ்செல்லு நீன்புனத்து, மனவா ரகல்குல்
வல்லியை நீர்வரு வார்பிலரை, வினவா தொழியும் வினவின் முற்
குது வினையும்க்கே” அம்பிகா. ௫௪௩.

உ. “மாகதேச, னெந்ரபதிகளுக்கு மரவியே யென்னவந்தான்”

ஈ. தோல். பொருளி. கு. ஈ. ௨. ச. தோல். செய். கு. கதிதி.

(பிரதிபேதம்) * முற்றமை, † கின்றும், ‡ எனச்சொல்லுபவருவீர்தான், || வெண்பாவாயுள்

முதலாவது பாலை. கக

ககநி.

(௨௦) பல்வளம் பகர்பூட்டும் பயனிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்
றணிவிலவெங் கோடைக்குத் தண்ணயந் தணிகொள்ளும்
பிணிதெற லுயக்கத்த பெருங்களிற் றினந்தாக் கு
மணிதிகழ் கிறன்மலை வெம்ப மண்பகத்
துணிகயந் துகள்பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சரம் ;
௭1 கிளிபுரை கிளவியாய் நின்னடிக்கெளியவோ
தளியுறு பறியாவே கடெனக் கூறுவீர்
வளியினும் வரைநில்லா வாழுநா னும்மாகத்
தளியென வுடையேன்பா னவலங்கொண் டழிவலோ ;
கக ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்நீ யுணர்வோட்பி
னாறுநீ ரிலவென வறனோக்கிக் கூறுவீர்

யாறுநீர் கழிந்தன்ன விளமைதூர் நெஞ்சென்னுந்
தேறநீ ருடையேன்யான் நெருமந்திக் கொழிவலோ ;

கடு மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றுகங்கு
மாணிழ லலவாண்டை மாமெனக் கூறுவீர்
நீணிழற் றளிர்போல சிறநூழ்த்த லறிவேனுந்
தாணிழல் கைவிட்டியான் றவிர்தலைச் சூழ்வலோ ;
எனவாங்கு ;

உரு அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவீர்
கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே.

இது பிரிவுணர்ந்திய தலைவர்தத் தலைவி எம்மையும் உடன்கொண்டு
சேன்மீ னென்றப்த அவன் கானின் கடுமையுந் தலைவி மென்மையுங்
கூறுவது கேட்ட தலைவி நாளது சின்மையும் இளமையதநமையுங் கூறி
எம்மையுந் உடன்கொண்டு சேன்மீனென்றது.

இதன் பொருள்.

பல்வளம் பகர்ந்தும் பயனிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்
றணியில்வெங் கோடைக்குத் தண்ணயந் தணிகொள்ளும்
புணிதெற லுயக்கத்த பெருங்கனிற் றினந்தாங்கு

திருக்கல்வித் தொகை. உரு

மணிதிகழ் சிறப்பால் வெம்ப (க) மண்பகத்

துணிகயர் துகள் பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சரம்.

எ - து: பல உணவுகளையும் விளைத்து கொடுத்து எல்லாளரும் துகர்
விக்கும் பயனையுடைய நிலம் ஈரம் அறம்படி ஞாயிறு குற்றத்தைச் செய்புஞ்
சினத்தோடே தன்னிடத்தினின்றஞ் செல்வின்ற கதிர்களைச் சொரிய
ஞலே மாறுதலில்லாத வெய்ய கோடைக்காவத்திற்கு அதனிடத்துள்ள
குளிர்ச்சியை விரும்பித் திரட்சிகொள்ளும் பசிப்பிணியாற் சுடுநிலையுடைய
வருத்தத்தினையுடையவாகிய பெரிய களிற்றினுடைய திளைத் தாக்கும்
மணிகள் விளங்கும் வெற்றியையுடைய மலை வெம்ப மண்பிளக்கத் தெளிந்த
நீர்நிலைகளும் துகளுண்டான செறிந்த அழலையுடைய வெய்ய காடு; எ - து.

தாக்கும் விளங்கும் மலை; அன்கொள்ளும் களிற்றினம்

அயத்தணி கொள்ளுமென்று பிராமாயின், நீர்நிலைகளிலே திரட்சி
கொள்ளுமென்க.

இது தரவு.

61 (உ) கிளிபுரை கிளவியாய் நின்னடிக் கெளிபிலோ

தளியுறு பறியாவோ காடெனக் கூறுவீர்

வளியினும் வனாகில்லா வாழ்கா ணும்படாகத்

(ங) தளியென யுடையேன்யா னவலங்கொண் டுழிவிலோ

எ - து: 'கிளியினது மொழியை யொக்கும் மொழியினை யுடையாய்!
தூங்கழல் வெஞ்சரம்' 'மழைபெய்தலைக் கண்டறியாவாதலால் அக்காடு நீன்
அடிக்குப் போதற்கு 'வளியவாயிருக்குமோ' என்று கூறுகின்றவீர்! யான்,
தம்முடைய ஆகத்திடத்து முயக்கத்தைக் கண்டார் காற்றினுக்காட்டில் ஓர்
எல்லையில் அகப்பட்டு நிலலாதவனுடைய வாழ்காணென்று கூறும்படியாக
அதனை (?) வாழ்காணாக உடையேனாதலால் அவலத்தைக் கொண்டு நெஞ்சுழி
வேனோ? இறத்துபடுவேனே; எ - து.

கக (ச) ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றூர்நீ யுணல்வீவட்டி

ஞறுநீ ரிலவென வறனோக்கிக் கூறுவீர்

க. (அ) "புலம்பு வீற்றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சரம்" அகம். ௩௩. ௬. அ.

(ஆ) "வான, நிலம்பக வறந்த புலம்புறு சேண்டை" நயிழ்தேறி. மேற்

கோள் (இ) "நிலம்பக வெம்பிய நீச்சரம்" வலையாபதி.

உ. "கிளிபுரை கிளவியாய்" கலி. ௧௩. ௧௮.

௩. "அளியென்.....டழிவலோ" என்பது மேற்கதுவாய் மோனைக்கு மேற்கோள், தொல். செய். கு. கட. ௩௩.

௪. (அ) எய்த்கும் என்பது அருகிப் பயவுமையில் வந்ததற்கு "ஊறுகீராயிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்" என்பது மேற்கோள். தொல். உவம. கு. ௧௪: பே. (ஆ) "எயிற்றமிழ் துறந்திரீர்" கவி. ௪: ௧௩.

பிரதிமேதம்) * சொன்னையினுலே மனமெம்ப, † மழையத்தனை, ‡ போக்குகையி

முதலாவது பாலை. ௧௧௧

௧௧௧

(௧) யாறுநீர் கழிந்தன்ன விவமைநூர் செஞ்சென்னுந்

தேறுநீ ருடையேன்பான் நெருமந்திங் கொழிவலோ

எ - து: 'தன்னிடத்து ஊறுகின்றநீர் அமிழ்த்ததை ஒத்ததற்குக் காணமாகின்றவயிற்றையுடையாய்! வெஞ்சூர்த்துவழி தண்ணீருடைலைவிரும்பின் (௨) நீர்கனில்' என்று அறத்தைக் கருதித் கூறுகின்றவரே! யான் உம் செஞ்சென்று சொல்லப்படுந் தெளிவுநீர்மையை யாறு நீர்நீர்நீர்போன்ற இனமையாக உடையேனாதலால் இவ்விடத்தே சுழன்று செஞ்சூழிவேனோ? இறந்துபடுவேனே; எ - து.

கழிந்த நீர்போல இனமையும் மீளாதென்பது பொருள்.

௧௧௧ (௩) மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வறிற்றுகுரு

மொழி * லலவாண்டை மருமெனக் கருவீர்

நீணிழற் றனிர்போல நிறனூழ்த்த லறிவேனூர்

தாணிழல் கைவிட்டியான் நனிர்தலைச் சூழ்வலோ

எ - து: 'மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய மூலகினை வென்ற தோளினையுடையாய்! நீ வெஞ்சூர்த்தே வரில் அவ்விடத்தில் மரகதன் நின் இளைப்பை ஆற்றும் மாட்சிமைப்பட்ட ரிழலையுடையவல்ல' என்று கூறுகின்றவரே! நீர் கைநூல் என் கலம் நீண்ட ரிழலினின்ற கனிர்போலே வெஞ்சூர்த்தை அறிந்திருப்பேனாதலால் யான் உம்முடைய திருவடியில் அருளைக் கைவிட்டு இங்கே இருத்தலைச் சூழ்வேனோ? இறந்துபடுவேனே; எ - து.

வென்ற. ௩ வமவருபு.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

- க. ஐஃகெத் வாரு ஸாஜாதம் யௌவநம் வ்யாக்ஷகெ ।
 யதீதீதம் வாநநெநுகி ஸ்ராதஸ்யூவ ரிவாஜிவ ॥ ௪௧
 வான்மீகி முனிவரும் இளமை கழிதற்கு யாற்றுரீர் கழிதலை உவயிற்
 திருத்தல் இனகே அறிதற்பாலது. ஸ்ரீமத் நாமாயணம். சுக். ௨௦: ௧௨.
௨. “கண்ணீர்கள் சுமந்து” திருவிருத்தம். ௩௨. “கண்ணி வீர்கள்
 சொரிந்தவை” சீவக. ௧௩௬௩.

௩. (அ) வென்ற வென்பது அருகி மெய் உவமத்தின்கண் வந்ததற்கு
 “மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றாய்கும்” என்பது மேற்
 கோள். தோல். பொ. உவம. கு. ௧௫. பே. (ஆ) வேய்வென்ற தோ
 ளென்பது தத்தமாயிற்றோன்ற மன்பொருளெயென்பதற்கு மேற்கோள்.
 தோல். உவம. கு. ௧௭. இனம். (இ) “வேய்வென்ற தோளான்”
 கலி. ௧௩௮: ௧௮-௧.

௪. “நிழறைய் துவறிய மரத்த” “மாரிழலற்ற வியவிற சுரன்”
 அகம். ௧: ௧௧; ௩௫௩: ௧௫.

பிரதிபதம் * இல்.

க்காய்

கலித்தொகை. ௨௦

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறவும்; எ - று.

ஆயுத, அரை.

இது தனிச்சொல்.

௨௦ அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவீர்

(௧) பணைகழி கல்லாத கல்ஹங் காசிடைப்

பணையொருக் தெழி (௨) லெற்றின் டின்னர்ப்

(௩) டிணையுங் காணிரோ டிரியுமோ வவையே

எ - து: அவ்விடத்துக் காடு நீ அணை அரிய வெம்மையைபுடைய வென்று பின்னாலு கூறுகின்றவரே! பெருக்குய கல்லின் கெருக்கதால் எய்த அம்ம ஓடாத அரிய வழியிடத்துப் பெருமையைபுடைய கழுத்தினையும் அழகையுமுடைய எற்றின்பின் நீங்காமற நிரியும் பிணையைபுடைய காணு திருக்கின்றீரோ? அவை நீர் அறியப் பிரியாவே; ஆகலால், எம்மையும் உடன்கொண்டே சென்மின்; எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இவ்வாறாகத் தலைவி கூறுதல் "ம. பு நிலைநிரியா" என்னும் (சு) குத்திரத்து அமைத்தது.

இஃது ஆறடித்தவவும் நான்கடித்தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் நான் கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கலிப்பா. (கக)

க. "கணையி...வையே" என்பது எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோட வென்பதற்குமேற்கோள். தொல். மெய்ப். கு. உஉ. பே. இ. வி. கு. ௫௮௦.

உ. (அ) "சையொழி பிணையிற் கலங்கிமாறி, யன்பிலி ரகறி எயின்" நற். ௩௩. (ஆ) "குன்றவ கவைஇய, வங்காட்டா ரிடை மடப்பிணை தழீஇத்,

தாரிமருப பிணை புல்லருக் துகள்" (இ) "மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப்புறவிற், நிரிமருப் பிணை பைம்பாடி ருகள்" அகம். ௧௪; ச-க. ௩௧௪; ௫-க. (ஈ) "உருகு மடமான் பிணையோ கெளம்" திணைமொழி யையி. உஞ. (உ) "மான்வீழி போழ்திற் பிணையின்னுயிர் போவதே போல்" யா - வி. கு. ௧௫ மேற்கோள். (ஊ) "உககன், கண்போற் பிணையுங் கலையுமிங் கேவட்க் கண்டதுண்டோ" அம்பிகா. ௮௫.

௩. பிணையென்னுஞ்சொல் பொருளுக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிற கூடிக்குஞ் செல்லுமாயினும், மாபு கோக்கப் பிணையென்றற்குச் சிறப்புடையன: புல்லாய் சவ்வி உழை வளி யென்பர், பேராசிரியர்; தொல். மாபு. கு. ௫௭:

ச. தொல். அகத். கு. ௪௫.

(௨௧) (க) * பான்மருண் மருப்பி (உ) ஸூல்புரை பாவடி
யீர்நறுங் (ங) கமழ்கடாஅத் தினம்மிரி யொருத்த
லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
பொருள்வயிற் பீரிதல் வேண்டு மென்னு

இ மருளில் சொல்லு நீசொல் வினையே

- க. (அ) இச்செய்யுளை, தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொள்ளினு
மென்பதற்கு மேற்கோள் காட்டி இது தலைமகனை? சுட்டிக் கூறிய
தென்றும் (தொல். அகத். கு. ௪௨. 'தலைவரும்') (ஆ) இஃது அடக்கிய
லின்றி அடிநிமிர் தொழுதிற் றென்றும் (தொல். செய். கு. ௧௪௨.
'தரலின்') கூறுவர் இளம் பூரணர். (இ) இது தனிச்சொல்லும் அடக்
கியலு மின்றி அடிநிமிர்தொழுதிற்றென்பர். பேராசிரியர்; தொல்.
செய். கு. ௧௫௫. (ஈ) இஃது 'அவற்றன்' என ஐஞ்சொடி வந்து தனிச
சொல்லும் அடக்கியலு மின்றிச் சுரிதகம்பெற்று அடிநிமிர் தோடிற்
றென்பர், நச்; தொல். செய். கு. ௧௫௫. (உ) "பாஅன் மருண்மருப்
பூல்புரை பாவடி" என்பது "தத்தமரபிற் றேன்றுமன் பொருளே"
என்பதற்கும் (தொல். உவம. கு. ௧௪. 'தத்த' இளம்), (ஊ) உரு
வுவமத்தின்கண் மருளென்பது அருகி உவமவுருபாய் வருதற்கும்
(தொல். உவம. கு. ௧௬. பே.) மேற்கோள்.
- உ. 'உரல்புரைபாவடி' என்பது புரை என்பது மெய்புலம வாய்பாடாய்
வருதற்கும் (தொல். உவம. கு. ௧௫. பே.) வடிவு பற்றிய பண்
புலமைக்கும் (இ-வி. கு. ௧௪௨.) மேற்கோள்.
- ங. யானைமதம் கழுமென்பதனை (அ) "கடுஞ்சினத்த கமழ் கடாஅத்து
... யானை" மது. ௪௪-௪. (ஆ) "கமழ்கடாத் தொல்கிய மதவேழம்"
கலி. அ: ௪; (இ) "வரிஞிமிரூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப்; பொரி
றுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றொருத்தல்" அகம். எஅ: ௩-௪. (ஈ)
"துன்னருந்திற் கமழ்கடாஅத்து பெருங்கையானை"
(உ) "மிஞிரூர்க்குங் கமழ்கடாஅத்து களிறு" புறநா.
ங: அ-௧௧; உஉ: ௬-௮. (ஊ) "நீலயானை வண்பெடு பூரூறு

கடா அஞ்செருக்கி" மணி. கக. ௨௦-௨௨. (எ) "யானையின் புயல்
கொண் மும்மத மணமகள் கதுப்பென நாறு மாநகர்" (ஏ) "மையல்
யானையின் படுமதங் கெடப்பகட் டரசன், செய்த மும்மதம் போற்
றினாச திசைதொறுங் கமழந், தெய்வ வாசத்து" சீவக. ௧௬௨௧,
௨௨௬௫. (இ) யானைமதமு நானமும், வாசப் பொடியொடு காயத்துக்
கழும்" பெருங். (க) ௪௨: எடு - சு. (ஓ) "விழிமலர்ப்பூ சனை
புருற்றித் திருநெடுமால் பெறுமாழி மீளவாங்கி, வழியொழுகாச்
சலந்தரன்மெய்க் குருதிபடி முடைநாற்ற மாறுமாற்றும், பொழிமதநீர்
வீனாயேற்றி" காஞ்சிப். கடவுள். இ. என்பவற்றாலும் உணர்க.

(பிரதிபேதம்) * பாஅன் மருண்மகுப் புல்.

கஉர

கலித்தொகை. ௨௧

(க) நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீலி

(உ) நின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு

நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனியே

அவற்றுள், யாவோ * வாயின மாஅன் மகனே

௪௦ (ங) கிழவ ரின்னோ ரென்னாது பொருடான்

பழனினை மருங்கிற் பெயர்ப்பெயர் புறையு

௧. "நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீலி" என்பது வினையெச்ச முன்னிலை
யொருமை [வினைக்குறிப்பு] (தெளிநிலை) முற்றிற்கு மேற்கோள்.
தொல். எசச. கு. கக. நச்.

௨. அஞ்சலோம் பென்றா ரென்பதற்கு, "தமமை யெதிர்ப்பட்டனான்று
நின்னிற் பிரியே னஞ்சலோம் பென்றவர்" எனவும் அஞ்சலென்றவ
ரென்பதற்கு, "நின்னிற் பிரியேன் அஞ்சலென்றவர்" எனவும்
பரிமேலழகர் இவ்வாடியைச் சுருத்திற்கொண்டிபொருளெழுதியிருத்தல்
இவகே சுருதற்பாலது குறன். ௧௧௪௬, ௧௧௫௪.

11. திரு, கிழவரின்னோ ரென்னுது பொதுவாய் நல்வினை புள்ளாரிடத்தே
பெயர்ந்துரைத்தலை, (அ) “தாமரைப் பொன்மல, ரெல்லையாகும்
பொதுப் பொண்ணவன்” சீவக. ௧௧௫௦. (ஆ) “பூவின்மேலிருந்த
தெய்வத் தையலும் பொதுமை புற்றான்” கம்ப. மாயாசனக. ௯௨.
(இ) “திருமக னிவளென..... .. பேதை வைகுமே” -
“திருவுவாமம் வாடிவிற்கும் நல்வினை புடையோ னிடத்து ஏருந்துணை

பும் பொதுவா யிருத்தற்கும்” சீவக. ௧௮௩. விசேடவுரை. என்ப
வற்றாலும் (ஈ) “சிறகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா,

வுறுகாலத் தாற்றுகா வாயிடத்தே யாகுஞ், சிறகாலைப் பட்ட பொறி
பும்” நாலடி ௧௧௦. (உ) “பொறிபுன்டொடற் பாலார்கண்ணேதொடும்”
பழ. ௨௦௫. (ஊ) “பெருமுழங்கு திரைவரைக னீக்திப்பினி புறினுந்,
திருமுயங்க லில்லையெனி னில்லைபொரு ளீட்ட, மொருமுழமுஞ்
சேறலில் ரேலும்பொரு ளுர்க்கே, வரும்வழி வினாபுழந்து வாழ்க
நவ மாதோ” (எ) “நற்றவஞ் செய்தவீர ருளவழி நயந்து
நாமும், பொற்றதா மலையி னாளின்” (ஏ) “நற்றவம் பாவைஞால
நாமுட னிறப்பின்வைய, மற்றயிறவத்திற் கென்றுமையவி யனைத்து
மாற்றா, திற்றென வுணர்ந்து நிற்பிற் திருமக னென்று நீங்கான், பற்
றெடே நிற்பினென்றுந் திருமகன் பற்றல்செல்வான்.” சீவக. ௨௫௫௧,
௨௭௩௮, ௨௯௮௩. (ஐ) “வினையொழிகாலைத் திருவின் செல்வி, யினையே
மாகி யாடவர்த் துறப்பேம்” மணி. ௧௮: ௨௧-௨. (ஓ) “பழமையிற்
பசையாது கிழமையிற் கெழுவாது, தவந்தீர் மருங்கிற் திருமகன்
போலப், பயந்தீர் மருங்கிற் பற்றுவிட்டொரீஇ” பெருங். (க) நடு:

(பிரதிபேதம்) * வாயா.

முதலாவது பார்வை. ௨௦

௧௨௧

மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவேய் (ந) தின்னின்
நிறைபுழவரை வாழாண் டாடவே
எனமக்களின் கொண்ட தேவரினை மறந்தே

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அவனை நெருங்கிக்
கனவுகாலத்தொழக்கம் எடுத்துக்காட்டலாம். நெளிவுபட மொழிந்ததாயும்
பொருளது நிலையின்மையும் அவளது ஆற்றலையும் கூறிக் செல்லு
மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

பால் தான் மருளும் மருப்பினையும் உரலின் அடியையொக்கும்
சிலத்தே பாவும் அடியினையும் சாத்தினையுடைய நறியவாகக் கமழும்
மதத்தினையுமுடைய இனத்தைப் பிரிந்த யானை வழியைக் காவல்கொண்டு
சிற்கும் வேறுகிய சிலத்தைப் போய்ப் பொருள் தேடுகின்ற இடத்தே
இவனைப் பிரித்திருத்தலை நெஞ்சு விரும்புமென்று சொல்லும் அருளில்லாத
சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; என்மை விரும்பி நன்மையையுடைய நறிய
நூலை விவரிக்கின்றதினின்றும் பிரியேன் நீ அஞ்சாதலைத் தவிரவாயென்று
சொல்லும் நன்மையையுடைய சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; அவ்விரண்டி
னுள் மயக்கத்தினையுடைய மகனே! உண்மையிடத்தன யாவைதான் அறி

கடக-அ. (ஓ) “மாரியுத்திருவு மகளிர் மனமுக், தக்குழி ரில்லாது
பட்டுழிப் பகம்” பெருங். (க) கூடு கடுக-எ. (ஒலி) “நல்வினைப்பி
னல்லா னுந்தா மையானாளு, செல்லான் சிறந்தார்பி னாயினும்”
அறநெறி. கடச. (ஃ) “புண்ணிய முலத்தின் எண்ணில
ளிகந்திடம் யாவர் தம்மையு, நண்ணிய சுண்பில ணங்கை வண்ணமே”
துளா. முத்தி கடு. என்பவற்றாலும். (அஅ) “அகடுற யார்மாட்டு
ரில்லாது செல்வஞ், சகடக்கால் போல வரும்” நாலடி. உ. (ஆஆ)
“அற்கா வியல்பிற்றுச செல்வம்” துறன் கூடக. (இஇ) “பொருள்
போற்றி வழங்கும்செறி” - “போற்றி வழங்குதல்” பேணிக்கொண்
டொழுதுதல்” அஃதாவது ஒருவரோடு நடப்பில்லாத அதனைத்
தம்மோடு நட்புண்டாக்கிக் கொண் டொழுதுதல். துறன். சஎஎ.
விடேவுரை (ஈஈ) “திருவினைத் தீர்மையார்க்குங்கயிறு” - “ஒருவர்
கண்ணும் சில்லாது நீங்குஞ் செல்வத்தைத் தன்க ணீர்காமற்

பயிளிக் குறுகியதும்) 'தீராமையென்றதனால், தீர்தன்மாவைய தென்பது பெற்றும்; துறன். ச.அ.உ. விசேடவுரை என்பவற்றாலும் அறிக. கலி. அ: ௧௨ - ௪-ம் அடிக்குறிப்புக்களும் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து வனவும் இயகே அறிதற்பாலன.

க. "எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ, தந்நான் கொண் டிறக்குமிவ னரும்பெற லுயிரே" (கலி. இ: க.அ-௧) என்பதும், இந்நூற்பக்கம் ௪௦: ௨ - இன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) 'தகையன்.

16

௧௨௨

கவித்தொகை. ௨௨

கின்றிடுகின்; நீ தேடுகின்ற பொருடான், இத்தன்மையோர் நமக்கு உரியவ ரென்று கருதாதே பிறரிடத்து கின்ற எவ்வினையாலே மீண்டு மீண்டு சென்று தற்கும்; நின்னையின்றிக் கண்ணிமைத்தொழில் நிகழும்காலத்தின் எல்லையும் உயிர் வாழாத மடவோருடைய அமையினுடைய அழகைத் தன் னிடத்தேகொண்ட தோயிரண்டினையும் மறந்து அத்தன்மைத்தாகிய பொ ருள் தேடுகின்ற இடத்தே இவனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பாய்; எ - று.

• அவற்றளென இரண்டனுள் ஒன்றை வகுத்தலின் யாதுவாயதென ஒருமையார் கூறற்பாலதுவும் (௧) "அவ்விரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட * காட்டு வல்" என்றது போலப் பன்மை யொருமை மயங்கிற்று. பிரிவா பென்னும் முன்னிலையேவ லொருமை முற்று, "ஆயென் கிளவிபு மவற்றொடு கொள்ளும்" (௨) என்றதனால் ஓவாய் நின்றது.

"உறுக ளோம்ப நன்னியல் பாகவி, னுரிய தாகுள் † தேரழிக ளுரானே" (௩) என்பதனும் ருத்தேவந்தீரூழி 'பொருடான் பழவினை...:..... பிரிவோய்' என அறிவுடையாளாகக் கூறினான்.

இதனால், தோழிக்கு அச்சமும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தன.

இஃது அவற்றளென ஐஞ்சீராடி வந்து தனிச்சொல்லும் அடக்கியலு மின்றிச் சுரிதகம்பெற்று அடியிரியிந்தோடிய கொச்சகம். (௨௦)

(உஉ) (ச) உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனும்நான்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே ருருதல்

க. “அவ்விரண்டனுட் கூர்க்கோட்ட சடர்வேல்” என்பதே கிடைத்த
கவித்தொகைக் கையெழுத்துப் பிரதிகளி் லெல்லாம் உள்ளது.
(தொல். எச்ச. கு. சுரு. ௩௪) உரையிலும் இவ்வாறே காணப்படுகின்
றது. ஆனாலும் இதுதவறென்றும் (தொல். எச்ச. கு. சுரு. இனம். கு.
சுரு. செ.) உரையிலும் காணப்படும் “அவ்விரண்டனுட் கூர்க்கோட்ட
காட்டுவேல்” என்பதே தவறற்ற தென்றும் தோற்றுகின்றன.

உ. தொல். வினை. கு. சுரு.

ங. தொல். பொருளி. கு. சரு. இதனுரையில் (அ) இளம்பூரணர் “கிழவ
ரின்னோர்.....பெயர் புறையும்” என்பது தலைமக[ற்](ட்) குற்ற
தன்பம் பரிகரித்தல் தோழி யியல்பாகலின் அவட்கு அறிவு உரிய
தாரு மென்பதற்கு மேற்கோள்காட்டினர். (ஆ) கச்சினார்க்கினியர்
தலைவிக்கு வந்தவருத்தத்தைப்பரிகரித்தல் தோழிகடனாவலின் அவட்கு
அறிவு உரியதாருமென்பதற்கு “பொருடான், பழவினை.....
பிரிவோய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். தொல். பொரு கு. சரு

ச. தாழிசை மூன்றடியால் வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். தொல்.
செய். கு. சுரு. ‘போக்கியல்’ இனம்.

(பிரதிபேதம்) * சாடுவல், சடர்வல், † தோழிதன்னானே.

முதலாவது பாலை. உ.க.

கஉ௩.

பண்டியில் வலகத் திபற்கை யஃதிக்ஃறும்

புதுவ தன்றே புலனுடை மாநதிர்

இ தாயுயிர் பெய்த பாலை போல

நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தான் தந்நலர்

தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா

லேதிலார் கூறுவ தெவனோரின் பொருள்வேட்கை;

நறுமுல்லை நேர்முனை யொப்ப நிறைத்த

க0 செறிமுறை பாராட்டி னாய்மற்றெம் பல்லின்
பறிமுறை பாராட் டினையோ வைய ;
நெய்யிடை நீவி மணியொளி ழிட்டன்ன
வைவகை பாராட்டி னாய்மற்றெங் கூந்தற்
செய்வினை பாராட் டினையோ வைய ;

க1 குளனணி தாமரைப் பாசரும் பேய்க்கு
மிளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மார்பிற்
றளர்முலை பாராட் டினையோ வைய ;

எனவாங்கு ;

அடர்பொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாட்ச்

உ0 சுடர்காய் சுரம்போகு தும்மையா மெங்கட்
படர்குற நின்றது முண்டோ தொடர்குறத்
துவ்வாமை வந்தக் கடை.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அதற்கு உடம்படாது நலைமகனை
நெருங்கிக் கனவுகாலத்தொழுகம் எடுத்தாக்காட்டி ஆற்றுவித்து உடம்பட்ட
வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

(க) உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனுத்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே றுகுதல்

க. (அ)முன்னிலைப் புறமொழியாவது முன்னிலையாக நிற்பாணாக்குறித்துப்
பிறனைக் கூறமாறுபோலக் கூறுதலென்று கூறி அதற்கு “உண்
கடன்வுலகத் தியர்கை” என்ற பகுதியை மேற்கோள்
காட்டி இவ்வுரை தலைமகனை நோக்கியவாறு காண்க வென்பர்,
இளம; நொல். கற். கு. உக. ‘முன்னிலை’. (ஆ)கச்சினர்க்கினியரும்
இதற்கே “உண்கடன் வழிமொழிந்துபொருள் வேட்கை”
என்ற பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். நொல். கற். கு. உக.)

(கீ) பண்டு மிவ் வுலகத்தியற்கை யல்தின் றார்.

புதுவ தன்றே புலனுடை † மாந்தர்

௫ தாயுயிர் பெய்த பாவை போல

நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தார் தந்தலத்

தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா

லேதிலார் கூறுவ தெவனோரின் பொருள்வேட்கை

எ - து: அறிவுடைய (௨)மாந்தர்! தாம் வாங்கியுண்ணத் தனிசை வழிபா டாகச் சொல்லி இரந்துவாய்கும்பொழுது முகமலர்ந்திருத்தலும் அங்ஙனம் வாங்கின தனிசை மீண்டு கொடுக்கும்பொழுது முகம் கெட்டிருத்தலும் முன்பும் இவ்வுலகத்துள்ளார் இயல்பு; அஃது இன்றும் புதியதொன்றன்று; அஃது இயல்பாய்வாற என்னெனில், மகளிர் தம்முடைய நலத்தை அவர் களை இரந்துகொண்டு (௩) தானைத் தேடி உண்ணும் வண்டிபோல நுகர்ந்து அதனை அவர் வேண்டின நாலத்து அவாக்குக் கொடாது கேட்டனைக் கொடாநின்றீர், அவ்வுணர் கேட்டனைக் கொடுக்குமிடத்து எவிலார் கூறுவ தெவனோ? அதுவனறியும் நன்மைக்குணமுடையார், (௪)சித்திமெழுதகின்ற வன் உயிர்ப்புக் கொடுத்த பாவை, தான் அழியுமளவும் அக்குறிப்பு நித்கு மாறுபோலத், தாய் கூறிய மொழியிட்டத்து வாய்கிய உணமைகொடர், நீ அம்மொழியிட்டது நலந்தாவி நினக்கு நிகழ்கின்ற நின் பொருள் வேட்கையிட்டது நினக்கு எவிலாராகிய யான் கூறுகின்ற காரியம் எத் தன்மைத்து? பயன்படாதே; எ - று.

“முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும், பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்.” (௫) என்பதனான் இது முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறினான்.

(இ) “கடன்கொண்ட கொண்பொருளைக் கைவிட்டிருப்பா, ரிடங் கொண்டு தம்மினை யென்றா - ரொடங்கிப், பகைமேற்கொண்டார் போலக் கொண்டார்வொருட, அனாகமேலாய் கைப்பாய்விடும்” பழ. நபச. (ஈ) “தாய்னைக் கண்டெனச சார்ந்துவாங்கிப்பின், பேயினைக் கண்டென கொளித்துப் பேதுநீஇ, யீய்வான் நில்லவார் கடன்க னேற்றவர், மாயிருந களிகொள் வழங்கிப் போங்கினுள்” காத்சிப். (உ) கழுவாய்ப். உருக.

- க. “புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை” புறந். எக: உ. “புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை” சிலப். நூ. கசு. “புதுவது புருந்ததோ வன்றே” கந்த. மார்க்கண்டேய உஉ. ௨. மாந்தனென்னுஞ் சொல்லுக்கு ஒருமையின்றென்பர். சிலந். அஃது ஆண்பாலொருமையில் மாந்தனென்றும் வருகின்றது. ௩. கல் சூ; உச-இ ஆம் அடிகளின் குறிப்புப்பார்க்க.

- ச. (அ) “குழ்ச்சிமேலோன், சித்திரம் புணர்த்த பாணை செயலறவிருக்கு மாபோல்” கந்த. மேருப். கச. (ஆ) “துகிலத் தெழுது பாணையி னுன்றமை புலத்தினன்” கந்த. குமாரசுரி கச.

இ. இந்நூற்பக்கம் கஉந: க - இன் குறிப்புப்பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * இவ்வுலகியும்கை, † மாந்திர.

முதலாவது பாலை. உக

கஉரு

முகனும் முகனுமென்னும் உம்மைகளை நிலைநாட்டுவென்பதன் பின்னே கூட்டி என்னும்மையாக்குக. பண்டமென்ற உம்மை எதிர்தும் இன்று மென்னும் உம்மை இறந்ததும் தழீஇயின, மாந்திர், அண்ணமயினி (க) ஆர்த்து அருந்தென விகாரமாயிற்று. இறல்கொடுக்குமிடத்து பொருள்வோட்கை யிடத்து என்பன கூறுவதெவனென்பதனோடு முடிந்தன.

இது தவ.

- க (உ) நறுமுல்லை நேர்முனை பொப்ப நிகர்த்த
(ந) செறிமுறை பாராட்டி. னாய்மற்றொன் பல்பின
(ச) பறிமுறை பாராட் டினை யோ வைய

எ - து: ஐய எம் பல்லிணையை விழுந்தெழுந்த முறைமையினை புடைய இளமைப்பருவத்தை இசைக்குமுன்பு பாராட்டிவிட்டாய், அப்பருவம் ஒழிந்து நிறிய முல்லையினது தன்னிலொத்த முகையையொக்கும்படி நினைத்த செறிந்த முறைமையாகிய நுகாச்சிக்குரிய இளமைப்பருவமெல்லாம் முற்பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - று.

மற்று: வினைமாற்று; ஓசாரம், எதிர்முறை.

பறிமுறை பாராட்டினாய் செறிமுறை பாராட்டினையோவெனப் பாடத் தை (நு) மாறிப் பொருள்கூறுக. அன்றி அஃமனம் பாடமோதலும் ஒன்று.

கஉ செய்யுடை நீளி மணியொளி விட்டன்ன

(கஉ) வைவதை பாராட்டி னாய்நிறெங் கூந்தற்

செய்சினை பாராட்டினையோ வைவ

எ - து: ஐய, நிலமணி ஒளிவிட்டாற்போன்ற எய்கூற்றலிற் புழுகு பூசுத் தாயர் (எ) ஐத்து வகையாக முடித்த இளமைப் பருவத்தை இசைக்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய், அப்பருவம் ஒழிந்து நீதான் அதனிடத்துச் செய்யும் தொழில்களை முற்றச்செய்து பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - று.

க. ஆர்த்தென்பது அருத்தெனவருதலைக் குறுக்கும் வழிக் குறுக்கென்பார் சேனா. தொல். எச்ச. கு. எ. அகம். சச. பதீர். அக: இ: ஆர்த்தென்பது 'அருத்த' என ஐயுறு. எ0, உஎக. இலும்வந்துள்ளது. செடிலைக் குறுக்கிப் பின்னின்ற ரகரமெய்யின்மேல் உகரவுரினோற்றல் தமிழ்மரபு.

உ. ஒப்பவென்பது மெய்யுவமமாகச் சிறுபான்மை வருதற்கு "நறுமுல்லை கேரீழை யொப்ப நிரைத்த" என்பது மேற்கோள். தொல். உவம கு. கடு. பே.

ங. "செறிநிறைவென்பதும் பறிமுறை நிரம்பின" தறுந். கூஉஎ.

ச. "பறிமுறை கேரீழ் கையாராய்" கலி. கூஉ: கக.

சி. மாற்றவென்னும் பொருளில் மாறவென்னுஞ் சொல்லே பிறவிடங்களிலும் வந்துள்ளது.

க. "ஐம்பா லாய்கலி னேத்தி" குறிஞ்சி. ககக.

எ. "நறவீயைப்பான் மகளிர்" ஐங். அச.

‘தலைவன்’ செய்யும் தொழிலாவன; ஜவகையாக முடியாமல் தான் வேண்டியவாறே கோஸங்கள் செய்துமுடித்ததும் அக் (க) கூர்தலணையிற் துயிலுதன் முதலியனவுமாம்.

கதி (உ) குளனணி தாமரைப் பாசரும் பேய்க்கு

(ரு) மிளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மார்பிற்

(ச) தளர்முலை பாராட் டினையோ வைய

எ - து: ஐய, குளம் அழகுபெறுதற்குக் காரணமான தாமரையினது பசிய அரும்பையொக்கும் எம்முடைய ஊற்றின்பம் மிகவுயில்வாத இளமுலையை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய்; அப்பருவம் ஒழிந்து ஊற்றின் பத்தை மிகவுமுடைய நீக்கம் அறியாத ஏந்தின லீலைமை சிறிதுசாய்ந்த முலையினையுடைய மிக்க இளமைப்பருவமெல்லாம் முற்றப் பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - து.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

இத்தாழிசையின் கருத்தான் முப்பட்டவற்றிற்கும் யாய்கூறியதே பொருளென்றணர்க.

எனவாங்கு, அரை.

இது தனிச்சொல்.

கக (ரு) அடர்வொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாடச்

கடர்காய் கரம்போகு தும்மையா மெங்கட்

படர்கூற நின்றது முண்டோ (சு)தொடர்கூரத்

துவ்வாணா வந்தக் கடை

க. கூர்தலணையிற்றுயிலுதல் கலி ௧௦௪: அடிக்குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) “குளத்திற் கண்யென்ப தாமரை” நானீ. கக. (ஆ) “குளனணி தாமரை” மணி. கதி: எதி. (இ) “தண்கய மருவகிற் குமரையோல, வண்ணன் மூதூர்க் கண்யெனத் தோன்றி” பெருநீ. (ச) நக: கக - ௨௦. (சு) “பொய்கை தாமரை பூத்தெனப் பொலிந்தன” கம்ப. வருணனைவழி. ருஉ. (உ) “புண்டரிக மோடுபல பூத்திர னணிந்து, கண்டவர்க் கெஞ்சுகட வாததொர் வணப்புக், கொண்டிருளிர் துவரு தடம்” விநாயக. சோமகாந்தன்வனம் ௨௨ (ண) “அலமனியா நீர் நிலையோல்... .. அடிகளையடி யே வீத்திருத்த லழகையோ” திருவாணைக்கா. சம்புமுனிதல ௪௦.

16. "இவையா ராட்டிய பருவமு முனவே" அகம். உச.
 17. "தளர்முலை பாராட்டி" ஐத் - யெழு 28.
 18. "அடர்பொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாட" என்பது அரியென் பது நிறத்தின்கண் வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். உரி. கு. எக. 'கூறிய கிளவி'தெய். 'அவ்வரிவாட' நற். ௩௮௮.
 19. "தொடர்கூரத், துவ்வாமை வந்தக்கடை" என்பது வினையெச்சம் களுள், கடைவீறு இறந்தகாலம் பற்றிவருதற்கு மேற்கோள் தொல். வினை கு. ௩௨. சென; கு. ௩௩. கல்; கு. ௩௨. கச். நன். வினை. கு. ௨௪. இரா. இ - வி. கு. ௨௪௬. துவ்வாமை பென்னும் மறைக்கு,

முதலாவது பாலை. ௨௨

௧௨௭

எ - து: நம்முடன் இவர்குப் பீணிப்புமிதும்படி கல்வினை * நிகழ்ச்சித் தாலத்தே நும்மை நுகராமையாகிய தீவினை வந்து புருந்த இடத்துத், தகடாகிய பொன்னினது வினக்கத்தையொக்கும் அழகிய சுணங்கு கெடும் படி ஞாபிறகாய்க்த சுரத்தைப் போரும் நும்மை யாங்கள் எம்மிடத்து வருத்தத்தைச் சொல்லி விலக்க எம்மிடத்து ஒரு கல்வினை நின்றதும் உண்டோ? இல்லையே, யாம் கூறுவதென்? எ - று.

தகாரம் எதிர்மறை.

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை, யேமஞ் சான்ற மக்கனொடு துவன்றி, யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனாக கிழத்திபுஞ், சிறத்தது பயிற்ற விறத்தன் பயனை"என்னும்(க) குத்திரத்திற் தலைவனும் தலைவியும்(௨)மூப்பு வருவதன்முன் துறப்பாரென்றலின், பல்லு விழும்பருவத்தும் (௩) கரைவரும் பருவத்தும் இவ்வறஞ் செய்திருப்பாரென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இஃது எட்டித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் வெண் னைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா. "வெண்பா வியலினும் பண் புற முடியும்" (சு)என்பதுவிதி. இது மேல்வருவன வற்றிற்குக் கொள்க. (௨௪) (௨௩) (௨௪) இலக்கொளி மருப்பிற் கைம்மா வுளம்புநர்

புலங்கடி கவணையிற் பூஞ்சினை யுதிர்க்கும்
 விலங்குமலை வெம்மிய போக்கரு வெஞ்சுரர்
 தனியே யிறப்ப யானெழிற் திருத்த
 னருதக் கன்றிவ் வழங்க லூர்க்கே

துவ்வுதல் உடம்பாட்சிச் சொல்லென்பதனை “கெடுவான் பேகர்,
 துவ்வுதல்யான் விழைந்திலேன்” என்பதனாலும் உணர்க.

க. தோல். கத்பியல், கு. கிக.

உ. (அ) “இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் றுதைதா, னறந்தலை நிரம்ப
 மூப்படைந்த பின்னருர், துறந்தில னென்பதோர் சொல்லுண் டான
 பின், பிறந்தில னென்பதிற் பிறிதுண் டாகுமோ” கம்ப. அயோத்தி
 மந்திர உஅ. (ஆ) “வெண்மதி துதலாய் காமம் வெறுக்குதான்
 காறு நின்கேள், வண்மலராகந் தோய்க்து வாழ்தி” பிரமோத்தம
 உமாமகேசுவர பூசாபலம் க.

ங. “நாராவரு மென்றெண்ணி நல்லறி வாளர், குழுவியிடத்தே துறந்தார்
 புணர்நீரா, மன்னு வினமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி, பின்னா கெழுந்
 திருப்பார்” நாலடி. கக.

ச. தோல். செய். கு. எஎ.

சி. இரண்டடியாற் குழிசை வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். தோல்.
 செய். கு. ககக. “போக்கியல்” இனம்.

(பிரதிபேதம்) * கெழிஞ்சுந், கங்குஞ்சுந்.

கஉஅ

கவித்தொகை.உ௩

இனியான்

1: ன் ன் ன லு முன்னேன் வாழலும் வாழேன் ;

அ தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

வேனீ ருண்ட ருடையோ ரன்னர் ;

க0 நல்குநர் புரிந்து நலனுணர் பட்டோ

ரல்குநர் போகிய ஸ்ரோ ரன்னர் ;

கஉ கூடினர் புரிந்து குணனுணர் பட்டோர்

குடின ரிட்ட புலவோ ரன்னர் ;

எனவாங்கு ;

கரு யானு நின்னகத் தனையே ன்னாது

கொலைவெங் கொள்சையொடு நாயகப் படுப்ப

வலைவர்க் கார்த்த மடமான்போல

நின்னாங்கு வழுஉமென் னெஞ்சினை

பென்னாங்கு வாரா தோன்றினை கொண்மே.

இது பிரிவுணர்ந்தப்பட்டு ஆற்றனாய தலைவி எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மீனென்றுட்த உடன்படாது அவள் பிரியவழித் தனது
இறந்தபாடுதோன்றிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

இலங்கொளி மருப்பிற் (க)கைம்மா * வுளம்புகர்

புலங்கழி கவணையிற் பூஞ்சினை † யுதிர்க்கும்

விலங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரர்

தனியே யிறப்ப யானொழிந் திருத்த

‡ னகுதகக் கன்றிவ் வழுங்க ஹர்க்கே

- க. (அ)“ குறவ, குயர்க்கு யிதண மேறித் தைபுடைபூஉ, வகன்மலை யிறும்
பிற் றவன்றிய யானைப், பகனிலை தனர்க்கும் கவணையிற் கடுங்கல்”
மலை. ௨௦௩-௬. (ஆ)“ யானைக், காவ்வ லியக்க மொற்றி நடுநீள், வரை
யிடைக் கழுதின வன்னைக் கானவன், கடுவினைக் கவணி னெறிந்த
சிறுக, லுடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல், வேங்கை விரியினர்
சிறி” மகம். ௨௧௨: ௮ - ௧௩.

(பிரதிபேதம்) † உலம்பு, ‡ உதிர்க்கு மிலங்கு. † குதகக்கொன்று, குதகக்கொன்று.

முதலாவது பாலை. ௨௨

கஉக

இனியா

(க) னுண்ணலு முண்ணேன் * வாழலும் வாழேன்

எ - து* வீளக்குகின்ற ஒளியினைபுடையவாகிய கொம்பினைபுடைய
'யானையை யலைப்பார் அந்நிலத்தினின்றும் அவ்வியானையை ஒட்டுவ கவனை

யாலே பூக்களை யுடைய கொம்பிற் பூக்களை உதிர்க்கும் + விலங்குகின்ற மலைகள்
வெம்பிய, போதலரிய வெய்ய சுரத்தைத் தனித்து நீ போக யான் நினைக்
கைவிட்டிருத்தல், இந்த இரக்ககையுடைய ஊர்க்குச் சிறித்தற்குத்தக்க
காரியம்; நீ இங்மனம் பிரியுமளவில் யான் உண்டற்கு உரியனவற்றை
உண்ணுதலுஞ் செய்யேன். உயிரை வாழ்த்தலுஞ் செய்யேன்; எ - று.

உண்ணேன் வாழேனென்பன முழுதாவது காரியவாசகமாயே நிற்கு
மென்பது, “வினையேசெய்வது” என்னும் (உ) குத்திரத்தாற் கூறினும். உம்மை
கள் எண்ணும்மை; உண்ணலுமுண்ணென்பது, (கூ) பசியடரிற்றல்.

இது தரவு.

க. (அ) “அணியலு மணிந்தன்று” (ஆ) “அரற்றலு மாற்றும்” (இ) “அழு
தலு மழுஉம்” (ஈ) “அறிதலு மறிதியோ” (உ) “அறிதலு மறிதிரோ”
(ஊ) “அறிதலு மறியார்” (எ) “இயங்கலு மியங்கும்” (ஏ) “உயிர்

தலு முயிர்த்தனன்” (ஐ) “ஒடலு மோடும்” (ஓ) “சுழலலுஞ் சுழலும்”
(ஔ) “தொடலுந் தொட்டான்” (ஊ) “தொழலுந் தொழுதான்” (ஃ)
“சுருதலு நகும்” (அஅ) “கல்தலு நல்குவார்” (ஆஆ) “நிங்கலு நீங்கார்”

(இஇ) “கீடலு நீடும்” (ஈஈ) “பயிற்றலும் பயிற்றும்” (உஉ) “புலம்
பலும் புலம்பாளோ” (ஊஊ) “மயங்கலு மயங்கும்” (எஎ) “மருட்
டலு மருட்டினன்” (ஏஏ) “மாந்துதன் மாந்தி” என்பவை முதலி
யன உண்ணலுமுண்ணெனென்பதனொடு ஒப்புநோக் கற்பாலன.

உ. தொல். வேற். மயன். கு. உக. இச்சுத்திரத்தினசச்சினுர்க்கினியருரையில்
(அ) “இனி யாணுண்ணலு முண்ணெனென்புழி இனியான் சோற்றை
புண்ணுதலையுஞ் செய்யே னெனவும் வாழலும் வாழேனென்புழி
இனி யான் உயிரை வாழுதலையுஞ் செய்யேனெனவும்
உண்ணேன் வாழேனென்பன முழுதும் காரியவாசகமாயே நின்ற

வாறகாண்ட” என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. (ஆ) “பாவக
மேற் றுனசத்தாம்” என்னும் வெண்பாவி னுரையில் பாவகத்
தைப் பாலித்த வென்புழி, பாலித்தல் செய்த வென்னும்
பொருட்டாய் நின்றது என்றகூறி, “உண்ணலுமுண்ணேன் வாழலும்
வாழேன்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவர், சிவஞான முனிவர்;
சிவஞான பாடியும் இலக்கணவியல் சூ. கூ. அதிகரணம் உ. வெண்பா
நக. (இ) “உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்” என்பதனை
ஒருபொருட் பன்மொழி யென்பர் மயிலைநாதர்; நன். பொது. சூ. ௪௭.
௩. தொல். மெய்ப் சூ. உஉ. பேராசிரியருரையிலும் “இனியான்.....
.....வாழேன்” என்பது பசியட நின்றற்கு மேற்கோள்.
(பிரதிபேதம்) * வாழ்தலும் வாழேன், † விளங்குகின்ற.

அ. (க) தோண்டி முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

(உ) வேணீ ருண்ட குடை (ங) யோ ரன்னர்

எ - து: தோளின் கலத்தை துக்ர்த்து கணவராத் துறக்கப்பட்ட மகளிர் தண்ணீர் வேட்டையாலே கோலித் தண்ணீர் குடிக்கப்பட்ட எச்சிலாத் பயன்படாத (ச) குடையோலையை ஒப்பர், அந்நிலையை துர்த்துபார்; எ - து.

கஃ ரஸ்குநர் புரிந்து கலனுணப் பட்டோ

(ஊ) ரஸ்குநர் போகிய லுரோ ரன்னர்

எ - து: மனம் விரும்பி உயருளின கணவரால் கலத்தை துக்ர்த்து

† விடப்பட்ட மகளிர் குடியிருப்பார் போகிய பாழுரை ஒப்பர், அந்நிலையை துர்த்துபார்; எ - து.

க. (அ) உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை யுண்டனபோலக் கூறலுமரபென்பதற்கு, “தோண்டி முண்டு... பூவோரன்னர்” என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டுவர் ஈச்சினார்க்கினியர்; தோல். பொருளி. கு. கக. (ஆ) அளித்தயில் கின்ற வேந்த னென்புழி “அயிறல்-உண்டல்; ‘உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை, யுண்டன போலக் கூறலு மரபே, ‘தோண்டிமுண்டு துறக்கப்பட்டோர்’ என்றார் பிறரும்;” என இத்தனை மேற்கோள் காட்டுவர் இவ்வுரை யாசிரியர், சீவக. ககஉ. (இ) “தோண்டிமுண்டு” பரி. கஉ: சக. (ஈ) “தோண்டிமுண்டானை” சிலி. கசஎ: எ. (உ) “பச்சின வேய்புரை .தோண்டி முண்டானால்” (ஊ) “தோண்டி யினிதுமாத்தி” பாகவதம். (கஃ) உத்தவணை. நக. பத்திரையை. எ. என்பவையும் (எ) “தோண்டி முண்டிய” சிலப. உள: உசஅ. என்பதும் இங்கே அறிதர்பாலன.

உ. வேட்டைக றீர் - வேணீரென்றதலைப் போலியொழி யென்பர் மயிலை நாநர்; இலக்கணப் போலியென்பர் இடமாநுசகவிராயர்; நன். மெய். கு. நக.

௩. “ஒரன்னல்” துறந். ௩௧௨ “ஒரன்ன” மது. ௭௦௬. துறந். ௧௮.
அகம். ௩௮௮.
௪. “சூடிய பூவும் பருகிய வோலையுக் தோகையரு, நாடிய கலை நிகர்ப்பர்”
தணிகை. களவு. ௩௩௬. ‘பனங்குடை’ அகம். ௧௨௧: ௧௨. புறம்.
௧௭௭: ௧௧; ௩௮௨: ௩. நாலடி. ௨௮௬.
௫. (அ) “அங்குடிச் சிறார், மஞ்சள் போகிய வண்ணவாடு முன்றிற், புலப்பில்
போலப் புல்லென், தலப்பேன் சூழியவ ரகன்ற ஞான்றெ” துறந்.
௪௧. (ஆ) “கால்வேறு தேவரு நலத்தரு நிறப்பிற், பால்வேறு தேவரு
மீப்பறிப் படர்த்து, மன்னன் கரிகால் வளவனீக் கியகா, எரிக்கை
போல்வதோ நியல்பின தாகிப், பொன்னகர் வறிதாப் போதுவர்”
மணி. ௧: ௩௭-௪௧. (இ) கம்ப. அயோத்தி. ஆற்று. ௪௮.
(பிரதிபேதம்) * அருளி அக்கணவர், † விட்டமகவிர்,

முதலாவது பாலை. ௨௨

கங்க

௧௨ கூடினார் புரிந்து (க) குணனுணப் பூட்டோர்
சூடின ரிட்ட பூவோ ரன்னர்

எ - று: மனம் விரும்பிக் கூடின கணவராற் தங் குணத்தை றுகர்த்து
விடப்பட்ட மகளிர், முடிப்பார் முடித்துப்போகட்ட பூவை ஒப்பர், அந்நிலையை
தீர்த்துபார்; எ - று.

இவை “உண்டற் குரிய வல்லாப் *பொருளை” என்னும் (௨) சூத்திரத்தில்
உய்த்துக்கொண் டுணர்தலென்பதனாற் கொண்டாம்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாக் கு, அசை.

இது தனிச் சொல்.

௧௮ யாறு நின்னகத் தனையே னுனது

கொலைவெங் கொள்கையொடு † நாயகப் படுப்ப

‡ வலைவர்க் கமர்ந்த மடமான் போல

(௩) நின்னாங்கு வருடமென் னெஞ்சினை

யென்னாங்கு வாரா தோம்மினை கொண்மே

எ - து: நின்னிடத்து யானும் பயன்படாததன்மையையுடையேன், இனிக்கு வலைத் தொழிலிடத்துக் கடிய கோட்பாட்டோடே நாய் அமையாமற் சென்று தனக்கு உரித்தென்று || அகப்படுத்திக்கொள்ள அதற்கு உரித்தாகாது வலைவர்க்கு அமர்ந்துவிட்ட மடமான்போலே எனக்கு உரித்தாக யான் அகப்படுத்தவும் என்னாங்கு வாராமல் நின்னாங்குவரும் என் நெஞ்சினைப் பாதுகாத்துக் — கொள்; எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், வலைவர்க்கு இழிவும் தலைவர்க்கு அசைவும் பிறந்தன.

நின்னாங்கு என்னாங்கு என்பன நின்னுடைய கையிடத்து என்னுடைய கையிடத்து எனச் சுட்டுப் பொருள் (?) தந்தவாறுணர்க.

இஃது இனியான் எனத் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் ஒன்றும் பெற்று வந்த கொள்கை; இது “பாநிலைவகை” என்னும் (ஈ) குத்திராவிதி. (உஉ)

க. ஒரையாற் சன மொண்ணிதி யுண்டதே யென்னுமிடத்து உண்டதென்பதற்குக் கைக்கொண்டதென்று பொருள் கூறி “உண்டற் குரியவல்லா ப்பொருளை, யுண்டனபோலக்கூறலுமாபே” என்றதனால் உண்டதென்றார்; ‘குணனுணப் பட்டோர்’ என்றார்போல”என இப்பகுதியை இவ்வுரை யாசிரியர் மேற்கோள் காட்டினர். சீவக. ௧௧௧.

உ. தோல். பொருளி. கு. ௧௧. இந்தத் பக்கம் ௧௩௦: ௧-குறிப்புப் பார்க்க.

௩. (அ) காவற்பாங்கி னாக்கோர் பக்கமு மென்புழி, காவற் பாங்கினுக் சென்பதற்கு, காவற் பக்கத்தின் கண்ணே யெனப்பொருளும் ஆங்கென்பது இடங்குறித்து நின்றதென விளக்கமு மெழுதி ‘நின்னாங்கு வருடமென் னெஞ்சினை’ என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். இளம். தோல். அகத். கு. ௪௪. ‘ஒன்றாத் தமரினும்’. (ஆ) “நின்னாங்கு வருவது போலும்” மணி. ௧௧: ௪௭.

௪. தோல். செய். கு. ௧௫௧

(பிரதிபேதம்) * பொருளையும்” என்னும், † நாயகமெடுப்ப, ‡ வலையறகமாந்த,

|| அகப்படுத்திக்கொள்ள, + கொள்ளென இறந்தபாடு தோன்றக்கூறின.

௧௩௨

கலித்தொகை. ௨௪

(உசு) (க) கொஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டுக் கடுத்துந்தா
 மஞ்சிய தாங்கிக யணங்காரு மென்னுஞ்சொ
 ளின்றிக் கிளையாய் வாய்மன்ற (உ) நின்கேள்
 புதுவது பன்னாறும் பாராட்ட யானு

ரு மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி யதுதோ
 மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்

(ரு)பாயல்கொண் டென்றோட் * கனவுவா ராய்கோற்

(சு) நொடிநிரா முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
 கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ

க. இசையுள் பிரிதலுற்ற தலைமகன் குறிப்புக் கண்டு தலைமகள்
 கூறியதற்கும் (தொல். அகத். கு. சரு. 'எஞ்சியார்க்கும்' இளம்.)
 அந்தணர் பொருண் முடித்தற்காகத் துதுபற்றிப் பிரிதற்கும் (தொல்.
 அகத். கு. ௨௨. ௩௬.) தலைவன்க ண்கழ்ந்தது தலைவிநினைந்து தோழிகுக்
 கூறியதற்கும் (தொல். அகத். கு. சரு. ௩௬.) பிரியக்கருதிய தலைவன்
 பள்ளி யிடத்துக் கணவிற் கூறுத லாகிய வேற்றுநாட் டகல்வயின்
 விழுமத்துக்கும் (தொல். கற். கு. ௫. ௩௬.) படுகினை ழடியான் வந்தகலி
 வெண்பாட்டிற்கும் (தொல். செய். கு. ௧௧௦. பே.) மேற்கோள்.

“கொஞ்ச நடுக்குற மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி”
 என்பது பாராட்டினால் தலைமகன் பிரிவு தலைமக னுணர்ந்ததற்கு
 மேற்கோள். தொல். பொருளியல் கு. ௩௬. ‘செய்பொருள்’
 இளம். “கொஞ்சநடுக்குறக் கேட்டுமெய்வருந்தி” மணி. ௨௪: ௪.

உ. “நின்கேள், புதுவது றுடைத்தென வெண்ணி” என்பது
 தோழிகேட்பத் தலைமகன் கூற்று வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல்.
 செய். கு. ௧௧௧. பே. ௩௪.

கூ. (அ) அற்றொன்பது உறக்கத்தின்கண்வரும்† வாய்ச்சொலவு; அதுவும் எண்ண சொல்லின் வேறுபடுதலின் அரற்றென ஒரு மெய்ப்பாடாயிற்று; முன் உறக்கம்வைத்தலானும் பின் கனவுவைத்தலானும் இப்பொருள் உரைக்கப்பட்ட தென்று கூறி, “பாயல்கொண்டென்றோட் கனவுவா வாய்கோற்... ..செய்பொருண் முற்றுமளவு” என்பதனை அம்மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள் காட்டினர். இனம் பூரணர்; தொல். மெய்ப். சூ. ௧௨.

(ஆ) “காதல் பெருமையிற் கனவினு மரற்றும்” என்பது புறம் ௧௧௮: கையாறென்பது காதலர் பிரிந்தால் வருந் துன்பமும் அந்நிகரண பிறவுமென்று கூறி, “கொடிநிறைவல்லுவன் கொல்லே” என்பதனை அம்மெய்ப் பாட்டுக்கு மேற்கோள் காட்டினர். இனம் பூரணர்; தொல். மெய்ப். சூ. ௧௨.

(பிரதிமேதம்) * னெய்யான், † வாய்ச்சொர்வு.

முதலாவது பாலை. ௨ ௩

௯௩௩

௧௦ (க) விடுமருப் பிரியனை யிலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சரம் போகி (௨) 'நடுகின்ற
செய்பொருண் முற்று மனவென்ற ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் றம்பின்று
யாமுயிர் வாழு மதுகை † யிலேமாயிற்

௧௧ ரெய்யி றுறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னெய்யார் துவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று ‡ சொல்லென் னுயிர்.

இது தலைமகள் தறிப்புக் கண்டு பிரிவனென ஐயுற்றுக் கெட்கின்ற தலைவி அக்காலத்துத் தலைவன் கனவின் அரற்றினமைகேட்டுப் பொருள் வயிற் பிரிகின்றனெனத் துணிந்து ஆற்றினாய்த் தொழித்தம் சொல்லியது.

இது “மேலோர் முறைமை நால்வரித்து முரித்தே” (௩) என்பதனால் அந்தணன் அறங் கருதித் தாழ்ந்திரிந்து அவ்வாசந் செய்த பூகணை வாங்கித் கொண்டு வருதற்குப் பிரிகின்றதென்று கொள்க. இது “வேற்று நாட் டகல்வயின் விழமம்” (௪) கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்.

இன்றிற்களவியை யுடையாய்! நெஞ்சு நடுக்கமுறும்படி பலகாலங் கேட்டும் கேட்டஅதனை உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயுற்றும் தாம் அஞ்சியிருந்த பொருள் தாம் கேட்டபடியிலே மெய்யாய் வருத்தமாமெனும் பழமொழி. அறுதியாக உண்மை; அஃது எங்குளையென்னில், நின்னுடைய || உறவானவர், பலகாலும் புரியதொன்றாக என்னைப் பாடாடுகையினாலே யாலும் இப்பாடாட்டில் ஒரு பிரிவைபுடைத்தென்று கருதி அப்பிரிவை ஆராயா நிற்க, (௫)ஐந்துவகையாகக் கூட்டின மரசில்லாத வண்மையையுடைய

க. இதெலென்பது இவ்வாறே குத்துவென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) “எயிறு படையாக வெயிற்கத் விடாஅ” என்னும் புறம். ௩. மூலமும் அதனுடையும் (ஆ) “இமெருப் பியானையு ரிருது பன்னன் பால்” உத்தரகோச. நனசக்கர. ௧௬. என்பதும் வலிபுறுத்தும். (இ) “இமெருப் பியானை யெறிந்த வெற்கே” புறம். ௩௦௩: ௬. பிரதிபேதம்.

உ. “நடுகின்று செய்பொருண் முற்று மளவென்றார்” என்றவின் எத் துணையும் அணித்தாக மீள்வென்ற தாமென இதனை அந்தணன் சீதுசெய்து பொருளீட்டிதற்குப் பிரியும் தாழ்ந்திரிவிற்கு மேற் கோள் காட்டினா, இவ்வுரையாசிரியர்; தொல். சற்பியல் ௫. ௪௬.

௩. தொல். அகத். ௫. ௨௬. ச. தொல். கற். ௫. ௩.

இ. “சிறப்பினை, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, சேணம், -ஐந்துதவி தாமிவை யோ றாந்து”

(பிரதிபேதம்) `நடுகின்றென், † இலமாயிற், ‡ கொல்லென, || உறவானவன்,

படுக்கையிற் புணர்ந்த புணர்ச்சிபிடத்தே என் (க) தோளிலே துயில்கொண்டு
கனக்காண்கின்றவர், ஆராய்ந்த கோற்றொழியுடைய செறிந்த தொடி
யணிந்த முன்கையினைபுடையான் கையாறுமிகாள்ளாளாய்க், குத்துங் கொம்
யினைபுடைய யானை நீர் வேட்கையினாலே விளங்குகின்ற பேய்த்தேரின்
பொருட்டு ஓடும் கெடுமையில் வெய்யகரத்தைப் போய் இரு பெரு
வேந்தரையுஞ்சுந்துசெய்வித்தற்கு நடுவாகநின்றாசுந்துசெய்வித்தபின்னர் யாம்
பெறுதற்கு உரியவாய் அவர் எமக்குச்செய்யும் பூசனையாகிய பொருள் அவர்

தந்து முடிபுமனவும், தனக்கு வரைவினைபுடைய இல்லறத்தையுங் காத்துச்
செந்தியையும் பாதுகாக்க வல்லனோவென்று கூறினார்; ஆய்ந்த இழையினை
புடையாய்! நவ காதலர் கூட்டத்திற்கு இடையிடாகக் கொண்ட காரியம்
பொருள்வயிற் பிரிவாயின், யாம் தம்மைப் பிரிந்து உயிர்வாழும் வலியிலே
மரையின், இனி, அவன் மார்பிற் றொய்யிலை நெகாதவர் இப்பொழுது துறந்
தாரென்று நொய்ய மகளிர் கூறும் பூழி தம்மிடத்தே நிற்ப, என்னுயிர்
தம்மோடேகூடப் பேரூற்றென்று சொல்; * எ - று.

கொஞ்சநடுக்குறக் கேட்டது இவ்வாலிலே பேயுண்டென்று கேட்டாற்
† போல்வது. இன்னினவி, பின்பு காரியத்தில் இனிய கிளவி; திகிலினவி,
கேட்டகாலத்தில் இனிய கிளவி.

கனவுவாரென்றது தொடங்கி என்றொன்ற துணையும் கனவென்
னும் மெய்ப்பாடு. கையாறு. உயிர்ப்பின்றி வினையொழிந்தயாதல். தொய்யி
லவரெனக் கூட்டுக.

போயின்றென்ற குற்றகரம் இன்பெற்று டீனகன் திரியாமல் நின்றது;
தெளிவுபற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறினான்.

இதனால், நலையிக்கு || இழிவும் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சீருத் தனையுஞ் சிவையாமற் பன்னீரடியின் இகந்து ஒரு பொரு
ஊதலாத சீர்வணகக் கலிவெண்பா. (உரு)

(உரு) (உ) வயக்குறு மண்டிலம் வடபொழிப் பெயர்பெற்ற
முதத்தவன் மக்களுண் முதியவன் புணர்ப்பினு
லையொன் றுலகேத்து மாசர்க ளகத்தராக்
கையுனை யரக்கில்லைக் கதமெரி சூழ்ந்தாங்குக்
இ களிதிகழ் கடாஅத்த கடுங்களி நகத்தவா
முனிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழ

லொள்ளுரு வரக்கில்லை வளிமக னுடைத்துத்தன்
ஊர் ளத்துக் கிளைகளோ யெப்போகு வான்போல

க. கலி. உஉக : கடு ஆம் அடிக் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. இச்செய்யுள் தரவு பன்னிரண்டடியான் வந்ததற்கு மேற்கோள்.
தோல். செய். கு. உஉக. 'போக்கியல்' இனம்.

பிரதிபேதம்) * எனத் தோழிக்குக்கறினான், † போல்வான், ‡ இனத்தாற்றிரியாமல்,
|| இழிவுபிறத்தது; தோழிக்கு அச்சம் பிறத்தது.

முதலாவது பாலை. உச

கருநீ

வெழுவுறழ் தடக்கையி னினங்காக்கு மெழில்வேழ

க0 மழுவஞ்சுழ் புகையழ லதர்பட மிதித்துத்தன்
குழுவொடு புணர்த்துபோன் குன்றமல் வெஞ்சுர
மிறத்திரா லையமற் றிவணிலைமை கேட்டியின் ;

கக. மணக்குங்கான் மலரன்ன தகையவாய்ச் சிறிதுநீ
தணக்குங்காற் கலும்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ
சிறப்பச்செய் துழையராப் புகழ்பேற்றி மற்றவ்
புறக்கொடையே பழிநூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்;

கஎ. சங்குநீ ரளிக்குங்கா மிறைசிறந் தொருநாணீர்
நீக்குங்கா னெகிழ்பேகும் வலையெனவு முளவன்றோ
செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ
ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல்;

உக. ஒருநாணீ ரளிக்குங்கா லொளிகிறந் தொருநாணீர்
பாராட்டாக் காற்பசக்கு னதலெனவு முளவன்றோ
பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பீடியலார் தொடர்புபோல்;
எனவாங்கு;

உச. யாரிற் கூறுவ தெவனுண் டெம்மினு
நீநற் கறிந்தனை நெடுந்தகை வானந்
துளிமாறு பொழுதினில் வுலகம் போலுநின்
னளிமாறு பொழுதினில் வாயிழை கவினே.

இது பரிவுணர்த்தப்பட்ட கோழி நீ பரிந்தாற் பீடியலார் தொடர்பு
போல நம்மை வலி தூற்றுவன இவ்வகைப்பட்டன சிலவுளவேனந்
தலைவி தூற்றமை கூறிக் செலவழங்குவித்தது.

இதன் பொருள்.

(க)வழக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுண் முதியவன் புணர்ப்பினு

6. சேவகையான் வருவது கலியடி தனை விரவி வருதற்கு “வயக் குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற” என்பது மேற்கோள். நோல். செய் கு. ௧௧. ௪௪.

கருள்

கவிதொகை. ௨௫

•(௧) லைவரென் றுலகெஞ்ஞ மாசர்க ளகத்தராக்
கைபுனை யரக்கில்லைக் கதழெரி சூழ்ந்தாங்குக்

தி களிதிகழ் கட்டி அத்த கிங்களி நகத்தவா

(௨) முனிதழை யுயர்ப்பை முற்றிய முழங்கழ

லொர்நரு (௩) வரக்கில்லை வளிமக னுடைத்துத்தன்

னுள்ளத்துக் கிளைகளை யெப்போகு வான்போல

வெழுவுறழ் தடக்கையி னினங்காக்து பெழில்வேழ

க0 மழுவஞ்சும் புகையழ லதர்ப்பட மிதித்துத்தங்

குழுவொடு புணர்ந்துபோங் குன்றழல் வெஞ்சர

(௪) மிறத்திரா லையாற் நிவணிலைம கேட்டமின்

எ - று: வடமொழிப் பெயர்பெற்ற வயக்குறு மண்டிலம்போல
முடிந்தவனுடையமங்களுள் சூத்தனரினோதனன் சூட்சியாலே, ஐவரென்
உலகத்தார் புகழும் தன்மபுத்திரர் முதலியோர் உள்ளேயாகத், கையாளே
புணையப்பட்ட அரக்குமாளிகையை விளைந்து கெடுப்புசூழ்ந்தாற்போல
களிப்பு விளங்குகின்ற மடித்தவாகிய கடிய களிறுகள் உள்ளேயாக, உலர்ந்த
மூங்கிலையுடைய உயர்த்த மலைநாச சூழ்ந்த முழங்குகின்ற அழலைக், கிளை
யத்தை + மாடபடுகின்ற தடக்கையினையுடைய + தம் இனத்தைக் காக்கும்
அழகினையுடைய வேழம், புகையழலையுடையதாக்கிய ஒளியிய உருவத்தினை
யுடைய அவ்வரக்கில்லை அந்த வீமசேனன் அழித்துத் தன் உளத்திற்குப்
|| பொருந்தின சுற்றத்தோடே பிழைக்கப் போகின்றவனைப்போல, அதர்ப்படம்
படி மிதித்துத் தம்முடைய திரளோடே கூடிப் போதும் காட்டுப் பரப்புச்
சூழ்ந்த குன்று அழலும் வெய்தாகிய சுரக்கை இறப்பிராயின், ஐயனே!
பின்னை இவனுடைய நிலைமையைக் கேட்டாக; எ - று.

- க. (அ) “கூரெரி வளைக்கப்பட்ட, பஞ்சவர் போலின்ற பகட்டினப் பரி-
தீர்த்தான்.” கீவக. கஉ௩௭. (ஆ) “மும்மதக் களிவேழ மூடிய வி-
சுத்துச், செம்மணித் துறையுன்னாற் சேவகங் கொண்டொழிந்து, ச-
மைகொண் டொளிக்கிரகச சோதியைத் தழுவென்னு, விம்மென வீ-
ணைப்போ லினத்தொடு மிரிவன வால்” பேரூர். காமதேனு. ௧௦.
- உ. சேவகை மேற்கதுவாய் மோனைக்கு “முனிகழை.....முழங்கழல்
என்பது மேற்கோன். நோல். செய். கு. கஉ. ௩௪.
௩. இச்செய்தி உய்வதற் குய்யயா விடமில்லை யென்பதற்கு “அரக்கி-
லுட், பொய்யற்ற வைவரும் போயின ரில்லையே, யுய்வதற்குய்யா
விடம்” என உதாரணமாக்கப் பெற்றுள்ளது. பழ. உ௪௦
௪. தஞ்சை. உஉ௪ விசேடவுரையில் “வாரன்மின் ஒருமை பன்மை
மயக்கம்; என்னை? வயக்குறமண்டில மென்னும் பாலைக்கலியில்
‘இறந்திரா லையமற் றிவணிலைமை கேட்டியின்’ என்றனபோலக்
கொள்க” என இப்பகுதி மேற்கோளாக வந்துள்ளது; ஆராய்க.
- (பிரதிபேதம்) * கிசியோடு † மாறுபடுகின்ற, ‡ தன், || பொருள்நியமன் சுற்றத்தோடே

முதலாவது பாலே. உ௪

,கி.௩.௭

வடமொழிப்பெயர் பெற்ற வயக்குற மண்டிலம் போலும் முகத்தவ
 னென்றது, (அ) ஆதித்திரி (உ) பகனென்னும் வடமொழிப்பெயரைப் பெற்ற
 வினங்குதலும் ஆதித்தனைப் போலும் முகத்தைபுடையவனென்பது. அவன்
 தான் குருடாயினமயிற் பிறரைக்காணாதவாறுபோல இவனும் பிறரைக்
 காணாத முகத்தைபுடையவனென்றவாறு. என்றது திருதராஷ்டிரனை. இனி
 வினக்கமுற்ற (ங) கண்ணாடியின் பெயரை வடசொல்லாகிய பெபராற் பெற்ற
 முகத்தவன் என்றலுமாம். அது (ச) தர்ப்பணானனென்னும்பெயரை. அது
 பிறரைத்தான்காணாதவாறுபோல இவனும் பிறரைக்காணாநென்றதாம். இனி,
 வினக்கமுற்ற காடெனக்கின்ற அச்சொல்லினைத் திருதராஷ்டிரனென்னும் வட
 மொழிப் பெயராலே தமிழ்ச்சொல்லாகத் திரித்த ததராயனென்னும் பெயர்
 பெற்ற, பாண்டுவக்கு முத்தவனென்றும் (?) உடைப்ப.

முற்றிய முழங்கழலை இனங்காக்கும் வேழம், புனையழலைபுடைய
 அவ்வாக்கிலை அவ்வளிமகன் உடைநீதுக் கிளைகளோடே போவான்போல
 அதர்பட மிதித்துக் குழுவொடு புணர்ந்துபோஞ் சுரமென்க. அழலை
 மிதித்துப் போமென முடிந்தது. அழுவாங்குழ் குன்று அழல்சுரமென்க. இது
 சாத்திற்கு அடை.

(இ)ஐய! கேண்மினென்பது, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். ஆயில், ஆலென
 விகாரமாயிற்று.

இது தாவு.

க. “வழுவில் சிறப்புவாய்ந்த வடசொற் பெயரால் வினங்கு, மழல்வெம்
 பருதி வதனத் தரசற் கண்டானன்றே” பாசு. (கௌ) அக்குருகனை. ங.

உ. சிவபெருமானேவலால் தக்கன்வேள்வியை அழிக்கச்சென்ற வீரபத்திர
 ராயனாவல் ஒறுக்கப்பட்ட தேவர்களில் ஆதித்தா வகையின்கண்
 அரியமா பூடா பகனென்னு மூவருள், பகனென்பவன் கண்ணீழந்தா
 னென்பது புராணகதை; (அ) “பகன்கண கொண்டார்” தே. (ஆ)
 “பகன்றாமரைக்கண கெடக்கடர் தோன்” கோவையார். கஅச.

ங. மண்டிலம் - கண்ணாடி; “கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை,
 மையறு மண்டிலம்போலக் காட்ட” மணி. உறு: கஉச - எ.

ச. “முருர வானனனும்” சம்பவ. ககடு. “முகமுரு ரம்புரை முதலொடு”
 வாரணுவந.கௌ. “ஆடித் திருமுகமன்னவன்” அருச்சுனன்றவ. ககடு.

“குருரானன்மைத்தனும்” “ஆடிமுதத் தரசினுக்கும்” பதினெட்டாம், ௧௯௪. ௨௩௬. என்னும் பாரதச் செய்யுட்களும் இக்கருத்துப் பற்றி வந்தன.

இ. “ஜயகேன்மின்” கலி. ௨ : ௧௦; பக்கம், ௧௧ : ௩ - குறிப்புப் பார்க்க. (பிரதிபேதம்)* அதுகொள்ளும், + நிரித, தர்ப்பனனென்றும், || நிரித, + தாபுனென்றும்.

18

க.க. அபி

கலித்தொகை. ௨௫

க.க. மணக்குங்கான் : பலரன்ன தகையவாய்ச் *சிறிதுநீர்

(க) தணக்குங்காற் கலுழ்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ

(உ) சிறப்புச்செய் துழையராப் + புகழ்பேத்தி மற்றவர்

(ஈ) புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்

எ - து: தம்மிடத்தே இருந்தாராக அவர்களுக்குச் சிறப்புக்களை செய்து புகழ்த்துவாழ்த்தி அவர் எழுந்த அளவிலே அவர்களுள்ள பழிகளை பலர்க்குங் கூறும் புறங்கூறுவாருடைய உறவுபோல நீர் கூடியிருந்த காலத்துச் செவ்வியைத் தோற்றுவித்து மலரையொத்த தகைமையினை யுடைவாய்ச் சிறிதுபொழுது நீர் பிரியுங்காலத்து நும் பழியைத் தூற்றி அருலமையாத கண்ணெனவுஞ் சில பகை உளவன்றோ? எ - து.

அப்பலையைப் பேணுவ் கண்ணெனவு மென்றது “கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை” (ச) எனப்பட்டும் + பஷையாயிருக்குமென்னுவ் குறிப்பிற்று.

க.க. ஈங்குநீ ரளிக்குங்கா விறைசிறந் தொருநாணீர்

நீங்குங்கா || நெகிழ்போடும் வளையெனவு முளவன்றோ

(ஈ) செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ

+ ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல்

- க. “தணத்தல்” நீக்கம் குறித்து வருதற்கு “தணக்குங்காற் கலம்பாளுக் கண்ணெனவு முளவன்றோ” என்பது மேற்கோள்; தொல். டிரி. கு. எக. ‘அன்னபிறவும்’ தெய்.
- உ. (அ) “நட்டார்ப் புறங்கூருன் வாழ்த னெயினிதே” இளியது. உ௦. (ஆ) “முன்னின் றெருவன் முகத்தினும் வாயினுங், கன்னின் றுருகக் கலந்துரைத்துப் - பின்னின், நிழித்துரைக்குஞ் சான்றோரை யஞ்சி யே தேவர், விழித்திமையா நின்ற நிலை” அற. சக. (இ) “புறங் கூற்றாளர்” என்பதற்கு. “சிறப்புச் செய்துழி உழைநின் றுபுகழ்த்து அவர் புறக்கொடையிற் பழிதாற்றுவார்” என இவ்வடிகளின் சொற்பொருளை உட்கொண்டு அடியார்க்கு எல்லார் எழுதி யிருத்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. சிலப். இ: கநக.
- ங. “தம்பி புறக்கொடைகாதது நிற்ப” கம்ப. மாயாசனக. உ௩ என் பதனாலும் புறக்கொடை பென்னும் சொல்லின் பொருளை ஆராய்க.
- ச. நான்மணி. இச.
- இ. (அ) “நிறைந்தோர்த் தேரு நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்பு, பயனின் மையிற்ப் பற்றுவிட் டொருந், நயனின் மாக்கள்” ஆகம். எக. (ஆ) “காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து, மேலாடு மீனிற் பலராவ- ரேலா, விடொருவ ருற்றக்கா லீங்குன்ற நாட, தொடர்புடையே ரதிபேதம்” | நெய்தல், + புகழ்போற்றி. | பகையாமென்னும், || கெழபோகும், + ஒல்கத்த எல்லா வுணர்விலா.

முதலாவது பாலை. உச

கநக

எ - து: ஒருவர்க்குச் செல்வமுண்டானீ இடத்து நீங்காதிருந்து அவ ருடைய செல்வத்தை நுகர்ந்து பின்னை அவர் (ச) மிடித்தகாலத்து அவர்க்கு ஒன்றை உதவுதலில்லாத அறிவில்லாதாருடைய உறவுபோலே நீர் இவ் விடத்தே கூடியிருந்து அருள்செய்யுங்காலத்து இவர்கு உண்டாகிய அழகைத்

மென்பார் சிலர்” (இ) “இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்” (ஈ) “உண் டாய போழ்தி னுடைந்துழிக் காகம்போற், றெண்டா யிரவர் தொருபலே—வண்டாய்த், திருதருங் காலத்துத் தீதிலிரோ வென்பா,

ரொருவரு மிவ்வுலகத்தில்” (உ) “வாழாதார்க் கில்லைத் தமர் ” நாலடியார் ௧௧௩, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௯௦. (ஊ) “கெட்டறிப கேளிரா னுய பயன்” நானிமணி. இ. (எ) “கடையாயார் நட்பேபோற் காஞ்சி நல் றூர, வுடைய விளநல முண்டாய்” தீணைமொழியைம். ௩௩. (ஏ) “கெட்டார்க்கு நட்பாரில் லென்பதோ நெஞ்சேநீ, பெட்டாங் கவர்

பின் செலல்” துறன். ௧௨௯௩. (ஐ) “முட்டின் றொருவ ருடைய பொழுதின்க, ணட்டிற்றுத் தின்பவ ராயிரவ ராபவோ, கட்டலர்தார் மாற்ப கலியூழிக் காலத்துக். கெட்டார்க்கு நட்பாரோ வில்” பழ. ௧௯. (ஓ) “அற்ற குளத்தி லறுநீர்ப் பறவைபோ, லுற்றுழித்தீர்வா ருறவல்லர்” முதுரை. (ஔ) “பொருள்கை யுண்டாய்ச செல்லக் காணிற் போற்றியென் தேற்றெழுவ, ரிருள்கொ டுன்பத் தின்மை காணி லென்னேயென்பாருமில்லை.” திருவாய்மொழி. (க.) ௧: ௩. (ஒள) “தொழுக னாயினுத் துற்றுடையானைப், பழமரஞ் சூழ்ந்த பற வையிற் சூழ்ப, விழுமிய ரேனும் வெறுக்கை யுலந்தாத், பழமரம் வீழ்ந்த பறவையிற் போப” வணையாபதி. (ஃ) “நறிதாநல் லமிர் துண்ண நல்கலிற், பிரியாவின் னுயிர் பெற்ற பெற்றிதா, மறியாரோ நமனா தன்றெனிற், சிறியாரோ வுபகாரஞ் சிந்தியார் ” கம்ப. அர சியற். ௬. (அஅ) “வார்க்குறு வனைகழற் றம்முன் வாழ்ந்தநாள், சீர்க் குற வாயிடைச செறுநர் சீறிய, போர்க்குற வன்றியே புருந்த போ திவ, னார்க்குற வாகுவ னருளி னுழியாய்.” கம்ப. விபீடண. ௬௬. (ஆஆ) “உள்ளபோ தினிதுண்டிலாதபோ தவரோ, நெறுவிட் றறுமிடந் தேடு, மொன்றிய ரல்லா ருறவுபோல்” இராமா. சிதைவனம் புகு. ௧௮. (இஇ) “வாழ்த்தார்க் குறவு வழியினு முளதாந், தாழ்த்தார்க் குற விலை துமரினும்” புலவாரந். (ஈஈ) “படைப்பதற்கே யரிய பொருள் கொண்டார்க் கல்லாற் பயன்பயவாத், துடைப்பதற்கே யரும்வறுமை யவர்க்கொன் றுண்டோசுற்றமதே” தேய். மகவருள். ௬௨.

க. துறன். ௧௨௯௩-இன் விசேடவுரையில் “ஒல்கிடத்துலப்பிலா வுணர்வில் லார் தொடர்பாயிற்று நின்றொடர்பென்பதாம்” என இவ்வுரைக்கு மூலமாகிய அடியை அமைத்தெழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறிதற் பாலது.

தா[ன்](மு)ம் பெற்று இறையிலேசிறந்துகாட்டி ஒருநாள் நீர்பிரியுங்காலத்துத்
தோன் மெலிகையினாலே தா[ன்](ம்) உதவிசெய்யாது கழன்றுபோம் வளை
பெனவுஞ் சில பகை உளவன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப்பேணும் வளைபெனவுமென்றது (க) சிறந்து அழகுதருமாயி
னும் பகையாயிற்றென்னும் குறிப்பிற்று.

உக ஒருநாளை ரளிக்ஞங்கா லொளிசிறந் தொருநாளீர்
பாராட்டாக் காற்பசக்கு நதலெனவு* முளதன்றோ
பொருத்திய (உ) கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பிடிலார் தொடர்புபோல்

எ - து: இருவர் மனமும் பொருத்திய நட்பாலே அவன்கூறிய மறைப்
பொருளை அறிந்து அம்மறைப் பொருளை அவன் கீங்கினார் பிறர்க்கு இருந்து
சொல்லும் பெருமை யில்லாதார் உறவுபோலே ஒரு நாள் நீர் அளிசெய்யுங்
காலத்தாறும் அளிக்குத் தானும் கூடினும்போன்று ஒளி யிக்கு ஒரு நாள் நீர்
அளியாக்காலத்து றும்முடைய குணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்துப் பசந்து
காட்டும் நதலெனவும் ஒரு பகை உண்டன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப் பேணும் நதலெனவுமென்றது, சிறப்புறுப்பாய் அழகு
கொடுத்தற்கு உரியது பகையாயிற்றென்னும் குறிப்பிற்று. மெய்யெல்லாக்
கோலஞ்செய்தாலும் நுதற்குத் திலகம் முதலியன தீட்டாக்கால் அவை கோல
மாய்த்தோன்றாததன்மை நுதற்கு உளதாகலின், † அது சிறப்புறுப்பாயிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு; எ - து: என்று; எ - று. ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உக (ங) யாநிற் கூறுவ தெவனுண் டெம்மினு
நீநற் கறிந்தனை நெடுந்தகை (ச) வானந்

க. “விரும்பிய குழைதொடி யின்செய் கண்டிகை, மருககிறச் சுமப்பினும்
வளைகைக் கில்லெனி, னரும்பிய முலையினர்க் கழுகுண் டாகுமோ”
திருவிடை. வளையல். உச.

உ. “நட்டான், மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச்செல்க” நாலடி. உக. ௦.

ந. “யாநிற்கூறவு மெமகொன்னா யாபினை” கலி. ந. ௧௧.

ச. (அ) “வானத் துளிகோக்கி வாழுமுலகம்” (ஆ) “மழையின்றி மாநிலத் தார்க்கில்லை” நானிமணி. ௨௮, ௪௮. (இ) “வானோக்கிவாழு முலகெல்லாம்” துறன். ௫௪௨. (ஈ) “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்த, னளியின்மை வாழு முயர்க்கு” துறன். ௫௫௭. (உ) “வானோக்கி நிற்குமுலகென்னவும்” கந்த. திருநகர்ப். ௧௨. என்பவையும் (ஊ) “தாமகேது புவிக்கெனத்தோன்றிய” கம்ப. மந்தனாரும்ச்சி. ௨௧. என்பதும் (எ) “விசம்புமெய்யகல” “என்பதற்கு” மழையில்காமைக்கு உற்பாதமாகிய தாமத்தோற்றமின்மையான், ஆகாயவெளி தன்வடிவு

(பிரதிபேதம்) * உளவன்றோ, † நெப்புறுப்பாயிற்று.

முதலாவது பாலை. ௨௫.

‘௧௪௧

துளிமாறு பொழுதினில் வுலகம் போதுவின்
 னளிமாறு பொழுதினில் வாயிழை கவினே

எ - து: யாம் நினக்குக் கூறுகின்ற வார்த்தையால் என்னபயன் உண்டு? எம்மினும் காட்டில் அப்பகை யுண்மையை நீ ஈன்றாக அறிந்தாய்; அதுவுமன்றி, கெடுத்தாய்! இந்த ஆராய்ந்த இழையினையுடையாளாகு, நீ அளித்தலை நீங்குங் காலத்து இவ்விடத்து வானந் துளிமாறுபொழுது இவ் வுலகம் கெடுமாறுபோலக் கெடுங்காண்; அதனை உட்கொள்ளாய்; * எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது பெருமைக்கெல்லை கூறிய பன்னிராடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா. (௨௪)

(௨௫) (க) ஒருகுழை யொருவன்போ ளிணர்சேர்ந்த மரையுமும்
 பருதியஞ் செல்வன்போ னனைபூழ்த்த செருந்தியு

மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிஞ்ஞார்க்குங் காஞ்சியு
 மேனோன்போ னிறங்கிளர்பு கஞலிய ஞாழலு

கு மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமு மாங்குத்
 தீதுதீர் சிறப்பி னைவர்க ணிலைபோலப்
 போதவிழ் மாத்தோடு பொருகரை கவின்பெற
 நோதக வந்தன்று விளவேனின் மேதக ;

க பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்துத்
 தொல்கவின் றெலைந்தவென் றடமென்றோ ஞுள்ளுவா
 ரொல்குபு நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
 வெல்புக முலகேத்த விருந்துநாட் றெபைவர் ;

பண்டையில் அகன்றும்போலத்தோன்ற என்றவாறு' பதிற். ௧௬-௧௭.
 என்ற வுரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

க. பகைமேற்சென்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடுகாத்து அதன்கட் டன்
 னெறிமுறைமை அடிப்படுத்தப் பிரிந்ததற்கு இச்செய்யுளை மேற்
 கோள்காட்டி “ இதனுள் ஒல்குபுநிழல் சேர்ந்தார்க்கெனவே,முன்னர்
 ஆள்பவர்கலக்குறுத்த அலைபெற்றுப் பின் தன்னையிழலாகச் சேர்ந்தா
 ரென்பதாலும், அவர்க்குப் பின்னர் உலைவு பிதவாமற் காத்தா
 னென்பதாலும், விருந்து நாட்டென்பதனால் திறைபெற்ற புதியநா
 டென்பதாலும் பெற்றும்; ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க.
 ஏதினாடு - புதியநாடு; ஆறின்றிப் பகைவர்பொருளை விரும்பின நாட்
 டென்றும் அவரையகன்ற நாட்டென்றும் பொருள்கூறுக. செருவின்
 மேம்பட்ட என்றது, நாடுகளை. அதனாற்பெற்ற வென்றியெனவே நாடு
 திறை பெற்றமை கூறிற்று.” என்பர் ஈச். தொல். அகத். கு. உஅ.

(பிரதிபேதம்.) * என்னுள்.

கசஉ:

கலித்தொகை. ௨௬

கந. திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை
 வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவ தருளுவார்
 நசைகொண்டு தந்நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
 மிசைபார் துலகேத்த வேதினாட் றெபைவர் ;

கன அறல் சாஅய் பொழுதோடெம் மணிதூதல் வேறுகித்
 திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை பருளுவா
 ருறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
 யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றாட் டிறைபவரீ ;

உக எனநீ ;

தெருமால் வாழி தோழிநங் காதலர்
 பொருமுரண் யானையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர்
 செருமேம் பட்ட வென்றியர்
 வருமென வந்தன்றவர் வாய்மொழித் தூதே

இது “மேவிய சிறப்பி னேறோர்” என்னும் (க) துத்திரத்தில் பகை
 மேற்சென்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடு காத்து அதன்கண் தன்னேறி
 முறைமை அடிப்படுத்துவதற்குப் பிரிவனென்றலின், பிரிவின்கண் தலை
 வன் இளவேனிற் காலத்திற்ந்துப் பிரிய, அக்காலவரலின்கண் தலைவி
 ஆற்றனாய் அவர் நமக்த அநுளுங் காலையில் அநுனர்கானேன்றித்,
 தோழி, அவர்வாவிந்த இக்காலம் தூதாயன்றே வந்தது? நீ ஆற்றுவாயாக
 வென வற்புறுத்தியது.

இதன்பொருள்.

(உ) ஒருகுழையொருவன்போலினர் சேர்ந்த (ஈ) மர அமுல்

க. நோல். அகத். கு. உஅ.

உ. (அ) “ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்சேர்ந்த மராஅழும்” என்பது முத்தக்குமுதல் உவமமாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். உவம. கு. கூ. ‘முதலுஞ் சினைபும்’ இளம். (ஆ) “நாஞ்சில் வலவ னிறம் போலப் பூஞ்சினைச், செங்கான் மராஅந் தகைந்தன” கார், கக. (இ) “பரசிலை செறிந்த பசங்காற் கழையொடு, வால்வீசேர்ந்த மராஅங் கண்டு, கொடியோன் முன்னொடு நின்றனனமென” மணி. கக: எடு-எ. எனவும் (ஈ) “மராமெனமருளுமேனி வள்ளலோடு” (உ) “வெறித் துணர் மரம்புரை வெள்ளைமேனியான்” பாகவதம், (கௌ) அரவின் மேலாடிய. க. சாம்பன்மணம்புரி. சஅ. எனவும் வந்திருத்தல்கொண்க. (ஊ) “ஒருகுழை யொருவன்போல்” என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு, தொக்கவழித் தொகாது நின்றும்போலப் பொருளுணர்ந் தற்கு மேற்கோள்; தொல். எச்ச. கு. கள. கச்.

ங. மராஅம் சுரத்திற்கும்வேனிற்றமுரியதென்பதையும் வெள்ளிய பூக் களையுடையதென்பதையும் (அ) “வலஞ்சரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ்

(பிரதிபேதம்.) * அடிப்படுத்தியதற்கு, † காலத்ப.

முதலாவதுபாலை. உரு

கசாங்

(க) பருதியஞ் செல்வன்போ ன்ணையூழ்த்த செருந்தியு

(உ)மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிளிறுர்க்குங் காஞ்சியு

(ங) மேனோன்போ னிறங்கிளர்பு களுலிய ஞாழலு

மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமு *மாங்குத் திதுநீர் சிறப்பி (ச) னைவர்க னிலைபோலப்

புதுவீ” அகம். அங. (ஆ) “வேனப்பூத்த மராஅங் கோதையோடும்” தே. (இ) “கோட்சுரும் பரற்று நாட் சுரத் தமன்ற, செங்கான் மராஅத்துக் குறுஞ்சினைபற்றி, வலஞ்சரி வாவினர் கொய்தற்கு நின்ற, மன்னன்” ஐங்குறு. ஈ.அங. (ஈ) “செங்கான் மராஅத்து வாவினை றிடையிடுபு” முருகு. ௨.௦௨. (உ) “கருங்கான் மராஅத்து வைகு சினை வான்பு” ஐங். ஈ.கக. (ஊ) “பரியல் பொரியரை மராஅத்து வாவினர்ச சரிமலர்” யா. வி. து: சச. மேற்கோள். (எ) “சங்கீர்த்த துகளேபோன், மரவீம்பாவை வயிரூரப் பருகி வாடையதுநடப்ப” சீவக. உசகௌ. என்பவை வலியுறுத்தும்.

க. “குழந்தை வெண்மதி மிலைச்சிய குருசசடைக் குழகா, விழந்த பல்லினை யெய்துவா னிரவியெற் பிழம்பு, பொழிந்த சேயொளித் தேரோடும் புக்கதே போலும், வழிந்து தேன்கமழ் மலர்த்திர டதைந்த தண் செருந்தி” காஞ்சி. திருநகணபுதைத்த. கடுக.

“பருதி” கம்ப: திருவயிடேச. உ. வில்லி. திருட்டிணன். அசு.

உ. (அ) “கரைத்துறு தண்பூங் காஞ்சிகள் சாணகக் காமோச்சி, விரைத்த கரும்பைத் தைவரு தோற்றம் விரிதார்வண், டிரைத்தெழு திண்டோட் கேள்வரொ டே மினையார்மே, னிரைத்தமர் செய்வான் வேள்சிலை பற்று நிகழ்விறுல்” (ஆ) “பருப்புழைக்கரக் களிற்றரிப் போர்வையம் பகவ, பொருப்பு மாதாட ஓட்டயர் பொலிவினைக் கேளாக், கருப்பு வில்லி னினிப்பய மின்றெனக் கனைகள், விருப்பி நெய்யவர் திட்டதே வீழ்ந்தது காஞ்சி” காஞ்சி. திருநாட்டு. ககசு. திருக்கண் புதைத்த. கடுஅ. (இ) “நீனே நுயர்த்த கொடிவெந்தனை” நீலக. சு.

ந. (அ) “சினங்கொள் வாளராத் தொடையல்குழ் செஞ்சடைக் கூத்தா, வணங்க வேனெனுந் தமையனுக் கணிபுருத் தருகென், நினங்கொள் வான்றவ மியற்றுவா னவனுடை யினவன், மனங்கொள் காதலின் வந்தெனத் திகழ்ந்தது ஞாழல்” காஞ்சி. திருக்கண். கசு௦. (ஆ) “ஏனோர்க்கிசைப்பின்” பெருங். (ங.) கசு. உஅரு.

ச. “செங்கதிர் மேனி யான்போ லவிழ்ந்தன செழும்பலாச, மங்குலார் செல்வன் போல மலர்ந்தன காஞ்சி திங்கட், புங்கவன் போலப் பூத்த பூஞ்சினை மாவஞ் செங்கை, யங்கதி, ராழி யான்போ லலர்ந்தன விரிந்த காயா” என இதனிழலாய்வரும், ‘செய்யுள் இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலது; திருவினை. தருமிக்கு. கஉ.

(பிரதிபேதம்.) * ஆங்கத்.

கூச்சு

கலித்தொகை. உசு

போதஹிழ் மரத்தொடு பொருகரை கலின்பெற

நோதக வந்தன்றா லிள்வேனின் மேதக

எ-து: நீர்பொருளின் தகையினிற்கும் (அ) ஒரு பூங்குழையையுடைய (உ) நம்பி மூத்தபிராணப்போலப் பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தின வெண்கடம்பும் பருதியாகிய அழகிய செல்வனைப்போல அரும்புகள் அவர்ந்த செருந்தியும் சுறையுடைத்தாகிய கொடியினையுடைய காமனைப்போல மிஞ்றுகள் ஆரவாரி த்தற்கிடமாகிய காஞ்சியும் (ங) அவன் தம்பி சாமனைப்போல நிறம் விளங்கிப் பூக்கள் நெருங்கின ஞாழலும் இடபத்தினையுடைய கொடியினையுடைய இறை வனைப்போலப் பூக்கள் காலத்தை எதிர்கொண்ட இலவழும், தமக்குக் குற்றந் தீர்த்த தலைமையினையுடைய ஐவர்களுடைய நிறத்தின் தன்மைபோல, அக்கரை யிடத்துப் பூக்கள் விரிந்த பிற மரங்களோடே அழகுபெற, பிரிந்தார்த்ரு கோவு பொருந்த, கூடியிருந்தார்த்ருப் பெருமைபொருந்த இளவேனில் வந் துற்றது; எ-து.

மீனிலேறு. ஆனிலேறு. மிஞ்றுர்க்குங்காஞ்சி, இடத்துநிகழ் பொருளின் நெழில் இடத்தின்மேலே நின்றது. ஏனென், ஏனையோனின் விகாரம். ஆகென்றது அக்கரையை. கரை மராமுஞ் செருந்தியும் காஞ்சியும் ஞாழ லும் இலவழும் பிறமரங்களோடே கவின்பெறவென இடத்துநிகழ் பொரு ளின் நெழில் இடத்துமேல் ஏற்றலுமென்று.

இது தரவு.

- க. நம்பி மூத்தபிரான் - (கண்ணன் தமையன்) பலராமன்; இவன் ஒரு குழையினனென்பது கலி. ௧௦௫ 'ஒரு குழையவன்' என்புழி விளக்கப் பெறும்.
- உ. பலராமன் 'நம்பிமூத்தபிரான்' என வழங்கப்படுதலை, புறம் ௫௧. வலியொத்தீயே வாலியோனை என்னுமிடத்து வாலியோனென்றது நம்பிமூத்தபிராணை யென்றெழுதிய உரையும், பாகவதத்து, நம்பி

மூத்தபிரான் கோகுலமடைந்த வத்தியாயம்; நம்பி மூத்தபிரான் தீர்த்த யாத்திரைசெய்த வத்தியாயம் என்ற தலைப்புப்பெயரும் வலியுறுத்தும்.

௩. காமனுக்குத் தம்பி ஒருவ னுண்டென்பதும் அவன் பெயர் சாம
 னென்பதும் (அ) “கவர்களைச் சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க”
 சூலி. கூசு: ௩௩-௪. (ஆ) “காமனுஞ் சாமனுங்கலந்த காட்சியு”, (இ)
 “காமன்ரம்பியிற் காளை கிடந்தயின்” சீவக. ௪௩, ௧௭௧௩. (ஈ)
 “அனங்கதேவா, வய்யவயு மாங்கொலோ வென்று சொல்லி புண்ணுபு
 மும்பியை யுந்தொழுதேன்” நாச்சியார் திருமொழி. ௧. ‘தையொரு
 திங்கன்’. (உ) “காமனுஞ் சாமன்னுனு, முனிவர்தம் வடிவகொண்ட,
 முறைமையதாகுமென்ன” இராமா. அசுவமேத. ௧௪௭. (ஊ) “காமனுஞ்
 சாமனு மெனக்கவி னமைந்தார்” பிரமோத்தா. சீமந்தனி. ௪. (எ)
 “சாமனிலங் காமனிலங் தயநாகுமெய்யோன்” வில்லி. அருச்சுனன்
 தீர்த்த. ௨௭. என்பவற்றால் அறியலாகும். (ஏ) காமன் சாமனென்ப
 வர்களின் வரலாறு பிரத்தியும்பு சரிதமென்னும் சைனநூலால் தெரி
 கின்றதென்பர், ௨. வே. சாயிநாதையாவர்கள்; சீவக. ௪௩. விசேடக்.

முதலாவது பாலை. ௨௩

௧௪௩

௧ பல்வரி யின(க) வண்டு புதிதுண்ணும். பருவத்தத்
 தொல்களின் றெழைந்தவென் றடமென்றே னுள்ளுவா
 (௨) ரொல்துபு நிழல்சேர்ந்தார்க் குலைபாது (௩) காத்தோம்பி
 (௪) வெல்புக முலிகேத்த விருந்துநாட் கிறைபவர்

௧. வண்டு புதிதுண்ணுதல்: இந்துத்பக்கம், ௧௦௭: ௪ - குறிப்புப்பார்க்க.
 ௨. (அ) “அலந்தயரா நின்றார், நிழலடைந்தே நின்றையென் றேத்திக் -
 கழலடையச், செற்றங்கொண் டாடிச சிலத்தெழுந்தார் வீந்தவியக்,
 கொற்றங்கொண் டெஃகுயர்த்தான் கோ” பு. வே. வஞ்சி. ௭. (ஆ)
 “களைகனாத் தம்மடைந்தார்க் குற்றுழிபு மற்றோர், விளைவுன்னி வெற்
 றுடம்பு தாதுகார் - தளர்நடைய, தானுடம் பென்று புகழுடம் போம்பு
 தற்கே, தானுடம் பட்டார்கடாம்” நீதிநெறி. ௪௦. (இ) “மறந்தலை மயங்கி
 வையத் தொருவரை யொருவர் வாட்ட, விறந்தலை புறமுமை நோக்கி
 யின்னுயிர் போலக் காக்கு, மறந்தலை நின்ற வேந்த ரடிநிழ லன்றி
 யார்க்குஞ், சிறந்ததொன் றில்லை கண்டாய் திருமணி திகழும் பூனோய்”
 துளாமணி. மந்திரசாலை. ௨௮. (ஈ) “உடைந்தவர்க் குதவா னாயி னுள்ள
 தொன் றீயா னாயி, னடைந்தவர்க் கருளா னாயி னறமென்றா மாண்மை

யென்றும்” கம்ப. விபீடணன். ௧௧௦. (உ) “செருவி ஹெட்டலரைக் கொன்று திறைகொண்டு நாடுகாத்துசெங்கோல் வளர்ப்பது மாட்சியாமே” (ஊ) “உலகிடை பூறெய்தா, வரிசையிற் காத்து நீதி வழக்கினர் தம்மை மொத்திக், கரிசறப்பொருளுக கோடல் காவலர் தருமம்”. விநாயக. அரசியற்கை. ௪௫, ௬௧.

௩. “ஆர்கலி ஞாலத் தறறகாவ லாற்சிறந்த, பேரருளிஞர்க்குப் பெறவரி தியாதரோ,ஆர்நிரைய மாமகர வெள்ளத்து நாப்பணும்,பேர் மலைந்து வெல்லும் புகழ்” இரும்பல் காஞ்சி.

௪. (அ) “அடுதிறலுயர் புகழ்வேந்தே” மது. ௧௩௦. (ஆ) “வெல்புக முயர்நிலை” கலி. ௧௦௫: ௫௦. (இ) “சயப்புதழார் பலர்வாழும் த்டங் குருடர்” திருவாய். (ஈ) ௨: ௧௧. (ஐ) “அயன்றலை கொண்டசெண் டாடல் பாடி யருக்க னெயிறு பறித்தல் பாடிச், சுயந்தனைக் கொன்றாரி பேர்த்தல் பாடிச் காலனைக் காலாலுதைத்தல் பாடி, வியைந்தன மூப் புரமெய்தல் பாடி” திருவாசக. திருப்பொற். ௧௮. (உ) “திரிபுர மெரித்த வாறுந் தேர்மிசை நின்றவாறுங், கரியினை யுரித்தவாறுங் காமனைக் காய்ந்த வாறும்,பரிவினாற் பாட” பேரிய. திருகிலகண்டயாழ். இ. (ஊ) “அயன்றலை யறுத்தல் பாடி யாக்கனை யடர்த்தல் பாடிச், சுயந்தனை யுரித்தல் பாடிச் காலனை யுதைத்தல் பாடி, வியன்புர மெரித்தல் பாடி வேன்கெட விழித்தல் பாடிச், சுயந்தரும் புகழ்தண் மற்றும் பாடி ஞன் சால வாழ்த்தி” திருவால. இசு: ௬. (எ) “காலனைச் செருத்த வாறு மூப்புரங் காய்ந்தவாறும், போல்வன வுலகந்தேறப் பூதர்கள்

எ-து. இயற்கை கலக்கெட்ட என்னுடைய பெருமையைபுடைய மெல்லிய தோலைப் பலவரியினையுடைய இனமாகிய வண்டுகள் புதிதாகிய தேனைதரும் இனவேனிற்காலத்தே கூட நினைப்பார், முன்னர் (க) அந்நாடு ஸ்பவார் கலக்கமுறுத்த அலைபெற்று, பின் தன்னை சிழலாக அடைந்த குடிமக்களுக்கு நெஞ்சவருந்தாதபடி பகைவரைப் பேணித் காத்து, முன்பு நாடாட்சிபெற்ற பகைவரை வென்ற புகழை உலகத்தார் புகழ்ப் புதுமையைபுடைய நாட்டிலே இருக்கின்றவர்; எ-று.

என்றதனால்; (உ) திறைபெற்றநாட்டைத் திருத்தித்தீர்த் நாடுபோல நெறிமுறைமை நடத்துவித்தலே பொருளென்று இருக்கின்றவர் கம்மை நினையார்காணென்று சிசுழந்தது கூறினான். விருந்து நாடெனவே பகைவர் தோற்றுத்திறைகொடுத்தமை தோன்றிற்று.

*உள்ளுவாரென்று முற்றுவினை பெயர்கொண்டிருந்தது. காத்து உறைபவரென்க.

கந. (ந) திசைதிசை தேனார்க்குத் (பு) திருமருத முன்றுறைவசைதீர்த்த வென்னலம் வாடுவதருளுவார்

விருது பாட” காஞ்சி. தக்கீச. சஅ. (ஏ) “பாடினார் வெல்புகழைப் பல்புலவர்” (ஐ) “வெல்புகழறைந்தோர்க்கீந்து” பு - வெ. வாகை. க. பாடாண்கொளு. உச.

க. “மறந்தலை மயங்கு செவ்வேன் மன்னவன் வெய்ய னாயி, னறந்தலை மயங்கி வைய மரும்பட ருழக்குமன்றே” துளாமணி. மந்திரசாலை. உடு.

உ. “வென்றுகலந் தரீஇயர் வேண்டிபுலத் திறுத்தவர், வாடா யாணர் நாடு திறை கொடுப்ப” பதிற்று. டுந.

க. (அ) “திசைதிசைஹைபவர்” என்பது காவற்பாங்கின்கண் தலைவன்கூறியதுகேட்ட தலைவி கூறியதற்கும் ” (தொல். அகத். கு. சச. நச.) (ஆ) பாட்டுடைத் தலைவன் ஆறுகூறியதற்கும் (தொல். புறத். கு. ஈஉ. நச.) மேற்கோள். இப்பகுதியில் (இ) வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண் அருளுவாராகவென்பது அருளுவார் என ஈறு திரித்ததுஎன்பர், தெய்; தொல். வீண. கு. உக. “அவற்றுண்முன்னிலை”

“திசைதிசை” கோவையார். கஉஅ. கம்ப. முதற்போர். கஉக, நாக பாச. கநடு, இராவணவதை. அடு. விநாயக. மயூரேசர். ககௌ.

ச. (அ) “திருமருதமுன்றுறை சேர்புனற்கண்டிப்பார்” (ஆ) “திருமருத
நீர்ப்பூர்துறை” (இ) “தீம்புனல்வையைத் திருமருதமுன்றுறையால்”
(ஈ) “திருமருத முன்றுறை முற்றங் குறகி” பரீபாடல். எ: அந்,
கக: ௩௦, ௨௨: சடு, ‘மாநிலம்’: எ௨ (௨) “வருபுனல் வையை வார்
மணலகன்றுறைத், திருமருதோங்கிய விரிமலர்க் காவின்” அகம். ௩௬:
௬-௧௦. (ஊ) “வருபுனல் வையை மருதோங்கு முன்றுறை” சீலப்.
கச: எ௨.

(பிரதிபேதம்) * உள்வாருவோன் முன்றுவினப்பெயர்.

முதலாவதுபாலை. ௨௬

கசஎ

க) நசைகொண்டு (௨) * தந்நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
மிசைபாந துலகேத்த வேதினாட் டிறைபவர்

எ-து. குற்றமற்ற என்னலங்கெடுவதற்குத் திசைதோழன் திசைதோழம்
தேனினம் ஆரவாரிக்குந் திருமருதத்துறைமுன்னே அருளுதலைச் செய்வார்,
தம்மைக் காத்தற்குரியான் இவனென்று நச்சுதல் கொண்டு தம்மை நிழலாக
வந்தடைந்த குடிமக்களைத் தமக்குப் பாரமென்று பொறுத்துத் தம் புகழ் உல
கெங்கும் பரக்கையினாலே அவ்வுலகத்தார் புகழ்த் தமக் கயலாகிய நாட்டிலே
இருக்கின்றவர்; எ-து.

“யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப், பதியிகந்து நுகர்தலு முரியவென்ப”
(௩) என்பதனால், திருமருதத்துறையில் அருளுவாரென்றான்.

கஎ (சு) அறல் † சாஅய் பொழுதோடெம் மணிநுதல் வேறுகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை யருளுவா

சூறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி

(௫) யாறின்றிப் பொருள்வெல்கி யகன்றநாட் டிறைபவர்

எ-து. எம்முடைய அழகினைபுடைய நுதலும் பசந்து நாமும் ‡ வலிமை
யமைந்த பெரிய அழகை இழப்பதற்கு நீர்ந்து ஒடுதல்சுருங்கின இளவேனிற்
காலத்தே அருளுதலைச் செய்வார், முன்பு நாடி ஆட்சிபெற்ற அரசர்செய்த

வருத்தத்திற்கு அஞ்சி நிழலாக'வந்தடைந்தார்க்கு நெஞ்சுவருந்தாதபடி பனை வரைப் பேணிக் காத்து, நெறியன்றி அங்ஙனம் பொருளை விரும்புகையினாலே, அவரை நீங்கின நாட்டிலே இருக்கின்றவர்; எ-று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

- க. (அ) "இரந்தது நசைவாட்டாயென்பது கெடாதோதான்" கலி. ௧௦௦:௧௨.
 (ஆ) "நச்சித்தம் சென்றார் நசைகொல்லா மாண்பினிதே" இளியது.
 உஎ. இ) "நசையவர்க்குக், கூடுவ தீவாணைக் கொவ்வைபோற் செவ் வாயாய், நாவெர் விண்ணோர் நயந்து" ஏலாதி. ௩௫.
 உ. "அடைந்தார் துயர்கூரா வாற்ற லினிதே" இளியது. ௩௨.
 ஈ. தொல். கற்பியல். சூ. ௫௦.
 ச. "அறல்சாயவேறுகி" என்பது மூன்றாவது ஏழாவத லேடு மயங்கிவருதற்கு மேற்கோள்; தொல். வேற்றுமைமயங்கு. சூ. உஎ. தெய். 'ஏனையருடி'
 டி. "பொருத்த மழியாத பூந்தண்டார் மன்ன, ருத்தமடிநிழ லாரை— வருத்தாது, கொண்டாரும் போலாதே கோட லதுவன்றோ, வண்டிதா துண்டு விடல்" பழ. ௨௪௨.

(பிரதிபேதம்) * தச்சிழல் † சாயப் பொருளோடும். ‡ வலியமைந்த.

கச்சு அ கலித்தொகை. ௨௭

உக (க) எனநீ

தெருமால் வாழி தோழிநக் காதலர்
 பொருமுரண் யாணையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர்
 செருமேம் பட்ட வென்றியர்
 வருமென வந்தன்றவர் (உ) வாய்மொழித் தூதே

எ-து. என்றுகூறிமனஞ்சுழலாதேகொன்; அதற்குக்காரணம்யாதெனில், கைகாதலர் பொருகின்ற மாறுபாட்டையுடைய யானையை யுடையவராய்ப் போர்செய்தற்கு மாறுபட்டு எதிர்வந்தவருடைய போரிடத்தே நீ கூறியவாறே மேலானாகுகளைப்பெற்ற வெற்றியையுடையர்; ஆகையினாலே, அவருடைய மெய்ம்மொழியாகிய தூது வருவாரென்றுசொல்லி வந்ததுகாண்; இனித் தோழி நீ இனிதுவாழ்வாயாக; *எ-து.

மேம்பட்ட, ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது. வாவெனவந்தன்று என்று பாடமாயின், வெற்றியையுடையர்; ஆகையினாலே அவர் மெய்ம்மொழியாகிய தூது வந்ததென்று சொல்லி வந்ததென்க.

எனநீ, தனிச்சொல். எஞ்சியது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இது தரவின்கண் ஐஞ்சீரடிவருதலிற் கொச்சகமாய்க் கலிவெண் பாட்டின் ஷேரூயிற்று. (உஞ)

உள. ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போற் தீங்கரை மரநந்தப்
பேதுறு மடமொழிப் பிணையெழின் மாணோக்கின்
மாதார முறுவல்போன் மணமெளவன் முகையூழ்ப்பக்

தி காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் கழல்குபு
தாதொடுந்-தனிரொடுந் தண்ணற நகைபெறப்
பேதையோன் வினைவாங்கப் பீடிலா வரசனாட்
டேதிலான் படைபோல விறுத்தந்த திளவேனில்;

க நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாலுங் குயிலெள்ள
நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்

புலம்பூத்துப் புகழ்பாணக் கூடலு முள்ளார்கொல்;

க. “எனநீ.....வாய்மொழித்தாதே” என்பது துதுவந்தமை தலைவிக்குத் தோழிகூறியதற்கு மேற்கோள். தோல். கற்பி. கு. கூ. ரச்.

உ. வாய்மொழித்தாது: “தானறிந்து கூறுந் தலைமற் றிடைபது, கோ னறையத் தீதென்று கூறுமால்” பாரதம்.

(பிரதிபேதம்) * என்றறுவித்தான்.

முதலாவது பாலை. ௨௬

கூசக்

கா. கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூ ரலர் தூற்றத்
தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
வொன்னதார்க் கடந்தகூ முரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார் கொல்;

கா. மையெழின் மலருண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்
பொய்யினாற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க
தைஇய மகளிர் தம் மாயமோ ட மர்ந்தாடும்
வையைவா ருயரெக்கர் துகர்ச்சியு முள்ளார்கொல்;

எனவாங்கு;

உ.உ. நோய் மலி நெஞ்சே மீ டினைய நோழி
நாமில்லாப் புலம்பாயி னடுக்கஞ்செய் பொழுதாயிற்
கா யவேள் விழுவாயிற் கலங்குவள் பெரிதென
வேழுறு கடுந்திண்டேர் கடவி
நாமமர் காதலர் நுணைத்தார் விரைந்தே.

இது தலைவன் குறித்துப் பிரிந்த இளவேனில் வாவின்கண் எம்மை யோமறக்க, இக்காலத்து இவ்வூரின் கட டாம் விளையாடும் விளையாட்டும் *மறந்தாரோவேனக் சொல்லி ஆற்றுவாய தலைவிக்கு, தோழி தலைவன் வா வுரைந்து கழி யுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) சதவீற குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போற் திங்கரை மரந்தப்

பேதுறு மடமொழிப் (உ) பிணையெழின் மாணோக்கின்

(ஈ) மாதரார் முறுவல்போன் மணமௌவன் முகையூழ்ப்பக்

டு காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் †கழல்புரு
தாதொடுந் தளிரொடுந் தண்ணற றகைபெறப்

(ச) பேதையோன் வினைவாங்கப் பிடிலா வரசனாட்

(ரு) டேதிலான் படைபோல விறுத்தந்த திளவேனில்

க. (அ) “இவறலும்ஏதயிறைக்கு” குறள். சநஉ. (ஆ) “அறத்
தாற்றி னீயாத திகை யன்று” முதுமொழிக். சஅ. (இ) “உள்ளியுள்ள
வெல் லாமுவந் தீயுமல், வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே” கம்ப.
பால. ஆற்றுப். ச. (ஈ) “வள்ளியோரீதல்வரையாதுபோல” கல். ஈ௦.

உ. “பிணையெழின் மாணோக்கு” கலி. ௫அ: உ. குறள். ௧௦௪௫, ௧௦௪௬.

ஈ. (அ) “மணமௌவன் முகையன்ன மாலீழ்வார் நிரை வெண்பல்” கலி.
௧௪: ஈ. (ஆ) “மௌவல் வான்முறைத், துணை நிரைத்தன்ன மாலீழ்
வெண்பல்” அகம். ௨௧: ௧-௨.

ச. வினைவாங்கல்: கலி. அ: ௧; நைடநம்; அன்னத்தைத்தூது. ௧௦௫;
திருவினை. பன்றிக்குட்டிகளோ. ௧௩.

ரு. எதிலர் - பணைவர்; பழ. ௫௨.

(பிரதிபேதம்) * மதந்தானை, † கழல்புரு.

௧௫௦'

கலித்தொகை. ௨௭

எது: (க)கொடுத்தற்றொழிவிடத்துப் பொருட்குறை காட்டாமற் கொடுத்து
(உ) இல்லறம் நிகழ்த்தும் முறைமையை அறிந்து நிகழ்த்திய தீவினையில்லா
தவனுடைய செல்வம்மிகுமாறுபோல இனிதாகியநிரையுடையஆற்றங்கரையில்
மரங்கள் தழைக்க, கேட்டோர் மயக்கம் உறுதற்குக் காரணமான மட
மொழியினையும் மான்பிணையினது அழகையுடைய கோக்குப்போலு கோக்

வினையுமுடைய காதலையுடைய மகளிருடைய எயிறுபோல மணத்தையுடைய
மெளவலின் முகை அலர, தண்ணிதாயிய அறுதியையுடைய மணல் கழன்று
வீழ்ந்த தாதா லுந்தளிரா லுங் காதலரைக் கூடினவருடைய மயிர் போல அழகு
பெற, இளவேனிற் காலம், அறிவில்லாத அமைச்சன் காரியத்தைப் புலப்படுத்தப்
படைவலி இல்லாத அரசனது நாட்டிலே பகையரசன் படைவந்து விடு
மாறுபோலத் தங்குதலைச் செய்தது. எ - று.

ஊழ்ப்பத் தகைபெற இளவேனில் இறுத்தந்தென்க. காட்டா தென்ப
தற்குக் கொடுத்தென்றும் கழல்குபுவென்பதற்கு வீழ்ந்தவென்றும் வினை
வருவிக்க.

இது தரவு.

க (ந) நிலம்பூத்த மாயிசை நிமிர்பா லுங் குயிலெள்ள

நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

க. தானத்தவ மிரண்டுமென்னுங் குறளுரையில் “பெரும்பான்மைபற்றிக்
தானம் இல்லறத்தின்மேலும், தவம் துறவறத்தின்மேலும் நின்றன”
என்பர் பரிமேலழகர்; குறள். ௧௧.

உ. “அறந்தலை” கலி. ௧. “அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை” குறள். ௪௧.

ங. (அ) “நிலம்பூத்த.....முள்ளார்கொல்” என்பதனைப் பாட்டுடைத் தலை
வன் ஊர்கூறியதற்கு மேற்கோள்காட்டி “இதனுட் கூடலிடத்துத்
தலைவியென்பது கூறினார்”. என்பர், நச்; தோல். புறத். கு. ௩௨.

(ஆ) “பெயரெச்சங்கொண்டுமுடிபு மறவகைப் பெயர்களுள் கருவி
யென்றதனால் மூன்றாவதற்கோதிய காரணமும் ஏதுவுங்கொள்க.
வந்ததுகண்டு வாராது முடித்தலென்பதனால் ‘நிலம்பூத்தமாயிசை
நிமிர்பா லுங்’ என்றவழி நிலம்பொலிவுபெற்ற மாமெனப் பொலி
தற்கேதுவின் கண் வந்தது” என்பர் தெய். தோல். வினை. கு. ௩௮.
‘அவற்றொடு’. (இ) “நிலம் பூத்தமாம்” என்பதை அகரவீற்றப் பெய

ரெச்சம் காரணத்தின்கண் வந்ததற்கு (நோல். வினை. கு. ௩௭. ௪௪.) மேற்கோள் காட்டி, இக்கருத்தை (௪) “பெண்மை சிட்டிய வயர் தினை மருங்கி, ஞண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக்கிளவியும்” என்புழி ‘சுட்டிய வென்பது நிலம்பூத்தமாமென்பதுபோலும் பெயரெச்சம்’ என்றும் (நோல். சொல். கிளவி. கு. ௪.) (௨) “தேன்வாயுமிழ்ந்தவ மிந்துண்ட வன்போன்று” என்பதற்கு, தேனை உமிழ்தற்குக் காரணமாகிய ஆயிர் தத்தை உண்டவனை யொத்து என்று பொருள்கூறி ‘உமிழ்ந்தவமிந்து

முதலாவது பாயில். ௨௬

கடுக

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்

புலம்பூத்துப் புகழ்ப்பானாக் கூடலு முள்ளார்கொல்

எ - து: நிலம் பொலிவுபெறுதற்கு ஏதுவாகிய மாத்தின்மேலேயிருந்து காலங்களிடு ஏக்கமுந்தஞ்செய்து ஆரவாரிக்குங் குயில்கள் நம்மை இகழும் படியாக, நன்மைபொலிவுபெற்ற நமதுநிறம் கெடும்படியாக, தாம் விரும்பாத நம்மையோமறப்பாராக; (க) தாம் அணிந்த கலங்கன்பொலிவுபெறுதற்குக் காரணமான அழகினைபுடைய பரத்தையருடைய அழகு தம் மனத்தை மகிழ்ச்சியைச் செய்கையினாலே தம் அறிவு பொலிவுபெற்று அவரைப் புகழ்தல் அமையாத கூடலையும் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவாரன்றோ? எ - று.

பெயரெச்சத்திற்குக் காரணம்வருதல் கருவிக்கண அடவரும். மறந்தைக்க, வியக்கோட் டிரிசொல்.

க௩ (௨) கன்மிசை மரிலாலக் கறங்கிபூ ரலர்தூற்றத்

தொன்னல நனிசாய நம்மைபோ மறந்தைக்க

(௩) வென்னாநார்க் (௪) கடந்தே (௫) முரவுநீர் (௬) மாகொன்ற

(௭) வென்வேலான் குன்றின்மேல் வினையாட்டும் விரும்பார்கொல்

நிலம் ‘பூத்தமாம்போல நின்றது’ என்றும் (கீவக. ௨௬) வற்புறுத்துவர் இவ்வுரையாசிரியர். (௭) நிலம்பூத்த மரமென்புழி ஏதுப்பொருண்மை கருவிக்கண் அடங்குமென்பர், இ-வி. உரையாசிரியர்; இ-வி. கு. ௨௪௩.

க. “பூணுக் கழகளிக்கும் பொற்றொடியை” நன. சுயம்வர. கடுக.

உ. (அ) “கன்மிசை ..விரும்பார்கொல்” இது குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேனிற்கண் வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று. என்றும் தோல். அகத். கு. கக; (ஆ) இதனுள் வென் வேலான் குன்றெனமலை கூறினார் என்றும் தோல். புறத். கு. ௩௨. கூறுவர்; கச். (இ) இ - வி. தூலார் பாலையில் குறிஞ்சித்திணைக்குரிய மயில் வந்ததென்பர்; இ-வி. கு. ௩௬௪:

௩. “சொற்களெல்லாம் இந்நூலில் ஒதிய இலக்கணத்தால் முற்றுப் பெற்றிலவாயினும் பலவகைப்பட்ட ஆசிரிய மத விகற்பத்தான் வரும் பிறதான் முடியினான் முடியினும் இலக்கணப் பிழைப்பின்று” என்று கூறி, அதற்கு “ஒன்னொதார் .. குன்றின்மேல்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி வெவ்வேறுகாலப் பெயரொச்சம் அடுக்கி வந்த தென்பர், தெய்; தோல். எச்ச. கு. ௧௪. ‘செய்யுண்’.

௪. கடந்ததிதல்: கவி. உ: ௪, ௧௦௧: ௩௧, ௧௦௩: ௧; பரி. ௧௩: ௪௩; புறம். அ. ௩, ௨௩: ௧௪, ௪௦: ௨, ௮௦: ௬, ௧௧௦: ௧.

௫. “உரவுநீர் மாகொன்ற வேல்” சிலப். ௨௪: ௪௩.

௬. முருகு. ‘க௦. ‘மாமுதறடிந்த’ என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

௭. “வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டி யானகலேன்” சிலப். ௨௬: ‘தென்னவன்’ பக்கம். இளஎ.

௧௩௨

கவித்தொகை. ௨௭

எ. - து: நஞ்சாயல் கெட்டமைகண்டு மலைமேலே மயில் ஆரவாரித்து ஆடும் படியாக, ஊரிலுள்ளார் ஆரவாரித்து அலர் தூற்றும்படியாக, நம்முடைய இயற்கைநலமும் மிகக்கெடும்படியாக, தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பாராக; பகைவரை மாயஞ்செய்துகொல்லாது வென்றுகொல்லும் பரக்குங் கடலிடத்து எய்தாநின்ற மாமரத்தைத் தடிந்த * வென்றிவேலைபுடைய முருகன் திருப்பரங்குன்றின்மேற் பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டையும் விரும்பாரோ? விரும்பில் வருவானோ? எ - து.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு, மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த சிலத்தின் பயத்த வாகும்.” என்ற (க) விதிபற்றிக் குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேனிற்காலத்து வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று.

கள மையெழின் மலருண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்
 பொய்யினுற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க
 †தையிய மகளிர் தம் மாயமோ டமர்ந்தாடும்
 வையைவா ருயரெக்கர் நுகர்ச்சியு முள்ளார்கொல்

எ - து, †எம்மை மயலாக்கிக் கருமைபுடைத்தாகிய அழகினைபுடையநீல
 மலர்போலும் மையுண்கண்ணை மகிழ்ச்சிகொள்ளும்படி || தம்மோடே மருவூத
 லூட்டித் + தாம் செய்த பொய்யாலே மனம் தம்மிடத்திலே புரிதலைச்செய்த
 தாம்விரும்பாத நம்மையோமறப்பாராக; கோலஞ்செய்தலைபுடையபரத்தையர்
 தம்முடைய திரனோடே மனம் பொருந்தி வினையாடும் வையையாற்றிடத்து
 ிண்ட உயர்ந்த இடுமணவிடத்து நுகர்ச்சியையும் நினையாரோ? நினைக்கில்
 வருவான்றோ? எ - று.

மருவூதலூட்டியென்றார், அக்கண்ணிடத்து நாவாற் செய்யுந் தொழிலை.
 மருவூட்டிச்செய்தவென ஒருசொல் வருவிக்க.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று கூறி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ நோய்மவி நெஞ்சமொ டிணைய ரோழி

நாமில்லாப் புலம்பாயி னடுக்கஞ்செய் பொழுதாயிற்

(உ) காமவேள் விழுவாயிற் கலங்குவள் பெரிதென

வேமுறு கெடுத்திண்டேர் கடவி

நாமமர் காதலர் துணைதந்தார் விரைந்தே

க. தோல். அகத். கு. கக. இந்துற் பக்கம், கடுக: உ - குறிப்புப் பார்க்க.

உ. காமன் விழவு: கலி. ஈ௦. கங, ஈஇ: கச.

(பிரதிபேதம்) * வெளியே, † தையிய, ‡ என்னை, || தன்மோடே, + தாம்.

முதலாவது பாலை. ௨௭

கருந

எ - து: நோய்மிக்க நெஞ்சோடே வருத்தாதேகொள்; தோழி! நாம் அமர்ந்தகாதலர், தனிமையாயின் நாமில்லாத தனிமையாயிருந்தது; காலமாயிற் பிரிந்தார்க்கு நடுக்கஞ்செய்யும் இளவேனிற்காலமாயிருந்தது; ஊரி ஊள்ளார் கொண்டாடும்விழவாயிற் காமவேளுக்குச்செய்யும் விழவாயிருந்தது; ஆதலாற் பெரிதுங் கலங்குவளென்று கருதிப் பகைவர் மயக்கமுறுதற்குக் காரணமான(க)கடிய திண்ணிய தேரை வினாந்து செலுத்தித் தாம் துணையாகத் தன்மையை நமக்குத் தந்தார்களாண் ! * எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இஃது டீட்டடித்தாலும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐயடிச் சுரிதகமும்பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உக)

உஅ. பாடல்சால் சிறப்பிற் சிணையவுஞ் சுணையவு
நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாம் கொடுப்பபோற்
ரோடவிழ் கமற்கண்ணி தையுபு புனைவார்கட்
டோடுதத் தாழ்ந்து துறை துறை கவின்பெறச்
செய்யவ ளணியகலத் தாரமொ டணிகொள்பு
தொய்யகற் தாழ்ந்த கதுப்புப்போற் றுவர்மணல்
வையைவா ரவிரற விடைபோமும் பொழுதினான்;
அ விரிந்தானு மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயிற்
பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதுறுஉம் பொழுதாயி
னரும்பட ரவலநோ யாற்றுவ ளென்னுது
வருந்தனோய் மிகு மாயின் வணங்கிறை யளியென்னே;

கஉ புதலவை மலராயிற் பொங்கரின வண்டாயி
னயலதை யலராயி னகன்றுள்ளா ரவராயின்
மதலையி னெஞ்சொடு மதனில ளென்னுது
துதலூரும் பசப்பாயி னுணங்கிறை யளியென்னே;

கக தோயின வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சுணையாயின்
. மவின் தனிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயிற்
பூவெழி விழந்தகண் புலம்புகொண் டமைபாது
பாயனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளியென்னே;

எனவாங்கு;

உத ஆயிழா பாங்கன முரையாதிசேயர்க்கு
நாந்துது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந்

தாம்பிரிந் துறைத லாற்றலர்
பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே.

க. கடுமை - விரைவு.

(பிரதிபேதம்) * என உயகையாற்கறினா, † ஏழடித்தாவும்.

20

கடுச

கலித்தொகை. உஅ

இஃது இளவேனில்வாவின்கண் ஆற்றத் தலைவி தூதுவிடக்கருந்,
தோழி, அவர் பரிந்திருத்தலை நம்மினுந் தாம்வல்லால்லானைச் சொல்லி
வற்புறுத்தியது.

இதன் பொருள்.

உஅ. பாடல்சால் சிறப்டிற்(க) சினையவுஞ் சினையவு
நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாங்க கொடுப்போற்

க. (அ) அகரவீற்றுப் பலவறி சொல்லுக்கு உண்பவென்பதை உதாரணம்
காட்டியவழி “உண்பவென்பது பகரவீற்றுப் பலாறி சொல்லன்றே,
அஃறிணைக்காயின வாறென்னை யெனின்:—பகரவீறுதி யாயினன்றே
உயர்திணைக்காவது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்டது, ‘கானந் தகைப்ப
செலவு’ ‘சினையவுஞ் சினையவு, நாடினர் கொயல் வேண்டா
நயந்து தாங்க கொடுப்போல்’ என நின்றனபோல எதிர்காலத்து
வரும் பகரமூர்த்து நின்ற அகர வீறுதலின், அஃறிணைச் சொல்லே
யாமென்பது. செய்யுளாகலின் தகைப்பன கொடுப்பன என்னுஞ்
சொற்கள் தகைப்ப கொடுப்ப என விகாரவகையான் அவ்வாறு
நின்றனவாகலான், வழக்கு முடிவிற்கு அவைகாட்டல் நிரம்பா
தெனின்:—தகைத்தன, தகையா நின்றன; தகைத்த, தகையாநின்ற.
எனவும் கொடுத்தன, கொடா நின்றன; கொடுத்த கொடாநின்ற.
எனவும் இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் அகரவீறு முதனிலைக்
கேற்றவாற்றான் அவ்வக் காலத்திற்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன்

பெற்றும் பெருது முடியுமாறு போல எதிர்காலத்தும் முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அக்காலத்துக்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன்பெற்றும் பெருதும் முடியும். எதிர்காலத்துக்குரிய எழுத்தாவன: பகரமும் வகரமுமாம். அவற்றுட் பகரம் பெற்று அன்பெற்றும் பெருதும் முடிவுழி, தகைப்பன, தகைப்ப; கொடுப்பன, கொடுப்ப. எனவும் வகரம் பெற்று அவ்வாறு முடிவுழி, வருவன, வருவ; செல்வன, செல்வ. எனவும் இவ்வாறு முடியுமாகலின், தகைப்ப கொடுப்ப என்பன விகாரமெனப்பட்டா; இயல்பேயா மென்பது. கொடுப்பன யாவை அவையேபோல என உவமைகருதாது அவை தம்மையே சுட்டி நின்றலிற் 'கொடுப்ப என்பது பெயரன்மையறிக' என்பர், சேனா வரையர்; நோல். கிளவி. கு. கூ.(து)பகரவிறுதி அஃறிணைக் கண்ணும் வருமென்பதற்கு 'நயந்துதான் கொடுப்பபோல்' என்பதைச் சிலர் உதாரணங்காட்டியது தவறென்று மறுத்து அது 'விரும்பிக் கொடுப்பாரைப் போலென மாந்தரோ வேமைகருதித்து வந்ததென்பர், தெய்வச்சிலையார்; நோல். கிளவி. கு. ஏ. 'ரஃகான்'. (இ) "மலையவு நிலத்தவுஞ் சினையவுஞ் சினையவும், வண்ணவண்ணத்த மலராய்பு" துற்தீ. 1ககந-ககச. (ஈ) "மாக்கருங்கண்ணியர் வீனந்த வண்குழற், நேக்கமழ் மலர்கனிச்சிதற வாடலாற், காக்கனின் மாக்களும் கமழும்

முதலர்வதுபாலே. உள்.

கருடு

நேடவிழ் கமழ்கண்ணி தையுபு புனைவார்கட்

டோடுறத் தாழ்ந்து துறைதுறை கவின்பெறச்

(க) செய்யவ ளணிபகலத் தாரமொ டணிகொள்பு

தொய்யகற் தாழ்ந்த கதுப்புப்போற் றுவர்மணல்

(உ)வையவா ரவிரற லிடைபோமும் பொழுதினான்

எ - து: சீனையிடத்துப் பூக்களை ஆராய்ந்து பறித்தலும் வேண்டாவாகிப் பாடுதல் அமைந்த தலைமையினைபுடைய பூக்களைக் கொம்புகள் தாங் கொடுக்க வேண்டுமென்று * விரும்பியுங் கொடுப்பனபோல் இதழ்விரிகின்ற கமழும் (ங) கண்ணியைக் கட்டிச் சூடும் அம்மகளிரிடத்தே திரட்சியுறத் தாழ்ந்து கொடுத்துத் துறைதொறுங் துறைதொறும் மாங்கள் அழகுபெறும்படி யாறு அந்விடைபோடும் பொழுதின்க ணென்க.

கவின்பெற அறல் இடைபோழுமென்றது காரணகாரியமாம்; பெரு கியநீர் வற்றினகாலத்து அவைபூத்தலின்.

குறிஞ்சிசிலத்திற் சீனைப் பூக்களைத் தேடிப் பறியாதபடி இக்கரையின் மாங்கள் வேண்டிப்பூக்களைக் கொடுத்தனவென்றார்.

சீனையவுமென்னும் உம்மையைக் கொய்யலுமென மாறுக. உம்மை, எதிர் மறை. சீனையவுமென்னும் உம்மையை நயத்துமென மாறுக. உம்மை, சிறப்பு.

கல்விடத்துநீர்நிலைஞ்சு சீனையென்னும் பெயரே ஆண்டுக்கூறுதலானும் யாற்றங்கரைக்கண் இன்மையானும் சீனை தாழ்ந்து கொடுத்தலன்றிச் சீனை தாழ்ந்து கொடுத்தல் இன்மையானும் இதுவே பொருளாம். தோடுறத்தாழ்ந் தென்றதற்குத் திரட்சியுறத் தங்கியென்றும், கவின்பெறவென்றதற்குக் கவின்பெருநிற்கவென்றும் பொருள்கூறின், பெருநிற்க இடைபோழு மென்றது பிறவினையாதலின் ஆற்றிற்குச் சிறப்புக் கூறிந்நன்றாய் வேரோர் வினையா மாறுமுணர்க.

திருமகளுடைய அழகினைபுடைய மார்பிடத்து முத்தாரத்தோடே ஒப்புக்கொண்டு அறவிடை போழுமென்க. சிவந்த தலைக்கோலத் தவகினை மயிர்போற் சிலவிடங்கள் சிவப்பையுடைத்தாகிய மணலையுடைய ற்வையை, யாற்றில் ஒழுகுகின்ற விளக்கத்தையுடைய அரன்மணலை யாரமோ டன்கொள்பு. நடுவே பிளந்தோடும் பொழுதின்கணென்க.

இது தாவு.

வல்லியிற், பூக்களும் பூஞ்சனை பூத்த போலுமே" பாகவதம். (சு) புனல் விளையாட்டு. கஃ.

- க. (அ) "மணிமலைப் பிணத்தோண் மாநில மடந்தை, யணிமுலைத் துயல் வருஉ மாரம் போலச், செல்புன லுழந்த சேய்வரற் கான்யாறு" சீறுபாண். க - ங. (ஆ) "அலைநீ ராடை மலைமுலை யாகத், தாரப் பேரியாற்று மாரிக் கூந்தற், கண்ணகன் பரப்பின் மண்ணக மடந்தை" சீலப். இ: க-ங்.

உ. "அறல் வாரும் வையை" கலி. ங: கஃ.

௩. மகளிர் கண்ணி குதெல்: கீவக: கந்தக, கந்திடு; பிபருங். (க) உச: ககஉ; ஈஅ: ககஉ; (உ) கச: ஏ; கஎ: இ0; கஅ: சு; (ஈ) இ: சுஉ;க: கக. (யிரதிபேதம்) * விரும்பிக்கொடுப்பன, † வயயை, வயயையாற்றில்.

கருக

கலித்தொகை. உஅ

அ (3) விரிந்தாலு மலராயிள் விளித்தாலுங் குயிலாயிற்
பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதுறா உம் பொழுதாயி
(உ) னரும்பட ரவலனோ யாற்றுவ னென்னுது
வருந்தனோய் மிகுமாயின் வணங்கிறை யளிபென்னே

எ - து: மலர்கள் அலர்ந்து, அமையாவாயின், குயில்கள் தம்பெடையை அழைத்துக் கூவுமாயின், நந்தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினைபாராயின், இள வேணிநகலம் மயக்கமுறுத்துமாயின், அரிய நினைவையுடைய அவலத்தைச் செய்யும் காமனோய்க்கு இவர் ஆற்றுவனென்று கருதாது இவன் இறந்துபடுவென்று நீ வருந்தும்படி எனக்குக்காமனோய்மிகுமாயின், வணங்கின இறையையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர்செய்யும் அளி என்னபயன் தரும்? எ - து.

கஉ புதலவை மலராயிற் பொங்கரின வண்டாயி
னயலதை பலராயி னகன்றுள்ளா ரவராயின்
மதலையி னெஞ்சொடு மதனில னென்னுது
நுதலூரும் பசப்பாடி னுணங்கிறை யளிபென்னே

எ - து: மலர்கள் *சிறுதூற்றினவையாயின், வண்டுகள் சோலையிடத்தன் வாயின், அலர் அயலாரிடத்ததாயின், நந்தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினைபாராயின், பசப்பு ஒரு பற்றில்லாத நெஞ்சுடனே தானும் வலியளவல்லனென்று கருதாதே நுதலிடத்தே பரக்குமாயின், அசைக்கிற இறையினையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர்செய்யும் அளி என்னபயன் தரும்? எ - து.

கச தோயின வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சினைபாராயின்
மாவின் தளிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயிற்
பூவெழி விழந்தகண் புலம்புகொண் டமையாது
(ஈ) பாபனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளிபென்னே

எ - து. அற்றவருதலையுடைய நீர் மணலிடத்தே செறிந்தனவாயின், கொம்பிற் பூக்களிலே சரும்பு ஆரவாரிக்குமாயின், தளிர் மாவிடத்தனவாயின், கந்தலைவா நம்மை மறந்து நினையாராயின், பூவினது அழகை இழந்த கண்கள் உறக்கத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிராமற் றணிமையால் உண்டான கோய் மிகு மாயின், பசிய தொடியினையுடையாய் நம்மாட்டி அவர்செய்யும் அளி என்ன பயன் தரும்? எ - று.

ஒகாரங்கள் எதிர்மறையாதலிற் பயன் தரா தென நின்றது.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. “விளிந்தாலு மலராயின் விளித்தாலும் குயிலாயின்” என்பது பொழிப் பியையுத் தொடைக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கக, நச.

உ. “அரும்பட ரவலம்” ஐங்குறு. சஅரு.

ங. பாயல் - உறக்கம்: கலி. ௧௦: ௧௦, உச: எ, நள: சு, அள: கக, கநச: அ, கசரு: உச.

(பிரதிபேதம்.) “றுதுற்றிலைய,

முதலாவது பாலை. உஅ

கடுஎ

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆறகு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உக ஆயிழா யாங்கன முரையாதி சேயார்க்கு

நாந்துது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந்

தாம்பிரிந் துறைத லாற்றலர்

பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே

எ-து: ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய், அவனும் பயனின்றாக உரையாதேகொள்; சேய்நாட்டில் உறைகின்றவர்க்கு நம்வருத்தத்தைக் கூறினமாய் நாம் துதுபோக விடவேண்டா; நம்மினும் தாம் இக்காலத்துப் பிரிந்திருத்தலை ஆற்றாராய் விரைந்து வருகுவர்; ஆதலால் வருந்தி என்னகாரியஞ் செய்கின்றாய்? *எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும், தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் †பொருள்பெற தனிச் சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (உஎ)

உகா. (க) தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி
னல்லாந்தா ரலவுற வீன்றவன் கிடக்கைபோற்
பல்பய முதலிய பசுமைநீ ரகன்ஞாலம்
புலலிய புனிரொரீஇப் புதுநல மேந்தா
ரு வனையவர் வண்டல்போல் வாள்மணல் வடுக்கொள
வனையவ ரைம்பாஸ்போ லெக்கர்போழ்ந் தறல்வார
மாவீன்ற தனிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ

லாயிதழ்ப் பன்மல ரையகொங் குறைத்தா
மேதக விளவேனி லிறுத்தந்த பொழுதின்கண்;

க0 சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி
நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் னிறைநீவி

வாய்விரிபு பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்தீண்டி.
நோய்ச்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவந் தலைத்தருடம்;

கச, போழ்துள்ளார் துறந்தாகட் புரிவாடுங் கொள்கையைச்
சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீவி

க. இச்செய்யுள், பாஸையில் வேனிலும் வாடையும் கங்குலும் மாஸையும்
வந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். அகத். கு. கட. நச்.

(பிரதிபேதம்)* எனவறுபுறுத்தினா, † தனிச்சொல்லும்.

வீழ்கதிர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணு மிருந்துமடரி
யாழ்கொண்ட விமிழ்சை யியன்மாலையலைத்தருடம்;

கஅ. தொழிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னாருயிர்
வடுநீங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவ

நெடுநிலாத் திறந்துண்ண நிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வந் தலைத்தருடம்;

எனவாங்கு;

உரு வருந்தினை வதிர்தரின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்பிணி பின்னோக்கா தேகிநம்
மருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்
திருந்தெயி நிலங்குரின் தீமொழி படர்ந்தே.

இது பருவ வாவின்கண் ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி வற்புறுப்ப
வன்புறையெதிரழிந்தாட்டு, தோழி அவன்வாவுணர்ந்து கழியுவகையாற்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3) தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி
னல்லாதா *ரலவுற வீன்றவன் கிடக்கைபோற்
பல்பய முதலிய பசுமைநீ ரகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிற்றோர் இப் புதுநல மேந்தா
(உ)வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
விளையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழந் தறல்வார
மாவீன்ற (ந) தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ

க. "தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலின்" என்பது
செய்தெனெச்சக்குறிப்பாகிய அன்றியென்பது வினைமுதல்வினையான்
முடிந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். வினை. கு. நட. கல்; கு. நட. ரச்.

- உ. வண்டலாயும் இளைய மகளிரை 'விளையவர்' என்றார்; (அ) "இளையன் விளையோ னென்றுனக் கியாவரும், விளைபொருளுரையார்" மணி.
க0: எஃ-அ0. உஃ: சுஅ-ஃ. என வருத்தும் (ஆ) "சில்வினை
- விதவி" என்னுமிடத்து, "பல்விளையிடுவது பெதும்பைப் பருவத்
தாகலின் அஃதன்றிச் சில்விளையிடும் பருவத்தாளென அவன் ஆடல்
முதலிய துறைக்குரியளாதல் கூறியவாறு" என்பதும் சண்டறிதற்
பாலன். பதீர். இள: சு.
- ந. (அ) "மாவின், தனிரே ரன்ன மேனித் தனிப்புறத், திரக்கினரும்பிய
திதிலையர்" மது. எ0சு - அ. (ஆ) "சன்றவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுர்
(பிரதிபேதம்) * அலமர் ஷு.

முதலாவது பாலை. ௨௮

கடுக

*லாயிதழ்ப் பன்மல ரையகொங் றுறைத்தா
மேதக விளவேணி விறுத்தந்த பொழுதின்கண்

எ - து: கருப்பர் தவசிய காலத்துப் பிறக்கும் வேட்கையாகிய நோய் இன்மைக்காலத்து அழகைக் கெடுக்கும்ளவன்றி மிகவருக்துகையினாலே அதற்கு அலமந்த சுற்றத்தார், பின்னர் அவன் மெய்க்நோக்காகி கண்டு வருத்த முறம்படி புதல்வனையின்றவன். அப்புதல்வனைக்கொண்டு அக்குடியையெல்லாம் பாதுகாத்துக்கிடந்த கிடக்கைபோல, தன்னிடத்துப் பயிரையுண்டாக்கின உழவர், தனக்கு இடையில் வந்த நோய்க்கு வருந்திய வருத்தம் நீங்கும்படி, தான் சுன்ற உணவுகளைக்கொண்டு குடிமக்களையெல்லாம் பாதுகாத்த உலகம், அவன் தன்னைப்புல்லிய சுன்றனுமை தீர்ந்து புதுநலம் பெற்றாற் போல, தான் சுன்ற பசுமை தீர்ந்த புதிய அழகு தோன்ற, வளையினையுடைய இளையோர் இழைத்த வண்டற்பாவையும் பூவுங் கலந்துகிடந்தாற்போல வார்த்த மணல் பூக்கள் உதிர்ந்துகிடந்த வடுவைத் தன்னிடத்தே கொள்ள, இளையமகளி ருடைய மயிர்போல† இடுமணலை ஊடறுத்தலைபுடைய நீர் ஒழுக், மாமை நிறத்தைபுடையவன் திதலைபோல மாவீன்ற சிறிது முற்றின தளிரின் மேலே அழகிய இத்தை புடைய பல மலர்களி னுடைய வியக்கத் தக்க தாதுகள் உதிர்ந்தலைசெய்ய, பெருமை பொருந்த 'இளவேனிற்காலம் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே; எ - று.

வந்தா - எழுச்சிதர. ஐயென்னும் உரிச்சொல் ஐயவெனப் பெயரசெச்சக் குறிப்பாய் நின்றது.

இது தாவு.

க0 சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் (க) சின்மொழி

நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் னிறைநீவி

தளிரொடும்" (இ) "மாயவண் மேனிபோற் தளிரீன வம்மேனித், தாய சுணைகுபோற் திரிர்மிசைத் தாதுக" கலி. ௩௨: ௭, ௩௫: ௩ - ௪. என்பவையும் (ஈ) "பூத்ததைந்த 'தாழ்சினைத் தளிரன்ன வெழின் மேனி தகைவாட" கலி. ௪௦: ௧௧ - ௨௦; என்றவிடத்து "பூத்தாழ்ந்த தளிரொனவே சுணங்கும் மாமை நிறமுங் கூறிற்று" என்றெழுதியிருக்குமுரையும் (உ) "வண்ணநுண் சுண்ணமாட்டி வளிரினர் திங்க ளன்ன, வொண்ணுதலொருத்தி மாமை யொழுதுமா மேனி நோக்கும், பண்ணமர் மழலைப் பல்காற் பறவை வீழ்ச் துழுது மென்பூர், தண்ணுற் தாது துற்றுத் தயங்குசெந் தளிரு கோக்கும்"

பாகவதம். (க0) கோவியரை. உஅ. என்பதும் ஈண்டுக் கருதற்பாலன.

க. (அ) சின்மொழி கவி. இள: கக, கடஇ: கச, கடஉ: கங; (ஆ) “ஆமிழ்து பொதி செந்நா வஞ்ச வந்த, வார்த்திலங்கு வையெயிறுச் சின்மொழி யரிவையை” தறுந். கச. (இ) “கூரெயிறு காப்போழ்த லஞ்சியஞ்சி, (பிரதிபேதம்.) * ஆயிதட் பன்மலர், † இளமணகை,

கக0

கவித்தொகை. உக

வாய்விரிபு (க) பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்தீண்டி
நோய்சேர்ந்த வைகலன் வாடைவந் தலைத்தருஉம்

எ - து: சிலவான சொல்லினையுடையாய்! சேனிடப் பிரிந்தோ ரிடத்தே சென்ற என்னெஞ்சினே ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருத்தல்வேண்டு மென்று நீ சொல்லும் எல்லைத்தன்றாக மிகவும் ஆற்றி நிறுப்பேன், அதனாற் பெற்றதென்? யான் ஆற்றிநிறுத்தலைக் கைகடக்கும்படியாக வாடைகொற்று வாய் விரிந்து பனியையேற்றுகின்ற விரவுதலையுடைய பல மலர்களை அளேந்து வந்து பிரிந்தோர்க்கு நோய்செய்தற்குக் காரணமான இளவேனில் ஈனின் கண்ணே வருத்தத்தைத் தரும்; எ - து.

நீவெனத் திரிக்க.

கச. போந்துள்ளார்துறந்தார்கட் புரிவாடுங்கொள்கையைச்

சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீவி

வீழ்கதிர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணு (உ)மிருந்(ந.) தும்பி

(ச)பாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தருஉம்

எ - து: விளக்குகின்ற இழையினைபுடையாய்! இளவேனிற்காலத்தை நினையாராய் நம்மை மறந்தாரிடத்தே மனம்புரிதலால் என்மேனிவாடுங் கோட்பாட்டினைப் பிறர் அறியவாகாதென்று குழந்து அப்பொழுதே மறைப்பேன், அதனும் பெற்றதென்? யான் மறைத்ததனைக் கைகடக்கும் படியாக

புழன்மாலைத் தீங்கினவி யொன்றிரண்டு தான்மீழ்ந்து மொருகாட் காறும்" சீவக. கருநா. என்பவற்றால் சின்மொழி யென்பதற்குக் காரணம் விளங்கும். (ந) பழமொழி புரைகாரர் சின்மொழி யென்பதற்கு மென்மொழியென்று பொருள் கூறுவர்; பழ. உஉச.

க. (அ) "அரும்பனி கலத்த வருளில் வாடை, தனிமை யென்னும் பொழுதில்" ஐங். சஎக. (ஆ) "மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வாடையார், கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுது" கலி. நட: சு - எ.

உ. தும்பி கரியநிறமுடையதென்பதனை, இருந்தும்பி - கரியதும்பி; கலி. நட:ச, எஅ:உ, கஉந: உ, கஉஎ: ந; கா: கடு. என்பதும் "தகையவர் கைச்செறித்த தாள் போலக் கார்தண், முகையன்மேற் தும்பி யிருக்கும்" கலி. சந. அ-க.என்னுமிடத்து, 'தாள்போல' என்பதற்கு, தாட்கூட்டாகிய நிலக்கடைச் செறிபோல என்று விளக்கமெழுதியிருத்ததும் வற்புறுத்தும்.

ந. "தும்பி வண்டொடு தாவழி யாழ் செய" சீவக. அருச.

ச. பயனிலையுலமைக்குச் சிறுபான்மை கொண்டவென்பதும் வருமென்பதற்கு "யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மலை யலைத்தருஉம்" என்பது மேற்கோள் நேரல். உலம. கு. கச. பே.

முதலாவது பாலை. உஅ

ககக

மீழ்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர் அலர்த்தின பூவினது தேனைபுண்ணும் கரிய தும்பியினது யாமோசையையொத்த முழங்குகின்ற ஓசை நடக்கும் மாலைக் காலம் வந்து வருத்தத்தைத்தரும்; எ - று.

கொண்ட, உலமவருபு.

கஅ. தொடியிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னாருயிர்
வடுவீங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
நெடுநிலாத் *திறந்துண்ண நிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வர் தலைத்தருடம்

எ - து: குற்றம் நீங்குகின்ற வார்த்தையினை யுடையாய்! தொடியை
நிற்கின்ற நிலையி னின்று நெகிழப் பண்ணினாடித்தே நின்று தோயும் என்
னுடைய அரிய உயிரை அவரிடத்துச் சென்று செநியாமற் காக்கத் துணிவேன்,
அதனாற் பெற்றதென்? யான் அங்ஙனம் துணியவும் வண்டென் *திறந்து
உண்ணும்படியாக நிரைத்த இதழ்கள் அலர்ந்த மணத்தினை யுடைய மலர்கள்
கமழும்நாற்றம் நெடியநிலாவையுடைய இராக்காலத்தேயுந்து வருத்தத்தைத்
தரும்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உரு வருந்தினை வதிந்தநின் லீளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்டிணி பின்னோக்கா தேகிரம்
மருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்
(க) திருந்தெயி நிலங்குநின் றேமொழி படர்ந்தே

எ - து: வருந்தித் தங்கினரின் லீளைகழலும்படியாகத் தலைவர் பின்
பாராதே தூரிய நாட்டிலே பிரிந்திருந்து தேமெ் பொருட்டிணியாலே போய்த்

திருந்தின எயிறுகள் விளங்குதற்குக் காரணமான நின் தேன்போலும்
மொழியை நீளைத்து நம் அரிய துயரைக் களைவாராய் வந்தார்; இனி, நீ
வருந்தாதே கொள்; † எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது † “நிலனொருங்கு மயங்குதலின்று” (உ) எனவே காலம் || மயங்கு
மென்றலின், வேனிலும் வாடையும் மாலைபுங் கங்குலம் ÷ வந்தன.

இஃது ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித் தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உஅ)

க. முள்ளெயி ரிலங்கச் செவ்வாய் திறந்து, சில்லென் கிளவி மெல்லென யிழற்றி" பேருங். (ச) இ: கக - எ.

உ. தொல். அசத். கு. கஉ. இந்துற்பக்கம் கடுள: க-குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * ஐந்த, † என ஆற்றுவிந்தான், ‡ நிலமொருங்கு, || மயங்குதின், + வந்தத,

ககஉ கலித்தொகை. ௩௦

(௩௦)(க) அருந்தவ மாற்றியார் துகர்ச்சிபோ லணிகொள விரிந்தானாச் சினைதொடூஉம் வேண்டுந்தா தமாந்தாடிப் புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புதீர் தெவ்வாயு மிருந்தும்பி யிறைகொள வெதிரிய வேனிலான்;

இ துயிலின்றி யாரீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னோ வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற குயிலாலும் பொழுதெனக் கூறுந ருளராயின்;

கூ பாஞ்சாயாம் படர்கூரப் பணையெழி லணைமென்றோண் மாளோக்கி னவரோடு மறந்தமைகு வான்மன்னோ வாஞ்சீர்க் கூடலு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லைத் தேனார்க்கும் பொழுதெனக் கூறுந ருளராயின்;

கக உறலியா மொளிவாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள் விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்னோ பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கிணர்த் துருத்திசூழ்ந் தறல்வாரும் வையையென் றறையுந ருளராயின்;

எனவாங்கு;

கஅ தணியானோ யுழந்தானாத் தகையவ டகைபெற வணிகிளர் நெடுத்திண்டே ரயர்மதி பணிபுநின் காமர் கழலடி சேரா

நாமஞ்சாற்றெவ்வரி னடுக்கினள் பெரிதே.

இது பருவவாவின்கண் ஆற்றாத தலைமகள் இறந்தது சிந்தித்து நம் மாட்டு அன்பிலராயினும் இக்காலத்து இவ்வுரின் கடப்பன்தோம் வினையாடிய வாறு நினைந்துவருவர் * இக்கால வாவு சொல்லுவார் உளராயினேனக் கேட்ட பாணன் பாசறைக்கட் சென்று தலைவனைக் கண்டு கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ) அருந்தவ மாற்றியார் நுகர்ச்சிபோலணிகொள

விரிந்தானாச் சினைதொறா உம் வேண்டுந்தா தமர்ந்தாடிப்

க. இச்செய்யுள் பாலைக்கண் மருதம் நிகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. கட. நச்.

உ. (அ) “தவஞ்செய் மார்க்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பயமெய்கிய வளவை மான.....வேண்டு வ முகந்துகொண்டு” பொருந. கூக - கடஅ. (ஆ) “வேண்டிய வேண்டியான் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப் படு” குறள். உசு. (இ) “நோற்றார்க்குச், சோற்றள்ளும் வீழுகறி”

(பிரதிபேதம்) * இக்காலம் வாவு.

முதல்வதுபாலை. உசு

கசுந

புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புநீர் தெவ்வாயு
மிருந்(க)தும்பி யிறைகொள வெதிரிய வேனிலான்

எ - து: செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்தவர்கள் குறைவற நுகரும் நுகர்ச்சிபோல அழகு கொள்ள அரும்புகள்விரிந்தமையாத(உ)கொம்புகபோறும் தான் விரும்புந் தாதைப் பொருந்தியுண்டு விரும்பி ஆர்க்கும் வண்டோடே கருத்தும்பிகளும் வருத்தந் தீர்ந்து எவ்விடமுந் தங்குதல் கொள்ளும்படி மாங்கள் அவற்றை எதிர்கொண்ட இளவேனிற் கணனே; எ - து.

இது தாவு.

நு (ந) துயிலின்றி *பாரீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி

மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மண்ணே

(ஈ) “முற்பெரிய நல்வினை முட்டின்றிச் செய்யாதார், பிற்பெரிய செல்வம் பெறலாமோ” பழ. ௧௫௦, ௩௧௨. (உ) “ஒரு முழுமுஞ் சேற வில ரேணும்பொரு னூர்க்கே, வரும்வழி வினாபுழந்து வாழ்கதவ மாதோ” (ஊ) “விழுப்பொருள் பரவை ஞால, நோற்பவர்க் குரிய

வாகும்” சீவக. ௨௫௫௬, ௨௬௮௬. (எ) “வேண்டிய விளைத்துக் கொள் றும் விழுத்தவம் விளைத்து வந்தான்” துளா. சுயம். ௧௧௩. (ஏ) “பெருக்கவ முள்வழி விரும்பு செல்லும், பொருளும் போகமும் புக ழும் போல” பெருங். (௨) அ: ௧௨௬ - ௭. (ஐ) “வேண்டின வேண்டி னர்க் களிக்கு ,மெய்த்தவம், பூண்டினர்” கம்ப. அகத்தியப். ௮. (ஒ) “அத்தவம் பிறவியை யகற்றி மேதகு, முத்தியை நல்கியே முதன்மை யாக்குறு, மித்துணை யன்றியே யிம்மை யின்பமு, மும்த்திடு முளந் தனி லுன்னுந் தன்மையே.” (ஐ) “உடம்பினை யொறுத்து நோற்பார் வெஃகு நெடும்பொருள் பலவுற கொள்வர்” கந்த. கரசிப லுபதேச. ௧௬, ௨௫. (ஐ) “எவ்வகைப் பொருள்களு மீய வல்லது, செவ்விய தவமதே” கூலத்து. நைமிசா. ௨௪.

௧. “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யென்பதும் இளவேனி லாயிற்று; தும்பி கொங்கு தேருங்காலம் அதுவாகலின்” (தோல். அகத். கு. ௧௬. ௧௪) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

௨. “அருடருங் கேள்வி யமையத் தேக்கப், பற்பல வாசான் பாங்குசெல் பவர்போன், மூன்றுவகை யடுத்த தேன்றரு கொழுமலர், கொழுதிப் பாடுங் குணசகரும் பிணைகான்” கல். க: ௧ - ௪.

௩. (அ) “துயிலின்றி ருளராயின் ” என்பது தலைவன் பதத் தையரோடு பாசறைக்கட்சென்றதற்கும் (நாந். ௩. அடு; இ-வி. கு. ௪௫௩.) (ஆ) துயிலின்றி மன்னோ” என்பது தலைவன்பதியிகந்து

(பிரதிபேதம்) * யான்த, † கொல்லோ.

௧௬௬

கலித்தொகை. ௩௦

திருநாள் இக்காலத்து வெற்றியையுடைய இழையினையுடைய பரத்தைய ருடனே விளையாடுவன், அதனாற்பெற்றதென்? கூறுவார் இன்றே; ஏ - று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, வினையால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே.” (க) என்பதனாற் பரததையரோடு வினையாவொனென்ப பொருமை கூறியும் *அவன் ஈண்டையானாகவெனக் காதலேச சிறப்பித்தவின் அமைந்தது. இவை வினையாட்டிற் பிறந்த உவகையென்னும் மெய்ப்பாடு; இவை தன்கட் டோன்றிய பெயர்பற்றி வரும்.

இவை மூன்றும், தாழிகை.

எனவாங்கு

எ - து: எனசசொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அகை.

இது தனிசசொல்.

கக (உ) தணியானோ யுழந்தானுத் (ந)தகையவ டகைபெற

வணிகினர் நெடுந்திண்டே ரயர்மதி பணிபுரின்

காமர் கழலடி சேரா

நாமஞ்சா நெவ்வரி னடுங்கினள் பெரிதே

எ-து: மீளாத காமநோயிலேவருந்தி அமையாததகைமையையுடையவன் நின்னுடைய விருப்பத்தைபுடைய கழலணிந்த அடியைப் பணிந்து சேராத அச்சமமைந்த (சு) பகைவரைப்போலே பெரிதுநெடுங்கினள், அவள் அழகைப் பெறும்படி அழகுவிளங்கின நெடிய திண்ணிய தேரைச் செலுத்துவாயாக; எ - று.

இது சுரிதகம்.

க. தொல். பொருளி. கு. இக. இந்துற்பக்கம் ககரு: ந - (ஆ) குறிப்புப் பார்க்க.

உ. அவணிலே யுரைத்த வென்பதற்கு “தணியானோ ... பெரிதே” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, பாசறைக்கண் தலைவற்குத் தலைவி வருத்தங் கூறியவாறு காண்க என்பர், இளம்பூரணர்; தொல். கற். கு. உரு. ‘நிலம் பெயர்ந்து’.

ந. “ஒடுவகி ரோதி யொண்ணுத லண்கொள்க, கொடுவகுழைக் கமர்த்த நோக்கி னயவரப், பெருந்தகைக் கமர்ந்த மென்சொற் நிருமுகத்து, மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட், பூண்க மாளநின் புரவி நெடுந்தேர்” பதிற். அக: உஅ-நஉ.

௪. “வடதிசை மருமகின். மன்னர்த முடித்தலைக், கடவு னெழுதவோர் சுற்கொண் டல்லது, வறிது மீளுமென் வாய்வா ளாகிற், செறிகழல் புனைந்த செருவெய் கோலத்துப், பகையரசு நடுக்காது பயங்கெழு வைப்பிற், குடிசைக் குறுகென கோலே னாகென” எனச் சொகுட்டுவன் வஞ்சினங் கூறுதலாலும் பகை யரசரை நடுக்குதல் அரசர்க்குரிய தொழிலென்பது விளங்கும். சீலப். உசு: காட-அ.

(பிரதிபேதம்) : அவனின் டையாகு, † எனப் பாணன் பாசறைக்கட் கூறினான்.

முதலாவது பாலை. ௩0

குகள்

1 “பாசறைப் புலம்பலும்” (க) என்புழித் தூதுகண்டு தலைவன் புலம்புவ னாதவின், தூதாய்ச்சென்ற பாணன் கூறினான்.

இது “நினைமயங் குறுதலும்” (உ) எளிபதனாற் பாலைக்கண் மருதம் நிகழ்ந்தது.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் உபிறந்தன.

இது † “மாபினது” (௩) என்றதனான் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித் தாழிசை வந்து தனிச்சொற்பெற்று நான்கடிச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக் கவிப்பா. (உசு)

(௩க.) (௪) கடும்புனல் கால்பட்டுக் கலுழ்தேறிக் கவின்பெற

நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற வம்மணல்

வடுத்தூர வரிப்பபோ லீங்கைவா டுதிர்புகப்

பிரிந்தவர் நுதல்போலப் பிரீளியக் காதலர்ப்

௫ புணர்ந்தவர் முகம்போலப் பெய்கைபூப் புதிதின

மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வடையாற்

கையாறு கடைகூட்டக் கலக்குறாடும் பொழுதுமற்

பொய்யேமென் றாழிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை;

௬ மயங்கமர் மாறட்டு மண்வெள்ளி வருபவர்

தயங்கிய களிற்றின்மேற்றகைகாண விடுவதோ

பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு

வயங்கிழை தன்னென வந்தவிவ் வசைவாடை;

௭ தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு

வாள் வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ
 நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு
 தோள்தீர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை;
 கக பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்
 வகைகொண்ட செம்மனம் வனப்பார விடுவதோ

க. தோல். அகத். கு. சக.

உ. தோல். அகத். கு. கஉ. இர்தூற்பக்கம், ககஉ: க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. தோல். செய். கு. கஙச.

ச. இச்செய்யுள் (அ) மண்கோடலும் திறைகோடலும் அரசர்க்கே யுரிய வெண்பதற்கும், (தோல். அகத். கு. உஎ. நச.) (ஆ) குறிப்பினுற் பாட்டுடைத் தலைவினைக் கிளவித் தலைவனாகக் கூறியதற்கும் (தோல். புறத். கு. உஅ. நச.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * பிறக்கும், † மாயினவென்றதனால்.

கக அ

கவித்தொகை. நக

'புகையெனப் புதல்கூழ்ந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா
 முகைவெண்ப னுதிபுரா முற்றிய கடும்பனி;

எனவாங்கு;

உஉ வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ னிவளென
 நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
 மீளிவேற் றானையர் புகுதந்தார்
 நீளுயர் கூட னெடுங்கொடி யெழுவே.

இஃது இளவேளிர்காலத்து வருவல், அத்துணையும் ஆற்றியிருவேன்ற மண்ணசையால் வேந்தன் சென்றவழி, முன்பனிக்காலமும் பின்பனி காலமும் வந்து வருத்தலின் ஆற்றாத தலைவியைத் * தோழி வருவனோ வந்

புறப்படவும், வன்புறை எதிர்த்தவழி, தலைவன் யாங்குறித்த பருவம் வநந்
துணையும் ஆற்றியானெனப் பின்புனிக்காலத்து வநகின்ற வாவுணர்ந்து
தோழி கழியுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடும்புணல் காற்பட்டுக் + கலுத்தேறிக் கனின்பெற

நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற வம்மணல்

வடுத்தூர வரிப்பபோ லீங்கைவா ந்திர்புகப்

க) பிரிந்தவர் துதல்போலப் பிரியிக் காதலர்ப்

ரு புணர்ந்தவர் முகம்போலப் (2) பொய்கைபூப் (3) புதிதின்

(4) மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வாடையாற்

கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுதுமற்

பொய்பேமென் றுயிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை

எ - து: யாறு கூதிர்க்காலத்து, பெருகுதலிற் கடிதாகிய கீர் வற்றிக்
கால்களாக ஒதிதலுண்டாய்க் கலக்கர் தெளிந்து அழகுபெற, நெடிய ருனங்
களின் அயலேஅயலே துணுமணல்தோன்ற, அம்மணலின் அறல்மறையும்

க. பிரிந்தவர் துதற்குப் பிரக்கம்பூ உலுமையாதலை இங்-ஆம் கலி. ௧௪ - ௩
ஆம் அடிகளின் குறிப்பிற்கானக.

உ. “பொய்கை பூப்புதிதின்” என்பது வினைக்குறிப்பு அகர வீறன்றிப்
பிறசற்றான் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருதற்கு மேற்கோள்;
தோல். வினை. கு. ௩௦. “செய்து செய்யு” கல்; கு. ௩௧. ௩௪.

௩. புதிதின் வெண்பதற்குப் புதிதாக ஈன எனப் பொருள்கூறி, செய்
வென்னுங் தெரிநிலை வாய்பாட்டிற்குரிய குறிப்பெச்சம் என்பர்,
இராமாநுசகவிராயர்; நள. வினை. கு. ௨௩.

௪. கலி. ௨௩: ௧௨-௧௩.

(பிரதிபேதம்) ¹ அருவனெனத்தோழி வறபுறப்படவும், + கலி.

முதலாவது பாலை. ௩௦

கண்கு

படி கோலஞ்செய்வனபோல சங்கையினது வாடற்பூக் காம்பு கழன்று
 அம்மணவிலே வீழ, கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் ஸுதல்போல (க) முன்புபூத்த
 பீர்க்கம்பூ இப்பொழுது பூவின்றாக, தாம் * காந்வித்த தலைவரைக்கூடின
 மகளிர்முகம்போலப்பொய்கையிற் பூக்குத் தாமரையைப் பொய்கை புதிதாகப்
 பூக்க, முன்பனிக்காலத்திற்கும் பின்பனிக்காலத்திற்கும் மேலாய்வின்ற இள
 வேணிர்காலம் ஆயிழாய்! சும்மைக்கூடினவர் தப்பாமல்வருவேமென்றுகூறின
 காலம், அதனாற்பெற்றதென்? அக்காலம் வருந்துணையும் ஆற்றியிராதபடி முன்
 ானிக்காலத்து வாடையாலும் மெய்வளைதற்குக் காரணமான பின்பனியாலும்
 டண்டாகிய வீனை ஒழிந்து அயர்தல் இறந்துபாட்டை நமக்குக் கூட்டுகையி
 னாலே நெஞ்சு கலக்கமுருகின்றது ; யான் என்னனம் ஆற்றுவேன் ; † எ - று.

முன்னர்வின்ற செயவெனெசசங்கள் மேனின்றவென்னும் பெயரெசசத்
 தோடுமுடிந்து, அது பொழுதென்னும்பெயரோடுமுடிந்தது.

கையாறும் ஒரு மெய்ப்பாடென்றுணர்.

இது தரவு.

கூ (உ)மயங்கமர் மாறட்டு (நு)மண்வெளவி வருபவர்
 (சு) தயங்கிய களிற்றின்மேற் நகைகாண விடுவதோ
 பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு
 வயங்கிழை தண்ணென வந்தவிவ் வசைவாடை

எ-து: உலகிற்கு (நு) உணவுகளை விளைத்தற்குக் காரணமாகிய மதியின்
 கதிர்கள் பாலையொத்து விளங்கும் . இரப்பொழுதோடே விளங்குகின்ற
 அணிகள் குளிரும்படியாக வந்த இந்த அசைதலையுடைய வாடைக்காற்று
 இரண்டு படையும் தம்முள் மயங்கினபோரிலே மாறாகிய அரசனைக்கொன்று
 அவன் நாட்டைக்கைக்கொண்டு களிற்றின்மேலே வருமவருடைய வீரத்தாற்

க. “இவர்கொடிப் பிர மிரும்புதன் மலரு, மற்சிரம்” (ஐங். ௪௯௪) என்பது
 இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. (அ) “வேண்டா, ரெறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாப்பின்” (ஆ)
 “படைமயங்காரிடை” புறம். ௪௭௮: ௬ - ௭, ௩௪௩: ௬௭; (இ) “கழு
 மிய ஞாப்பினுள்” களவழி. ௧௧.

௩. “போயவர் மண்ணெலி வந்தனர்” கலி. ௧௪௮: ௨௩.

௪. “தயங்கிய விடுவதோ” என்பது தலைவி கூற்றுக்கு மேற்கோள்; தொல். கற். கு. ௫. ௩௪.

௫. “மண்ணை மனைத்து நிறைத்தபல் லுயிர்கட், காய வழுத மீகுத லானும்” என்பது சுண்டு அறிதற்பாலது. கலி. ௨௩.

(பிரதிபேதம்) * காதலித்தவரை, † என்ருவ.

22

களபு

கலித்தொகை. ௩௧

பிறந்த அழகை நான்கண்டுநுகரும்படியாக (க) நம்முயிரைக்கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ - று.

தயங்குதல் - அசைவு.

பால்போழுமென்று பாடமாயின், பால் வகுத்துமென்க.

இதனுள் வென்ற வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நுகர் விரும்புதலின் தலைவியும் அரசவருளையேயாயிற்று. இது மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இஃது * “எவன்மரபின்” என்னும் (௨) குதிரத்தானுணர்க.

௧௩ (௩) தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு

வாள்வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ

நீள்கழை நிறந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு

தோள்திர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை

எ-து: நீண்ட கரும்பில் ஒங்கிப் பூவை நிறக்கெடுப்படி காற்றாற் றூற்றித் (௪) தோள்கள் குளிரால் நெங்கி நம் ஆகத்தைச் சேரும்படி † துவற்றுகின்ற இச்சிலவாகியமழை தமது (௫) தாள்களாலே வெற்றியுண்டாம்படிவென்று அழகினைபுடைத்தாகிய நல்ல குதிரையை ஏறி வாளாலே வென்றுவருமவருடைய வீரத்தாற்பிறந்த அழகை நான் கண்டு நுகரும்படியாக நம்முயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ - று.

இத்தாழிசைகள் இரண்டும் முன்பனிப்பருவம் கழிகின்றன கூறின வாக்கக் கொள்க.

கள (2) பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசைபவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விவதோ

க. “மழைத்தாரை வல்விருட்கும் வாடைக்கு நான்கள், பிழைத்தால்வந்
தேனென்னும் பேர்” நன. சுயம். ௧௦௩.

உ. நோல். அகத். கு. உச.

ங. (அ) “தாள்வலம்.....விவதோ” என்பது தலைவி ஆற்றுக்கு
மேற்கோள்; நோல். கத். கு. இ. (ஆ) “வானின் வாழ்நர் தாள்வலம்
வாழ்த்த” புறம். உச: உக.

ச. “கடுங்குசுவ வசைத்த கையன்” முல்லை. ௧௪.

இ. தான் - முயற்சி.

ஈ. (அ) பாலைத்திணையிற் பின்பனிப் பருவம் வருதற்கு “பகைவென்று.....
கடும்பனி” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இது தனித்தோர்க்குப்
பின்பனி ஆற்றற்கரிது. இஃதெவர்க்கு மேதமாம் எனவும் இதனை
ளிற்த்து படுவேனெனவும் கூறிற்று” (நோல். அகத். கு. ௧௦.) என்றும்
(ஆ) “வானானெதிரும் பிரிவினானும்” என்புழி இப்பகுதியை மேற்
(பிரதிபேதம்) * கைமாபிள், † தாற்றுகிள்,

முத்தல்வது பாலை. ௩௦

கீள்க

(க) புகையெனப் புதல்குழந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா
முகைவெண் (உ) ப னுதிபொர முற்றிய கடும்பனி

எ - து: புகையென்னும்படி சிறுதுறுகளைச் சூழ்ந்து பூவாய் அழகிய
களிளப் பொதிதலைச் செய்யாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்லின் றுனைகள்
கம்மிற்பொரும்படி முதிர்ந்தகடியபனி பகையைவென்று திறையைவாங்கின,

பாய்ந்து செல்கின்ற திண்ணிய தேர்மிசை வரும்வருடைய கூறுபாடு
கொண்ட தலைமையினையுடைய வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாங்கண்டு நுகரும்
படியாக நம்முயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது
கொண்டேவிடும்; எ று.

இது “பின்பணி தானு முரித்தென மொழிப” (௩) என்றதனாற் பின்பணி வந்தது.

பரித்திண்டேர் எனவும் பாடம்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று. ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கோள் காட்டி “இதனுட் பனியெதிர் பருவங் குறிஞ்சியாகலிற்
களவிற் பிரிந்தான் வானாணெதிரும் வென்றி தோழிக்குத் தலைவி
கூறியவாறு; இஃது அவன்வயிற் பாத்நைமை கருதாத்தது.” (தொல்.

களவியல். கு. ௧௬.) என்றும் (இ) வேந்தன் உரிப்பெருட் டலைவ
னானதற்கு, “பகைவென்று... . விடுவதோ” என்பதை மேற்கோள்
காட்டி “இதனுள்வேந்தன் தலைவனாவா றும்வகைகொண்டதலைமையி
னழகை நுகரவிரும்பினான் என்றவின், தலைவியும் அவ்வருணத்தா
ளாயவா றும் உணர்க”; (தொல். அகத். கு. ௨௪.) என்றும் கூறுவர், ௩௪.
(௩) ‘பகைவென்று திறைகோடற்குப் பிரியுங்கால், அன்புறுகிழுவீ
துன்புற்றிருப்பவரையாது பிரிதலின்று’ என்பது (தொல். ௧௯. கு.
இ. ௩௪.) காணப்படுகின்றது.

- க. (அ) “நெரிமலைப் பூங்கொடி தங்கு புக்ககும், பனிவன ராவியும் போன்ம்
மணிமாடத், துண்ணன்று தூய பனிநீ ருடன்கலந்து, காறிரிய
வார்க்கும் புதை” பரி. ௧௦: ௧௨-௩. (ஆ) “புகையிற் பொங்கி வியல்
விசும்புகத்து, பனியு ரழற்கொடி கடுப்பத் தோன்று, மிமயச் செவ்வரை”
(இ) “புகைநிற வுருவி னற்சிரம்” அகம். ௨௬: ௧-௩; ௩௧: ௩.

உ. “பன், னுள்பொரு காலம் வர” திருவேங்கைக். சகந.

ங. நொல். அகத். கு. கஉ.

கள்ட

கவித்தொகை. நடஉ

உஉ வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ னிவனென

(க)நான்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி

(உ)மீளிவேற் றுனையர் புகுதந்தார்

நீளுயர் கூட நெடுக்கொடி யெழுவே

எ-து: பயனிலகூருதேகொள். விளங்கின இழையினையுடையாய்! பொய்யன்றித் (ங)தாஞ்சொல்லிய நானெல்லவருதற்குஇன்னுஞ்சிறி துநாட் செல்லுமென்று தூக்கி அத்துணையும் ஆற்றாது இவன் வருந்துவனென்று கருதிக் (சு)கூற்றுவனையொத்த வேற்படையினையுடையவர் புகழ் வளர்கின்ற உயர்ந்த கூடலிலேநெடிய வெற்றிக்கொடிகளைக்கட்டும்படியாகப்புகுந் தார்காண்;எ-று.

நிறுத்தென்றது, தூக்கியென்னும்பொருட்டு.

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்; வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்” (ரு) என்பதனால் (சு)உருவுவெளிப்படுதலின் இவனென்றான்.

“நிலனொருவருர்மயங்குத லின்று”(எ)எனவே காலம் இரண்டும் மயங்குமென்றலின் முன்பனியும் பின்பனியும் மயங்கிற்று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகைப் பிறந்தது

இஃதுஎட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடி சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (ஙஉ

நஉ. (அ)எல்கிடை தொட்டகார்க் கனின்பெற்ற வைப்பால்போன் னையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது

க. இவ்வடி முற்றும் கலி. நங-உது செய்யுளிலும் உக-ஆம் அடியாக வந்துள்ளது. இங்குள்ள இவ்வடியுரையுடன் “அசுசிர, முந்து வந்த னர் நக்காத லோரே” ஐங். உஉங. என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

உ. “குழவன் பதாகை கட்டித் தோரணம் பலவு நாட்டி, யேழுயர் மாடமுது ரெங்கணுங் கோடித் தாரே” வில்லி. நிரை. ககஅ.

கூ. தலைவர், தாஞ்செவ்விய நாமெல்லை வருதற்கு முன்பு வருதலுண்டென்பது, ஐங். சஉ-ஆம் பத்தாலுணரப்படும்.

ச. “காலவேல்” சீவக. ககக, உகஉரு. “காலவேலான்” கம்ப. கையடை. கக.

இ. தோல். கற். கு. சரு.

க. உருவு வெளிப்படுத்தல். ஐங். சகஅ.

எ. தோல். அகத். கு. கஉ.

அ. இச்செய்யுள், தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுதியதற்கும் (தோல்.செய்.கு.கருரு.பே.) “எண்ணிடையிட்டிச் சின்னந்” தன்றிய கொச்சகத்திற்கும் (தோல்.செய்.கு. கருரு. நச்.) மேற்கோள்.

16ம், 17ம் அடக்கியலித்தான், 18ம் படிக்குதலிலெனவே.

முதலாவது பாலை. 18க

கள்ள

வைதாகநெறித்தன்ன வறலவிர் நீளம்பா
லணிநகை யிடையிட்ட வீகையங் தண்ணிபோற்
பிணிநெகி முலர்வேங்கை விரிந்தபூ வெறிகொளத்

சு துணிநீராற் றாமதி நாளா லணிபெற
வீன்றவ டிதலைபோ வீர்பெய்யுந் தளிரொடு
மான்றவ ரடக்கம்போ லலர்ச்செல்லாச் சினையொடும்
வல்லவர் யாழ்ப்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு
நல்லவர் துடக்கம்போ னயம்வந்த கொம்பொடு
முணர்ந்தவ ரீகைபோ லிணருழ்த்த மரத்தொடும்
புணர்ந்தவர் முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு
நயந்தார்க்கோ நல்லைம னிளவேனி லெம்போல;

கச பசந்தவர் பைதனோய் பகைமெனத் தணித்தநம்
மின்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய

காதல ரெயிறேய்க்குந் தண்ணருவி நறுமுல்லைப்
 போதாரக் கொள்ளும் கமழ்ஞாற் கென்னுந்
 தூது வந்தன்றே தோழி
 துயரறு கிளவியோ டயர்ந்தீகம் விருந்தே

இது காலவாவு கண்டு ஆற்றனாவின்விடத்துத் தோழி காலத்தை
 நோக்கி அழகிதாகச்செய்தாய் வந்தேனச் சொல்லி, தலைவிக்கு நங்
 காதலர் வருகின்றாரெனக் சொல்லிவந்த தூதுகான் இது, நாம் விருந்தயர்க
 மேளக் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(க) (உ) எல்கிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைம்பால்போன்
 மையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது
 வைதாக நெறித்தன்ன வறலவிர் நீளம்பா
 லணிநகை யிடையிட்ட (ங) வீகையங் கண்ணிபோற்
 பிணிநெகி முலர்வேங்கை விரிந்தபூ * வெறிகொள

க. இப்பாட்டின் மூலம், எடுகளில் ஒரே தொடர்ச்சியாக உள்ளதேனும்,
 முடிபு கருதித் தரவு இருபகுதியாகவும் கரிதகம் ஒரு பகுதியாகவும்
 பதிப்பிக்கலாயிற்று.

உ. (அ) கலி. இடு: க-உ-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க. (ஆ) “வாளிடைப்
 படுத்த வயங்கி ரோதி” கலி. நக: உந. (இ) “எல்கிடை தொட்ட
 பூக்குழை” காஞ்சிப். மாசாத்தன்றனி. அ.

ங. (அ) “நகையங் கழற்கால்” (ஆ) “நகைக் கண்ண. யிலககற் றைஇ”
 புறம். கக: இ, ந. இந: ந.

(பிரதிபேதம்) * வெறிகொள.

களச்

கலித்தொகை. நட

எ.து: கத்திரிகை இடையிலே தீண்டிய, மேகத்தின் கவினைப்பெற்ற,
 (க) ஐந்துபகுதியையுடைய மயிர்போலப் புலர்ந்த மணல் மேகம் மழைபெய்யா
 மற் போகையினாலே விளங்கினவென முற்றாகஅறுத்து மேல்வருகின்ற நீளம்
 பாலென்றதனை முற்கூறிய ஐம்பாலைச்சுட்டிய சுட்டுப்பெயராகக் கொள்க.

கொய்தாகப் பிடித்துவிட்டாற்போன்ற அறுதிவிளங்கின நீண்ட ஐம்பாலிற் பல ஒளிகளையுடைய அண்களுக்கிடையே இட்டுவைத்தபொன்றாற்செய்த அழகியகண்ணப்போலே அந்த மணலிலே பிணிசெகிழ்ந்த பல பூக்களும் வேங்கையினது விரித்தபூக்களும் ஒழுங்குகொள்ள மணல் ஐம்பால் போல விளங்கின. அவ்வைம்பாலிற் கிடந்த அணியும்(உ)பொன்மாலையும்போலே அந்தமணலிலே பல நிறத்தையுடைய பூக்களும் வேங்கைப்பூக்களும் ஒழுங்கு கொண்டன வென உணர்க.

சு (ந) துணிநீராற் * நாமதி நாளா னணிபெற

(ச) வீன்றவ மதலைபோ வீர்ட்பய்யுந் தளிரொடு

(ஊ) மான்றவ ரடக்கம்போ டல்லர்ச்செல்லாச் சிணையொடும்

வல்லவர் (ஈ) பாழ்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு

க. ஐந்து பகுதி:—குழல், அளகம், கொண்டை, பளிச்சை, துஞ்சை.

உ. “எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை, யிழையணி மடந்தையிற் றேன்று நாட” ஐங். உகச.

ங. “துணிநீராற் நாமதி . . விளவேனி லெம்போல” என்புழி ஆலும் ஒடுவும் பலவெகி நல்லையென்பதோடு முடிந்தன வென்பர், தெய்; தோல். வேற்றுமைமயங்கி. கு. கஅ. ‘உருபுதொடாந்து’.

ச. கலி. உக: ஏ - அ - ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும்பார்க்க.

ஊ. (அ) “கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்” பழ. உசந. (ஆ) “கற்றறித் தவ ரென வடங்கி” கம்ப. சித்திரகூட. நடு. (இ) “அறிவோர்க் கழகு கற்றுணர்ந் தடங்கல்” வெற்றி.

சு. (அ) “யாழிசை யினவண் டார்ப்ப” ழல்லை. அ. (ஆ) “வண்டியா
 ழாக, விற்பல் விமிழிசை கேட்டு” (இ) “வரையிழி யருவிப்
 பாட்டொடு பிரச, முழவுசேர் நரம்பி னிம்மென விமிரும், பழவிற
 னனந்தலைப் பயமலை நாட” அகம். அஉ: சு - எ; நடகஅ: இ - எ.
 (ஈ) “யாழிசை கொண்ட வினவண் டியிர்த்தார்ப்ப” கலி. கநக: சு.
 (உ) “வண்டியாழாக, திணைமலை. ககக. (ஊ) “யாழின்வண் டார்ப்பு
 புனலூர்” பழமொழி. உஉக. (எ) “அரவ வண்டின மார்த்துடன்
 யாழ்செயும்” (ஏ) “இனவண் டியாழ்செய” (ஐ) “பல்வண்
 டியாழ்செய” சீலப். (கஉ) ‘மரவம்’ (உசு) ககஉ, (உஎ) ககச.
 (ஓ) “மழலை வண்டின கல்லியாழ் செய்ய” (ஔ) “பொங்கர் வண்டினம்
 கல்லியாழ் செய்ய” மணி. ச: ச; கக: இஅ. (ஐ) “அரவ வண்டொடு
 (பிரதிபேதம்) * தாய்மதி நாளா லணி † அலர் செல்லா.

முதலாவதுபாலை. ந க.

களஇ

(க) நல்லவர் துடக்கம்போ *னயம்வந்த கொம்பொடு

(உ) முணர்ந்தவ ரீகைபோ விணருழ்த்த மரத்தொடும்

(ங) புணர்ந்தவர் † முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு

நயந்தார்க்கோ நல்லைம னிளவேனி லெம்போல

எ - து: தெளிந்த நீராலும் தாய மதியையுடைய நாளாலும் புதல்வனை
 ஈன்றவளுடைய துத்திபோலே நெய்ப்பிணையுண்டாக்கும் மாந்தளிராலும்

தேனினை யாழ்செயும்” (ஃ) “பாடல் வண் டியாழ்செயும்”
 சீவக. கககக, கஉ௦௭. (அஅ) “வண்டினம் காலையாழ் செய்யும்”
 பு-வே. பெருக். கந. (ஆஆ) “அரவ வண்டினம் யாழென வார்ப்ப”
 பெருங். (இ) உ: கஅ.

சு. “சேட்டிகைத் தென்கா றன்னத் தெண்மதுச் சிதறத் தும்பி, நீட்டிசை
 முரலச்சாயா நின்றழந் கொம்பு நாட, னுட்டியப் புலவ னுட்ட நகை
 முகம், வெயர்வை சிந்தப்பாட்டிசைத் தாடாநின்ற பாவைமார்போன்ற
 வன்றே.” திருவினை. தருமிக்கு. கக.

உ. (அ) “செல்வத்துப் பயனே யீதல், துய்ப்பே மெனினே தப்புந் பலவே” புறம். ௧௮௧:௭-௮. (ஆ) “புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி, யின்னிணியே செய்க வறவினை-யின்னிணியே, நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளவறச், சென்ற னெனப்படுத லால்” நாலடி. ௨௬. (இ) “பலதிரண்ட செல்வத்தைப் பார்க்கிற் கனாவா, மல ருதிர்ந்தாற் போலினமை வரவிஞ் - சிலநிகழ்த்த, மின்னெக்கும் வாழ்நா லினைவயிற்றை மெய்யென்றிட், டென்னிக் களிப்பா ருளர்” பாரதம். (ஈ) “இளமையும் வனப்பு நில்லா விற்பமு நின்ற வல்ல, வளமையும் வலிது நில்லா வாழ்வுநா னின்ற வல்ல, களமக ணேச நில்லா கைப் பொருள் கள்வர் கொள்வா, ரளவிலா வறத்தின் மிக்க தியாதமற் றில்லை யன்றே” நிரிநுத்தம். ௧௪.(உ) “இளமையு நிலையாவா லிற்பமு நின்றவல்ல,வளமையு மஃதேயால் வைகலுந் துன்பவெள்ள,முளவென நினையாதே செல்கதிக் கென்றுமொன்று, வினையில முழுவார்ப்போல் வித்துநீர் செய்துகொண்மின்”வளையாபதி.(ஊ) “இன்றுளா ரின்றேயு மாய்வ ரவருடைமை, யன்றே பிறருடைமை யாயிருக்கு - நின்ற, கருமத்த தல்லாத கூற்றின்கீழ் வாழ்வார், தருமத் தலைநின்ற னன்று” அறநெறி. ௧௧௧.

௩. (அ) “அல்லிடை யன்றியே யலர்ந்த ழாலதி,வல்லிகடருவெனு மகிழ்நர் தங்களைப், புல்லுவ பகலினும் பொருந்து மோவென, முல்லைகண் மலர்ந்தன முறவல் செய்வபோல்” கந்த. இரத்தினருச்சுணை. ௨௩. (ஆ) “இடியினுக்கொடியினு மயங்கி” சீவக. ௧௧௬.(இ) “இழையினுங் கொடியினு மிடியினும் பிணங்கி” பெருங்.(௧) ௩௨...

(பிரதிபேதம்)* ஸயந்த, † மயக்கம்.

கள்ள

கலித்தொகை. ௩௨

(க) அறிவானமைந்தவர் தங்காரியத்தைமுடித்தற்கு அக்காலம்வருந்துணையும் அடங்கியிருக்குமாறுபோலக் காலம்வருந்துணையும் மலர்தலிற் செல்வாத

அரும்புகளையுடைய கொம்புகளாலும் வாசிக்க வல்லவாறு யாழோசைபோல
உண்டே(உ)ளாவாரிக்குஞ் சிறுதுறுகளாலும் நல்லமகளிருடைய (ங) கூத்து,
கண்டார்க்கு விருப்பஞ்செய்யுமாறுபோல விருப்பம்வந்த கொம்பாலும் நிலை
யாமையை உணர்ந்தவருடைய கொடைபோலக் கொத்துகள் அலர்ந்து
எல்லார்க்கும் பயன்படும் மரத்தாலும் அன்பாற் கூடினவருடைய புல்லுதலைப்
போலப் பின்னுதலுற்ற கொடியாலும், பொழில்சுள் அழகைப்பெற வென்க.

கொடியொடும் அணிபெறவெனக் கூட்டுக.

(ச) ஈர், ஈர்க்குமாம்.

இளவேனில் எம்போல நயந்தார்க்கு நல்லையோவெனமாறி, இள
வேனிலே யாக்கள் எம்மை நயந்தார்க்கு நல்லேமாயினற்போல, நீயும்
வெறிகொள அணிபெற எப்பொழுதும் வருவையென்று விரும்பியிருந்தார்க்கு
மிகவும் நல்லையோ. நீதான் வந்து அழிகிதாகச் செய்தாயென இளவேனிலை
நோக்கித் தோழி கூறினாள். அதனை நோக்கிக் கூறியபின்னர்த் தலைவியை
நோக்கி, (கூறுகின்றாள்.)

கச பசந்தவர் பைதனோய் பகையெனத் தணித்துநம்
மின்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய

காதல ரெயிறேய்க்குந்(டு)தண்ணருவி நறுமுல்லைப்
போதாரக் கொள்ளுங் கமழ்குரற் கென்னுந்
(சி)துது வந்தன்றே தோழி
துயரறு ஈளவியோ டயர்ந்தீகம் விருந்தே

க. (அ) “காலங் கருதி மிருப்பர் கலங்காது; ஞாலங் கருதுபவர்” (ஆ)
“கொக்கொக்க கூடும் பருவத்து” குறள். சஅடு, சகௌ.

உ. வண்டார்த்தல்: கலி. ஈக: டு - ஆம் அடியின் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “வேறிலை கூத்துப்போல மெய்யுளங் கவர்வதென்றார்” திருவால. க: எ.

ச. (அ) ஈர்க்கு என்பது மாலிலைமேல்வந்ததற்கு “சுன்றவன்... ..தளி
ரொடும்” என்பது மேற்கோள்; தோல். மரபியல். கு. அள. பே. நச்.

(ஆ) “சர்க்கென்பது: தெங்கு, பனை, மா, வேம்பு, பறப்பனவற்றிற் குரித்து” என்பர், மயிலைநாதர்; நன். பொது. கு. ௩௭.

இ. “தண்ணருவி நறுமுல்லை” கலி. ௩௫: ௧௦.

௬. (அ) ‘குடிமையாண்மை’ என்னுஞ்ஞாந்திரத்து ‘அன்னபிறவும்’ என்பதனால் ‘தூதுவந்தது’ என்பதனைக்கொள்கவென்றும் தூதென்பது தன்பொருட்டுரிய பாலான்முடியாமையின் ஆகுபெயரன்றென்றும் குறிப்புமொழியென்றும் கூறுவர், தெய், நெல். கிளவி. கு. ௫௫. (ஆ) “காதலர் தூதொடு வந்த கணவினுக், கியாதுசெய் வேன்கொல் விருத்த” (இ) ‘மாலையயர்கம் விருந்து’ துறன். ௧௨௧௧: ௧௨௬௮.

முதலாவது பாலை. ௩௨

,களள்

எ-து: தோழி; இவ்வினவேளில் குளிர்த்த அருவியின் அருகேநின்ற நீரடிய முல்லைபினது மகளிரொயிற்றையொக்கும்பூக்களையும்முடையகமழ்கின்ற கொத்தாகிய மயிருக்கு நிறையக் கொய்துகொண்மினென்று கூறுநிற்கும்; அத் வேயுமன்றிலகத்திற் பசுந்தவருடைய வருத்தத்தையுடைய காமநோயையுந் தனக்குப் பகையென்று கருதிப் போக்கி விசேடித்து நம்முடைய இனிய உயிரை உண்டாக்கும் மருந்துமாய் நாம் துயரறுதற்குக்காரணமான வார்த்தையோடே நாம் முயங்கிய காதலருடைய தூதாய் வந்தது; ஆதலால் இனி அக் காலத்திற்கு விருந்தானவற்றை நாஞ்செய்வேமென ஆற்றுவீர்தான்.

பின்னிய காதலர் தூதென மாறுக. பசுந்தவர்தோயைத்தணித்து என்பதனால் நம் மின்னுயிரைச்செய்யு மருந்தாகி என்பதனால் தலைவி காலம் கண்வெருந்தினமை,பெற்றும்; இளவேணித்தன்வருவெனக் கூறிப்பிரிந்தவர் தப்பாரென்பதுபற்றி அவர் வார்த்தையோடே தூதாய் வந்ததென்றான்.

கொள்ளுமென்னும் உம்மீறு பன்ஷமபுணர்த்தி முன்னிலையாய்நிற்றல் “இர்சர் மின்” (க) என்பதனுட்குறினும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடிநிமிர்ந் தோடிய கொச்சகக்கவிப்பா. (௩௬)

(௩௩.) வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய

யாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற
மணிபுரை வயங்கலுட் பிப்பெறிந் தவைபோலப்
பிணிவிடு முருக்கித் துணிகயத் துதிர்ந்துகத்

௫ துணிகய நிழலோக்கித் துதைபுடன் வண்டார்ப்ப
மணிபோல வரும்பூழ்த்து மாமெல்லா மலர்வேயக்
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக்கை நெகிழாது
தாதவிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாரார்தம்
போதெழி லுண்கண் புலம்ப நீத்தவர்;

௧௦ எரியுரு வுறழ் விலவ மலரப்
பொரியுரு வுறழப் புன்குபூ வுதிரப்
புதுமலர்க் கோங்கம் பொன்னெனத் தாதுழ்ப்பத்
தமியார்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முணியவந்
தார்ப்பது போலும் பொழுதென் னணிநலம்
போர்ப்பது போலும் பசப்பு;

௧. நோல். வினா. கு. ௨௭.

28

௧௭. ௮ கவித்தொகை. ௩. ௩.

௧௭ நோந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; னைந்துள்ளி
யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னுவே போலுமயில்; கையி
லுருவன போலும் வளை; என்கண்போ
லேகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்
மிகுவது போலுமிந் நோய்;

௨௨ நரம்பின் நீங்குர னிறுக்குங் குழல்போ
லிரங்கிசை மிஞ்ஞெடு தும்பிதா தூதத்
தூதவர் விதெரார் துறப்பார்கொ ணோதக
விருங்குபி லாலு மரோ;

உள புரிந்துநீ எள்ளும் குயிலையுமவரையும் புலவாதி
நீலித முண்கணாய் நெறிகூந்தல் பிணிவிட
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
மாலேதாழ் வியன்மார்பா துனைதந்தார்
காலுறழ் கடுந்திண்டேர் கடவினர் விரைந்தே.

இது பருவவாவின்கண் வன்புறையெதிரிந்து ஆற்றளையினோத்
தோழி நிலைவனது வரவுணர்ந்து கூறி ஆற்றுவரித்தது.

இதன் பொருள்.

வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய
யாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற
(க)மணிபுரை வயங்கலுட் டுப்பெறிந் தவைபோலப்
பிணிவிடு முருக்கித முணிகயத் துதிர்ந்துகத்

- க. (அ) “பளிங்குசொரி வன்ன பாய்க்கை” தறிஞ்சி. இள. (ஆ) “வீரநீ
பாராய் மெல்லென் பளிங்கினால் விளங்குகின்ற, மாரண மருளச்செய்த
மானிகை மற்றோர் சோதி, சேர்தலுந் தெரிவ வன்றேற் றெரிநில
தெரிந்த காட்சி, நீரினா லியன்ற வென்ன நிழலெழு கின்ற நீர்மை”
கம்ப. இலங்கைகாண். ௪௦. (இ) “மீன வாவிபோல் வியன்புடி கத்தி
னல் விளங்குந், தான மீயிசை” கந்த. திருநகா. ௩௩. (ஈ) “சூழ்ந்த
பேரொளி தாளும்பிய நிலனை ரொன்னாத், தாழ்ந்த வந்துகி லிடை
வயிற் றழிஇயின் பளிங்கு, போழ்ந்தி யற்றிய நிலனைப் பூம்புன
லிடைப்போய், வீழ்ந்த னன்பெரு வேத்தவை முகிழ்கை விளைப்ப”
பாகவதம். (சௌ) சிசுபாலனைக்கொன்ற. ௧௧௮. (உ) “மணியிற் றிகழ்

முதலாவது பாலை. ௩௨

கூள்கு

துணிகய (க) நிழலோக்கித் துதைபுடன் (உ) வண்டார்ப்ப
மணிபோல வரும்பூழ்த்து (ஈ) மரமெல்லா மலர்வேயக்

(சு)காதலர் புணர்ந்தவர் (ஊ)கவலுக்கை நெகிழாது

தாதவிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாராராம்

போதெழி லுண்கண் புலம்ப நீத்தவர்

எ - து: தான் வினைவித்தவின் (சு)வேற்றுநாட்டிற்கு இல்லாத வீரமைந்த உலகிடத்து அகற்சியையுடைய அழகைத் தான் காணவேண்டி யாறு கண்களை விழித்துப் பார்த்தனபோலப் பக்கத்தினின்ற குளங்கள் நீர்நிறைந்து பூக்களால் அழகுபெற, * பளிக்குமணியையொக்கும் கண்ணாடிக்குள்ளே பவழம் அழுந்தப்பட்டவை தோன்றினுற்போல அரும்பவிழ்கின்ற (எ) முருக்கினுடைய

இதழ்கள் அழகையுடைய குளங்களிலே காம்பினின்றவ கழன்றுவிழ், தெளிந்த குளங்களின் நிழலிலே தம்மைபுந் தாம் ஊதும் பூவையுங் கண்டு அவ்விடத்தே நெருங்கி வண்டிகள், சேய் ஆரவாரிக்கும்படியாக, கரையினின்ற மரங்களெல்லாம் அரும்புகள் அவர்த்து பலமணிகளைச் சூடினாற்போலப் பூக்களைச் சூட, எம்மைப்போலாது காதலையுடைய கணவரைக்கூடினவருடைய அகத்திதலைபுடைய கையை நெகிழாதே தாதையவிழ்க்கும் இளவேனிலோ வந்தது; பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண் வருந்த மம்மைக்கைவிட்டவர் வாராராயினர்; எ - று.

ஓகாரம் பிரிநிலை.

இது தாவு.

தரு தூல்போல்” துறள். கஉளங். (ஊ) “பளிக்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையி, னினங்கொடி தோன்றுமால்” மணி. ச: கஉச - ஓ.

க. தும்பி செவியுணர் வொழிந்த நாலுணர் வுடையதென்பதும், வண்டும் தேனீயும் குளவியு முதலாயின அகன் கிளையென்பதும் இக்கே அறியற்பாலன. தோல். மபு. சூ. நக. பே.

உ. வண்டு ஒலித்தலை ஆர்த்தலென்பதும் மரபு: கலி. ௩௦: ௩, ௩௨: ௬, ௩௪: ௬, ௩௬: ௩, ௬௨: ௪௦, ௬௬: ௬௬, ௬௭: ௬.

௩. (அ) “கோழிண ரெநிரிய மரத்த கவினிக், காடணி கொண்ட காண் டகு பொழுதின்” (ஆ) “மரனேமுற்ற காமர்வேனில்” அகம். சக: அ - ௬, ௩௬: ௬௪.

௪. “காதலர் பிரியாமற் கவலுக்கை நெகிழாமல்” சிலப். க: ௬௬.

- இ. “கலவுக்கை நெடுசிழந்தனனாய்” சிலப். (எ) இட: இ.
- க. (அ) “பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி யருக கேட்டா, லாற்ற விளைவது நாடி” (ஆ) “நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல, நாட வளந்தரு நாடி” குறன். எங்டு, எங்டு.
- எ. “பொங்கழன் முருக்கி னெண்குரன் மார்திச், சிதர் சிதர் தருத்த செவ்வி வேனில்” அகம். உளஎ.
- (பிரதிபேதம்) * பளிக்குமணியை.

கஅர்.

கலித்தொகை. ந் ந

க0 (க) எரியுரு வுறழ விலவ மலரப்
 (உ) பொரியுரு வுறழப் புன்குழ்வுதிரப்
 புதுமலர்க் (ங) கோங்கம் பொன்னெனத் தாதுழ்ப்பத்
 தமிழார்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முனியவந்
 தார்ப்பது போலும் *பொழுதென் னணிநலம்
 போர்ப்பது போலும் பசப்பு

எ - து: இவ்வீனவேனிற்பொழுது நெருப்பினுருவையொப்ப இலவும் பூப்ப, பொரியின் உருவையொப்பப் புன்குகள் பூஉதிர, புதிய மலர்களை யுடைய கோங்கம் பொன்னென்னும்படி தாதை அலர, நாம் வெறுக்கும்படி வந்து தனித்திருப்பாரை அகத்திடாது புறத்தே தள்ளி இகழ்த்து இவ்வூர் அலர் துற்றுக் கொடுமையையொக்கும்; அது கண்டு பசப்பு எனது அழகை யுடைய நலத்தை மறைப்பதுபோல இராகின்றது ; †எ - து.

க. “எரியுருவுறழ விலவமலர” என்பது (அ) உருவுவமத்தின்கண்

உரியவாய்பாடன்றி, பொதுசகுத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்பாட்டின் உறழ்வென்பது அருகிவந்ததற்கும் (தொல். உவம. கு. ௧௧. பே) (ஆ) உருட்டுவண்ணத்திற்கும் (தொல். செய். கு. ௨௩௨. பே) மேற்கோள். (இ) “எரிப்பூ விலவத் தாழ்கழி பன்மலர்” ஐங்குறு. ௩௪௮. (ஈ) “இலவ மேறிய கலவ மஞ்ஞையெரிபுகு மகனி ரேய்க்கும்” ஐங்குறு. ௫௦௩. (உ) “இலவத், தழலகைத் தன்ன வலயகுசின்னெயொண்பு” அகம். ௨௪௫. (ஊ) “எரிநிறத் திலவம்” சிலப். (௫) ௨௧௪. (எ) “எரிமல ரிலவமும்” மணி. ௩. ௧௧௬. (ஏ) “ஒள்ளெரி யெழுந்த ஆழ்படு கொழுமலர், முள்ளரையிலவத்துன்” (ஐ) “எரிமல ரிலவத்து” பேருங். (க) இங். ௧௭௭; இசு. ௧௪௩.

உ. (அ) “பொரிப்பூம் புன்கின்” நற். ௧. (ஆ) ஐங்குறு. ௩௪௭. (இ) “புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்... ..செந்நெல் வான்பொரி சிதறியன்ன” (ஈ) “பொரிப்பூம் புன்கொடு” குறுந். இங். ௩௪௧. (உ) “பொரியெனப் புன்கவி புகன்றறை” அகம். ௧௧௬; இ-சு. (ஊ) “புன்கு பொரி மலரும் பூத்தன் பொழில்” திணைமொழி. ௧௪. (எ) “பொங்கர்

வெண்பொரி சித்தின புன்கு” சிலப். ௧௨. ‘செம்பொன்’ (ஏ) “புன்கம் பொரி யணிந்தவே” சிலக. ௧௧௪௧.

௩. “நிலவுமரக் குருவாய்ந்து நிற்பனபோற் பூவையெலாவ, குலவியகோரு முழித்தாதிற் குளித்தொளிரும் கவின்கண்டான்” காஞ்சி. ௩௧௫. ௨௪௦.

(பிரதிபேதம்) * பொழுதெண்ணி, † கோக்குமென்க.

முதலர்வதுபாலை. ௩௨

கறுக்க

௧௬ (௧) நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; *நைந்துள்ளி (௨) யுகுவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித் தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்; கையி லுகுவன போலும் வளை; (௩) என்கண்போ லிகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்

மிருவது போலுமிந் நோய்

எ - து: பிரிந்த மகளிரை நகுதற்கு நங்காலம் வருகின்ற தில்லையே யென்றுநொந்திருந்து அதுவந்தபின்னர் நம்வருத்தங்கண்டுசிரிப்பனபோலக் கொம்புகள் பூ மிக்கன; அதனைக் கண்டு என்னெஞ்சம் வருத்தித் தலைவரை

க. “நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி, யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித், தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்; நையி, லுருவன போலும் வளை. இவை முச்சீரடியான் வந்தனவு நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாய் நின்றவாறுணர்தற்கு ‘நகுவன’, ‘உரு வது’, ‘தொகுபுடன்’, ‘உருவன’; எனத் தொடைக்கவடு படுத்துக் கூறவே அவற்றின் முன்னின்ற சொற்கள் வழியை புணர்ந்த சொற் சீரடியாயவாறு காண்க. இவை யிடைநிலைப்பாட்டன்றிக் கொச்சக மாகலின் வரையறையின்றி, ‘தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்’ என நாற்சீரடியானும் வந்தது. இவை மேலெண்ணவும் படும். இவை கவிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழியினும் உறழ்கலியினும் முடுகியல்

வாராமையும், அவற்றுட் சொற்சீரடி வருங்காற் றனிச்சொல்லாயல்லது வாராமையும் கொள்க.” தோல். செய். கு. ௧௨௩. ௩௪.

உ. “‘உருவதுபோலு மென்னெஞ்சு; எள்ளித், தொகுபுட னுடுவது போலு மயில்’ என்பது வழியை புணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னை? என்னியென நின்ற சீரின் வழித் தொகுபெனவந்த அசை உருவதுபோலுமென்னும் தொடையொடு பொருந்தி, ‘உருவதுபோலு மென்னெஞ் செள்ளித், தொகுபுடன்’ எனப் புணர்ந்துநின்றூற் போல்வதோர் சுவைமை செய்து நின்றமையின். கொச்சகம் இடை நிலைப்பாட்டெனப் பாட மையின் ‘(தொகுபுடன்) ஆடுவது போலு மயில்’, என நா[வடி](ற்சீரடி)

யாலும் வருவதாயிற்று. வடையறையின்மையின். இவ்வனம் வந்த மையின் சொற்சேடி மேல் எண்ணவும் படும். இவை கலிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகியலடிவாடாதென்பதூடம் சொற் சேடி வருவான்றுத் தனிச்சொல்லாகியன்றி வாடாதென்பதூடம் உறழ்கலிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன் தென்பதூடம் கொள்க”
தோல். செய். கு. ௧௨௩. பே.

௩௦. “நனியதல் வாரும் பொழுதென வெய்ய, பனியதல் வாருமென் கண்”
கூல். ௩௬: ௧௪ - ௫.

(பிரதிபேதம்)* இளைத்தன்னி:

௧௮௨

கலித்தொகை. ௩௩

நினைந்து அழிவதுபோலே இராசிற்ும்; (க) மயில்கள் நம்மை இகழ்ந்து கால மன்றியும். சேரத் திராண்டு ஆடுவனபோலே இராசிற்ும்; நம் கையில் வளைகள் நாம் காப்பவன கழல்வனபோலே இராசிற்ும்; என் கண்போலே அறுதியை

புடைய நீர் இற்று ஒழுகும் இளவேனிற்காலத்தும் தலைவர் வாரார்; ஆதலால் இந்நோய் இனி இந்நிலையினும் மிகுவதுபோல இராசிற்ும்; எ - று.

௨௨ (௨)நரம்பின் தீங்குர னிறுக்குந் குழல்போ

(௩)விரங்கிசை (௪)மிஞ்ஞெடு (௫)தும்பிதா தூதத்

(௬)தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொ (௭)தோதக

விருங்குமி லா லு மரோ

எ-து: †நரம்பினது இனிய இசையைத் தானத்திலே நிறுத்தும் வறகியம் போல, ஒலிக்கும் இசையையுடைய (௮)மிஞ்ஞெடு தும்பி தாதை ஊதாநிற்க, நமக்கு ‡கோவுதரும்படியாகக் கரிய குயில்கள் கூவாநிற்கும்; இவ்வனவிலும் தலைவர் ஒருதாதாயினும் வரவிடாராய் நம்மைத் துறப்பாரோ துறவாரோ கூறாய்; ||எ - று.

க. “கனிமயில் குனித் திடக்கால மன்றியும்” நைடதம். கான்புரு. ௧.

௨. “குழல்வழி நின்ற தியாழே” என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

௩. “சச்சிஞாக்கினியர் சுரும்பு, வண்டு, தேன், மிஞ்ஞ இந்நான்கையும் தும்பியதுகிளையென்றுகூறி “இரங்கிசை மிஞ்ஞெடு தும்பிதா தூத” என்பதை அதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; சீவக. ௮௧௨, ௮௧௩.

ச. “மின்னேர் பசசை மிளிற்றுக்குரற் சேரியாழ்” புறம். ௩௦௮: ௨.
 கு. (அ) “தும்பி .. திக்குழலாம்பலி னினிய விமிரும்” ஐங். ௨௧௫. (ஆ)
 “குழலிசைத் தும்பி” அகம். ௨௪௫ (இ) “இருந்தும்பி யிங்குழலாதும்
 பொழுது” கார். ௧௫. (ஈ) “குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட” (உ)
 “கொம்பர்த்தும்பி குழலிசை காட்ட” மணி. (ச) ௩. (கக) ௫௭. (ஊ)
 “இருங்கடட் டெம்பி குழலாக” சீவக. ௨௬௧௧. (எ) “சோலைத் தும்பி
 மென்குழ லாக ” கம்ப. பூக்கொய். ௩௪. (ஏ) “நலந்தா துதுங்
 குறுஞ்சிதைத்தும்பி” தறுந். ௨௩௧. (ஐ) “நலந்தா துதுங் தும்பி”
 அகம். ௧௦௮.

க. “தாதவர் ..அரோ” என்பது அரோ அசையாய் வருதற்கு மேற்
 கோள்; நன். இடை. கு. ௨௨ மயிலை.

ங. ‘அரோ’ என்பது அசை நிலையாய் வருதற்கு (அ) “நோதக விருங்குயி
 லாஹமரோ” என்பது நோல். இடை. கு. ௩௧. சேனா. ௩௪. கு. ௩௦.

மெய். நன். இடை. கு. ௨௨, வி. இரா; இ-வி. கு. ௨௭௭. மேற்கோள்.
 (ஆ) புறனடை விதியான் நோவுதகவென்பது நோதகவாயிற்றென்பர்,
 அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். (கக) ௧௭.

அ. மிளிற்று, தேனீயென்பர், புறநானூற் றுணாயாசிரியர்; புறம். ௨௨: ௬.
 (பிரதிபேதம்) * விடாய், † எம்பினினிய, ‡ நோவுதருபடியாக, || என்ருள்.

முதலாவது பாலை. ௩௨

௧௮௩

(க)கம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் துறப்பார்கொல்லென வாளாதே ஐயஞ்
 செய்தலின், இஃது ஐயஞ்செய்தல்.

அரோ, அசை.

இவை தரவின் விஃற்பமாகிய தாழிசை.

எனலாங்கு, *ஆங்கசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௭ புரிந்துநீ எள்ளுங் குயிலையு மலரையும் புலவாதி

நீலித + முண்கணய் ‡ நெறிகூந்தல் | ணிவிட

(உ) நாளவரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி

(ந) மாலைதாழ்வியன் மாப்பர் துணைதந்தார்

(ச) காலுறழ் கடுந்திண்டேர் கடவினர் விரைந்தே

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, என்று, மனம் வேறப்பட்டு நீலப்பூப்போலும் மெயுண்கண்ணினை யுடையாய்! நீ நம்மை இகழும் குயிலையும் தலைவரையும் புலவாதேகொள்; தாம்வரும் நாளெல்லையை நம்நெஞ்சிலே நிறுத்திச்சொல்லிய கூற்றுக்கள் பொய்யல்லவாக மாலை தங்கின அகற்சியையுடைய மாப்பினை யுடையார் காற்றையொக்கும் கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தி நமது || நெறித்த (நீ) கூந்தலைப் பின்னினை பின்னல் விடும்படி—நாம் விரைதலை நமக்குத் தந்தார்காண் X என்றான்; எ - து.

(கூ) நீலம், கடைக்குறைந்தது.

இது சுரிதகம்.

க. “தாதவர்அரோ” என்பதை ஐயஞ் செய்தல் என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தோல். மெய்ப். சூ. ௨௨;) இக்குறிப்பையும் எழுதினர், பேராசிரியர்; இ - வி. நூலாசிரியரும் (இ - வி. சூ. ௫௮௦.) இப்பகுதியை ஐயஞ்செய்தலுக்கு மேற்கோள் காட்டினர்.

உ. இவ்வாடி கலி. ௩௧-இல். ௨௩-ஆவது அடியாகவும் வந்துள்ளது.

௩. “எழுறு கடுந் திண்டேர் கடவி, நாமமர் காதலர் துணை தந்தார் விரைந்தே” என்பது, கலி. ௨௭: ௨௫ - ௨௬.

௪. “வளியி னிகன்மிஞர் தேரும்” கலி. ௫௦: க௫.

௫. (அ) “சிறகுறுந் கூணுந் குறஞ் சென்று, பெறுகநின் செவ்வி பெருமகன் வந்தா, நறுமலர்க் கூந்த னுளணி பெறுகென” சீலப். ௨௭: ௨௧௪-௬ (ஆ) “தன்னவன் றணந்த காலேப், பூமணம் புனைத வின்றி” சீவக. க௫௬௮.

௬. “நீலுண் டெவிலை கடுப்ப”

(பிரதிபேதம்) * அசை, † உண்கண்ணய். ‡ செறிகூந்தல் || செறிந்தகூந்தலை, + தாம், X எனஆற்றுவித்தான்.

‘இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவனை தோன்றிற்று.

இதனால், முச்சீரடியும் நாத்சீரடியுமாய் நின்றவாறுணர்தற்கு ‘ரகுவன்’ ‘புருவது’ ‘தொகுபுடன்’ ‘உருவன்’ ‘இகுபறல்’ எனத் தொடைச்சுவை கொடுத்துக்கூறவே, அவற்றிற்கு முன்னின்றன கொந்து என ஒழியசையாகியும் நைத்துள்ளி, எள்ளி, கையில், என்சுண்போலென வழியசை புணர்ந்தும் வந்த சொற்சீரடிகளும் ‘தொகுபுடனாவே போலு மயில்’ என நாத்சீரடியுமாய் வந்தன.

இது தரவும் தரவின்விகற்பமாகிய தாழிசையும் ஏனையுறுப்புக்களும் பெற்று வந்த கொச்சகக் கலிப்பா. தரவின் விகற்பமாகிய தாழிசையையும் தரவின் பாற்படுத்தி இதனை இடைநிலைப்பாட்டின்மீறிவந்த தரவினைக்கொச்சகக் கலிப்பா என்பாரும் உனர்.

“இயற்கீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி, னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே” என்னும் (௧) சூத்திரத்துள் இங்ஙனம் வரும் வெள்ளைக் கொச்சகத்துள் ஆசிரியவடி சிறிதுவருமென்றவின். ‘பொரியுரு வுறழ்ப் புன்குழ வுநிர’ என ஆசிரியவடி வந்தது. (௩௨)

(௩௪.) மன்னுயி ரேமுற மலர்கூலம் புரவின்று
பன்னீராற் பாய்புனல் பார்தூட்டி யிறந்தபிற்
சின்னீரா னறல்வார ிவகல்பாறு கவின்பெற
முன்னொன்று தமக்காற்றி முபன்றவ ரிறுதிக்கட்
பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பிடை யாளர்போற்
பன்மலர் சிணையுசச் சுரும்பியிர்ந்து வண்டார்ப்ப
வின்னம ரினவேனி விறுத்தந்த பொழுதினான்;

அ விரிகாஞ்சித் தாதாடி யிருங்குயில் விளிப்பவும்
பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுங்
கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மாம்போலக் கவினவாடி
பெரிபொத்தி பென்னெஞ்சஞ் சுடுமாயி நெவன்செய்கோ;

கஉ பொறைதளர் கொம்பின்மேற் சிதரின மிறைகொள
நிறைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவு

முறைதளர்ந்த மன்னவன்சீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பனிவாருங் கண்ணாயி னெவன்செய்கோ;

கசு தளையவிழ்ப்புஞ் சினைச்சகரும் டியாழ்போல விசைப்பவுங்
கொளேதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுங்
கிளையழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று
வளையாநு நெகிழ்போடுந் தோளாயி னெவன்செய்கோ;

க. தொல். செய். கட.

முதலாவது பாலை, ௩௩

கடிநி

எனவாங்கு;

உக நின்னுண்ணோய் நீயுரைத் தலமர லெல்லாநா
மெண்ணிய நாள்வரை யிறவாது காதலர்
பண்ணிய மாவின் புருதந்தார்
கண்ணுறு பூசல் கைகளைத் தாங்கே.
இது பருவங்களு டே வன்புறையேதீர்த்து ஆற்றளைய தலைவிகீழ்த்
தோழி அவள் வரவுணர்ந்து கழியுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3)மன்னுயி ரேமுற மலர் ஞாலம் புரளின்று
பன்னீராற் (உ)பாப்புனல் பார்தூட்டி (௩)யிறத்தபிற
(4)சின்னீரா னறல்வார ிவகல்பாறு கவின்பெற

க. (அ) “சுரந்த காவிரி மரங்கொன் மவீரீர், மன்பதை புரக்கு கன்னுட்டிப்
பொருகன்” புறம். சுஅ: சு-க0; (ஆ) “சரபு வென்பது தாய்முலை யன்ன
சிவ், வுரவூரீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” கம்ப. பால. ஆற்று. கட.

உ. (அ) பாய்தலென்பது பரத்தலாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பதற்குப்
‘பாப்புனல்’ என்பது மேற்கோள்;” தொல். உரி. கு. சுஇ. சே; தெய். (ஆ)
பெயரெச்சவீற்றுமை இடைச்சொல்லென்று கொள்ளப்படுமென்றும்

பாயும் புனலென்பது பாய்புனலெனத் தொக்குழி வேற்றுமைப் பொருட்கண் உருபு பெயர்நிற்பத் தொக்கவாறு போல வினை நிற்ப உருபுதொகுதலாற் பாயுமென்பது வினையு முருபுமாகிய இரு நிலைமைத்தென்று கொள்கவென்றும் கூறுவர், தெய்; தோல். இடை. கு. எ. 'எச்சஞ்'.

௩. (அ) "ஆற்றக்கடைத்து மகல்யா நகழ்த்தக்கா, நெற்றெனத் தெண்ணீர் படும்" (ஆ) "உறுபுனற்றுல கூட்டி யறுமிடத்துங், கல்லூர் றுழியூறு மாறே போல்" நாலடி. கடு; கஅடு. (இ) "பிள்ளை தைவரப் பெருகு பால் சொரிமுலைத் தாய்போன், மள்ளர் வேணிவின் மணற்றிடர் பிணைத்துகை வருட, வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழியிதந் தேறிப், பள்ள நீள்வயற் பருமடை யுடைப்பது பாலி" பெரிய. திருக்குறிப்பு. உஉ. (ஈ) "ஆற்றுப் பெருக்கற் தடிசுமெந் ஞாளுமவ்வா, றாற்றுப் பெருக்கா லுலகூட்டிம்" நல்வழி. கூ. (உ) "ஆறு பெருக்கற் தருந் திடர்தான் பட்டாறு, மூறலமை யாதோ வலகாற்ற" தனிப்பாடல்.
௪. (அ) "அயிர்வரித்தறல் வார்த்துமெய்யடியவ ரகம்போற், செயிர நத்தவத் தெளிந்துசின் னீர்புடை யொழுக" திருவாணக்காப். ஆரஞ்சாத்து கஅ. (ஆ) சின்னீர்: இஃதுற்பக்கம். எந: ச - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கால்புனல், † அகன்பாறு.

24

கஅங்

கலித்தொகை. ௩௪

- (க) முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவ ரிறுதிக்கட்
(உ) பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பிடுடை யாளர்போற்
பன்மலர் சிணையுக் (௩) சுரும்பிமிர்ந்து வண்டார்ப்ப
(௪) விண்ணம ரிளவேனி லிறுத்தத்த * பொழுதினன்

எ - து: அகன்ற யாறுகள் அகன்ற உலகிடத்துப் பெருமையையுடைய உயிர்களெல்லாம் உயிர்வாழும்படி பலவாகிய நீரோடுகால்களாலே † தம் மிடத்தே வந்து பரக்கும் நீரைத் † தாம் என்கும் பரந்து ஊட்டிப் பாதுகாத்தலே புண்டாக்கி அந்நீர் வற்றியபின்பு சிலவாகிய நீரோடு கால்களாலே அமல் ஒழுக, அவ்வாறுகள் அழகுபெறும்படியாகத் தமக்கு முன்னே ஓர் உதவியைச் செய்து அவ்வுதவியிலே முழுக்க முயன்றவருடையகேட்டிடத்தே பின்பு ஓர் உதவியை மீண்டு செய்யும் பெருமையையுடைய || தொழிலே ஆளுவாரைப்போலே, சுரும்புகளும் ஒலிக்கப்பட்டு வண்டுகளும் ஆர்க்கும்படியாக, அந்நீரை உண்ட கொம்புகளினின்றும் பலமலர்கள் ஆற்றிலே உரும்படி இனிமை பொருந்தின இளவேனில் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே ; எ - து.

பன்னீர் சின்னீர் ஆகுபெயர். இது “தருதியும்வழக்கும்”என்னும் (டு) குத்திரத்திற் கூறிய மருஉ. “வல்லெழுத் தியற்கை புறமுத் தோன்றும்” (ஈ) என்றதளிற் றேன்றுமென்றதனால் அகரங் கெட லகரம் னகரமாய் வரு மொழியில் நகரம் “ லன வெனவருஉம் புள்ளி முன்னர்த், தந் வெனவரிற் றனவா கும்மே” (எ) என்பதனால் னகரமாய்முடிந்தது.

இது தாவு.

- க. (அ) “வேனில் வெயிற்ருலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டிரங்கி,வானின்வளஞ் சுரந்த வண்புயற்குத - தானுடைய, தாதுமே தக்க மதுவுந் தடஞ்சினையாற், போதுமீ தேந்தும் பொழில்” இ - லி. சூ. சுருக. மேற்கோள். (ஆ) “நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி, யென்று தருங்கொ லெனவேண்டா-நின்று, தனரா வளர்தெற்கு தானுண்ட நீரைத், தலையாலே தான்றருத லால்” முதுரை. க.
- உ. எடுத்தோதப்படாதஉரிச்சொற்களுள் பீடென்பது பெருமை குறித்து வருமென்பதற்கு, “பின்னொன்று பெயர்த் ‘தாற்றும் பீடையாளர் போல்’ என்பது மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. எக. ‘அன்ன’ தெய்.
- ஈ. சுரும் பியிர்தல்: கலி. சூ: கசு, கசு: கஉ.
- ச. “இன்னிள வேனில்வந்திறுத்ததென்பவே” பிரமோத். பிரதோஷ. உஉ.
- டு. தொல். கிளவி. சூ. கள.
- ஈ. தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. காட.
- எ. தொல். தொகை. சூ. எ.

- அ விரி(க)காஞ்சித் தாதாடி யிருங்குயில் (உ)விளிப்பவும்
பிரிவஞ்சா தவர்திமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுங்
(ங)கரிபொய்ததான் கீழிருந்த மாம்போலக் கவிண்வாடி
(ஈ)பெரிபொத்தி பென்னெஞ்சஞ் சுசுமாயி நெவன்செய்கோ

எ - து அலர்ந்த காஞ்சிப்பூவிற் றுதை அலர்ந்து கரிய குயில்கள் கூவா
நிற்கவும் இக்காலத்தே பிரிந்துறைதற்கு அஞ்சாதவருடைய கொடுமையை
யான் மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் சான்று
பொய்த்தவன் வந்து தன்கீழே இருக்கப்பட்ட மாம்போல யான் அழகு
கெடும்படி என்னெஞ்சு காமத்தீக்கொளுந்தி என்னைசுகமாயின் யான் அதற்கு
என்செய்வேன்? எ - று.

- க. (அ) “புன் காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதைய..... குயிறழுவ” (ஆ)
“குறுத்தாட் குயிற்சேவல் கொழுங்காஞ்சித் தாதாடி” சீவக. ௬௪௮,
௬௫௦. (இ) “குயிற்சூழாங்குடை காஞ்சியின் கோமளத் தாது” காஞ்சி.
திருக்கண். ௨௧.

- உ. (அ) “விளித்தாலுங் குயிலாயின்” (கலி. ௨௮: ௮) என்பதனையும் (ஆ)
“தண்காஞ்சித் தாதாடித் தன்னிறங்கரத்தனைக், கண்டாளு மடப்
பெடை கிளியெண்ப்போய்க்கையகல, நுண்வேயினஞ்சேவலோக்கோடு
விளிப்பறித்தித், தன்கிறகாற் பெடைகழுவத் தலைவர்த திளவேனில்”
(சீவக. ௬௪௯) என்பதனையும் நோக்கி விளித்தலென்பதற்கு அழைத்த
லென்று பொருள் கூறலுமாம். (இ) “கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி
னீடிப், பிரிந்தீர் புணர்தம்மி நென்பன போல, வரும்பலிழ் பூஞ்சினை
தோறு மிருங்குயி, லானு தகவும் பொழுதினான்” கலி. ௧௨: ௬௧ - ௬௪,
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. (அ) “அறிகரி பொய்த்த லான்றோர்க் கில்லை” குறுந். ௧௮௪. (ஆ)
“சான்றவர் கையுண்டுகூறவர் மெய்” பழ. ௨௪௧. (இ) “கொடுகரி

போ வாஞ்சகாம்” சிறுபஞ்ச. ௧௦ (௩) “கைக்கரி யன்னவன் பகழி
கண்டகர், மெய்க்குலம் வேரொடுந் துணித்து வீழ்த்தின, மைக்கரு
மனத்தொரு வஞ்சன் மாண்பிலன், பொய்க்கரி கூறிய கொடுஞ்சொல்
போன்றவே” கம்ப. கரன்வதை. ௧௨௪. (௨) “புலந்தெரி பொய்க்கரி
புகலும் புன்கனார், குலமகளி னவிந்தனர் குரங்கி னுலென்றார்”
கம்ப. கிங்கரர்வதை. ௫௮. (ஊ) “மொய்த்த மீன்குல முதலற முருவ
கீன மொழியிற், பொய்த்த சான்றவன் குலமெனப் பொருகளை
யெரிப்ப” கம்ப. வருணனை வழிவேண்டி. ௨௫. (எ) “வஞ்சவினை செய்து
நெடு மன்றில்வன னுண்டுகரி பொய்க்கு மறமார், நெஞ்சமுடை யோர்
கள் குல மொத்தன மரக்கர்” கம்ப. மூலபல. ௧௪௫.

௪. (அ) “எரிபொத்துதலென்னும்வழக்கை”, “பொத்திற்றத்தி” கலி.
௧௪௫: ௫௮. (ஆ) “கானவர் பொத்திய நெலிநீ விளக்கத்து” புறம்.

கஅஅ கலித்தொகை. ௩௪

“புல்லு மரனு மோரறி வினவே, பிறவு முனவே யக்கிளைப் பிறப்பே.”

(க) இதனுட் (௨)பிற அறிவும் உளவென்று கூறினார்; அதனாற் பாவத்திற்கு
அஞ்சி மரம் கவினவாடிற்றென்றார்.

௧௨ பொறைதளர் கொம்பின்மேற் (௩)சிதரின மிறைகொள
நிறை(௪) தளரா தவர்திமை மறைப்பென்மன் *மறைப்பவ
(௫)முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பனிவாருங் கண்ணாயி னெவன்செய்கோ

எ - து: பூவிற்பாரத்தாற் தளர்ந்த கொம்பின்மேலே வண்டினுடைய
திரள் தங்குதல்கொள்ளாநிற்கவும் நிறையென்னுங் குணம் தளராதவருடைய
கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென் ? மறைப்பினும்
நாடாளும் முறைமை தளர்ந்த அரசன்கீழ் இருந்த குடிமக்களைப்போலக்
கலங்காநின்று கண்கள் பொறுத்தலாற்றாமல் நீர் ஒழுகுமாயின் யான் அதற்கு
என்செய்வேன் ; எ - து.

௨௪௭: ௨. (இ) “கனையெரி பொத்தி” சிலப். ௧௪: ௧௨௨ ; மணி.

௨: ௪௨. (௩) “புகையழல்பொத்தி, நெஞ்சஞ் சுதெலின்” சிலப். ௨௩ :

சஅ - சு. (உ) “முளியெரிபொத்தி” (ஊ) “புகையெரி பொத்தி” (எ) “இகலெரி பொத்தி” மணி. கசு: உசு, கசு: உஎ. உஓ: எஅ. (ஏ) “கனல்பொத்தி” கம்ப. இரணியன். அச. என்பவற்றாலுணர்க.

க. தொல். மாபு. கு. உஅ. இதற்கு இவ்வுரைகாரர் அங்கெழுதியிருக்கு முறை ஆராய்தற் பாலது.

உ. மாமுயி ரில்லை யென்பார், பித்தல ராயிற் பேய்க ஷென்றலாற் பேச லாமோ” சீவக. கக௦௭.

ங. (அ) “சிதர்சிதர் துருத்த செவ்விவேனில்”(ஆ) “மலருண் வேட்கையிற் சிதர்சிதர் துருப்ப” அகம். உஎஎ: கஅ; நகஎ: எ. (இ) “சிதர்தொழிற் தும்பியொடு மதர்வண்டு மருட்ட” பேருங். (க) நங். உஅ. என்ப வற்றால், சிதறுதல் அல்லது கிளறுதலாகிய சிதர்த்தற்றொழில் பற்றி வண்டு சிதரெனப்பட்ட தென்று தெரிகிறது. (ஈ) “தொழித்து வண்டி யிருங்கோதை” சீவக. ககஅ௭. என்பத னுரையும் நோக்குக.

ச. தனர்தல் - குலைதல், கலி. நசு: கஎ; தப்புதல், சீவக. கக௧௦.

இ. (அ) “மண்குளிர் கொள்ளக் காக்கு மரபொழிற் தரசர் தனகன், விண் குளிர் கொள்ள வேங்கும் வெண்குடை வெதும்பு மாயிற்; கண்குளிர் கொள்ளப் பூக்குங் கடிசயத் தடமுங் காவர், தண்குளிர் கொள்ளு மேனுந் தான்மிக வெதும்பு மன்றே.”(ஆ) “நீயினம் படர்ந்து வேர்தன் செறவதே புரியுமாயிற், பேரயினம் படர்ந்து வாழும் புகலிட மின்மை யாலே, வேயினம் படர்ந்த சாரல் வேங்கையை வெருவிப்புல்லாய், மரயினம் படர்ந்த தெல்லாம்வையகம் படருமன்றே.” துணா. மந்திர.

முத்தல்வது பாலை. ந.ந.

க.அ.சு.

கசு தனையவிழ்ப்புஞ் சினைச்(க)சுரும் டியாழ்போல விசைப்பவன்
கொனேதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவன்
(உ)கினையழிய வாழ்பவ னாக்கம்போற் புல்லென்று
வனோபாறு நெகிழ்போடுந் தோளாயி னெவன்செய்கோ

எ - து: முறுக்கு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய சினைபிடத்தே சுரும்பினம் யாழ்போலே ஒலியாநிற்கவும் கொண்டகோட்பாட்டினைக்குலையாதவருடைய தீமையை மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் சுற்றங் கெடவாழ்பவன் ஆக்கம் பொலிவழியுமாறுபோலப் பொலிவழிந்து தோள்கள் வளைகிடத்தலமையாவாய் நெகிழ்ந்து சமூலமாயின் யான் அதற்கு என் செய்வேன்? எ - து.

கண் பனிவாரும், தோள் வளையோடுமெனச் சினைவினை முதன்மேல் நின்றது.

இவை மூன்றும் தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லீ; எ - து.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உக நின்னுண்ணோய் நீயுரைத் தலமா லெல்லாநா

மெண்ணிய நாள்வரை யிறவாது காதலர்

உச - உஎ. (இ) கோல்வளை யரசன் கீழ்வாழ் குடியென நடுக மாட்டி" உத்தராகோச. பார்ப்பதி. நசு. என்பவையும், (ஈ) "ஆன்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோல்" கலி. ௫. கஉ. என்பதும் (உ) அதன் குறிப்பிலும் (ஊ) இந்துற்பக்கம், கசடு: உ - ஆம் குறிப்பிலும் (எ) கசக: க - ஆம் குறிப்பிலும் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) "வடிவாம் பிசைப்ப போல் .. .சுரும்பார்ப்ப" கலி. நசு: ந. (ஆ) "சுரும்பு நரம் பெனவார்ப்ப" வளையாபதி.

உ. "தன்னினர் தளரா வண்ணந் தாங்குத் தரும மென்றே, நன்னகர் பல வும் வாழநயந்துதன் னிடத்தில் வாழ்வு, மன்னிய செல்வர் தம்பால் வளமிகக் கொடுத்துத் தன்பா, லெந்நகர் வளமுன் காட்டி யிருப்பதந் தகர நாளும்" விநாயக. திருநகா. ந. என்பதும் "சிறியவன் செல்வம் போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி" (கலி. ௧௦: உ) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

பண்ணிய மாவின் புருதந்தார்

(க)கண்ணுறு பூசல் கைக்களைந்தாங்கே

எ - து: நின் நெஞ்சினையே நீட்டிச்சுழலாதேகொள். ஏயிராம் வருவ
ரென எண்ணியிருந்தநாளெல்லே கடவாமல், கண்டுகின்றவருத்தத்தைக் கை
க்கினுற்போலக் காதலர் சமைத்த மாவினையுடையராய் வந்தார்காண னு-று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் நான்
கடிச்சரிதகமும் பெற்று வந்த ஓததாழ்சைக்கலிப்பா. (௩௩)

(௩௫) மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்

படியுண்பார் துகர்ச்சிபோற் பல்சிலை மிஞிரூர்ப்ப

மாயவண் மேனிபோற் றளிர்நீ வம்மேனித்

தாய சுணங்குபோற் றளிர்மிசைத் தாதுக

மலர்தாய பொழிநண்ணி மணிநீர கயநிற்ப

வலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார

நனியெள்ளுங் குயிலேக்கி யினைபுகு நெஞ்சத்தாற்

றுறந்துள்ளா ரவரெனத் துனிகொள்ள லெல்லாரீ;

க வண்ணவண் டியிர்ந்தானு வைபைவா நுயரெக்கர்த்

தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ

கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கா

லொண்ணுதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

கந. மல்கிய துருத்தியுண் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ
வலனாக விளையென்று வணங்கினாம் விடுத்தக்கா
லொளிரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

கள. நிலனாவிற் றிரிதருஉ நீண்மாடக் கூடலார்
புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண் ணும் பொழுதன்றோ
பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

க. (அ) “கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.” (ஆ) “கண்ணுறு
பொழுதிற் கைபோ லெய்தி, நும்மோர்க்கு நீதுணை யாகலு முளையே”
(இ) “பனித்தகண்டிடைத்து” விநாயக. சிந்தாமணி, ௨௦௨.
(பிரதிபேதம்) * கலந்தாங்கே, † செஞ்செய்குறி, ‡ என உவகையாங்கறின.

முதலாவது பாலை. ௩௪

ககக

எனவாங்கு;

உக. உள்ளுதொ றுடையுடின் னுயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி
யெள்ளு காதல ரியைதந்தார் புள்ளியற்
காமர் கடுந்திண்டேர்ப் பொருப்பன்
வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே.

இது வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைவி இக்காலம் அல்லவோ அவர்
வருதுமெளச் சொன்ன காலமென வன்புறையெந்நிழிந்தானே நீ துனி
கொள்ளல் அவர் வந்தாரெனத் தலைவன் வரவுணர்ந்து தோழி ஆற்ற
வித்தது.

இதன் பொருள்.

(க)மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்

*படியுண்பார் துகர்ச்சிபோற் பல்சின மிஞ்ஞர்ப்ப
(உ)மாயவண் மேனிபோற் றளிர்ந வம்மேனித்
தாய சுணங்குபோற் றளிர்மிசைத் தாதுக
(ஈ)மலர்தாய பொழிநண்ணி (சு)†மணிநீர கயரிற்ப
வலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார

க. (அ)சீர்வகையானவருங்கலியடி தனைவிரவினுங் கடியப்படா வென்ப
தற்கு “மடியிலான் செல்வம்போன் மானந்த வசசெல்வம்” என்பது
மேற்கோள். தொல். செய். சூ. சுக. நச. (ஆ) “அசைவி னேன்ற
ணசைவள னேந்தி”(இ) “நின், ருன்படு செல்வங் காண்டொறு மருள்”
புறம். கசஅ. உ. கசக: கச-இ. (ஈ) “ஆக்க மதாவினுய்ச செல்லு
மசைவிலா, ஆக்க முடையா னுழை”(உ) “மடியிலா மன்னவ னெய்து
மடியனந்தான், ருஅய தெல்லா மொருங்கு” (ஊ) “முயற்சி திருவினை
யாக்கும்” (எ) “மடியிலான், ருளுளா டாமரையி னான்” குறள். இசுச,
சுகௌகசு, சுகள. (ஏ) “ஊக்க வேந்த னாக்கம்போல, வீக்கங்கொண்டி”
பெருங். (ஈ) இ. உ௦-உக. (ஐ) “ஆக்கமிந் கொருவரா லனுங் வேண்டு
மே, ஊக்கமுண டாவரே ஹுவ ான்னது, நீக்கமில் ‘கொள்கையி
னிற் பரேயெனின், மேக்குறு பெருந்திரு விரைவின் மேவுமால்”
கந்த. (ஒ) “முயற்சி, யுலைவறப் புரியா வொருவனுக் கெங்ங
னுற்றிடுஞ் செல்வம்” துசேலோ. மேல்கடல். கசள.

உ. கலி. உக: எ-அ-ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

ஈ. “அணிமலர்ப் பூம்பொழி லதனுள், வண்ண மாச்சனை மாநீர் மணி
தெளித்தனையது” சீவக. கருகசு.

ச. (அ) “மணிநீரும்” குறள். எசஉ. (ஆ) “மணிதெளித்தனைய நீர்” நைட.
புனல். க. (இ) “மணிதெளித் தனைய வான்புனற் றடத்தின்” காசி.

(பிரதிபேதம்) * படியுண்பா னுகாச்சி, † மணிநீர்க் கயம்,

ககஉ

கலித்தொகை. ஈரு

நனி(சு)யெள்ளுங் குயினோக்கி யினைபுகு நெஞ்சத்தார்

(உ)றுறந்துள்ளா ரவரெனத் துணிகொள்ள லெல்லாநீ

எ - து: எஉ, நீ உள்ளம் மடித்திருத்தலில்லாதவன் செல்வம் பெருகு மாறுபோல மாங்கள் பூப் பெருக்க, அங்கனம் முயன்றுபெற்ற செல்வத்தைத் தான் வருந்தாமற் படிபெற்று உண்பாராது நுகர்ச்சிபோல அம்மாங்களிற் பல கொம்புகளிலேதேனையுண்டு யிழிறுகள் ஆரவாரிப்ப, கரியநிறத்தை யுடையவன மேனிபோலத் தளிரை ஈன, அந்நிறத்திற் பார்த சுணங்குபோல அந்தத் தளிரின்மேலே தாது விழ, அந்த மலர்பார்த சோலையை அணுகிப் பளிங்கு போலும் நீர்களை யுடையவாகிய குளங்கள் வற்றாது நிற்ப்ப், பூப்பார்த துறை களையணுகி நுண்மணலைக் கோலஞ்செய்து அறுதியையுடைய நீர் ஒழுக இவற்றின்மேலே தான் மொழிக்குத் தோற்றிருந்த, பகையாற்பிரிந்திருந்தா ரை யிக இகழுங் குயிலைப் பார்த்து வருந்திக் கெடுகின்ற நெஞ்சத்தோடே அவர் நம்மைத் துறந்து இனி நினையாரென்று கருதி வெறுப்புக்கொள்ளாதே ; கொள்; எ - று.

இது தரவு.

விஷ்ணு. இ. (ந) “சடர்மணி தெளித்ததன்ன, மென்புனற்றடம்” உத்தராகோச. நனசக்கர. எ. (உ) “எறிக்கும் படிசுத் திரடெளித்தா லெனரின் நிலங்கித் தன்பெயரைக், குறிக்குந் தடந்தீம் புனலாடி” (ஊ) “சுரந்தறுண பளிங்கெனத் தெளிந்த, வந்தனீர்” (எ) “மணி தெளித்தனைய மாநீர்த்தக் குளம்” சீகாழி. பிரம்புர. உஉ; சந்திரன். எ; சேடனுங். உடு.

க. “எள்ளும் குயிலைப் பவரையும் புலவாதி” கலி. ந.ந. உஎ.

உ. (அ) “துறந்துள்ளாரவரெனத் துனிகொள்ளலெல்லாநீ” என்பது விளி யேற்கும் என்று எடுத்தோதாத சுற்றுள் ஆகாரசுறு ஏடி என்று விளி யேற்று வருதற்கு மேற்கோள். நொல். விளி. கு. கஉ. நச. (ஆ) “துனிகொள்ள லெல்லாநீ” என்பதனை, “எல்லான்” என்பது சுறு கெட்டு “எல்லா” எனநின்று விளியேற்றற்கு மேற்கோள் காட்டினர்; மயிலை. வி. இரா. நன். பெயரியல். கு. ஓக. (இ) “னகாரவீற் றுயர்பெயர் சுறுழிந்துவிளியேற்குமென்னும்நன்னுந் கருத்தை மாற்றி, தாம் செய்த குத்திரத்தினுரையில், “துறந்துள்ளா ரவரெனத் துனி

கொள்ள லெல்லாநியென ஈறழிந்தும் வினியேற்கும் என்பாரும்
உளராலோவெனின், அது படர்க்கைப் பெயராகாது தோழிமுன்
னினைப் பெயராயே தோழி என்னும் பொருட்டாய் நிற்பதொன்றாக
லின் ஈண்டைக்கு ஏலாதென்க” என்பர். இ - வி. நூலாசிரியர்,
இ - வி. கு. உக௦.

முதலாவது பாலைகூசு.

சுரு. ௩௩௩

௬. (க)வண்ணவண் டுமிர்ந்தானு வையைவா ருயரெக்கர்த்
(உ)தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ
கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவயிராம் விடுத்தக்கா

லொண்ணுதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: ஒளியிய நுதலினைபுடையாய்! நாம் நிறுத்தினவளவில் நில்லா
வாய்க் கண் நீர்மல்க முயங்கி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த
காலம், நிறத்தையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரித்து, இன்பம் அமையாத வையை
யாற்றில் ஒழுங்குபட்ட உயர்ந்த இமேணலிடத்துக் குளிர்ந்த அருவிரோலே
வளர்ந்த நறிய முல்லைப்பூவிற் குதையுன்னும் இவ்வளவேனிற் கால
மல்லவோ? எ - று.

விடுத்தக்கால், காலிற்றுவினையெசசம்.

- கந. மல்கிய துருத்தியுண் (நு)மகிழ்நனைப் புணர்ந்தவர்
(சு)வில்லவன் விழவினுள் வினையாடும் பொழுதன்றோ
(ரு)வலனாக வினையென்று வணங்கிராம் விடுத்தக்கா
லொளியிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: ஒளியிழாய்; நீர் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் வெற்றியுண்டாவ
தாகவென்று கூறித் தொழுது நாம் விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று
உரைத்த காலம், பெருகியகாலத்து நீர் நிறைந்த ஆற்றிடைக்குறையிலே அவர்
தம்மை மகிழும் பரத்தையரைக்கடி, காமனுக்குநிகழ்த்துகின்ற விழாவிடத்தே
அவருடனேவினையாடும் இவ்வளவேனிற்காலமல்லவோ? எ - று.

க. “கமழ்தா நூதும், வண்ணவண் டுமிர்ஞரல் பண்ணைபோன் றனவே”
பரி. கச: கூசு.

உ. “தண்ணருவி நறுமுல்லை” கலி. கூஉ: கசு.

௩. “உறவியா மொளியாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள், விறலிழை யவரோடு
வினையாடு வான்மன்னே” கலி. ௩௦: க௩-௪.
௪. (அ) “சிலைவலான்” கலி. ௧௪௩: ௩௪. (ஆ) “திருமலி கருப்பு வென்றிச்
சிலையின லுலக மெல்லாம், பொருதுசென் கோன டாத்திப் புகழ் வினா
யேக வீரன்”
௫. (அ) “வலனாக..... றுரைத்ததை” என்பது காலீற்று வினையெச்சம் பிற
வினைகொண்டு முடிந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. ௩௫. ௩௪.
கு-வி. கு. ௨௪௭. (ஆ) “வலனாக..... விடுத்தக்கால்” என்பது காலீற்று
இறந்த காலம்பற்றி வருதற்கு மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. ௩௨. ௪௪.
கு. ௩௧. கல். கு. ௩௨. ௩௪. கு-வி. கு. ௨௪௭.

25

ககச

கலித்தொகை ௩௫.

கல் (க) *நிலனாவிற் றிரிதருஉ நீண் (உ) மாடக் கூடலார்
†புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ
(௩) பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
‡சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: வினங்குகின்ற இழையினைபுடையாய்! இறந்து படுவேமோ
ஆற்றிவிருப்பேமோவென்று பலவற்றையும் ஆராயும் நெஞ்சினையுடையேமாய்
நாம் வருந்தி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த காலம், நிலத்தி
லுள்ளார் காலிலே வழங்கும் நீண்ட மாடங்கையுடைய மதுரையிலுள்ளார்
அறிவினையுடைய சான்றோர் காலிற் பிறந்த கவிகளின் புதுமையைக் கொண்
டாகும் இவ்விளவேளிர்காலமல்லவோ? எ - று.

“வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே” (ச) என்பதனான் இது பின்
பனியிற் பிரிந்து இளவேனிலுள் வருதல்குறித்தலின் இருதிகளிடையிட்டது.

இவை மூன்றும், தாழிசை. 1

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி, எ - று.

ஆங்கு, அசை,

இது தனிச்சொல்.

உஉ உள்ளுதொறுடையுநின் னுயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி
||யெள்ளறு காதல ரியைதந்தார் புள்ளியற்

க. “உரைவாய நகர்” என்பதற்கு உரையிடத் தனவாகிய நகர் என்று பொருள்கூறி “நிலனாவிற்பிரிதருஉம்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினார், நச்சு; கீவக. உடுடுடி.

உ. (அ) “மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்” முருகு. எக. (ஆ) “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்” மது. சஉக. (இ) “நீண்மாடக் கூடல்” பரி. உ0: க0க. (ஈ) “மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்” அகம். ஈசக: உ0; (உ) “மாட மதுரையும்” புறம். ஈஉ: இ. (ஊ) “மாடமதுரை புகுந்தன்” (எ) “மாடமதுரையும்” (ஏ) “மாடமதுரை யகத்துச் சென்று” (ஐ) “மாடமதுரை மாநகர் புகுகென” சீலப். பதிகம்: உ0, அ: ஈ, க: எக. கடு: ககஉ. (ஒ) “மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற், பதிமிசை” பதினொரு.

ஈ. “பலநினைத் திணையும் பைத னெஞ்சின்” கலி. கஉக. கக.

ச. தோல். கற்பி.கு. சஅ. இதுநுரையிலும் இக்குறிப்புடன் இச்செய்திக் கே “நிலனாவிற்பிரிதருஉம்” எனும் இத்தாழிசை மேற்கோள்.

பிரதிபேதம் * நிலாவில், † புலாவில், ‡ சடர்ததால் || என்னுறு.

முதல்வது பாலை நடு.

ககடு

காமர் கடுந்திண்டேர்ப் (க)பொருப்பன்

(உ)வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே

எ - து: தம்மை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் நெஞ்சழியும் நினைவு வருத் தத்தையுடைய காமநோய்க்கு இளைப்பாறுதலாகிப் பறவையினது பறத்தற் றன்மையையுடைத்தாகிய விருப்பத்தையுடைய கடிய திண்ணிய தேரை யுடைய பெரதிரின்மலையினையுடைய பாண்டியனுடைய தப்பாத மொழியை யொத்த குறித்த 'எல்லைதப்பாத நானோடே கூடி நம்மை * இகழ்ந்திருத்தல் நீக்கின காதலர் நம்மைக்கூடுதலைத் தந்தார்; †எ-று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறத்தது.

இஃது எட்டடித்தாலும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௪)

(௩௫.) கொடுமிட னஞ்சிலான் றார்போன் மரத்து

நெடுமிசைச் சூழு மயிலாலுஞ் சீர

வடிநரம் பிசைப்பபோல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்பத்

தொடிமகன் முாற்சிபோற் றும்பிவர் திமிர்தர

நு வியனெழீஇ யவைபோல வெவ்வாயு மிம்மெனக்

கயனணி பொதும்பருட் கடிமலர்த் தேணாத

மலராய்ந்து வயின்வயின் வினிப்பபோன் மாணாழ்ப்ப

விருங்குயி லாலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்

சூழனி வேனில் விழுவெதிர் கொள்ளுஞ்

- க. பொருப் பென்னும் பெயர்பொதியின் மலைக்குப் பயின்று வருதலை,
(அ) “வரைத்தா ழுருப்பிப் பொருப்பிற் பொரு” மது. ௪௨. (ஆ) “திண் டேர்ச் செழியன் பொருப்பிற் கவாஅன்” (இ) “பலர் புகழ்திருவிற் பசம்பூட்பாண்டிய,னணங்குடையுயர்நிலைப்பொருப்பிற்கவான்” அகம். க௩௭: க௪. ௩௩௮: ௫ - ௬. (ஈ) “வகையமை தண்டாரான் கோ யெர் பொருப்பின்மேல்” (உ) “சிணையலர் வேம்பின் பொருப்பன்” கலி. ௫௭: க௬, ௧௨: ௨௭. (ஊ) “பூண்டாழ் மாப்பிற் பொருப்பிற் கோமான், பாண்டியன்” (தொல். அகத். சூ. ௫௪. மேற்கோள்.) (எ) “தென்ன

னுயர்பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும்” பேரியதிருமடல். சு. (ச)
 “பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து” வில்லி.
 சிறப்புப். க. என்பவையும் வலிபுறுத்தும்.

உ. (அ) “காலே யன்ன சீர் சால் வாய் மொழி” பதிந். உக: ச. (ஆ)
 “வாய்மை வயங்கிய லைகல்” புரி. உ: ஓச. (இ) “வெயிலினு
 மெய்யன வுரைத்தன் மேயினான்” கம்ப. காட்சி. ௩௯.

பிரதிபேதம்) * இகழ்ந்திருக்க லீகனை, † இனி ஆற்றென்றான்

கககக கவித்தொகை நட்ச.

க௦ சீரார் செவ்வியும் வந்தன்று

வாரார் தோழிநங் காத லோரே;

கஉ. பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று துதல்

சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்;

கச நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய

பனியறல் வாருமென் கண்;

கசு மலையிடைப் போயினர் வரானசைஇ-நோயொறி

முலையிடைக் கனலுமென் னெஞ்சு;

கஅ காதலிற் பரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்

தூதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்

காதலர் காதலுங் காண்பாங் கொல்லோ

துறந்தவ ராண்டான் நிறைகுவர் கொல்லோ யாவது

நீளிடைப் படுதலு மொல்லும் யாழநின்

வாளிடைப் படுத்த வயங்கி ரோதி

நாளணி சிதைத்தலு முண்டென நயவந்து

கேள்வி யந்தணர் கடவும்

வேள்வி யாவியி னுயிர்க்குமென் னெஞ்சே.

இது காலங்கண்டு ஆற்றாத நிலையது நிலைமைகண்டு, ஆற்றாத
 நோழி, தான் ஆற்றனாய் அவட்துக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3)கொடுமிட (2)ஞஞ்சிலான் றுர்போன் (11)மராத்து
நெடுமிசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர

- க. (அ) “விறன்யிகு வலியொலி பொலிபகழ் புழுதியி, னிறனுழு வளை
வாய் நாஞ்சி லோனும்” பரி. கக: நட - நட (ஆ) “வலியொத் தீயே
வாலியோனை” புறம். குக: கட. (இ) “விறல் வெள்ளையாயவனென்
றுள்” சீலப். கள. ‘மாயவ’ (ஈ) “பாவல வின்னுதும் பொன்னஞ்
குட்டெயிற், திருநகர் தென்றலை சேணி லோங்குரு, விரிதினைக்
கங்கையில் வீழ்தல் போன்றமற், நெருகுழை யவன்வலி யுணர்த்து
கின்றதால்” பாகவதம். (ஊ) சாம்பன் மணம். குச. என்பவைகளும்
பலதேவன் பலராமன் என்னும்பேர்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- உ. (அ) “வளைநாஞ்சி லொருகுழை யொருவனை.” (ஆ) “வள்ளணி
வளை நாஞ்சிலவை” பரி. க: கு, கடு: கௌ. (இ) “மேழிவல னுயர்த்து
வெள்ளை நகரமும்” சீலப். கச: கூ.
- ந. “மராத்து மயிலின் மயங்குபு துங்குஞ், குழாஅ மகளிர் குரவை. காண்
மின்” பெருங். (ச) சூ: கசகி-க.

முதலாவது பாலை நடநீ.

குகள்

- வடி(3)நரம் பிசைப்பபோல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்பத்
(2)தொடிமகண் முரற்சிபோற் றும்பிவர் திமிர்தர
இ வியனெழீஇ யவைபோல வெவ்வாயு மிம்மெனக்
கயனணி பொதும்பருட் கடிமலர்த் தேனூத
மலராய்ந்து வயின்வயின் விளிப்போன் மரனூழ்ப்ப
விரங்குயி லாலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்
(ந) குழவி வேனில் விழுவெதிர் கொள்ளுஞ்
க0 சிரார் செவ்வியும் வந்தன்று
வாரார் தோழிநங் காது லோரே *

எ-து: தோழி! (ச)காமனுக்கு நிகழ்த்தும் விழவை எதிர்கொள்ளும் இளவேனிற் செவ்வியும், கொடிய வலியினையுடைய கலப்பைப்படையினையுடைய நம்பி மூத்தபிரானுடைய துழாய்மாலையோல வெண்கடம்பின் உயர்ந்த இடத்தே ஆரவாரிக்கும் மயில்களினோத்துந் தங்குருஞ்சீர்மையுடையவாய் அதிலே வண்டோடே சுரும்புகளும் வடித்த நரம்புகள் ஒலிப்பனபோல ஆரவாரிப்ப, தொடியினையுடைய விறவியர்(டு)கானத்திற்போலே தும்பிகள்வந்து ஒலித்தலை

க. யாமொலி வண்டினெலிக்கு உவமையாதலை, கலி. ௩௨: ௬-ஆம் அடியாலும் அதன் குறிப்பாலும் சுருமயினெலிக்கு உவமையாதலை, கலி. ௩௪: ௧௬-ஆம் அடியாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர்க.

உ. "சுரும்பார்க்குந் குரலினோ டிருந்தும்பி யியை பூத, வொருங்குட னிம் மென வியிர்தலிற் பாடலோ, டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ் கேளாக் கிடந்தான்போற், பெருங்கட றயில்கொள்ளும் வண்டியிர் நறும்கானல்" கலி. ௧௨௩: ௨ - ௫.

௩. (அ) குழவியென்பது ஓரறி வுயிர்த்தகன்றியும் பொழுதின்கண்வருதற்கு 'குழவிவேனில்' என்பது மேற்கோள்; தொல். மர. கு. ௨௪. பே. (ஆ) குழவியென்பது பருவத்துக்கு முரித்தென்பர், மயில்காதர்; நள. பொது. கு. ௩௭. மயிலை.

௪. (அ) "ஆறு விருப்போ டனியயர்பு காமற்கு, வேனில் விருந்தெதிர் கொணடி" கலி. ௩௨: ௬௭-௬௮. (ஆ) "வானுயர் சோலை தோறு முருகு வாய் மதெது வீழ்ந், தேனோடு சுரும்பும் வண்டும் புதிதுண்டு தெவிட்டி யார்ப்பக், கானமர் குழவி னுர்தல கணவர்பாற் புலவிதீர, வேனில் வேட் குலகம் யாவும் விழவயர்ந் திட்ட வன்றே": நைடகம். இளவேனில். ௫.

௫. ஏடுகளில் தாளத்திற்போலேயென்றும் ஐயுமடம்படி உள்ளது. முாற்றை யென்பதற்குத் தாளமென்ற பொருளும், மலை. ௩௯௦-ஆம் அடியிற் காணப்படுகின்றது. முான்றுபாட வெண்பதற்கு ஆளாபஞ்செய்து பாடிமடம்படியென்றும் சீலக. ௧௯௫௬. முான்றற்கென்பதற்குப் பாடினாற்

(பிரதிபேதம்.) * பாடியும்.....ததல் ௭ - து:

புண்டிக்கு, தேனினம் கயங்கள் சூழ்ந்த இளமரக்காவில் மணத்தையுடைய மலர்களை வாச்சியவகளை எழுப்பின ஒசைபோல எவ்விடமும் *இம்மென்னும் ஒசை பிறக்கும்படியாகச் சத்திக்க, மரங்கள் சூட உரியாரை ஆராய்ந்து நாதம் தாலே தம்மிடத்தே தம்மிடத்தே அழைப்பனபோல மலர்கள் அலர, கரிய குயில்கள் கூவு, பெரிய நீர்த்துறைகள் புவால் அழகுபெற வந்தது; இக்காலம் இங்ஙனம் முதிர்ந்த அளவிலும் நவகாதலரோ வாரார்; || எ - று.

கஉ (க) பாஅய்ப் பாஅய்ப் + பசந்தன்று நுதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்

எ - று: ஆதலால் எனது நுதல் பசப்பொழுதப் பார்து பார்து வந்து பின்னர் முழுக்கப்பசந்தே விட்டது; என் தோள்கள் ஒழுக்க மெலிந்து மெலிந்து வந்து பின்னர் மிகவும் மெலிந்தேவிட்டன; எ - று.

கச (உ) நனியறல் வாறும் பொழுதென வெய்ய
பனியறல் வாருமென் கண்

எ - று: என் கண்கள் இக்காலம் மிகவும் அறலொழுகுமென்று கருதி அதற்கெதிரே வெய்ய நீர் அறுதியுடைத்தாய் ஒழுகாநிற்கும்; எ - று.

கசு மலையிடைப் போயினர் வரணசைஇ நோயொடு
முலையிடைக் கணனுமென் னெஞ்சு

எ - று: என்னெஞ்சு மலையிடத்தே போனவருடைய X வரத்தை நச்சுகையினாலே தோன்றிய காமத்தையாலே என்னுடைய முலையெல்லாம் காந்தாநிற்கும்; எ - று.

நசைஇயென்னுஞ் செய்தெனெசம் காரணகாரியப் பொருட்டாய்நின்றது. தோன்றியவென வருவிக்க. அது நச்சின நோயெனப் பெயரச்சமாகாது.

கஅ காதலிற் பிரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்

துதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்

காதலர் காதலும் காண்பாங் கொல்லோ

துறந்தவ (ஊ)ராண்டான் நிறைகுவர் கொல்லோ யாவது

கென்னும் சீவக. உரு. பொருள்காணப்படுதலாலும் இப்பொருளை
சிறந்ததாகத் தோற்றுதலாலும் கானமென்றே கொள்ளப்பட்டது.

க. பாய்தல் பரத்தல் என்னும் பொருளில் வருதற்கு “பாஅய்ப் பாஅய்ப்
பசுந்தன்றுதல்” என்பது மேற்கோள்; தக்க. தாழிசை. ந. ‘சத
கோடி’

உ. “என் கண்போலிசுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார், மிகுவது போலு
மிக் கோய்” கலி. ந.ந. கக - உக.

ந. “ஆண்டாண் றெறதலு மறிந்த வாரே” முருகு. உசக.

(பிரதிபேதம்) 1. நிம்மென்னும், 2. பிறக்கும் படியாக மானை, 3. தன்னிடத்தே தன்
னிடத்தே, 4. ஆதலால் எனதுதல்.....பசுந்தேவிட்டது, 5. பசுந்தறு
தல், = வாய்மையி, X வாதத்த.

முதலாவது பாலை நடு.

தகக

நீளிடைப் படுதலு மொல்லும் யாழநின்

(க)வாளிடைப் படுத்த வயங்கி ரோதி

நாளணி சிதைத்தலு முண்டென நயவந்து

கேள்வி யந்தணர் கடவும்

வேள்வி யாவியி னுயிர்க்குமென் னெஞ்சே

எ-து: “காதலர் நம்மிடத்துக் காதலின்று நீங்கினரோ? அன்றிக் காதலுண்
டாயிருக்க ஒரு தாதொடு கூறி வரவியும் வார்த்தையைச் சிறிது மறந்தாரோ?
அவர் நம்மிடத்து நிகழ்த்தல் காதலையும் நாம் இறந்துபடாமலிருந்து காண்
பேமோ? கம்மை இவ்வணர் துறந்தவர் அவ்விடங்களிலே அவ்விடங்களிலே
இருந்தே விடுவரோ? இவற்றுண் முடியுங் காரியம் எதுதானென்று தலைவி
கூற, அதுகேட்டதோழி, (உ)புணர்ந்தவர் சேயிடத்தே பிரிந்திருத்தலும் உல
கத்துக்குப் பொருந்தும். அவர் வருவதற்கு முன்பே கத்திரிகை இடையிட்ட
விளங்குகின்ற நெய்தல் ஒதியினை யுடையாய்! என் நெஞ்சு அவர் குறித்தநான்
வந்தி! நின்னழகைக் கெடுத்தலுமுண்டென்று கருதி துற்கேள்வியினை யுடைய
அந்தணர் விருப்பம் வந்து செலுத்தும் யாகத்திடத்துப் புண்போலே நெட்
தியிப்புகொள்ளாரிற்கும்; இதுகாண் யானுறுகின்ற வருத்தமெனத் தானும்

ஆற்றாளாய்க் கூறி ஆற்றுவித்தான்; எ - று.

இது தோழி கூற்றிற் (௩) “பிறவும்” என்பதனாற் கொள்க.

இதனால், தோழிக்கும் தலைவிக்கும் சூழ்ச்சி தோன்றிற்று.

இது தரவின் கண்ணே ‘செவ்வியும்வந்தன்று’ என வழியை புணர்ந்த சொற்சீரடியும் (௪) ‘பாஅய்ப்பாஅய்ப் பசுந்தன்று றுதல், சாஅய்ச்சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்’ என முட்டடியின் திக் குறைவுசேர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் வந்து, கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகம். (௩௫)

*! ராலைக்கலி முற்றும்.

— ௦௦௦௦ —

க. கலி: ௩௨: க-௩, அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

உ. “மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர நீத்தலு, நீன்கரம் போகியரா வல்லைவந் தளித்தலு, மூழ்செய் திரவும் பகலும்போல் வேறாகி, வீழ் வாரகட் டோன்றுந் , தடுமாற்ற ஞாலத்துள், வாழ்வாரகட் கெல்லாம் வரும்.” கலி: ௧௪௫: க௩ - ௧௭.

௩. நொல். கற். கு. கூ.

ச. நொல். செய். ௧௫ - ஆம் சூத்திரத்தினுரையில் பேராசிரியரும் நசகி னுர்க்கினியரும் இவ்வாதே கூறியிருக்கின்றனர்.

(பிரதிபேதம்) * பாஃ முற்றும், நச்சினுர்க்கினியர் கூறிய பாஃ நிலத்தினுரை முடிந்தன.

முருகக்கடவுள் துணை.



கலித் தொகை

மூலமும்

நச்சினுர்க்கினியருரையும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சிக்கவி.



(௩௭.) (க)கயமல ருண்கண்ணாய் காணு யொருவன்
வயமா னடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட
(௨)கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற

- க. (அ) “இருவர்கண் டால்வரு மேதமென் றெண்ணி யெனக்கெதிரே,
வருவார்வர் தாலும்தம் வாய்திற வார்தஞ்சை வாணன்வெற்பி,னொருவர்
நஞ் சார லுழையக லார்தழை புள்ளதெல்லார், தருவர்வம் பார்
முலை யாயென்கொ லோசெயத் தக்கதுவே” தஞ்சை. கக௭. (ஆ)
“கயமல ருண்கண்ணாய் காணுய்நின் னையர்” கீலப். கட: ‘கயமலர்’.
- உ. (அ) முற்றுத்திரிசொல் வீனையெச்சமாய் வருதற்கு “கண்ணியன்
வில்லன் வரும்” என்பது மேற்கோள்; நோல். எச்ச. கு. கக. சே.
(ஆ)இதற்கு, ‘கண்ணியனாய்த் தன் வில்லைஎன்றி வரும்’ எனப் பொரு
ளும் கூறுவர். தெய்; நோல். எச்ச. கு. இடி. ‘வீனையெஞ்ச’. (இ)
“முற்றுச்சொல் திரிந்து எச்சமாமென்னுது எச்சமே முற்றாய்த்திரியு
மென்று ஒதிற் படுமீழுகு என்னையெனின், இருதினை ஐம்பான்
மூவிடத்திற்கும் பொதுவாகிய வீனை நிகழ்ச்சியன்றே எச்சமாவன ?
அவை அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இருதினை
யைம்பான் மூவிடமும் உணர்த்தலின் முற்றுச்சொல்லே எச்சமாய்த்
திரிந்தன எனப்படும்; எச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தனஎனப்படா; ஆதலான்
அவ்வாறு ஒதினொன்க. அவ்வாறன்றி வீனையோடன் மாத்திரத்தான்

௫ நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாரும்
 பாயல் பெறேளன் படர்கூர் தவன்வயிற்
 சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பே னுயிடைக்
 (க)கண்ணின்று கூறுத லாற்றா னவனுயிற்
 பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயி னின்னதுஉங்
 ௧௦ (உ)காணான் கழிதலு முண்டென் (ந)நெருநாளென்
 ரோனெகிழ் புற்ற துயராற் றுணிதந்தோர்
 நாணின்மை செய்தே னறுதுதா லேன
 லினக்கினி யாங்கடிந் தோம்பும் புனத்தய
 லுசலூர் தாட வொருஞான்று வந்தாணே

வினையெச்சமெனின், மாரீரம் வினையொழுமியும்வேற்றுமையும்
 பிறவும் வினையெச்சமாவான் செல்லுமாகலானும், அல்லதுஉம்
 'கண்ணியன் வில்வன்' எனவரும் வினைக்குறிப் முற்றாய்த் (?) திரிதற்கு
 ஏற்பதோர் எச்சமின்மையானும் அஃதுஇலக்கணமன்றென்க. இஃது
 ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குங் கருத்தாதல் சேனாவரைய ருரையா
 லுணர்க" ௫ - வி. கு. ௨௫௦.

க. (அ)கண்ணென்னும் பொருளாவது கண்ணென்னும்இடைச்சொல்லா
 லுணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை என்றுகூறி, "கண்ணின்றுகூறுத
 லாற்றா னவனுயின்" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர், சேனாவரையர்;
 தோல். வேற். கு. ௨௧. (ஆ) நச்சினார்க்கினியர் இச்சூத்திரவுரையில்
 இக்கருத்தை, மறுத்து, இப்பகுதியில் கண்ணென்பதற்கு என்
 கணின்தென என்னென்பதுதோன்றுவெழுவாயாய்நின்றகண்ணுருபு
 ஏற்றதென்று பொருள்கூறுவர். (இ) வேறுரையாசிரியரும் இவ்வாறே
 கூறுவர். தோல். வேற். கு. ௨௧. (ஈ) "கண்ணின்றெருவார், குண
 னேபுங் கூற்றகரிதால்" நாலடி ௩௫௩. (உ) "கண்ணின்று கண்ணறச்
 சொல்லினும்" துறங். ௧௮௪.

உ. ஆண்பாலின் வீணைமுற்று வீணையெச்சமானதற்கு “காணான் கழிதலு முண்டென் ரொருநான்” என்பது மேற்கோள். நன். வீணை. கு. ௩௨. இரா. மயிலை. இ-வி. கு. ௨௫௦. விருத்தியுரையிலும் இராமரஹுசகாண் டிகையிலும் இலக்கணவிளக்கவுரையிலும் இது கூடியும் குறைந்தும் பிழைபட்டு வந்துள்ளது.

உ. தோழி தலைவியுறுப்பினைத் தன்னுறுப்பாகக் கூறப்பெறுமென்றும் வழுவமைதிக்கு “ஒருநாளென், ரேணெகிழ்புற்ற துயராற் றுணிதத்து” என்பது மேற்கோள்; நோல். பொருளியல். கு. ௨௭. ௪.

இரண்டாவது குறிஞ்சிக்.

௨௦௩

கடு (கி)யைய சிறிதென்னை (உ)யூக்கி யெனக்கூறத்
தையா னன்றென் றவனுக்கக் கைநெகிழ்பு
(ஈ)பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின் (ஐ)வாயாச்செத்
(ஊ)தொய்யென வாங்கே யெடுத்தனன் கொண்டான்மேன்
மெய்யறிபா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் னாயிடை

௨௦ மெய்யறிந் (கி)தேற்றெழுவே னாயின்மற் றெய்யென
வொண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடும்பணி

*னங்க னுடைய னவன்.

இது “நாற்றழந் தோற்றழ மொழக்கழ முண்டியுந், செய்வீண மறைப்பினுந் செலவிலும் பயில்விலும், புணர்ச்சியெதிர்ப்பா ளென்றுத்து வநஉ, முணர்ச்சியேழினுமுணர்ந்த பின்றை” (௭) தன்னை அவன் மறையாமை

க. (அ) ‘ஐயசிறிதென்னை யூக்கி’ என்பது !முன்னிலையீற்றுஇகரம் சிறு பான்மை ககரம்பெற்று வருமென்பதற்கும் (தோல். வீணை. கு. ௨௬. சே.) (ஆ) ககரம்பெற்ற இகரம் எவல்கண்ணியே நிற்குமென்பதற்கும், (தோல். வீணை. கு. ௨௬. ௧௪.) (இ) ககரம் சிறுபான்மை எதிர் காலவகாட்டுமென்பதற்கும். (இ-வி. கு. ௪௬.) (ஈ) இகரம் ககரமுந்து எதிர்க்காலம் பற்றி எவற்பொருண்மைக்கண்வருமென்பதற்கும்: (இ-வி. கு. ௨௬. ௮.) மேற்கோள்.

உ. ஊக்குதல் ஆட்டுதல்; (அ) “தானாக் கினனம் பூசலை வந்தே” கலி. கரு.க: சக. (ஆ) “மடவோர்க்கியற்றியமாமணியூசல், கடுவனாக்குவதுகண்டுநகையெய்தியும்” மணி. கக: எங்-எச. (இ) “தழைக்கயிற் றாசல் விருப்புற் றாக்கியும்” பெருங். (உ) சச: உஎ. (ஈ) “சோர்பனிமுகத்து மென்கால் சுழலவார் விசிறியூக்க” பூவாளுர். இந்நிரனருச்சினை. கச.

ங. (அ) அறக்கழிவுடையனவற்றுள், தோழிதலைவிக்குப் படைத்து மொழித லுக்கு, “பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின்” என்பது மேற்கோள்; தோல். பொருளியல். கு. உச. நச.

(ஆ) “அலங்கலம் குன்ற மன்னா னணிவரை யகல முழ்கி, கலகதெழு கலவைச் சாந்து நானமு மழிதலோடு, மிலங்கொளி வயிரப் பைம்பூ ணினமுலை வடுக்கண் டேங்கிப், பொலவகொடி நாணி னோடும் பொய்த் துயில் கூர்ந்தா ளன்றே” னாடதம். மணம். சஉ.

ச. எடுத்தோதப்படாத லரிசொற்களுள் செத்தென்பது குறிப்புணர்த்தி வருதற்கு “வாயாச்செத், தொய்யென வாங்கேயெடுத்தனன்” என்பது மேற்கோள்; தோல். உரி. கு. எக ‘அன்ன’ தெய்.

டு. “ஒய்யென” பொருந். கடுஉ; மூல்லை. அங்; அகம். அக:உக, ககடு: ந. ‘ஏற்றெழுதல்’ கலி. கஉ: அ-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

எ. தோல். கன. கு. உங்.

(பிரதிபேதம்) * இன்கண், கன்கண்,

உ0ச

கலித்தொகை ந.எ.

காலைமாத “மேய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலே பிழையாது, பல் வேறு கவர்பொரு ளுட்டத்தான்” (க)தலைமகட்டுத் தோழிகூறியது.

இதன் பொருள்.

* கயத்திடத்து நீலமலர்போலும் மையுண்கண்ணினையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனை நின் மனத்தான் ஆராய்ந்துபாராய், தனக்கு ஒப்பில்லாதான் வலியையுடைய யானைமுதலியவற்றின் அடியைத், தேடுவான்போலே கட்டென்மாட்சிமைப்பட்ட கண்ணியையுடையனாய் வில்லையுடையனாய்வரும்; அங்ஙனம் வந்து என்னைப் பார்த்துத் தான் உற்ற கோயை (உ)மிகவுங் குறிப் பாலே யான் உணரக் காட்டுவதன்றிக் கூற்றூற் கூறாய்ப் பலராரும் மீண்டும்பேரம்; அதுகண்டு அவனையன்றி அவனிடத்து மிகவும் உறவில்லாத யானும் அவன் என்செய்கின்றனென்னும் நினைவுமிக்குத் துயில்பெறேனாய் வருத்தத்திலே விழுந்துஅழுந்துவேன்; அவ்விடத்து அவனாயிற் றன்குறையை நம்மெதிர்தின்று கூறுதலைச் செலுத்தான்; நமக்காயின் நின்வருத்தத்திற்கு யாரும் வருத்தினேமென்று கூறுதல் பெண்டன்மையன்று; இங்ஙனம் நின்ற இதனைச் சிறிது நெஞ்சால் ஆராயானாய் இறந்துபடுதலுமுண்டாமென்று கருதி, இடையிலே ஒருகாளிலே என்றோள்கள் மெலிந்து யானுற்ற வருத்தத் தாலே துணியாததொன்றைத் துணிதலைச்செய்து ஒரு காணயில்லாமையைச் செய்தேன்; அஃதியாதெனின், நறிய முதலினையுடையாய், தினைப் புனங்களில் இனமாகிய கிளியை வீழாமல் ஒட்டி யாம் பாதுகாக்கும் புனத் துக்கு அயலிலிட்ட ஊசலை ஏறி ஆடாநிற்க, ஒருநாள் வந்தவனை ஐயனே, சிறிதுபொழுது என்னை ஊசலாட்டுவாயாகவெனச்சொல்ல, அவனும் அதற் குடம்பட்டித் தையால், நீ கூறியது நன்றென்று ஊசலாட்டாநிற்க, அவன் மார்பின்கண்ணே கை கொழிந்து வீழ்ந்தேனாக அவன் கருதும்படி பொய் புண்டாக வீழ்ந்தேன்; அதனை அவன் உண்மையாகக் கருதி, விரைய அப் பொழுதேஎன்னெயெடுத்து அனைத்துக்கொண்டான்; அவ்விடத்தே என்மெய் வருத்தத்தை யான் அறிந்து மயக்கம் நீங்கி எழுந்திருப்பேனாயின், பின்னைப் பிறர் அறிவரென்று கருதி விரைய ஒண்குழாய், நீபோவென்று கூறிவிடுங் குணத்தாலே நம்மேலேஒரு(௩)கண்ணோட்டமுடையனாயிருந்தான்;||அதனாலே அவன்மேலே மெய்ம்மறந்தேன்போலே கிடந்தேன்; இதுகாண்; எ -று.

க. தோல். கன. கு. உரு.

உ. “கண்ணோடு கண்ணனை கோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க, னென்ன பயனுமில்” குறள். ௧௧௦௦.

ந. (அ) “கண்ணென்னலும் கண்ணோட்டமில்லாத கண்” (ஆ) “கண்ணிற் கணிகலம் கண்ணோட்டம்” குறள். இளந, இளநு, (இ) “கண்ணுக்குப் புனை மணிப்பூன் கண்ணோட்ட மென்பதெல்லாம் கருணையன்றே” வில்லி. அருச்சுனன் நவ. ௪௩.

(பிரதிபேதம்) * கயத்திடத்தின், தீழாமல், தீருதி அப்பொழுதே விளைய, அதனாலேமெய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி க.

௨௦௫

மேலென்றது அவன்மார்பிலென்னும் பொருட்டு, (க) “தானுற்ற நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்” என்றது தலைவன் இளிவந்தொழுதுதல் * அக்காரணத்தான் யானுத் துயருழப்போனென்றவிற்பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. (௨) ‘முன்னத்திற் காட்டுத் வல்லது’ என்றது தீர்நிறையுடைமையென்னும் ஒப்புமை. ‘பெண்ணன் றரைத்த னமக்காயின்’ என்பதும் அது.

இஃது || “இயல்” (௩) என்றதனற் பன்னீரடியி னிகத்தும் தையானன் றெனத் தலைவிரவியும் வந்த கலிவெண்பா.

க. (அ) “தானுற்ற...பன்னாளும்” எனத் தலைமகன் இளிவந்தொழுதுவது காரணமாக, “சேயேன் மன்.....ருழப்பேன்” என்றமையின், இது பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல்பொருளாக அவலச் சுவை பிறந்தது. இது கருணையெனவும் படுமென்றனர் பேராசிரியரும்; நொல். மெய்ப். கு. இ; (ஆ) இ - வி. தாலாரும் இதனைப் பின்பற்றுவர்; இ-வி. கு. இளந. (இ) ‘இற்ற தென்னாவி’ என்னுஞ்செய்யுளின் விசேட வரையிற் ‘கண்கள் வெம்பனி புருத்த’ என்பதற்கு “ஊடல் முழுதுநீராமையின் வெம்பனியாயிற்று(தலைமகன்) அடியில் வணங்கிய பின்னும் ஊடல் தீராத அழுதாளென்றல் கற்பிற்குப்பொருந்தாது. ‘இளிவே யிழவே’ என்னுஞ் சூத்திரத்தில் அழுகையாவது அவலமும் கருணையு மாதலின், “கயமலருண கண்ணாய்” என்னுவகலியில் ‘தானுற்ற..... யானுத்துயருழப்பேன்’ என்றவழி, பிறன்கட்டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலத் தோன்றினுற்போல, இதனையும் பிறன்கட்டோன்

நிய இனிவரல் பொருளாகப் பிறந்த கருணையென்று கொள்க; வணங்குதல், அவற்கு இனிவரவு; அதனால் கருணைபிறந்தது. அழகை நண்ணிக் கருணை, இதை ஒன் ஊடநீரக்கருநிலுளாம்” என்பர், ௩௪; சீவக. ௨௫௦அ.

உ. “கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை கோக்குபு, முன்னத்திற்காட்டித் தல்லது தானுற்ற, கோபுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாறும். பாயல் பெறேவன் படர்கூர்ந்து” என்புழி முன்னத்திற்காட்டித் தல்லது தானுரையாடுவென்பது தலைமகளிறையுடைமை கூறியவாறு; ‘அவன் வயிற், சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்’ எனத் தன்னிறையுடைமைகாரணத்தாற் காமஞ்சூறிப்பு நிகழ்ந்தவாறு. ‘பெண்ணன் றுரைத்த மைக்காயின்’ என்பதும் அது. இது தோழிகுற் றன்றோவெனின், அதுவுத் தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினுமென்பு” தோல். மெய்ப். கு. ௨௫. பே.

ங. தோல், சய். கு. ௧௫௩. இச்சூத்திரத்தினுரையில் நச்சினார்க்கினியர் இச்செய்யுளைப் பன்னிரடியினிக் கும் தலைவியையும் வந்த கலிவெண் பாட்டிற்கு மேற்கோள்காட்டி, இது தையா னன்றென்று எனமெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலைபிழையாமற் றோழி தலைவிக்குரைத்தது. இதுகேட்டித் தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள்கருதினான் போலுமெனத்தலைவி கருதமாற்றாற் றோழிகூறியவாறும் இதனானே தலைவி

(பிரதிபேதம்) * கானந்தால், † ஆதின், ‡ சிறையுடைமை, || அபலென்றதனால்,

௨௦௬

கலித்தொகை ௩௭.

இதுவும், வேறுபொருள் றதலுமென்றலின், வேறுமொரு பொருள் றதன்மாறு கூறுதும். “அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் * படவரின் வழக்கென வழங்கலும்† பழித்தன் றென்ப” என்னும்(௧)பொருளியற் சூத்திரத் தால் அறக்கழிவுடையனவாக அவன்மார்பில்லீழ்த்து மெய்யறிவாதேன்போற் றிடத்தேனெனக் கூறினான். இது பொருட்பயன் தந்தவாறென்னையெனின் தலைவன் குறையுற்றுகின்றமையை முன்னர் மெய்யாக வழிநிலைபிழையாமற் கூறிப், பின்னர்ப் படைத்துமொழிந்து பொய்யேகூறுகின்றான், வழிநிலை பிழைப்பக் கூறினான். அது பொருட்பயன் ‡ தருதற்கென்க. அஃதென்னை? தலைவன் குறை புலப்படுத்தாது வருந்துகின்ற காலத்து அதனைத் தனக்குப் புலப்படுவித்துக்கொண்டே அவனை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டு || அறக்கழிவுடையன் கூறித், தானுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை உணர்த்தலின், மறை

புலப்படுத்துக கருத்தினளாக் தலைவியென்னும் பொருட்பயன் தந்தே நின்ற நாயிற்று. இதனால் இதுவும் “வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன்று” + என ஆசிரியரும் அமைத்தார். இங்ஙனம் பொருட்பயன் தருதல்: “கெருக வெல்லீ யேனற்றோன்றித், திருமணி யொளிர்வரும்” என்னும்(௩) அகப்பாட்டில், “சிறு புறம் கவையின் னாக.....கை பிணிவிடா” என்ற பொருளானும் உணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு நாணம் பிறந்தது.

(க)

இனிக்காந்தொழுகி உடம்பிக்குமென்பதாஉ மொரு பொருளாயிற்று. இது ‘அறக்கழிவுடையன்’ (தோல். பொருளி. உச) என்னும் பொரு ளியற் குத்திரத்தில் வழுவமைத்தவாறுக்காண்க. என்பர்.

க. தோல். பொருளியல். கு. உச. நச. இதனுரையில் “கயமலருண்கண னாய் அங்கனுடையனவனென்பதனால் ‘மெய்யறி யா தேன்போற் கிடந்தேன்’ என்புழி முன்னர் மெய்கூறி வழிநிலை பிழையாமனின்று பின்னர்ப்பொய்யாக வழிநிலை பிழைத்துக்கூறியது வழுவேனும் இவளுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை புணர்க் தவின் மறைபுலப்படுத்துங் கருத்தினளாக் தலைவியென்பது பயனும்” என்பது காணப்படுகின்றது.

௩. “கெருக வெல்லீ யேனற்றோன்றித், திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து, புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள, விரவன் மாக்களிற் பண்மொழி பயிற்றிசு, சிறுநினைப் படுகிளி கடிஇயர் பன்மாண், குளிர் கொட்டை மதனில புடையாச், குமா மதனிரி னின்ற நீமற், றியாரை யோவெம் மணங்கியோ புண்கெனச, சிறுபுறம் கவையின் னாக வதற்கொண், டிருபெயன் மண்ணின் குெகிழ்பரு ருற்றவென், னுள்ளவ னறிதலஞ்சி புள்ளில், கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ, வெருமாண் பிணையி னொரீஇ நின்ற, வென்னுரத் தகைமையிற் பெயர்த்துப்பிறி தெனவயிற், சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாக்,

பிரதிபேதம்) * வரினே, + பழித்தலன்றென்ப, † தருதற்கு அ. தென்கை || அறத்திற் கழிவுடையன், + என்று.

(3) இமையவில் வாங்கிய வீட்டுச்சடை யந்தனை
 *மெய்யமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன னாக
 ௫ மெய்யிரு தலையி னரக்கர் கோமான்
 (உ) ஈடிப்பொவி தடக்கையிற் கீழ்ப்புருத் தம்மலை
 பெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
 வறுபுவி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
 கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
 நீடிரு விடாகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்
 கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்;

க௦ ஆரிடை யென்னாய்நீ யரவஞ்சாய் வந்தக்கா
 னீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றான் வைகறை
 கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்கவின்
 றீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்;

க௧ இருளிடை யென்னாய்நீ யரவஞ்சாய் வந்தக்காற்
 பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றான் வைகறை
 யருள்வல்லா னாக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி
 தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்;

க௨ மறந்திருந்தா ரென்னாய்நீ மலையிடை வந்தக்கா
 லறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகறை
 திறஞ்சேர்ந்தா னாக்கம்போற் றிருத்தகு மத்திருப்
 புறங்கூற்றுத்தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே லுரைத்தைக்காண் ;
 எனவாங்கு;

௨௩ நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
 வருமே தோழி நன்மலை நாடன்
 வேங்கை விரிவிட நோக்கி

வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே.

இஃது இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைவனைநினைப்பட்டுத் தோழி தலைவி

யது நிலைழுகூறி அவனை வரைவுகடாவ, அவன் வரைய வநகின்றமை
தோழி தலைவிக்கு வரைவுமலிந்துகூறியது.

தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றும், தோலாவா றில்லை
தோழிகாஞ் சென்மோ, சாயிறைப்பிணைத் தோட் கிழமை தனக்கே,
மாசின் ருதலு மறியா னேசம், நென்குறைப் புறனிலை முயலு, மண்க
ணானை ஈருகம் யாமே.” அகம். ௩௨.

௨௦௮

கலித்தொகை ௩ அ.

இதன் பொருள்.

* (௧) இமையவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தன
ழுமையமர்ந் துயர்மலை பிருந்தன ழுக

பொருள்
படவரின்
குத்திரத்
ன்போற்

௧. (அ) “விராய்நிலை தனைபு மொருஉநிலை யிலவே” என்பதற்குப் பியனின்
விரலிய தனையும் நீக்குதலில்லை; அஃதாவது வெண்டளைபு மாசிரியுந்
தனையும் விரலுதல் என்றுகூறி, “ இமையவில்
கோமான்” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இதில் முந்துற்ற விருதேரும்
வெண்சீர் வெண்டளை, இரண்டாஞ் சீரொடு முன்றருஞ்சீர் இயற்சீர்
வெண்டளை, தாலாஞ்சீரொடு மற்றையடிமுதற்சீர்நிரையொன்றாசிரியத்
தனை, அரக்கர் கோமான் நேரொன் ருசிரியத்தனை. அஃதேல்
கேற்றியற்சீர் கலிக்கண் வரப்பெருதென்ற தென்னை? ஈண்டிக்
கோமான் வந்ததாலெனின் அவ்விலக்கணங்கள் அத்தன்மையான்
வரும் அடிக்கென்க. சிறுபான்மை வஞ்சித்தனை வருதலுந்கொள்க”
என்பர், இளம்பூரணர்; தெல்ல. செய். கு. இள. ‘விராய்நிலை’.

(ஆ) “சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டாரென்பது பெருவழக்கு. (க) “செவ்விடைப் பாகன் திரிபுரஞ் செற்றுழிக், கல்லயர் சென்னி யிமயவி னாணி” (உ) ‘மலை வில்லாக - இமயம் வில்லாக’ பரி. வாஞரெழிலி: எஃ - எ; டி: உச, உரை. (ங) “இமைய வில் வாங்கிய வீசன்” கம்ப. கார்முக. ௧௨. (ச) “இமயவிற் குரிசிலெய்தி” கூர்ம. இராமனவதரித்த. ௮௧. (ஈ) “இமயவில் வளைய வாங்கித், தவனவெண் முறவல் கோட்டித் தரியலர் புரயட்டோற்கு” உத்தர கோச. நளசககா. ௩௪. (ஐ) “உமைநடுவருற மேவ்ரு மும்பலை யடர்த்த, விமைய வில்லினன்” விநாயக. பிந்தியமயூரேசர். ௨௧௩. (ஏ) “இமயத், தொல்லைப்பொருப்பு வில்விட் டரண்க கெளாய்வினைத்தும்” (அ) ‘இமயவெற்பாற், நெவ்வாறு கடந்த பான்’ சிகாழித்தல. பிரம புர. ௧௨. புறவமான. ௩௦. என்று தமிழ் தூவ்களிற் பயின்றுவருவதை நோக்கின் இமயமென்பதும் மேருவின் ஒரு பெயராவென்று ஐய

முண்டாகிறது. (ஈ) ‘இமயத்தைக் கூறவேண்டுமிடத்து மேருக் குன்றத் துருநீர்ச் சாவணத்து’ மணி. (௧௮) ௧௨. (க) “ஐத்தலைபுத்தி யரவுநா னை, மந்தரவில்லி னந்தணன் விட்ட, தீவாயம்பு” பெருங் (௧) ச. ௩. ௧௧௧ - ௨௧. என்பதையும், (க) “மந்தர நெடுமலை நடுவின் வாய்த்தது, சுந்தரவேதிகை மருங்குழுத்தது, சுந்திய நளிசினை நாவன் மாமர, மந்தரத் துடையதிவ் வவனி வட்டமே ” (௧௨) ‘சந்திரருஞ் சூரியருந் தாரகையு நாண்மீனும், வெந்திறல் கோட்சருமா மென

விளங்கி விசம்பாரு, மந்தரத்தை வலஞ்சூழ்ந்துவருபவருநிப்பவருஞ், சுந்தரஞ்சேர் மணிமுடியாய் சுடர்பவருஞ் சோதிடரே ” துணாமணி. மந்திரசாலை. ௩௮௧. துறவு. ௨௦௧. (௧௩) “சந்திரர் சூரியர் கோளவர்

(பிரதிபேதம்) * இமயவில்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.

உறிக

(க)வையிரு தலையி னரக்கர் கோ மான்

*நெருடிப்பொலி தடக்கையிற் கீழ்ப்புருத் தம்மலை
 ி யெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
 (௨) வுறுபுளி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
 கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை

நாளவ ரல்லவராய், மந்தர மாமலை தன்னை வலமுறை குழுவரும்”
 நீலகேசீ. தருமவுரை. சுரு. என்பவற்றையும் நோக்கின் மந்தரமென்

பதம் மேருவின் பெயரோவென்று ஐயுறவுறுகின்றது. (௧௪) “அந்தா
 முழிதரு திரிபுர மொருநொடி யளவினின், மந்தர வாரிசிலை யதளிடை
 யாவரிவாளியரல், வெந்தழிதாவெய்த விடலையர்” (௧௫) “மந்தரநற்
 பொருசிலையா வளைத்துக்கொண்டார்” என்புழி மந்தரம்வில்கென்பது
 தேவாரத்தும் கூறப்படுகின்றது. (௧௬) “மந்தர மேருவில் லாவளைத்
 தான்” என்புழி மந்தர மேருவென்பதற்கு மந்தரமு மேருவுமென்றோ,
 மந்தரமென்னும் பெயரையுடையமேருவென்றோ, மந்தரமலையென்றோ
 பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். (௧௭) “இமயநட் டாவு சுற்றி,
 யத்தலை யலற முந்நீர் கடைந்தவர்” என்பதன் விசேடவுரையில்
 “மந்தரத்தின் நெழிலை இமயத்துக்கு ஏற்றினார், அது மலையரைய

அதலின்; ‘இமையவில் வாங்கிய’ என்றார் பிறரும்” என(கீவக.௧௬௩)
 ிவ்வுரையாசிரியரே எழுதியிருத்தலை நோக்கின், இங்கு எழுதியிருத்
 தம் உரையைவிட்டு மேருவின்நெழிலை இமயத்துக்குஏற்றினாரென்று
 கொள்ளல் வேண்டும். பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெனிக.

அ) “இயக்குமிரதத்தினை யெதிர்த்திகலின் முட்டிப்,புயக்கவலி யின்றி
 மதம் பொங்குவிறல் வேழம், வியக்கவொ ராக்கன்வனர் வெள்ளிவரை
 பூன்ற, வுயக்கமுட னோவிடுத லொப்புற முழங்கும்” விநாயக. மழ
 ரேசர். அள.

(௨) “ஐயிருதலையினரக்கர்கோமான்” என்பது (இ) சீர்வகையடிக்கண்

நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் வருதற்கும், (தொல். செய். கு. உரு. ௧௪.) (ந) சீர்வகை யடிக்கண் கலியினளவடி பதினோரொழுத்தான் வருதற்கும், (தொல். செய். கு. இக. ௧௪.) மேற்கோள்.

(அ) நேரீற்றியற்சீர் கட்டளையடியல்லாதகலியடிக்கண்வருமென்பதற்கு, “உறுபுலியுருவேய்ப்பப்” பூத்த வேங்கையை என்பது, மேற்கோள்; தொல். செய். கு. உரு. பே. (து) “உறுபுலி” நாலடி. ௧௧௩. “வேங்கைப் பூவுக்கு வேங்கைப்புலி உவமையாகக் கூறப்படுதலை” (து) “புலிப்பொறி வேங்கைப் பொன்னினர்” ஐங். ௩௧௯. (ந) “வேங்கை வியுரு துறுக, விரும்புலிக் குருநாயிற் றேன்றும்” குறுந். ௪௪. ௧௧ம்) * தொடிபொலி.

27

௨௧0

கலித்தொகை ௩௮.

நீடிரு விடாகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்

(க)கோடு(௨)புய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்

எ - து: இமயமலை விடத்துப் பிறந்த மூங்கிலாகிய வில்லை வளைத்த, கங் கையான் ஈரத்தைபுடைத்தாகிய சடையினையுடைய இறைவன், இறைவியோடே பொருந்தி, (௩) *உயர்ந்தகயிலைமையிலே இருந்தானாக, †அரக்கர்க்கரச ளாகிய பத்துத்தலையையுடைய இராவணன் வரையெடுத்தற்குக் கையைக் கீழே ‡ செருகி, தொடிபொலிவுபெற்ற || அத்தடக்கையினாலே அம்மலையை எடுத்த

(௨) “மெல்லினர் வேங்கை வியலறைத் தாயின, வழுக்கை மகளிர்க் குழுவை செப்ப” பரி. ௧௪: ௧௧ - ௨. (ஊ) “குறவ ருன்றிய குரம்பை புதைய, வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம், புலிசெத்து” அகம்.

கஉ: க - கக. (எ) “அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை, மாத்தகட்
 டொள்வீ தாய துறுக, விரும்புவி வாரிப்புறம் கடுக்கும்” புறம். உ௦௨:
 கஅ - உ௦. (ஏ) “புலிப்பதழன்ன பூஞ்சினை வேங்கை” தொல். மர.
 கு. க௦. பே. மேற்கோள்; (ஐ) “கருங்கா வினவேங்கை கான்றபூக் கன்மே,
 விருங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கும்” திணைமாலை. உசு; (ஓ) “நறடனை
 வேங்கையின் பூப்பயில் பாரையை நாக நண்ணி, மறமனை வேங்கை
 யெனநனி யஞ்சும்” கோவையாந். கக. (ஔ) “புலியதன்போர்ப்பு,
 வெடுத்தி நின்றதே போன்றதா விணர்விரி வேங்கை” (ஐ) “புலியுரு
 மருளப் பூத்த பூந்துணர் வேங்கை யொள்வீ” காஞ்சி. திருக்கண். கடுக:
 உருஉ. என்பவற்றால் உணர்க. (ஃ) “வேங்கையஞ் சினையென விறற்
 புலி முற்றியும்” கலி. சசு: ஐ. என மாறிவருதலும் காண்க.

க. (அ) “மறமிகுவேழத்தன் மாறுகொண்மைத்திறம், புகர்நுதல்புன்செய்த
 புய்கோடுபோல” கலி. ஐக: க - ச. (ஆ) “கோடுபுய்க்கலாது நின்ற
 அக்களிற்றை” சீவக. உஉஎசு. உரை.

உ. ‘புய்’ என்பது (அ) “புய்த்தெறிக்கரும்பின்” புறம். உஅ: கஉ; (ஆ) “கோட்டி
 னிற் குத்திக்குடர் புய்த்துறுத்து” மணி, கக: சஎ. (இ) “கெடுங்கையுந்
 தலையும் புய்யாகொய்தினி னியிர்த்து” கம்ப. அதிகாயன், உஉஉ. எனச்
 செய்யப்படு பொருள்குன்றா வினையாயும் (ஈ) “புய்த்துகால்போதி” கக.
 கக-எனச் செய்யப்படு பொருள்குன்றியவினையாயும். (உ) “மெய்வதிவேல்,
 புயந்து மேல்வரும் பொருள்கள் சிரங்களும் புரட்டி” (ஊ) “புயக்க
 வலியின்றி” விநாயக. திரிபுரதகன. சு௦; மயூரேசர், அள. (எ) “புயக்கவந்
 துருமையின்” (ஏ) “புக்கவுண ராவிகன் புயக்கு யிளவுவாளி” (ஐ)
 “புக்கபகன்வான்விழிபுயந்து” பேரூர். குழகன்குளப்புச. கக, மருதவரை
 ககஅ, கெனரிதவம். உரு. (ஓ) “புயக்கவொருமைத்தனைப் போவித்தார்”
 கச்சிபூளந்தநத். உகஉ. என அசர்ச்சாரியைபெற்றும் வருதல்காண்க.

க. “ஊழிதோ ழேங்குமல் வோங்கல்”

(பிரதிபேதம்) * சலிங், † பத்தத்தலையையுடைய அரக்காக்கராகுடியி இரவணன்,
 ‡ சொகுசி, || தடக்கை,

வாற்றாது வருத்துகின்றவினைப்போல, மிகுதியையுடைய புலியினது வடிவை
யொப்பப்பூத்த(க)வேங்கைமரத்தைப்புலியெனக்கறுவுதல்கொண்டு, அதன் அடி
யிலே குத்திய மதத்தைபுடைய யானை, நீண்ட பெரிய முழைஞ்சிடமெல்லாம்
ஒலிக்கும்படி கூப்பிட்டுத் தன் கொம்பைவாங்கமாட்டாதே வருத்தும்நாடனே!
யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; எ - று.

கொடிதாகிய புலியின் உருவையொப்ப வேங்கை *பூத்ததென்றதனைக்
களவின்கட் பெறுகின்ற இன்பத்தை நீக்குதலிற் கொடியதுபோற் றேன்றிக்
கற்பின்கண் இல்லறப் பயனோடுகூடிப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற வரைவு
கடாய கூற்றாகவும், வேங்கையைப் பகையாகக் கருதி அதனோடே பொருத
||யானையை அக்கூற்றைத் தான் துகர்கின்ற இன்பத்திற்குமாறாகக்கருதி அக்
கூற்றுடனே மாறுபட்டு வருகின்ற தலைவனாகவும், விடாகஞ் சிலம்பக் கூவு
தலை அத்தலைவன் அவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையிடையிடுவருந்திக் கூறுகின்ற
கூற்றாகவும், கோடு புய்க்கல்லாது உழத்தலை அக்கூற்றைப் பகையென்று
கொண்ட மனத்தை அவன் கூற்றை நன்றென்று கருதி நீக்கமாட்டாது
வருத்துதலாகவும் உள்ளுறையுலமம்--கொள்க. உழப்பவன்போலவென்றவினை
யுலமம் பின்வருகின்ற வேதகையைக்குத்திய யானை கோடு புய்க்கல்லாதுழக்கு
மென்ற உள்ளுறையுலமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்
=கொடுத்து அதாவும் உள்ளுறையுலமம்போலத் திணையுணர்த்தலைத் தன்னாது
நின்றது. இது வினையுலமம்போலி. இஃது “உள்ளுறை யுலம மேனை
யுலமமெனத், தள்ளாதாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னும்(உ) அகத்திணை
யியற் x குத்திரத்தினும் “உடனுறை யுலமஞ் *சுட்டினைச் சிறப்பெனக்,கெட
வருமாய் னுள்ளுறை யையத்தே” என்னும் (ங) பொருளியற்றுகுத்திரத்தினும்
யான் கூறிய உரையான் உணர்ந்துகொள்க. மேலும் இத்தொகையுள், ஏனை
யுலமமும் வந்தும் ஏனையுலமம்உள்ளுறையுலமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்துத்
திணையுணர்த்தலைத் தன்னாது நிற்கும் பாட்டுக்கட்கெல்லாம் இச்சூத்திரங்களே
விதியாகக்கொள்க. “நன்றே” என்னும்(ச)குறந்தொகையும் அது.

இது தரவு.

க0. ஆரிடை யென்னாய் யரவஞ்சாய் வந்தக்கா

... (ரு)னீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றான் வைகறை

- க. யானே, வேங்கைமரத்தைச்சினந்து கெடுத்தலுண்டென்பதை, கலி. ௪௧, ௨ - சு. ஆம் அடிக்குறிப்பான் உணர்க.
- உ. தோல். அகத். கு. ௪௬. ந. தோல். பொருளி. கு. ௪௮.
- ச. குறித்தொகையில் இம்முதலுள்ள பாட்டுக் காணப்படவில்லை.
- ந. "வெயில் பொரவாட்டமுற்ற மென்றளிப்பசிய வல்லி, புயல்பொழி துவலைமார்திப் பொருகெழில் படைக்கு மாபோன், மயிலெருத் (பிரதிபேதம்) * பூத்தவென்றனை, † கூடியபேரின்பது, ‡ கருதிய கூற்று, || யானையைக் கூற்றை, + கைக்கொள்க, = கொடுத்தயதவும், X குத்திரத்தானும், ** சுட்டுநிலைகை, சுட்டுநிலைநிறம், †† குத்திரத்தானும், ‡‡ தொடுத்தினை.

உகடி

கலித்தொகை ந.அ.

(க) கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்கவின்
நீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்கான்

எ-து: நீரற்ற நிலத்திற் பயிர்போல நின் அளிபெருமற் பொலிவழிந்தவன்
நீ வருவதற் கரிய இடமென்று கருதாயாய் ஆண்டுள்ள பாம்பை அஞ்சாயாய்
வர, விடியற்காலத்தே மழையைப் பெற்ற நிலத்திற் பயிர்போல அழகுபெறும்;
*இனி அங்ஙனம் பெற்ற அழகு இவனைவிட்டு நீங்காமல் நிலைபெற்று, நிற்கும்
படி காப்பதொரு கூறுபாடு உண்டாகில், அதனை எவர்களுக்குக் கூறிக்காண;
எ - று.

வந்தக்கால், காலீற்று வினையெச்சம்; உரைத்துக்காணென்பது உரைத்
தைக்காணென வினைத்திரிசொல்லாயிற்று.

௧௪ இருளினிடையென்னுயர் யிரவஞ்சாய் வந்தக்காற்

(உ) பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றாள் வைகறை

(ஈ) யருள்வல்லா னுக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி

தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்கான்

துறமுமேனி மாயவன் வாவுகேனாக், குயிலென மிழற்று மாத
கொழுங்கவி னெய்தினுளே". பாகவதம். (௧௦) உருக்குமிணி. உ.அ.

- க. (அ) “கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய்போலப், புதுவது கவினினை” கலி. கடஅ: சு - எ. (ஆ) “குருந்த மேறிய கூரும் பார்முல்லை பொருந்து கேள்வரைப் புல்லிய, பொன்னரை, மருங்கு போன்றன மாக்கவின் கொண்டதே.” (இ) “நீர்துளும்பு வயிற்றின் னிழன்முகில் பார்துளும்பு முழங்கவிற்ப் பல்கலை, யோர்துளும்பு வெரீஇயிறை வு, மரீஇய, கார்துளும்புகொம்பிற்கவின்னய்தினார்.” சீவக. கககரு, உசஎஉ (ஈ) “வானிறைகின்ற கொண்முவார்துளி தலைஇயபின்றைக், கானிழை, மானும் பூடும் வல்லிபுங் கவின்ருவென்ன” கந்த. இந்திரனரு. சனை. கங. உ) “நீர் பெற்றுயர்ந்த நிறைபுலமோ” நள. கலிநீங்கு. கஉ (ஊ) “காரிற் குளிரந்து குழைந்தசெழுங் கானம் பூத்த தெனக்கவினி வில்லி. பன்னிரண்டாம். அஉ. என்பவைகளும் (எ) “அணங்கனையாறு கர் வேய்தலின்” சீவக. அஎக. என்பதும் ‘அணங்கனையார், கணாரிடத்து நுகர்ச்சியால் அலையவங்கள் செவ்விபெறுதலின்’ என்னு அதுணரையும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.
- உ. “வறியவனினமைபோல் வாடிய சினையவாய்” கலி. கஃ க, என்பது அதன் அடிக்குறிப்புக்களும் இங்கு ஒப்புநோக்கற் பாலன.
- ஈ. “இரப்பவர்க் கியக் குறைபடுமென் மெண்ணிக், கரப்பவர் கண்டறியா கொல்லோ—பாப்பிற், நுறைத்தோணினின்றுலாக் தாங்குநீர்ச்சேர்ப்பு, விதைத்தோறு மூறுங் கிணறு” பழ. ஈசச.
- (பிரதிபேதம்) * அங்ஙனம் பெற்ற வழினைவிட்டு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.

உகங.

எ - து: கைப்பொருளில்லாதான் இனமைபோல நின் அளிபெருமற் பொலிவழிந்தவன் நீ இருளிடத்தில் *இராவென்று கருதாயாய் ஆண்டுவரும் ஏதத்திற்கு அஞ்சாயாய் வர, விடியற்காலத்தே அருளுதலை வல்வவனுக்கு உண்டாய ஆக்கம்போல அழகுபெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகு பிறரான் வந்த அழகென்று புறஞ்சொல்லுதலைப் போக்குவதொரு பொருளுண்டாகில் அதனை எங்களுக்குக் கூறிக்காண்; எ - று.

கஅ மறந்திருந்தா ரென்னாய் நீ மலையிடை வந்தக்கா

(க) லறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகறை

(உ) திறஞ்சேர்தா னுக்கம்போற் றிருத்தரு மத்திருப்

புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே †உரைத்தைக்காண்

எ - து: தருமசெநியைப் பொருந்தாமல் வறிதே மூப்பினை எய்தியவன்
மறுமைச்செல்வத்திற் பொலிவிழந்தாற்போல நின் அளிபெருமற் பொலி
விழந்தவன் கொலைத்தொழிலிற் குறைவின்றித் திருந்திய கானவரென்று
கருதாயாய் அம்மலைச்சாரலிலுண்டாகிய வழிக்கண் வந்த இடத்து அவ்
வரவினாற்பெற்ற முயக்கின்பத்தாலே விடியற்காலம் கூறபாடுடையவனுடைய
செல்வப்பொலிவுபோல அழகுபெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகால் அயலவர்
கூறத்தக்க புறங்கூற்றுரையை மாற்றத்தக்கதொருபொருளுண்டாகில் அதனை
எங்களுக்குக் கூறிக்காண்; எ - று.

பொருளென்றது ஆகுபெயர்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு,

எ - து. என்று; எ - று.

ஆறகு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உ.ந. நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு

வருமே தோழி நன்மலை நாடன்

‘க. (அ) “மறுபிறப்பறியாதது மூப்பன்று” முதுமொழிக். ௧௦; (ஆ) “மூத்
தாலு, நன்கறியார் தாமு’நனியுள்” பழ. நகக.

உ. (அ) “வருத்தலும் வல்லதாக” (ஆ) “அறனினு மீன்பமு மீனார் திற
னறித்து, தீதின்றி வந்தபொருள்” (இ) “உறுபொருளு முல்கு
பொருளுந்தன் னென்னார், தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்”
குறள். ந.அ.௧, எ.௧௪, எ.௧௫. (ஈ) “கொள்ளுமா கொள்வோர்க்குக்
காண்டிமே மாநிதியம், வென்னத்தின் மேலும்பல” நீதிநெறி. உ.க.

(பிரதிபேதம்) † இரகென்று, †உரைத்துக்காண்.

(க) வேங்கை விரிவிட நோக்கி

* (உ) வீங்கிறைப் பனைத்தோள் வரைந்தனன் தொளற்கே

எ - து: நின்னுடைய மிகுதலையுடைய வருத்தத்தை யான் கூறக்கேட்டு
எல்ல மலைநாடன், தோழி! வேங்கை அலர்கின்ற காலத்தைப் பார்த்துப்
பெருத்த இறைபியையுடைய பனைத்தோளை வரைந்துகோடற்குள்வரும்; எ-று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது 'ஐயிரு தலையினரக்கர் கோமான்' என ஆசிரியத்திலேயும்
வந்து பதினேரொழுந்தான் வந்த அடிபெற்ற ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்

தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும்; இயலென்ற இலேசால் தரவின் (க) உள்ளுறைப்
பொருளையும் கொண்டு நின்ற நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

க. வேங்கை நன்னாள் மலருழென்பதையும் அக்காளில் வரைதல் மா
பென்பதையும் (அ) "நன்னாள் வேங்கையு மலர்கமா வினியென" (ஆ)
"வேங்கை நாளுறுபுதுப்பூ" (இ) "காரும்பவிழ்த் தகணிவாய் வேங்கை"
நற். ௨௦௬:௭. நகந:௧, நகந:௧. (ஈ) "வேங்கையுமொள்ளினர் விரிந்தன,
நெடுவெண் டிங்களு முர்கொண்டன்றே" (உ) "நன்னாட் பூத்த நாகினை

வேங்கை" (ஊ) "நன்னாள் வேங்கைவீ" (எ) "மன்றவேங்கை மணநாட்
பூத்த, மணியே ராரும்பின் பொன்வீ" அகம். உ: ௧௬ - எ, அடு: ௧௦,

கநக: ௪, உகஉ: ௭ - ஈ. (ஏ) "இளவேங்கை நாளுரைப்ப" (ஐ)
"நான்வேங்கை பொன்விளையு நன்மலை நன்னாட்" (ஒ) "நான்வேங்கை.
நீழுவன்" திணைமா. ௧௮, ௨௦, நக. (ஓ) "கணிநிறவேங்கை" திணை
மொழி. ௧. (ஔ) "பன்னாளு நின்ற விடத்துங் கணிவேங்கை, நன்
னாளை நாடி மலர்தலால்" பழமொழி. ௧௨௦. (ஃ) "கணிவளர்

வேங்கை” தே. (அஅ) “கணித்தொழில் புரியும் வேங்கை”.....
 (ஆஆ) “நன்னாட்பூத்த பொன்னிணர் வேங்கை”. (இஇ) “நன்னாள்
 வேங்கைப் பொன்னேர் புதுமலர்” (ஈஈ) “பிணியவிழ்ந்து நன்னாள்
 பூப்பனவும் வேங்கை” யா - வி. சூ. சு, கசு, ஈசு, மேற்கோள். (உஉ)
 “கடிநாள் வேங்கையும்” (ஊஊ) “கணிவாய்வேங்கையும்” பெருங். (க)

இஃ: உசு. (உ) உப: இசு. என்பவற்றாலுணர்க.

உ. (அ) “வீங்கிறைத்தடைஇய வமைமருள் பனைத்தோள்” பதிற். இசு: ஈ. (ஆ) வீங்கிறைப் பனைத்தோண் மடங்கை. புறம். ஈஇசு: க.

ஈ. (அ) “இமயவில்வாங்கியவீரஞ்சுடையர்தணனென்னுங்குறிஞ்சிப்பாட்டி
 னுள் ‘கோடுபுய்க்கவ்வா துழக்கு நாடன்’ என்று உன்னுறை புவமத்
 தாற் றலையியதுவியுமங்கூறக்கொழுநன் (?) மலைநாடெனனவைத்தமை
 யின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று” என்பார்பே; தொல்.செய்.சூ.க.ஈசு.

(பிரதிபேதம்) * கீங்கிறை, † வருமென வரைவுமிகை கூறினாள்; ‡ அயலென்றதிலாவால்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ஈ.

உகரு

(ஈசு.) (க) கா மர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாவொ
 டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகவர்.
 வீணாக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
 பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னகனகலம்
 வருமுலை புணர்ந்தன வெண்பதனா லென்றோழி
 யருமழை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமை யளே;
 எ அவனுந்தான், ஏன லீதணத் தகிற்புகை புண்டியங்கும்
 வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
 தேனி னிருலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
 கானக னுடன் மகன்;

கக சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
 வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்றொடா
 கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்ந்

ரல்ல புரிந்தொழுக லான்;

கரு கார்தள் கடிசுமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றன்னையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;

எனவாங்கு,

உ-0 அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட

வென்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்;

உ-உ அவருந், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேர்

தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி

யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று

தெருமந்து சாய்த்தார் தலை;

(ஆ)“இமயவில் ..நாடகேன்’என்ற இதன்உள்ளுறையுவமத்தால்தலைவி
விழுமங் கூறி அதனையு முடன்கொண்டு சரிதகத்து ‘நின்னுறு.....
கொளற்கே’ எனக் கூறுதலான் இயலென்ற இலேசால் தாவின்
பொருள் கொண்டிற்ற சரிதகம் வந்தது” தொல். செய். கு. கருள.

க. இச்செய்யுள் இன்னதின்தற்கு மேற்கோளென்பது இதனுரை
யிறதிக் குறிப்பிற் காணப்படும்.

உகக

கலித்தொகை ந.அ.

உக தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர

‘வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து

குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்

கொண்டு நிலைபாழிக் காண் ;

ந.0

நல்லாய்,

நன்னு டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்

தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்;

௩௩ புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ;

௩௪ விண்டோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட்
பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ;

௪௧ மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற்
கையாற் புதைபெறுஉங் கண்களுங் கண்களோ;
என்னைமன், நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்;
நெய்த விதமுண்கண், நின்கண்ண தென்கண் மன;
எனவாங்கு;

௪௬ நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
தகைமிரு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்
சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.

இது “முன்னிலை யறனைப் படுதலென் றிநவகைப், புரைதீர்
கிளவி தாவிடைப்புதுப்பினும்”என்னும்(௧)விதிப்பற்றி(2)தமர் வரைவுமறந்

௧. நொல். கனலியல், கு. ௨௩.

௨. இக்கிளவியின் செய்திவிரிவை, சீவகசிந்தாமணி. ௧௦௪௧ - ௧௨ - ம்
செய்யுட்களானுணர்க.

இரண்டாவது குறிஞ்சிநூ.

௨௧௪

துழித் தோழி தாயர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவன் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவன் தன்னையர்முதலியோர்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவனும் ஒருவாற்றன் *உடன்பட்டமை தோழி தலைவிக்குக் கூறி, தானும் அவளும் வரைவு கடிதின் முடிதற்போருட்டு வரையுறை தெய்வத்திற்குக் துவையயாட அவன் வரையவருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

(ந.40) (க)காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாமிவா

(உ)டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
ன்னாக நிறுந்தண்டார் தயங்கப்பாழ்ப் தருளினாற்

(ந)பூனாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னாகனதலம்

க. (அ) “திணிதிலைக் கடம்பின் நிரளரை வினையு, துணையறை மாலையிற்
கைபிணி விடேள், துறையுடைக் கலுழிபாய்தலி னுரவுத்திரை, யரும்
கரை வாழையி னெங்கப் பெருந்தகை, யஞ்சி லோதி யசையல் யாவது,
மஞ்ச லோம்புநின் னனிரைவ துகர்கென” துறீர். களக - கஅக.

(ஆ) “முன்னிலை யறனெனப் பதெலென் றிருவகைப், புரைதீர் கிளவி
தாயிடைப் புருப்பினும்” என்புழி, “புனறரு புணர்ச்சியும் பூத்தருபுணர்ச்
சியும் களிற்றதரு புணர்ச்சியும் போல்வன செவிலிக்குக் கூறி அவன்
நற்றாய்க்குந்கூறுதலை நிகழ்த்துவித்தலாம். எனவே அவன் தந்தைக்குத்
தன்னையர்க்கும் உணர்த்துதலும் அதனை மீண்டுவந்து தலைவிக்கு
உணர்த்துதலும் பெற்றும். அவ் வறத்தொடுநிலை எழுவகைய எனப்
பொருளியலிலும் கூறுப” என்று கூறி ‘காமர்கடும்புனல் ...சாய்த்தார்
தலை’ என்பதை மேற்கோண்காட்டி, “புனறரு புணர்ச்சியாற் றேழி
செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப,
அவன் வினையோர்க்கு அறத்தொடு நின்றவாறு காண்க” என்பர். நச்.

தோல். களவி. கு. உக. (இ) புனல்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு
 நிற்பதற்கு, “காமர்... .. பெரு மையனே” என்பது மேற்கோள்; இறை.
 கு. கடு; நாற்கவி. கு. களவி. (ச) எதிடு தலைப்பாடி என்பதற்கு
 யாதாறுமோரேதுவை இடையிட்டிக்கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறு
 தல் என்று பொருள்கூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, “இது
 புனலிடை உதவினானைத் தலைப்பாடி கூறியது” என்பர். இளம்.
 தோல். களவி. கு. உக. (உ) கட்டளை யடியல்லாத கலியடிக்கண்
 டேசீற்றியதீர் வருதற்கு, “காமர்கடும்புனல் கலந்தெம்மோடாடுவான்”
 என்பது மேற்கோள். தோல். செய். கு. உக. பே.

௨. இவ்வுடையை நார்த்தீரடியாகக் கொள்ளின் மோனை நயமுறும்.

௩. வேட்டைகபுரைத்தலென்னும் அறத்தொடு நிலைக்கு, “பூனா...போதத்
 தான்” என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. கு. கக. நக.
 (பிரதிபேதம்) * உடம்பட்டமை, † நறும்பைந்தார், ‡ பேரத்தத்தான், || அவனதலம்.

28

உகஅ

கவித்தொகை ௩ கூ.

வ்ருமுலை புணர்ந்தன வென்பதன வென்றேழி

(க)யருமழை* தரல்வேண்டிற் (உ) றருகிற்கும் (௩)பெருமையனே

எ-து: எம்மோடேகூடி விருப்பத்தைபுடைய(ச)கடிய நீரையாடுகின்றவன்
 கால்தனாந்து அஞ்சித் தாமரைபோலும் கண்ணைப் புதைத்து அந்நீரோடே
 போகையினாலே தனக்குச்சென்ற (இ)அருளினாலே நீண்ட சுரபுண்ணைப் பூவாற்
 கட்டின நறிய குளிர்த மாலை அசையும்படி அந்நீரிலே குதித்துப் பூணின
 புடைய இவன் மார்பைத் தன்மார்போடே உறும்படி அணைத்துக்கொண்டு
 களையிலே போதவிட்டவனுடைய அகன்ற மார்பை இவனுடைய எழுகின்ற
 முலைகள் கூடினவென்று பிறர் கூறுகின்ற கூற்றாலே என்னுடைய தோழி
 நமக்கு அரியமழையைப் பெய்விக்க நாம் விரும்பில் அதனை நமக்குத் தாவல்ல
 கற்பின் பெருமையனாயினுள்; எ - று.

எ (௫)அவனுந்தான், ஏன விதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்

(௭)வாணார் மதியம் வரைசேரி வல்வரைத்

- க. “வான்றருங் கற்பினுள்” கலி. கக: உ௦. என்பதும் அதன் குறிப்புக் களும் “மழைவளந்தரு கற்பினர்” விநாயக. கிருநாட்டிப். எ௦. என்பதும் ஈண்டு உணர்தற் பாலன.
- உ. கில், ஆற்றலுணர்த்துவதோர் இடைநிலை.
- ங. “மாரி, வறப்பிற் றருவாரு மில்லை” (நாலடி. ௧௦௪.) என்றிருப்பவும் அதுதருஞ் சிறப்புப்பற்றி ‘பெருமையன்’ என்றார்.
- ச. கமீப்புனல் - மிக்கபுனலென்பர், இளம்; தொல். உரி. சூ. ௮௦.
- சு. அருள் இன்னதென்பவத இந்நூற்பக்கம் உஅ; ஈ-ஆம் குறிப்பாலறிக.
- ஊ. (அ) “இருபாற் குடிப்பொரு றியல்பின் கண்ணும்” என்புழி ‘அவனுந் தான் .. உரைத்தான்யாய்’ என்பவற்றை மேற்கோள்காட்டி, ‘தொழி தான் கூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைக்கூறிக் செவிலி அறத்தொடு நின்றனெனக் கொண்டெடுத்து மொழிந்தவாறு காண்க’ என்பர். ஈச. தொல். களவி. சூ. உச. (ஆ) ‘அவனுந்தான்... ..காடன்மகன்’ என்பது பிறப்பொப்புமைக்கும் தொல். மெய்ப். சூ. உடு: பே. (இ) இடை நின்றகொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்ததற்கும் தொல். செய். சூ. கடுகு. பே. மேற்கோள். (ஈ) கலிப்பாவின் அளவடிக்கண் சீர்கூறாய் வருதற்கு “அவனுந்தான்இயங்கும்” என்பது மேற்கோள். தொல். செய். சூ. சக. பே.
- எ. (அ) “வானூர்மதியம்” நாலடி. ௧௨டு; (ஆ) சீலப். க: ஈள; (இ) தொல். செய். சூ. கடுங். பே. மேற். (ஈ) ஊர்தல், பேரதவென்னும் பொருளில் வருதற்கு “வானூர் மதியம்” என்பது மேற்கோள். சீவக. உஅக.
- (பிரதிபேதம்) * தான்வேண்டின்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ஈ.

உகக்

(3) தேனி னிறுலென *வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக னுடன் மகன்

எ - று: இவ்வேயன்றி அவன்றானும் திணைப்புனத்திலிட்ட பாண்டத்து எரிந்த அகிலின் புகையாலுண்ணப்பட்டு ஒளிமழுங்கித் திரியும் மதியம் வாணிடத்தேசென்று அம்மலைத்தலையிலேதங்கிற்றாயின் (உ) அதனை அந்தமலையில் வைத்த தேனின்து இருலென்றுகருதி அதனை அழித்தற்குக் (ங) கண்ணேணி முதலியன சமைத்திருக்குங் காடு அகன்ற நாட்டையுடையவன்மகன் ; எ - று.

மிக்க ஒளியிணையுடைய மதி புகையால் மாசுண்ட தன்மைபற்றித் தங்கையகப்படுத்திப் பயன்கொள்ளக்கருதும் நாடெனெனப் புகழ்மிக்க தலைவனும்

புனவ்டைத் தழுவுப்போதாததனாற் சிறிது புகழ்குறைந்தமை பற்றி யாரும் அவன் வரைந்துகொள்ளக் கருதுகின்றேமென உள்ளுறையுவமன கொள்க.

இதனால், தலைவன் தங்குலத்தினும் உயர்ந்தானென்பது தோன்றக்கூறினான். இது || பிறப்பொப்புமை கூறிற்று.

கக (சு) + சிறுசூடி யீரே சிறுசூடி யீரே

வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்றொடா

க. கண்ணேணி யிழைத்துத் தேன் கொள்ளுதல் மரபு; இதனை “கலையைற்ற காண்பி னெடுவரை, நிலைபெய் திட்ட மால்புநெறி யாகப், பெரும்பயன் றொகுத்த தேங்கொள் கொள்ளை, யருங்குறும் பெறிந்த கானவர்” மலைபடு. ௩௧௫ - ௮. என்பதனாலுமுணர்க.

உ. (அ) “மதியம் இருல்போலத் தோன்றுமென்பதனை இருல் மதிபோலத் தோன்றுமென்னும் பொருளுள்ள கலி. சஉ: ௨௨ - ௩ - ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலுமுணர்க. (ஆ) மதியம் - பூரணசந்திரன்; இதனை, (க) “குடமுதற் றோன்றிய தொன்றுதொழு பிறையின், வழிவழிச் சிறக்கநின் வலம்படு கொற்றங், குணமுதற் றோன்றிய வாரிருண் மதியிற், நேய்வன கெடுகநின் றெவ்வ ராக்கம்” மது. ௧௯௩ - ௬. (௨) “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல காளும், வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையால், வாணூர்மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு” நாலடி, ௧௨௫. (௩) “நிறைநீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீர பேதையார் நட்பு” குறன். எஅஉ. எனத் தெளிவுறக் கூறுதலாலும்: (அ) “மதி நிறைவுபோ னியையாது” கலி. ௧௭: ௭. என்பதனாலும் அதன் அடியிலுள்ள பிற குறிப்புக்களாலும் உணர்க. இஃது இம்மரபு கடந்தும் வரும்.

௩. கண்ணேணி - கணுக்களிலேயே அடிவைத்து ஏறி யிறங்கும்படி அமைத்துள்ள மூங்கில்; கண் - கணு.

௪. (அ) “காமர் கடும்புனல்” என்னுங் கொச்சகக்கலியுள், ‘சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே’ எனவோரடியாற் கூன்வந் தவாறு காண்க. என்பர், குண (பிரதிபேதம்) * எண்ணி, † போத்தகதனல், ‡ தஞ்சைநிலம், || புறம்பொப்புமை, + சிறுகுடிபே.

௨௨௦.

கலித்தொகை ௩௯.

கொல்லு குரல்வாங்கி வீன மலைவாழ்ந்
ரல்ல புரிந்தொழுக லான்

எ - து: சிறுகுடியிலுள்ளீர்! சிறுகுடியிலுள்ளீர்; *இம்மலையில் வாழ்வார் இங்ஙனம் உதவியார்க்குக் கொடுக்க நினையாது கொதுமலர்க்குக் கொடுக்க நினைந்து அறமல்லாதன வற்றை விரும்பி ஒழுருகையினுலே இனி இவ்விடத்து வன்னியும் கிழங்கு கீழ் (க) விழா; † மலையிசையில் தேனுந் தொடா; கொல்லையில் தினைதருந் கதிர்பறிந்து நனுவாம்; எ - து.

கதி (௨) கார்தள் கடிதமழந் கண்வாக் கிருஞ்சிலம்பின்

(௩) வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்

தாம்பிழையார் (௪) † கேள்வர்த் தொழுதிதழலாற் (௫) || மம்மையருந் தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்

எ - து: கார்த்தியூ மணநாறும், பார்த்தவர்கள் கண்ணைத் தன்னிடத்தே வாங்கிக்கொள்ளும் கரிய மலையிடத்துவளைந்த மூங்கில்போலும் மெல்லிய தோளையுடைய குறவருடைய மடப்பத்தைபுடையமகளிர் தாம் தத்தன் கண வரைத் தப்பாராய் அவரே(௬)தெய்வமென்று(௭)வணங்கி எழுந்திருத்தலாலே

சாகரர்; யா - கா. ஒழிபியல். அ. (ஆ) கூளைத் தனிச்சொல்லென் பாருமுள ரென்று கூறி, “காமர் கமீம்புனலென்னுள் கலியினுள் ‘சிறுகுடியிரே’ என ஓரடியாலே தனிச்சொல்வந்தது” என்பர். பெருந் தேவனார்; வீர.யாப்பு. கரு. ‘சிறுகுடியிரே சிறுகுடியிரே’ சீலப்.உச:கக.

க. (அ) “விழுமிதின் வீழ்ந்தன கொழுங்கொடிச் சுவலை” மலை. கஉஅ. (ஆ) “கிழவகுழி வீழ்ந்த தேன்மேற் றாகிசி, சிற்சில வித்திப் பற்பல விளைந்து, திணைகிளி கடிபும் பெருவகன் றுடன்” நற். நஉஅ: க-ரு.(இ) “கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே” புறம்.க஠க.

உ. (அ) “சிலம்புடன் கமழு மலவகு குலைக் கார்தன்” துறந். உருக. (ஆ) “நறுத்தன்சிலம்பி னொறுகுலைக் கார்தன்” ஐங். உஉச.

ரு. (அ) “வாககமை மென்றோன் வசையின் மகளிர்” பதிந். கஉ. உஉ-ரு. (ஆ) “வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மகளிரோம்” திணைமொழி. அ. (இ) “வாககமைமென்றோன் மடந்தை” நான்கு. கு. கருக. மேற்கோள். “கண்ணுஞ்”.

ச. “கொழுநற் றொழுதெழுவாள்.” துறந். இஇ.

இ. “கானவர் வார்விற் கண்பிழை யாதகண் ணார்சிலம்பன்” குணிகை. களவு. நகஉ.

க. இர்துற்பக்கம் கக: உ- (ஆ, இ) என்பவற்றின் குறிப்புப் பார்க்க.

எ. தொழுதெழல் எழுந்து தொழலென்று முன்பின்னாகப் பொருள்படு மென்றும் எழுதல், துயிலொழிதலென்றும் கூறனர்; பிரயோக விவேக.

(பிரதிபேதம்) * இம்மலையாழவா. † மலையிற்கு மிசையில், ‡ கொள்வர், || தன்மையரும். = வளர்த்த, வளர்த்த.

அவர்தம் ஜயன்மாந்தரமும் தாம் தொடுத்த அம்புகள் இலக்குத்தீப்பா
ராயினார்; எ - று.

என்றது, வினாவின்மேல் வேட்டையாடியும் உணவுண்டாக்குதுமென்று
சூதில் அதுவுந் தப்புமென்றுளென்றவாறு.

(3) என்னவாகு,

எ - று: என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உ0 (2) அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட

வென்னையர்க் *சூய்த்துரைத்தாள் யாய்

எ - று: தமர்வகைவுமுறுத்துழி அறத்தொடுநின்ற என் றகற்றைத் தாய்
நெஞ்சாற்கண்டு நற்றாய்க்குத் தான் அறத்தொடுநிற்கும் கூற்றினைபடக் (உ) கூற
அதுகேட்டு (ச) அவளும் என்றமையன்மார்க்குவெகுட்சிப்பிறவாமற்செலுத்திக்
கூறினாள்; எ - று.

உ1 அவரும், (ரு) தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேர்
தொருபக வெல்லா முருத்தெழுந் தாறி

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையர்க்கும் அறத்தொடு நின்றற்கு “என்
வாகுயாய்” என்பது மேற்கோள்; நோல். கள. கு. சள. ந.

உ. “தாயறிவுறுதல் செவிலியொடொக்கும்” என்பதற்கு, ‘மகள் கள
வொழுக்கத்தில், செவிலிகவலுந்துணைக் கவலுதலல்லது தந்தையை யுந்
தன்னையன்மாவாரும்போல நற்றாய் வெகுடலிலன்’ என்று கூறி, ‘அறத்
தொடு... யாய்’ என்பதைத்தாய்வெகுளாமைக்கும் “அவரும், தெரிகளை
... ..தெழுந்து” என்பதை அவர் வெகுண்டமைக்கும் மேற்கோள்
காட்டினார், இளம்; நோல். கள. கு. சள.

க. “இங்கிவன்போய் மலர்க்காவி நெழில்விசயற் கீடழிந்த வின்ன
வெல்லாஞ், கூங்கெறியுந் தடம்பொருளைத் துறைவனுக்குச் செவிலிய
ரார் தாயர் சொன்னார்” வில்லி. அருச்சுனன்றிர்த்த. நக.

ச. நற்றாய் குறிப்பினன்றி யறத்தொடு நிற்கப்பெறான். நூழ். கு. களஅ.

இ. (அ) நற்றாய் அறத்தொடுநின்றவழி, தந்தையர் தன்னையரும் முன்னர்
 நிகழ்ந்த வெகுட்சி கிண்கி டய்த்துக்கொண்டு உணர்வர் என்பதற்கும்
 நோல். களவி. கு. சக. ௪௪. (ஆ) 'அகத்திணைக்கண் ணபார்முதலிய
 அறவகையோர்கூற்றாகப் பிறர் சொல்லி எல்லது அவர் கூறார் என்ப
 தற்கும். நோல். செய். கு. ௧௧௧. பே. ௪௪. "தெரிகளை தலை."
 என்பது மேற்கோள். (இ) "வரிசிலை யிடவயி னேந்திக் கண்தெரிந்,
 தெரியுமிழ் கண்ணினரிவரே" தமிழ்நெறி. மேற்கோள். (ஈ) "மலை
 [பிரதிபேதம்] * உற்றுநாத்தான், † கூற்றையென்றும், ‡ இறவாமல்.

உஉஉ

கலித்தொகை ௩௯.

யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று
 தெருமந்து (க)சாய்த்தார் தலை

எ - து: அதுகேட்டு அவரும் (உ) ஒரு முஞர்த்தமெல்லாம் நெஞ்சமுன்று
 கண்ணிவந்து தெரிந்த அம்புகளையும் பார்த்து வில்லையும் பார்த்து எழுந்து
 அலமந்து இருவரிடத்துங் குற்றமில்லையாயிருந்ததென்று சினம் ஆறித் தலை
 சாய்த்திருந்தார்; எ - று.

* இஃது அறத்தொடுநிலை வாய்த்தவாறு கூறியது.

உசு தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர

(௩)வரையுறை தெய்வ முவப்ப ஷவந்து

முற்றியபுயத் தாயன்னை கூறமற் றென்னையர் வான், சிலைமுற் றிய
 வெங் கண்தெரிந் தார்கண் சிவந்துறுத்தே" அம்பிகா. ௩௯௧. (உ)
 "கடுகிய வினையர் நோக்குவ கண்ணிய பொருளுமெண்ணி, யடுசிலை
 யழலவேந்தி யாருயிர் பருகற் கொத்த, விடுகளை தெரிந்து" சீலக.
 ௧௦௮௯. (ஊ) "கண்டவக் குமானும் கடைக்கண் டபுக, விண்டின
 நோக்கித்தன் வில்லை நோக்கினான்" கம்ப. வேள்வி. ௪௮. (எ) "கணை

களை ஆராய்ந்து' எடுத்தலை, 'கண்தெரிதல்' என்பது மரபு. இதனை (க) "கண்தெரிந்து" நள. சுயம். கூக. கம்ப. நாகபாச. எச. பாகவதம். (கௌ) மலரவன் சிரூர். வ. (உ) "தெரிகணை" கம்ப. வருணனைவழி. ந. உ. நாகபாச. கசுந. நிகும்பலைப். சஞ; (ங) "தெரிந்த வெங்கணை." கம்ப. இராவணன்வதை. கஞ. (ச) "தெரிசரங்கன்" (ரு) "கூர்சரங்கதெரிந்தனர்" வில்லி. பதினான்காம் போர். சஞ, கஉஅ.

க. (அ) "கணைதுயர்க்கவலையாற் கணனென்பான் தலைதனையிறக் கிட்டவார் தம்மைப் பார்த்திலன்" விநாயக. சிந்தாமணி. ககௌ. (ஆ) "நாணலைப்பத் தலை சாய்த்தார்" பூவாளுர். இத்திரன். சக.

உ. (அ) "செவ்வீதின் முகங்கீழிட்டுத் திருந்துரை யாடா ராகி, யிவ்வண மிரண்டு, கன்னவிருந்துளக கலவகி னுரே." பிரமோத்தர. உமாமகேச வாபூசாபலம். நள. (ஆ) "முனிவனு மதிதி மாது முகுர்த்தமொன் றவச மெய்தி" விநாயக. மகோத்தர. எசுஞ.

ங. வரையுறை தெய்வமென்றது, (அ) குறிஞ்சிக் கிழவனாகிய முருகக் கடவுளை; கலி. சௌ: கக-ஆம் அடியின் உரையையும் (ஆ) "தெழீஇக் கேளிர் சுற்ற நின்னை, யெழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே" - பிரிந்த கேளிர் வந்துபுணர்ந்து பின் நீங்காமைப்பொருட்டு மகளிர் யாழை யெழுலி நின்னைப்பாடுகின்ற பாட்டை விரும்பினேய். பரி. கசு: உரு - ச, என்பவற்றையும் (இ) சீலப். உச: "கயிலை" "மலைமகள்" "குறமகள்" என்னும் முதலையுடைய செய்யுட்களையும் நோக்குக. (ஈ)

(பிரதிபேதம்) * 'தெரியுதல்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ந.

உஉந

(க) குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்

(உ) கொண்டு நிலைபாடிக் காண்

எ - து: 'தெரிந்த இழையினை யுடையாய்; நீயும் நின்கணவனுங் கூடும்' படியாகத் திவ்வரையினுறைகின்ற தெய்வம் மனமகிழும்படி யாம. மகிழ்ந்து நீ குரவையைக் கைகோத்தாடிதற்கு + அக்குரவைக் கூத்திற் கொண்டுநிலை செய்புனை நிலைபாடிக்காண்; x எ - து.

யாமென்னும் படர்க்கையுள்பாடி, ஆயத்தை **உளப்படுத்தி நின்றது.

இது நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழியேழுறு கடவுளேத்தியது (ங்) ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டுகூறுதலிற் கொண்டிலையாயிற்று.

ங 0

நல்லாய்,

நன்னு டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்

தந்நாண்டார் தாங்குவா ரென்னோற் றனர்கொல்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நல்லாய், நம்மை வரைந்துகொள்ளும் நல்ல நாள் நம்மிடத்தே வருமனவில் நஞ் சுற்றத்தார் தம்மலையிடத்து நாளைத் தாங்குவார் தாம் என்ன நல்வினையைச் செய்தார்கொலென்றான்; எ - று.

சுற்றத்தாரிடை ††வரைதலாற்பிறந்தநாண் தாங்கலரிதென்றான்.

ஙங (௪) புனவேங்கைத்††தாதுறைக்கும் பொண்ணை முன்றி
ன்னவிற்புணர்ச்சி நடக்குமா ||| மன்றோ

“விடர்முறை யடுக்கத்து விறல்கெழு குலிக்கு” குறுந். ௨௧௮. என்பத ழுல் கொற்றவையை யென்றுமாம். (௨) இளம்பூரணர், குறிஞ்சிக்குக் கொற்றவையும் தெய்வமென்பர்.

க. குரவை, இங்கே குன்றக்குரவை.

௨. “கொண்டி நிலைபாடி யாடுங் குரவையை” சீலப். (௨௪.)

ங். நோல். கற்பி. கு. இ. ௩௪. இப்பகுதியுரையில் “தெரியழாய்காண்’ எனத் தான்பராய தெய்வத்தினைத் தோழி கற்புக்காலத்துப் பரவுக் கடன் கொடுத்தற்கு ஏத்தியவழித் தலைவனு மேத்துதலாம்” என்பது காணப்படுகின்றது.

௪. வெண்கலியுறுப்பு நிலையொத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகத்து, இடை நின்ற கொச்சகம் சுற்றடி குறையாது வந்ததற்கு, “புனவேங்கைத் || ...கடிது மாமன்றோ” என்பது மேற்கோள்; நோல். செய். கு. ௧௫௫. பே.

(பிரதிபேதம்) * என யறத்தொடு நிலையாய்த்தவாறு கூறிப் பின்னர் தெரிந்த, † இவ்வரை புறமின்றி, ‡ மகிழ்ந்து கைகோத்து, || குரவைக்குக் கை. ÷ அக்குரவைக் கூத்திற்குக், x என்றான், ** உளப்படுத்திற்று, †† வரையால், †† தாதுகுக்கும், ||| என்றோ.

(௧) நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மான்கே

கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா கமன்றே

எ - து: புனத்தினின்ற வேங்கைப்பூவிற் பெரன்போன்ற தாது உதிரும் பரையைபுடைய முற்றத்தே வெளியிலே உண்டாய் கூட்டமும் ஒப்பில் நடக்குமல்லவோ? அந்நனவிற் புணர்ச்சி நடந்ததாக அப்பொழுதே கனவிடத் தே உண்டாய்ப்போதுங் கூட்டத்தைப் போக்கிவிடுவேமல்லவோ? [எ - து.

நனவினும் புணர்ச்சி கனவினும் புணர்ச்சியென ஆமென்பனவற்றைக் கூட்டுக, நடக்கலுமென்றது உம்மீற்றுவினையெச்சம்; விரைவுதோன்ற நின்றது.

"விரைவுதலைவரினும்" (௨) என்பதனால் தலைவி தன்வயினுரிமையும் அவன் வயிற்பாரத்தையுத் தோன்றக் கூறினான்.

க. “நனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலுமாய்கே” என்பது (அ) “அன்னமாயிற் காலங்களினையி, வென்னகிளவிபு மவற்றியல்பினவே” என்பதனாற் கொள்ளப்படும் வினையெச்சங்களுள் உம்மீற்று வினையெச்சத்துக்கு, மேற்கோள். நோல். வினை. கு. ௩௨. சே. கு. ௩௩. தெய். (ஆ) இதனை ஒன்றென முடித்தலாற் கொண்கவென்பர் கல்லாடர்; நோல். வினை. கு. ௩௦. (இ) “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” என்பதனாற் பெறப்படும் என்பர். சச்; நோல். வினை. கு. ௩௧. (ஈ) செய்து செய்யு என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘இன்ன’ என்றதனால் அடக்கிக் கொண்க. வென்பர், மயிலாராதர்; நன். வினை. கு. ௨௪. (உ) வினையெச்சங் களுள் இன்னீறு உம்மீறாய்க் திரிந்ததென்பர், இ - வி. தூலாசிரியர்; இ - வி. கு. ௨௪௬. (ஊ) ‘நனவு, போர்க்களத்தையும் அகலத்தையும் உணர்த்துவதுமன்றிச் சாக்கிர அவத்தையையு முணர்த்துமென்பதற்கு மேற்கோள்காட்டிவர், இராமாதுசு கவிராயர்; நன். உரி. கு. ௧௮.

(எ) “கனவுதொறு மிவன்காமக் கனிநுகர்வா ளாகவந்தக் கனவிற்கூட்ட, நனவிலுறு புணர்ச்சியிலு மாவிறந்த நன்னலமே நல்குமன்றே.” பரமோத்தர. உமாமகேசவாப்யசாபலம். ௧௬.

உ. நோல். கனவு. கு. ௨௦. இப்பகுதிக்கு ஈச்சினுர்க்கினியர் கனவு வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் வெளிப்படு முன்னராயினும் வரைத் தெய்துதற் செய்கை தலைவன்கண் நிகழின் ஆண்டு முற்காலத்து நிகழ்ந்த ஆற்றாமை பற்றித் தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பாத் தைமையும்படத் தலைவி கூற்று நிகழுமென்று கூறி அதற்கு “நன்னு டலைவரு ... கடிதுமாமன்றே” என்றபகுதியை மேற்கோள் காட்டி. ‘நான் தாங்கி ஆற்றுவாரா முளரோ வெனவும் கனவிற்புணர்ச்சி கடிது மெனவும் இரண்டில் கூறினான்’ என்பர்.

(1934 தேபத்) * என்றோ, † என்று பாடினாள், ‡ புத்தகமாய்க்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௩.

௨௨௫

௩௭ (க) விண்டோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட்

(2) பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்கீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் காக்கிற்பென் மற்கொலோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி விசம்பைத் தீண்டுகின்ற மலைநாடனும்
நீயும் அக்கலியாணத்தே பண்டு கண்டறியாதீர்போல மிகவும் நடப்பீரோ?

பண்டு கண்டறியாதீர்போல நடந்திருடைய பழைய உறவை யான் கண்டறி
யாதேன் போல மிகவும் ஈமறைப்பேனோ? என்றான்; எ - து.

ஒகாங்கள் ஐயம்.

சக (ங்) மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற்
கையாற் புதைபெறுஉங் கண்களுங் கண்களோ

எ - து: மேகத் தவழும் மலையை புடையவனுடைய மணக் கோலங்
காணாமற் கையாலே புதைத்தலைப் பெறுகின்ற கண்களுங் கண்களென்று
கூறப்படுமோ? ஈ - து.

சங் என்னைமன், (ஈ) நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவியான் நின்கண்ணிலே மிகவும் காண்பே
னென்றான்; எ - து.

சச (டு) நெய்த விதமுண்கண், நின்கண்ணு கென்கண் மன

க. “புதுவை போலுநின் வரவுமிவன், வதுவை நானொடுக்கமுங் காணகு
வல்யானே” கலி. டுஉ: உச - டு.

உ. ஒரிடைச்சொல் நிற்கின்றவிடத்தே மற்றோரிடைச்சொல்லு நின்றலா
கிய பிறிதவன் நிலையலுக்கு ‘பண்டறியா, ..மற்கொலோ’ என்பது
மேற்கோள். தோல். இடை. சூ. ஈ. ௩௪.

ங். “கரியவனைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக்
காண்பார்தம் கண்ணென்னகண்ணே” சீலப். (கௌ) ‘பெரியவனை’

ச. (அ) “எம்மெனவரும்கிழைமைத்தோற்ற, மல்லாவாயினும்புல்லுவவுள
வே” என்புழி உள என்றதனால், சிறுபான்மைதலைவி தோழியினுறுப்பைத்
தன்னுறுப்பென்று கூறுவனவும் கொள்க வென்றகூறி அதற்கு
(தோல். பொருளி. சூ. உள.) நச்சினூர்க்கினியரும் (ஆ) கலிப்பாவி
னிடையே மூச்சீரடி வந்ததற்கு (தோல். செய். சூ. எ௦.) பே. ௩௪.

இருவரும் 'நினைகண்ணாற் யான்' என்பதை மேற்கோள்காட்டினார்.

தி. 'தோழி! தலைவியினுறுப்பைத் தன்னுறுப்பென்று கூறுவதாயினும் எம்
மெனவருடங் கிழைமைத்தோற்றத்திற்கு 'செய்தலி நழுண்டகண் ..
மன', என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. கு. உள. நக.

பிரதிபேதம் * மறைப்பேறே நுகாரங்கள், தகனங்கள் கண்ணாறுமோ, கண்ணங்கண்ணோ,
என்றான்.

29

உ-உ-உ

கலித்தொகை நக.

ர - து: அதுகேட்ட தோழி செய்தலிதழ்போலும் மையுண்டகண்ணாயினும்
நினைகண் மிக என்னைவதாகவென்றான், எ - று.

இதையும், "தாயத்தி னடையா" என்னும் (க) சூத்திரத்தடக்கினும்.

எனவாங்கு,*

எ-து, என்று காஞ்சொன்ன அக்காலத்தே, எ - று.

சக (உ) நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
(ந) தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
(ச) வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்

க. தோல். பொருளியல். கு. உள.

- உ. (அ) கவிக்கு உறுப்பாய்வரும் ஆசிரியம் அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடிய முடுகி ஒரு தொடராய் வந்ததற்கு) (நோல். செய். சூ. சுன. நச்.)
 “நெறியறி..... ..பொலிகமாவினியே” என்பது மேற்கோள். (ஆ)
 ‘முடுகுவண்ண மென்பது அராகத்தொடுத்த அடியோடு பிற அடிபடத் தொடர்ந்தோடுவது.’ என்றுகூறி அதற்கு ‘நெறியறி.மம்பலும்’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினார், பே; நோல். செய். சூ. உரு. (இ)
 முடுகுவண்ணமென்பது நார்சீரடியின் மிக்கோடி அராகத்தொடொடக்கு மென்றுகூறி அதற்கு ‘நெறியறி செறிசூறி புரிதிரி பறியா வறி வளை முந்துறீஇ’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டினார், இளம்; நோல். செய்.சூ.உரு. ‘முடுகு’. (ஈ) இலக்கண விளக்கத்து ‘முடுகுவண்ணம் நார்சீரடியின் மிக்கு ஓரடி அராகத்தொடொடக்கும்? என்றிருப்பது திருத்தமானதென்று தோற்றுகிறது. சூ - வி. சூ. எடு. (உ) களவு வெளிப்படுப்போன் தலைவன் என்பதற்கும் (நோல். சுன. சூ. சஅ.) (ஊ) கலியில் அறுசீரடியாகிய கழிநெடிலடி வந்ததற்கும் (நோல். செய். சூ. ச0) இதனை மேற்கோள்காட்டினார்; நச். (எ) ‘நெறியறி செறிசூறிபுரிதிரிபு’ என்பது முடுகுவண்ணத்திற்கு மேற்கோள்தோல். செய். சூ. உரு. ந.
- க. (அ) கவிப்பாவின் ஐஞ்சீரடிவந்ததற்கு ‘தகையிடுரினமாக’ என்பது மேற்கோள். நோல். செய். சூ. சுரு. பே. (ஆ) இதனைக் கவிக்குறுப்பாகிய ஆசிரியத்தான் ஐஞ்சீரடி வந்ததென்பார்; நச். நோல். செய். சூ. சுரு. நச்.
- ச. (அ) ‘வேய்புரை மென்றோன்’ என்பது புரையவென்னு முவமச்சொல் மெய்புமவத்திற்கு வருதற்குமேற்கோள். நோல். உரு.சூ. கரு. இளம் ‘செப்ப’; (ஆ) ‘வேய்புரை மென்றோன்.’ குறிஞ்சி. உசஉ.

(பிரதிபேதம்) * ஆங்கை நெறியறி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ந.

உஉள்

(க)சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்

*பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே

எ - து: துனெறியாலே அறிந்த இருவரும் கூடுவதற்கேதுவாகிய முகூர்த்தம் வேறுபட்டுத் தப்புதலை ஒருகாலத்தும் அறிபாத(உ)கணியை முன்னிட்டு, அழகுமிருகின்ற தொகுத்துக்கூறுதலையும் வகுத்துக்கூறுதலையும் அறிபுஞ் சான்றவர் தனக்குச் சுற்றமாக, மூங்கிலையொக்கும் நம்முடைய மெத்தென்ற தோளிற் பசிலையும் ஊரிற் கூறும் அம்பலும் பொய்யாகிய ட்கனவிற் கூட்டமு மெல்லாஞ் சேர நீங்கும்படி நீளிதாய் உயர்ந்த மலையினை புடையவனும் ஊர் தான், நின்னுடைய பூவினது அழகையுடைய கண்ணும் பொலிவதாக ட்கனவிற் ; எ - து.

‘கானகனாடன்மகன்’ ‘எனவாங்கறத்...யாய்’, எனத்(ங)தோழிகூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைச் செவிலி கூறி அறத்தொடு நின்றாளெனத் தோழி கொண்டெடுத்துமொழிந்தவாறு காண்க.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உலகை பிறந்தது.

தெய்வமஞ்சுலென்பது கனவிற்கும் உரித்தாகலிற் ||மங்குலதெய்வமாகிய வரை புறை தெய்வத்திற்குக் குாவை யாடுதல் தலைவிக்கும் உரித் தாகலிற் கொண்டுநிலைபாடினான். இஃது அறத்தொடுநிலை ஏழுவகையினுள் (ஈ) - எத்தலும் எளித்தலும்வந்தன.

இது X தரவீன்பின் ‘அவனுந்தான்(ரு)எனலிதணந்து’ என்பது முதலிய கொச்சகங்கள்வெண்பாவாய், புனவேங்கை முதலியன துள்ளலோசை விராய்த்

தலைவகை ஒன்றிக் கொச்சகமாய், ஒழிந்தபாவும் மயங்கி, சுரிதகம் முடுகிவருத லாற் கலிவெண்பாவுறுப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகம். “ஆசிரிய மருங்கினும்

க. “சேயுயர்வினியே” என்பது கனவுவெளிப்பட்டபின் வரைவு நிகழ்த்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். கன. கு. சக. நச்.

உ. சுணிகூறும் நல்லவேளையில் வரைதல் மரபென்பது கல். கந. கட-ச. ஆம் அடிகளின் குறிப்பிற்காணப்படும்.

ங. இந்நூற்பக்கம், உகஅ, சு: (அ) குறிப்புப் பார்க்க.

ச. ‘சாமர் கடுப்புனல்’ என்பதனுள் இரண்டு (எத்தல், எளித்தல்.) வந்தன என்பர், நச்; நோல். பொருளி. கு. கந.

௩. (அ) “காமர்.....வினியே” இதனுள் ‘எனலிதனத்து’ என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய், ‘புனவேங்கை’ முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தனையொன்றிய கொச்சகமாய், ஒழிந்தபாவுமயங்கி, சுரிதகமும் முடுகிவருதலின் இது கொச்சகமாயிற்று” நோல். செய். ரு. கடுகி. நச். (ஆ) “காமர்.பெருமையனே” இதுநாவு; இதனுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான்வந்தது. ‘அவனுந்தான்.....மகன்’ இதனுள் முதற்க (பிரதிபேதம்) * போதெழில், † கனவிந், ‡ எனவரைவு மனித்தமை கூறினார், || தங்குலத் தெய்வம், + எனித்தனம் எடுத்தனம், ஊத்தது, X தலவும் அயனார்,

உஉஅ

கவித்தொகை ௪௦.

வெண்பா மருங்கினு, மூவகை யடிபு முன்னுத விலவே” (க) என்பதனுள் முன்னுதலில் என்றதனால் நார்திரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீருமாகிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கவிக்குறுப்பாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் உளவென்று கொள்க: என்றலின், ‘நெறியறி முந்துறீஇ’ என அறுசீரடி முடுகியலும் ‘தகையிரு மாக’ என ஐஞ்சீரடி முடுகியலும் * விராய ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தது. “முச்சீர் முரற்கையு ணிதையவுநிற்கும்” (உ) என்பதனான், ‘நீன்கண்ணாற்காண்பென்மன்யான்’ என முச்சீரடியும் வந்தது. (௩)

(௪௦.) அகவினம் பாடுவார் தோழி யமார்க்க

ணகைமொழி நல்லவர் நாணு நிலைபோற்

ணின்றது கூன். 'சிறகுழியீரே... ..தொழுகலான்.' இதனுள் முதல் ஆசிரியவடி. 'காந்தன்கோல்' இவைமூன்றும் கொச்சகமெனப்படும். 'எனவாங்கு.' தனிச்சொல். 'அறத்தொடியாய்' இது வெள்ளைச் சரிதகம். 'அவருந்... ..காண்.' இவையிரண்டின் கொச்சகம். 'நல்லாய்.' தனிச்சொல். 'நன்னாட்டிலவருதனர்கொல்.' இது பேரெண். 'புனவேங்கைமற்கொலோ.' இவையிரண்டுந் தாழிசை. 'மைதவழ்கண்ணாருமோ' இதுபேரெண். 'என்னைமன் ..மன்' இதுவுங்கொச்சகம். 'எனவாங்கு' தனிச்சொல். 'நெறியறி ..வினியே' இதுசரிதகம். இதனுள்முதலடி அறசீர்முடிகியல். இரண்டாவது ஐஞ்சீர் முடிகியல். இவ்வாறு வருவன கொச்சகக் கலிப்பாடுவெனப்படும்" தொல். செய். சூ. ௧௪௭. இளம். 'தாவும் போக்கும்' (இ) "வேட்கைத் தோற்றத் தலைமகளில்லாதவழித் தோழ்கூற்றுந்கமும்; அது 'காமர்கடும்புனல்' என்னும் பாட்டினுட்காண்க" தொல். பொருளி சூ. ௧௩. இளம். (ந) "காமர்கடும்புனல் ... டாடுவானென்னுற கொச்சகக்கலியுள்ளும் கோற்றியற்சீர் வந்தது" யா - வி. சூ. ௧௩. (உ) "காமர்டாடுவானென்னும் மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பாவினுள் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் மயங்கிவந்தன" யா - வி. சூ. ௩௦; யா - கா. ஒழியியல், ச. இ - வி. சூ. ௭௪௩. (ஊ) "காமர்கடும்புனல்பொலிகமாலினியே." இது வெள்ளைபலவும் மயங்கி ஆசிரியவடியும் விரவி வந்தமையால் அயன்மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா; இதன் முதற்கண் கோற்றியற்சீர் வந்தவாறு கண்டுகொள்க". யா-வி. சூ. ௮௯. (எ) "வெண்பாவினோகும்ஆசிரியத்தினோகும்வந்தமயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா 'காமர்கடும்புனல்.....டாடுவான்' என்னும் பழம்பாட்டு முதலாயின" யா-கா. செய். ௧௨.

க. தொல். செய். சூ. ௧௪௭.

உ. தொல். செய். சூ. ௭௦.

(பிரதிபேதம்) * விராய ஆசிரியர்.

றகைகொண்ட வேனலுட் டாழ்குர லுரிஇ
முனைவளர் சாந்துரன் முத்தார் மருப்பின்
வகைசா லுலக்கை வயின்வயி னேச்சிப்
பகையினோய் செய்தான் பயமலை யேத்தி
யகவினம் பாடுவா நாம்;

அ ஆய்துத லணிகூந்த லம்பனைத் தடமென்றோட்
டேனாறு கதுப்பினு யானுமொன் றேத்துகு
லேய்நரல் விடாக நீயொன்று பாடித்தை;

கக கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோ
லெடுத்த நறவின் குலையலங் காந்தட்

டொடுத்ததேன் சோரத் தயங்குந்தன் னுற்று
ரிடுக்கண் டவிர்ப்பான் மலை;

கடு கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து
மெல்விரன் மந்தி குறைகூறுஞ் செம்மற்றே
தொல்லெழி றோய்ந்தார் தொலையி னவரினு
மல்லற் படுவான் மலை;

கக புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்
தளிரன்ன வெழின்மேனி தகைவாட நோய்செய்தா
னருவரை யடுக்கநா மழித்தொன்று பாடுவாம்;

உஉ வின்டோய் வரைப்பந் தெறிந்த வயாவிடத்
தண்டா முருவி யரமகனி ராடுபலே
பெண்டிர் நலம்பெளகித் தண்சாரற் றுதுண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான் மலை;

உச ஒடுங்கா வெழில்வேழம் வீழ்சிடிக் குற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கு முற்றாரி

வீங்கல மென்பான் மலை;

எனநாம்;

நக தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி

மெய்ம்மலி யுவகையன் புருதந்தான் புணர்ந்தாரா

மென்முலை யாகக் கலின்பெறச்

செம்மலை யாகிய மலைகிழவோனே.

உ/உ 0

கலித்தொகை சூரி.

இது தோழியுந் தலைமகளுந் தலைமகனது மலையை வாழ்த்திப் பாடு
கின்ற *வள்ளிப்பாட்டில், தோழி இயற்படமோழியத் தலைமகள் இயந்
பழித்தமை, தலைமகள் சீறைப்புறமாகக் கேட்டு வரையவருகின்றமை,
தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

அகவினம் பாடுவார் தோழி யமார்க்க

ணகைமொழி (க)நல்லவர் நாணு நிலைபோற்

றகைகொண்ட வேளலுட் டாழ்ஞா லுரிஇ

முகைவளர் (உ)சாந்தூரன் முத்தார் (ங) மருப்பின்

வகைசா (ஈ)லுலக்கை வயின்வயி னோச்சிப்

(ஐ)பகையினோய் செய்தான் பயமலை யேத்தி

யகவினம் பாடுவா நாம்

எ - து: தோழி! நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்தே
மாய்ப் பாடக்கடவேமெனத் தோழி! கூற, அதுகேட்ட தலைவி அழுகுகொண்ட
தினைப்புனத்தில்(சு) முகத்திற்குப் பொருந்தின கண்ணினையும் மகிழ்ச்சியைத்
தரும் மொழியினையுமுடைய நல்ல மகளிர், நாணி இறைஞ்சும் நிலைபோல
முற்றித்தாழ்ந்தகதிரைஉருவி அரும்புவளர்ந்த சந்தனமரத்தாற்செய்தஉலிலே
பெய்து,(எ)முத்துநிறைந்த யானைக்கொம்பால் வருத்த நிறைந்த உலக்கையை

க. (அ) “புன்கதிர், கையுறு முவகையாற் பணியுங் கற்பினோர், மெய்யுறு பரிவென விளைந்து சாய்ந்தவோ” கந்த. திருநாட்டு. ௨௦. (ஆ) “கற்பின் மகளிர் போலொகிந்த தன்றோ” கீருவினா. திருநாட்டு. ௨௪. (இ) “மங்கைமையின் மிகநாணு, மாதரைப்போற் கதிர்முதிர்ந்து வரவார்க்கே ழிறைஞ்சுமால்” காஞ்சிப். திருநாட்டு. ௬௬.

உ. சந்தனவுரலும் தந்தவுலக்கையும்: “சந்துரற் பெய்து தகைசா லணி முத்தம், வஞ்சி மகளிர் குறுவரோ வான்கோட்டால்” சீலப். ௨௬.

ங. மருப்புலக்கை: “வயக்களிந்தாக் கோடுலக்கை” கலி. ௪௧: ௧ - ௨, என் பதையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ச. கொடிச்சியர் மலைபாடித் தானியம் குறுதல் மரபு; “மைபடு மால்வரை பாடினன் கொடிச்சி, யைவன வெண்ணெற் குறுஉ நாடனொடி” நற். ௩௭௩: ௩ - ௪.

ஞ. ஊடற்கணின்றியும் தலைவனைக் கொடியனென்றற்கு, “பகையினோய் செய்தான்” என்பது மேற்கோள். நொல். பொருளியல், கு. ௧௬. ௧௪.

க. “அமருண்கண்” (கலி. ௧௧௩. ௨) என்பதன் உரை பார்க்க.

எ. முத்து யானைக்கொம்பிலும் பிறக்குமென்பது மரபாதலால் அதனை ‘முத்தார் மருப்பு’ என்றார்: இது மரபென்பதை (அ) “பெருங் (பிரதிபேதம்) * வெண்பாட்டில், † கூறினான். அது, ‡ அகத்திதும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௪.

௨௩௧

என்னிடத்தும் நின்னிடத்தும் உயர்த்திக்குறாநின்று (க) மருந்தில்லாத நோயைச் செய்தவனுடைய பயன்றருகின்ற மலையை வாழ்த்தி காம் நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்துப் பாடக்கடவேமென்று கூடப்பட்டாள்; ஏ - று.

† அகவுதல், அகவல்போல நின்றது. தோழி கூற்றினைத் தலைவி விசேடித்துக்கூறினாள்; இரட்டிப்பன்று.

மணம் காறுகின்ற சந்தனத்தாற் செய்த உரவென்றதனாற்பயன் வரைந்து கோடற்பொருட்டுத்தலைவிஇயற்பழித்ததாகவும், புலான்றறத்தையும் முக்கையு முடைய மருப்பாற்செய்த உலக்கையென்றதனாற் பயன் வரைந்துகோடற் பயனின்றிப் புகழ்ச்சிமாத் திரையேயாகத் தோழி இயற்பட்டுமொழிந்ததாகவும், இறைச்சியிடத்தே பொருள்பிறந்தவாறு காண்க. இஃது “இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே, திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே” என்னும்(உ)பொருளியற்குத்திரத்தானுணர்க. புலால்சாறுமருப்பென்றதனால் வரைந்துகோடல் பயவாமையின் இறைச்சியாயிற்று. நோய்செய்தான் மலையா யிருக்கவுந் தினைவினைத்துப் பயன்தருகின்ற அதிசயத்தை யேத்தியெனவே தலைவி இயற்பழித்தாளாயிற்று.

அ ஆய்ந்துத லணிகூந்த (௩)லம்பனைத் தடமென்றோட்
 டேனாறு கதுப்பினு யானுமொன் றேத்துகு
 (௪)வேய்நரல் விடாக நீயொன்று (௫)பாடித்தை

களிற்று, முத்துடை வான்கோடு” “முருது. ௩௦௪ - ௫. (ஆ) “யானை, முத்தார் மருப்பின்” குறிஞ்சி. ௩௫ - ௩௬. (இ) “யானை, முத்துடை மருப்பின்” மலை. ௫௧௭ - ௮. (ஈ) “முத்துடைமருப்பின் மழகளிறு” பதிற்று. ௩௨: ௩. (உ) “யானை வெண்கோடு கொண்டு, நீாதிசுழ் சிலம்பி னன்பொன் னகழ்வோன், கண்பொரு திமைக்குக் தின்மணி கிளர்ப்ப, வைந்துதி வான்மருப் பொடிய வுக்க, தெண்ணீ ராலி கடுக்கு முத்த மொடு” அகம். ௨௮௨: ௩ - ௭. (ஊ) “தத்திவராக மருப்பிப்பி,..... முத்த மீனு மிருபதுமே”

- க. “காம நோய்க்கோ ரருமருக் தில்லை யன்றே” துளா. கல்யாண. ௧௬௫.
- உ. நோல். பொருளி. ௫. ௩௬.
௩. அம்பனைத் தடமென்றோள். கலி. ௧௪: ௧.
௪. “வேய்நரல் விடாக நீயொன்று பாடித்தை” என்பது இத்தை யென்னும் இடைச்சொல், முன்னிலை யசையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. ௫. ௨௧. மயிலை. வி. இரா. ௫ - வி. ௫. ௨௭௬.

இ. “செய்யித்தை சிவலிங்கப் பதிட்டை சிந்தையை, வையித்தை யச்சிவன்
மாட்டு கீர்மலர், பெய்யித்தை பேணுமிப் பூசைப் பேற்றினுற், கொய்
[பிரதிபேதம்] * உடம்பட்டிக் கூறினான். † அகவு அகவுதல்.

உருஉ

கலித்தொகை சூ.

எ - து: அழகியதலிணையும், அழகுபெறுத்துகின்ற குழலிணையும், அழ
கிய மூங்கில்போலும் பெருமையிணையுடைய மெல்லிய தோளிணையுமுடைய
பூமணம் காறங்கதூப்பிணையுடையாய்! மூங்கில் ஒலிக்கின்ற முழைஞ்சை
யுடைய மலையை முன்புபோலன்றி நீ இயற்பட ஒன்று பாடி, பின்னர் யானும்
இயற்பட ஒன்று பாடுவேனெனத் தோழி *கூறினான்; எ - று.

பாடித்தை, முன்னிலைவினைத்திரிசொல்; எத்துகு, தனித்தன்மை
முற்று.

தலைவி இயற்படப் பாடாமையின், மேல் தோழிபாடுகின்றாள்.

கக கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோ

(க)லெடுத்த நறவின் ஈருலையலங் காந்தட்

டொடுத்ததேன் சேராத் தயங்குந்தன் னுற்று

ரிடுக்கன் டவிர்ப்பான் மலை

எ-து: தன்னைச்சேர்ந்தாருடைய வருத்தத்தைப்போக்குவானுடையமலை,
கையிரண்டையும் குவித்துக் கொடிச்சியர் தகைநிறைந்தீர முருகன் உறையும்
மலையைத் தொழுகின்ற கைகள்போல, உயர்ந்த நறவிணையுடைய கொத்துக்கள்
அசையுங்காந்தளிதது வைத்த தேன் ஒழுகும்படியாக, அக்காந்தன்
அசையாநிற்கும்; எ - று.

மலை காந்தன் அசையுமென இடத்துநிகழ்பொருளின்னொழில் இடத்திற்கு
எறிநின்றது.

இதனால், தெய்வத்தைத் தொழுந் கருத்தில்லாத காந்தளும் தெய்வத்
தைத்தொழுவதுபோல சில்லாநின்றது. நீயும்வரைந்துகோடற்குக் குலதெய்வ
மாகிய முருகனைத் தொழுவாயாகவென இயற்படமொழிந்தான். காந்தளிற்
றேன் பயன்படாமற் சொரிநின்றாற்போல, நீயும் தெய்வத்தைத் தொழாவிடிந்
தின்னலனும் பயன்படாமற் கழியுமென இஃது உள்ளுறையுமமாயிற்று.

யித்தை நினைத்தோடர் கொலையை யென்றனர்” திருவாணைக்காப்.
நிலவிண்டு கடு.

- க. (அ)சாரியைகளைக்கூறுஞ் சூத்திரத்து, ‘பிறவும்’ என்பதனால்மற்றும் சில
சாரியைகளைக் கொண்டபின், “எடுத்த நறவின் குலையலங் காந்த்
னென்புழி அலமென்பதோர்சாரியையும் உண்டாவெனின், அதனை
அலவகு காந்தனென்பதன் விகாரமென்ப” என இளம்பூரணரும்
“வினைத்தொகை; சாரியை அன்று” என நச்சினூர்க்கினியரும் (தொல்.

புண.கு.கன.)கூறுதலால் இதுவேபழம்பாடமென்பது புலனாகின்றது.

(ஆ) “அகலிலைக் காந்த எலங்குலைப் பாய்ந்து, பறவை யிழைத்த பல்க
ணரூஅற், தோலுடை செவ்வரை” நற். கஅடு: ௮ - ௧௦. (இ) “அலங்கு
குலைக் காந்தன்” நற்.௧௮க:௨.குறுந்.௨௩௬.(ஈ) “பூந்தண்சாரற் பொங்கு
குலை யெடுத்த, காந்தட்கொழுமுனை” பேரூ.௧. (௨) ௧௨: ௧௭ - ௮.

(பிரதிபேதம்) * கூறத் தலை.....பாடுகின்றான். பாடிக்கூற. † குலையலங்காந்தன்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ச.

௨௩௩

கடு (௧)கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து

(௨)மெல்லிரன் மந்தி குறைகூறுஞ் (௩)செம்மறந்தே

தொல்லெழி நோயந்தார் தொலைநி னவரினு

மல்லற் *படுவான் மலை

எ - து: தான்கூடின மகளிருடைய இயற்கைநலவ தெடின அவரினும்
வருத்தமுறுகின்றவனு மலை, கடுவன் களவொழுக்கம் ஒழிந்து வரைந்து
கொள்ளும் நிலைமையைக் கற்றுத் திரட்சிமிக்க சுற்றத்திடத்தே சென்று மகட்
பேசுவார்போல மெல்லிய விரலையுடைய மந்தியை எனக்குத் தரவேண்டு
மென்று கன்குறையைச் சொல்லுந் தலைமையினையுடைத்து; †எ - து.

நம் தெய்வவழிபாட்டார் களவொழுக்கம் - ஒழிந்து நம்மைவரைந்து
கொள்ளத் துணிந்து நஞ்சுற்றத்தகாரிடத்தே சென்று தன் குறைகூறுவ
னென்று உள்ளுறையுமனகொள்க.

கக புரிவிரி புதைதுதை பூங்கதைந்த தாழ்சினைத்
தனிரன்ன வெழிம்மேனி தகைவாட நோய்செய்தா
னருவரை || யடுக்கநா மழித்தொன்று பாடுவாம்

எ - து: முறுக்குவிரிந்த கொம்புமறைந்த நெருங்கின பூத தாழ்த்த சினை
விற்ததைந்த தனிரையொத்த அழகையுடைய மேனி அழகுசெய்தபடி நமக்கு
நோயைச்செய்தவனுடைய - ஏறுதற்கரிய உச்சமலைகளை யுடைய பக்கமலைகளை
காம் இனிப் பாடுவதால் இயற்படமொழிதலை அழித்து இயற்பழித்தலாகிய
ஒன்றைப் பாடுவேம்; x எ - து.

க. (அ) “சருவிரன் மந்தி, யருவிடர் வீழ்த்தன் கல்லாப் பார்ப்பிற்கு.”
மலைபடு. நகக - உ. (ஆ) “சருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பறழ்” (இ)
“மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்” (ஈ) “கல்லா மந்தி கடுவனோ
டுகனும்” (உ) “சருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பார்ப்பு” ஐங்குறு. உஎஉ,
உஎச, உஎஎ, உஅ௦. (ஊ) “கல்லாக் கடுவன்” அகம். நடுஉ: உ. என
இச்சாதிக்குக் கல்லாமை அடையாகக் கூறப்படுதலும் காண்க.

உ. (அ) “பண்பினைய சினைமுதற்கிணவி” என்புழி, வேற்றுமைப் பொருள்
பற்றிவருங்கால் உறுப்பின் கிழமை யல்லாத தற்கிழமை பயிலாது
வருவ குறிப்புவினை முற்றும் உரையிற் கோடவென்பதனும் கொள்ளப்
படும்; சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தவென்பதனும்
கொள்ளினுமையுமென்று கூறி ‘மெல்லிரன் செம்மற்றே’
என்பதனை மேற்கோள்காட்டுவர். சே. (ஆ) இதுபிரிதின் கிழமையாகிய
உடைமைப்பொருள்படநின்றது. என்பர், கச; தொல். வினை. கு. உக.
நகர வகரம் குறிப்பு வினை முற்றாய்வருதற்கு, “செம்மற்று” என்பது
மேற்கோள். தொல். வினை. கு. உக. கல்.

(1919திபேதம்) * படுப்பான், † தாயேணமென்று, ‡ எனதேழி யிப்பட மொழிந்தான்,
|| அடுக்கனும், + பெறுதற்கு, x என்னுள் தகைவி.

- (க) பூத்தாழ்ந்ததளிரோனவே சுணங்கும் மாமைநிறமும் கூறிற்கும்.
- உ.உ விண்டோய் வரைப்(உ)பந் தெறிந்த ஁வயாவிடத்
தண்டா (உ)ழருவி யரமகளி ராடுபவே
(ஈ)பெண்டிர் நலம்வெளவித் தன்சாரற் றுதுண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான்மலை

க. “மாவீன்ற தளிராயிசை மாயவ டிதலைபோ, லாயிதழ்ப் பன்மலரைய
கொங்குறைத்தா”(கவி.உக: ஏ-அ.)என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ)பசப்புறு பருவர லென்னும் நுறவு. ககக - ஆம் அதிகாரத்தின் அவ
தாரிகையில் “அது பசப்புற்ற பருவரவென விரியும்; அஃதாவது பசப்
புறுதலானுய வருத்தம்; இதனை, ‘பந்தெறிந்தவயா’ என்பதுபோலக்
கொள்க”என இத்தொடரை மேற்கோள்காட்டுவர் பரிமேலழகர். (ஆ)
“வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துகிறி தெறியினும், உயங்கின்
றன்னையென் மெய்யென் றகைஇ, மயங்குவியர் பொறித்த நுதலன்”
அகம். கஎ: க-ச.

உ. (அ) “அருவி நுகரும் வானர மகளிர்” (மலை. உகச. (ஆ) “அமர
நாடியர் தன்னியா டிடல்களும்” கம்ப. பிலநீங்கு. அ.

ச. (அ)“பெண்டிர் நலம்.. .மலை” என்பதனை, புலன்பொருளாகப் பிறத்த
உவமை யென்னு மெய்ப்பாட்டித்கு, மேற்கோள்காட்டி, ‘இஃது
அறிவுபொருளாக உவமைபிறத்தது என்னை? முகைப்பதம் பார்க்கும்
வண்டுபோலத் தலைவியரை நகைப்பதம் பார்க்கும் அறிவுடைமை
காமத்திற் கேதுவாதலின்’ என்பர் பே; (ஆ) இ - வி. நாலாரும் இவ்
வாறே கூறுவர். (இ) “நாதுண் வேட்கையிற் போதுதெரிந் தூதா,
வண்டோ’ரன்னவவன் றண்டாக் காட்சி”(ஈ)“கீயே பெருசுல நகையே
யவனே, நெடுநீர்ப் பெய்கை நெரு ளெய்திக், தன்கமழ் புதுமல
ருதும், வண்டென மொழிப மகனென்னாரே” (உ) “மகிழ்சன் மாண்
குணம் வண்டுகொண் டனகொல், வண்டின் மாண்குண மகிழ்சன்
கொண் டான் கொல்”(ஊ)“புதுவ மலந்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்.

வதுவை விழுவணி... ..வந்தமை கைப்படுத்தேன்” (எ) “வேளறித்
பருவத் தெநிர்மலரேற்றுதுங், கூனிவண்டன்னன் குளிர்வய னல்
ஓரான், மாணிகழை நல்லா ரிளநல முண்டவர், மேனியொழிய விடும்.”
(ஏ) “வண்டோரனையர் ஆடவர் பூவோரனையர்மகளிரென்பது; என்னை?
வண்டிகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதே
மென்றோ, எல்லாமலரும் ஊதும். இனி, புவாயின ‘சால எம்மையே
ஊதாது எல்லாப்பூவைபும் ஊதினீர்’ என்று புலவாவன்றே, அது
போலத் தலைமகளும் எல்லாப் பெண்பால்களையும் தலைப்பெய்தற்
(பிரதிபேதம்) * ஷியர்.

இரண்டாவது குறிஞ்சிச் ச.

உரு.இ

எ-து: பெண்டிருடைய நலத்தை நுகர்ந்து, தண்ணிய மலைச்சாரவிடத்துத்
தாளை உண்ணும் வண்டு அப்புவைத் துறக்குமாறுபோல, அகிலாத்

தன்மையாகவுடையான்; அவர்தன்மைபறிவேம் பேரம்பொழுது
புறந்தொழுதும் வரும்பொழுது எதிர்தொழுதும் ஏற்றுக்கொண்டு
வழிபடுதலல்லது மலைத்தற் கண்ணைமல்லம்” (ஐ) “கழுநீர் மலரிவன்
யானதன் கண் மரு விப்பிரியாக், கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மை
யளிருலமே” (ஓ) “மண்வண் டொன்றே நலம்பருக மலர்ந்த
செந்தா மரைத்தடம்போ, லண்வேன் மன்ன னலம்பருக வலர்ந்த
வம்பார் மழைக்கண்ணார்” (ஔ) “முழுநீர்ப் பொய்கையுட் பொழுதொடு
விரிந்த, செழுமலர்த் தாமரைச் செவ்விப் பைந்தாது, வைகலுநா
வந்தக் கடைத்து, மெவ்வந் தீராது நெய்தற் கவாவும், வண்டே
யனையர் மாந்தரென்பது, பண்டே யுரைத்த பழமொழி” (ஒஊ)
“வண்டாமரை பூத்தன வொத்தனர் வந்து செந்தே, னுண்டாடிய
தேன்களை யொத்தன ரோககன் மைந்தர்” (ஐ) “கன்னிய ரளப்பி
லாரைக் கடிமணஞ் செய்து கூடித், தன்னுபன்மலர்த்தே னுண்ணுஞ்
சுரும்பென விற்பந் துய்த்தான்” (அஅ) “பூவே யனையர் புரிசூழற்
பாவையர் பூவில்வரு, மாவே யனையர் வரிகழற் காளையர் வாணெடுங்
கண், னேவே யனைய விலங்கிழை யாய்நின் நிராகலென்றே.

நிலை யினைய நிரைவளைத் தோளி னிறம்பசுந்தே" (ஐஐ) "வண்டெழு
மலர்ந்துழி மதுவை யுண்பதிற், நெண்டைவா யவணலம் பருகுநான்"
(இஇ) "நிரையிதழ்ப் பூங்கொம் பன்னூர், மகிழ்தரு மின்பத் தேறன்
மாந்தினன் மண்வன் டன்னான்" (ஈஈ) "மணமலரின் வண்டு நிகர்
வண்டணர்." (உஉ) "முத்தவீர் முறுவலு முலைபுங் காண்டொறும், பித்
தின னாய்மதுப் பிவிற்றித் தாதுஞ், தொத்தலர் மலர்தொறுந்
துன்னும் வண்டுபோன், மெய்த்தசீர்ப் பிறர்மனை விழைந்து மேவுநான்"
(ஊஊ) "மாநலி யீன்ற மணமே கலைவல்லிப், போதவிழ் செவ்வி
பொருந்துதல் வீரும்பிய, வுதய குமாநு முலகாள் வண்டின்,
சுதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்த" (எஎ) "அரிதுபெறு சிறப்பிற்
குருகரு வுயிர்ப்ப, பொருதனி யோங்கிய, திருமணிக் காஞ்சிப்,
பாடல்சால் சிறப்பிற் பாதத் தோங்கிய, நாடகம் வீரும்ப நன்னலங்
கவினிக், காமர் செவ்விக் கடிமல ரவழிந்த, துதைய குமாநெனு
மொருவண் டனீஇய, விரைவொடு வந்தேன்." (ஏஏ) "துண்டா
துண்டி வறம்பூத் துறக்கு, மென்சிறை வண்டின மான." (ஐஐ)
"நடுனின் மாக்கள் போல வண்டினஞ், சனைப்பூ நீத்துச் சனைப்பூப்
படர." (ஒஒ) "உன்சே நடைஇய சனைக்கா னெய்த, னுண்டா துண்டி
வண்டினந்துறப்ப" (ஓஓ) "நறுந்தா துண்டி நயனில் காலை, வறம்பூத்
துறக்கும் வண்டு" (ஔஔ) "செம்பொறி வண்டவற் நயலே, நாட்
டினம்படியார் கைகமுகம் பருகுகல்லவர் போன்மலர்பருகு, மோட்டின

உட்கு

கலித்தொகை ௪௦.

துறக்கின்றவன் மலையாயிருந்தேயும், விண்ணைத்தீண்டும் மலையிடத்தே தெய்வ
மகளிர் பந்தடித்த இளைப்புப் போகத் தண்ணிய தாழ்த்த அருவியிலேகூடுவெர்
எ - று.

இது தகாத தொன்றெனத் தலைவி இயற்பழித்தாள்.

உஎ ஒடுங்கா வெழில்வேழம் (க) வீழ்ப்பிடிக் குற்ற

(உ) கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்

(ங) தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கு முற்றாநி

வீங்கல மென்பான் மலை

எ - து: தன்னைச்சேர்த்தாரிடத்துநின்றும் நீங்கேமென்றிருப்பானுடைய மலை, மடிந்திராத அழகையுடைய யானை தான்விரும்பின பிடிக்கு உண்டான முற்பட்ட ரூலான் உண்டான வயாகோய்க்கு மனம்பொருந்தி இனிய கண்ணி டத்தே தோன்றின நெடியகிளைகளைபுடைய கருப்பங்கோலைமுறியாநிற்கும்; ஏ - டு.

இது தோழி இயற்படமொழிந்தது. நம்மை முயன்று வரைந்துகொண்டு (சு)நம் வயாலிற்குத் தன்மனம் பொருந்தி நாம் டவிரும்புமவற்றைத் தந்து மனக்குறைதீர்ப்பானென உள்நுறையுமென கொள்க.

முல்லை” (ஃஃ) “சுயமா மலரெனும் கன்னியை வண்டெனும் காளை பல்புள், ளியமாமணம்புண ரீர்த்துறை நாடர்.” என முழுதும் ஒரு புடையும் ஒத்துப் பலவாறாக வருபவை நண்டு அறிதற் பாலன.

க. (அ) “வீழ்ப்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின்” கலி. இச: கரு - ச. (ஆ) “வீழ்ப்பிடி” கலி. இரு: உ; அகம். நடுக: கடு, நகரு: உ.

உ. கடுக்குல். பெரும்பான். நகரு; ஐங். நடுக, நகரு, கலி. ககடு: கச.

ந. (அ) கழையென்பது கோலென்னும் பொருளில் வருதற்கு, “நீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கும்” என்பது மேற்கோள், சீவக. கடுகச.

(ஆ) “நீங்கழைக் கரும்பே” மலை. ககரு(இ) “கழைக்கரும்பின்” புறம் கரு: சு. (ஈ) “மூரிக் கழைக்கரும்பு” துளா. நாடு. உடு. (உ) “கழைக் கரும்பு கண்ணுடைக்குந் தேறல்வழிக் தொழுகுவயற் காசி” காசி.

சாம்பாதித்தன் கதை; கக. (ஊ) “கழைக்கரும்பு கண்ணுடைத்த சாறழிஞ் சுவைவிசயம்” (எ) “கழைக்கரும் புடுத்த கவிழ்தலைச செந் நெற் கழனி” உத்தரகோச. தீர்த்தச சிறப்பு. உடு; நளசக்கர. கச.

ச. மகளிர் வயாவுற்றகாலத்து, அவர் விரும்புமவற்றைத் தந்து அவர் மனக்குறை தீர்த்தல் மாபென்பதை, வாசவதத்தை முதலியவர் உற்ற வயாவை உதயனை இயக்கன் கூறியவண்ணம் பத்திராவதியின்

(பிரதிபேதம்) * ஆயிரத்தொன்றை வியற்புத்தான் + என வியற்படமொழித்
தான் இவதோழி, † விரும்புபவ வதனை.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ச.

உருள்

எனநான்

நக தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி

(க) மெய்ம்மலி யுவகையன் புகுதந்தான் புணர்ந்தாரா

மென்முலை யாகங் கவின்பெறச்

செம்மலை யாகிய (உ) மலைகிழ வோனே

எ - று: என்று நாம் தன்னுடைய மலையைப் பாட மலைகிழவோன் விருப்பம்
வந்து கேட்டு மெய்நிறைந்த உவகையனும் அருளிக் கனவிற்புணர்ச்சியாதலின்
முயங்கியமையாத மெல்லிய முலையினையுடைய ஆகம் அழகுபெறும்படி நீ
தலைமையைபுடைய யாகவேண்டி வரைவொடு *புகுந்தான்; எ - று.

நமக்குப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற இக்களவொழுக்கம் இவட்டுத் துன்
பத்தைச் செய்தலின் இங்ஙனம் இயற்புத்தாளென உட்கொண்டுவரைவொடு
புகுந்தானாதலின் தலைவி இயற்புத்தலே வரைவிற்குக் காரணமாயிற்று.

“உயர்மொழிக் குரிய வறமுங் கிளவி, யையக் கிளவி † யாலேவிற
குரித்தே” (ங) என்பதனால் தோழி உறழ்ந்துகூறினாள்.

உதவியால் தீர்த்தன என்பதனால் அறிக. பெருங். (ஞ) க. வயாக்
கேட்டது - ச. வயானோய் தீர்த்தது. வயா - கருவுற்ற மகளிர்க்கு
அக்காலத்துத் தாகும் வேட்டைப் பெருக்கம்; மசக்கையென வழங்கும்.

க. (அ) “மனைவியற் புகுதரு, மெய்ம்மலி யுவகையன்” அகம். உஎஉ:
கக-கஉ. (ஆ) “நாமக்கே, மெய்ம்மலி யுவகை யாகின்ற” நற். சங: சு-எ.
(இ) “மெய்ம்மலிந் தானு வுவகையே மாயினேம்” அகம். உசஉ: கஉ-ங.
(ஈ) “மெய்ம்மலி யுவகை செய்யும்” புறம். சஞ: கூ. மெய் மலி
உவகை - உடம்பு பூரித்ததற்குக் காரணமாகிய மகிழ்ச்சி.

உ. (அ) “ஆலோ வாகும பெயருமா ருளவே, யாயிட னறிதல் செய்யு
ளுள்ளே” (தேவல். பெயரி. கு. சக) என்பதன் விசேடவரையில்,

“ஆன் ஆன், ஆர், ஆய்” என்னுமீற்றவாகிய பெயரல்லது, சேரமான், மலையமான் என்னுந்தொடக்கத்தன் அவ்வாறு திரியாமையின், ஆயிடனறிதலென்றா. உழாஅன், கிழாஅன் என்பனவோவெனின்;—அவை அன்னீற்றுப்பெயர் ஒருமொழிப் புணர்ச்சியான் அவ்வாறு நின்றனவென்பது. ஆன்றாயவழி, உழுவோன், கிழுவோன் எனத் திரியுமாறறிக. என்று சேனாவரையர் எழுதியிருத்தலும், (ஆ) “கிழவன் ‘மலைகிழவோனே’ என அகரம் ஓகாரமாகி ஓரோரிடத்து வருதலும்” கொள்க” என்று (நன். பொது. கு. உ) இராமாநுச கவிராயர் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. தோல். பொருளி. கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * புருஷான்கானென் றவரவுமவிதமைகறினான், † ஆட்குரிததே.

உ. ந. ஆ

கலித்தொகை சாக்.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இது நரவும் கொச்சகங்களும் கொச்சக *வெண்பாக்களும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கலி. (ச)

‘சக.) பாடுகம் வரவாழி தோழி வயக்களிற்றுக்

கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பி னிலைகளாகா

வாடுகழை நெல்லை யறையுரலுட் பெய்திருவாம்

பாடுகம் வரவாழி தோழிநற் றோழிபா டிற்று;

நி இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுபெய னடுநாட்

கொடியிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்

பிடியொடு மேயுஞ் செய்புன் யானை

யடியொதுங் கிபக்கங் கேட்ட காணவ

னெடுவரை யாசினிப் பணவை யேறிக்

சடு கடுவிசைக் கவணையிற் கல்கை விடுதலி

னிதுவரை வேங்கையி னென்னி சிதறி
யாசினி மென்பழ மளிந்தவை யுதிராத்
தேன்செ யிருஅ றுளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்

௧௫ குளையுடை வானைக் கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா டெற்று;

௧௬ இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சுள்பேணுன் பொய்த்தான் மலை;

௧௭ பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே
வஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனே
குன்றக னன்னாடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்
றிங்களுட் மத்தோன்றி யற்று;

௧௮ இளமழை யாடு மிளமழை யாடு
மிளமழை வைகலு மாடுமென் முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று;

௧௯ வாரா தமைவானே வாரா தமைவானே
வாரா தமைஞுவா னல்லன் மலைநாட
பிரதிபேதம் * வெண்பாக்களும் சரிதகழம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௫.

௨௩௯

னீரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழங்கபத்து
னீருட் குவளைவெந் தற்று;

௨௦ மணிபோலத் தோன்று மணிபோலத் தோன்று
மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமென் மேனியைத்
துன்னுன் றுறந்தான் மலை;

நடு துறக்குவ னல்லன் றுறக்குவ னல்லன்
 ரெடர்வரை வெற்பன் றுறக்குவ னல்லன்
 ரெடர்பு வினையவை தோன்றின் விசம்பிற்
 சுடரு ளிருடோன்றி யற்று;

எனவாங்கு;

சு0 நன்று கின்றற் றேழிநம் வள்ளையு
 ளொன்றினாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி
 மென்றோட் கிழவனும் வந்தன னுந்நையு
 மன்றல் வேங்கைக்கீழிருந்து
 மணநயந் தனனம் மல்கிழ வோற்கே.

இஃது இருவரும் இவ்வகையாற் பாடிய வள்ளைப்பாட்டுத் தலைவர்
 சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவுவேண்டி விடத், தந்தையும் வரைவுடம்
 பட்டமை தோழி தலைவிக்கு உணர்த்தது.

இதன் பொருள்.

(4) பாடுகம் வாவாழி தோழி (உ) வயக்களிற்றுக்
 கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பி வினையனாக
 வாடுகழை *நெல்லை யறையுரலுட் பெய்திருவார்
 பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றேழிபா றற்று

க. (அ) 'பாடுகம் வாவாழி தோழி' என்பது தன்மைப் பன்மை வினை
 முற்றில் அம்மீறுவருங்கால் ககரம் எதிர்கால முணர்த்தி வருதற்கும்
 தோல். வினை. கு. இ. நச். (ஆ) ககரம் சிறுபான்மை எதிர்காலம்
 காட்டிவருதற்கும் இ-வி.கு. சக. நள். பத. கு. கள; இரா. மேற்கோள்.
 (இ) "பாடுகம் வாவாழி தோழியாம்" சிலப். (உச);

உ. (அ) "கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிரெந் குறவாகாம், வள்ளை
 யகவுவம் வா" கலி. சஉ: எ - அ. (ஆ) "வஞ்சி மகளிர் குறவரே வான்
 கோட்டால்" சிலப். உக. (இ) "யானை வெண்மருப் புலக்கை யறை
 யரல்" சீவக. கஞ்சஉ. (ஈ) "எனக்குறவ ரிருங்குடிச் சேனார், மானமர்

(பிரதிபேதம்) * நெல்லறை.

௦௭ - து. தோழி! வாழ்வாயாக, நாம் பாடுவேமாக வா; எங்ஙனம் *பாடுவே
மென்னின், வாழ்வாயாக தோழி! இருவரும் அசைகின்ற மூங்கிலினது
நெல்லைப் பாதையாகிய உரலிலே பெய்து, வலியினைபுடைய யானைக்கொம்பு
உலக்கையாகக் குற்று, நல்ல சேம்பினது இலை சுளகாகப் புடைத்துப்
பாடுவேமாக; ௭ - து.

வாவென முன்கூறியதனைப் பின்னர் விசேடித்துக் கூறினான். இதில்,
நற்றேழியென நின்ற சொல்லை மலைகெழு வெற்பனைப்பாடுகம் வாவென
மேல்வருகின்ற உறுப்போடுக கூட்டிக்.

செய்தெனெச்சுவகன் எதிர்காலத்துப்பிறந்த செயலெனெச்சுவகளாம்.

உயர்ந்த மூங்கிலின் நெல்லுத் தானே உதிர்த்தனை எடுத்துக்கொண்டு
உரலிற்பெய்தென்றதனால் உயர்ந்த தலைவனைத் தெய்வந் தானே கொண்டு
வருதலின் 'அவனை' நம்வயத்தனாக்கினேமென்றும், வன்னைப்பாட்டிற்கு ஏது
வாகிய கோடி உலக்கையாக என்றதனாற் கோடி நெல்லைப் பயன்படுத்தினாற்
போல, நம் வரைவுகடாவலால் இத்தலைவனை இல்லறப்பயனை எய்துவிக்கின்
தேமென்றும், சேம்பிலை புடைத்தற் ரெழிலை முற்றமுடித்து (க) அரிசியை
ஆக்காததன்மைபோல இக்களவொழுக்கத்தால் அவன் வரைந்துகோடலை
முற்றமுடியாதிருக்கின்றேமென்றும் இறைச்சி பொருட்புறத்தாய் நின்ற
வாறு காண்க.

நோக்கின் மகளிரொடு மரீஇ, வெங்கண்மறவர் வில்வின்வீழ்த்த, பைங்கண் வேழத்துப் பணைமருப் புலக்கையி, நறையுர னிறைய வைவனப் பாசவ, லிசையொடு தன்னைய ரியல்புபுகழ்ந் திடிக்கு, மம்மனை வள்ளை யின்னிகைகேட்டும்” பெருங். (2) கச: சக - ௫௨. (2) “பைம்பொ னறைமேற்வான்கேழ் மருப்போச்சி, யம்பொன் மலைசிலம்ப வம்மனை வள்ளையுடன், கம்பஞ்செய்யாளைக் கரியவளைப் பாடினார்” துரை. சுயம். ௧௦௬. (ஊ) “பளிக்குரல் வேய்நெற் படுத்திப் கோடுபற்றிச் செழுந்தேன், துளிக்குமென் கூந்தலர் வள்ளையி னோசுகை மை குழ்சிலம்பா” தணிகைப். களவுப்படலம். ௩௩௦.

(எ) வயவென்னு முரிச்சொல் வலியென்னும் பொருளில் வருதற்கு ‘வயக் களிற்’ என்பது மேற்கோள். தொல். உரி. கு. ௫௪. ‘வயவலி’ தெய்.

- க. சேனாவரையர், ‘கிளவியாக்கம்’ என்பதன் பொருளை விளக்குமிடத்து “வழுக்களைந்து சொற்களை யாக்கிக்கொண்டமையான், இவ்வொத்துக் கிளவியாக்கமாயிற்று. ஆக்கம் - அமைத்துக்கோடல், நொய்யும் துறுக் குக்களைந்து அரிசியமைத்தாரை அரிசியாக்கினு ரென்பவாகலின்” என்று எழுதியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * பாடவென்னின், † அவனைவயத்த, ‡ காமம் வலைவு கடவுதலிற்றனை.

இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

உ. ௪௬

- ௩ (3) இடியுமிழ் பிரங்கிய * விரவு (2) பெய னொரட்
கொடியிடு 19 ருளிய மின்னுச்செப் விளக்கத்துர்
படியொடு (௩) நோயுஞ் † செய்புன் யானை
யடியொதுங் கியக்கங் கேட்ட கானல
னெடுவரை யாசினிப் பணனை பேறித்
௪௦ கடுவிகைக் (ச) கவணையிற் கல்லை விடுதலி

௪. (அ) “முர சிடியுமிழ் தழங்கென முழங்க” சீவக. உ. ௩௬௨, (ஆ) ‘இடியுமிழ் முரசம்’ அகம். ௩௫௪: ௨; சீவக. உ. ௩௦௦.

- உ. “இருங்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானக், துளிதலைக் கொண்ட நளி பெய னநொள்.” அகம். எஉ: க - உ.
- ங. யானை, இரவிற்புனமேய வருதலும் அதனைக்கானவர் கவண்கல்லால் விலக்குதலு முண்டென்பதை, (அ) “இரவின் மேயன் மருடம் யானைக், கால்வ வியக்க மொற்றி நடுநாள், வரையிடைக் கழுதின் வண் கைக் கானவன், கடுவியைக் கவணி னெறிந்த சிறுக, லுடுவறு கணையிற் போசு, சாரல், வேங்கை விரியினர் சிதறித் தேன்சிதைபுடல், பவ வின் பழத்துட் டாகு, மலைகெழு நாடன்” அகம். உகஉ: அ - கடு. (ஆ) “காம்பின், விளைகழைபுடைந்த கவணவியைக் கடியிழிக், களைநட ரமயத்து வழங்கல் செல்லா, நிரவுப்புன மேய்ந்த வரவுச சின வேழம்” அகம். ஈஉ: கஉ - கடு; (இ) “கண்மழைபொழிந்த கான்மடி யிரவிற, நினைமே யானை யின்னிரித், தேரடக், கல்லாயர் கழுதிந் சேனே னெறிந்த, வல்வாய்க் கவணின் கடுவெடி யொல்லென ...மலையுடன் வெருட மாக்கல் வெற்பின்” அகம். ஈகஉ கஉ - அ. என்பனவாம் வலியுறுத்தும். இவற்றுள், முன்னது இறகு ஒப்புநோக்கற்பாலது.
- ச. கவண்கல் வேங்கைமலர் முகலிய வற்றைச் சிதைத்ததென்பதுபோல அக்கல்லினிலையில் அம்பினையும் பழங்கலையும் வைத்து, (அ) “வேழம் வீழ்த்த விழுந்தொடைப் பகழி, பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறி துறிஇப், பழற்றலைப் புகாக்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக், கேழற் பன்றி வீழ வயல, தாழற் புற்றத் துமெப்பிற் செற்றும், வல்விலவேட்டம்” புறம். கடுஉ: க - சு. (ஆ) “உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி, மலையுருவி மாமுருவி மண்ணுருவிற் றெருவாளி” (இ) “தாதையைத் தம்முனைத் தம்பி யைத்தனிக், காதலைப் பெய, கை மருகனைக்களத், தாதையி னெருகனை யுருவ மாண்டனர்” கம்ப. குல்முறை. உசு. அதிகாய. ககன. (ஈ) “தெங்கம் பழங்கழு கின்ருலை சாழிக் கதலிசெற்றுக், கொங்கம் பழனத் தொளிராருளிர் நாட்டினை” திருக்கோவையார். க஠. (உ) “காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுதினெற்றிப், பூமாண்ட தீத்தென் றெடைகீறி வருக்கைபோழ்து,

(பிரதிபேதம்) * விரவுப்பெயல், விரவுப்பெயல், † புன்செய்யானை.

(க) னிறுவரை *வேங்கையி னென் ளீ சிதறி

(உ) யாசினி மென்பழ ட்மனிந்தவை யுதிராத்

தேன்செ யிருஅ றுளைபடப் போகி

(ஈ) நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்

கடு குழையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்

பலவின் ட்பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்

பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா நெற்ற

எ - து: கதறோழி! இடிபடுதலுற்று நெருப்பையுமிழ்ந்து ஒலிக்கும் எங்குங்கலந்த பெயலாலே இருண்ட நகோளிலே ஒழுங்குவிட்டு மின்னுண்டாக்கின ஒளியிலே பிடியுடனே வந்து புன்செய்யிலே மேயும் யானைகளினுடைய அடிகள் நடக்கின்ற நடையின் ஓசையைக் கேட்ட கானகன் உயர்ந்த மலையில் ஆசினிப்பலாவின்மேல் இட்ட பரணிலே ஏறிக் கடிய விசையினை யுடைய (சு) கவணையிற் கல்லை ஏறிகையினாலே அக்கல்லு முறிந்தவரையிடத்து நின்ற வேங்கையினது ஒள்ளிய பூக்களைச் சிதறி, ஆசினிப்பலாவினது மெய்தென்ற பழம் னெகிழ்ந்தவற்றை உதிர்த்து, தேனினம் வைத்த இறாலைத்

தேமாவ் கனி சிதறி வாழைப் பழங்கள்சிந்து, மேமான கதமென் றிசை யாற்றிசை போய துண்டே” சீவக. நக. (ஊ) “தாழை முப் புடைக் காய் வீழ்ந்து தாற்றினாக் கமுகு செற்று, வீழ்களை வருக்கை போழ்ந்து வெம்புலி யடிய பைங்காய்க், கோழரை யாம்பை சாய்க்குங் குடக நாடு” ஐந்தாம். சுயம்வர. கடுக. (எ) “ஒங்கிருந் தாழை நெற்றி யொண்பழன் வருக்கை போழ்ந்து, நீங்கரும் பெருத்திற் றுழ்ந்த தேத் திருல் சிதைய வீழும், வீங்குநீர் மருத வேலி மிதிலை” பாகவதம். (கௌ)

சுததன்னுவாவைக் கொன்ற. ௨௦. (ஏ) “பானைவாய்க் கமுகி னெற்றிப் படுபழ முதிர விண்டு, நீங்கழைக் கரும்பி னெற்றி செயம்முதி தொடையல் தீறி” சீவக. கககடி. என அவற்றுக்குத்தகப் புனை

துரைத் திருப்பவை இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

- க. “இறுவரை புரையும்மா நிருகரை யேமத்து” (பரி. ஏ. ௪௦.) என்பது இறுவரை யென்பதற் கெழுதப்பெற்றுள்ளவுரையும் “இறுவரை வீழ்” பு - வே. தும்பை. ௨௦-என்னு மூலமும் நோக்குக.
 ௨. “குருவி யோப்புதங் கவண்கலாற் குலைந்திரு லினத்தோ, குருவ வாசினி யுக்கன” தணிகை. நாட்டு. ௪௪.
 ௩. “நறுவடி மா அத்து” நற். ௨௪௩; ஐங்குறு. ௬௧, ௨௬௩; “மாவி” நறுவடி’ கலி. ௪௪: ௧ - ௨.
 ௪. கவணென்பது கவணையென ஐகாரச்சாரியை பெற்றுவந்தது; இஃது இக்காலத்து, கவண்டைஎன வழங்குகின்றது.
- (பிரதிபேதம்) * கைக்கை பொன்ஃ, + அழிந்தைய, | பழத்திற்கு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி நூ.

௨௪௩

துளையுண்டாம்படி உருவி, நறிய வடுவைபுடைய மாவினது பசிய கொத்துக் கலை உழக்கி, குலையுடைத்தாகிய வாழையினுடைய கொழுமிய மீட்டலைக் கிழித்து, பலாவினது பழத்துக்குள்ளே தறகுஞ் சிறிய மலைகள் பொருந்திவு பெரிய மலையினையுடையவனைப் பாடுவேமாக வா; *எ - று.

‘பலவின் பழத்துட் . . . தோழி’ என்றது(க)உறுபெயர்கேட்டலென்னும் மெய்ப்பாடி, முன்புபிறத்தது.

இயக்கங்கேட்ட கானவன் கல்கைவிடுதலைத் தலைவன் மின்வழிகாட்ட வந்து தலைவியோடு புணர்ந்த நிலைமை அலர் கூறக்கேட்ட செவிலி தன் மனை யிடத்தே வெளியாக இருந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி இற்செறித்தலாகவும், அக்கல்லு வேங்கையினது செவ்வப்பூவைச் சிதறினதன்மை தலைவன் இன்பம் நுகர்கின்ற மனவெழுச்சியைக் கெடுத்ததாகவும், ஆசினிப்பழத்தைப் பயன்படாமல் உதிர்த்ததன்மை அவன் நுகர்கின்ற இன்பத்தைக் கெடுத்ததாகவும், அஃது இரூலிற் நேனைப் பயன்படாமை உருத்ததன்மை தலைவி நலம் தலைவற்குப் பயன்படாமற் கெட்டதாகவும், அது மாவின் குலையைச் சிதறுவித்ததன்மை ஆயவெள்ளத் தலைவியோடு கூடி விளையாடாமல் நீங்கின

தாகவும், அது வாழைமடலைக் கிழித்ததன்மை தோழியை வருத்தினதாகவும், அது பலவீனப்படுத்துத் தங்கினதன்மை அக்கடுஞ்சொல் தலைவி நெஞ்சத்தே தங்கினதாகவும் உள்ளுறையுமங்கொள்க.

கஅ (உ) இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
(ங) வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
(ச) சூள்பேணுன் பொய்த்தான் மலை

- க. இம்மெய்ப்பாட்டிற்கே “பலவீனப்படுத்துட்டவரு மலைகெழு வெற்பனைப் பாடுகம் வா” என்பதுமேற்; தோல். மெய்ப். சூ. உ. உ. பே. இ. வி. சூ. இ. அ. ௦.
- உ. (அ) “வரைதல்வேண்டித் தோழிசெப்பிய புரைநீர்க்கிளவியுல்லியவெதிரும்” என்பதனுரையில் “இலங்கும் மலை” எனத் தோழி இயற்பழித்த வாய்பாட்டான் வரைவு கடாவ, அதனை உடம்பட்டுப் பழித்தற்கு உடம்படாதான் ‘பொய்த்தற் குரியனே. ... மத்தோன்றியற்று’ எனத் தலைவி இயற்படமொழிந்து எதிர்த்துத் தவறுகாண்க” என்றும் (தோல். கள. சூ. கசு.) (ஆ) “ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயின்” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘இலங்குமருவித்து .. மலை’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி; ‘பொய்த்தவன்மலையும் இலங்கும் அருவித்து என வியந்துகூறி, தமது மலைக்கு நன்றி இயல்பு என்றலிற் குறிஞ்சி யுள்ளும் மலை வேறாயிற்று” என்றும் (தோல். களவியல். சூ. உ.) கூறுவர், நசு; (இ) இ - வி. தூலாரும் மலை வேறென்பதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; இ - வி. சூ. ச. அ. எ. (ந) “இலங்கு வெள்ளருவியொடு” மது. உ. க. க.
- ங. “வானிலங் கருவிய வரையும்” துளா. நாட்டு. க.
- ச. “மலை யருவி யு மோங்குவ வொண்டொடியா, யழுங்குவ கோமக் காக்கிப்பொய்ச் சூளுற்ற வண்ணல் வெற்பே.” தணிகை. களவு. ச. எ. எ.

(பிரதிபேதம்) * என்னுள்.

உசுஅ

கவித்தொகை சுக.

எ - து: நற்றேழி! வாழ்வாயாக; தோழி! தான் சூளுற்ற சூளுற வினைப் பாதுகாவானாய் (உ) பொய்த்தவனுடைய மலையாயிருந்தும் வீழ்தலுற்று விளங்கும் அருவியையுடைத்து, விளங்கும் அருவியையுடைத்து, மழைபெய்த லால் விளங்கும் அருவியையுடைத்து; எ - து.

இஃது என்னவியப்போவெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றிற்று.

இஃதே “இறைசசி தானே பொருட்புறத் ததுவே” (2) என்பதனற்
கோங்க. இருகால் அருவித்தென்றது அருவிப்பன்மை *கோக்கிற்று.

இது மெய்யைப் பொய்யாகக்கோடலிற் (௩) பொய்யாக்கோடலென்னும்
மெய்ப்பாடு. அவைதாம் மழைபெய்து வந்த அருவியென்று அதனைப் பின்னர்
+விசேடித்தாள். அதுகேட்ட தோழி.

உக (௪)பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே
(௫)வஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனே

க. “விண்பொயத னுன்மழை விழாதொழியி னும்” தேவாரம்.

உ. “இறைசசிதானே பொருட்புறத்ததுவே” என்புழி “இலங்கும் ..
மலை” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “குளைப்பொய்த்தானென்பதே
கூறவேண்டும்பொருள்; அதன் புறத்தே, இவ்வனம்பொய்த்தான் மலை
யகத்து நீர் திகழ்வான் (?) என இறைசசிப்பொருள் தோன்றியவாறு
காண்க” என்பர். ௩௪; தோல். பொருளியல். கு. ௩௫. இ - வி. கு.
௫அஅ. உரையிலும் இவ்வாறே உள்ளது.

௩. இம்மெய்ப்பாட்டிற்கே, “வானினிலங்கு மலை” என்பதனை மேற்
கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். கு. உ௨.

௪. (அ) “தும்மோரன்னோர்மாட்டுமின்ன, பொய்யொடு மிடைந்தவைத்தான்
றின், மெய்யான் டெனோவிவ் வுலகத் தானே” அகம். உஅ௩; ௧௫ - எ.
(ஆ) “மருளிற் பிணந்து பொய்ச் சூளுறு வாராகொல்லை வேலாண்டு,
யிருளிற் பிணந்த விருவினை மாற்றியெல் லாங்கழிப்பி. யருளிற்
பிணந்தவ ரார்க்கு னோடு மனைந்ததொப்பாம், பொருளிற் பிணந்ததும்
வாய்மையிற் பொய்ம்மை புகுந்திடினே” தணிகை. களவு. ௪௭௮.

இ. (அ) "அஞ்சலோம் பென்றா. நன்னா மொழியு நீமொழித் தனையே" கலி. உக. எ-அ. (ஆ) "அஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ." கலி. ககஉ. க. (இ) "அஞ்சலோம் பென்றார்" துறள். ககசக. (ஈ) "அஞ்சலோம் பென்று நலனுண்டு நல்காதான்" சிலப் (உச) (உ) "அஞ்சலோம்பென் றளிப்தி, வஞ்ச மந்தவர் வாரார்" தொல். செய். கு. கருநி. பே. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) லோக்கி, † விசேடிததானபொயத்தற்கு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

உசநு

முன்றக னன்னாடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்
(க) நிங்களுட் மத்தோன்றி யற்று

எ - து: *தன் குளுறவினைப் பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? †நி அஞ்சதலைப் பரிசுரியென்று தான் சொல்லப்பட்ட மகளிரைப் பாதுகாவலது விதெற்கு உரியனோ? மலையகன்ற நன்னாட்டையுடையவன் கூறிய மெய்யிலே பொய்தோன்றாமாயின், தியக்கிடத்தே தீத்தோன்றின தன்மைத்து; அங்ஙனம் கூறுதேகொள்; ‡ எ - து.

தேற்றுதற்கு இருகாத் ||கூறிப் பின்விசேடித்துக் கூறினாள்.

உ-நு (உ) இளமழை பாடு மிளமழை பாடு

மிளமழை வைகலு மாடுமென் முன்கை

வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று

எ - து: *என் முன்கையில் வளை கழலும்படியாக என்னிடத்து வாராதவன் மலையாயிருந்தும் இளமழை உலாவாநிற்கும்; இளமழை உலாவாநிற்கும்; அது தான் ஒருகாலத்து உலாவுதலன்றி நாடோறும் உலாவாநிற்கும்; எ-து.

கருத்தாகி வந்து குன்முதிர்ந்தற்கு மலையில் (க.) ** மேய்கின்ற மழையென்பது தோன்ற இளமழை††யென்றாள்.

இஃதென்ன வியப்போவெனப்பொருட்புறத்தே இறைச்சித்தோன்றிற்று; இது தலைவியது. மேல், தோழி கூறுகின்றாள்.

க. “நகைக்கதிர்மதியம்வெய்தா நடுங்கச்சுட்டிடுதலுண்டே” சீவக. ௨௩௩௬.

உ. (அ) “மந்திக்காதவன்முறிமேய்கடுவன், நண்கமழ்நறைக்கொடிகொண்டு வியலறைப், பொங்க விளமழைபுடைக்குறாட” ஐங். ௨௭௭: என்பதும் (ஆ) “மேற்குருக்கொண்டு முற்றிப் பயன்படுவதாய இளமுகிலை மந்தி நறைக்கொடி கொண்டு புடைக்கும் நாட” என்னும் அதன்பழைய

வுரையும் (இ) “ஆடிய விளமழை குடித் தோன்றும், பழந்தாங்கு விடாகத்து” அகம். ௨௭௭: கா. - ச. என்பதும் (ஈ) “கலங்கு தெண்டிரை மேய்த்து கணமழை விலங்கல் சேர்ந்து” என்பதும் (உ) ‘கணமழை .. . திரையைப் பருகிச் சூன்முதிரு மளவும் மலையைச்சேர்ந்து’ என்னுமதலுரையும் (ஊ) “மாமலை தழுவிய மஞ்சு போலவும்” என்பதும். சீவக. ௩௨. ௧௦௦. (எ) “மஞ்ச்தலும்வெற்பு.” நை. ௨. பிறிவுறு. ௧௮. என்பதும் ‘சூன்று, இளமழையாடும்’ என்பதன் பொருளை வலியுறுத்தும்.

ங. மேகம்மீலையில்மேய்தல். திருவிளை. இத்திரன் முடிமேல். ௪௧.

(பிரதிபேதம்) “அதிகேட்டதோழிதன், தவிசேடித்தளி, தன்னுள், || உறிஞ்சு, + அதகேட்ட தலைவி” என். x நிற்குமிதென்ன வியப்போவென, “+ பெய்கின்ற, || தன்னுள் யாராதமை, || தோன்றிற்று, கருத்தங்கி.

உச்சுக்

கலித்தொகை ௪௧.

உ.அ. (க) வாரா தமைவானே வாரா தமைவானே

வாரா *தமைகுவா னல்லன் பலைநாட

(உ) னீரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயதது

(௩) னீருட் குவானேவெந் தற்று

எ - து: நீன்னிடத்து வாராதே ஆற்றியிருப்பானோ? வாராதே ஆற்றியிருப்பானோ? இருக்குமதுவுமன்றி அம்மலைநாடனுடைய அருளிடத்தே இத்தன்மையவாகிய கொடியவை தோன்றுமாயின் நிழலையுடைய குளத்துள் நீரினின்ற குவளை வெந்த தன்மைத்து; நீ இவ்வனவ கூறுதேகொள்; எ - து.

நீருட் குவளை வெந்ததென்றது மருட்கையுமாம். நிழற்கயத்துள் வேவன இன்மையின் அற்புதமாயிற்று. இஃது உலகநடையிறந்ததோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைவன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தலிற் பெருமைபற்றி ||வந்தது. இனி அதுகேட்டதலைவி கூறுகின்றான்.

நஉ (அ) மணிபோலத் தோன்றும் மணிபோலத் தோன்று
மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமென் மணியைத்
துன்னான் நறந்தான் மலை

எ - து: X என்மேனியைச் சேராதே துறந்தவனுடைய மலையாயிருந்தும் நீலமணிபோலத் தோன்றும்; நீலமணிபோலத் தோன்றும்; கழுவாத நீலமணி போலத் தோன்றும்; எ - து.

க. “வாராதமைவானோவெந்தற்று” என்பது உவமப்போலி ஐந்தனுள் கூடாப்பொருளோடு வயித்தற்கு மேற்கோள்; தோல். உவம. கு. உச. ‘உவம’ இளம்.

உ. “ஈரத்துவெந்தற்று” என்பதனை மருட்கை யுவமத்திற்கு மேற்கோள்காட்டி “நிழற்கயத்திற் குவளைவேவனவின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று” என்பர், பேராசிரியரும்; தோல். உவம. கு. கக.

ங. பெருமைபற்றி ஒப்புமை கொள்ளப்படு முவமைக்கு ‘நீருட்வெந்தற்று’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி உலகநடையிறந்ததோருவமை கூறி அதனோடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின் இது பெருமை பற்றிய தாயிற்று என்பர், பேராசிரியரும்; தோல். உவம. கு. கக.

ச. (அ) மலை மணிபோலத்தோன்றல்: “மணிமலை” சிறுபாண். க. (ஆ) “மண்ணுறு மணியிற் றேன்றுந், தண்ணுந் துறுக லோங்கிய மலையே.” குறுந். நஉள: சு - எ. (இ) “மணிநிறமால்வரை.” (ஈ) “மணிகெடுங் குன்றே.” (உ) “மணிநிறம் கொண்ட மாமலைவெற்பின்” ஐங். உ0அ, ௬0க, ௨௨ச. (ஊ) “மணித்தலைமலை” திருவிளை. மாணிக். நஉ.

(பிரதிபேதம்)* அமைகுவன, | சுபதவிருட், | அதிகேட்டதோழி நின்னிடத்து, || வந்தது
மணிபோல x அதிகேட்ட தலைவன் என், மேலியை.

‘இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

உசஎ

இஃதென்ன வியப்போவெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்
பிற்து. கொண்டுகொடுப்பத்தான் லாது மழைபெய்து நிறம்பெறுதலின்
மணிபோலத்தோன்றமென்றான்.

நுநு (க) துறக்குவ னல்லன் துறக்குவ னல்லன்
நெடர் வரை வெற்பன்றுறக்குவ னல்லன்
நெடர்பு ளிணையவை தோன்றின் விசம்புந்
சுடரு ளிருடோன்றி யற்று

எ - து: † கம்மைக் கைவிவான் அல்லன்; கைவிவான் அல்லன்;
(உ) ஒன்றோடொன்று தொடர்த்தி றுமலைகையுடைய (நு) வெற்பையுடையான்
கைவிவான் அல்லன்; அவனோடு கொண்ட லுறவின் கண்ணே இத்தன்மைய
வாகிய கொடியவை தோன்றமாயின் ஆகாயத்திற் றிரியும் ஞாயிற்றுள்ளே
இருள்தோன்றிய தன்மைத்து; நீ அங்ஙனம் கூருதே தோன்றனைத் தோழி
கூறினான்; எ - து.

இது மருட்கையுலகம்.

எனவாங்கு, || அசை.

சு0 நன் (சு) று கின்றாற் றேழிநம் வன்னையு

(நு) னொன்றிநாம் பாட னறைநின்று கேட்டருளி

- க. (அ) “துறக்குவ னல்லன். . . . இருடோன்றியற்று” என்பதை
இசைநிறைக்கு, மேற்கோள் காட்டி ‘இதனுள் முந்தற்றசொற் பொரு
ஞ்ணாத் திறு; எனைய இசைநிறைக்கண் வந்தன; இசை நிறையாவது
பாட்டுக் குறித்துவரும்’ என்றும். (தொல். எச்சு. கு. உச. ‘இசை’)
(ஆ) “பெயருஞ்ச கிளவி பெயரொடு முடிமே” என்பதற்கு, ‘பெயரை
எச்சமாக வுடையசொல் அப்பெயரொடு பொருள் முடிவுபெறும்’ என்று
பொருள்கூறி “துறக்குவ னல்லன். . . . தோன்றின்” என்பதை அதற்கு
மேற்கோள்காட்டி ‘இதனுள், அவன் நெடர்பெனவேணதெவின் அவ
னென்னும் பெயர் எஞ்சி நின்றது’ என்றும் (தொல். எச்சு. கு. நுஎ.

- பெயரொருசு) கூறுவர்; தெய்வசசிலையார்.
- உ. “ஒருவரைபோ வெங்கும் பவவையுஞ் சூழ்ந்த, வருவரை யுள்ளதாஞ் சீறார்” திணைமொலை. கரு.
- க. (அ) “சான்றவர் கேண்மை சிதைவின்று யூன்றி, வலியாகிப் பின்னும் பயக்கு மெலிவில், கயந்திகழ் சோலை மலைநாடன் கேண்மை, நயந்திகழு மென்னுமென் னெஞ்சு” ஐங் - ௭௩. இ. (ஆ) “செய்த குறியும் பெயர் யாயின வாயிழையா, யைதுகொ ளான்றார் தொடர்பு.” திணைமொழி. சக.
- ச. “ஆகின்ற” ஐங்குறு. கள, கருஉ, சௌ:பரி.அ:கருஉச; புறம். உசக:ச.
- இ. “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்” கவி. சரு. உஅ.
- (பிரதிபேதம்) * செய்பந்தா னுலருக, | அககேட்ட தோழி நம்மைக், | கொள்ளென்றான்.
|| சூத்து அமை,

உசுஅ கலித்தொகை சஉ.

மென்றோடு கிழவானும வந்தன னுந்தையு

மீளறல் வேங்கைக் கீழிருந்து

மனநயந் தனனம் மல்கிழ வோற்கே

எ - து: தோழி! நம் வள்ளைப்பாட்டிடத்தே நாம் பொருந்திப்பாட நம் மென்றோட்டு உரிமையையுடையவனும் மறைந்துநின்றுகேட்டு அருள்பண்ணி வரைவுவேண்டி வந்தனன்; உன்னுடைய தந்தை மணக்கையுடைய வேங்கைக் கீழே இருந்து அம்மல்கிழவோனுக்கு மணஞ்செய்தலை விரும்பிக்கூறினான்; ஆகலால், நமக்குநன்மை(உ) புண்டாகாநின்றது. இனிவருந்தாதேகொள்; எனறு

இதிலுள், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிரந்தது. இதன் இடைப் பாட்டுக்கள் “வெட்டல் வேண்டிக் தோழி செப்பய, புரை தீர்வினவி புல்லிய வெதிரும்” (க) என்பதனான் இயற்பழிக்க இயற்பட மொழிந்தனள்.

இது தாலும் ‘ஐஞ்சேடி + வந்த கொச்சகமும் கொச்சகவெண்பாக்களும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த, கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகக் கலி.

(42.) மறங்கொ னிரும் புலித் தொன்முரண் டொலைத்த

முறஞ்செவி வாரண முன்குள கருந்திக்

கறங்குவெள் ளருவி யோலிற் றுஞ்சும்

பிறங்கிருஞ் சோலை நன்மலை நாடன்

நி மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா நமக்குச்

சிறந்தன நானற் கறிந்தன மாயி னவன்றிறங்

கொல்யாணைக் கோட்டால் வெதிர்நெற் குறுவாநாந்

வள்ளை யகவுவம் வா, இருளைநாம்

வள்ளை யதவுவம் வா;

க0 காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு

வாணிறங் கொண்ட வருவித்தே நம்மருளா

நாணிவி நாட்டு மலை;

க. (அ) “சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே, மாசின் ருதலு மறி யான்” அகம். நட: கடி-கக. (ஆ) “ஒலிபுன லூரன், கிழமை யுடைய னென் றோட்டு” திணைமொழியைப்பது. நட.

உ. ஆகின்றென்பதை இறந்த காலமாகவும் கொள்வர், புறநானூற்றுரை காரர்; புறம். க; எ, க; கசடி: எ.

ந. தோல். கன. கு. கக. இத்துறப்பக்கம், உசந: உ-ம் குறிப்பு (அ) பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * என வரைவுமனித்தமை கூறினாள், † வந்த கொச்சுதெயன்பாக்களும், ‡ வந்தகவி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உசக

கந ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிய விடுவானே

வோர்வுற் றெருதுற மொல்காத நோர்கோ

வறம்புரி நெஞ்சத் தவன்;

கக தண்ணறுங் கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்

பொன்னணி யானைபோற் றேன்றுமே நம்முளாக்
கொன்னுள னாட்டு மலை;

கக கூருநோ யேய்ப்ப விடுவானோ தன்மலை
நீரினுஞ் சாய னுடைய னயந்தோர்க்குத்
தேரீயும் வண்கை யவன்;

உஉ வரைமிசை மேற்றெடுத்த ரெய்க்க ணிருஅன்
மழைதுழை திங்கள்போற் றேன்று மிழைநெகிழ
வெவ்வ முறீஇயினான் குன்று;

உடு எஞ்சா தெல்லா கொடுமை நுவலாதி
யஞ்சுவ தஞ்சா வறணிவி யல்லனென்
னெஞ்சம் பிணிக்கொண் டவன்;

உஅ என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்
ருழிருங் கூந்தலென் றேழியைக் கைகவியாச்
சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர
ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாய்ந்ததென்
னாயிழை மேனிப் பசப்பு.

இது முன்பு பேற்றவழிமலிந்ததனைப் பின்பு பிரிந்தவழிக் கலங்கிக்
கூறியது. என்ன? தலைவன் அருமைசெய்தயாழ்த்தவழிக் தோழி தலைவியை
ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுத் தலைவனை இயற்பழிப்பத் தலைவி இயற்பட
மொழித்தனைக் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுத் தலைவன் முன்னேருகால்வந்து
சிறுபுறஞ் சாரத் தான் ஆற்றினமை துறித்துப் பின்னேருகால் அவ்வாறு
பாட அவன் சிறுபுறஞ்சாராமையிற் கலங்கி நெஞ்சோடு கூறியதாகலின்.

இதன் பொருள்.

(க)மறங்கொ ளிரும்புலிக் தொன்முரண் டொலைத்த

(உ)முறஞ்செவி வாரண முன்குள கருந்திக்

க. (அ)“மறப்புலி” பதீற். சக: எ; புறம். கூ: க; சீவக. எடுஉ. (ஆ) “மறங்
கொ ளிரும்புலி” சிலப். கஉ. உஎ.

உ. (அ) “முறஞ்செவி யானை” புறம். ஈகக: கக. (ஆ) “முறஞ்செவி
வாரணம்” சிலப். க: உசஎ. (இ) “முறஞ்செவி யானையும்” மணி.

*கறங்குவெள் (க)ளருவி †யொலியிற் றஞ்சும்

(௨)பிறங்கிருஞ் சோலை (௩)நன்மலை நாடன்

௫ மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா(௪)நமக்குச்

†சிறந்தன நானற் கறிந்தன மாயி (௫)னவன்றிறங்

(௬)கொல்பாணைக் கோட்டால்(௭)வெதிர்நெற் ||குறுவானாம்

வள்ளை யகவுவம் வா, இகுளைநாம்

வள்ளை யகவுவம் வா

கக: ௧௨௧. (௩) “சனகு வார்செவித் துங்குகைக் குஞ்சாம்” கீவக.
களவு. (௨) “முறஞ்செவி வாரண முகத்துத் தம்பிரான்” விநாயக.
தார்வைதுலை. ௨௨.

௧. அருவி யொலியில் விலங்கு துயிலுமென்பதை (௮) “வேட்டம் படரு
முடங்குளைமான் புனிற்றங் குருளை விழிதுயில, மோட்டி முதுநீர்ப்
பஃறலைய வருவிதாங்கு முகிறவழ்பொற்,கோட்டில்” (ஆ) “கறங்குரா
லுனையரிமான் சிறகுருளை கவித்தலைய வருவியோலி, லுறங்குமுயர்
பொலங்குடுமி யிமயம்” காசி. காசியின். ஏ; கேதார. ௬.

௨. “நிவந்தோங்கிய சோலை, மலைகெழு நாடன்” துறந். ௨௦௧.

௩. (௮) “நன்மலை நாடன்” (ஆ) “நன்மலை நன்னாட” கவி. ௩௮: ௨௪,
௪௩, ௬.

௪. (௮) “யாமுமக்குச்,சிறந்தன மாத வறிந்தனி ராயின்” (ஆ) “சிறந்தானை
வழிபடிஇ” கலி. ௫: ௪-௫, ௬: ௨௩; என்பவையும் அவற்றின் குறிப்பும்
ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௫. (௮) “திணகுறு மகளி ரிசைபடு வள்ளையும்” மலைபடு. ௩௪௨. (ஆ)
“இன்னிசைக் கோதையர், வள்ளை பாடுவர் மன்னவன் வண்மையே”
அரிச்சந்தி. ௧௧௪ச்சிறப்பு. ஏ.

க. (அ) “வயக்களிற்றக், கோடுலக்கை யாக.....வாடுகழை நெல்லை யறையுலுட் பெய்திருவாம், பாடுகம்” கலி. சக: க - ச என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன. (ஆ) “கொல்யாளை” கலி. ௫௬: ௩௨, ௧௩௪: ௩; ௧௩௪. ௩-இல், கொல்யாளை என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

எ. வெதிரினெல்லும் வேயின் முத்தும் கூறுதல் மாபு: (அ) “வேயுட் பிறந்த வாய்ச்சிற் முத்தம், வெதிரிற் பிறந்த பொகியவி ழருகெல்” பெருங். (க) ௫௧: ௧௧-௧௨. (ஆ) “வேய்கண் ணுடைந்து முத்துதிரவும், வெதிர்கண் ணுடைந்து நெல்லுதிரவும்” யா - வி. ௫. ௧௫. மேற் கோள், ‘நலஞ்செல்’ எனவும் (இ) “நெற்கொ ணெடுவெதிர்க் கணந்த (பிரதிபேதம்) * கைக்கும், † ஒலில், ‡ நெந்தமை, || குறுவாகும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

௨. ௫௧

எ-து: மறத்தைத்தன்னிடத்தேகொண்டபெரிதாகிய(க)புலியினதுபுணைய மாறுபாட்டைக்கெடுத்த முறம்போலுஞ் செவியையுடைய (உ) யானை தனக்கு முன் நின்ற (௩) குளங்கத் தின்று ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவிரைப் பருகி அஃது ஒலுறுத்துதலாற்றியில்கொள்ளும் பெருக்கின்ற கரிய சோலையினை யுடைய நல்ல மலைநாட்டையுடையவன் நாம் வருந்த நம்மை மறந்தான், இனி அவன் மறப்பானாக; (ச) * இருளையே ஆராய்ந்து பார்க்கின் நாம் நமக்கு அவன் நிறந்தபடியை மீளவும் அறிந்தோம், இனிக் கொன்றயானையின் கொம்பாலே மூங்கினெல்லைக் (௫) குறுதற்கு நாம் அவன்செய்த கொடுமையின் கூற்றை வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவேமாகவாவெனத் தோழியுற்பழிக்க, அதுகேட்ட தலைவி தான் இயற்படமொழிவாளாகக்கருதி எம்! நீ கூறியவாறன்றி அவன் நிறத்தை நாம் (௬) வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவேமாகவாவென்றான்; எ - து.

யானை” குறிஞ்சி. ௩௫, (ச) “நெல்லுடை நெடுவெதிர” (உ) “புல்லிலை வெதிர நெல்லினை காடே” அகம். ௧௮௫: ௬. ௩௬௭: ௧௧. (ஊ) “சிறி யிலை வெதிரி நெல்லினை யும்மே” புறம். ௧௦௧: ௪. (எ) “நெற்பட்ட கண்ணை வெதிர்சாம்” நான்மணி. ௪. எனவும் வருதல் காண்க. சிற்சில விடத்து அருகி மாறியும் வரும்.

க. (அ) “கொடுவகேழ் திரும்புந் நடுகைக் குத்திப், புலிவீனையாடிய புலவு
நாறு வேழத்தின், தலைமருப்பு” (ஆ) “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்
கையாளை” நற். நக: ௪ - ௬, நடுக: ௧; (இ) “சிறுகட் பெருங்கனிநு
வயப்புலி தாக்கித், தொன்முரண் கொல்லந் துன்னருஞ் சோலை”
குறுந். ௮௮; (ஈ) “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்து” (உ)
“வேங்கை, யடுமுரண் டொலைத்த நெடுநல் யாளை” அகம். ௨௭௨: ௧,
நடுக: ௬ - ௭.

உ. யாளை, புலியைக்கொன்று மலைப்பக்கத்தி லுறங்குதல்: “கொடுவரி
தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு, நெடுவரை மருங்கிற் றஞ்சும் யாளை”
கலி. ௪௧: ௧ - ௨.

ந. குளகென்பது இலைபுணும்விலங்குணவென்பர்; அது யாளையின் உண
வாகிய தழைக்கே (அ) “இன்குளகு” (முல்லை. நக. ௩) (ஆ) “குளகமர்ச்
துண்ட” (கலி. ௪௩: ௨௦.) (இ) “உண்குளகு மறுத்த” (அகம். நக. ௨: ௩)
(ஈ) ‘நாகம்..... ..அதிமதுரத்தின்குளகைக் கையிலேகொண்டால்’
(சிவக. எடு. ௨ரை) எனப் பெரும்பாலும் வருகிறது.

ச. கலி. ௧௦௩: நக. “இகுளை” என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க.

இ. இவ்வுரையை நோக்க ‘குறுவான்’ என்றபாடஞ் சிறத்தாயினும்
‘குறுவாம், வினையெச்சமுற்று’ என்ற விசேடக்குறிப்பால் குறுவா
மென்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

ஈ. வள்ளை - உலக்கைப்பாட்டு; உரற்பாட்டுென்றுங் கூறப்படும்,
(பிரதிபேதம்) * இவையேய் நூயந்த.

உருஉ

கலித்தொகை ௪௨.

மறக்க, வியங்கோள். மறந்தான்மறக்கவென்றது அருமைசெய்தயர்த்தலை.
இகுளை ஆயின் என்பனவற்றை முன்னே மாறிக்கூட்டுக. எல்லாவென்
பதனைப் பின்னேகூட்டுக.

“முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ, ினிலைக்குரி
மாயி னிருவீற்று முரித்தே” (௧) என்பதனான் (௨) எல்லாவென்றான்.
குறுவாம், வினையெச்சமுற்று.

நாடனென்றதனால் நாமும் அயலார் கூறும் பழைய அலரைக் கெடுத்துத் தன் மனத்து உளவாகிய நுகரும்பொருள்களை நுகர்ந்து தானுஞ் சுற்றமும் புகழ்ந்துகூறத் தன்னில்லின்கண் நாம் இருக்கும் நிலைமையை நிகழ்த்தாது

நாம்வருந்த நம்மை மறந்தானென்று உன்னுறையுமன்கொள்க. “கிழவோட் குவம மீரிடக் துரித்தே” என்னும் (ங) உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சிமுதலிய வற்றிற்கும் † உவமப்போலிகொள்க, என்றலிற் குறிஞ்சியில் உவமப்போலிகொண்டார். “தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான” (ச) என்பதனால், தோழி || உவமப்போலி கூறினாள். இதுபயவுவமப்போலி. இந்நிலத்து முன்உன்னுறையுமன்கூறியவற்றிற்கும் பின்னர்உன்னுறையுமன்கூறியவற்றிற்கும் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

க0 (இ) காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு
(ஈ) வாணிநற் கொண்ட வருவித்தே நம்மருளா
நாணிவி நாட்டு மலை

க. தோல். பெருளி. கு. உச.

உ. எல்லாவென்பது எவையென்னும் பொருளில் ‘எலாஅ’ என்றும் ‘எலா’
என்றும் வருகின்றது.

ங. தோல். உவம. கு. உச.

ச. தோல். உவம. கு. ஈச.

இ. (அ) “காணிய வாவாழிதோழி” என்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் வினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்ததற்கு மேற்கோள்; நன். வினை. கு. உடு. வி. இரா. இ - வி. கு. உசஎ. (ஆ) “காணியவாநீ வாழியதோழி” என ஒருமேற்கோள் நன். வினை. கு. உடு. மயிலை நாநர் உரையிற் காணப்படுகிறது.

ஈ. (அ) “வான்வனப்புற்ற அருவி குன்றே.” ஐங்குறு. ஈசஉ. (ஆ) “வாளிலங் கருவி தாஅய் நாளை” அகம். உஎஅ: எ. (இ) “வான்வெள்ளருவி வரையிசை யிழியவுங், கோள்வலமுறை விடரிடை யியம்பவும்” (தோல். செய். கு. உஉஅ. ‘இயைபுவண்ணம்’ இளம். மேற்.) (ஈ) “வானருவித்தடமலை மேலங்கைச் சீறா ரெதுவென்பர்” அம்பிகா. அஎ.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

௨௫௩

எ - து: வாழ்வாயாக தோழி ! நம்மை அருளாத கொடுமைக்கு (க) நானா திருக்கின்றவனுடைய *நாட்டின் மலையாயிருந்தும் பக்கமலையிலே தீழ்ந்து ஒளியையுடைய நிறத்தைக் கொண்ட அருவியை யுடைத்தா யிராநின்றது, இதற்குக் காரணத்தை நம்மனத்தான் ஆராய்தற்கு வாவெனத் தோழி இயற் பழித்தாள்; எ - று.

க௩ (௨) ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிப விடுவானோ
வோர்வுற் றொருதிற் றொல்காத நோகோ
(௩) லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்

எ-து: ஒருகூற்றிற்சாயாத்நேர்ந்திருந்(௪)துலாக்கோல்போலஒந்தலுற்று அறத்தையே விரும்பின நெஞ்சத்தையுடையவன் தன்னான்(௫)துகாரப்பட்டார் நெஞ்சத்தை அழியுப்படி விடுவானோ? விடான் கானெனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள். எ - று.

க. நான், மகளிர்க்கன்றியும் ஆடவராகிய நன்மக்களுக்கு முரித்தென்பதனை (அ) “வடுப்பரியு, நாணுடையான் கட்டே கெளிவு” (ஆ) “அருமதநா னுறுத னுறுத் திருநத, னல்லவர் நாணுப் பிற” (இ) “நானொடு நல்லாண்மை பண்டிடையேன்” துறன். ௫௦௨, ௧௦௧௧, ௧௧௩௩. (ஈ) “நாணிலான் சால்பு நாடி னகை” சீறுபஞ்ச. ௧௨. என்பவற் றாலும் அறியலாம்.

௨. “உயர்மொழிச் சூரிய வறமுது கிணவி” என்புழி, “மறங்கொளிரும் புலி யென்னும் குறிஞ்சிக்கலியுள் ‘ஆர்வுற்றா நெஞ்சத்தவன்’ என, தலைவிகுறலும், ‘தண்ணறுங் கோங்க னாட்டிமலை’ எனத் தோழி உறழ்ந்துகூறியவாறு காண்க. இதுவும் தலைவி கூற் றிற்கு மாறாதவின் வழுவாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரைதல் பய னாதவின் அமைத்தது” என்பார், நச. நோல். பொருளி. கு. ௪௪.

௩. “அறங்கிடந்த நெஞ்சம்” நள. சயம்வட. சள.

௪. (அ) “துலாக்கோ வியல்பே தூக்கும் காலே, மிகுந்து குறையினு நீல்லா தாகலு, மையந்தீர்த்தலு நடுவு மலைமையோ, டெய்தக் கூறுப வியல் புணர்ந்தோரே” (ஆ) “துலைநா வன்ன சமநிலை” (இ) “செம்பொற்றுலைத் தாலமன்ன தனிநிலை” கம்ப. மந்தை. ௧௬. (ஈ) “ஐயந்தீர்ப் பொருளை புணர்த்தலு. மெய்நடு நிலைபு மிகுநிறை கோற்கே” நள.

௫. ‘ஆர்வு’ என்பது அனுபவித்த லெனனும் பொருளில் வருதற்கு, “ஆர் வற்ற, விட்டகல கில்லாக வேட்கையும்” என்பதும் சான்றுபடரும்; தீரிகுகேம். ௧௫. ஆர்வமுறலென்பது ஆர்வுறலென வருதலுமுண்டு.

(பிரதிபேதம்) * எட்டிமலை, † நோற்கும்.

உருசு

கவித்தொகை சூத்.

௧௧ தண்ணறுங் (௧) கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்

‘பொன்னணி யானைபோற் றேன்றுமே நம்மருளாக்

(௨) கொன்னா னாட்டு மலை

எ - து: நம்மை அருளி இல்லறப்பயனை ஆளாமற் பயனின்மையை ஆளுகின்றவன் நாட்டி மலையாயிருந்தும் தண்ணியநறிய *கோங்கம் பூத்த பக்க மலையெல்லாம் பொன்னாற் செய்த பல ஆரமணிந்த யானைகள் போலச் சிறந்து தோன்றும்; இதற்குக் காரணமென்னெனத் தோழி இயற்பழித்தாள்.

எ - று.

அருளாவென்பது, செய்யாவென்னு மெச்சம்.

௧௧ கூருநோ யேப்பப் பிடுவானே தன்மலை

(௩) நீரினுஞ் சாய லுடைய னயந்தோர்க்குத்

(௪) தேரீயும் வண்கை பவன்

எ - து: தன்கொடையை விரும்பி வந்தோர்க்குத் தேரைக் கொடுக்கும் ஊவிய கையைபுடையவன் நம்மாட்டித் தன்மலையின்நீரினும் †மென்மையை

புடையவளுதலால் வரையாமல் நமக்கு மிகுகின்ற கோய் நம்மைப் பொருந்த விடுவனோ? †விடான்; வரைவனெனத் தலைவி இயற்படமொழிந்தாள்; எ - று.

உஉ. (டு)வரையிசை மேற்றொடுத்த நெய்க்க ணிறுஅன்
மழைதுழை திங்கள்போற் றேன்று மிழைநெகிழ
வெவ்வ முடிஇயினான் குன்று

- க. “மந்தர மென்னு மத்த யானை, நீல நெடுவரை நெற்றித் தாகிய,கோலக் கோங்கின் கொழுமலர் கசிப்புறு, சூறைக் கடுவளி பாரப் பறந்தெனப், பட்ட மடுத்த கொட்டையொடு பாரவும்” பெருங். (க) உள்: எக - டு.
- உ. “அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், தப்பா னுன்கே கொன்னைச் சொல்லே” நோல். இடை சூ. சு.
- ங. (அ) “புதுநிறை வந்த புனலஞ் சாயல் ... நன்னபடர்ந்த கொள்கை யொடு” மலை. சுச-ச. (ஆ) “வானிரீரினூர், தீந்தண்சாயலன்” பதிற். அசு: கஉ-ங; (இ) “மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோ றிழிதரு,ரீரினு மினிய சாயற், பாரி” புறம். க஠: சு - அ.
- ச. (அ) “தேர்வீச கவிதை, யோம்பா வள்ளல்” மலை ஙகக - ச஠஠. (ஆ) “தேர்வீ சிருக்கை” (இ) “தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன்” புறம். சுசு: கஅ, ககச: சு.
- டு. (அ) “என லிதணத் தகிற்புகைபுண்டியயற்கும்,வானூர்மதியம்வணசேரி னவ்வரைத், தேனி னிறுலென வேணி யிழைத்திருக்கும், கானக நாடன் மகன்” கலி. ஙக: எ - க஠. (ஆ) “பாய்தலிற் கிழிந்து, (பிரதிபேதம்) *கோங்கு, †மென்மையுடையன், ‡ விடானெனத்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி சு.

உருடு.

எ - று: பூணெகிழ்ந்து வீழும்படி நம்மை வருத்தமுறுத்தினோன் குன்ற பிருந்தும் பக்கமலைகளின்மேலே வைத்த தேனை இடத்தேயுடைய இரூல் மழையிலே துழைகின்ற மதியைப்போலத் தோன்றாநிற்கும், இதற்குக்காரணம் என்னெனத் தோழி இயற்பழித்தாள்; எ - று.

இது தேன் பயன்படுத்தல்கூறியுள். இதன்கண் தோழி இயற்பழித்தன எல்லாம் பொருட்புறத்திறைச்சி தோன்றியவாறு காண்க.

உரு எஞ்சா தெல்லா கொடுமை நுவலாதி

(க) யஞ்சுவ தஞ்சா வறனிலி யல்லனென்

னெஞ்சும் *பிணிக்கொண் டவன்

எ - து: இங்ஙனத் தோழி இயற்பழித்ததற்குப் பொருளாய், எஃ! ஒழியாமல் அவன் கொடுமையைக் கூறுதேகொள், என்னெஞ்சத்தைத் தன்னன்பாற் பிணித்தல்கொண்டவன் பிறரஞ்சும்கொடுத்தொழிற்கு அஞ்சாத அறனில்லாதவன் அல்லனெனத் தலைவி இயற்படமொழிந்தாள்; எ - று. உஅ (உ) என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன் குழிருங் கூந்தலென் றோழியைக் கைகவியாச்

பொதிக்க ணிரு அற் பூம்புறம் புதைஇ, மதிக்கண் மறைந்த மாசுணமான, மணிவரை மருங்கி னணிபெற வொழுதி" பேருங். (க) இஃ; ஈச-ஈஎ. (இ) "முதிவழ்பொற், கோட்டிற் றெடுத்த விருலுமொளிர் குளிர்மா மதியு மினிதுணர்வான், காட்டு கென்னக் குறமகளிர் தத்தம் கணவர்க் கைதொழுவார்" காசிகண்டம். காசியின்சிதப். எ. (ஈ) "விழுமணிக் கோட்டி நெற்றி யிருவினை வினங்கு வெள்ளை, முழுமதியென்று வான முள்ளெயிற் தாவங்காக்கு, மழைதவழ் சுவேத மென்னு மால்வரை"(உ) "தலைநிறை மதியி னோடு கழைவன ரிருலைவானத், தலை முலை மாத ரொப்பு கோக்கருங் கயிலை வெற்பு" இலங்க. நவவருடத்தி னடைவு. சு; நவவருடத்தினெல்லை. ஈக. (ஈ) "புடைகலந்த தே னினன்கன் பகன்மதியை யிருலென்னப் புருத்து மொய்க்குங், குடியி வரை" பிரமோத்தர. சிவதான. கஉ.

க. (அ) "அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச வறிவார்தொழில்" குறள். சஉஅ. (ஆ) "அஞ்சுவதஞ்சிவாழு மியல்புடை யா" நாலடி. எச. இவைகளும் (இ) தறுகணன் என்பதற்கு 'அஞ்சத்தக்கவை களை அஞ்சாதவன்' என எழுதியிருக்கும் உரையும் நன். வி. கு. ஈக. இக்கே. அறிதற்பாலன்.

உ. (அ) “ஒன்றிராம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி” கலி. சக: சக; (ஆ)
 “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி” சிலப். (உச)
 (பிரதிபேதம்) * பினிகொண்டயன்,

உருகின்:

கவித்தொகை சஉ.

(க)சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர
 (உ)ஞாயிற்று முன்னிருள்போல மாய்ந்ததென்
 னுயிழை மேனிப் பசப்பு

எ - து: *என்று தக்கெஞ்சுடனே முன்மொழிந்து பின்பு யாங்கன்பாட
 மறைந்துநின்று கேட்டனனாய் மென்மையால் இனிய மார்பினையுடையான்
 தாழ்த்த கரிய கூந்தலையுடைய என்னோழியை எனக்கு அவன் வரவுகூறாமற்
 கையைக் கவித்து என், சிறிய புறத்தைச் சேர என்னுடைய ஆராய்ந்த
 இழையினையுடைய மேனியிற் பசப்பு ஞாயிற்றுமுன்னர் நின்ற இருள்போலக்
 கெட்டதென்று யாம் அவ்வாற்பாடவும், அவன் (ந)சிறுபுறஞ்சாராமையின் நம்
 மேனியிற் (ச)பசப்பு மாயாமல் நின்றதெனப் பிரித்தவழிக் கலங்கினான்; எ - று.

இது “சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொள் வியற்கை, புல்லிய
 கிளவி யெசுச மாறும்” (ரு)என்பதனாற் கூற்றெசுசமாம்.

இதனால், உயிர்ப்பென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது ஐஞ்சீரடியுஞ்சொற்சீரடியும் வந்த தரவுவந்து வினைய வெண்பா
 வாய் வந்த கவிவெண்பா.

(சு)

க. (அ) “இன்சாயன்மார்பன்” (ஆ) “சாயலின் மார்பு” கலி. சுரு: இ,
 சுச: உஅ.

உ. (அ) “ஞாயிற்றுமுன்னிருள்போல மாய்ந்ததென், யையிழையுற்றதுயா”
 (ஆ) “ஆயிழை மடவர லவல மகலப், பாயிருட் பரப்பினைப் பகல் களைத்
 ததுபோல... .. வந்தனர்” (இ) “இருளு முண்டோ ஞாயிறு சின
 வின்” (ஈ) “பொங்கு பாணமுன் னிருளென முடித்தது” (உ) “அந்
 கணமா ஞாலமுன் டமரு மாரிருள், பொங்குபே ரொளிவர விளிந்து
 போனபோல்” (ஊ) “ஆயிரந கிரணத் தலர்கதிர் முன்னம், பாயிருள்
 கெடுமெனப் பகர்பழ மொழியும்” (எ) “ஊழறு வறுமை பரிதிவான
 வன்முன்னுள்ளிருட் பிழம்பென வொழியும்” (ஏ) “வெங்காரிருள் பாண
 விளங்க வொதுங்கு மாபோல்” (ஐ) “வினை முழுது மாயும் வயந்
 கொளியோன்மின்னுக்கனகவுதயவரைமேவலிருள்வீர் திடுவதுபோல்”
 (ஓ) “பாவம் சுடர்துறக்கு மிருள்போலப் பெயர்ந்த தன்றே”
 (ஔ) “தவளொ தயத்தி விருளென்னச் சாய்ந்தான்” (ஒ) “இரவி பொற்
 கதிர் தெறுதவி னிரிதரு மிருளெ னத்திசை திசைதொறு முதுகிட”
 (ஐ) “சாப மொல்லெவஞ் சுடர்மு னள்ளிரு ளெனவகன்றதே” (அஅ)
 “இருளை, யருளுண்டென” (ஆஆ) “பொங்குகாரிரு ளிரவிகண்
 டெனப் புலர்த்தாங்கு”

ஈ. சிறுபுறம் - புறக்கழுத்து.

சு. பசப்பு - தலைவனைப் பிரித்திருக்கு மகளிர்க்குப் பிரி வாற்றாமையான்
 வருவதொரு நிறவேறுபாடு.

சி. தோல். செய். சூ. உரசு.

(பிரதிபேதம்) * முன்மொழிந்த தன்னெஞ்சுடனே பென்றுமுன்பு யாங்கள், + இவ்வாறு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

உருள்.

(சா.உ.) வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்

தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்ந்ததுஞ்

சார்த் டாத்தி னியன்ற வுலக்கையா

லைவன வெண்ணெ லறைபுரலுட் பெய்திருவா

மையனை பேத்துவாம் போல வணிபெற்ற

மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்

தையலாய் பாடுவா நாம்;

அ தகையவர் கைச்செறித்த தாள்போலக் காந்தண்

முகையின்மேற் றும்பி யிருக்கும் பகையெனிற
கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் னட்டார்க்குத்
தோற்றலை நானுதோன் குன்று;

- கஉ வெருள் புட னோக்கி வியலறை யூக
மிருவே கிறுவரை யூர்பிழி பாடும்
வருடைமான் குழுவிய வளமலை நாடனைத்
தெருளத் தெரியிழாய் நீயொன்று பாடித்தை;
- கக துண்பொறி மான்செவி போல வெதிர்முனைக்
கண்பொதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிற்பே
மாறுகொண் டாற்றா ரெனினும் பிறாகுற்றங்
கூறுத நேற்றுதோன் குன்று;

உஐ புணர்நிலை வளகின் குளகமர்ந் துண்ட
புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்கெழில் யானைப் பபமலை நாடனை
மணநாறு கதுப்பினாய் மறுத்தொன்று பாடித்தை;

உச கடுங்க ணுழுவை யடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலைதொறுந் தூங்கு யிடும்பையா
வின்மை யுரைத்தார்க் கதுநிறைக்க லாற்றாக்காற்
றன்மெய் துறப்பான் மலை,
எனவாங்கு;

உக கூடி யவர்திறம் பாடவென் றோழிக்கு
வாடிய மென்றோளும் வீங்கின
வாடமை வெற்ப னளிததக்காற் போன்றே.

இது வரைவுநீட ஆற்றாளினவிடத்துத் தோழி தானுந் தலைவியும் வண்ணப்பாடலுள் முநகனைப் பாடுவார்போல இருவர்க்கும் ஏற்பத் தலைவனைப்பாடத் தலைவி ஆற்றினமை *தோழி தன்னுள்ளுளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி (உ)வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்ந்ததுஞ்
சாந்த மரத்தி னியன்ற வுலக்கையா
(ங)லைவன வெண்ணெ (ச)லறையுர லுட் ட்பெய்திருவா
மையனை பேத்துவாம் போல வணிபெற்ற
(ஊ)மைபடு சென்னிப் (கூ)பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவா நாம்

-
- க. யானைவேங்கைப்புலியைத் தொலைத்தலுண்டென்பதை, இந்துற்பக்கம் உருக: க - ஆம் குறிப்பாலுணர்க.
- உ. (அ) "யானை வெண்மருப் புலக்கை யறையுர லைவன யிடித்த" சீவக. கருகஉ. (ஆ) யானைக்கொம்பை உலக்கையாகக் கொள்ளுதல் இந்துற் பக்கம் உருக: உ - ஆம் குறிப்பாலும் உணரப்படும்.
- ங. ஐவனம், குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரியதென்றும் இது திணையைப் போலவே குறிஞ்சிநில மாக்களால் பயிர் செய்யப்படுவதென்றும்

அருவி நீரால் விளைக்கப்படுவதென்றும், குறிஞ்சி நிலமகளிரால் விளைவின் கண் காக்கப்படுவதென்றும் பண்டை தூல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளது. “தேனுரு மடையை மாற்றிச் செந்தினைக் குறவர் முந்தி, வரனநீ ராறுபாய்ச்சி யைவனம் வளர்ப்பார் மாதோ” என்று (கம்ப. வரைக்காட்சி. ஈச.) கம்பர் புனைந்துரைத்தனர். இதனோடு தினையும் கலந்து விதைக்கப்படுமென்பது புறம். கடுக - ஆம செய்துஞ்ஞரையால் தெரிகிறது. “மைபடு மால்வரை பாடினன்கொடிச்சி, யைவன வெண்ணெல் குறாஉ நாடனோடு” என ஐவனவெண்ணெல் ஒன்றென்றெண்ணும்படி கூறும் நற்றிணை. ஐவனமும் வெண்ணெல்லும் வெவ்வேறென்றும், மலைபடு கடாத்தினுரை.

ச. “அறை புரல்” கலி. சக: ஈ. கீவக. கடுகஉ. பெருங். (உ) கச: இடு; துரை. சுயம். கடுக.

இ. (அ) “மைபடு மால்வரை” நற். ஈஎஈ: ஈ. (ஆ) “மைபடு சிலம்பின்” துறந். ஈஎஈ, பரி. கச: உ. (இ) “மைபடு குடியிய குலவரை” பரி. கடு: க-கடு.

ஈ. (அ) “பயமலை நாடன்” துறந். கசஈ; (ஆ) “பாடியி முருவிப் பயமண” மணி. கஎ: இடு.

(பிரதிபேதம்) * தன்னுள்ளே, † பெய்திருவேம், பெய்திருவம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

உருக

எ - து: தையலாய்! நாம் இருவேமும் ஐவனமாகிய வெண்ணெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே சொரிந்து, புலியைக் கொன்ற *மதத்தான் மயக்கின புகரைபுடைய யானையினது தலை யேந்தின கொம்பாலும் இனமானவண்டிகட்கு ஒலித்துத் தாளை ஊதுஞ் சந்தனமாத்தினாலும் பண்ணின உலக்கைகளாலே

குற்று, முருகனைப் புகழ்வேம்போலே அழகுபெற்ற மேகம் உண்டாகின்ற தலைமையினபுடைய பயனைபுடைத்தாகிய மலைநாட்டையுடையானைப் †பாடு வேம்; எ - று.

அ (2)தகையவர் எகச்செறித்த தாள்போலக் காந்தன்
முதையின்மேற் றும்பி யிருக்கும் பகையெனிற

க. தோல். பொருளி. கு. ந. சு. இச்சுத்திரத்தினுடைய இவ்வுரையாசிரியர், இறைச்சியிற் பிறக்கும்பொருளுக்கு “வேங்கை பாவொ நாம்” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி ‘இதனுட் புலவுநாறியும் பூநாறியுந் தீதும் நன்றுமாகிய இறைசியாகிய உலக்கைகளாற் றலையனைப்பாடும் பாட்டோடே கலந்து கூறத்தகாத தெய்வத்தையும் பாவொமென்னும் பொருள் பயப்பச்செய்த இறைச்சியிற் பொருளே பயந்தவாறும் இரண்டிலக்கையானும் பயன்கொண்டாற் [போல் அவை அன்பே] (போல ஐயன்பேர்) பாடுதலாற் பயன் கொள்ளாமையின் உள்ருறை யுவம் மன்மைபுக காண்க’ என்று எழுதியிருக்கிறார்.

40. (அ) “மரகதமணித் தாள்செறிந்த மணிக்கார்தண மெல்விரல்கள், பயிர் வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர” என (சிலப். வ: ௧0 - ௧௧.) இவ்வுவமை ஒருவாறாக மாறிவந்திருத்தல் இங்கு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. (ஆ) இவ்வணிகலத்துக்குள்ள தான், தாழ், தாட்கூட்டி, தாள்செறியென்னும் பெயர்களை நோக்கின், இது முதலிற் காலணியின் பெயராயிருந்து பின்பு கைவிரலண்க்கும் வழங்கியிருக்கும் என்று தோற்றுகிறது. (இ) “வாள்புரை விழியாபுன் மலாடி யணிமாணத், தாள்புரை தவிர்வைகுத்தகைஞியிறிவைகாணாய்” என்று (கம்ப. வனம். ௧௭.) கம்பர் கூறியிருத்தலும் நோக்கத்தக்கது. இது கைவிரலண்க்கும் நெடுநாட்டுமுன்னே வழங்கப்பெற்றதென்பது, (ஈ) “கொடுங்குமழ (பிரதிபேதம்) : புகரை + பாடுமென்னுள். வெறிவாரணம் - மதத்தானமயங்கின வாரணம், பாலோமென்றும் : செயதல் இறைச்சியிற்,

(க) கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் (உ) னட்டார்க்குத்
தோற்றலை நானோதோன் குன்று

எ-து: பகையென்று கூறிக் கூற்று வன்எதிர்வரினுங் கொடியுத் தன்னை
உறவுகொண்டார்க்குத்தோற்றலைநானோதவனுடைய மலை, (ங) தும்பி அழகினை

பெய்த செ[மு]ஞ்செவிப் பேதை, சிறுதாழ்செறித்த மெல்விரல்சேப்ப,
வாளையீர்த்தடி வல்லிதின் வதைஇப், புகையுண் டமர்த்த கண்ணன்”
நற். ௧௨௦: ௩ - ௬. (உ) “மரகதத் தாள்செறி, கார்தண் மெல்விரல்
காப்ப வணிந்து” சீலப். (௬) ௧௭ - ௮. என்பவற்றாலும் விளவாகும்.

௭. (அ) “கூற்றுவெருண்டு வரினு மாற்றுமாற் தலையே” பதிந். ௧௪: ௧௫.
(ஆ) “கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிரிந்தகு, மாற்றலதுவே
படை” குறள். ௭௭௭. (இ) “அருகவை நமனுமாற்றான்” சீலக. ௧௧௧௪.
(ஈ) “கூற்றவன் டன்னொடிவ் வுலகம் கூடிவன், தேற்றன் வென்னி
னும் வெல்ல வேற்றன், மாற்றவன்றம்பி” (உ) “கூற்றையும் கட்டுபாறி
குறுகக் காண்பரே, ஊற்றுறுகுருதியோ டியிருமுண்பரால்” கம்ப.
விபீடணனடை. ௬௮. இவகை கேள்விப். ௨௨. (ஊ) “மாமறலநேர்
வரினுந், தோற்க லாதவர் மூவருந் தம்முயிர் தோற்றார்” வில்லி.
பதினென்காம்போர். ௧௧௮.

௨. (அ) “நட்டார்க்குத்தோற்றலை நானோதோன்” என்பதனை ‘அதற்கு வினை
புடைமையின்’ என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை முடிக்கவரும்
பொருள்வோறுபாட்டுச் சூத்திரத்து ‘அப்பொருட்கிளவியும் அதன்பால’
என்பதற்கு ‘மேற்கோள் காட்டினர், நச்சினார்க்கினியரும் வேறொரு
வரும்; (ஆ) சேனாவரையர் ‘நட்டார்க்குத் தோற்கும்’ என இதனை
உரைகடையாக எடுத்துக் காட்டினர்; நோல். வேற்றுமை. ௫. ௧௭.
(இ) “ஆதியென்றதனானே... .. ‘நட்டார்க்குத் தோற்றலை நானோ
தோன்’ என்பனபோல இதற்கு இதுவென்பது படவருவன பிறவுங்
கொள்க” என்பர், இ - வி. உரையாசியர்; இ - வி. ௫. ௨௦௩. (ஈ)
“வன்பிற்றளரார் நட்டார்க்கு மட்டித் தோற்ற னானோ” விநாயக.
அரசியற்கை. ௧௪௬.

1. தும்பி கரு நிதமுடைதா தல்பற்றி "நிலக்கடைச்செறி" என்றார். இந்நூற்பக்கம் ௧௯௦: ௨ - ஆங்குறிப்பும் "மணிநிறத்தும்பி" ௧: ௪௧: ௨. என்பதும் அதன் குறிப்பும் "மணிச்சிறைத் தும்பி" தறுந். ௩௬௨. என்பதும் "தும்பி, யரியினங் கடுக்குஞ் சரிவண ரைம்பாந். என்று (அதம். ௨௨௩. ௧௧ - ௨) கருங்கூந்தற்குத் தும்பி உவடையாக்கப் பெற்றிருத்தலும் "நிறங்கருகித் தும்பி பாய்த்துடைத்தனவே" (சீவக ௧௨௨௮) என்புழி 'இயல்பாகக் கருகினவேனும் இவ்வருத்தத்திற்கு கருகியென்றார்' என்றெழுதியிருக்கும்விசேடவுரையும் இங்கே அறித பாலன்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

௨௪௧

புடைய(௧) மகளிர் கையிலிட்ட தாட்கூட்டாகிய நிலக்கடைச்செறிபோலக்(௨) காந்தளினது முகையின்மேலே அஃது அலருககாலம் பார்த்திருக்கும்; ௭-று. என்பதனால், கஞ்சுற்றத்தார் மனநெகிழ்ந்து வரைவிற்கு உடம்படுக காலம் பார்த்திருக்கின்றனென்றானாக அன்னுறையுமன கொள்க. இது பய வுவமப்போலி. போலவென்னும் ஏனையுமம் இதற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து

௧. மகளிர்கைக்குக் காந்தள் உவமையாகக் கூறப்படுதலை கலி. ௫௧. ௩ - ௪ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற்காண்க; கையென்றது விரலையெனின் (அ) "நெடுவரையிசையுய காந்தன்மெல்விரல்" (ஆ) "செழுநகுலைக் காந்தன் கைவிரல்பூப்பவும்" (இ) "விரலே காந்தனவ கொழுமுனை போன்றன" (ஈ) "காந்தன் முகையுரை விரலின்" (உ) "காந்தன் முகிழ்விரலாற் கண்ணியுற கைதொடாள்" (ஊ) "காந்தனஞ் செம்முனைகை, விரலென்றகொல் செறித்தார்" (எ) "காந்தன் மென் முகையின் முகிழ்விரல் குவித்து" என்பன ஒப்புநோக்குக.

௨. (அ) "அகலினக்காந்த ளலங்குருலைப்பாய்ந்து, பரவையிழைத்த பங்க ணிறுஅற், நேனுடை நெடுவரை" நற். ௧௮௫: ௮ - ௧௦. (ஆ) "காந்த, ணறந்தா தாதம் குறுஞ்சிறைத் தும்பி" தறுந். ௨௩௧. (இ) "நாறு குலைக் காந்தட், கொங்குண வண்டின்" ஐங். ௨௨௧. (ஈ) "காந்த, ளுணி

மலர் நறுந்தா துதுந் தும்பி”(உ) “காந்தட், கொழுமடற் புதுப்பூதுத் தும்பி” அகம். ௧௦௮: ௧௫ - ௬, ௧௩௮: ௧௭-௮. (ஊ) “கல்லோங் குயர் வரைமேற்காந்தண்மலராக்காற், செல்லாவாஞ்செம்பொறி வண்டினம்” நாலடி. ௨௮௩. (எ) “குலையுடைக் காந்த னினவண் டிமிரும், வரையக நாடனும்” ஐந்திணையேழ. ௩. (ஏ) “நானிறச சுரும்பும் வண்டு னன்மணி யணியிற் சாரத், தேனாக மலர்நது சாய்ந்த சேயிதழ்க் காந்தட் செம்பூ” கம்ப. கார்கால. ௨௬. (ஐ) “பொன்மணி வண்டுவிழ்ந்த காந்தனம் போது போல” திருவிளை. திருமணப். ௧௫௬. எனக் காந்தளில் வண்டு மொய்ப்பதாகக் கூறுதல் காண்க. (ஓ) “சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தன்” முருகு. ௪௩. என்பதன் அமைதி ‘தான் விரும்புதலின்’ எனப் பெய்துரைத்த அதனுரையால் அறியலாகும். (ஔ) “நெருப் பவிர்த்தனைய கரந்த னிரைநிரை மலர்ந்து நிற்பச, சுருப்பின நெருப் பென் நெண்ணித் தூரத்தே யகலுங்காட்சி, பருப்பதச சிலைக்கைநாதன் பயந்தவன் முடிக்க ணேற, வீருப்பன வென்று மூசா திடையொழிந் தகல்வபோன்ற” என்பதும் அதுவே. (ஐ) “மலர்ந்த காந்தன் மாறா னுதிய, கடுப்பறைத தும்பி ருந்நசைத் தாஅய்ப், பறைபண் ணழியும் பாடுசா னெனவே” என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * பாத்திருக்கெஞ்ஞென்றனாக

உகூஉ

கலித்தொகை ௪௩.

நின்றது. (க) தொலையாமையும் (உ) தோற்றலை நாணமையும் முருகனுக்கு உண ளாகல் புராணங்களான் உணர்க.

௧௨ + வெருள்புட னேக்கி வியலறை யுக

மிருகேங் கிறுவரை யூர்டிழி பாடும்

(௩) வருடைமான் குழவிய வளமலை நாடனைத்

தெருளத் தெரிபிழாய் நீயொன்று பாடித்தை

எ - து: தெரிந்த இழையினைபுடையாய் அகற்சியையுடைய பாவையி
 லிருந்த கருங்குரங்கைச் சேரவெருண்டொபார்த்து இருள்செறிந்த பக்க
 மலையிலே எறி இறங்கி ஆடும் வருடைமானின் குழவினைபுடையனவாகிய
 வளப்பத்தைபுடைய மலைநாட்டின் விளங்க நீஒன்று பாடுவாயென்றாள்; எ - து.

(அ) பாடித்தை, முன்னிலை வினைத்திரிசொல்; வருடைமான் குழவி தன் இள
 மையான் வெருளத்தகாத பூகத்தை வெருண்டாற் போல நீயும் நஞ் சுற்றத்
 தார் வரைவிற்கு உடம்படாரோவெனக்கருதிச் சுற்றத்தாரை வெருளாின்றாய்;
 அது தகாதெனக் கூறினானென உள்ளுறையுமவங்கொள்க. இது வினைபுலமப்
 போலி. “தவலருஞ்|| சிறப்பினத் தன்மை நாடின, வினையினும் பயத்தினு

க (அ) “ஒங்குவிறற் சேன, யாரா யுடம்பினீ யமர்த்துவினை யாடிய,
 போரால் வறறுகைக்குப் புரந்தா னுடைய... .. திருந்துகோன்
 குமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித், திருங்கண் வென்யாட் டெழின்மறி
 கொடுத்தோன்” டி. ௫௪ - ௬௨ என்பதனாலும் (ஆ) “இவ்வா
 ரமார் பொருமெல்லையி லீசன் மைத்தன் ஐவாளியிறற்
 சமனற்ற லடக்கி னால்” கந்த. திருவிளை. ௫௬. என்பதனாலும்
 தொலையாமை விளங்கும்.

உ. இது குறிக்குஞ்செய்தி, தந்தையாரை வலம்வந்து தமையனார் முன்பு
 பழம்பெற இவர் உலகுசூழ்ந்து பின்பு வந்தனரென்பதோ, வள்ளிநாயகி
 யாரால் மாலைகொண்டு இவர் கைபிணிக்கப் பெற்றனரென்பதோ,
 உடன்பயின்ற மழுவா னெடியோன் குருகுபெயாக் குன்று துளைக்க
 இவர் ஆற்றியிருந்தனரென்பதோ, வேறியாதோ, புராணம் வல்லார்
 வாய்க்கேட்டுணர்க.

க. (அ) குழவியென்னும் இளமைப்பெயர் வருடைக்கும் வருமென்பதற்கு
 “வருடைமான் குழவிய வளமலைநாட்டின்” என்பதுமேற்கோள்; நொல்.
 மாபு. கு. கஅ. நச. சீவக. ௩௫௫-ஆம் செய்யுளின் உரையும்பார்க்க.
 (ஆ) குழவியென்பது வருடைக்குமுரிய மாபுப்பெயரென்பர் மயிலை
 நாடர். நன். பொது. கு. ௩௭. (இ) கலி. ௫௦: உக-உ. பார்க்க. (ஈ)
 வருடையின் செய்தியை கலி. ௫௦: ச-ஆம் அடிக் குறிப்பிற் காண்க.

ச. பாடித்தை கலி. ௪௦: க௦.

(பிரதிபேதம்) * உளதாகல், + வெருன்புடைகோக்கி, || கஞ்சுறறத்தாள், || சிறப்பிற்றன்மை

முறப்பினு முருவினும், பிறப்பினும் வருஉம் *திறத்த வென்ப" என்னும் (க) உவமவியற் சூத்திரத்தில் 'திறத்த' என்றதனால் தலைவன் காட்டிலின்னன கூறித் தலைவிக் கேற்ற உவமைதோன்றச் செய்தலுங் கொள்கவென்றார்.

கக துண்பொறி (உ)மான்செவி போல (ஈ)வெதிர்முளைக்
கண்பொதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிறே
(ச)மாறுகொண் டாற்றா ரெனினும் பிறர்குற்றங்
கூறுத நேற்றாதோன் குன்று

எ - து: செல்வமுதலியவற்றொடு மாறுகொண்டு அவற்றைப் +பொரு
திருப்பவென்று பலரும் கூறினும் பிறர் குற்றத்தைக் +கூறுதலை அறியாதவன்
குன்று றுண்ணிய பொறியையுடைய மானினுடைய செவியைப்போல
மூங்கின் முளையினது கண்ணைப்பொதிந்த பாளை கழன்றுவிழும் பண்பினை
புடைத்தெனத் தலைவிகுறிஞள்; எ - று.

இதனால் அவன் வரையாமையின் நம்மேனியிற் றேன்றிய வருத்தமும்
நீங்கி நம் மேனியும் இனிப் பொலிவுபெறுமெனக் கூறிஞளாக உள்ளுறை
புவமங்கொள்க. இஃது உருவுவமப்போலி. குற்றங்கூறுதல்தேற்றாதானெனவே
நாஞ்செய்த தீங்குகளையும் காணுனென்றான். முருகனும் திருமேனிகொண்டு
திரிதலின் அவற்கும் குற்றங்கூறுமை || ஏற்றினான். மேல் தோழிகூறுகின்றான்.

உ௦ புணர்நிலை (ஐ)வளகின் குளகமர்ந் துண்ட

(க)புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செல்கின்
வயங்கெழில் யாண்ப் பயமலை நாடனை

(எ)மணநாறு கதுப்பினாய் மறுத்தொன்று பாடித்ததை

- உ. “விழிக்கு டைந்தமான் செவிகண்மெல் வியனல்லார் தடிந்தல், வழிக்க
ஞற்றியாந் குயர்ப்பனை கண்பொதி பாளை, கழிக்கும்” தணிகை. திரு
நாட்டிப். ௩௭.
- ங. “எழாரெந், பைங்கழை பொதிகளைத் தன்ன விளர்ப்பின், வளையில்
வறுங்கை” புறம். ௨௫௩: ௩ - ௫.
- ச. “மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி” மணி. ௨௩: ௧௪௨.
- ஞ. “இளகு காழகிற் சந்தனப் பொதும்பரெவ் விடனும், வளகு மேய்ந்து
சேவகங்கொரு மாமத மொழுக்கும்” தணிகை. திருநாட்டி. ௩௬.
- சு. “புணர்மருப் பியானை” சீவக. ௧௧௨௧. “யானைப் புணர்மருப்பு” சீவக.
௨௦௮௧, ௨௧௧௧.

எ. “அரிவை கூந்தலி, னறியவு முளவோ” தறுந். ௨.

(பிரதிபேதம்) * திறத்தியல், † பெருசிறுப்பர், ‡ கூறுதலறியாதவன், || ஏற்றினான் புணர்நிலை

உணர்ச்சி

கவித்தொகை ௪௩.

எ - து: பிடியோடு கூடிய நிலைமையினை * புடைய வளகென்னும் புதவினது
தழைக்கிய மனம்பொருத்தித் தின்ற, இணைந்த கொம்புகள் அழுகுகொண்ட
வரை * கடத்தையொக்குஞ் செலவினல் விளங்குகின்ற அழகினை புடைத்
தாக்கிய யானைகளை புடைய பயனை புடைய மலைநாட்டினை மணம் நாளும் மயிரினை
புடையாய்; முன் இயற்பட மொழிந்ததனை மறுத்து இனி இயற்பழித்து
ஒன்று பாடுவாயாக; எ - று.

நிலைமையை புடைய யானை, தின்ற யானை, அழகினை புடைத்தாகிய
யானையென்க.

மருப்பெழில்கொண்டவரை, இல்பொருளுவமை.

இதனால் (க) விலங்குகளுந் தமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து வருத்த
||யின்றி ஒழுக்கி ஒற்போல நாமும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து இல்
வறத்தையும் நிகழ்த்தி வருத்தயின்றி ஒழுக்குமாறு வரைந்துகொள்வனென்று
ளாக உள்ளுறைபுலமொ கொள்க. இது பயவுவமப்போலி. மறுத்தொன்று
பாடித்தை - என்றதன் பயன் இவன் களவொழுக்கம் கருதாமல் வரைந்து
கோடலே கருதினானெனத் தலைவன் உட்கொண்ட கடிதின்வரைதலாம். = அது
கேட்ட தலைவி கூறுகின்றாள்.

உச (உ)கடுக்க (நு)ணுமுவை யடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலிதொறாஉந் தூங்கு மிடும்பையா
(சு)லின்மை யுரைத்தார்க் கதுநிறைக்க லாற்றாக்காற்
றன்மெய் துறப்பான் மலை

க. (அ) “கோழிலை வாழைக் கோண்மிரு பெருங்குலை, பூமுறு தீங்கனி
புணனுநர்த் தடுத்த, சாரந் பலவின் சீனையோ தேப்படு, பாறைநெடுஞ்
சீன விலைந்த தேற, வறியா துண்ட கடுவ வையலது, கறிவளர் சாந்த
மேறல் சொல்லாது, நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்குவ, குறியா
விற்ப மெளிதி னின்மலைப், பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட, குறித்த
விற்ப நினக்கெவ னரிய” அகம். உ: க - க௦. (ஆ) “எழுங்குலை
வாழையி னின்கனி தின்றின் மந்தியந்தண, செழுங்குலை வாழை நிற
லிற் றுயில்கிலம்பா” கோவையாடி: ௨௮௦.

உ. “கடுக்கணிரும்புலி” கலி: சுரு: ௨௩ - ௪.

நு. (அ) “மெம்புலி யடிய பைவகாய்க், கோழரையாம்பை” நைடநம். சுயம்.
கடுக. (ஆ) “கதலிப் புலியடிக் குலை” கீறு. நாட்டு. ௩௮.

சு. “சுத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற், சாதலங் கூடுமாமற்று”
கலி. சு: ௧௧-௨. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்
பாலன.

(பிரதிபேதம்): உடையபுனைவன்கென், † சிந்தப்பான் இணர், ‡ பாடுவாயென்றான் தோழி
மருப், || இன்றியேழுமுகிலும், + என்றதனும்பயன், = கடுக்கணுமுவை,
x உரைத்தாற்கு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

௨௬௩

எ - து யிடியாலே பொருளின்மைபைச் சொன்னார்க்கு அப்பெருகுளை
[அவர்க்கு] நிறைத்தலாற்றாதபொழுது தன்மெய்யைத் துறக்குமவன்மலை தறு
கண்மையையுடைய புலியின் அடியைப்போல வாழையினது விலைந்தகாய்
குலைகடோறும் தாங்கும்; * எ - று.

புலியடிபோல, வாழைக்குலை தூங்குமென்றதனான் நம்மைவரையாமையிற்
கொடியன்போற் றேன்றிலான், அவன் இனி வரைந்துகொண்டு நமக்கு
இனியனாவனென உன்னுறையுலவங்கொள்க. இது வினையுலவம்போலி.

இனி முருகற்கு ஏற்றுங்காற் பிறவித் தடுமாற்றத்தான் வீடு பெறுத
வின்மையை உரைத்தார்க்கு அவ்வீடு பெறுத்தன்மையைத் தான் நிறைவித்தலை
அவர்களுக்கொள்ளமாட்டாதகாலத்துத் தன்றிருமேனியைக்கைவிட்டு அவர்கள்
மனத்தே தங்குகின்றவனெனக் கூறுக. “ஒருநீ யாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும்பரிசினவ்கும்” என்றார் (க) முருகாற்றுபடையில், (உ) “தன்னையுன்னி
யென்னை, யாக்கிய போழ்தே யானவ னாயினேன்” என்பதனனும் உணர்க.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆறுகு, அசை.

உ-க கூடி யவர்திரம் பாடவென் றோழிக்கு

வாடிய மென்றோளும் வீங்கின

வாடமை வெற்பு னளித்தக்காற் போன்றே

எ - து யானுத் தலைவியுள் கூடித் தலைவன் நிறத்தையும் முருகன்
நிறத்தையும் பாடினோமாக, என்னுடைய தோழிக்கு அசைகின்ற மூங்கிலை
புடைத்தாகிய வெற்பையுடையவன் அளித்தபொழுது போன்று முன் அளியா
மையான் மெலித்த மெல்லிய தோள்களும் சிறத்தன; எ - று.

எனத் தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறினான்;
அவன் கடிதாக வரைதற்கு.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சியிறகது.

இப்பாட்டு முழுதும் முருகற்குப் பயன்படாது தலைவற்குப் பயன்பட்டு
நின்றவாறு உணர்க.

இது கொச்சகங்களும் விரலி வந்தமையிற் கவிவெண்பா வின் வேறுபட்டு
வந்த கொச்சகம்.

(எ)

4. முருகு: உகச-தி. அறுகு இப்பகுதியின் இறுதிசொல் நல்லுமதியென்று
கொள்ளப்பட்டு அதற்கு ஏற்ப இலக்கணக்குறியும் எழுதப்பெற்
பிருக்கிறது.

உ. 'தன்னையுன்னி யானவனாயினேன்' என்னும்இச்சொற்றொடர்
திருமுருகாற்றுப்படை. ௧௧௧ - ௩-ஆம் அடிகளினுரையில்மேற்கோளாக
வந்துள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * எனத்தலைவிகுறிஞன்புலியடி, †தோன்றி.

34

உசுசு

கவித்தொகை. ௪௪

(௪௪) 'கதிர்விரி கனைசுடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சார

லெதிரெதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்

ததிரிசை யருவிதன் னஞ்சினை மிசைவீழ

முதிரிண ரூழ்கொண்ட முழவுத்தா ளெரிவேங்கை

வரிதுத லெழில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப்

புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்

திருநயர் திருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல்வெற்பு;

அ தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை

பெண்ணையு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு

நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகுற றுணணி;

கக கூருநோய் சிறப்பவு நீசெய்த வருளின்மை

சேரியு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டாங்

கோருநீ நிலையலை பெனக்கூற றுணணி;

கச நோயட வருந்தியு நீசெய்த வருளின்மை

யாயமு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு

மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூற றுணணி;

எனவாங்கு;

கஅ இனையன தீமை நனைவனள் காத்தாங்

கனையரும் பண்பினு னின்றீமை காத்தவ

ளருந்துய ராரஞர் தீர்க்கு

மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தொழுகத் தலைவனை, தோழி, தலைவியது கற்பு
*மீத்தியும் இவ்வொழுகீகம் அலராகின்றமையும் அவனது ஆற்றமையும் கூறி
வரைவுகடையது.

(க)கதிர்விரி கணைசுடர்க் கவின்கொண்ட (உ)நனஞ்சார*
லெதிரொதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்

- க. கணைசுடர், கலி. கஉ௦: அகம். சஎ: க.
உ "நனஞ்சாரல்" கலி. சஇ: க. ஸுஉ: க.
(பிரதிபேதம்) * மிகுதியு மலரங்கின்றமையும்,

இரண்டாவது குறிஞ்சி. அ

உக௭

ததிரிசை யருவிதன் னஞ்சினை மிசைவிழ

(க)முதிரிண ருழ்கொண்ட (உ)முழவுத்தா (ங)ளெரிவேங்கை
(ச)வரிதுத லெழில்வேழம் பூரீர்மேற் சொரிதரப்
புரினெசிழ் (ஊ)தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்
திருநயந் திருந்தன்ன தேங்காழ் (ஐ)விறல்வெற்ப

எ-து: எதிரே எதிரேஞங்கிய பெருமையையுடைய மலையினது அகற்சியை
யுடையசாரலில் (எ) இளஞாயிற்றினுடைய விரிகின்ற செறிந்தகிரணங்களி

னுடைய அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட மாணிக்கப்பாறையிலே நிற்கப்
பட்டு முழங்குகின்ற ஓசையையுடையவாய் இரண்டுமலையினின்றும் வீழ்கின்ற

- க. (அ) "முதிரிணர்" (ஆ) "முதிர்கோவகின் முகை" கலி. இக: உ, உக௭.
(இ) "முதிர்மலர்" பெருங். (ச) இ: சஅ.
உ. (அ) "முழாவரைப்போந்தை" (ஆ) "முழா அரைப் போந்தை" (புறம்.
அஇ: எ. ஈஎஇ: ச.) (இ) வேம்பின் முரரை முழுமுதல்" (பதிந்.
இ-ம் பதி.கஉ-ச) என மாத்தினடிக்கு முழவு உவமிக்கப்படுதல்காண்க.

௩. (அ) “எரியகைத் தன்ன வீததை யினர, வேங்கையம் படுகினை” நந்.
௩௭௧: ௩ - ௪; (ஆ) “எரியருள் வேங்கை” ஐங். ௨௧௪; (இ) “எரி
யினர்வேங்கை” பரி. ௧௧: ௭௭; (ஈ) “எரிவேங்கை” கலி. ௪௫: ௧௭;
(உ) “எரிமருடோன்றல வொண்பூ வேங்கை” (பி - ம்) அகம். ௨௧௮;
௨௦ - ௨௧.

௪. “நான்மருப்பின் மதயானை நறியபைந் தாமரை மடந்தையைத், தேன்
மதர்ப்பத் திளைத்தாங்கு” என்புழி ‘நான் மருப்பென்பது யானை
யிரண்டினை யுணர்த்திற்று’ என்று விடயமும் ‘இரண்டானை பக்கத்தே
நின்று நிரைச்சொரிய நடுவே நாமரைப்பூவிலே யிருந்த திருமகளைத்
திளைத்தாற்போலே’ என்று பொருளும் கூறி “வரிதுத லெழில்வேழம்
... .. திருகயந் திருந்தன்ன” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்,
௩௪. சீவக. ௨௫௧௫. (ஆ) “நிரைத்த யானை முகத்துவரி கடுப்ப” நந்.
௧௭௭: ௫; (இ) “களிது தன், வரிதுதல் வைத்த வலிதேம்பு தடக்கை”
அகம். ௩௪௧: ௧௧ - ௨. (ஈ) “களிற்று முகவரியின்” புறம். ௧௧௧: ௨.

௫. “பெருமலர்ப் பிரிந்த திருமக ளம்மல, ரருங்கவினைய்தச் சென்று சேர்ந்
தாங், கருங்கலத் தொண்மனை பொலியப், பெருந்தகைத் தோளி
பெயர்ந்தனை சென்மே” தமிழ்நெறி. மேற்.

௬. “விறல்வெற்பு” இன்றுற்பக்கம் ௫௧ - ௫ - ஆறு குறிப்பும் கலி. ௫௩: ௨.
“விறன்மலை” என்பதன் குறிப்பும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௭. (அ) “வீறு பஞ்சின்றி யமுதநெய் மாட்டிய வினக்கே, சீறு வெங்கதிர்
செறிந்தன பேர்கல திரியா, மாறின் மண்டில நிரப்பிய மாணிக்க
மணிக்கற், பாறை மற்றொரு பரிதியிற் பொலிவன பாராய்” என்பது

அருவி தனது அழகியகொம்புகளின்மேலேவீழ்தலாலேமுதிர்ந்தகொத்துக்கள் அலர்தல்கொண்ட முழவுபோலும் தாளிணையுடைய கெருப்புப்போலும் வேங்கை, புகரிணையுடையமத்தகத்திணையும் அழகிணையுமுடைய (க) யானைகள் பூவொடு கூடிய நீரை மேலே சொரியாநிற்க எக்காலமும் முறுக்கு கொழிந்த தாமரைமலரினது அழகையுடைய(உ)அல்லியிலே(ங)வீறுபெற்றுத் திருமகள் வீரும்பியிருந்தாலொத்த தேனாலும் வெற்றியிணையுடைய வெற்பனே ; எ - று.

சுடரின் கவினைக்கொண்ட அடிக்கமெனவே மாணிக்கப்பாறை யென்னும் பொருள் தந்தது. எதிர் எதிர் ஒங்கிய வரைகளைத் தலைவன் சுற்றத்தாருந் தலைவி சுற்றத்தாருமாகவும், அவற்றிடையடிக்கத்தைத் தலைவன் மனையாகவும்,

இரண்டருவியும் வீழ்கின்றதனை இருவகைச்சுற்றத்தாருஞ் செய்கின்ற சிறப்புக் களாவும், இணர் ஊழ்கொண்டதனைப் புதல்வர்ப் பயத்தலாகவும், வேங்கையைத் தலைவியாகவும் உள்ளுறையுமவகொள்க. இது பயவுமயப்போலி. இதனால் கூறியது நின் நாட்டில் உறைகின்ற வேங்கை சிறப்பெய்தினால் போலத்தலைவியும் நின்னில்லின்கண்வந்துசிறப்பெயதுமாறு கடிதின்வரைந்து கொள்கவென்றதாயிற்று. வரிமுதலெழின் முதலாக, நிருநயந்திருந்த(ன்ன) வென்ற எணையுமம் *முற்கூறிய உள்ளுறையுமத்தைத் தருகின்ற கருப் பொருட்டுச்சிறப்புக்கொடுத்தாலும்உள்ளுறையுமயபோலத் திணையுணர்தலைத் தன்னாது நின்றது. இதற்கு (ச)வீதி முற்கூறிலும்.

(கம்ப. சித்திர. ௧௫) இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஆ) “மஞ்சளாவிய மாணிக்கப் பாறையின் மறைவ, செஞ்செ வேகெடு மரகதப் பாறையிற் றெரிவ, விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோ டேனார் வீமலப், பஞ்ச ளாவிய சேறடிச் சுவடுகள் பாராய்” என்றும் (கம்ப. சித்திர. ௨௦) ‘மாணிக்கப்பாறையிடத்து’ என்றும் (குலி. சூ. ௨ரை) பிறவிடத்தும் மாணிக்கப்பாறை கூறப்படுதலும் காண்க.

- க. (அ) “கள்ளவீழ் கமழ்கோதைக் காவலன் நிருமகனே, வெள்ளிரு மத யானை விழுமணிக் குடமேற்றித், தென்னன் மண்ணுநீ ராட்டினா தேமலர்மே, வெள்ளிழை யவனொத்தா னுருவதுண னுசப்பின்னான்” (சீவக. உசநக.) (ஆ) “தைய லானையொர் தாரணி தோளினு, னெய்கொ ளோதிய னீர்முகக் தெற்றினான், செய்ய தாமரைச் செல்வியைத் தீம் புனல், கைவி னுட்டுவ களிற்றா சென்னகே” (கம்ப. நீர்வீனே. உடு.) (இ) “நடுவே திருவும் இரண்டுபுறத்தும் இரண்டுசெங்கழுநீர்ப்பூவும் இரண்டு பிடியுமாக வகுத்த உத்தரக்கற்கவி” (நேடு. அக - நு. விசேட வுரை) என்பவைகளும் இந்நூற்பக்கம் உசஎ: ச. (அ) குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- உ. (அ) “அவ்விசே ரணவகிந்து” (ஆ) “அவ்விபுட் பாவையன்னான்?” சீவக. ககஉ, கடுஐ; (இ) “அவ்வி யக்கமலை” கூர்ம. இராமனவ. க௦௩.
- ங. வீறு - வேறென்றற்குயில்லாத அழகு.
- ச. இந்நூல் உகக - ஆம் பக்கம் பார்க்க.
- (பிரதிபேதம்) * முதற்கூறிய.

இரண்டாவது குறிஞ்சி அ.

உகக

அ (க) தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை
யென்னையு மறைத்தாளென் றேழுழி யதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகுற றுளுணி

- க. “தன்னெவ்வங் பழிகுற றுளுணி” என்றபகுதியை, (அ) ‘காதன் மிகுதியுளப்படப்பிறவும்’ என்புழி, பிறவுமென்பதனால் தலைமகன்தன்னை ய[ழி](ரி)த்தமை (தோழி) கூறுதலும் தலைவன் மாட்டுவரும் இடைபூ மஞ்சுதலும்கொள்கவென்றுகூறித் தலைமகன்தன்னைய[ழி](ரி)த்ததற்கு, இளம்பூரணரும், (ஆ) ‘எண்ணரும்பன்னகை கண்ணியவகையினும்’ என்புழி, பலாகைகுறித்த பகுதி என்னைமறைத்த லெவளுகியரென்றலும் அறியாள் போறலும் குறியா[ள்] கூறலும் படைத்துமொழி கிளவியும் குறிப்பு வேறகொளலும் பிறவுமாமென்றுகூறிப் பழிகுறவேனென்று

தலைவி குறியாததொன்றைத் தோழி கூறினதற்கு நச்சினூர்க்கினியரும்
தொல். கன. கு. உங. (இ) தலைமகளறிவு தலைமகற்கு அறிவுறுத்தற்கு
நாற்கவிராசநம்பியும்; நாற்கவி. கு. ககக மேற்கோள் காட்டினா.

(ஈ) “ஊரல ரெடுத்தாற்ற வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற், கூருந்தன் னெவ்வ
கோ யென்னைப் பிறைத்தாண்மன் ” கலி. கஉச : ௫ - க. (உ)
“தானும் யானுமென் றிருவே நிலமே, யானு மறியாக் கரப்பினன்,
மானுண் கண்ணி வரையர் மகளே” தமிழ்நெறி. மேற். (ஊ) “கன்னிய
குற்றகோய் கண்ண னூர்க்குமஃ, நின்னதென் றுரையலர் நாணின்”
கீவக. க௦உஅ. (எ) “மெல்லிய லொருத்திதான் விருமபுஞ் சேடியைப்,
புல்லிய கையினள்போதி துதெனச, சொல்லுவா னுறவுற நானுஞ்
சொல்லல, னெல்லையில் பொழுதெலா மிருந்துவிம்மினாள்” கம்ப.
உண்டாட்டி. சக. (ஏ) “தாமுறுகாமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப
தென்ப, தாமென லாவதன்ருலருக்குல மகளிர்க்கம்மா” கம்ப. குர்ப்ப.
ச௫. (ஐ) “தையனல்லாள்பழி ஈற்றுவுல்லா, னென நாணி நின்றபழி
தான்மறைத தானன்ப வென்னைபுமே” தஞ்சை. உங். (ஒ) “திறற்கே புலியன்ன கோழிக் குலோத்துங்க சென்னிவெற்பி, ஹற்
கேதஞ் சொல்லி யுனைப்பழித் தேன்சுழி, தோடுபொன்னி, யதற்கேச
வல்லி யதற்குள் நாண் யனைமுதலாம், பிறாககே யொளிப்பதொளித்தா
னெனக்கும் பெருந்தகையே” துலோத்துங்க. உளக. (ஐ) “தெரிவை
யர்க்குளங் கூச மாசைகோய் கூறகிற்பதென், நெமமனோகளுக்கு
சொல்வா” வில்லி. வேத்திர. ௫. (ஐ) “முத்தே நிகர்த்த குறுகை
யானை முதுக்குறைசோ, தித்தேன்மன் னாண் மறைத்தா னெனைபுஞ்
செகதலத்தி, லெததேவ ரும்புத ழாழ்வார் குருகை யிறையவ நான்,
பொய்த்தேனு முன்னைப் பழித்தாலுஞ் சுற்றும் பொறுக்கிலனே”
மாறன்கோவை. உகக. (ஐ) “தற்பழி யாககின் மன்பழி நாணித்
தலைவவறச், தற்பழி யாது மடமாநெனைபுங்காநதனளே” நீருவேங்கை.

எ-து: என்னுடைய தோழி தன்னுடைய வருத்தமுறநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையை என்னையும் உட்பட மறைத்தான்; அவன் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ்வருளின்மையைக் கேட்டு யான் நின்னைப் பிறர்முன்னே பழி கூறுதலைத் தான் நாணிக்கான்; எ - று.

யான் பழிகூறுவேனென்று தான் நாணியெனத் தலைவி குறியாததொன் றைக் கூறினமையின் *இது (க)குறியா கூறலாம்.

உம்மை, சிறப்பு.

கக கூருநோய் †சிறப்பவு நீசெய்த வருளின்மை
சேரியு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டாக்
கோருநீ ‡நிலையலை யெனக்கூற றுளுணி

எ - து: என்னுடைய தோழி யிருகின்ற காமநோய் சிறவாநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையைச் சேரியிலுள்ளாரும் அறியாதபடி மறைத்தான்;

அவன் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ்வருளின்மையைக் ||கேட்டுமப்பொழுதே நீ நிலைபே றுடையயல்லையென்று யான் பிறர்க்குக் கூறுதலைத் தான் நாணிக்கான்; எ - று.

உம்மை, சிறப்பு. (உ)தரும், அசை.

கச நோயட வருந்தியு நீசெய்த வருளின்மை
யாயமு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
மாயரின் பண்பின்மை பிறர்கூற றுளுணி

உகஅ. (அஅ) “வெற்பா வுன் பழியை யன்னை, பண்ணையின் னொன வேயறி யாவகை பார்த்தெனையும், பண்ணையுந் தேமொழி நாணு மறைத்தனன் பாகருதலே” தீருவாவதுறைக். உருச. (ஆஆ) “நண்பாமுழு முத்தமுலை, யுழியேறு பீருங் கழலும் வளைபு முணர்ந் துனக்குப், பழியேறு மென்று மறைத்தா ளெனையும் பசுக்கொடியே” சீகாழி. உஅக. என்பவைகள் இத்தாழிசைக் கருத்தையும் (இஇ) “தன்னை யுந் தோனையுந் தோளினில் லாவரிச சங்கை யுங்கண்,டுன்னை யிங் கோது முறுபழி நாணி புனங்கிடந்த, தன்னை யுஞ் சேரியு மாயத் துளாரு மயலுமன்றி, யென்னை யுந் கூடவெற் பாமறைத் தாளென்

னிளங்கொடியே" அம்பிகா. உசக. என்பது தாழிசை மூன்றன்
கருத்தையும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

க. இந்துர்ப்பக்கம். உசக: க - ஆம் குறிப்பில் (ஆ) பார்க்க.

உ. ஓரும் என்பதைப் புறனடையால் அசையெனக் கொண்டார், நச்;
தோல். இடை. கு. சஅ.

(பிரதிபேதம்) * அனகுறியான் கூறலாம், குறியாவ கூறலாம். † வயப்பவும், ‡ கியிசு,
|| கேட்டு அப்பொழுதே.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உளக

எ - து: என்னுடைய தோழி காமநோய் வருத்துகையினாலே வருந்தியும்
கீசெய்த அருளில்லாமையை ஆயத்தையும் மறைத்தான்; அவன் இவ்நீனம்

மறைத்தது அவ்வரு வின்மையைக் கேட்டு மாயத்தை வல்ல நினது பண்
பில்லாமையைப் பிறர்கூறுதலைத் தான் நானிக்காண் ; எ - று.

ஆயத்திற்கும் வருத்தம் புலப்படாமை மறைத்தாளென்ற உம்மை, சிறப்
பும்மை.

* எனவாங்கு, அசை.

கஅ இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாந்

கனையரும் பண்பினு னின்றீமை காத்தவ

ளருந்துய ராரஞர் தீர்க்கு

மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே

எ-து: நினது தீமையான் உண்டாகிய அருந்துயரத்தை அத்தன்மைத்
தாகிய அரிய நற்குணத்தினானே நீ பின்னர்க் காத்தாற்போல இத்தன்மையான

வாகிய தீமைகளைப் பிறரறியாதபடி நினைத்தாளாய்க் காத்தவளுடைய ஆ
ரஞரைத்தீர்க்கும் மருந்தாகிப் பெருமா! காம்விரைந்துசெல்வேம் ; † எ - று.

தீமையாயின: இட்டுப் பிரிவும் அருமை செய்தயர்த்தலுமாம்.

இதனால், தலைவற்கு † விரைவுபிறந்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்
 -டிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா. (அ)

(சுரு) விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறைக்
 கடிசனைக் கவினிய காந்தளங் ஸ்ரீலயினை
 யருமணி யவிருத்தி யரவுநீ ருணல்செத்துப்
 பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் கனைபெய
 லுருமுக்கண் னுறுதவி னுயர்கூர லொலியோடி
 நறுவிய நனஞ்சாரற் சிலம்பலிற் கதுமெனச்
 சிறுகுடி துயிலெழுஉஞ் சேணுயர் விறல்வெற்ப
 அ கால்பொர துடங்கல கறங்கிசை யருவிநின்
 மால்வரை மலிசனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
 புல்வாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
 பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை;
 கட புகர்முகக் களிற்றொடு புலிபொரு துழக்குநின்
 னகண்மலை யடுக்கத்த வமைபைய்க்கு மென்பதோ

(பிரதிபேதம்) * சூங்கை, இனிய திமை,† என வறவு கடாவினாள், ‡ வறவு.

உஎஉ கலித்தொகை சுரு.

கடையெனக் கலுமுனோய் கைம்மிக வென்றோழி
 தடையின திரண்டதோ டகைவாடச் சிதைத்ததை;
 கக சுடருற வுறநீண்ட சுரும்பியி ரடுக்கத்த
 விடர்வரை யெரிவேங்கை யினரேய்க்கு மென்பதோ
 யாமத்துந் துயிலல ளலமரு மென்றோழி
 காமரு நல்லெழில் கவின்வாடச் சிதைத்ததை;
 எனவாங்கு;

உக தன்றிமை பலகறிக் கழறவி னென்றோழி
 மறையிற்றான் மருவுற மணந்தகட் பருகலாற்
 ிறைபுரை துதலவர்ப் பேணிநம்

முறைவரைத் தனாவ ருவக்கு நாளே.

இது வரைவிடையாற்றத்தலைவிக்குத் தோழி தான் தலைவனை நெருங்கி வரைவுகடாவ, அதுகேட்ட தலைவன் வரைவுமுயற்சியான் வருதல் இடைபட்டதூஉந் தமர்வரைவேதிர்த்ததூஉய் கூறி அவனை ஆற்றுவந்தது.

இதன் பொருள்.

(சுரு) (க) விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறைக்
கடிசனைக் கவினிய (உ)காந்தளங் குலையினை

க. விடியலென்பது நான்வெயிற் காலையென்னும் பொருளில் வருகற்கு,
“விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை” என்பது மேற்கோள்-
தோல். அகந். கு. அ. நச. இ - வி. கு. ஈ.அரு.

உ. காந்தட் குலையும் அரவும் ஒத்திருத்தல்: (அ) “பாம்புபை யவிந்தது
போலக் கூம்பிக், கொண்டலிற் றெலெந்த வொன்செங் காந்தன்”
(ஆ) “காந்த, ணறுந்தா துதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி, பாம்புமிழ்
மணியிற் றேன்றும்” துறுந். கஅரு, உகக. (இ) “திருமணி யுமிழ்ந்த
நாகங் காந்தட், கொழுமடற் புதுப்பூ ஐதுந் தும்பி, நன்னிற மருளு
மருவிடர்” அகந். கக.அ: கஎ - கக. (ஈ) “அணர்த்தெழு பாம்பின்
றலைபோற் புணர்ச்சோடல், பூங்குலை யின்ற புறவு” காந். கக. (உ)
“பூங்கோடலோடி-புருமுற்ற, வைந்தலை நாகம்புரையும்” திணைமொலை.
க௦௭. (ஊ) “ஒங்க லிறவரைமேற் காந்தன் கடிசவினப், பாம்பென
வோடி புருமிடிப்பக் கண்டிரங்கும்” (எ) “கோடலங் கூர்முனை
கோளரா நோர்குத ” திணைமொழி. க.உக. (ஏ) “மலர்க்காந்தளங்

குறி பையரா விரியும்” (ஐ) “பைவாய் நாகங் கோடலீனும்” (ஐ)
“கோட லரவீனும்” (ஓ) “பையரவம் விரிகாந்தன்” தேவாரம்.

யருமணி யவிருத்தி(௧)யாவுந் ருணல்செத்துப்
 (௨)பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் (௩)கனைபெய
 லுருமுக்கண் ணுறுதலி னுயர்(௪)சூர லொலியோடி
 நறவிய (௫)நனஞ்சாரற் சிலம்பலிற் கதுமொனச்
 சிறுதுடி அயிலெழுஉஞ் சேயுயர் (௬)விறல்வெற்ப

(ஒள)“வானெயிற்றாவம்போல வான் தலை தோன் தவாரந்த, காளுடைக்
 கோட தம்மிற் தழீஇயின காத்த நமக, மீளல வாகி மன்ன விழைவன

வுணர்வு லீந்த, கோளர வென்னப் பின்னி யவற்றொடுங் குழைத்து
 சாய்ந்த” கம்ப. காரகாலப். உள. (ஃ) “முள்வானெயிற் தாவும்மென

முகிழ்விண்டன காந்தன்” பாக. ௧௦. வேங்குமூல். ௧௨. (அஅ) “அரா
 சிவந் தி வார்த்தெனக், களிதரு கோடல்பா சரும்பு கான்றவே”
 காஞ்சி. கழுவாய். ௧௪௬.

௧. உருமேறு காந்தனை அரவாகக் கருதலுண்டென்பது இந்நூற்பக்கம்
 உளஉ: ௧-ஆம் குறிப்பில் (ஊ) மேற்கோளால் அறியவாகும்; “செயலை,
 யோங்குசினத் தொடுத்த ஆசல் பாம்பென, முழுமுத றுமிய
 வருமெறிந் தன்றே” எனவும் (அகம். ௬௮: ௫ - ௭) வருதலால் இஃது
 அரவென்று கருதியதனை எறிபு மியல்பிற்றுப் போலும்.

௨. (அ)“காலொடு வந்த கமஞ்சுன் மாமழை, ... யிமயமுந் துளக்கும்
 பண்பினை”(குறுந். ௧௮௮) என்பதும்(ஆ)“காம்புடை வீடரசஞ் சிலம்பப்
 பாம்புடன், ரேங்குவரை மிளிர வாட்டி வீங்குசெலந், கடுங்குர
 வேறொடு கனைதுனி தலைஇப், பெயலானுதே வானம்” (இ) “ஈர்க்குர
 லுருமி னார்கலி நல்வேறு, பாம்புகவி னழிக்கு மோங்குவரைமொத்தி”
 (ஈ) “மாமழை ஓங்குவரை மிளிர வரட்டிப் பாம்பெறிபு”
 (நற். ௫௧: ௨ - ௫, ௧௧௪: ௧ - ௧௦, ௩௪௭: ௧-௩);(உ)“அஞ்சவரு மரபின்
 வெஞ்சினப் புயலே, நணங்குடை யரவி னருந்தலை துமிய, நின்றகாண்

பன்ன கீண்மலை மிளிரக், குன்றுது வெறிபு மாவம் போல” (ஊ)
 “கோடி, புருமெறி மலையி னிருநிலஞ் சேர” (புறம். உகக: க - ச
 ங். ௩௩ .. .;) (எ) “உருமெறிந் தெற்கும், பெருமலை துவெறிந் தற்றே”
 (கள. சு) என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. “சீனைபெயல்” ஐங். ௪௦௫; கலி. ௪௬: ௧௮, ௪௮: ௧௫, ௬௦: ௨௨, ௧௩௬: ௧௪;
 தீனைமொழி. ௨௮.

ச. “இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பர்” நாலடி. ௧௦௦.

ஞ. “நனஞ்சாரல்” கலி. ௪௪: ௧.

ட. இத்துறப்பக்கம் உசுஎ: ௬ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

35

உஎச

கவித்தொகை ௪௫.

எ-து: விடியற்காலத்து விரும்பிய (க) ஞாயிற்றைக் கெடுக்கும் மூங்கில்
 கெடுக்கின் அகன்ற(உ)மாணிக்கப்பாறையிடத்து மணத்தையுடைய (ங) சுனை
 யீடத்தே அழகுபெற்று வளர்ந்த காத்தளினது அழகிய குலையினைப் பெறுதற்
 கரிய(சு)மணி விளக்குகின்ற பொறியினைபுடைய(ரு)பாம்பு கீரை உண்டலாகக்
 கருதி, பெரிய மலைகளைக் கீழ்மேலாக்குமாறுபோலே இருக்கின்ற காற்றினை

க. (அ) ஞாயிற்றைக்கெடுக்கும் மாணிக்கமென்பதனோடு இருள்பருகுமணி
 யென்பதற்கு “உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவி வீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற்
 பதினாறு சதாங்கும சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம் இருளைக்கெடுக்கு
 மென இவ்வுரையாசிரியர் (கீவக. ௧௬௬) எழுதியிருக்கும் விளக்கமும்
 (ஆ) “ஐவனம் காவலர் பெய்தி நத்தி, ஞெளிதிகழ் திருந்து மணி
 களியிருனகற்றும், வன்புல நாடன்” (புறம். ௧௪௨: ௬ - ௮) என்பதும்
 ஒப்பிடற் பாலன.

உ. “மாணிக்கப்பாறை” கலி. ௪௪.

ங. “அரவுடன் றவைபோல விரிந்த குலை.....சுனைகழிந்து
 தங்குவன” பரி. ௨௦: ௧௧ - ௧௦௧.

ச. “நாகப்பாம்பின் தலையில் மணியுண்டென்பது (அ) “பாம்புமணி யுமிழ்” (ஆ) பாம்புமிழ் மணியீற் றேன்றும்” (இ) “பெருமலை வயின்வயின் விலங்கு மருமணி, யாவழங்கும்” (ஈ) “நாம நல்லரசுக் கதிர்பட வழிழ்த்த, மேய்மணி” (உ) “பாம்பின், திருமணி விளக்கில்” (ஊ) “அரவுமிழ் திருமணி” (எ) “மேய்மணி யிழந்த பாம்பின்” (ஏ) “அரவுமிழ் மணியில்” (ஐ) “எழ்மணியைக் கெழணிபுத்திக், கட்கேள்விக் கவை நாலி, னிறனுற்ற வராஅப்போலும்” (ஒ) “அருமணி யிழந்த நாகம் போன்றதும்” (ஔ) “நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று” (ஓ) “ஐப்பருகு மணியுமிழ்த்து பணநாக மிரைதேரும்” (ஔ) “மணியுமிழ்த்து மாமலைமேன் மேய்வனவு நாகம்” (அஅ) “இழந்தமணி புற்றாவெதிர்த்த தெனலானான்” (ஆஆ) “அரவின்வெஞ் சுடிகை கொண்ட வவிர்மணி” (இஇ) “அரவுமிழ்த்த செம் மணிக்கணம்” என்பவற்றாலும் இத்தாற் பக்கம் உஎஉ: உ-ஆங் குறிப்பில் (ஆ, இ) இப்பக்கம் ௫-ஆங் குறிப்பில் (இ, ஈ, எ) என்பவற்றின் மேற்கோள்களாலும் அறியலாகும்.

தி. உருமேறு பாம்பை எறியுமென்பது மாபு: (அ) “நாகத், தணங்குடை யருத்தலை புடலி வலனேர், பார்க்கலி நல்லேறு திரிதருங், கார்செய் மாலை வரூஉம் போழ்தே” (ஆ) “கேழ்கிள ருத்தி யரவுத்தலைப்பணிப்பப், படுமழை புருமி னூர்த்துரால்” (இ) “பெயன்கான் மயங்கிய பொழுது கழி பானாட், திருமணி யரவுத்தேர்ச் துழல, வருமுச்சிவந் தெறியு மோங்குவரை யாதே” நற். க.எ: அ-கக, கஉக: எ-அ, உருஇ: க - கக; (ஈ) “செவ்வரை மருங்கிற் பாம்புபட விடிக்குங், கடுவிறை புருமின் கழறுதூலனைஇத், காலொடு வந்த கமஞ்சுன் மாமழை” (உ) “பொறி

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உஎஇ

புடைத்தாகிய செறிந்த மழையில் உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த ஆழர்ந்த ஓசையாகிய ஓசை பார்த்த நறிய பூக்களைபுடைய சாரலிலே ஒலிக்கையினாலே விரையச் சிறுகுடியினுள்ளார் உறக்கமுண்ணும் மிக உயர்ந்த வெற்றியினை புடைய வெற்பனே; ஏறு.

மாணிக்கப்பாறை தலைவி உறைகின்ற மனையாகவும், சனையிடத்துக் காத்தன் சுற்றத்தார் பேண அழகுபெற்ற தலைவியாகவும், மணத்தைத்தரும் அக்காத்தன் பாம்புபோற் றேன்றியது மேல் இல்லறத்தைத் தருகின்ற கனவொழுக்கம் பிறர்க்குத்தீங்குபோற் றேன்றியதாகவும், உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த ஓசை குறவர் சாரவெல்லாஞ் சிலம்பியது அங்ஙனம் நீதாகக் கருதின அயலார்கூறறைக் கேட்டதாய் கழறியகூற்றுப் பார்த்ததாகவும், சிறகுடி துயிலெழுந்தது காவன் மிகுதியாற் தலைவியுந் தானுங் களவு இடையீடுபட்டு வருந்தித் துயிலின்றியிருந்த தன் மையாகவும் உள்ஞுறையுலமங்கொள்க. இது வினையுலமப்போலி.

வரி, வெஞ்சின வாவின் பைந்தலை துமிய, நரைபுரு முரறு மரையிரு ணடுநான்” (ஊ) “பாம்பின் பையுடை யிருந்தலை துமிக்கு மேற் றொடு” (எ) “கடிதிடி புருயிற் பாம்பு பையவிச், திடியொடு மயங்கி யினிதுவீழ்ந் தன்றே” துறந். கடுஅ, கக௦, உகஅ, ஈகக. (ஏ) “மழை தவமும் பெருங்குன்றத்துச், செயிருடைய வாவெறிந்து, கடுஞ்சினத்த மிடறபுக்கும், பெருஞ்சினப்புய லேற்றையை” பதீந். இக: உரு - அ. (ஐ) “உருமுச் சிவத் தெறிந்த வுரனழி பாம்பின்” (ஓ) “பாம்பின், பைபட விடிக்குங் கடுங்குர லேற்றொடு” அகம். கூஉ: கக, ஈஉக: க௦ - கக. (ஔ) “கடுவொடுங் கெயிற்ற வரவுத்தலை பனிப்ப, விடியென முழங்கும்”(ஐ) “நஞ்சுடை வாவெயிற் றைந்தலை சுமந்த, வேக வெந்திற னாகம் புக்கென, விசம்புதிப் பிறப்பத் திருகிப் பசுங் கொடிப், பெருமலை விடாகத் தருமெறிந் தாங்கு” (ஐ) “இளைய தரயி னுங் கிளையரா வெறியு, மருநரை புருயின்”(அஅ) “அாவெறி புருயின் முரசெழுந் தியம்ப”(ஆஆ) “அாவெறி புருயி னூறறுபு சிலைப்ப” புறம். கள: ஈஅ-க, ஈள: க-அ, இஅ: க-எ, கஉக: கக, ஈகக: ஈ-இ(இ) “விரிநிற நாகம் விடருளதேனு, முருயின் கடுஞ்சினஞ்சேண் ன் டாழுட்கும்” நாலடி. ககச. (ஈஈ) “எறோ, டருமணி நாக மனுநகச் செருமன்னர், சேனை போற் செல்லு மழை” காந். உ௦. (உஉ) “நிரைகதிர் நினெஃக நீட்டி வயவர், வரைபுரை யானைக்கை தூற - வரைமே, லுருமெறி பாம்பிற் புரளும்”(ஊஊ) “யானை புண்கூர்ந், துருமெறி பாம்பிற் புரளும்” கன. கக, ஈஅ. (எஎ) “அதிர்குர லேறோ டலைகடன் மாந்தி, முதிர்மணி நாக மனுநக முழங்கித், கதிர்மறை மாலை களைபெய ருழ” தீனை

மோழி. ௨௮. (ஏ) “இடிய றுண்ட நாகம் போலக், கொடியேர்
சாயற் கொழுங்கவின் வாட” பேருங். (௨) ௧௦: ௧௧௨ - ௩.

(யாதிபேதம்) ஈறிய

உள்கு

கலித்தொகை சந்.

அ. (௧)கால்பொர *துடங்கல கறங்கிசை யருவி(௨)நின்
மால்வரை மலிசனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
(௩)புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
(௪)பல்விதம் மலருண்(௫)கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை

எ - து: முயங்குதலமையாத கூட்டம்பெருமையால் வருந்தின என்
றோழியுடைய பல இத்தையுடைய மலர்போலும் உண்கண்கள் பசக்கும்படி
நீ கெடுத்தது காற்றடிக்கவுந் தன் பெருமையால் (௬) அசையாவாய் நின்று
ஒலிக்கின்ற சீசையினையுடைய அருவிக்கையுடைய நினதுபெருமையையுடைய
வரையில் நீர்நிறைந்த சீனையின் மலரையொக்குமென்னும் பொருமையோ?
†அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ - து.

கஉ புதர்முகக் (௭)காரிரொடு புலிபொரு துழைத்து(௮)நின்
னகண்(௯)மலை யடுக்கத்த வையேய்க்கு மென்பதோ

க. (அ)“கால்பொர... ..நீசிதைத்ததை” என்னும் பகுதியை, இதுபாடாண்
டினைப்பகுதிபாகியசட்டியொருவர்பெயாகொள்ளக்கூடியன்றோ
வென வினாவி, தலைவன் அன்பின்மை மெய்யாயின் அஃதாம்; இஃது
அவ்வாறின்றி வரைவுகடாதல் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது
கூறினமையின் ஒருதலையன்பாகாதென்று விளக்கினர், போகிரியர்;
(ஆ)நச்சினுர்க்கினியரும் இடையே தழுவினர்; நொல். செய். சூ. ௧௧௦.

௨. “கடற் குடவயின்... .. கண்போன் மலர்ந்த காமர் சனை
மலர்” ழுருது. எக - எடு.

௩. “புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்தினை.” கலி. ௧௪௨. க.

௪. “பல்வித முண்கண் பசத்தல்” ஐங். ௧௭௦.

௫. கண் பசத்தல் ஐங். ௨௧, ௩௪, ௩௬, ௩௭, ௪௫, ௧௧௧, ௨௪௨, ௨௬௪,
௪௭௭, ௫௦௦; கலி. ௭௭: ௧௨, ௮௨: ௨௦.

க. தோல். எச்சு. கு. சுஎ-இல் “சொல்வரைத் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்” என்பதன் விசேடவுரையில், “கால்பொர துடங்கலிற் கறங்கிசை யருவி யென்புழி, துடங்குதலையுடைய அருவியென நிற்குமாறு உணர்க. இவைபொல்வன துசை வேற்றுமையான் வேறுபடுவனவும் உணர்ந்துகொள்க” என இவருரையிற் காணப்படுவது இங்கே அறிதற்பாலது.

எ. மலையில் யானையும் புலியும் பொருமெனபதை கலி. சஅ: சு-எ - ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலும் உணர்க.

அ. (அ) “தோளும் திண்டேர்ச் செழியன் பொருப்பிற் கவாஅ, னல்லெழி னெடுவெய் புரையும், தொல்கலின் றொலீர்தன்” அகம் கந.எ: கஉ-சு. (ஆ) புண்ணிய நெடுவரை கழை” சிலப். ந: கஎ.

க. (அ) “பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக் கோடும்” சிலப். கக: கக-உ௦. (ஆ) “ஓங்குமலையடுக்கம் பாய்ந்து”

பிரதிபேதம்) * உடங்கலா, தடவகலிற்,† அதவன்றே யருளின்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உஎஎ

கடையெனக் ககலுமுநோய் கைர்மிக வென்றோழி

(க) தடையின திரண்டதோ டகைவாடச் சிதைத்ததை

எ - து: உயிர்போம் பருவமென்று கூ. தும்படியாகக் கலங்குதற்கு ஏது வாகிய காமகோயைக் கடக்கும்படியாக என் தோழியுடைய பெருத்தன

வாகிய திரண்டதோள்களை அழகுவாடும்படி நீ கெடுத்தது புகளையுடைத்தாகிய ருக்கத்தையுடைய களிற்றோடே புலி † பொருது துகைத்துத் திரியும் நின்

னுடைய அகன்ற மலையில் அடுக்கத்தனவாகிய மூங்கிலையொக்குமென்னும் பொருமையோ? அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ-உ.

கசு (உ)சுடருற வுறநீண்ட சுரும்பி ரடுக்கத்த
 விடர்வரை (ஹ)யெரிவேங்கை யினரேய்க்கு மென்பதோ
 (ஈ)யாமத்தார் †துயிலல ளலமரு மென்றோழி
 (ஔ)காமரு நல்லெழில் கவினவாடச் சிதைத்ததை

எ - து: கடியாமத்தார் துயில் கொள்ளாத விலளாய் மனத் தமொறும்
 என் தோழியுடைய விருப்பம் மருவிய நல்ல || எழுச்சியுரு வாடும்படியாக நீ
 கெடுத்தது ஞாயிற்றைத் தீண்டும்படியாக மிகநீண்ட சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற
 (சு)முழைஞ்சுகளையுடைய மலையினது பக்கம்மலையிடத்தனவாகிய எரிபோலும்
 வேங்கையினது பூங்கொத்தை யொக்குமென்றும் பொருமையோ? x அது
 வன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ-று.

க. (அ)“வீங்கிறைத் தடைஇய வமைமருள் பனைத்தோள்”பதிந். இச: ந.
 (ஆ)“தடைஇய மென்றோளாய்” கலி. கூஉ இ. (இ)“தடைஇய”அநம்.
 நடந: அ.

உ. “வெங்க திர்க்கட வுள்வியன் தோர்வரைத், தங்கு சந்தனக கோட்
 டிடைப் பட்டென” சீவக. ௧௧௦௭.

ஈ. இந்நூற்பக்கம் உசுஎ: ந - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. (அ) “யாமம் - இடையிரவு; நான். கு. ௧௨: (ஆ)“ஊர் தஞ்சியாமமும்”
 தறுந். நட. (இ)“யாம நகோட் டியில்கொண டொளித்த,காமநோயின்”
 (ஈ)“பலர்த்துயிற்றும் யாமநீதுஞ்சலைமன்” கலி. ௧௨௨: ௨௧-௨; ௧௪௬:
 நட-எ. (உ) “தீய வனமும் துயின்று திசைதுயின்று, பேயுந் துயின்ற
 தாற் பேர் யாம - நீயுமினிக், கணமேற் றுயில்கை கடன்” நன. கலி
 தொடர். ௧௪.

இ. (அ) “காமனும் விழையுங் காமர் காரிகைக், சலையுணா மகளிர்” (ஆ)
 “கண்டகண்ணோராக காமர்காரிகை,வண்ணரைம்பால் வாசவத்ததை”
 பெருங். (க) ௪௦: ௧௮௩ - ௪, ௨௩௪-௫.

ஈ. முழைஞ்சு - குகை.

(பிரதிபேதம்) * கலி, பொருதகத்த, † துயிலன், || எழிச்சி, x அன்றே.

*தாமரு, விகாரம்; மருவும், சுற்றுமிசை புகாரம் மெய்யொடுங் கெட்டு
மகரம் சந்தியாற் கெட்டது.

†எனவாங்கு

எ-து, என்று; எ-து. ஆங்கு, அகை.

உக (கி)தன்றீமை பலகூறிக் கழறளி னென்றோழி
மறையிற்றான் மருவுற மணந்தரட் பருகலாற்
பிறைபுரை துதலவர்ப் பேணிநம்
முறைவரைத் தனரவ ருவக்கு நாளே

எ-து: †தன் பொல்லாங்குகள் பலவற்றையுஞ் சொல்லி யான் (2) கழறு
கையினாலே அவர் என் கூற்றினை ||இஃதுண்மையென்று தெளிந்து கள
வொழுக்கத்திலே தாம் நம்மோடுமருவுதலுறுகையினாலே கூடினஉறவு பின்னர்
வரைவுமுயற்சியான் x (ந.)அருகுகையினாலே, பிறையொத்த துதலினை யுடை
யாய்! இக்களவொழுக்கத்தில் வேட்கைநீங்கி நாம்அவரைப் பேணிஅவரிடத்தே
தருகுதலைஅவர் விரும்பின நாளிலே நஞ்சற்றத்தாரும் அவர்க்கே கொடுப்பதாக
அறுதியிட்டோட்டார்; இதுகாண் நமக்குண்டாகிய நன்மை; =எ - று.

தன், தான், அவரென்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். - உறைதல்
உறையென விகாரமாயிற்று.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறத்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்**தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்
கடிச்சரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (க)

(சுக.) வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

மாஅ லஞ்சிறை மணிநிறத் தும்பி

வாயிழி கடரத்த வான்மருப் பொருத்தலோ

டாய்பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்

நி வேங்கையஞ் சிணையென விறற்புலி முற்றியும்

பூம்பொறி யானைப் புகர்முகங் குறுகியும்

க. "நகுதற் பொருட்டன்று நடடன் மிகுதிச் கண், மேற்சென் றிடித்தற்
பொருட்டு" குறன். எஅச.

உ. கழறகை - இடித்துச் சொல்லுகை.

உ. அருகுதை - அருமையாதல்.

(பிரதிபேதம்) * காமர், † எனவாங்கு, ஆங்ககை. ‡ என்று தன்பொல்லாங்கு, || இஃ
வுண்மை, x அருகையினாலே, = என ஆற்றுவீர்தான். + உறைதல் விகாரம்
** நாயினாகலும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி க0.

உ.எ.க

வலிமிசு வெகுளியான் வாளுற்ற மன்னரை
நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போன் மறிதரு
மயமிழி யருவிய வணிமலை நன்னாட;

க0 ஏறிரங் கிருளினிட யிரவினிற் பதம்பெறுஅன்
மாறினெ னெனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரனெச்சிப்
பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக;

கச அருஞ்செல லாரினிட யருவிவர் தளிபெறுஅன்
வருந்தினெ னெனப்பல வாய்விடேந் தானென்ப
நிலையுயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
பலகுழு மனத்தோடு பைதலேன் யானாக;

கஅ கனைபெய னடுநாள்பான் கண்மாறக் குறிபெறுஅன்
புனைபிழா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்
னளிநசை யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக;

எனவாங்கு;

உஉ கலந்தநோய் கைம்மிகக் கண்படா வென்வயிற்
புலந்தாயு நீயாயிற் பொய்யானே வெல்குவை
யிலங்குதா முருவியோ டணிகொண்ட நின்மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறு

மில்லக்கே ரொல்வளை யிவளுடை நோயே.

இஃது அல்லதுறிப்பட்டுத் தலைவன் மீள அதனை என்பிழையாகக் கருதுவனெனக் கவன்று ஆற்றலாகி, “தன்துறி தள்ளிய தேருளக் காலை, வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித், தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறிய”(க)தலைவியது நிலைமை தோழி தலைவந்தக்கூறி, இவ்விடைபிட்டு நீன் *தோழியினுயிற்றென † எனதுபிழைப்பாக்கி அவளை ஆற்றுவிப்பாய், நீ உரைத்ததேஉரையாம்அவட்கேன அவளதுஆற்றமைகூறி வரைவுகடாயது. இதன் பொருள்.

க. தோல். களவியல், கு. உ௦.
(பிரதிபேதம்) * தோழியின், † என்பிழைப்பாக அவளை.

உஅர

கலித்தொகை சூக.

வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய
(க)மாஅ லஞ்சிறை (உ)மணிநிறத் தூம்பி
வாயிழி கடாத்த வான்மருப் (ந)பொருத்தலோ
டாய்ச் பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்
நி (நி)வேங்கையஞ் சினையென விறற்புளி முற்றியும்

பூம்(க)பொறி யானைப் புதர்முகம் குறுகியும்
வலிமிகு வெருளியான் (எ)வாளுற்ற (அ)மன்னரை

க. (அ) “அகமுனர்ச் செவிகை வரினிடையனகெடும்” என்பதனுரையில் செவியெனச் சகரத்தை முற்கூறியதனால், ‘அஞ்சிறைத் தூம்பியென இப்பொருளில் வருதலுங் கொள்கவென்று அமைத்து அகஞ்சிறை யென்பதற்கு ஏனையவற்றின் சிறைபோலப் புறத்தின் கண்ணவன்றி

அகத்தின்கண்ணவாகிய சிறையென்று பொருளும் ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகையென்று இலக்கணமும் எழுதினர் விருத்தியுரைகாரர்; நன். மெய். சூ. ௧௬. (ஆ) “அஞ்சிறைத்தம்பி” குறுந். ௨. ஐங். ௨௦.

௨. (அ) “மணி நிறத்தம்பி” ஐங். ௨௧௫. (ஆ) இந்துர்பக்கம் ௨௧௦: ௩-ஆவ் குறிப்பு ஈண்டறிதற்பாலது.

௩. புலி யானையொடு பொருமென்பதை கலி. சஅ: ௬ - ஏ - ஆம் அடிக் குறிப்பாலுணர்க.

௪. (அ) பொறி - புள்ளி. (ஆ) புலிக்கு வரிகூறுதல் பெருவழக்காதல் பற்றி இவ்வாறு பொருள் கூறினர்போலும்; (இ) “புலிப்பொறிப் போர்வை”(சீவக. ௨௬௬)என்புறியும் இவர் இவ்வாறும் கூறியிருக்கிறார். (ஈ) மறங்கொள் வயப்புலி வர்பும் புள்ளியு மயங்கு வான்முறத்; துரிவை” சிலப். ௧௦: ௨௭ - ௩௦ என்பதனால் புலிக்கு வரியே அன்றிப் புள்ளியும் கூறுதல் மாபென்று தெரிகிறது. (உ) “பூம்பொறியுழுவை”(ஊ)“புலிப்பொறியன்ன” நற். ௨௦௪: ௧, ௩௬: ௨; (எ)“புலிப்பொறி வேங்கை” ஐங்குறு. ௩௬௬ (ஏ)“பொறிகிள ருழுவை” அகம். ௧௪௭: ௬. (ஐ) “பொறியெருத் தெறுழ்வலி. புலிமா னேற்றை” யா-வி சூ. ௧௬. மேற். (ஓ) “புள்ளிகொண்ட புலியரி”தே. (ஔ) “பொறிப்புலித்தோலும்” பெருங். (க) ௫௮: ௮௭. (ஐ) “பொறிப் புண்டரீகம் போலு மொருவனால்” (ஃ) “வெறிப்பொறிப் புலியின்” கம்ப. அங்கதன்னுது. ௩௬, விடைகொடுத்த. ௧௦.

௫. கலி. சஅ: ௧ - ௬-ஆம் அடிக் குறிப்புப்பார்க்க.

௬. (அ) “பல்பொறிச் சிறுகண் யானை” ஐங். ௩௫௫. (ஆ) “பொறிமுகத், கனிதூர்ந்து” யா - வி. சூ. ௮௫. மேற்கோள்.

௭. வான், கொலைத்தொழிலுமாம்.

௮. “பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி, நட்பாட மேற்றா தவர்” குறள். ௧௮௭.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௧௦.

௨:௮௧

நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போன் *மறிதரு
மயமிழி யருவிய (௧)வணிமலை நன்னாட

எ-து: தான் துக்கின்ற பூக தன்னோன்றித் தனித்து உறைய, தான் விரும்பிய பூவின்மேலே போன பெருமையினையும் அழகினைபுமுடைத்தாகிய நெகிழையும் நீலமணிபோலும் நிறத்தினைபுமுடைய தும்பி, (௨) வாயிடத்தே பெருகிவீழ்கின்ற மதந்தையும் வெள்ளியமருப்பினைபுமுடைய (௩) யானைத்தலைவனோடே அழகினைபுமுடைத்தாகிய வரியினைபுமுடைய புலி வந்து போர்செய்த காலத்தே, வேககையினது அழகையுடைய பூங்கொம்பென்று கருதி விறலைபுடைய புலியைச் சூழ்ந்தும் வேங்கைச்சினைபென்று பொலிவுபெற்ற புள்ளி கிளைபுடைய யானையினது புகரினைபுடைய முகத்தை அணுகியும், வலிமிருகின்ற கோபத்தாலே (௪) வாட் போரைச் செய்யத் தொடங்கின மன்னரை நட்பாக்கும் உபாயத்தை ஆராய்ந்து நட்பாக்குஞ்சுந்துசெய்வாரைப்போலப் பல காலந் திரியும், பன்னத்தே குதிக்கின்ற அருவிகளைபுமுடைய திரண்ட மலைகளைபுமுடைய ஈசன்ளுடனே; எ-து.

க. அணியென்பது திரனென்னும் பொருளில் “அணியணி யாகிய தாரார்” (பரி. சு: ௩௧) எனப் பெயர்ச்சொல்லாய் வருதலும் இங்கு அறிதற் பாலது.

உ. (அ) “வாய்ப்புகு கடாஅத்து.... .வயக்களிற் றெருத்தல்” (அகம். எஃ. ௩ - ௪.) (ஆ) “வாய்ப்புகு கடாஅத், தண்ணல் யானை (புறம். ௧௩: ௧௨ - ௩) (இ) “வாய்ப்புகு கடாஅத்த, வண்ணல் யானை” (தொல். கன. கு. ௧௧. ௩ச் மேற்கோள்;) (ஈ) நாகம், வாய்வழி கடாத்த தாகி” சீவக. எடு௩.

௩. ஒருத்தலென்பது யானைத்தலைவனென்னும் பொருளில் வருதலை, (அ) “இனம்பிரி யொருத்தல்” (மலைபடு. ௨௧௭;) (ஆ) “இனத்தலைத் தருஉ மெறுழ்கினர்முன்பின், வரியிஞ்ஞரக்கும் வாய்ப்புகு கடாஅத்துப், பொறிதுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றெருத்தல்” (அகம். எஃ. ௨ - ௪.) என்பவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும், தலைமைபுற்ற களிற்றை யானைத் தலைவனென்னும் வழக்கை (இ) இவ்வரைகளாலும் (ஈ) “அலகி வானைக ளனேகமு மவற்றெடுமிடைந்த, திலக வாணுதற் பிடிசுரும் குருளைபுஞ் செறிந்த, வுலவை நீள்வனத் தூதமே யொத்தவங் கிதத், தலைவ னேயொத்துப் பொலிந்தது சந்திர சயிலம்” (கம்ப. வரைக்காட்சி. எ.)

என்பதனாலும் அறிக. (உ) “யானையு ளரசன்” - ‘களிற்றரசன்’ (கீவக. ௨௪௩௬) (ஊ) “நாகாதிபன்” (வில்லி. அருச்சுனன் நீர்த்தயாத்திரை. ௧௦.) என வருதலும் காண்க.

௪. “இகன்மீக் கடவு மிருபெரு வேந்தர், வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல, விருபே ரச்சமோ டியானு மாற்றலேன்” குறிஞ்சி. ௨௪ - ௩. (பித்தபேதம்) * மறுத்தருபயமிழி. † என்ருடனே தம்பி வினைவர்.

36

௨௮௨ கவித்தொகை ௪௬.

மறித்தரும் பயமிழி என்றும் பாடம்.

தம்பி வினைவர்போல முற்றியுங் குறுகியும் *மறிதருமென்க. பூப்புலம்ப வேட்டம் போகியதும்பி தலைவி தனித்திருக்க” முன்வரைந்துகொண்ட மனைவி யிடத்தே வேட்கைசென்று போன தலைவனாகவும், அத்தும்பி வருத்தத்தை நிகழ்த்துவனவாய்த் தம்பிற் பகைத்த புலியையும் யானையையுந் தனக்குத் தேனைத் தரும் வேங்கைப்பூவாகக் கருதிச் சுழல்கின்றதன்மை †தம்மேல் அன் பின்றி இருக்கவும் தனக்கு இன்பமுனதாகக் கருதிப் பகற்குறியும் ‡ இரவுக் குறியும் பெறுதற்கு ||மறுகின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமன்கொள்க. இது வினையுமவம்போலி.

“பின்முறை=யாக்கிய” என்ற (க) குத்திரத்து, ‘தொன்முறை மனைவி’ என்றதனால், தொன்முறை மனைவி புண்மையும் உணர்க.

‘நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போல்’ என்ற வினையுமனம் உள்ளுறையு வமத்தைத்தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்துத் தானும் உள்ளுறை யுமவம்போற் றிணையுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது.

௧௦ (உ) ஏறிரங் கிருளிடை யிரவினிற் பதம்பெறுஅன்
மாறினெ னெனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
(ஈ) கூடுதல் வேட்கையார் x குறிபார்த்துக் (ச) குரனெச்சிப்
பா(ரு)டோர்க்குஞ்செவியோடு பைதலேன் யானாக

எ-து: யான் தன்னைக் கூடுதற்கணுளதாகிய வேட்கையினாலே யான் பகற்குறியைத் தள்ளின நிலைமையை என்பிழைப்பாக மனத்தான் நோக்கி

க. தோல். கற். கு. ௩௧.

உ. (அ) “ஏறிரங்.....யானாக” என்னும் பகுதி, வந்தவழி யென்றத லென்பதற்கும்,(தோல். கள. கு. ௨௦.இன;)(ஆ)இருவகைக்குறிப்பிழைப் பாகிய விடத்துத் தலைவிக்குரிய கிளவி நிகழ்ந்ததற்கும் (தோல். கள: கு. ௧௬. ௩௪.), (இ) “ஏறிரங்கிருளினிட” என்னும் பகுதி, இரங்குத லென்பது இசைப்பொருளில் வருதற்கும்(தோல். உரிச். சே. ௧௨; ௩௪ கு. ௧௦; தெய். கு. ௪௭; இ - வி. கு. ௨௮௬.)மேற்கோள்.

௩. தலைவி, தன் நானும் மடனும் நிலைய நிறத்தைக் குறிப்பா னன்றிக் கூற்றாலும் அறிவித்தற்கு, “கடதெல் வேட்கையாற் குறிபார்த்து..... ,யானாக” என்பது மேற்கோள்; தோல். கள. கு. ௧௬. ௩௪.

௪. குரல் - பூக்கொத்து; பெரும்பாண், ௧௧௨. குறுந். ௧௩௮. தார். ௩௬. சிலப். ௧௪. அள.

௫. ஓர்த்தல் - கருதுதல்; முருத. ௧௬; முல்லை. ௮௮. கேட்டனுமாம்; மலை. ௨௨; புறம். ௧௮; கள; ௧௮; ௧௨, ௨௮; ௧; பு. வெ. வெட்சி. தொரு. ௪.

(மீரதிமேதம்) * மனத்தருவியை, † தன்மேல், ‡ இவ்விதத்தையும் || மறகின்ற. = ஆகிய X குறிப்பார்த்து.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௧௦.

உ. அ. ௩௧.

இரவிற்குறித்தயற்றக்கோடற்கு யான் கொத்தினையுடைய(க)ரொச்சிப்பு விழு கின்ற ஓனைய அவன் குறியோவென்று கருதுஞ்செவியோடே வருத்தத்தை யுடையே லுக்காநிற்க, தான் உருமேறு இடிக்கின்ற இருளையுடைய கவி வாகிய இராப்பாழுதினது செவ்வியைப் பெருமையப் பதற்குறியையும் யான் மாறினென்கூறி இனி மனத்தே கொள்ளாநிற்கும்; எ - று.

மனத்தினையினையச செவிமேல் ஏற்றினார்; அதுகருவியாக உணர்தல் *நோக்கி.

௬. அருஞ்செல வாரிடை யருளிவர் தளிபெருஅன் வருந்தினெ னெனப்பல வாய்விடேந் தானென்ப நிலையார் (௨)கடவுட்குக் கடம்புண்டு தன்மாட்டுப் பலசுழு மனத்தோடு பைதலேன் யானாக

எ-து: யான் நிதிக்கின்ற நிலைமை உயர்த்தற்குக் காரணமான கடவுளுக்கு வரைவு முடிந்தாற்செய்யுங் கடன்களை மேற்கொண்டு தான் குறிபெறாமையிற் றன் மாட்டி நிகழும்வருத்தம் பலவற்றையுஞ் சூழும்மனத்தோடே வருத்தத்தை புடையேனாகாநிற்க, தான் அரிய செலவினையுடைய வழியிடத்தே நம்மை அருள் செய்து வந்து நம்முடைய அளியைப் பெறலாய்ப் பகற்குறியும் பெறாமல் வருந்தினனென இனிப் பலவார்த்தையுற கூறாநிற்கும்; எ - து.

நிலையுயர்தல், வரைந்துகொண்டாலுயர்தல்.

க. (அ) “கொன்னூர் துஞ்சினும் யாந்தஞ் சலமே, மயிலடி யிலைய மாக்குர னெசசி, யணிமிகு மென்கொம் பூழ்த்த, மணிமருள் பூவின் பாடுகனி கேட்டே” துறந். ௧௩௮. (ஆ) “வியலா ரெயிற்புற நொச்சியி னூழ்மலர் வீழ்தொ டெண்ணி, மயலூர் மனத்தொடு வைகின் யான் தஞ்சை வாணன் வெறபர், புயலூரிருட்கங்குல் வந்தவ மேநின்று போயினரென், நயலூர் நகைக்குமென் னேயென்ன பாவங்கொ லாக்கினவே” தஞ்சை. ௨௦௧. (இ) “நொச்சிப் புதுமலர் வீங்கிருள் வீழ்வன நோக்குதுமே” தணிகை. களவு. ௫௭௫. (ஈ) “நொச்சிப் பூவுதிர் நள்ளிரு ணநொள்” கல். ௨. (உ) “நொச்சிமென் போது வீழு மிருளின்” கூடம். இராமன்வனம். ௧௨.

உ. “சூன்றக் குறவன் காதன் மடமகன், மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு, மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தித், தேம்பலிச செய்த வீரநறுங் கையன்” (ஐங். ௨௫௬) என்பதும் இர்தாற்பக்கம் ௨௨௨. ௩ - ஆங் குறிப்பில் இதற்குப் பொருத்துவனவும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) 'நோக்கி என்பவன் மூன்றுதாழிசையிலும் வந்த இசைசிறையாய் நின்றன், அருஞ்செல்லாரிடம்.

உஅச்சு

தொகை சூத்.

௧௮ (க)களைபெய னடுநாளயான் (உ)கண்மாறக் குறிபெறாஅன் புணையிமா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
(h)*துளி(ஈ)நசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன் னளிர்நசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக

எ-து: மழை தன்னைப் புரக்க நச்சுதன்மேலுள்ள பூவடிகையினாலே
வானத்தைப்பாடும்வானம்பாடிபோல இருவகைக்குறியிலும் தான் அளிக்கின்ற
அளியை நச்சுதலாலே தன்மேல் நிறைவுற்ற அன்பினைபுடைபுடையனாகாநிற்க,
தான் நெருங்கின மழையைபுடைத்தாகிய பாதிநாளிலே யான் - இடமாதப்
பகற்குறியையும் பெருமையப் பூணப்பட்ட இழையினைபுடையாய்! என்னிடத்
துண்டாகிய பழியை நினக்குச் சொல்லாநிற்கும்; எ-று.

†தான் யான் ஆக அருளாக்குமென்பன (?) எதிர்காலத்து நிகழ்கின்ற
நிகழ்வு. என்பவென மூன்றுதாழியையிலும் வந்தன இசைநிறையாய் நின்றன.

க. “கனைபெயல்.....அன்பினேன் யானை” என்பது (அ) குறியினொப்புமை
மருடற்கும், (தொல்.கன.கு. உ. இன.) (ஆ) தலைவன், தலைவிசெய்குறியைப்
பிழைத்தலாற் புலத்தவழித் தோழிசொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி
சிறுபான்மை கூறுதலு முண்டென்பதற்கும் (தொல். கற். கு. கக.
நச்.) மேற்கோள். (இ) “கனைபெயல்” இத்தூற்பக்கம் உளந். ந - ஆம்
குறிப்புப் பார்க்க.

உ. கண்மாதல் - இடமாததல். குறுந். கஉடு. புறம். கசக: ச.

ந. (அ) “துளிகைசப் புள்ளினின் னளிகைசக் கிரங்கி” புறம். ககச: உடு.
(ஆ) “மேகப் புன்வயிற் பிறந்த புட்போ லொன்றலா துரைத்த தேற்
ரார்” - (இ) “வானம்பாடி மேகத்துப் பிறந்த துளியையே நச்சிப் பாடி
மாறுபோல அரசனுள்வயிற்பிறந்த அளியொன்ற மல்லாதனவற்றை
உரைத்தலறியாத தேவியர்” சீவக. உஅகந. (ஈ) “பாகையுந் தேனை
யும் போன்மொழியார்..... எழிலியை நோக்கி யிரங்குபுள்.....
.....போனின்ற வாதனியேயிந்தச்சோலையிலே” தந்தை. இஅ. என்
பவைகளும் (உ) “தற்பாடிய தளியுணவிற், புட்டேம்பப் புயன்மாறி,
வான் பொய்ப்பினும்” பட். ந - இ. என்பதும் (ஊ) “மலைபுறை
பகைத்து வாறுறைக்கணக்கும், புட்டுலஞ் சூழ்ந்த பொருப்பு” (எ)
“அளிகார்ப் பாடுங் குரனீர் வந்த, மலைப் புட்போல நிலைஞ்ர லணந்
தாய், குணவுளங் கருதி யொளியிசைபாட” கல். இந். கஃ ௧௦ - கக, கடு:
கக-கந். என்பவைகளும் கலி. கசக: இஉ-ந் ஆம் அடியின் குறிப்புக்
களுட் பொருத்துவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. நகைவேட்கை. முதுமொழிக். கக.

(பிரதிபேதம்) * தனிச்சைவி† நையார் வற்றி, தான் யானஞாக்கு மென்பன நிதழவு, என
யாக்கு எ - த. சூங்கை கலத்தோய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி க0.

உஅரு

எனவாங்கு

எ-து: என்று *இவன் கூறும்படியாக; எ - து.

உரு கலந்தநோய் கைம்மிகக் (3) கண்படா வென்வயிற்

(உ) புலந்தாயு நீயாயிற் பொய்யானே வெல்குவை

நீ. உருகுதா முருவியோ டணிகொண்ட நின் (நு) மலைச்

சிலம்புபோற் கூறுவ கூறு

மிலங்கே ரெல்வளை பிவளுடை நோயே

எ-து: † இவனைக் கலந்த நோய் † இவன் ஒழுக்கத்தை மிகுக்கையினாலே அது
கண்டு கண்டுயிலாத என்னிடத்தே நீ வெறுத்தாயடியாய்க் கூறுவகூறும்
எவ்வளையையுடைய இவளுடைய நோயை இவன் ஆற்றும்படியாக ஒரு பொய்
மொழி கூறியாயினும் வெல்வாய் நீ உரைத்ததே இவட்கு உரையாமென
ஆற்றுகைகூறி வரைவுகடையினுள்.

(ச) அருவியாலே அழுகுகொண்ட நின்மலையின் பக்கமலை கூறுவனவே
கூறுமாறுபோல நீ கூறுவனவற்றையே கூறும் இலங்குகின்ற அழகினை
புடைய எவ்வளையென்க. எல், ஒளி.

க. “காதலிமாட், னெள்ளையைப் பார்க்குக் துயிலில்லை” நான்மணி. க.

உ. “புலந்தாயும் வெல்குவை” என்பது களவில் தலைவிகுறிப்
பினால் தோழி கூறியதற்கு மேற்கோள். தோல். கற். கு. கக. நச.

ந. (அ) “குரல்கேட்ட கோழி குன்றதிரக் கூவ, மதகளி வாரண மாறுமா
றதிர்ப்ப, வெநிற்குதி ராகின் றதிர்ப்பு” (ஆ) “மணிமரு ணன்னீர்ச்சினை
மடமயி லகவக், குருகிலை புதிரக் குயிலினங் கூவப், பகர்குழல்
பாண்டி லியம்ப வகவுநர், நாநவில் பாடன் முழுவெநிர் தன்ன,
சிலம்பிற் சிலம்பினை யோவா தொன்னார்க், கடத்தட்டான் கேழிருவ
குன்று” பரி. அ: 1கக- உக; கடு: ௪0 - ௪டு. (இ) “அரையிலவகு

மேகலை யார்ப்பி னாய், வரையிலங்கு மேகலை மாறே நின்றார்க்கும்,
புரையிலங்கு ' பொற்சிலம்பு தான்சிலம்பும் போழ்தி, னிரை
யிலங்கு பொற்சிலம்பு நேரே சிலம்பும்" (ஈ) "கொங்குண் குழலார்
குழலேர் மணிமழலை, தங்கி னவைகொண்டு தானு மெதிர்மிழற்று,
மங்க ணவர்செய்வ செய்தசதி யாழின்றே, செங்க ணெடியான் கடி
காவிற் செய்துன்றே" துளா. சுயம். கூசு, கூள்.

ச. "மலையை அருவி அழகுறுத்துமென்பதை, "மணிவரை மருங்கி னருவி
போல, வணிவரம் பறுத்த" (கலி.கௌ: ௧௦-௧௧) என்னும் பகுதியாலும்
அதன் குறிப்பாறுமுணர்க.

(பிரதிபேதம்) ' அயன். † என்று இயன்கூறும்படியாக இயனை, † அவளொழுக்கத்தை
பிரதிபேதமே.

உ.அ.அ.

கலித்தொகை சாள்.

அல்லகுறிப்பட்டு மீண்டதனை என்பிழைப்பாகக் கருதும் அவனைனக்
கவன்று ஆற்றாளா மென்றதனாலும் "தன்குறி தன்ய...தழீஇத்
*,தேறினும்" என்னும் (க) குத்திரத்திற்குப் 'பகற்குறியென்றே' பொருளாத
லானும் இவ்வாறே பொருள்கூறவேண்டு மென்றுணர்க.

தாழிசைகளில் தோழி சொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி சிறுபாண்மை
தலை, "புலத்தலு மூடலுமாகிய வீடத்துஞ், சொலத்தகு கிளவி தோழிக்
குரிய" (உ) என்பதனாற் கொண்டவாறுணர்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறத்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
† ஐயடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௦)

(சௌ.) ஒன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்

புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்

வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ

னல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடைய

தி னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க

வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு முடைய
 னன்னு ஹெருவன்றன் னுண்டகை விட்டென்னைச்
 சொல்லுஞ்சொற் கேட்டி சுடரிழாய் பன்மாணும்;

கூ நின்னின்றி யமையலேன் யானென்னு மவனாயி
 னன்னுஞ்சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி
 னென்னுற்ற ிறர்க்குமாங் குளகொல்லோ நறுநுதால்;

கஉ அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்
 றமியரே' துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி
 னனியரோ வெம்போல வீங்கிவன் வலைப்பட்டார்;

கரு வாழலேன் யானென்னு நீரீப்பி னவனாயி
 னெழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயிற்

க. நோல். கள. கு. உஉ.

உ. நோல். கற். கு. கக. இச்சூத்திரவுரையில் (அ) “கலந்தனோய்.....
 நோயே” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி ‘இது களவு’ என்பர் இளம்
 பூரணர்; (ஆ) “கலந்தனோய்.....வெல்குவை” என்பதனைக் குறி
 யிழைத்துழிப் புலந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டுவர் கச்சினூர்க்கினியர்.
 (பிரதிபேதம்) * தேறியவென்னும், தேறதுமென்னும், † னந்தடி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

உ. அள

குழுங்குன்னினைப்பதொன் றறிகலேன் வருந்துவல்
 குழுங்கு னறுநுதா னம்முளே குழ்குவம்;

கக அவனை;

நாணுட்ப் பெயர்த்த னாமக்குமாங் கொல்லாது
 பேணினை ரெனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்

வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம் வாவெனக்
கூறுவென் போலக் காட்டி.
மற்றவன் மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே.

இது தலைமகந்தக் துறைநேர்ந்த தோழி அவன் றன்மையும் அவன்
தனக்குக் கூறுவனவும் அக்கூற்றுத் தன்னும் பொறுக்க வொண்ணாதவாறும்
அவன் கருத்தும் தலைவிக்குக் கூறி அவன் துறையப்பத் தன்னுள்ளே
சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

ஒன்று, இரப்பாரன்போ ஁லெனினவந்துஞ் சொல்லு (க)முடைய
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகைய முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தாரன்போ
னல்லார்கட் டோன்று (உ)மடக்கமு முடைய

டு (ங்)னில்லோர் புன்க னீகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் றவன்மையு முடைய
(ச)னன்னு னொருவன்றன் னுண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்ட சடரிழாய் பன்மாணும்

க. (அ) “வையம் புரங்கு முன்னத்தேன்” கலி. கசக: கஉ - ந. (ஆ)
“விசும்புதைவரு வளியும் போல வலியுந்
தெறலு மளியுமுடையோய்” புறம்: உ:ந - அ (இ) “வினை வலியுந் தன்
வலியு மாற்றான் வலியுந், துணைவலியுந் தூக்கிச்செயல்” துறன். சஎக.

உ. “இளையா னடக்க மடக்கல், கிளைபொரு ளில்லான் கொடையே
கொடைப்பய - னெல்லா, மொறுக்கு மதுகை புரனுடை யாளன்,
பொறுக்கும் பொறையே பொறை” நாலடி. சுரு. என் அடக்க முத
லியவை ஒருவாறு சேரக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ங. (அ) “வண்கையாற் கலிமாற்றி” சீவக. கருடி. (ஆ) “நந்தே கடந்தா
னிரப்போர் கடல்” கம்ப. அரபியல். டு.

ச. "சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில்செய்தலும் பெருமைப்பொருள்
 சிறுதொழில்செய்தலும் வியப்பாம் எனக்கொள்க" என்று கூறி "அன்னா
 (பிரதிபேதம்) * இனிவந்தம், † வன்மையும்.

உ-அ-அ

கவித்தொகை சள.

ஏ-து: விளங்குகின்ற இழையினை யுடையாய்! என்னிடத்து ஒருகாரி
 யத்தை (க) இரந்துநிற்பான்போலே தன்னைப்பிறரால் இகழப்பட்டு எளியராக்
 தன்மை *தோன்றியுஞ் சிலமொழி கூறும். அங்ஙனம் † குறையிட்டுத் துநிற்பினும்
 உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாப்பான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன்,
 மெய்ப்பொருள் கூறும் நூல்களைக் கூற வல்லவர்களை வழிபட்டு நின்று
 அப்பொருளை (உ) அறிந்தான்போலே நன்மக்களைக் கண்டாற்றேன்றும் மன
 அடக்கமுமுடையன், வறியோர் வறுமையைக் கொடையினாலே போக்க
 வல்லான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன், அத்தன்மையையுடையான்
 ஒரு தலைவன் தனக்குரிய ஆளுந் தகைமையைக் கைவிட்டு என்னோர்க்கிக்
 கூறும் (ங) பலகாரியங்களும் மாட்சிமைப்பெஞ் சொல்லைக் கேட்பாயாக; ஏ-று.

"மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு, நினைபுங்காலைப் புலவிபு ஞரிய"
 (ஈ) என்பதனான், நினைபுங்காலை † என்றதனாற் றேழியுயர்வுங் கிழவோன்
 பணிவும் || கொள்கவென்றலால், தோழி இங்ஙனம் கூறினாள். "உயர்மொழிக்
 கிளவிபு முரியவா லவட்கே" (ஐ) என்பதனாற் "உலகம், புரப்பான் போல்வதோர்
 மதுகையு முடையன்" என்றாள்.

ஹெருவன் கூடரிழாய்" என்பதை மேற்கோள்காட்டி,
 "இது பெரியோன் சிறு தொழில் கூறலின் வியப்பாயிற்று" என்பர்.
 பே; தோல். மெய்ப். கு. ஏ; இ-வி. நூலாகும் இதனையே பின்பற்றுவர்.
 கு - வி. கு. இள.

க. இத்தூத்பக்கம் கூட க - ஆம் குறிப்பிலுள்ள, இரப்பாரைப் பிற நிகழ்வா
 ரென்னும் பொருளையுடைய செய்துட்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. "கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்".

க. பன்மாவென்பது, பலகாலென்னும் பொருளில் பரி. உ: எக, அ: அகி, கக: கஉ; கலி. கட: இசு, கசச: உ, கசக: உச; அகம். சக: கூ, ககி: ச; புறம். கக: கஅ, ககக: கூ. இவற்றில் வந்துள்ளது. இவ்வுரைகாரரும் “மானும்” என்னும் இடைச்சொல், ‘படியும்’ என்னும் பொருட்டாய் நின்றற்கு “சுடரிழாய் பன்மானும்” என்பதை, தோல். எச்ச. கு. சுஎ - இவ் மேற்கோள்காட்டியிருக்கிறார். இதனைத் தாழிசையோடு சேர்த்தால் இப்பொருள் பொருந்தும். பதிற். அக: சு - இவ் பன்மாவென்பது இப்பொருளில் வந்துள்ளது.

ச. தோல். பொருளி. கு. கக. இதனுரையிலும், “ஒன்றிரப்பான்போல் பன்மா[னு]ம்” என்பதனை, கற்பினுள் புலவிக்காலத்துத் தலைவன் இரந்துரைக்கத் தலைவி அதனை யேற்றுக்கொண்டதற்கு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார் இவ்வுரையாசிரியர்.

இ. தோல். பொருளி. கு. சக. இதனுரையிலும், “உலகம்..... .. முடையன்” என்பது, தோழி தலைவினை உயர்த்திக் கூறியதற்கு இவ்வுரையாசிரியரால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * நோன்பும்கு குறைந்த நிற்றலும், * என்பதனால் || கொண்ப்பதனால்,

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக. உஅக

உம்மைகடெல்லாம் (க)ஐயவும்கை.

சொல்லு *மேன்றது (உ)பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தம்பற்றி இனிவரல் பிறந்தது; அவன் இவ்வாறு * ஒழுகல் நமக்கு இனிவரலெனக்குறிப்பார்த் கூறிக் குறை நயப்பித்தலின்.

சு(ந)ரிண்ணின்றி யமையலேன் யானென்னு மவனாயி

னன்னுன்சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி

னென்னுற்ற பிறர்க்குமாங் குளகொல்லோ நறுங்தால்

எ-து: நறிய நதலினை யுடையாய்! அவன் *ரிண்ணியின்றி யான் உயிர் *வாமேனென்று கூறுநிக்குமாயின், இவ்வனம் இறந்துபடுந் தன்மையை யுடையவன் கூற்றை நம்புதலைச் செய்தல் இவ்விடத்து யாவார்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், || இந்நிலைமைக்கண் என்னைச் சேர்த்தவருத்தங்கள் பிறர்க்கும் உளவோ? இல்லையன்றே! எ-று.

கஉ அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்
 மயியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி
 னளியரோ வெம்போல வீங்கிவன் வலைப்பட்டார்

எ - து: அவன் யான் வருந்துவல் நீ அதனை அறியாயோவென்று கூறி
 நிற்குமாயின், தமக்கு (ச) உயிர்போலசெறித்தோழியரோடு உசாவித் துணியாமற்
 மயியராயிருந்தே துணிகல் மகளிர்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்
 கண் - இவன் வலையிலே அகப்பட்டார் சிலர் எம்மைப்போல அளிக்கத்தக்காரா
 யிருப்பாரோ? வலியராயிருப்பான்றோ! எ - று.

க. “ஒன், நிரப்பான்போல் வண்மைபு முடையன்” என்புழி
 உம்மை இன்னுனென்று துணியாமைக்கண் வருதலின் ஐயவும்கை
 யென்பர், சேனாவரையரும்; நோல். இடை. சூ. எ. சே; ௪௪. இ - வி.
 தூலாரும் இவ்வாதே கூறுவர். இ - வி. சூ. ௨௫௪.

உ. “ஒன்றிரப்பான்போ வெளிவந்துஞ் சொல்லும்” என்பது, அவன் இவ்
 வானொழுதுதல் நமக்கு இனிவரவாமென்னுந் குறிப்பினுற் கூறிக்
 குறைபயப்பித்தமையின், பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தம்பற்றிவந்த
 இனிவரவாமென்பர், பேராசிரியரும்; நோல். மெய். சூ. ௬. இ - வி.
 தூலாரும் இதனையே பின்பற்றுவர். இ - வி. சூ. ௫௭௮.

ங. “இன்றி யமையெனென் நினைவுஞ்சொல்லுவாய்” கனி. ௧௧௦: உக.

ச. (அ) “கின்னாவி யன்னவன் முன்னாக வன்றி நிலையையே” (ஆ)
 “நொஞ்சே, யினியேதுசென்றெய்துமாதென்று கிரிந்திரங்கலென்னே,

(பிரதிபேதம்) * ஒழுங்காமக்கு, † கின்னையன்றி, ‡ யாழ்ப்பாணென்று, வாதலே னென்று, ||
 அக்நிலைமைக்கண் - அவன், உகையிலே,

கடு வாழலென் யானென்னு நீரீப்பி னவனாயி

* “னேழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயிற்”
சூழங்கா னினைப்பதொன் + நறிகிலேன் வருந்துவல்
சூழங்கா னறுதுதா னம்முளே சூழ்குவம்

எ - து: அவன் நீ அருளாதொழியின் யான் உயிர்வாழேனென்னுமாயின்,
சூழப்பிறந்தார்(க)பேதையராயிருப்பரென்று நன்மக்கள் அவரைச் சிறப்பித்துச்
சொல்லுஞ்சொல் நீ (2) முதுக்குறையை பூண்டிருத்தலின் தினக்குப் பழியா
யிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்குச் செய்யலாவதொரு காரியத்தை ஆராயுங்கால்
நினைப்பதொரு காரியத்தை அறியேனாய் வருந்தாநின்றேன்; இந்நிலைமை
ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால் நறிய துதலினை யுடையாய் ! நம்முள்ளே ஆராய்ந்து
பார்ப்பேம்;† எ - து.

கக, அவனை

(ந)நாண்டப் பெயர்த்த னமக்குமாங் கொல்லாது
(ச)பேணிந ரெனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்
வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம் வாவெனக்
|| கூறுவென் போலக் காட்டி
மற்றவன் +மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே

கனியே யிதழ்வஞ்சி கண்ணொன்ன வாருயிர் கண்டுவந்தே” (இ)
“கண்ணு குவைநின் கங்குயி ராவன் கனக்கு ழையே” அம்பிகா. எ0,
அக, ௧0௧; (ஈ) “இறகே யுயிரன்ன பாகுபு நீயுமெழுந்தருளே” திரு
வாருடிக். ௧௧. (உ) “பொருப், பிணையே யிணைக்கொகை யாயின்ன
நாயின்ப மெய்தலுயிர்த், துணையே துணைவா நீவரு வாயிந்தச்
சோலையிலே” மாறன்கோவை. எடு.

- க. (அ) “நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே” இறை. கு. உக. நன். பெயர். கு. அ. மயிலை. இ - வி. கு. ககௌ. மேற். (ஆ) “பெண்ணறி வென்பது பேதைமைத்தே” கீலப். உக: உச. (இ) “நுண்ணுணர் வுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே” நன். பெயர். கு. அ. வி. மேற். (ஈ) “நுண்ணறி வுடைய ராகி நூலொடு பழகி னாலும், பெண்ணறி வென்ப தெல்லாம் பேதைமைத் தாதல்” திருவிளை. பன்றிக்குட்டிக்கு. ஈச: உ. (உ) “பேதைமை யென்பது மாதர் கணிகலம்” (ஊ) “எண்ணற வோதி யெழுத்தறக் கற்கினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே”
- உ. முத்துக்குறைமை யென்பதற்கு, முதுமைக்கண் உறைகின்ற நிலைமை யென்றும் பேரறிவுடைமையென்றும் பொருள் கூறுவர்.
- உ. “நாண்டப் பெயர்த்தல்” கலி. சுரு: ஈஉ.
- ச. “பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்” கலி. ஈ௭ க.

(பிரதிபேதம்)* எழுவார், † அறிகலேன், அறிகலன், ‡ என்ருன். || கூறுவனபோல, + மேயழி மேயழி மேள நெஞ்சே, மேயாய் மேயாய் மேள நெஞ்சே.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கட.

உச்சக

எ - து: நம்மை நாண் வருத்துகையினாலே அவனைப் போக்குதல் மகத் தும் அவன் இறந்துபடுகின்ற நிலைமைக்கட் பொருந்தாது, அவன் இறந்து படுகின்றவனைப் பேணிஞ்ஞென்று நன்மக்கள் புகழ்ந்துகூறப்படுதல் நின் கருத் தாத் பெண்மையுமன்றாயிராநின்றது; இவ்வனமாகவும், அவன் நினை முயங்குமளவைத் தன் நெஞ்சாலே கைக்கொண்டுவிட்டான்; அதற்கு நீ*மேவு கின்றிலை, இதற்கு யான் இனிச் கூறுவதொன்றின்றெனத் தலைவிக்குக் கூறி, பின்னைத் தோழி தன்னெஞ்சோடு முன்னினைப் புறமொழியாகத் † கூறுவான் குறியிடத்தேவாவென்று ‡ கூறுவான்போலே அவனுக்கு ஒரு பெயர்க்குறியைக் காட்டி அவன் மேலின வழியிலே நெஞ்சே மேவுவாயாக என்ருள்; எ - று.

இதனால், தலைவிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

(க)இஃது ஒன்றெனச் சொற்சீரும் அவனையெனத் தனிச்சொல்லும்
|| பெற்று, தாழிசையுள்வனையுண்டடியாக ஒன்றுநான்கடியாய் வந்தமையிற்
கொச்சகக்கலியாயிற்று. (கக)

(சுஅ.) ஆமிழி யணிமலை யலர்வேங்கைத் தகைபோலத்
தேமுக நனைகவுட் டிசைகாவல் கொளற்கொத்த
வாயில்லா வலிமுன்பின் வண்டீது புகர்முகப்
படுமழை யடுக்கத்த மானிசம் போங்கிய
கடிமாத் துருத்திய கமழ்கடாந் திகழ்தரும்
பெருங்களிற் றினத்தொடு வீங்கெருத் தெறுழ்முன்பி
னிரும்புலி மயக்குற்ற விகன்மலை நன்னாட;
அ வீழ்பெயற் கங்குனின் வினியோர்த்த வொடுக்கத்தால்
வாழநாட் சிறந்தவள் வருந்துதோட் டவறுண்டோ
தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் றுய்முன்னர் நின்சார
ஊழுறு கோடல்போ லெல்வளை யுருபவால்;

க. வெண்கலியுறுப்பு நிலையொத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகத்துக்கு இச்
செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி, இது தாவும் கொச்சகமும் சுரிதகமும்
முறையானே வந்து ஆசிரியச சுரிதகத்தான் இற்றது என்று கூறி
இவற்றையும் எழுதுவர் பே, 'இது ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ்
சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்து இடைநிலைப்பாட்டினுள் ஒன்றே
தமிழிக்கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றுவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது
கொச்சகமாய்க் கலிவெண்பாட்டின் வேறுபிற்று' என்பர். கச்; தோல்.
செய். சூ. கடுகு.

(பிரதிபேதம்)* மேலுள்ளதை, † கூறுவானாய்க்குறியிடத் ‡ கூறுவன போலே, || பெற்று
ஒன்று மூன்றடியாக ஒன்று நான்கடியாய்.

கஉ இனையிரு னிதுவென வேங்கின் வரன்சைஇ
நினைதுய ருழப்பவன் பாடின்கட் பழியுண்டோ
வினையென் றெடுத்தாற்று மயன்முன்னர் நின்சனைக்
கண்பெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்;

கக பன்னுளும் படாடப் பசலியா லுணப்பட்டாள்
பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
வின்னுரைச் செதும்பாற்றுஞ் செவ்வியு ணின்சோலை
மின்னுரு தனிரன்ன மெலிவுவர் துரைப்பதால்;
எனவாங்கு;

உக பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோணட் பெனரீவிப்
பூங்கண் படுத்தலு மஞ்சவ ருங்கிய
வருந்துய ரவலந் தூக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே

இது வரையாது வந்து ஒழுதந் தலைவந்தந் தோழி தலைவியாற்றமை
யும் இவ்வொழுக்கம் புறத்தார் அறியப்படுகின்றமையும் கூறி வரைவு
கடையது.

இதன் பொருள்.

(க) ஆழிழி (உ)யணிமலை (ங)யலர்வேங்கைத் தகைபோலத
தேமுக நனைகவுட் டிசைகாவல் கொளற்கொத்த
வாய்நில்லா (ச)வலிமுன்பின் (ரு)வண்டுது புகர்முகப்
படுமழை யடுக்கத்த மானிசும் போங்கிய
கடி மாத் துருத்திய (க)கமழ்கடாந் திகழ்தரும்

க. ஆம் - நீர். ஐங்குறு. ௨௨௩.

உ. நீர்வீழ்ச்சி, மலைக்கு அழகுசெய்யு மென்பதனை, கலி. ௧௦௩: ௧௦-௧௧.
ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலும் உணர்க.

ங. (அ)“தும்பிவேங்கையஞ் சினையெனபூம்பொறியானைப்
புகர்முகம் குறுகியும்” கலி. ௪௧: ௨ - ௬. (ஆ) “போதி யென்றான்
பூத்த மரம்போற் புண்ணுற் பொலிகின்றான்” கம்ப. சம்பு. ௪௩.

ச. “வலிமுன்பின்” கலி. ௪. க.

கு. வண்டியானை மதத்தில் மொய்க்குமென்பது “வரிவண், டோய்குய ரொழியானைக் கணைகடாது கமழ்நாற்ற, மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலவ்கி” கலி. கக: ௨ - ௪ என்னும் பகுதியாலும் அதன் குறிப் பாலும் உணரலாகும்.

க. இத்தாற்பக்கம் ௧௧௧; ௩- ஆங்குறிப்புப் பார்க்க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கஉ.

௨௬௩

(க)பெருங்கனிற் றினத்தொடு வீக்கெருத் தெறுழ்முன்பு

(௨)னிரும்புலி மபக்குற்ற ளிகன்பலை நன்னாட

எ-து: எட்டுத்திசையுங் காத்தற்றொழிலை மேற்கோடற்குப் பொருத்தின லாய்ப் பகைத்தவை எதிர்நில்லாத மிக்கவலியினையும் விளக்கத்தைத் தரு கின்ற கமழ்கின்ற மதத்தான் நனைந்த கவுளினையும் நீர் வீழ்கின்ற அழகினை யுடைய மலையிடத்துத் தேனினம் மொய்க்கும் பூக்களையுடைய வேங்கையி னது அழகுபோல வண்டுகள் னதுகின்றபுகரினையுடைத்தாகிய முகத்தினையு முடைய சொரியும் மழையையுடைத்தாகிய (௩) பக்கமலையிடத்தனவும் பெருமையையுடைய விசம்பலேவளர்ந்த மிகுதியையுடைத்தாகிய மரகளை யுடைய ஆற்றிடைக்குறையிடத்தனவுமாகிய,பெரிய(௪)யானைத்திரள்களோடே வீங்கின கழுத்தினையும் மிக்க வலியினையுமுடைய பெரியபுலி மாறுபாட்டாலே போர்செய்தலுற்ற மலையினையுடைய கல்ல நாடனே; எ-று.

க. “வேழக் குறித்தே விதந்துகளி நென்றல், கேழற் கண்ணுங் கழுவரை யின்றே”(தேநல். ம.ப. கு. ௩௪) என்பதனாலும் “களிறுமேல் கொள்ள வும்” (புறம். ௪௧ ௧) என்பதனாலும் அதுனரையாலும், “கோட்டு மாளரவும்” (சீலப். கடு: ௧௮) என்பதனாலும் பாயில் மேற்கோளான இப் பகுதியில் களிறென்பது பன்றி மென்று தடைவிடைகளால் நிறுவப் பெற்றிருப்பதாலும் களிறென்பது பன்றியையு முணர்த்தும். அதனி னீக்குதற்கு யானையை, “பெருங்கனிற்” என்றுகூறினா.

உ. சிறுபுலி சிறுதையெண்ப்பதெலின் வேறகையை இரும்புலி யென்றார். இதுனை 'வேவகை யிரும்புலி போன்ற' கள்வாழ். ௧௬. என் பதனாலும் பெரும்புலி என்னும் வழக்காறு முணாக.

௩. கிரிசாரம், கதிசாரம் வனசாமென யானை மூவகைப்படுமென்பா. அது (அ) "முத்தித்தன வெண்ணலப்பிறப்பின மூரிவென களியானை", (ஆ) "மூவகை யானையர்" (வில்லி. குதுபோர். ௪௬, பதின்மூன்றாம். ௬) எனவருதலாலும் அறியப்படும். அவற்றுள் இவருக் கூறப்பெற்றன கிரிசாரமும் கதிசாரமுமாம்.

௪. யானையும் புலியும் ஒன்றோடொன்று பொரல் இயல்பு: (அ) "குருஉப் புலி பொருத புண்கூர் யானை" மலை. ௧௧௪. (ஆ) "பூம்பொறி யுழுவைப் பேழ்வா வேற்றை, தேங்கமழ் சிலம்பிற் களிற்றொடு பொரினே", (இ) "வயக்களிற்று பொருத வான்வாரி வேறகை" நற். ௧௦௪: ௧-௨; உடுகு: ௪. (ஈ) "புகர்முகக் களிற்றொடு புலிப்பொரு துழக்குநின், வகன்மலை" (உ) "வாயிழி கடாஅத்த வான்மருப் பொருத்தலோ, டாய்பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுநின்" கலி. ௪௧. ௧௨-௩. ௪௬. ௩-௪. (ஊ) "புலியொடு பொருது சினஞ்சிறந்து வலியோ, ரொலுக் களி ரொதுங்கிய மருங்கு"(எ) "குயவரி யிரும்போத்துப் பொருத புண்கூர்",

உகூசு கலித்தொகை ௪௮.

இசைகாவல்கொளற்கொத்த என்றதனால் உலகைத் தாங்குதற்கு உரிய வென்றும் வலிமுன்பின் என்றதனால் மிக்க வலியினைபுடையவென்றும் ஈனையுள் என்றதனால் செல்வச்செருக்குடையவென்றும் வண்ணோபுகர்முகம் என்றதனால் பலர்க்கும் பயன்படுகின்றவென்றும் இருவகைச் சுற்றத்திற்கும் ஏற்றாக இருவகைச்சுற்றமாவன: தலைவியுடைய தந்தைசுற்றமுந் தாய்சுற்றமு மாம். இருவகையவாகிய களிற்றோடே புலிமயக்குற்ற என்றதனால் இரு வகைச் சுற்றத்தாருடனே ஊரிலுள்ளா தலைவியை அலர்கூறிப் பகைக்கின்ற ரென உள்ளுறைபுலமங்கொள்க. இது வினையுலமப்போலி.

அ (க) வீழ்பெயற் றகங்குனின் விளி(உ)யோர்த்த வெரடுக்கத்தால் வாழநாட் சிறந்தவள் வருந்துதோட் டவறுண்டோ தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் றுய்முன்னா நின்சார லுமுறு (௩)கோடல்போ லெல்வளை யுருபவால்

எ-து: †தாழிட்டு அடைத்தாற் போலும் கடிய காவலையுடைய தாப் முன்னே நின்னுடைய மலைச்சாரலிலே முறைமையையும் கோடல் உருமாறு போலே ஒளியினையுடைய வளைகள் உருவனவாய் இராநின்றன; இவன மாதற்கு; இடைவிடாது வீழ்கின்ற மழையையுடைய இராக்காலத்து நின் னுடைய குரியால் அழைக்கின்ற அழைப்பினைச் (சு) செவிகருவியாக ஓர்த்ததன லுண்டான மனவொடுக்கத்தாலே உயிர்வாழ்கின்ற நாள் மிக்கவருடைய வருந்துகின்ற தோளிடத்து அவை நினக்குச்செய்த தப்பு உண்டோ? இல்லையே; || எ - று.

உருப, அகரவீற்றுப்பலவறிசொல்; படுத்தலோசையாற்பெயராய்நின்றது(?)

துயங்குபிடி தழீஇய மதனழி யானை” அகம். உகக: சு - எ, நகஅ உஉ-ந. (ஏ) “வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல, வின்னு மாறுது சின்னே” புறம்: க00:எ-அ.(ஐ) “புலிகலாங் கொள்யானைப் பூகருன்ற நாட” பழ. க00:எ. (ஒ) “புலியொடு பொருஉம் புக்முத லோதையும்” சீலப். உ0: உக. (ஓ) “கீடு பணைப்பகட் டிடனே, வல்லி யம்பொரு மாறென” வில்லி. பதினாறாம். நக.

க. தலைவன் தன்வரவு அறிவிக்குமகுறி மயங்குதலால், அல்லகுறிப்பிட்ட தோழி தலைவற்குப்பிற்றைஞான்று அதனைக்கூறியதற்கு “வீழ்பெயற் உருபவால்” என்பது மேற்கோள்; நொல். கள. கு. சஉ. நச.

உ. ஓர்த்தல் இத்தூற்பக்கம் உஅஉ: 0 - ஆக குறிப்புப்பார்க்க.

ந. வளையுதிர்ந்தற்குக் கோடற்பூ உதிர்ந்தல் உவமையாதலை, கலி. எ-ஆம் பாட்டின் க0 - க. அடிகளின் குறிப்பாலுணர்க.

ச. “நொச்சிப் பாடோர்க்குஞ் செவி” என்பதன் விசேடவுரையில் ‘நொச்சிப்பூ விழுகின்ற ஓசையை.....செுதுஞ்செவி’ என்று உரை

(பிரதிபேதம்) * கஞ்சின், †தாழிட்டு, முறைமையுற்ற, ||என்றன.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கஉ.

உக00

கஉ இனையிரு னிதுவென வேங்கிநின் வரனசைஇ
 நினைதுய ருழப்பவன் *பாடிஸ்கட் பழியுண்டோ
 †வினையனென் நெடுத்தாற்று மயன்முன்னர் (க)நின்கனைக்
 கனைபெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்

எ - து: இவ்வாதே ஒரு கனவொழுக்கமுண்டயனென்று உயர்த்துக் கூப்
 பிடுகின்ற அயலார்முன்னே நின்னுடைய சுனையிடத்துச் செறிந்த மழையை
 யேற்ற நீலம்போலே கண்கள் நீர் சொரிவனவாயிராநின்றன; இவ்வனமாதற்கு
 இது யாம் வருந்துதற்கு ஏதுவாகிய இருளென்றேங்கி நின் வருதற்றொழிலை
 ஈச்சி நினைத்தலாலுண்டான வருத்தத்திலே வருந்துகின்றவளுடைய துயிலில்
 வாத கணணிதத்து அவை நினக்குச்செய்த பழிகளுண்டோ? இல்லையே; †எ-று.

கக பன்னாறும் படாடப் (உ)பசலையா லுணப்பட்டாள்
 (ங)பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
 வீன்னுரைச் (ச)செதும்பாற்றுஞ் செவ்வியு ணின்சோலை
 மின்னுரு தளிரன்ன மெலிவுவர் துரைப்பதால்

எ-து: நுரைகளையுடைய இனிய சின்னீர் வந்து ஆரவாரிக்கும் இள
 வேனிற்காலத்தே நின்னுடைய(ரு)சோலையில்ஒளிகெட்டதளிரையொத்த நிறக்

கேடு வந்து பலர்க்கும் கூறுவதாயிராநின்றது; இவ்வனமாதற்குப் பலநாளும்
 நினைவு வருத்துகையினாலே பசலையாலே நுகரப்பட்டவளுடைய பொன்னை

யெழுதி, 'மனத்தின் வினையைச் செவிமேல் ஏற்றினார்; அது கருவி
 யாக உணர்தல்கோக்கி' என இலக்கணமும் இவ்வுரையாசிரியரே எழுதி
 யிருத்தல் ஈண்டறிதற்பாலது; கலி. சக. கஉ - ஈ.

க. (அ) "கூடற் குடாஅது, பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி புயரிய,
 வொடியா விழவி னெடியோன் குன்றத்து, வண்டிபட நீடிய குண்டு
 சுனை நீலத், தெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ, னரிமதர் மழைக்கண்"
 (அகம். கசக. சச-கக) என்பதும் (ஆ) இந்நூற்பக்கம் உளக: உ-ஆம்
 குறிப்பும் ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. பசலையா லுணப்பட்டல்: கலி. கரு: கங.

௩. (அ) “மணிமிடை பொன்னின் மாமை” நற். ௩௦௪: ௬. (ஆ) “தாசு நிழற் காட்டு மாசின் மாமை” பெருங். (ச) ௪௦: ௨௨௭.
 ௪. (அ) “புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட” நாலடி. ௧௨௮.
 (ஆ) “செதும்பற் றுமரைச் செவ்விதழ் போல” (இ) “செதும்புபாற் தெங்குஞ் சேற்றிழுக் குடைத்தாய்” (ஈ) “செருத்தற் றீம்பால் செதும்புபடப் பிலிற்றி” பெருங். (ச) ௪௦: ௩௨௩; ௪௧: ௨௮, ௧௧௨.
 இ. “கீணிழற் றளிர்போல நிறனுழ்த்தல்” கலி. ௨௦: ௧௭.
 (பிரதிபேதம்) * பாடிவள்கட், † விசையருளென், ‡ என்ருள்.

சீகக

கவித்தொகை சீகக.

புரைத்ததொரு மணியுண்டாயின் அதனையொத்த பச்சை பார்த்த * மாமைநிறத் தின்சின் அது செய்த பழிகளுண்டோ? இவ்வேயே; † எ-று.

எனவாங்கு, ‡ அசை.

௨௧ (க) பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோண்ட் பெனநீவிப்

பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ ருங்கிய

(௨) வருந்துய ரவலந் தூக்கின்

(௩) மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே.

எ-று: அவன் அங்நனமான இடத்து அவன் பூப்போலுந் கண் பாடின மையை நீலிப் படுதற்கும் யான் அஞ்சவேன்; அதற்குக் காரணமென் னெனில், அத்துயிலிடை||நினைத்து வருந்தத்தக்க கனவாற் பின்னர்த் தாங்கிய அரிய வருத்தத்தால் உற்ற கேட்டைத் தூக்கிப்பார்க்கில் அஃது எவ்வேயறிய வொண்ணாத மலையினும் பெரிதாயிராநின்றது; இனி இவ்வருத்தம் உருதபடி நீ வரையாமற் பிரியப்பட்டானோடு கொண்டஉறவு பின்னுதலை நீ கொடுத்தல் வேண்டும்; -எ-று.

“பின்னுதல் பின்னெனநின்றது. x பின்னியதொடர்[நிலை](நிலி)” (ச) என்றாற்பிறரும். துயில்கொள்ளாமையைத் = துடைத்து என்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது தரவும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி.

(௧௨)

(சக.) கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருததமொடு
நெடுவரை மருங்கிற் றுஞ்சும் பாணை
நனவிற்குண் செய்தது மனத்த தாகவிற்
கனவிற்கு கண்டு கதுமென வெரீஇப்

க. “பின்னீதல்பெரிதே” என்பது துஞ்சிச்சோர்த வென்னும்
மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; நோல். மெய்ப். கு. உரு. பே.

உ. “அருந்துய ரவல்மொடு” நோல். கன. கு. கக. நச். மேற். ‘எண்ணியது’

ங. (அ) “வரையளச்” தறியாப் பொன்படு நெடுக்கோட், டிமையம்” புறம்.
நக. கச - இ. (ஆ) “மலையே; அளக்க லாகாப் பெருமையு மருமையு,
மருங்ககல முடைமையு மேறத் கருமையும், பொருத்தக்கறுப” நோல்.
சிறப். நச். மேற். (இ) “அகலத் தெல்லையு மாழ்ச்சிய தந்தமு, முயர்பி
நோக்கமு முணர்த்தற் காகா, விஞ்சையம் பெருமலை” பெருங். (க) கக:
க - அ. (ஈ) “அளக்க லாகா வளவும் பொருளும் *
மலையகே” நன்.

ச. கலி. கஇ. கஅ.

(பிரதிபேதம்) * மைநிறத்தின்று என்னுள் † ஆங்கு அசை. || தயாகத்தனவாற் பின்னர்த்து
என்னுள் x பின்னிதொடரிலை = தடைத்த, இத்திறத்திற்கு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி கரு.

உகன்

இ புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை

யதுவென வுணர்ந்தத னணிநல முருக்கிப்

பேணு முன்பிற்றன் சினந்தணிந் தம்மாங்

காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது

நாணி யிறைஞ்சு நன்மலை கன்னாட;

க0 போதெழின் மலருண்க ணிவண்டாட்டு நீயின்ன

காதலை யென்பதோ வினிதுமற் றின்னாதே

மின்னோருங் கண்ணாக விடியென்னாய் பெயலென்ன

யின்னதோ ராரிடை யீங்குநீ வருவதை;

கச இன்புற வளிததனை யிவண்மாட்டு நீயின்ன
வன்பினை யென்பதோ வினிதுமற் தின்னாதே
மணங்கமழ் மார்பினை மஞ்சிவ ரிண்கம்போழ்ந்
தணங்குடை யாரிடை யீங்குநீ வருவதை;

கஅ இருளுற நிருங்குந்த விவண்மாட்டு நீயின்ன
வருளினை யென்பதோ வினிதுமற் தின்னாதே
யொளிறுவேல் வலனைந்தி யொருவன்யா நென்னாது
களிறியக் காரிடை யீங்குநீ வருவதை;

அதனால்;

உ௩ இரவின் வார லைய விரவுவி
பகலறை வரிக்குஞ் சாரந்
பகலும் பெறுவாரிவ டடமென் றோளே.

இது *நீர்வீவாறு வநகின்ற வரவு எமக்குத் துன்பத்திற்குக் காரண
மாகாதென்றதெனக் கூறி இரவுவருவானைத் தோழி பகல்வருகவேன்றது.
இதன்போதும்.

(க)கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கிற் றஞ்சும் (உ)யானை

க. யானை புலியைக்கொல்லுமென்பது இஃதுற்பக்கம், உடுக: க-ஆற
குறிப்பால் உணரலாகும்; கொன்று மலையிற் றயிலுமென்பதை, கலீ.
சஉ: க - ஈ-ஆம் அடிகளால் உணர்க. 'கொடுவரி, பண்புத்தொகைப்
புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆகுபெயருமாம்' புறம். கஉகூ.

உ. யானை வேகைகமாத்தைச் சினங்கொண்டு சிதைக்கு மென்பதனை,

(அ) "சதம்வாய் வேழ, யிருங்கேழ் வயப்புலி வெரீஇ யயலது, கருங்
(பிரதிபேதம்) * நீவிவாறு, † ஆயின்னதென, ‡ வாவென்றது.

(க)நனவிற்புன் செய்தது மனத்த தாகவிற
 கனவிற கண்டு கதுமென (உ)கவெரிஇப்
 (டு)புதுவ தாக (பு)மலர்ந்த வேங்கையை
 யதுவெனவுணர்ந்தத னணிநல முருக்கிப்

கால் வேங்கை பூதுபட மறலிப், பெருஞ்சினக் தணியுள் குன்ற காட”
 நற். ௨௧௭: ௨-௫. (ஆ) “மறப்புலிக் குழுஉக்குரல் செத்து வயக்களிறு,
 வரைசேர் பெழுந்த சுடர்வீ வேங்கைப், பூவுடைப் பெருஞ்சினை
 வாங்கிப் பிளந்துதன், மாயிருஞ் சென்னி யணிபெற மிலைச்சி” பதிற்.
 ௪௧: ௭ - ௧௦. (இ) “உறுபுலியுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக், கறுவு
 கொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை” கலி. ௩௮: ௬ - ௭.

(ஈ) “புலிக்சேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப, முதல்பாய்ந் திட்ட
 முழுவலி யொருத்தல்” அகம். ௨௨௭: ௮ - ௯. (உ) “உருமி னார்த்துடன்

மெதிரொறு முழுவையோ மும்பல், பொருத முற்றொழில் கனவலிற்
 பொருக்கென வெழுந்தங், கருகு நின்றவொன் வீயினர் வேங்கையை

யலைக்கு, மருவு வெஞ்சின மூண்டுழி வகுத்தறி யார்போல்” தணிகை.
 திருநாட்டு. ௪௨. என்பவையும் வலிபுறுத்தும்.

௪. “நனவினா னலம்ஜாட நலிந்த நடுங்குநர், கனவினா வழிவுற்றுக்

கங்குலு மாற்றாக்கால்” கலி. ௫௩: ௧௮ - ௨. என்பதும், “கவிர்தகை
சிலம்பிற் றஞ்சும் சுவரி, பார்திலம் கருவியொடு நார்தம் கனவு,
மாரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமையம்” (பதிற். ௧௧: ௨௧-௩) என்புழி
‘அருவியொடு நார்தகனவுமென்றது, அவ்வாரியரா யானேயிற
விலங்கானும் மக்களானும் வருத்தமின்றிப் பகற்காலத்துத் தான்
றுசார்த அருவியையும் நார்ததகையுமே கனவினுங் காணுமென்ற
வாறு’ என எழுதியிருக்குமுடையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. யானை, தன்னைத் தாக்கும் புலிக்கு வெருவுமென்பது “பரியது கூர்ங்
கோட்ட நாயினும் யானை, வெருடும் புலிதாக்குயின்” குறள். ௫௧௬.

௩. புதுமையென்னும்பண்படியாசப்பிறந்த புதிதென்னுஞ்சொல் வழக்கி
லுள்ளது. அஃதன்றியும் ‘புதுவது’ என்று வருதலை. மலை. ௨௮; கலி.
௨௨: ௪, ௨௪: ௪, ௬௧: ௧, ௧௨௮: ௭; அகம். ௨௫: ௫, ௨௨௧: ௫, ௩௫௨:
௧௬; புறம். ௪௨: ௬, ௭௪: ௨; சீலப். ௩௦: ௧௪௦; சீவக.
௧௩௪௩; பெருங். (௨) ௨: ௧௬௭, ௭: ௧௬௩, (௪) ௪: ௧௦௫; பாகவதம்.
(௧௦) அக்குரான். ௩௦. இவற்றில் வந்திருத்தலாலறிக. முதுமையென்
னுஞ் சொல்லடியாக முதுவது என்று ஒருசொல், அருகிவருகின்றது.

௪. மலர்ந்த வேங்கைமரம் புவி, போற்றோன்றுமென்பது இத்துற்பக்கம்
௨௦௬: ௨, (௫ - ௭) குறிப்பால் உணரலாகும்.

(பிரதிபேதம்) *வெநீஇ, † உணர்ததன்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கரு.

‘உ’கூக்

பேணு முன்பிற்றன் (௧) சினந்தணிந் தம்மரங்

காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது

(௨) நாணி யிறைஞ்ச நன்மலை நன்னாட

எ - து: வளைந்தவரியினைபுடைய புலி வந்து போர்செய்கையினாலே அதனை வென்ற வருத்தத்தோடே நெடிய மலையிடத்தே துயில்கொள்ளும் யானை மெய்யானகாலத்தே தான் பொருதுவென்றதுமனத்திடத்தேகிடக்கை யாலேஅதனைப் பொய்யான காலத்தே கண்டு கடுகவெருவி எழுந்திருந்து புதிதாக மலர்ந்துநின்ற வேங்கைமரத்தைப் புலியென்றுணர்ந்து அம்மரத்தி லுடைய அழகிய நலத்தைக் கெடுத்துத் தன் வலியினால் பேரூத சினம் மாறி அவ்வேங்கையைக் காணுங்காலத்தா அதனைப்பார்த்தலை செய்யாமல் நாணிக் கவிழ்த்துபோன நன்றாகிய மலைநாடனே ! எ - று.

புலியினைவென்று துயிலும் யானை அயலார்கூறிய அலரைச் சுற்றத் தார்க்குப் பொய்யெனத்தேற்றி மனைக்கட்டுயில்கின்றதலைவியாகவும், கனவிற்க ண்டி வெருவினதன்மை அத்தலைவி நனவில் தான் அங்ஙனஞ் செய்த தெல்லாம் தன்மனத்ததாகவின் அசெய்யலைக்கனவிலுங்கண்டு அவன்வெருவின

தன்மையாகவும், வேங்கையை நலங்கெடுத்தமை தோழி அவனது கனவொழுக் கத்திற்குடம்பட்டுக்கொடுமைசெய்து ஒருகுகின்றனென்று தலைவிதோழியை வருத்தியதாகவும், அது சினந்தணிந்ததன்மை தோழிகுத்தறியாமல் அவளைக் கொடுமைகூறினெமென்று தலைவி உட்கொண்டதன்மையாகவும், அஃது அதனைநோக்காதுஇறைஞ்சுகின்றதன்மை யாரும் இவள் வருந்த இவ்வளவு கூறினெமென்று எதிர்முகமாக மகிழ்ந்து நோக்காது தலைவி நாணி இறைஞ்சியிருக்கின்றதன்மையாகவும் உன்னுறையுமங்கொள்க. இது வினாபுலமப் போலி.

க0 போதெழின் மலருண்க ணிவண்மாட்டு நீயின்ன
காதலை யென்பதோ (நு)வினிதுமற் றின்னதே
மின்னொருங் கண்ணாக(சு)விடியென்னாய் பெயலென்ன
யின்னதோ ராரிடை யீங்குநீ வருவதை

க. “வரிவயம் பொருத வயக்களிது போல, வின்னு மாருது சினனே” (புறம். ௧00: எ - அ.) என்பதனால், சினந்தணிதல் அருமையென்று இங்ஙனவு கூறினார்.

உ. நாணி யிறைஞ்சதல் குறள். ௧0௧௨, ௧0௧௩. பரிமேலழக நுரை.

ங. “இனிதுமற் றின்னதே” கலி. ௮0: ௧0.

சு. (அ) "நினைத்தொறுங் கலுமுமா லிவனே கவருல் களிழும்,
வலியிற் றப்பும் வன்கண் வெஞ்சினத், தருமுஞ் சூரும்
குழுமலை விடாக முடையவா லெனவே" (தறிஞ்சி. உருக - உகக.)
(ஆ) "தலைமகன் இரவுக்குறி ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண், 'எம்பெரு
மான் வரும்வழி வொண்கோட்டி யானையும்... .. உருமும்.....
(பிரதிபேதம்)* இதனை, †தன்மதத்தாலெனச்செய்க.

நூ. 00

கவித்தொகை சர்க்க.

எ-து: (க)அறும் பருவத்தாய் அழகினைபுடைத்தாயிய மலாபோலும்
மைபுன்கண்ணினைபுடைய இவளிடத்து நீ இன்றியமையாதகாதலைபுடையை
யென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ இனிது; *இஃதொழிய வழியை ஆராய்ந்து
பார்க்கும் கண் மின்னாக இடியென்று கருதாயாய் மழையென்று கருதாயாய்
இப்பெற்றித்தானதோர் அரிய வழியிலே இவ்விடத் தேற நீ வருகின்றநிலைமை
எமக்கு இன்னாது; எ - று.

கசு இன்புற வளித்தனை பிவண் மாட்டு நீயின்ன
வன்பினை யென்பதோ வினிதுமற் றின்னாதே
மணங்கமழ் மார்பினை (உ)மஞ்சிவ ரடுக்கம்போழந்
(ஹ)தணங்குடை யாரிடை யீங்குநீ வருவதை

எ-து: இவன் இன்புறம்படி அளித்தாயாகையினாலே இவளிடத்து நீ
இன்றியமையாத அன்பினைபுடையயென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ
இனிது, அஃதொழிய மணம் கூறுகின்ற மார்பினைபுடையாய் மஞ்சு பரக்
கின்ற பக்கமலையை ஊடறுத்து, (சு)சூராமகளிரையுடைய அரிய வழியிலே
இவ்விடத்தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது; எ - று.

வரையாமகளிருமுடைத்து; மற்றும் தெய்வங்கள்வெனவும்வண்ணத்
தன்; ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ' எனவேறுபடும்" (இறை. சூ. உக.
உரை) என்பவை இத்தாழிசைகளுடன் ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.

- க. “காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலருமிந் தோய்”
தறள். கஉஉஎ. என்பதனால் போதென்பதன் பொருளைத் தெளிக.
- உ. இந்நூற்பக்கம் உசுதி: உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
- ங. (அ) “அணங்குடை நெடுவரை” அகம். உஉ: க. (ஆ) “அணங்குடை
நெடுங்கோடு” புறம். துஉ: க.
- ச. (அ) “சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிசு, சூர மகளி ராடுஞ்சோலை”
முருகு. ௪௦-௪௧. (ஆ) “அருவியான்ற பெருவரை மருங்கிற், சூர்ச்சனை
துழைஇ” (இ) “அணங்குடைச் சிலம்பிற், கவிரம் பேரிய வருகெழு
கவாஅ, னேர்மலர் நிறைசுனை புறையுஞ், சூர்மகன மாதோ வென்னு
மென்னெஞ்சே” (ஈ) “சூர்புக னனந்தலை, மாயிருங்கொல்லி” அகம்.
கக; ஈ - ௪, ககஅ: க௪-௭, ஈ௦௩: து - ௬. (உ) “வரையர மங்கையர்
வெளவுத லஞ்சதம் வாரலையோ” யா - வி. கு. எசு. ிமற்கோள்.
என்பவையும் (ஊ) “சூர மகளிரி னின்ற கீமற், நியாரா யோவெம்
மணங்கியோ யுண்கென” அகம். ஈஉ: எ-அ. என்பதும் அதன்குறிப்பில்,
‘சூராமகளிரைப்போல வென்றான் தன்னை வருத்துதலான்’ என்று
விளக்கியிருத்தலும் ஈண்டறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * இவையொழிய.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கந.

நடுக

கஅ (க) இருளற முருங்குந்த லிவண்மாட்டு நீயின்ன
வருளின்னெ யென்பதோ வினிதுமற் றின்னாதே
ஒன்றுவேல் வலனேந்தி யொருவன்யா னென்னாது
(உ) களிநியங் காரிடை ஈங்குநீ வருவதை

எ - து: இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய இவளிடத்தி
நீ இன்றியமையாத அருளினையுடையவென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ
இனிது, அஃதொழிய விளவருகின்ற (ங) வேலை வலக்கையிலே எடுத்து யான்
ஒருவனென்று கருதாதே யானை உலாவுகின்ற அரிய வழியிலே இவ்விடத்
தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது; எ - று.

ஒருவனென்றது இவ்வுலகத்துக்குத் தலைவனென்றது.

அதனால், அசை.

உரு (சு) இரவின் வார ஃலைய விரவுவி

பகலறை ஃவரிக்குஞ் சாரற்

(ஈ) பகலும் ஃபெறுவையிவ டடமென் றோனே

எ - து: அவ்வின்னாமையால் எமக்குத் துன்பம் வருதலின், ||ஐயனே ! இராக்காலத்து வாராதேகொள்; இவளுடைய பெருமையையுடைய மெல்லிய தோள்களை விரவிய பூக்கள் அகன்ற பாறையிலே கோலஞ்செய்யும் மலைச்சார லிடத்தே பகர்ச்சாலதும் டெறுவை; - எ - று.

இதனால், கலைவற்கு- X குழ்ச்சி பிறந்தது.

இது தரவிற் குறைந்த சரிதகம்பெற்ற ஒத்தாழ்ச்சைககலி.

(கரு)

க. (அ) “இருளுற ழிருககூர்கன் மகனிறோடு” (ஆ) “இருளுறழ் கூந்தலான்” கலி. கஉஉ: கஉ, கச௦ கரு.

உ. (அ) “வான்றோய் வெற்ப சான்றோ யல்பையென, காமன கனிவ தரயினும் யாமத், திரும்புவி தொலைத்த பெருகை யானே, வெஞ்சின வருமி னூரறு, மஞ்சவரு சிறநெறி வருகலானே” நற் கருக: எ-கக. (ஆ) “கடுககனிற் விட்டுழிச செல்லார்” சிறுபஞ்ச. அ௦.

க. “யானையோ துணைவே லஞ்சு” யா - வி. கு. எக. மேற.

ச. “இரவின் வார ஃலைய மென்றோனே” என்பது தோழி பகற் குறி நேர்வான்போல இரவுக்குறி விலக்கியதற்கும் (தொல் கன. கு. உரு. நச.) கிழவோன் தன்னை வாரலென்றதற்கும் (தொல். பொருளி. சூ. கசு. நச) மேற்கோள்.

இ. காலமென்னு முறுப்பிற்கு, ‘பகலும் பெறுவையிவ டடமென்றோனே’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி இஃதெதிர்க்காலமென்பா, பே; நச. இருவரும்; தொல். செய். கு. உ௦உ.

(பிரதிபேதம்) ‘ஐய, ஃ விரிகுதும், ஃ பெறுகுவை. || ஐயென இராக, ஐயஇனி இராக், + என்று இரவுபருவானே தோழி பகல் வாலென்றா. X குட்சி,

(௩௦) வாங்குகோ நெல்லொடு வாங்கி வருவைகள்

முங்கின் மிசைந்த முழந்தா ளிரும்பிடி

தூங்கிலை வாழை நளிபுக்கு ஞாங்கர்

வருடை மடமறி யூர்விடைத் துஞ்சு

மிருகேஞ் சோலை யிலங்குநீர் வெற்பு;

௬ அரவின் பொறியு மணங்கும் புணர்ந்த

வரவுவின் மேலசைத்த கையை பொராங்கு

நிரைவளை முன்கையென் றோழியை நோக்கிப்

படிகளி பாயும் பசங்குர லேனல்

௭௦ கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிநீ

நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டு மிவனே

பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்புறு தீங்கனி

யல்கறைக் கொண்டு னாமலைச் சிறுகுடி

நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;

௭௧ நீயே, வளியி னிகன்மிருந் தேருங் களிறுந்

தளியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க்

களியொடு கைதூ வலை;

அதனால்;

௭௨ கடுமா கடவுறாஉங் கோல்போ லெனைத்துங்

கொடுமைமயிலை யாவ தறிந்து மடுப்பல்

வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்

குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பரராட்டி

யுழையிற் றிரியிற் றிரியு

மிழையணி யல்குலென் றோழியது கவினே.

இது “புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்” (க)தொழுகூறியது. அது தொழியற்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின் முற்காலத்துப் பணிந்து பின்னின் றேனைத் தொழி தானே பணிந்தொழுகுதலாம்.

இதன் பொருள்.

வாங்குகோ னெல்லொடு வாங்கி வருவைகள்

(உ)மூங்கின் மிசைந்த(ஈ)முழந்தா ளிரும்பிடி.

க. தோல். கள். கு. உரு.

உ. மிசைதல் தின்றலென்னும் ஒருவினைப் பொருளில் வந்ததற்கு இவ்வடி மேற்கோள். தோல். கிளவி. கு சசு. நசு. பெரும்பா. உசுஉ.

ஈ. “முழந்தா ளிரும்பிடி” துறந். ஈசுசு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கசு.

ஈ.ஈ

(க)துங்கிலை வாழை *நளிபுக்கு ஞாங்கர்

(உ)வருடை மடமறித்யூர்விடைத் துஞ்சு

(ஈ)மிருடேங்கு சோலை யிலங்குநீர் வெற்பு

எ-து: தானே வளைகின்ற (சு)மூங்கிலின்கோலை நெல்லுடனே வளைத்துத் தின்னின்ற முழந்தாளையுடைய கரிய பிடி தூய்மலைக்கட செறிந்த இலையினையுடைய வாழைசெறிந்த இடத்தே||புருந்து, ஆங்கண் வருடைமானினது மடப் பத்தையுடைய மறிபாந்துகிரிகின்ற இடத்தே, ஞாயிறுதோன்றுகின்ற விடியற்காலத்தே, துயில்கொள்ளும் இருள்செறியுஞ் சோலையினையும் விளங்குகின்ற நீரினையுமுடைய வெற்பனே; எ - று.

க. (அ) “ததையிலை வாழை” ஐங். சசு. (ஆ) “அள்ளிலை வாழை” பெருங். (க) சசு: கஉ.

- உ. வருடை, மலையில்வாழும் விலங்கு; இது: (அ) “மழையாடி சிமய மால்வரைக் கவாஅன், வரையாடி வருடை” பட்டினப். கநஅ - கூ. (ஆ) “கருங்கலை, கடும்பாட்டி வருடையோடி தாவன வுகளும், பெரு வரை” (இ) “அவன்மலைப், போருடை வருடையும் பாயாச, குருடையிக்கத்த” நந். ககக: சு - அ, நநக: எ - கூ. (ஈ) “நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை” ஐங்குறு. உஅஎ. (உ) “வரைவாழ் வருடைக், கோடுமுற் றிளந்தகர்” அகம். நஎஅ: சு - எ. (ஊ) “வரைபாய்வருடை”

என்பவற்றிலும் அறியலாகும். இது முதுகிடத்தே காலையுடையதென ஈசசிஞாக்கினியர் கூறியுள்ளார். கலையடியை யுடையதென்பர் கூர்ம் புராணமுடையார். இதன் குழவி மறியென்றும் கூறப்படுதல் “செவ்வரைச சேக்கை வருடை மான்மறி” துறுந். கஅஎ. என்பதனாலு முணரலாகும். என்கால் வருடையென்பதும் இதுவேபோலும்.

- க. “வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்கா” (கலி. நஉ: எ) என்பதும் அதனடிக்குறிப்புக்களும் இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

- ச. யானை மூங்கின் மிசைதல்: (அ) “நெற்கொ ணெடுவெதிர்த் கணந்த யானை” தறிஞ்சி. நகி. (ஆ) “இருவெதி ரீன்ற வேற்றலைக் கொழு முளை, குன்முதிர் மடப்பிடி நான்மேய லாரு, மலை” நந். ககக: ச-சு. (இ) “பசுவகழை தின்ற கயவாய்ப், பேதை யானைசுவைத்த, கூழை மூங்கில்” துறுந். கஎக. (ஈ) “மழகளிறு மிகிஇத்தன், கான்முளை மூங்கிற் கவர்கிளை” பதிந். அச: கக - உ. (உ) “பைவகண யானை, முற்ற மூங்கின் முளைதரு பூட்டிம்” (ஊ) “முளைமேய பெருங்களிற்” (எ) “முளைவளர் முதல மூங்கின் முருக்கிக், கிளையோடி மேய்ந்த கேழ்கினர் யானை” அகம். அகி: எ-அ, கசஅ: கந, நகஉ: க-உ; (ஏ) “கழைதின் யானை” (ஐ) “பசித்துப்பணையலும் யானைபோல” புறம்: எக: கூ. அ: எ. என்பவற்றால் அறியலாகும். இதனெல், தோரையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * கணிபுக்கு, † ஊரிடை, ‡ அம்மலைக்குச், || புருங்கருடை,

மூங்கில் மிசைந்தபிடி தம்மிடத்துத்தாழ்ந்த அரியதலைவனை அன்புடனே பெற்றுநுகர்ந்த தலைவியாகவும், பின்னர் அது வாவழ்ச்செறிவிலே புருத்து அப்பழத்தை நுகர்ந்ததன்மை அவன் வரைந்து கொண்டேறி அவன் மனைக்கண் கவிவற இருந்து அவனை நுகர்ந்ததாகவும், புலிமுதலியனவின் நிமிறியூரிடத்துத் துயிலுதல் அலர்சுறுவாரின்றி அவன் சுற்றத்திடை இல்லறம் நிகழ்த்தித் தவ ழுந் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமாம் கொள்க. இது கவினையுமப்போலி.

சு (க) அரவின் பொறியு (உ) மணங்கும் புணர்ந்த
வரவுவின் + மேலசைதத கையை யொராங்கு
நிரைவனை முன்கையென் + நோழியை நோக்கிப்
(ஈ) படிசளி பாயும் (சு) பசுங்குர லேனல்

க. (அ) “புணர்ந்தபி னவன்வயின் வணங்கற் கண்ணும்” என்பதற்கு, ‘மேற்சொல்லப்பட்ட மூவகையானும் புணர்ச்சியுண்மை பொருந்திய பின் தலைவன்கட் டாழ்நிற்கற் கண்ணும்’ என்று பொருளுக்கறி “அது நீ கருதியதுமுடிக்கற்பாலை யெனவும் நீ இவனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமெனவும் இவ்வகை கூறுதல்” என்று விளக்கி, “அரவின் பொறியும் ழும்புதல் வேண்டுமெனவும், சுமோ கடவுறுடன கவினே யெனவும் வரும்” என்பர் இளம். (ஆ) நச்சினர்க்கினிய ரும். இதனையே தழுவுவர். தோல். கள. சூ. உஉ.

(இ) “அரவுறு ழஞ்சிவை” தறிஞ்சி. கருடி. (ஈ) “யாவின்னோற்றமே போலும் சிலைகளும்” சீவக. உகருடி. என வில்லுக்கு அரவு உவமமாய் வருதலும் காண்க.

உ. (அ) “அழற்கழந் திமைக்கு மஞ்சவரு றெடுவேல்” (ஆ) “உரவுச்சினக் கனறு மொளிகிழ் றெடுவேல்” சீறுபாண். கசு, கருடி; என்பவற்றி னுரையாலும், (இ) “வென்றிமங்கை வேடர்வில்லின் மீதுமேவு பாதம்” பெரிய. கண்ணப்ப. கக என்பதனாலும், படைக்கலங்களில்

கொற்றவை யுறைவதாகக் கூறுதல் மரபென்று அறியப்படுதலின் இஃதும் 'அணங்கு' என்பதற்குக் கொற்றவை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

க. "பழிகளிவேண்டும்" என்பது குற்றியலுகரம் ஒற்றொடுவாறு கோசையானதற்கு மேற். நோல். செய். கு. க. 'குற்றியல்' இளம்.

ச. எனல் பசுந்திணையாதலின்: "பசுங்குரவேனல்" என்றார். இதனை (அ) "அமைந்த, திவட்காயிற் செந்திணைகா ரேனல்" (திணைமாலு. அ) என்பதும் (ஆ) எனவென்பதற்குப் பசுந்திணையென்று (ஐந் - ஐம். கட.) உரையெழுதப்பெற்றிருப்பதும் வலியுறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்) * உயம்ப்போலி அரவின்.† மேலணைஇய, † தோழி செறிவேக்கி, || பழிகளி, + ஸபக்குல்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கசு.

௩௦௫

*கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிநீ

நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டு மிவனே

(௩)பல்கோட் பலவின் †பயிர்ப்புற(௨)நீக்கனி

யல்கறைக் †கொண்டி ணமலைச் (௩)சிறுகுடி

(௪)நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்

எ-து:(௫)பாம்பின்பொறிபோலும் பொறிகளும் பகைவரை வருத்துதலுள் கூடினவலியினைபுடைய வில்லின்மேலேவைத்த கையினைபுடையயாய்சின் றிரைத்த வளையணிந்த முன்கையையுடைய என் றோழியைக் காமஞ்ஞரிப்பு அவட்கு நிகழும்படி நோக்கி, பழிகின்ற(௬)கிளிகள் பரக்கும் பசிய கதிரை

க. (அ) "முழுவொ டாகுளிபதலையும் பிறவும், கார்கோட் பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப, நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்" (ஆ) "சேழு மேலுறு கார்வாய்த் தெதிரிச், சுரஞ்செல் கோடியர் முழுவிற் தூங்கி, முரஞ்சுகொண் டிறைஞ்சின வவங்குசினைப் பலவே" மலை. ௩-௩௩, ௧௪௨ - ௪. (இ) "செவ்வேர், சினைதொறுக் தூங்கும் பயவகெழு பலவின்" நற். எள். ௪ - ௫. (ஈ) "வேரு முதலுங் கோடு மோராங்குத், தொடுத்த போலத் தூங்குபு தொடரிக், கீழ்தாழ் வன்ன வீழ்கோட் பலவின்" துறந். ௨௫௭.

உ. (அ) “பழமிக் கூறும் பலாஅப் போல” பெரும்பாண். ச௦அ. என்பத னுரையில் ‘பழகதின் இனிமையால் மேலாகச்சொல்லும் பலாமாததை யொக்க’ என்று இவரொழுதியிருத்தலும் (ஆ) “செங்காற் பலவின்நீம் பழம்” நற். உரு. ௫. (இ) “தீம்பழப் பலவின்சுளை” அகம். ௧௮௨: ௩. (ஈ) “தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்” புறம். ௧௦௧: ௫. எனவருதலும் காண்க.

௩. “சிறுகுடியீரே” கலி. ௩௬: ௧௧.

ச. (அ) “கல்கூர்ந்தார் செல்வமகன்” கலி. ௫௬. ௧௨. (ஆ) “தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள்” குறள். ௬௩. (இ) “பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும், நென்னுடைய ரேனு முடையரோ - வின் னடிசில், புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூராறுஞ்செய்வவாய், மக்களையி னில்லா தவா” நவ. கலிதொடர். ௬௬. (ஈ) “மக்களைப் பெறுத லில்லா வறுமையொன் றற்றான் மன்னன்” விநாயக. பித்தியமயூரேசர். ௩.

௫. “பைத்தபாம்பின் றுத்தியேயப்ப்ப், கைக்கசடிருந்த தடாரி” பொருந. ௬௬-௭௦. எனஅரவிற்பொறி தடாரிக்குக் கூறுதலுங் காண்க.

சு. திணைகவரக் கிளிவந்துவீழ்தலும் அவற்றைக் கொடிச்சியர்க்குதலும்: (அ) “கற்கோட் சிறுதினைப் படுபு னோப்பி, யெற்பட வருதிய ரெனநீ விடுத்தலிற் தழுவத் தட்டையுந் குனிதும் பிறவுந், கிளிகடி மரபின ஆழமுந் வாங்கி கிள்ளை யோப்பியும்” தறிஞ்சி.

(பிரதிபேதம்) * கடிசின், † பயிற்புறு, ‡ கொண்ணெயை.

30

கூடக

கலித்தொகை ௫௦.

புடைய புனத்திற் கினியைக் கடிதலை ஒருபடிப்பட மறப்பித்து, நின்வயத்தா ளாக்கியே விட்டாயாயின், இனி நீ*இடையிடாது தினைத்தலைப் பாதுகாத்தலை இவன் விரும்பும்; இவன் பல குலைகளையுடைய †பலாவினது பிசினையுடைத் தாகிய இடத்தைபுடைய இனிய பழம் வீழ்த்துகிடந்த பாறையிடத்தே எடுத்துக்கொண்டு உண்ணும் ஊண்ணையும் பெருஞ்சோற்றுத் திரிபுமுடைய சிறிய குடிவிலிருக்கும் பிள்ளையான் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தைபுடைய மகன்; ஆதலான் நின்னைப் பிரிந்து வருத்துதலாற்றான்; எ-று.

௩௮ - ௧௦௧, (௮) “தேம்படு சாரற் சிறுதினைப் பெருங்குரல், செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவர கீமற், நெவ்வாய்ச் சென்றினையவண்ணைக் கூறி, யன்னை யானான் கழற”, (இ) “துய்த்தலைப் புனிற்றுக்குரல் பால்வார் பிறைஞ்சித், தோடலைக் கொண்டன வேன லென்று, துறுகன் மீயிசைக் குறவன குழீஇசு, செவ்வாய்ப் பாசினம் கவருயின் நவ்வாய்த், தட்டையும் புடைத்தனை கவணையுந் தொடுக்கென, வெந்தைவத் துரைத்தன னாக”, (ஈ) “வாரன் மென்றினைப் புலவுக்குரன் மாந்திசு, சாரல் வரைய கிளைபுடன் குழீஇ, வளியெறி வயிற் கிளி விளி பயிற்று, களியிருஞ் சிலம்பி னன்மலை நாடன்”, (உ) “தந்தை வித்திய மென்றினை பைபயசு, சிறுகிளி கடிதல் பிறக்கியா வணதோ, குளிர்படு கையன் கொடிச்சி ரெல்கென”, (ஊ) “பைத்தினை, பவளசு செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவரும்”, (எ) “பைத்தாட் செத்தினை, வரை

யோன் வண்மை போலப் பலவுடன், கிளையோ டெண்ணும் வளைவாய்ப் பாசினம்”, ந.ந. ௧௪௭: ௨ - ௫, ௨௦௧: ௧ - ௬, ௩௦௪: ௧ - ௪, ௩௦௬: ௧ - ௩, ௩௦௭: ௩ - ௪, ௩௦௮: ௨ - ௪. (ஏ) “பொன்போற் சிறுதினைக், கிளிகுறைத் துண்ட கூழை யிருவி”, (ஐ) “செத்தினை... ..பைங்குரற், படுகிளி கடிக்குச் சேறும்”, (ஐ) “வனற், படுகிளி கடியுந் கொடிச்சி” (ஐ) “பெருங்குர லேன, லுண்கிளி கடியுந் கொடிச்சிகைக் குளிரே” குறுந். ௧௩௩, ௧௩௮, ௨௧௧, ௩௬௦. (ஓ) “சாரற் புறத்த பெருகுரற் சிறுதினைப், போமர் மழைக்கட் கொடிச்சி கடியவுஞ், சோலைச் சிறுகிளி யுண்ணுநாட்” (ஓ) “வன்கட் கானவன் மென் சொன் மடமகன், புனபுல முயக்கத் துழுத வேனற், பைம்புறசு சிறுகிளி கடியு நாட்” (௨௮) “கிளையாய கிள்ளை” (௮௮) “மெல்லியற் கொடிச்சி காப்பப், பங்குர லேனற் பாத்தருக கிளியே” (௮௮) “கொடிச்சி யின்குரல் கிளிசெத் தடுக்கததுப், பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியெனக், காவலுங் கடியுகர் போல்வர்” ஐங்குறு. ௨௮௨, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௮௬, ௨௮௭. (ஈ) “சிறுதினைப் படுகிளி கடிவியர் பன்மாண், குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையா” (௨௨) “தழலை வாங்கியுந் தட்டை போப்பியு,.....குறமகன் காக்கு மேனல்” (ஊ) “பெருங்குர லேனல், கிளிபட வினைந்தமை யறிந்துஞ் செல்கென,

இவளென்றது, படர்க்கையை முன்னிலையாகக் கூறியது, “ஊன்சோற்
றமலை பாண்கடும் பருத்தும்” (க)என்றார் பிறரும்.

கடு நீயே, (உ)†வனியினியன்மிருந் தேருங் கனிற்றுந்
தனியிற் சிறந்தனை வந்த நீபுலவர்க்
கனியொடு (ந)கைது வலை

அதனால்

கக கடுமா கடவுறாஉந் கோல்போ வெனைத்துங்
கொடுமையிலை யாவ தறிந்து (ச)மடுப்பல்

கம்மவண் வீடுகள் போலாள் கைம்மிகச், சிவ்வுணங்கணிந்த செறிந்து
வீங் கிளமுலை, மெல்லிய லொலிவருக கதுப்பொடு, பங்கா னோக்கு
மறனில் யாயே” அகம். நட: ௫ - சு, கஅஅ: கக - ட, நடஉ: க௦-க௧-
(எ) “சூழ்கிளி சுமக்கலாற்றா, மாலையந் தினைகள் காய்க்கும் வண்
புனம்” சீவக. கஉகஉ. (ஏ) “வேயோங்கு சாரல் வினைபுனங் காவல்
கொண், டாயே வெனமொழியு மம்மழலை யின்னிசையாற், போ
யோங்குபூஞ்சோலை வாழும் புனக்கிளிகண், மாயோன்மடந்நைமாந்
கூவி மகிழ்விப்பார்” குளா. சுயம்வர. க௦ச (ஐ) “தட்டை ருளிர்
தழலைத் காங்கித் தினைப்புனத்தைக், கிட்ட லுருவண்ணங் கிளிமுதற்
புள்ளோட்டினனே” கந்த. வள்ளி. ௫௨.

க. புறம். நட: கச.

உ. “கால் கிளர்த்தன்ன ஜூர்தி” (பதி. ‘இருங்கண்’) (ஆ) “காலுறழ்
கடுந் திண்டேர்” (கலி.கடகடக.) (இ) “காலிய மெடுத்தேர்” (தமிழ்நெறி.
மேற்கோள்.) எனவும், (ஈ) கால்கிளர்த் தன்ன வேழம்” (முருகு. அஉ.)
(உ) “காற்றி னியிர்த்த செலவிற்குய்... .. . கனிற்” (முத்தோள்.)
(ஊ) “காற்றென தோன்றிய தடலருக கடாக்களிற்”
(எ) “காற்றெனக் குஞ்சரங் கொண்டிபுக் கானரோ” (சீவக.
க௭க. கஅஉ௭) (ஏ) “காற்றன்றேற் கடுமை யென்னும் மத்த
யானே” (கம்ப. அதிகாயன் ௨கக.) (ஐ) “பாகன், காற்றென

தாண்டினன் குவவயா பீடம்” (பாகவதம். (க0) கஞ்சனைக்கொன்ற. கச) எனவும் தேருக்கும் யானைக்கும் வளி உவமையாய்வருதல் காண்க.

௩. (அ) “விருத்தொடு கைதாவா வெம்மை யு முள்ளாய்” (ஆ) “ஊனொலி யாவமொடு கைதாவாளே” (இ) “கள்விலை யாட்டியுங் கைதா வாளே” (ஈ) “கருமஞ் செய்வொருவன் கைதாவே னென்னும், பெருமையிற் பீடையதில்” (உ) “கரும மறுத்த கைதா வமையத்து.”

௪. “முந்தி” என்பதற்குக் கொடுப்பவும் அடுப்பவியின்றித் தானே முற் பட்டி என்று எழுதியிருக்கும் அரும்பதவுரைக் குறிப்பு ஈண்டறிதற் பாலது. சீலப். உக: ௩க.

(பிரதிபேதம்) *ஊண்சோற்றமகி,†வனியினிள், ‡ புலவற்கு,

௩௦௮

கவித்தொகை ௩௦.

(௧)வழைவளர் சாரல் *வருடை நன்மான்
‘ஞ்முனி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
புழையிற் பிரியிற் பிரியு
மிழையணி யல்குலென் றோழியது கவினே.

எ-து. நீ காற்றினுங்காட்டிற் †போதற் றோழிலிலே மிக்குச்செல்லுந்
(௨) தேரையுங் களிற்றையும் நின்பால்வந்த புலவர்க்குக் கொடுத்தலாற்கை
யொழிந்திருத்தலையாய்(௩)மழையினும்அருள்சிறந்தாய்;ஆகையினாலேயானும்
கரபுன்னை வளர்ந்த மலைச்சாரலிற் பிரியும் வருடையாகிய நல்ல மானின் மறியை
வளர்ப்பாரைப்போலே ‡ முன்னா நீங்காமற் பாராட்டி, அவளிடத்து
கின்றும் பிரிவையாயின் மேகலையணிந்த அல்குலையுடைய என்றோழியது கவி
னும் நீங்கும்; அதற்காகக், கடிதாகிய மாலைப் பின்னுங்கடிதாகக் செலுத்துந்
பீதாற்றுக்கோல்போலே சிறிதுங் கொடுமையைபுனடையயல்லையார் தன்மை
அறிந்திருந்தும் அவளை நின்னிடத்தே சேர்த்துவேன்; X எ-து.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுடைய பிரத்தது.

இது—தரவும் வெண்பாட்டொன்றும் அதன் பின்னர் ஐஞ்சீர் அடுக்கிய குறுவெண்பாட்டொன்றும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்ற கலிவெண்பாட்டு.

(கச)

க. “வழையமை நறுஞ்சாரல்” கலி. ௫௩: க. என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.

உ. பரிசிலர்க்குத் தேரும் யானையுங் கொடுத்தல் மரபென்பது (அ) “உயாமருப்பியானே பரிசிலர்க் கீய்வுரவு வேற்கானையுங் கைதுவானே” புறம். ௩௩௪. (ஆ) “சிறுகண யானையொடு பெருந்தே ரெய்தியாமவ ண் ன் றும் ரெதுதம்” சிறுபாண். ௧௪௨ - ௩. (இ) “நாளீண்டிய நல்லகவர்க்குத், தேரோடு மாசிதறி” மது. ௨௨௩ - ௪. (ஈ) “களிதூத் தேரும், வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி” (உ) “களிது கலிமான் தேரொடு சுரத்து, நன்கல வீயு கைகசா லிருக்கை” பதிற். ௨௦: கடு-க. ‘வந்தனென்’ (ஊ) “தேரோ டொளிதருமருப் பேந்திய செம்மற், களிநின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே” (எ) “காணிய சென்ற விரவன்மாக்கள், களிஞொடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் கடவு” புறம். ௨௦௫: ௧௨ - ௧௪. ௩௧௩ ௩ - ௪ என்பவைகளா லறியலாகும்.

௩. (அ) “மாரி பொய்க்குவ தாயினுஞ், சேர லாதன் பொய்யல னையே” பதிற். ௧௮: ௧௧ - ௨. (ஆ) “புரவெதிர்த்து, வான நாண வரையாது சென்றோர்க், காளு தீயும் கலிகை வணமைக், கடுமரன் கோதை”

(பிரதிபேதம்) * யரிவன் நன்மான். † போததொழிலிலே, முன்கீழ்காமற் பாராட்டிய அல விடத்த. ‡ தாறுகோல், x எனத்தொழி பணிதகறினா. + தாறுவெண்பாட்டி மைஞ்சீரிக் குறுவெண்பாட்டு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கடு.

௩௦௩

(௫௧.) (க)(௨)*சுடர்த்தொடஇ கேளாய் தெருவினா மாடு
(௩)மணற்சிறிநில் காவிற் சிதையா†வடைச்சிய
(௪)கோதை பரிந்து (௫)வரிப்பந்து கொண்டோடி
(௬)நோதக்க செய்யுள் சிறுபட்டி மேலோர்நா

- புறம். சிசுதி-அ. (இ) “நின், சுரத்தலும் வண்மையு மாரியுள்” பரி. ச: உள. (ஈ) “வன்னியோரின் வழங்கினமேகமே” கம்ப. ஆற்று. ச. (உ) “வையம் புரக்குமான் மன்னவரின் கைக்காரும், பொய்யின்றி வானிற் பொழிகாரும் - கையா, மிருகார்க்கு மில்லைப் பருவமிடிக்கு, மொருகார் பருவ முடைத்து” தண்டி. கு. ஈவ. மேற். (ஊ) “பொன்னங் குன்றின்மேலவன்கொடை போன்மெனப் பொழிந்த” நைடத. காட்டுப். உ.
- க. இசசெய்யுளின் ஆட்சியை இந்நூற்பக்கம் ௩௧௨: ௩-ஆம் குறிப்பிற் காண்க.
- உ. (அ) “அஃறிணைப்பெயர் ஆகுபெயராய் உயர்திணைக்கண் வந்து விளியேற்குமிடத்து உயர்திணைப் பெயராம்” என்பதற்குச் சேனாவரையரும் (ஆ) “அஃறிணைப்பெயர் அன்மொழியாய் உயர்திணைக்கண் வந்து விளியேற்குமிடத்து உயர்திணைப் பெயராம்” என்பதற்கு நச்சினாக்கினியரும், (தொல். விளி. கு. ௩) (இ) “அன்மொழித்தொகை ஒரு சொன்னீர் மைத்தாய்ப் பெயாததன்மையெயச், முடிக்குஞ் சொல்லோடு புணர்ந்துழி விளியாய் அல்வழிப் புணர்ச்சியாம்” என்பதற்கு இ - வி. தூலாரும் (இ - வி. கு. ௮௪) “கடர்த்தொட கேளாய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினார். அன்மொழித் தொகையும் ஆகுபெயருள் ஒருவகையென்பது முன்னோர் கொள்கை.
௩. (அ) “முற்றிலைப்பந்தைக் கழுகைக்கொண்டோடினை முன்னும்பின்னு, மற்றிலை நீமை யவைபொறுத தோகதொல்லை யாலினிளவ, கற்றிலை மெற்றயில் வேங்கடவா வின்றுன் கான்மலராத, சிற்றிலைத் திர்த்ததற்குப் பெருவீட்டினைச் செய்தருளே” திருவேங்கடந். ௧௭. (ஆ) “முற்றிலான் மணற்கொழித்து மொய்த்தசிறு மியரிழைத்த, சிற்றிலா னவையவாகன் சினந்தலறச் சிதைத்திட்டார்” திருவாணைக்காப். கோச் செவகனார். ௧௮௬.
௪. (அ) “கோதை வரிப்பந்து கொண்டெறிவார்” பரி. ௧: ௪௭. (ஆ) “இவனிவ னாம்பால் பற்றவு மிவனிவன், புன்றலை யோரி வரங்குளப் பரியவும்” தறுந். ௨௨௧.
௫. (அ) “வரிப்பந்துகொண்டொளித்தாய் வாள்வேந்தன் மைந்தா” பு-வே. பாடாண். ௫௦. “வரிப்பந்தைஇ” பெரும்பாண். ௩௩௩.
௬. (அ) “அகப்பட்டி யாவாணைக்காணின்” (தறுந். ௧௦௭௪) என்பதன் உரை

யில் அகப்பட்டி யென்பதற்குத் தன்னிற சுருங்கிய பட்டியெனப்
(பிரதிபேதம்) * கடந்தொடி, † அடர்ச்சிய.

“ந கடு

கலித்தொகை நிக.

- தி ளன்னையும் யானுயிருந்தேமா * வில்லிரே
 (க) யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
 படர்பொற் சிரகத்தால் (உ) வாக்கிச் சுடரிழா
 யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்று ளெனயானுந்
 தன்னை பறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
 கடு (ந) வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
 டன்னு யிவனொருவன் செய்ததுகா † னென்றேனா
 வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னை யா
 னுண்ணுநீர் விக்கினா † னென்றேனா வன்னை யுந்
 தன்னைப் புறம் புழித்து நீவமற் றென்னைக்

பொருளும், அகமாகிய பட்டியென இலக்கணவியையும், பட்டி
 போன்று வேண்டியவாடையொழுகலின் பட்டியென்றொன விளக்
 கமுமெழுதி “நோதக்க செய்யுளு சிறுபட்டி” என்பதனை மேற்கோள்

காட்டினர் பரிமேலழகர். (ஆ) “சிறுபட்டி” (கலி. அச: ௨௦) (இ)
 “திருந்திய காவலர் தீரப் பட்டியாய், முருந்தின முறவல்வே, சையரின்
 முன்னிதீ, யருந்தன மனைகதைபு மழிவு செய்தனை” விநாயக.
 சோமகார்தன்றிவினைப். அ.

- க. (அ) உண்ணல் பொதுவினை யென்பதற்கு “உண்ணுநீர் வேட்டேனென
 வந்தாற்கு” என்னும் பருதி மேற்கோள். (தொல். கிளவி. கு. சுநி.
 ‘எண்ணுந்’ தெய்.) (ஆ) “உண்ணுநீர் வேட்டைசந்தே னெனவுரைப்ப”
 சீவக. ௧௫ ௧௨.

- உ. வாக்குதல் - வார்த்தல்: (அ) “வாக்கவுக்க தேக்கட்டேறல்” பூறம். ககடு: கூ. (ஆ) “வடியுறு தீக்கேறல் வாக்கு” பு - வெ. வெட்சி. கக, (இ) “மணிவள்ள நிறையவாக்கி, யின்மதுப்பலியும் . . . எந்தி” சீவக. சளக. (ஈ) “சீருணத் தசம்ப ரொன்றில், வாக்கிய வுலைப்பெய் தேற்றி மாபில்வா வரியுள் ளிட்டான்” கந்த. வில்வலன்வாதாவி வதை. கக.
- கூ. (அ) “இடைகெடுத் தெருவிற் கதுமெனக் கண்டென், பொற்றொடி முன் கை பற்றின னாக, வன்னு யென்றனெ, னவன்னகவிட் டனனே, தொன்னகை சாலாமை நன்னன் பறம்பிற், சிறகா ரோடன் பயிடுகு சேர்த்திய, கற்போ னாவினே னாகி மற்றது, செப்பலென் மன்னால் யாய்க்கே” அகம். கூகூ. இ-கக. (ஆ) தலைவி நானும் மடனும் நீங்கிய சொல்லைத் தோழிக்குக் கூற்றும் கூறியதற்கு “வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்டு” என்பது மேற்கோள். தோல். களவி. கக. கச. (பிரதிபேதம்) * இல்லிலே † என்றேறுக்களை ‡ என்றேளுவனையும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கரு.

ககக

கரு *கடைக்கனாற் கொல்வான்போ னோக்கி நதைக்கூட்டஞ் (க)செய்தானக் †கள்வன் மகன்.

இது “புறாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப், பகாஅ வீருந்நின் பகுதிக்கண்” (2)தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

ஒளிபொருந்தின விளையினையுடையாய்! சுதொன்றைக் கேளாய், தெருவிடத்துநாம்(௩)உண்டிகளைஆடும்மணலாற் செய்த சிற்றிலைக் காலால்அழித்துக் கூந்தலிலே அடைவித்த கோதையை அழத்து வாரிவினையுடைய பந்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒடி நாம் கோவத்தக்க தொழில்களைச் செய்யுஞ் சிறிய லாகிய காவலில்லாதவன் முன்னொரு நாளிலே, அன்னையும் யானாஞ் சேர இருந்த அளவிலே, இவ்வில் உறைகின்றவர்களே! உண்ணப்படுங் தண்ணீரை வேட்டேனெனச் சொல்லி வந்தவனுக்கு, அன்னை விளவருகின்ற பூண்ணையுடையாய்! உண்ணுநீரைத் தகட்டுப்பொன்றாசெய்த காகத்தாலே வார்த்து உண்ணப்பண்ணுவீர்த்து வாவென்று சொன்னாள்; என்று சொல்கையினாலே யானும் சிறுபட்டியாயிருக்கின்ற தன்னை அறியாதே சென்றேன்; சென்ற பின்னை அவன் என்னுடைய விளையணிந்த முன்கையைப் பிடித்து என்னை நலிகையினாலே? அவமந்து,தாயே! இவனொருவன் செய்ததோ செயலைப் பாராயென்றேனாக; அத்தாயும் கூப்பிட்டு ஒடிவருதலேசெய்ய, அதனை மறைத்து ||அவனாஞ் செய்ததனை யான் உண்ணுநீர் விக்வி வருத்தினனாகானென்று ஓர் பொய்யைக் கூறினேனாக,அத்தாயும் தன்னைமுதுகைப் பலகால்அழித்தழித்துத் தடவப் பின்னை என்னைத் தன் கடைககணனாலே கொல்வான்போலே பார்த்துத் தன் மனமகிழ்ச்சியைத் தருங் கூட்டத்தை அக்கன்வனாகியமகன் செய்தான்; இதுகாண நிகழ்ந்தது; -எ-று.

இதனைக் கேட்டுழித் தலைவி இருவகைக் குறியும் பிழைத்தவின், “காணவகையிற் பொழுதுநனி x யிகப்பினுங், தானகம்புகாஅன் பெயாதலினமையிற்,

- க. வெண்கலியுள் இறுதிக்கண முச்சீரடி வருமென்பதற்கு, “செய்தானக் கள்வன் மகன்” என்பது மேற்கோள (தோல், செய். சூ. ௭௦. போ.)
- உ. தோல். கன. சூ. ௧௬. இப்பகுதியுரையிலும் இவ்வுரையாகியிராவ இச்செய்யுள் இவ்விஷயத்திற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கிறது.
- ங. (அ) “திருந்தாத விளங்குதலை யாயமொடு புறம்போந்து சிரூர்க்குச் சிற்றில், விருந்தாக மணநிறுசோ றட்டிம்” திருவிளை. தடாதகை.௩௨. (ஆ) “பார்வார் மணற்சோ ரெளித்தினிது படைப்பே மடிகட் கது குறவர், பாவை படைத்த மாவாமோ” திருவிடைக்கழிநூலுக். சிற்றி. ௧௦. (இ) “அடுமணற்சோ றையவுண்கவென” அம்பல. சிறுநிற். உ.

அபிரதிடேதம்! கடைக்கண்ணாற், கன்யமகன். அலம் யந்த|| அகவன, + எனஅயதுவு
காட்சியாள்வந்தமை கூறினான், x யிகதகாட்சி

கூகூ

கவித்தொகை ௩௨.

காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக்கலங்கி” (க) கையற்றாற்போலத்தலைவனும் இரு
வகைகத்திரியும் பிழைத்தலிற் தலைவியைக் காணாமல் காட்சியாசையிற்
கலங்கி வேட்கையின் மயங்கினனாதலின் நம் மனைக்கண்ணே உண்டிக்காலத்
தைக் கருதி வந்து தன் ஆற்றாமை மிகுதியான் இவனை முன்கைபற்றி நலிந்
தான், இவனும் அதனை மறைத்துவிட்டான், இனி இவட்கும் அவனைக்கூடுதல்
கருத்தாயிருந்தது. இனி அவனைக், † கூடுவனெனத் தோழி கருதுவனாதலின்
வேறுமொருபொருள் துதலிவந்ததாயிற்று. ‡

கோதக்கசெய்யுஞ் சிறுபட்டியென்றதனால் ஒருநிலமாயிற்று. (௨) கடைக்
கணற் கொல்வான்போ லோக்கி யென்றதன்கட் கண்ணிற்குக் கொலைத்
தொழில் கூறிற்று. இது வினையுவமத்தின்வகை.

இதனால், தோழிக்குநினைத்தல் பிறத்தது.

“ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலால்” (ங) என்பதனால் இயலென்ற
தனால் பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலிவருங் கலிவெண்பாட்டிம்
உளவென்று கோடவின், இது பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலிவந்த
||கலிவெண்பாட்டு. (கடு)

(௩௨.) முறஞ்செயி மறைப்பாப்பு முரண்செய்த புலிசெற்றா
மறந்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்

க. தோல். கன. கு. கக

௨. வினையுவமத்தின் ஒருவகைக்கு, “கடைக்கணற் கொல்வான்போ
லோக்கி” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர் பேராசிரியரும்; தோல்.
உவம. கு. க.

கூ. நோல். செய். சூ. கருந. நச. (அ) இசஞ்சுதிரவுரையில் இவ்விஷயத் திற்கும், (ஆ) நோல். செய். சூ. கக௦ பேர். உரையில் ஒருபொரு ணுதலிப் பதினாறடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டிற்கும், (இ) நோல். செய். சூ. கக௦. நச. உரையில் ஒருபொரு ணுதலிப் பதினாறடியான் வந்த சீர்வகைக் கலிவெண்பாட்டிற்கும், (ஈ) யா - வி. சூ. கரு, அதி. உரையில் கலிவெண்பாவின் நேரீற்றியற்சீர்வந்ததற்கும், (உ) வெள் ளோசைகொண்டு ஒருபொருண்மேல் வெள்ளடியால் வந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (ஊ) யா-கா. செய். கக. உரையில் வெண்டளை தட்டு வெள் ளோசை தழுவி ஒரு பொருண்மேல் வந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (எ) வீர. யாபடி. அ. உரையில் நேரிசை வெண்பாவே போன்று அதனி னீண்டிவந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (ஏ) இ - வி. சூ. எகஅ. உரையில் வெண்டளை தட்டுவந்த கலிவெண்பாவிற்கும் இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

(யிரதிபேதம்) * அயன, † கூட்டுயலென, கூடுதலென ‡ இதுநூல் || கலிவெண்பாட் டயிற்று. நோதக்கசெய்யுள்.....இது வினையுமததின்வகை,

இரண்டர்வது குறிஞ்சி ககூ.

ந.க.ந.

குறங்கறுத் திவ்வான்போற் கூர்றுதி மடுத்தத
னிற்ஞ்சாடி முரண்டிரந்த நீண்மருப் பெழில்யானை
மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பட்
கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்;

எ தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்துறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பளிபெறுஉ
மணங்கொன வஞ்சவர் சிறுகுடி யோரே ;

கக ஈர்ந்த னுடையை யெல்லி னாலையை
சோர்ந்துவிழ் கதுப்பினாள் செய்துறி நீவரி
னொளிதிகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்

கனிமென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே;

கடு ஆர மார்பினை யண்ணலை யளியை
யைதக லல்குலான் செய்குறி நீவரிற்
கறிவளர் சிலம்பில் வழங்க லானப்
புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே ழுரே ;

எனவாங்கு;

உ0 விலங்கோரார் மெய்யோர்ப்பி னிவள்வாழா னிவளன்றிப்

புலம்புக மொருவ யானும் வாழேன்

அதனாற், பொதியனிழ வைகறை வந்துநீ குறைகூறி

வதுவை யயர்தல் வேண்டெ லாங்குப்

புதுவை போலுநின் வரவுமிவள்

வதுவைவநா னெடுக்கமுங் காண்குவல் யானே.

இஃது இரவுத்தறிவந்த தலைவனை எதிர்ப்பட்டேத் தோழி இரவுத்தறியது
ஏதழம் ஏதத்தால்வருந் துன்பழம் தள் னுள்ளத்து விழைவும் கூறி வரைவு
கடாயது.

இதன் பொருள்.

முறஞ்செனி மறைப்பாய்ப்பு முரண்செய்த புலிசெற்று

மறந்தலைக் கொண்ட (க) நூற்றுவர் தலைவனைக்

க. (அ) “நூறு மைந்தரி னுதிப னாகிய நான லந்திகழ் மார்பனை யாருவி,
ரீறு கண்டிட லாமவு னூருவை யேறு புண்பட வேயெதிர் மோதிலே”

(ஆ) “ஞான பண்டிதன் வரபுகு மாரண நார. னன்பணி யாவினை

குறங்கறுத் திடுவான்போற் கூர்நுதி மடுத்தத

(க)னிறஞ்சாடி முரண்டூர்ந்த நீண்மருப் பெழில்யாளை

(உ)மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் (ங)கிளைநாப்பட்

கல்லுயர் (ச)நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்

யோன்மொழி, மோன வண்குறி தானுண ராவெதிர் மோதினன்கதை”
 (இ) “ஊறு மிஞ்சிய பேருட லோடெதி ரோடி வன்னெருடை கீறிப்
 மாறமும், வீறு கொண்டக தாபுதம் வீசினன் வீர னம்புவி மீதுற
 வீழலே” (ஈ) “அரிப்ப தாகனு ரகப்ப தாகனை யதிர்த்து மேலுற
 வடர்த்தநீடுருப்பி னோடெதி சயிக்க ஐருவை யொடிக்கவே” (உ) “உடல்,
 கம்பி யாவியு ஐருவின் மேதுதல் கண்ட போதென தாருயிர்
 போனதே” (வில்லி. பதினெட்டாம். கஅஉ: கஅச, கஅரு: கஅக,
 ககக.) என்பவற்றால் வீமசேனன் கதைகொண்டு துரியோதனன்
 ரோடையை மோதி யொடித்தா னென்பதே அறியப்படுகின்றது.
 அப்பொருளை நோக்க, குறங்கறுத்தவென்று இருக்கலாமெனினும்
 ஏடுகளில், குறங்கறுத்த வென்றே காணப்படுதலாலும் (ஊ) “மறங்
 கெழுவேந்தன் குறங் கறுத் திட்டபின்” (பாடதம்.) (எ) “குருகுல
 வேந்தனைக் குறங்கறுத்த ஞான்று” (தொல். புறத். கு. கஎ. நச. உரை.)
 என இசையெய்தி கூறுமிடத்தும் (ஏ) “காடுதேர் மடப்பிணை யலறக்
 கலைவி, லோடுகுறங் கறுத்த செந்நா யேற்றை” (அகம். உஅதி. இ - சு)
 என்னுமிடத்தும் பிறவிடத்தும் குறங்கறுத்த வென்றே ஒரு தொடர்
 காணப்படுதலாலும் இறுத்தவென்ற பொருளில் அறுத்தவென்றே
 ஒரு சொல் பண்டு வழங்கி யிருக்குமென்று கருதி, குறங்கறுத்த
 வென்றே பதிப்பிக்கலாயிற்று.

- க. (அ) “நிறம் - மருமத்தான மெனப்படும் உயிர்நிலை: “வெள்ளமா னிற
 லோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்” கலி. கஉ௦: கக. (ஆ) “கோ
 மெரிந்து, வரிநுதல் யானை யருநிறத் தழுத்தி” அகம். கஎஉ; எ-அ.
 (இ) “செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறநீது, கருங்கைக்
 கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தவின்” தொல். செய. கு. கரு. பே.
 மேற்கோள்.

- உ. (அ) பெருமித வுவமத்திற்கு, “மல்லரை.....காட்கேள்” என்பது மேற்கோள்; நோல். உவம. கு. கக. பேர். (ஆ) “மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்த்தண்டா ரகலத்தோன்” கலி. ககச: க. (இ) “மல்லர்த் கடந்தா னிறம்போன் றிருண்டு” ஐந்திணையுட்பது. க.
- உ. (அ) “கிணைபா ராட்டிம் ககிடை வயக்களிற்” அகம். உகஅ: க. (ஆ) “கொல்களிற்.....கிணைபுகலத் தலைக்கடிகாங்கு” புறம். கஎ. கஎ-க. ஆ “கனஞ்சாரன்” கலி. சச. க; கஇ. க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

15கடு

எ-து: (க)முறம்போலஞ் செவியாகிய(உ)மறைப்பிடமாகவந்து பூய்ந்து மாறுபாடுசெய்த புலியைக் கோபித்து, மறத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்ட நூற்றுவாக்கு, கலைவனாகிய துரியோதனனைக் குறையில் உயிரைப் போக்கு கின்ற பீமசேனனைப்போலே தன்னுடைய நீண்ட கோட்டினுடைய கடரிய முனையாலே குத்திப் புலியினது மருமத்தைத் திறந்து மாறுபாடு தீர்ந்த அழகினைபுடைய வாளை,(உ)மல்லரை மறத்தைக்கெடுத்த(ச)திருமால்போலே கல்லுயர்ந்த அகற்சியைபுடைய சாரலிற் றன் சுற்றத்திற்கு நடுவே கூடித் (ரு)திரியும் நாடனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பாயாக; எ - று.

(சு)முறஞ்செவி செற்றென்பது உறுப்பறைபற்றிய வெகுளி. (எ)மால்போ லென்பது பெருமிதம்பற்றிய உவமை. செவிமறைப்பப் பாய்ந்த புலியைச் செற்றதன்மை தமது களவொழுக்கமிடமாக அவர்கூறிய அயலாரைக் கோபித்ததாகவும், அதனைக் குத்தி மாறுபாடு தீர்ந்த யானை தலைவன் வரைந்து *கொண்டால் அயலாரைத்தாம்வென்றதன்மையாகவும் யானை கிளைநாப்பப் பதலாகியவனுதல் இனித்தலைவன்சுற்றத்தாரிடைப் பொருத்தியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்துந் தன்மையாகவும் உன்னுறையுவமவ டுகொள்க. இது வினையுவமப் போலி. குறங்குறுத்திவிவான்போல் மால்போலென்பனவனையுவமம். அவையும் உன்னுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உன்னுறையுவமம்போலத நினை புணர்தலைத் தன்னாவாய் நின்றன.

- க. யானையின் செவிக்கு முறம் உவமை கூறப்படுதலை, “முறஞ்செவி வாரானம்” (கலி. சுஉ. உ.) என்பதனாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.
- உ. புலி யானையைக்கொல்ல மறைந்துபாய்தல்: “களிற்றினை செரீஇய பார்வ லொதுக்கி, னொளித்தியவரு மரபின் வயப்புலி பேசல” (அகம். உஉ: கச - கடு.) என்பதனாலும் அறியப்படும்.
- ங. தோல். வேற் - மயங்கு. கு. இ. சே; கச. உரைபார்க்க.
- ச. “காந்தனஞ் சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்குப், பாம்பிணைப்பள்ளி யமர்க் தோன்” (பெரும்பாண். ஈஎஉ - ஈ.) எனத் திருமாலுக்கு யானை உவமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலும் காண்க.
- டு. (அ) “மங்கல மழுகளி றினைய செல்கையன்” (ஆ) “நாகமு காண நடந் தான்” (இ) “நன்னெடுந் களிமரல் யானை நாணுற நடந்து வந்தான்”

எனவும் (ஈ) “ஏறுபோற் பீடுடை” எனவும் இதற்கெதிராக ஆடவர் நடைக்கு யானை நடை உவமையாய் வருதலும் காண்க.

- சு. பேராசிரியரும் (தோல். மெப்ப. கு. ௧௦;) இ - வி. தூலாரும் (இ - வி. கு. ௫௭௮) உறுப்பறையான் வந்தவெகுளிக்கு இதனையே மேற்கோள் காட்டினர்.

எ. இதன் பக்கம் நட்ச: ௨. (அ) குறிப்புப்பார்க்க.
 (பிரதிபேதம்) * கொண்டலால், † கல்கியலு தலைவன், ‡ கொங்க குறுகற்றது,
 நட்ச: கலித்தொகை ௫௨.

எ (ஆ) தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
 * நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்துறி நீவரின்
 மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பளிபெறுஉ
 (௨) மணங்கென வஞ்சவர் † சிறுகுடி யோரே

க. (அ) பிற்சென்று தலைமகனைப் பாங்கிவரவு விலக்கற்கு, “தாமரைக்
 கண்ணியைகாவலரே” என்பது மேற்கோள்; நாம். கு. கடுஅ.
 (ஆ) பார்ப்பான் உரிப்பொருட்டிலவனாகவருதற்கு “தாமரைக்கண்ணியை
மாலையை” என்பது மேற்கோள். தோல். அகத். கு. ௨௪. ௪௪.
 (இ) “மாயோன்மேயமன்பெருஞ் சிறப்பிற், ருவாவிழுப்புசுழ்ப்பூவைநிலை
 யும் என்றது: மாயோன் விழுப்புசுழ் - மாயனுடைய காத்தற்புகழை
 யும், மேயபெருஞ்சிறப்பிற் ருவாவிழுப்புசுழ் - எஞ்ஞார்க்கு உரியவாய்
 மேவிய பெரிய தலைமையிற் கெடாத படைத்தல், அழித்தல் என்னும்
 புகழ்களையும், மன் - பூவைநிலையும் - மன்னர் தொழிலுக்கு உவமை
 யாகக்கூறும் பூவைநிலையும், என்றது ஒன்றினை ஒன்றுபோற் கூறுந்
 துறை. மன்னன் பொதுப்படக் கூறியதனான் நெடுநிலமன்னர்க்கும்
 குறுநிலமன்னர் முதலியோர்க்கும் கொள்க. பெருஞ்சிறப்பு என்ற
 சிறுப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலுமன்றி அவாவர் நாமாகக்
 கூறலும் முருகன் இந்திரன் முதலியோராகக் கூறலுங்கொள்க”
 என்றுகூறி உரிப்பொருட்டிலவனை முருகனாகக் கூறியதற்கும் (தோல்.
 புறத். கு. ௫. ௪௪) (ந) தோழி தலைவனை உயர்த்துக் கூறியதற்கும் (தோல்.
 பொருளி. கு. ௪௪. இளம்; ௪௪.) (உ) “நாடு மூரும்தோன்றிய
 கிளவியொடு” என்னும் பகுதியின் உரையில் “நாடுமுதலாயின சுட்டித்
 தலைவன் மாட்டுத்தோன்றல் கிளவி. அவற்றின் மிகுதிபடக்

கூறுதல்’ என்றுகூறி, பிறப்புப்பற்றி வந்ததற்கும் (தோல். கன. கு.
 ௨௩. இளம்) (ஊ) தலைமகன்குலக் கூறியதற்கும் (நாற்கவி. கு.

கக-க.) (எ) மருத்தங்களைக்குரிய தாமரைப்பூக் குறிஞ்சித் திணைக் கண்வந்து மயங்கியதற்கும் (இ - வி. கு. ௩௬௪) "தாமரைக்கண்ணியைசிறகுடியோரே" என்பது மேற்கேள்.

உ. இதன் முன்றிப்பில் (இ) என்பதன் இறுதியிலுள்ள வாக்கியத்தால் இங்கு அணங்கென்றது முருகனை யென்று அறியப்படும், இப்பகுதியோடு (அ) "குறியிறைக் குரம்பைம் மனைவயிற் புருதரு, மெய்ம்மலி புலகைய னர்நிலைகண்டு, முருகென வுணர்ந்து முகமன்கூறி, புருவச் செந்திணைநீரொடுதூஉய், நெடுவேட்பரவு மன்னை" (அகம். ௨௭௨: கக-இ) (ஐ) "கடம்புருடி யுடம்பிடி யேந்தி, மடந்தைபொருட்டால்வருவதிவ்ஹு; ரறுமுடி யில்லை யண்மயி லில்லை, குறமக னில்லை செறிதோ னில்லை, டடம்புண் டெய்வு மாக நேரார், மடவர் மன்றவிச் சிறகுடியோரே" (சீலப். ௨௪.) என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நேரிதட் கோதை, + சிறகுடி யாழகே.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

௩ க்கள்

எ - து. தாமரைப்பூவாற் செய்த கண்ணியை*புடையையாய்த் தண்ணிய சீறிய சந்தனத்தை†புடையையாய் ஒத்த இதழாற் கட்டின கோதையைபுடையாள் செய்த குறியிடத்தே நீ வருவையாயின் மணம் நாறுகின்ற நாற்றத்தை †புடையையாய் மலைக்கண்ணே நின்று பலியைக் கொள்ளும் அனையருகளிலே ஓர் அணங்கென்று கருதிச் சிறகுடியிலுள்ளோர் அஞ்சுவர்; எ - து.

(க)தாமரைப்பூக் குறிஞ்சிக்கண் வந்தது.

கக ஈர்ந்த னுடையை பெல்லி மாலைபை

சோர்ந்துவிழ் கதுப்பினான் செய்குறி நீவரி

வெளிதீநீழ் னெகியியர் கவணையர் வில்லர்

களிறென வார்ப்பவ ரேனல்கா வவரே

எ - து: பகற்காலத்துத் தீர்த்தமாடுகின்ற நின் ஒழுக்கத்திற்கேற்ற
 ஈரத்தினுற்றண்ணிதாசியஆடையையுடையையாய் இராக்காலத்துப்புணர்சகிக்
 குரியனவற்றை அணிகின்ற இயல்பினை || யுடையையாய் நீ வரைந்து
 கோடிலைக்குலைந்து ஆயுததார்விரும்புகின்றமயிரினையுடையாள்செய்தகுறியிலே
 வருவையாயின் நீ கோடுமுதலியவற்றைக் குறித்துச் செய்யுங் குறிகளாலே
 ஒளிவிளங்குகின்ற குறைக்கொள்ளியையுடையாய்க் கல்லெறியுங் கவணை
 யுடையாய் வில்வினையுடையாய்க் களிற்று வந்ததென்று கருதித் தினைப்
 புனத்தைக் காக்கின்றவர்கள் ஆரவாரிப்பார்கள்; எ - று.

மாலைமுதலியன பாரத்தாற் குலைந்து வீழ்கின்ற கதாப்புமாம்.

கரு ஆர மாற்பினை யண்ணலை யளியை

யைதக லல்குலாள் செய்குறி நீவரிற்

(உ)கறிவளர் சிலம்பில் xவழங்க லாளுப்

புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே முரே

எ - து: ஆரமணந்த மாற்பினையுடையையாய்த் தலைமையையுடைய
 யாய் அருளுடையையாய்மெல்லிதாயகன்றவல்குலையுடையாள்செய்தகுறியிலே

க. (அ)தாமரை மருதத்துக்குரியபூவாகவின் இவ்வாறுகூறினார். இதனைத்
 “தாமரைக் கண்ணியை நீவரின்” என்றபகுதியை (தோல்.
 அகத் கு. ௧௬. உரையில்) மேற்கோள்காட்டி இவ்வேவிளக்கியிருந்தலா
 னறிக. (ஆ) “செந்தாமரை மலருஞ் செய்வயனல்லா” (இ) “தாமரை
 தன்னையாப்” திணைமொழி. ௩௬: ௪௦. (ஈ) “போதவிழ் தாமரைப் பூத்
 துறைபூரனை” கைநீநிலை. ௧௬. என்பவற்றாலும்தாமரைமருதத்துக்கு
 உரிய பூவென்பது விளங்கும்.

உ. (அ) “கறிவளரக்கத்து” குறுந் உஅஅ. புறம். ௧௬அ: உ. (ஆ) “கறி
 வளர் சிலம்பில்” ஐங். உச௩. சிலப். ௨அ: ௧௧௪. (இ) “கறியிவர் சிலம்
 பின்” அகம். ௧௧௨: ௧௪. (ஈ) “கறிவளர் பூஞ்சாரல்” திணைமாலை. எ.
 (பிரதிபேதம்) : † உடையாய், ‡ உடையலை || உடையாய் x செறிதனாறு.

ஊரலர் தூற்றலி னெனியோடி நறுநதல்
 ழீரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால்;

கக அஞ்சலென் றகன்றுநீ யருளாது துறத்தலி
 னெஞ்சழி துயராட நிறுப்பவு மிையயும
 னனவினா னலம்வாட நலிதந்த நடுக்கஞர்
 கனவினா லழிவுற்றுக் கங்குலு மாற்றாக்கால்;
 எனவாங்கு;

உக விளியானோ யுழந்தானு வென்றோழி நின்மலை
 முனிவுற வருந்திய முனோமுதிர் சிறுதினை
 தனிபெறத் தகைபெற் றுங்குநின்
 னளிபெற நந்துமிவ ளாய்நுதற் கவினே.

இஃது ஒருவழித்தணந்து வந்த தலைவந்தித் தோழி தலைவிவாற்றமை
 யுள் ஆற்றுவித்தலநமையுத் தோல்லி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

வறனுற லறியாத (க)வழையமை நறுஞ்சாரல்
 (உ) விறன்மலை விபலறை (ஊ)வீழ்ச்சி யுழையதா
 மறமிசு (ச)வேழந்தன் மாறுகொண் மைந்தினற்
 புகர்நுதல் புண்டெய்த (ஞ)புய்கோடு போல
 வயர்முறை நறுங்காந்த னாடோறும் புதிதின்

க. (அ) “வழையமைசாரல்” மலை. கஅக; (ஆ) “வரைசேர் பெழுந்த... ..
 ...வழையமல் வியன்காடு” பதிற். சக: எ - கக; (இ) “வழையம
 லடுக்கத்து” அகம். ஈஉஅ: க; (ஈ) “சிலம்பின் வழையொடு” புறம்.
 கஞஅ: உக.

உ. விறன்மலை: புறம். ஈஈக: அ; நாலடி. ஈசஅ. இந்துறப்பக்கம் இஅ;
 ஈ-ஆம் குறிப்பு.

ஈ. வீழ்ச்சி. இந்துறப்பக்கம் உஈக: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. (அ) “முரணியகச சினைஇக், கொன்ற யானைக் கோடுகண் டன்ன, செம்புடைக் கொழுமுனை யவிழ்ந்த காந்தன்” (நற். ௨௧௪.) என்பதும் (ஆ) “கொடுங்கே ழிரும்புற நடுக்கக் குத்திப், புலிவினையாடியபுலவுகாறு வேழத்தின், நலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்த” (நற். ௩௧:௪-௬.) (இ) “வேல்போற் சிவந்து நெறிமுறைகோடிய வேந்தன்வெய்ய, கோல் போற் கொடியன வாங்கொலை யானையின் கோடு” (நற். ௧௮.) என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. இந்நூற்பக்கம், ௨௧௦: ௨-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கள.

௩௨௧

வயனந்தி யணிபெற வருவியார்த் திழிதரும்
பயமழை *தலைஇய பாசொல் விறல்வெற்ப

எ - து: வந்தடமுறுதலை அறியாத சாபுன்னை நெருங்கின நறிய பக்கமலை யினைபும் விறலினைபுமுடைய மலையிடத்து அகற்செய்யபுடைய பாறையிடத்தே உறையுந் தான் விரும்பினபிடி தன்னிடத்தேயாகையிலே தனக்கு (க) மாருகியயானையைத்தன்னெஞ்சிடத்தேகொண்ட வலியினாலே அதன்புகரையுடைய றுதலைப் புண்ணுக்கின மறயிருகின்ற வேழல் குத்திவாங்கின கொம்பு போல உயர்த்தமுடையினைபுடைய நறிய காந்தன் காடோறும் புதுமையையுண்டாக்கப் பன்னங்கடெல்லாம் நீர் நிறைந்து அழகுபெறும்படி அருவிகள் ஆரவாரித்துக் குறித்தற்குக்காரணமானபயனைத்தரும் பயமழையையிடத்தேகொண்ட பெருமை யமைந்த வெற்றியையுடைய வெற்பனை! எ - து.

நறியகாந்தன், குத்திவாங்கின கொடியகொம்புபோல காடோறும் அரும்பு ஈன என்றதற்கு கற்குணமுடைய நீவரையாதிருத்தலிற் கொடியையாய்த் தோன்றுகின்றயென்றும், அயல் நந்தி அணிபெறும்படி || அருவியார்த்து இழிதற்குக் காரணமான மழைதழீஇய வெற்பென்றதற்கு அயலாரிடத்தே நிலைபெறும்படி அலராகாநின்றது, நீ இவ்வனம் வந்து செய்கின்ற தலையளியென்றும் உள்ளுறையுலகமென்க. இது பயவுவம்போலி.

கோடுபோல:: வென்ற எணையுலகம் உள்ளுறையுலகத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுத்து உள்ளுறையுலகம் போலத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாடாகி நின்றது.

அ (உ)மறையினின் மணந்தாங்கே - மருவறத் துறந்தப்
 னிறைவளை நெகிழ்போட வேற்பவு மொல்லும
 னயலலர் தூற்றலி னாய்நல னிழந்தகண்
 கயலுமிழ் நீர்போலக் கண்பனி = கலுழாக்கால்

எ - 'து: X அயலிலுள்ளார் அலர் தூற்றுணையினாலே கண்கள் ** ஆய்ந்த தன்
 ன்லத்தை இழந்தன, அவ்வளவிலேநில்லாதேபின்னர்க்கண்கள்கயல்காலுளின்ற
 நீர்போல நீர்விழாத காலத்துக் களவிடத்துக் கூடி அக்களவொழுக்கத்தை
 நிகழ்கின்றகாலத்தே ++ மருவுதலறும்படி நீ அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர்

க. “மருப்பிறக் களிறு குத்தி வயிர்தான் கழிந்ததன்றே”, “நித்தில மணி
 வண்டென்னு நெடுமதக்களிறுபாய முத்துடை மருப்பு வவ்வே
 புடைந்து” சீவக. ௨௨௭௭ - சு. என்பவற்றால் யானே தனக்கு மாறான
 யானையினுறுப்பில் தன் கோடு புக்குமுறியும்படி பொருமென்று கூறி
 விருப்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

உ. மறை - களவொழுக்கம. நாற்கவி. கு. கூக.

(பிரதிபேதம்) * தழிபு + புதுமையுண்டாக்க, † மழையிடத்தே, || ஆத்தமிழ்தல். ∴ என
 வேண்டியமம், + மருவுத, = கலுழப்பால், X அயலுள்ளார் ** ஆய்ந்த
 ன்லத்தை இழந்தன, ++ மருவுதலறும்படி.

41

௧௨௨

கலித்தொகை ௫௩.

இறையிற் கிடக்கின்ற வளைகள் ! நெகிழ்ந்து கழலாநிற்க அவ்வருத்தன்
 ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவும் பொருத்தம், அதனாற்பெற்றதென்? * அக்கண்கள்
 அதற்கு இயைகின்றனவிலையே, எ - று.

மன், ஒழியிசை.

‘கஉ (க) இனியசெய் தகன்று நீ யின்னாதாத் துறத்தலிற்
 (உ) பனியிவன் படரெனப் பரவாமை யொல்லும
 ஊரலா தூற்றலி னொளியோடிநறு (ந) துதல்
 பிரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால்

எ - று ஊரிலுள்ளார் அலர்தூற்றுக்கையினலே நறியறுதல் ஒளிகெட்டுப்
பீர்க்கம்பூவினது அழகைத் தான் கொண்டு பிறையினது அழகை இழவாத
காலத்து இயற்கைப்புணர்ச்சியிடத்துத் தெளிவகப்படுதது இட்டுப்பிரிதலையுஞ்
செய்து பின்னர் இன்னதாம்படி நீ அருமைசெய்தயார்த்தபின்னர் இவன்
வருத்தம் தெய்வத்தால் வந்ததோர் நடுக்கமென்று தெய்வத்திற்குப் பரவுக்
கடன் பூணுமையும் பொருத்தும், அதனாற் பெற்றதென்? † அந்நறுநுதல்
அதற்கு இயைகின்றதில்லையே, எ - று.

அமர்த்தென்பதும் பாடம்.

கச அஞ்சலென் நகன்றுநீ பருளாது துறத்தலி

னெஞ்சுழி துயரட நிறுப்பவு மின்பயமு

க. “இனிதுமற்றினனோ” கலி. சக: கச, கடு, கக; அஃ: கடு, கக, உக.

உ. பனித்தல் - நடுகுதல், முருகு. நஃ. மலை. அக, உஅக. நகஅ.
அகம். இ: உக, எஉ. அ; புறம். சஉ: இ, கசஇ: க. சீலப்: ச: க,
இ: ககள

க. (அ) “பிரித்தவர் நுதல்போலப் போவீய” (பு) “நீரல ரணிகொண்ட
பிறைநுத லல்லாக்கால்” (கலி. நக: ச. கஉச: அ.) (இ) “பிறைபுணை
வா னுதல் பிரரும்பு” (பு - வே. கைக்கிளைப். இ.) (ஈ) “பிரேர்வண்ண
முஞ் சிறுநுதற் பெரிதே” (யா - வி. கு. இக. ‘மீன்றோந்து’ மேற்
கோள்.) என்பவை இவகே ஒப்புநோக்கற் பாலன; பசத்தலுக்கு
பீர்க்கம்பூவை உவமைகூறுதல் மரபென்பதை, (உ) “நன்கொடிப்
பிரத்தி னுழுறுபுவெனப், பசையுமும்” நம். நஉச: க - எ. (ஊ)
“இன்னனாயின னென்னுத லென்றவு”..... மாரிப்பிரத்
தலர்சில கொண்டே” (குறுந். கஅ) (எ) “மென்றோ ளாய்கவின்
மறையப், பொன்புனை பிரததலர்செய் தன்றே” (ஐங். சஇஉ.) (ஏ)
“மாரிப்பிரத்தலர்வண்ணமடவான்” (சீலப். எ: நஅ.) (ஐ) “நறுநுதலா
ணன்னலம் பீர்ப்பு” (ஒ) “கன்னலம் பீர்ப்புப் பகல்கார் விவெதோ”
பு-வே. பெருந்திணை. இருபாற். க, கஅ. என்பவையும் வலியுறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்) * கன்ன அதற்கு † ன்றுதலதரு. ன்றுதலாக்கு.

(க)னனவினா னலம்வாட நளிதந்த (2)டுங்களுர்
கனவினா வழிவுற்றக் கங்குலு மாற்றாக்கால்

எ - து: பதவிடத்தே அழகுசெய்தபடி எம்மை நலிதலைத் தந்த ஈடுங்கு
தற்குக் காரணமான வருத்தம் * கனகுலிற் கனவின் கண்ணுந் லாது வருத்த
முறுத்தி இவன் ஆற்றாதகாலத்து இயற்கைப்புணாசசிககண தெளிவகப்படுத்தி
இட்டுப்பிரிதலைச்செய்து பின்னர் நீ அருளாதே அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர்
இவன்நெஞ்சழிவதற்குக் காரணமான வருத்தம் இறந்துபர் டெய்துவியா

நிற்கவும் உயிரைப் போகாமல் நிறுத்தவும் பொருந்தும், அதனைப் பெற்ற
தென் ? †அக்கனவின் ஆற்றல் அதற்கு இயைகின்ற தில்லையே; எ - டு.

†எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறும்படியாக ; எ - டு.

ஆங்கு, அசை.

(௩)விளியாரோ யுழந்தான வென்றேழி நின்றன

முனிவுற வருத்திய முனைமுதர் சிற (4)தினை

தளிபெறத் தகைபெற் றாங்குநிள்

னளிபெற (5)நந்துயிவ ளாய் வதற் கவினை

க. “கனவிற்குள் செய்தது மனத்ததாகலிற், கனவிற கண்டு” (கலி. சக-
௩ - ௪.) என்பதும் அதன்குறிப்பும் இவகே அறிதற்பாலன.

உ. “நடுங்களுர்” குறன். ௧௦௮௪.

௩. “விளியா வெல்வம்” அகம். ௨௧௨ ௨௧.

௪. (அ)“பெயினத்தி வறப்பிற் சாம் புலத்திற்குப் பெயல்போல்யான், செவி
ணத்திச செறிற்சாம்பு யிவனென்னுந் தகையோதான்” கலி. எஅ.
௧௧ - ௨௦. (ஆ) “நனல் செல்லா வேனற் கிழுமெனக, நருவி வானக்
தலைஇ யாவகு” புறம். ௧௫௧ ௧௮ - ௧. (இ) “வறறுழுகும் பைந

கூழ்கரு வாண்சோர் வினிதே” இனியது. ௧௧ (௩) “மேதினி யிடத்
தபைங் கூழ்கள், கரித்தன தளிர்ப்ப வெள்ளிவீ ழுன்ன கணமழை
பொழிவது கடுப்ப” நைடதம். அன்னத்தை உதாது. ௫. (௨) “மழை
பொழிய வேணிவின்முன் வாடிய பைங்கூழ்போல மறையினீங்கி ..
..... மகிழ்ந்து”, விநாயக. மயூரேசா. ௩௭. என்பவையம் (௩)
“கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறும்” (கவி. ௩௮ ௧௨) என்பதும்
(௭) அதன்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருள்வனவும் (௭) “வானந்,
துளிமாறு பொழுதினில் வுலகம் போலுநின், னனிமாறு பொழுதினில்
வாயிழைக்கலினே” ௩வி. ௨௫: ௨௭-௧. என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.
௫. “நந்துமென் பேதை துதல்” கார். ௪௦.

(பிரதிபேதம்) தந்துதலி, † அக்கனவிரு லதந்து, ‡ எனவாங்கு அரை விளியா.

௬௨௪

கலித்தொகை ௫௪.

எ-று: *கொடாதனோயாலே வருந்தி அமையாத † என்ருழி யிடத்து முனிதலுறும்படி வருந்திய முனைத்தல் மிக்க சிறியதினை மழையைப் பெற அழகுபெற்றாற்போல இவன் ஆய்ந்ததற் ‡ கவின் நின்னளியைப்பெற அழகுபெறும்; எ-று.

இட்டுப்பிரிவின்கலையும் அருமைசெய்தயர்த்தலையும் பின்பு துல்கெட்டு
தோர் (௧) ஒருவழித்தனத்தென்று பெயர்கூறியவாறு காண்க.

இதனால், தலைவர்கு அரைவு பிறத்தது.

இது தரவும் தாழிசையும் தனிசொல்லும் சுரிதகமும்பெற்ற ஒத்
தாழிசைக்கலி. (௧௭)

(௫௪.) (௨) கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப

பொடி (௩) யழற் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலன்கோதைத்

தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கை (௪) யணைத்தோளா

(௫) யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென்ன

௫ (௬) நரந்தநா நிருங்கந்த லெஞ்சாது நனிபற்றிப்

- க. ஒருவழித் தண்க்கலென்னும் பெயர் நாய்குவி. கு. கக. முதலியவற்றிற் காணப்படுகின்றது.
- உ. (அ) “கோட்டவறு கொடியவும் பூப்பல பழுனி” ஐங். சகச. (ஆ) “கொடியவு மினந்தளிர் குழைத்த கோட்டவறு, கடிமலா குடைவன” பிரமோத். பிரதோஷபூச. உதி. (இ) “கொடியவும கோட்டவும் பல்லவந் தீண்டில்” தணிகை. களவு. ௩௦௮.
௩. (அ) “எரியகைத் தன்ன வேடி ருமரை” பொருந். ககி. (ஆ) “ஒன் ளிழற் புரித்த தாமரை” (இ) “அழல் புரித்தவடர்தாமரை, யைதடர்த தூற்பெய்து, புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுத் தெரியல்” (ஈ) “கேணி பூவா, வெளிமரு டாமரைப் பெருமலர் தயகை” புறம். கக: கக, உக: க-௩, ௩௧ச: உ - ௩.
௪. (அ) அணைத்தோளென்பது பயவுவமைக்கு மேற்கோள். (தொல் உவம. கு. க. பே) (ஆ) “அணைத்தோளாய்” கலி. அள: கூ. (இ) மென்றோள்” (கலி. கக: கூ.) என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்கீ.
௫. (அ) “ஆந்தை யடியுறை பெணினே” (ஆ) “அடிநிழற் பழகிய யடியுறை” புறம். சுள: கஉ, ககஅ. உக. (இ) “காவலற் குறுகி யடியுறை யருண்மொழி யான்புணர் துரைப்ப” பெருங். (க) சுள: ஏ - ௮.
௬. (அ) “கந்த நாறுங் குவைபிருக கந்தல்” குறுந். ௫௨. (ஆ) “நாந்த வாரகுழல்” பிரமோத். உருத்திராக்க. சள. என்பவையும் (இ) “காவே.

(பிரதிபேதம்) * என்றியான் கூறும்படியாகக் கெடாத †என்றேழிநின்மகி, ‡ கலிஞ்சுநின் கவிந் தின்றியுளிகைப்பெற வழகுபெறுமென வரைவுகடாவிஞன்.

- பொலம்புனை (க) மகரவாய் துங்கிய சிகழிகை
 நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை பெருகாழ்
 *விரன்முறை சுற்றி'உ)மோக்கலு மோந்தன
 (ங)னராஅ வயிழ்ந் தன்னவென் மெல் விரற்போது கொண்டு
- க0 (ச)செராஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
 (ரு)பராஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்
 றெய்யி ளினமுலை ியினிய தைவந்து
 தொய்யலர் தடக்கையின் (க)வீழ்ந்நிடி யளிக்கு
 (எ)மையல் யாணையின் மருட்டலு மருட்டினன்

சுருப்பியிர்தாதொடி தலைத்தலை மிகுட,நரந்தநுமலர்கன்களிக்கும்மே"
 பரி. கக: கச - இ. என்புழி'நரந்தநுமல ரென்பதற்கு நரந்தம்போலும்
 நறியமலர் என்று,பரிமேல் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. (அ) "மகரப்பருவாய் தாழ மண்ணுறுத்துத், துவரமுடிந்த துகனறு
 முசரி" முருது. உடு-சு (ஆ) "சுறவுவரையமைத்த சுரும்புகுழ்சுடர்நுதல்"
 பெரும்பாண். ஈஅடு. (இ) "எறி மகர வலய மணிநிகழ் நுதலியர்"
 பரி. க0. எஎ. (ஈ) "எறிகதிர்மகரவாய் பொறித்த, திவதமேலிடத்துச்
 செவகதிர் தொடர்ந்த சேயொளி யரவென நார்த்" திருவாணைக்காப்,
 அகிலாண்டநாயகி. உக.

- உ. "மோக்கலு மோந்தனன்" "உயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்" "மருட்டலு
 மருட்டினன்" என்பவற்றொடி, "உண்ணலு முண்ணென் வாழலும்
 வாழேன்" (கலி. உக: எ.) என்பதும் அதன் குறிப்புந் ஒப்புநோக்கற்
 பாலன.

- ங. "நராவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேதப்" கலி அச' உஉ.

- ச. "செராஅச் செவகண்" பரி.,கக: இஎ.

- வி. (அ) “ஊதுலைக் குருகி னுன்னுயிர்த்தனை” அகம். ௫௫: எ. (ஆ) “காதலாப் பிரிந்த மாதர் நோதக, லுதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனர்” (இ) “காதலிதன்னெடு கானகம் போந்ததற், ஊதுலைக் குருகினுயிர்த்தனை கலங்கி” (ஈ) “காதலற் கெடுத்த கோயோ னெங்கனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனை” சிலப். ச: ௫௮ - க, கக: சச-௫, உஉ: க௫க-உ, (உ) “ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தது” (ஊ) “பருஅக குருகி னுயிர்த்தவன் போயயின்” மணி. உ: சக. கக: உஅ. (எ) “அதட்டுருதலியி னுயிர்ப் பேற” கம்ப. ஊர்திடு ௨40; (ஏ) “சிவையினவா யென்னச் செந்தி யுயிர்ப்புறச் சிவந்தமுகன்” கம்ப. கும்பகருணவதை: ௧௪.
- க. வீழ்பிடி இந்நாற்பககம் உகக: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
- எ. (அ) “மையல்வழம்” குறிஞ்சி. ௧௮௫, பெருங். (உ) க; கக: கந்த. திருச்சல்யாண. உஅ, (ஆ) “யானை, மையலன் கடாஅஞ் செருக்கி” (பிரதிபேதம்) * தொன்முறை, † இனிது, ‡ பிழக்களிகு.

௩௨௬

கலித்தொகை ௫௪.

(க) அதனால்;

(௨) அல்லல் களைந்தனன் நோழி நந்நக

ரருங்கடி நீலாமை * கூறி னன்றென

நின்றெடு ருழ்வ நோழி நயம்புரிந்

தின்னது செய்தா ளிவனென

(௩) மன்னா வுலகத்து † மன்னுவது ‡ புராணமே.

அகம். ௩௦௭: எ - அ. (இ) “மையல்யானை” புறம். ௨௬௧: எ, சீலந. உகக௫, பெருங். (க) சக: அக, (ஈ) “மையன் மதயானை” சீலந. ௫௮௧, (உ) “மையன்மாக்கரி” கந்த. துணைவாவரு. ௩௨. (ஊ) “மையன் மத வெங்களியானை” நாடக அன்னத்தைத்தூது. ௧௨௮.

- க. “அதனால், அல்லல் களைந்தான் ரோழி” என்பது கைப்பட்டுக் கவங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தனனெனத் தலைவி உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்குமேற்கோள்: தொல். கள. கு. ௨௦. ௩௪.
௨. “துணைசகட்டுக்கிளவி விழுவியதாகும்” என்புழி, செவிலிக்கு உரைப் பாயாக வென்று தோழிக்குத் தலைவிகூறியதற்கு இச்சரிதகம் மேற்கோள். தொல். கள. கு. ௩௨. ௩௪.
௩. (அ) “மன்றா வுலகத்து மன்னுவது புரைமே” என்பது மன்னென்று மிடைசசொல் நிலைபெற்றின்கண வாதமைக்கு மேற்கோள். (நன். இடைச. கு. ௧௩. மயிலை. வி. இரா) (ஆ) “நில்லா வுலகத்து நிலைமை தாக்கி” (இ) “தொலையாநல்லிசை யுலகமொடுநிற்ப” (ஈ) “கெடாஅ நல்லிசை நிலைஇ” (உ) “நல்லிசை நிலைஇய நனத்தலை யுலகத்து” (ஊ) “மன்றா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புகழ் நிறீஇத்தா மாய்ந்தனரே” (எ) “ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற் பொன்றாது நிற்ப தொன்றில்” (ஏ) “மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னு புகழ்வேண்டி” (ஐ) “நிலையிலாவுலகி னின்றவண்புகழை” (ஓ) “ஒருவன திரளமு யாக்கை யூன்பயி னாரம்பின்யாத்த, வருவமும் புகழுமென்றாக் கவற்றி ணாழ்காத்துவந்து, மருவிய வருவறிதகே மறைந்துபோமற்ற யாக்கை, திருவமர்ந் துவசமேத்தச் சிறந்து பின்னிற்றமன்றே” (ஔ) “என்று நிற்கு மிரும்புகழ்” (ஐ) “நின்ற புகழொழிய நில்லா வுயிரோம்பி, வின்றுநாம் வைக விழிவாரும்” (ஐ) “இன்றுனார் நாளை மான்வார் புகழுக்கு மிறுதிபுண்டோ” (அஅ) “மன்றா வுலகத்து மன்னிய சீர்த் தஞ்சை வாணன்” (ஆஆ) “சாதல்வந் தமித்த காலுந் தனக்கொரு சாத வின்றிப், பூதல மிருக்குங்காடும் புகழுடம்பிருக்கும்”
- பிரதீபேதம்* உரினன் கிட்டுகு, † மன்னியது. ‡ புரைமே, புரிமே புரிமோ, புகழே.

(க) இது கைப்பட்டுக்கலங்கிய வநுத்தத்தைக் களைத்தேனென உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்கண்தலைவி கூறியது. அது நோதுமலர்வரை விரிந்த மணழாசு இயம்பியவழி ஆண்டானும் பிறவாண்டானும் தோழிக்கு இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்த்ததெனக்கூறி, அதனை நமர் அறியக் கூறல் வேண்டுமென்றும் தலைவனது நம்பவநுத்தம் அறியக் கூறல்வேண்டுமென்றும் தலைவி ||கூறுதற்கண் நிகழ்வது.

இதன் பொருள்.

சொடியி லுள்ளனவும் கோட்டி லுள்ளனவு மாகியபூவாக நீரின்றா யிருக்க நிறம்பெறும்படி பொடியினைபுடைய நெருப்பாற்பண்ணப்பட்ட பொற் பூவாற்செய்த கோதையிளையும் தொடிசெறிந்த (உ) கட்டுவடங்கன் அமைந்த அழிவினையுடைய முன்கையினையும் அணைபோலும்மெல்லிய - தோளையுமுடையாய்! நின் அடியிலே யான் உரைதற்கு நீ அருளாதிருத்தல் நினக்குப் பொருந்தினதொன்றோவென்று கூறிப் பொன்னாற்செய்த மகரவாயாகச் சமைந்த தலைக்கோலம் விழுங்கிக் கிடந்த கருநம்பு நானு களியகூத்தலின் முடியை ஒழியாமல் மிகப்பிடித்து அதிலே நன்மைபெறும்படி கட்டின பற்ற மைந்த ஒருமாலையை விரலாலே முறையாகசகந்தி அதனை மோத்துபாராதலை புஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றி நறவம்பூ அலர்ந்தாற்போன்ற என்னுடைய மெல்லிய விரலையுடைய கையைத் தாங்கிக்கொண்டு அருளையுடைய தன் சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துக் கொல்லன் உலேமூக்கு வெவ்விதாய் உயிர்க்குமாறபோல உயிர்த்தலையுஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றித் தொய்யில் எழுதின இளையமுலைபைஇனியவாகத்தடவி(ங) அத்தொய்யிலைக் கொண்டுவந்த

க. “உரையெனத்தோழிக் குரைத்தற்கண்” என்பதன் உரையில் இஃ செய்யுளை மேற்கோள் காட்டிக் கைப்பட்டுக் கலங்கிப் புணாச்சி நிகழ்ந்தமை கூறி அருங்கடி நீவாமைகூறின் நனறெனத்தமர்க்குக் கூறு மாறு தோழிக்குத் தலைவிகூறினான். கூறிக்கத்து இருகால் தோழி யென்றான் நானுத்ததலையாக மறைகரத்தவாறு தீர்த தோழிக்கு முக மனாக என்பா நசகினுக்கினியர்; தொல். கண். கு. உக.

உ. “கட்டுவடவினை” பெருங், (உ) கக: கஅக.

ங. (அ) “நயன வாரியின், ரெய்யல்வெஞ் சுழியிடைச் சுழிக்குமேளியன்” எனத் தொய்யலென்பது வெள்ளமென்னும் பொருளில் வருதலாலும்

(ஆ) “மையலுந் நிழிமத மழைய ருமையாற் றொய்யலை கடந்தில குழி யானையே” (இ) “குழி யானை மதம்படு தொய்யலின்” என யானை மதத்தையொட்டி அதன் பெருக்கிற்கு ஒருதலாலும், ‘தொய்யலத் தடக்கை’ என்பதனை மத நீரினையுடைய அழகிய வளைந்த கையென யானைக்கு ஆக்குதலுமாம். (ஈ) “தாழ்பெருக தடக்கை.....யானை”

பிரதிபேதம் * கூறியது; என்றது கொதுமலர் † பிருண்டதும் தோழிக்கணவாறு, † நாமறிய || தலைவிசுறுதம் கண்ணமெனவாறு, + தோளினையுமுடையாய்
x காத்தம்பூ = அனநிராமப்பூ யலந்தாத்,

ந உ அ . கவித்தொகை இசு.

தடக்கையினாலே தான் விரும்பின(க)பிடியை அருள்செய்யும் மயக்கத்தைப் புடைய யானைபோல(உ)மெய்ம்முழுதினையுந்தடவுதலையுஞ்செய்தான்; அச்செயலாலே யான் கைப்பட்டிக் கலங்கிய வருத்தத்தைத் தோழி போக்கினென்று இனித், தோழி நீயும் யான் விரும்பிய விருப்பத்தின் மனம்புரிந்து நின்மகள் நன்குடிக்குவலொகாமற்(ங)கற்புக்கடம்பூண்டாளென்றுநம்முடையமனைக்கண் நிகழ்கின்ற அரிய மணம்(ச)அவனைவிட்டுநீங்காமல் யாய்க்கு அறத்தொடுநிலை வகையாற் கூறின் அது நமக்கு நல்லதொன்றென்று கருதி நின்னோடு(உசாவு வேன்; நீ இவ்வனம் கூறின் நிலைநில்லாத உலகத்திலே நிலைநிற்பதோர் புகழ் நமக்குப் பொருந்தும்; எ - று.

(ந)இது தலைவி கைப்பட்டிக்கலகிப் புணர்ச்சிநிகழ்ந்தமை தோழிக்குக் கூறினான். அவன் அறத்தொடுநிறந்தகருதி. || இஃது (சு)உண்மைசெப்பவென்னும் அறத்தொடுநிலையாம்.

(உ)“நிழறழாம் யானை” (ஊ) “மடிக்கினு மண்ணுறுகையது” (எ) “எழுறுப்புத் திண்ணிலந்தோய்வ”என்றுவருபவற்றின் பொருள்கருதி, தொய்யவென்பதற்கு நிலந்தோய்கவென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

- க. இந்நூற்பக்கம் எசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
- உ. மடப்பிடிகழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவா” அகம். நஉஅ: கக - ந.

௩. (அ) “கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் றனக்கு, கடுங்குதுய ரெய்தி நாப்புலர வாடித், தன்றுயர் காணுத் தகைசால் பூவகொடி, யின்றுணை மகளிர்க்கின்றி யமையாக், கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது, பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண டிலமால்” (ஆ) “கற்புக் கடம்பூண்டு, காதலன் பின்போந்த, பொற்றொழுநங்கைக்குத் தோழிநான் கண்டிர்”¹ சீலப். கடு: ககுக - கசச, உக; ‘தற்பயர்தான்’ (இ) “கற்புக்கடன் பூண்டு றங்கடன் முடித்த” மணி. உக; அ. (ஈ) “பொற்றொழுப் பணைத்தோண் முற்றிழை மாதரை, விற்பெருங்கிழைமையொடு கற்புக் கடம் பூட்ட, வரையும் வாயி றெரியுஞ் சூழ்ச்சியுள்” பெருங். (ஊ) உக; சு-அ.

௪. (அ) “அயன்மண மொழியரு ளவார்மண மெனவே” ‘கயிலான்’ (ஆ) “பெறுகான் மணம்விடு பிழைமண மெனவே” ‘குறமக’ சீலப். உச.

௫. (அ) ‘இச்செய்யுளைக் கைப்பட்டுக் கவகியதற்கு மேற்கோள் காட்டி ‘இதனுட்கைப்பட்டுக் கவகிய வாறும், அருமறை யுயிர்த்த வாறும், இவ்வாறு செய்யாக் கால்இறந்து படுவனென்னுந் குறிப்பினளாய் ‘மன்ற, வுலகத்து புரையும்’ எனக்கூறியவாறங் காண்க. என்பர் இளம் பூணர். (ஆ) கச்சினர்க்கினியரும் இதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர். தோல். கள. கு. ௨௦.

௬. “எரித்த லேத்தல் வேட்கையுரைத்தல், உறுத லுசாத லேதீடு (பிரதிபேதம்) * உடையவாள். † உசாவு யென்கின்றக் கூறிலல். ‡ பொருந்த மெனத்தலை கைப்பட்டுக்கவகிய || இது.

‘இரண்டுவது குறிஞ்சி கக.

௩௨௯

இன்னால், தலைவிக்குக் கைம்மிகல் பிறந்தது.

(க) கரிதகத்து இருகாத் ரோழியென்றான் மாணுத்தனையாக் மறைகாந்த று தகாத்த தோழிக்கு முகமனாக.

(உ) விரல், ஆகுபெயர். பருஅக் குருகு - பறவாக்குருகு, வெளிப்படை; விகாரம். புரையும், (ஊ) சுற்றியிசையுசாம் மெய்யொடுக்கெட்டது.

(ச) இஃது † அதுவெனனத்தனிச்சொற் || பெற்று, அடக்கியலில்லாச் சுரிதகத் தோடு அடிநிமிர்த்தோடிய - பாரிலைவகைக் கொச்சகக் கலிப்பா. (கஅ)

(ருரு.) மின்னொளி ரவிரற லிடைபோழும் பெயலேபோற்
பென்னகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை
யின்னகை யிலங்கொழிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய்
நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி;
* நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்து
நுதலு முகனார் தோளுங் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
யைதேய்ந் தன்று டிறையு மன்று
க0 மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுணையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று;
எனவாங்கு;

தலைப்பா, ஸ்ணைமை செப்புங் கிளவி" (தொல். பொருளி. ரு. கரு.) என
அறத்தொடு நிற்கல் எழுவகையாம்.

- க. இந்துற்பக்கம் கரு. க-ஆம் குறிப்பின் இறுதிபார்க்க.
- உ. விரவென்பது ஆகுபெயராய்க் கை யென்னும் பொருளுணர்த்தலை,
"படைகொ ளோன்விரல்" (முல்லை. என்.) என்பதனுரையா வறிக.
- உ. தொல். வினை. ரு. சக. உரைபார்க்க.
- ஈ. "பாநிலை வகையே" என்னும் குத்திரவுரையில் இச்செய்யுளை மேற்
கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதுவர் பே, கச், இருவரும்;
தொல். செய். ரு. கரு.

(யிதிரேதம்) * என்ற குணத்தையாக, திரித்தோழிக்கு, அதருணை. || பெற்றயடக்கிய
+ பாங்குரை.

கக அநியன பலபா ராட்டிப் பையென
 'வலைவர் போலச் சோர்பத னெற்றிப்
 புலைவர் போலப் புன்க னெனக்கித்
 தொழுவந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்
 காழ்வரை நில்லாக் கடுக்களி றன்னோன்
 றொழுஉந் தொடேமவன் றன்மை
 யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி.

இது “பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, யோநமைக் கேண்
 மையி னுறுதறை தெளிந்தோ, னுமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற்,
 பெருமை சான்ற வியல்பின்கண்”(க)தலைவி கூறியது. என்றது, “ஒருமைக்
 கேண்மையின் உறுதறை—தான் அவளென்னும்(உ)வேற்றுமையில்கூறாத நட
 பினாலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய துறையை, பொறியின் யாத்த
 புணர்ச்சிநோக்கித் தெளிந்தோள்—முன்னர்த் தேய்வப்புணர்ச்சிநிகழ்ந்
 தமைநோக்கி அதுகாரணத்தான் முடிப்பதாகத்தெளிந்த தலைவி, அநுமை
 சான்ற நாலிரண்டுவகையில்—தான் *முன் அநுமையமைத்துநின்றநிலையாற்
 றலைவன்கண் நிகழ்த்திய மெய்தொட்டுப்பயிற்முதலிய எட்டினாலே,
 பெருமைசான்ற இயல்பின்கண்ணும்—தனக்கு உளதாம் பெருமைகூறுதற்கு
 அமைந்ததோர் இயல்பின் கண்ணும், எ-று” இதனாற் போந்த பொருள்
 தலைவன் இத்துணை இளிவந்தன :செய்யவும் யான் நானும் மடனும்
 நீங்கிற்றிலேனென்று தன்பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

இதன் பொருள்.

(ந)மின்னொளி ரவிரற விடைபோமும் பெயலேபோற்
 பொன்னைகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
 †போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை

- க. தொல். கள. ௫. ௨௦. இந் தூற்பக்கம் ௩௩௩: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
 உ. “வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நடட்டகால்” நாலடி. எஇ.
 கூ. (அ) “மின்னுமிழ்ந் தன்ன சுடரிழை யாயததுத், தன்னிறற் கரந்த

வண்டிபு துப்பி, வெடிக் கோதி” பதீர். அக: உக - அ. (ஆ)
 “எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைம்பால்போன், மையற
 விளங்கிய துவர்மண லதுவது, வைதாக நெறித்தன்ன வறலவிர்
 கீளும்பா, லணிகை யிடையிட்ட வீகையக கண்ணி”கலி. ௩௨: ௧-௪.
 . (இ) “திருந்து நானக்குழல்வரும் பொன்மாலை” (ஈ) “பொன்
 னரிமாலை பூண்டு” (உ) “பண்ணுரை மகளிர் மாலை பைந்துகில் கவர்த்து
 கொள்ளக், கண்ணுரை மகளிர் சோர்த்து காரிருட் டிவளு மின்போற்,
 (பிரதிபேதம்) * முன்னாநும, † அகத்தகைவகை விரிவகை நெறி, ‡ பொழியிடை
 பொழியிடை

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

௩௩௧

(க)யின்னகையிலக்கெயிற்றுத்தேமொழித் (உ)துவாச்செவ்வாய்
 நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி

எ - து: ஒளிக்கின்ற மின்னினது விளங்குகின்ற அறுதிகள் இடையே
 பினத்தோடும் மேகங்கள்போலே பொன்னைக் கூறுபடுத்தின அழகினைபுடைய
 வகிர்களை (உ)ஐந்துபகுதியையுடைய நெறித்தமயிரிடத்தேவிளவகவிட்டுப்*பின்
 னால் (ஈ)தாழம்பூ வகிர்த்தவற்றையும் இடையிலேயிட்டு முடித்த மிகவுங்காறு
 கின்ற பூமாலையினையும் இனிய நகையினையும் இலங்குகின்ற எயிற்றினையும்

இனிய மொழியினையும் இயல்பான சிவப்பாற் :சிவந்த வாயினையுமுடைய
 நன்றாகிய நுதலினையுடையாய் ! நினக்கு ஒருவார்த்தை கூறுவேம்; அதனை
 இப்பொழுது †கேள்; எ - து.

இட்டென்னுஞ் செய்தெனச்சம் இட்டவென்னும் பெயரசெச்சத்தோடு
 முடிந்து அது நன்னுதலென்னுமபெயரோடு முடிந்தது. கூறுவாமென்றது
 (இ)உயர்த்துக்கூறல்; (ஈ)உளப்பாடன்று, வயங்க, விகாரம்.

பெண்ணுரைப் பிடிக்கைக்கூந்தற் பொன்னரிமாலைதாழ்” சீவக. ௩௪௬
 உரு௩௮. உ௧௬௩. (ஊ) “பொன்னரி மாலைபுந், தாழ்த்தரு கோதையுந்
 தாவகி முடியினை” சிலப். ௬: ௧௦௬ - ௮. அடியார்க்கு. மேற். (எ)
 “பின்னிடைச்சேர்ந்த பொன்னரிமாலை” (ஏ) “மின்னிருங் கூந்தன்
 மேதகப் புனைந்த, பொன்னரிமாலை” (ஐ) “புல்லகம் பொருந்திய மெல்
 லெ ன்றேதிப், பொன்னரி மாலை பொலிந்த பூமுடி” (ஒ) “நன்னுதன்
 மாதர் பின்னிருங் கூந்தற், பொன்னரி மாலாய்” பெருங். (க) ௪௦:
 ௩௬ - ௪௦, ௩௪௬ - ௫௦, (உ) ௩: ௭௨ - ௩, ௧௬: ௭௫-௬.

௧. “இலககெயிற் றின்னகை மாதர்” கலி. ௧௩௬: ௨௮.

௨. “துவர்த்தொண்டையஞ் செவ்வாய்” சீவக. ௧௦௭௪.

௩. ஐம்பகுதியின்பெயர்கள் இத்தாற்பக்கம் களச: ௧-ஆம் குறிப்பிலுள்ளபடி
 ௩௪சினுர்க்கினியராலும் சுருன், ரூல், அளகம், துஞ்சுமூல், கொண்டை
 யென்று பு - வே. உரையாசிரியராலும் கூறப்படுகின்றன.

௪. (அ) “கண்ட லவிர்ப்புற கதுப்பியை” சிறுபஞ்ச. ௧௪. (ஆ) “எதிர்ப்புஞ்
 செவ்வி யிடைநிலத் தியாத்த, முதிர்்ப்புந் தாழை முடையல் வெண்
 டோட்டு” சிலப். ௮: ௪௮ - ௬.

௫. “ஒருவனாக் கூறும் பன்மைக் கிளவி வழக்கி னுரிய வுயர்
 சொற் கிளவி” (தொல். கிளவி. கு. ௨௭) என்பது இங்கே அறியத்
 தக்கது.

௬. அம், ஆம் என்பன முன்னின்றாரையும் தமராயவழிப் படர்க்கையாரை
 யும் உளப்படுக்குமென்பவாதலால், ஈண்டு உளப்பாடன்றென விளக்
 கினார்.

பிரதிபேதம்) * பின்னற்றமும்பு வுநின்றயற்றையும், † கேளெறுகறி இட்டென்றும்.

௩.௩.௨

கவித்தொகை ௫௫.

௧. நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்த
 முதலு முகனுந் தோளுந் கண்ணு
 மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
 (க)யைதேயந் தன்று பிறையு மன்று

க0 மைதீர்த் தன்று மதியு மன்று

வேயமன் தன்று மலையு மன்று

(உ)பூவமன் தன்று கணையு மன்று

(ஈ)மெல்ல வியலு மயிலு மன்று

சொல்லத் (சு)தளருங் கிளியு மன்று

எனவாங்கு

கசு அனைவன் பலபா ராட்டிப் பையென

(ரு)வலைவர் போலச் சோர்பத ட்றெற்றிப்

க. (அ)உவமப்பொருளாலே சொல்லுவான் குறிக்கப்பட்டபொருளைக்கூறு பாட்டியவளால் தெளியும்பக்கமு முண்டென்பதற்கு, “ஐதேய்த்தன்றுகிளியுமன்று” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘இவ்வாறு கூறிய வழித் துணியாது நின்றன, நதலும் முகலும் தோளும் கண்ணும் சாயலும் மொழியுமெனத் துணிந்தவாறு கண்டுகொள்க’ என்பர், இளம்; தோல். உவம. கு. உ0. (ஆ) “தெரிநிலை யென்பது: ஒரு பொருளை ஐயப்படுத்தலும் துணிதலுமின்று ஆராயு நிலைமை” என்று கூறி, “ஐதேய்த்தன்று.....மதியுமன்று” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், தெய். தோல். இடை. கு. எ.

உ. “பூவமலுதல்” கலி, சுஉ: ச.

ங. (அ) “மயில்கண் டன்ன மடகடை மகளிரொடு” (ஆ) “பீலி மஞ்ஞையி னியலி” (இ) “நன்மா மயிலின் மென்மெல வியலி” (ஈ) “மணிபுரை யெருத்தின் மஞ்ஞை போல..... எகுதி மடக்கை” (உ) “அணி மயி லன்ன வசைகடைக் கொடிச்சியை” (ஊ) “கட்சி மஞ்ஞையிற் சுரமுதல் சேர்த்த, சிவ்வனை விறவியும்” (எ) “கலவ மஞ்ஞையிற் கரண் வர வியலி” (ஏ) “வருகல மயிலன் மடகடை மலைமகள்” (ஐ) “மயி லெனப்போந்து” (ஒ) “காணிரி மயிலிற் கவின்பெற வியலி” (ஓ) “மயில்கள் போலவரு மடகலி”

ச. “தளரியற் கிள்ளை” அகம். ஈஉசு. ஈ.

தி. (அ) “இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ், சொல்வலை வேட்டிலு னுயினன் முன்னே” புறம். உடுஉ: ச - இ. (ஆ) “வலைவர்க்கு” கலி. உரு: கஎ.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ககக.

ந.ந.ந.

புலையர் போலப் புன்க ணேக்கித்

(3)தொழுதுந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்

(உ)காழ்வரை நில்லாக் கடுங்கனி நன்னோன்

றொழுஉந் தொடேமவன் நன்மை

யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி

எ - து: நீ போகாதே நில்லென்று என்னை நிறுத்தினான்; நிறுத்தி அனுக வந்து றதலையும் முகத்தையும் தோளையும் கண்ணையும் சாயலையும் சொல்லையும் நோக்காநின்று உவமையைக்கூறநினைந்து, றதல் வியப்பையுடைத்தாய்த் தேய்த்தது, ஆயினும் பிறையுமன்று; முகம்மறுவற்றது, ஆயினும் மதியுமன்று; தோள்வேயின் தன்மை † நெருங்கிற்று, அது பிறக்கும் இடமன்று; கண்

பூவின் தன்மை நெருங்கிற்று, அது பிறக்குமிடமன்று; சாயலிருந்த படி மெத்தென நடக்கும், மயிலுமன்று, சொல்லுச்சொல்லத் தளரும், ஆயினும் கிளியுமன்று, என்று அவ்விடத்து அத்தன்மையனவாகிய உறுப்புக்கள் பல வற்றையும் பொய்பாராட்டி, விலையர் அம்மாக்களின் சோர்வைப் பார்க்குமாறு போல என்னெஞ்சுழிந்த செவ்வியைப் பார்த்துப் புலையர் நோக்குமாறுபோல வருத்தமுண்டாக நோக்கித் தொழுதலைச்செய்தான்; தீண்டெலையுஞ் செய்தான்; மதத்தான் அறிவிலுந்துப் பரிக்கோவெல்லையில் நில்லாத கடிய களிற்றை யொப்பான் பலகாலும் தொழுவதுஞ்செய்யும்; தீண்டுவதுஞ் செய்யும்; ஆதலால், தோழி! அவன் குணத்தில் அறியாமையாகிய குணமோ இல்லை; எ - து.

இவன் இங்குனமாகவும் யான் நானும் மடலும் நீங்காமை நின்றே ||எனத் தலைவி தன் பெருமைசான்ற இயல்புகுறிஞன்.

(ஈ) இதனுட் பாராட்டியெனப்பொய்பாராட்டலும் சோர்பதனொற்றி யென நெஞ்சு கெகிழ்ந்த செவ்விகுறினமையிற்குதெலுறுதலும் புலையர்போல நோக்கியென நீடுநீனைந்திரங்கலும் தொழுவந்தொழுதானென இடம்பெற்றுத் தழாலும் தொடலும் தொடானென மெய்தொட்டுப் பயிதலும் களிறுபோல அறிவினெல்லையி னில்லாதவனெனத் தீராத் தேற்றமும் ஒரு வாற்றும் கூறியவாறு காண்க.

- க. “உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்” (கலி. ௨௩: ௭) என்ப தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறியத்தக்கன.
- உ. “காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல்” (கலி. ௨: ௨௬) என்ப தும் இந்நூற்பக்கம் ௨௧. ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.
- ஈ. “பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை தெளிந்தோ, னருமை சான்ற காலிரான்வெகையிற், பெருமை சான்ற வியல்பின் கண்ணும்” என்பதனுரையிலும் இசெய்யுளை மேற் கோள்காட்டி, ‘இதனுட் பாராட்டியென மெய்தொட்டுப் (பிரதிபேதம்).’ கூறினீந்த. † நெருக்கினும்அது. ‡ யரிக்சேல். || எனத்தன்பெருமை,

௩௩௪

கவித்தொகை நிகு.

இதனாஃதோழிக்கு கினைத்தல் பிறந்தது.

“உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை” (க)என்னுஞ்சுத்திரத்துஉள்ளுங் காலையென்றதனாற் பிறையும்ன்று, மதியுமன்று, மயிலுமன்று, கிளியுமன் றென்பன மறுத்தனவென்று கொண்டவுவமம். “முதலுஞ் சுணையுமென் றுயிரு பொருட்டு, நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய” (௨)என்னுஞ்சுத்திரத்தில் நுதலிய மரபினென்றதனான் மலையும்ன்று சுணையுமன்றென்பன, மலையோடுஞ் சுணையோடும் உவமைகருதாது மலையுள் வேயெழும்இடத்தையும் சுணையுட் புவெழும் இடத்தையும் நோக்கி வேயையும் புவையும் உறுத்துநிற்றலின், தோளையும் கண்ணையும் உணர்த்திநின்றவென்று கொண்ட உவமம்.

இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும்பெற்று, * “பாடலெவையே”
(௩) என்பதனால் அகப்பொருளின்கண்வந்த தரவினைக் கொச்சகம். (௧௬)

(௩௬.) ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்
கொழுநிழன் ஞாழன் முதிர்ணர் கொண்டு
கழும் முடித்துக் கண்கூடு கூழை
கவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி

பயிற்றலும் அவன் நிகழ்த்தியவாறு கூறி, மதத்தாற் பரிக்கோ லெல்லையி
ளில்லாத களிறுபோல வேட்கையிருதியின் அறிவினெல்லையில் நில்
லாதவனெனத் தீராத் தேற்றமும் ஒருவாற்றாற் கூறி, தனக்குப்
பெருமை சான்ற இயல்பைப் பின்னொருகால் (தலைவி) தோழிக்குக்
கூறியதென்பர். இவ்வுரைகாரர்; தோல். கள. கு. ௨௦.

க. தோல். உவம. கு. ௩. இச்சூத்திர வுரையிலே பேராசிரியர் “ததலு
முசனும் கிளியு மன்று” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி
“இவற்றான், மலையுஞ்சுணையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறை
யோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக்கூறி எதிர்மறத்
தது என்னை? எனின், அவையாமாறு ‘முதலுஞ் சுணையும்’ என்புழிச்
சொல்லுதம்” என்பர்.

உ. தோல். உவம. கு. ௪. இதன் பேராசிரிய ருரையிலும் “வேயமன்
தன்று மலையுமன்று” என்ற வழியும் மலையோக்காது மலையுள்வே
யெழுமிடங்கருதி அவ்விடமன்றென்ற வாதெனக்கொள்க. “பூவமன்
தன்று சுணையுமன்று” என்பதற்கும் இஃது ஒக்கும்; என்னுங் குறிப்புக்
காணப்படுகின்றது.

௩. தோல். செய். கு. ௧௫௫. இதனுரையில் பே. ௩௪. இருவரும் இங்ஙன
மே இசைப்பதுதான் தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற
தரவினைக் கொச்சகத்துக்கு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

(பிரதிபேதம்) * பாடலெவையி னென்பதனால்.

௫ திங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்

திங்கே வருவா ளிவள்யார்கொ ளாங்கேயோர்

வல்லவன் னைஇய பாவைகொ னல்லா

ருறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாங்கொல் வெறுப்பினால்

வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ ளாண்டார்

௧௦ கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்

பல்கலைச் சிப்பூங் கலிங்கத்த ளீங்கிதோர்

நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள் ;

இவளைச், சொல்லாடிக் காண்பேன் றகைத்து ;

நல்லாய் கேள் ;

௧௫ ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்

தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினல

மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்

பேதுறா உமென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ;

௧௯ துணங்கமைத் திரளென துண்ணிழை யணையென

முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தநின் றடமென்றோள்

வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்

கணங்காகு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ;

௨௩ முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்

பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னினமுலை

மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டா

ருயிர்வாங்கு மென்பதை யுணர்தியோ வுணராயோ

எனவாங்கு ;

௨௮ பேதுற்றாய் போலப் பிறசெவ்வ நீயறியா

யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி

நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்

போதா விட்ட துமருந் தவறில்
 நிறையழி கொல்யாணை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
 பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னு
 விறையே தவறுடை யான்.

௩௩௩

கவித்தொகைஞன்.

இது “காமத் * சாலா”வினமை யோவ்வயி, நேமத் சாலா விமேசு,
 யெய்தி, நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற், நன்னோடு மவனோடுங்
 தநீக்கிய புணர்த்துக், சொல்லெதிர் பெறுவுன் சொல்லி யின்புறல், புல
 லித் தோன்றும் கைக்கிணைத் துறிப்பே” என்பதனால், (க)தநீக்கிச் சொல்லித்
 சொல்லெதிர் பெறுன் இன்புற்றது.

இதன் பொருள்.

(உ) ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்

கொழுநிழன் ஞாழன் (உ) முநிரிணர் கொண்டு

கழும் முடித்துக் கண்கூடு கூழை

சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி

இ தீங்கதிர விட்டது போல முகனமர்ந்

(ஈ) தீங்கே வருவா னிவன்யார்கொ லாங்கேயோர்

௧. நோல். அகத். சூ. ௫௦. ௩௪. இசுசுத்திரவுரையில் இசுசெய்யுளை இளம்
 பூணரும் இதற்கு மேற். காட்டினார். நோல். அகத். சூ. ௫௩. இளம்.

௨. “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பர்” என்பது (அ) கால் என்னும். சொல்
 ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் வந்ததற்கும் (நோல். இடை.
 சூ. ௨. சே) (ஆ) “கண், கால் முதலியன இட வேறுபாடு உணர
 வரின் உருபு புலப்படாது பொருள் உணரவரும்” என்று கூறிக்
 காலென்பது ஊரை யடுத்தலாகிற பொருண்மேல் வந்ததென்பதற்கும்
 (நோல். வேற். சூ. ௨௦. ‘கண்கால்’ தெய்) (இ) கால் என்பது இடப்பொரு
 னைக்காட்டும் உருபாய்வந்ததற்கும் (நள. பெயர். சூ. சுதி. மயிலை. நோன்.

சுஉ)(ந)கால் என்பது இடப்பொருளாக வேற்றுமைசெய்யும் உருபாய் வந்ததற்கும் (உ) கால் கண்ணுருபின் பரியாய நாமமென்பதற்கும் (நன். பெயரி. கு.சஇ. விருத்தி. இரா) (ஊ) ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருளும் ஏழாம் உருபேற்ற சொல்லின் ஏகதேசமுமாகிய காலென்பது மாரி நில்லாது வந்ததற்கும் (பிரயோக. காரக. சு) (எ) காலென்பது ஏழாவதன் பொருட்டாய் வந்ததற்கும் (இ-வி. கு. உஇச) மேற்கோள். (ஏ) “ஊர்க்கால்” என்பது கால் உருபாய் வந்ததற்கு மேற்கோள்.

ந. “முதிரினா” (கலி. சச: ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. “தமொறு வாலுக் கடிவனாவின்றே” என்பதற்கு, “உவமைக்கட் பரிமாறு வருதல் நீக்கப்படாது; தமொறுதலாவது ஐயமுறுதல்; எனவே ஐயநிலையுமமுக் கண்டுகொள்க” என்றுகூறி ‘என்கே வருவாளிவன்கற்றங்கொல்’ என்ற பகுதியை. மேற்கோள் காட்டினர். இளம்; நொல். உவமை. கு. ந.எ. ‘தமொறு’

பிரதிபேதம்) * சாலவினை

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ௦.

ந. ந.எ

(க) வல்லவன் றைஇய பாவைகொ (உ) னல்லா

குறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாங்கொல் வெறுப்பினால்

க. “விஞ்சு நிவெணு வரிகலித வாகு யொறா, ந.அ. வொறுயெக வியிறா உதவா குதாது” காநுந்தல். “உலக முன்றினு னல்லெழி லொருகெழித் தினிதின், மலரின்மேலே யோன் மனத்தினால் வகுத்தலோ வியங்கொல், சிலைகொள் வேனில்

வே ளினியதென் ளமுதினிற் றீட்டி, நலநிறைந்தபூக் கொடி கொண்மற் றெனவுள் நயந்தான்” காசி. கங்காளகேது. கக.

உ. (அ) “நல்லார்கணல் வல்வறுப் பாயின தாமக னாவக, செல்லாமுட னுதுமென் றன்ன வியைந்த வீட்டார், சொல்வாய்முகம் கண்முறை தோளினுட யல்குல் கைகால், பல்வார்குழ வென்றிவற் றுற்படிச் சந்த மாணா” (தொல். உவம. கு. உச. ‘உவமப்’ இளம். மேற்கோள்.) (ஆ) “அருககல மகளிர்க் கேற்ற வழகெலாந் தொகுத்து மற்றோ, நிருங் கலி யுலகந் காணப் படைத்தவ னியற்றினுன்கொ, லொருங்கலாந் துலகின் மிக்க மகளிர துருவ மெல்லாம், பெருங்கல வல்கு றன்பாற் புகுத்துகொல் பெயர்ந்த தென்றான்” (குறா. கல்யாண். கசக) என் பவைகளும்: (இ) “காயுமனைத்துநீர், யாருள்ளி நோக்கினி் ரென்று” (குறள் ககஉ௦) என்புழி ‘என் அவயவமனைத்தும்நோக்கினிர், அவற்ற தொப்புமையான் எம்மகளிரைநினைத்து என்று சொல்லி வெருளா

நிற்கும்’ எனப்பொருளும் ‘யான் எல்லா அவயவங்களாலும் ஒருத்தி யோடொத்தல் கூடாமையின் ஒன்றால் ஒருவராகப் பலரையும் நினைக்கவேண்டும். அவரெல்லாரையும் ‘யானறியச் சொல்லுமின்’ என்னுங் கருத்தால் “அனைத்து நோக்கினிர் யாருள்ளி” என்றான். என விசேடவுரையும் எழுதியிருத்தலும் (ஈ) “கரும்பேதேனே” (கீவந. உசநுந்) என்புழி, தேனென்பதற்கு, ‘நல்லாருறுப்பெல்லாம் கொண் டியற்றலிற்தேன்’ என்றுவிசேடவுரைஎழுதியிருத்தலும்(உ) “ஆரிடைச் சென்றுக கொள்ளவொண்கிலா வழுகொண்டான்” (ஊ) “இழைகுலா முலை யினுளை யிடைபுவா மதியி னோக்கி, மழைகுலா வேரதி நல்லார் களிமயத் குற்று நின்றா, ருழைகுலா நயனத் தார்மாட் டொன் றென்றேவிரும்பற் கொத்த, தழுகெலா மொருவகேகண்டால் யாவரே யாற்ற வல்லார்” (எ) “பெண்களா னார்க்கு நல்ல வறுப்பெலாம் பெருக்கினிட்ட, வெண்களாலனவாமானக்குணந்தொகுத்தியற்றினுளை” கம்ப நீர்விளையாட்டுப். கள. கோலவகாண் ௨௦; மாயாசனக. ௫; (ஏ) “திருவு மாரவே னிரதியுந் திலோத்தமை யென்ன, மருவு தையலு மோகிளியென்பதோர் மாது, மொருதனிததிருவடிவுகொண்டாலென வுலகிற், பொருவின் மாயவன் பேரழ குருக்கொடு போனான்” கந்த. மாயைப். கந. (ஐ) “உருவெழில் வனப்புவாய்ந்தவொருத்தியைத் தருவா

(கி)வேண்டிருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ லாண்டார்
கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்

னெண்ணிப், பெருகிய வுலகின் மார்தர் பிறங்கெழில் வேறு வேறு,
மருவிய வழகிற் காமர் மலிந்தன திலத்தின் வாங்கித், திருவினு முருவ
யிக்குத் திகழ்தரச் சிறப்பிற்செய்தான்” வேதாண்ய. பிரமதீர்த்த. ௩.
என்பவைகளும் ஈனடி ஒப்புரோக்கற்பாலன.

௧. (அ) “பண்டறிபேன்கூற்றென்பதனை யினியயித்தேன், பெண்டகையாற்
போமர்க் கட்டி” (தறன் ௧௦௮௩) என்பதும் அதன் பரிமேல். உரையும்
(ஆ) “மன்னவன் செவகோன் மறுத்த லஞ்சிப், பல்லுயிர் பருகும் பரு
வாய்க் கூற்ற, மாண்மையிற் றிரிந்துதன் னருத்தொழி றிரியாது,
நாணுடைக் கோலத்து நகைமுகம் கோட்டிப், பண்மொழி நரம்பிற்
றிவவியாழ் மிழற்றிப், பெண்மையிற் றிரியும் பெற்றியு முண்டென”
(இ) “வலைவாழ்கர் சேரி வலையுணகரு முன்றின்மலர்கையேந்தி, விலை
னுணக்கற் பொருட்டாக வேண்டிருவங் கொண்டுவேறோர், கொலைவே
னெடுங்கட் கொடுககூற்றம் வாழ்வ, தலைகீர்த்தன் காண லறியே
னறிலேனே லடையேன் மன்னே” (சிலப். ௫: ௨௧௮ - ௨௩, ௭: ௧௦)
(ஈ) “கண்ணி [நீர்] ஞாமுல் கமழ்ப்புற காணல் யான்கண்ட, பொன்னங்
கொடியை யின்றோ ரிலலை போலுமான், மன்னன் காக்கு மண்மேற்
கூற்றம் வரலஞ்சி, யின்ன தென்று படைத்த தாயி னெவன்
செய்கோ” (நொல். செய்யுளி. ௫. ௧௫௫: 1பே. மேற்கோள்) (உ)
“கோமக ஞருவமாய்க் கூற்றம் போந்தது, போயினும் முயிருயக்
கொண்டி” (சீவக. ௨௪௫௩.) (ஊ) “வண்ண மேகலைத தேரொன்று
வானெடுங், கண்ணிரண்டு கதிர்முலை தாயிரண், மெண்ணி வந்த
நகையுமுண டாமெனி, லெண்ணுங் கூற்றினுக் கித்தனை வேண்டி
மோ” கம்ப. மிதிஸைக்காட்சி. ௧௪௪. (ஏ) “பெண்ணே வலவல்லன்
பெண்ணுருவு கொணடிருந்து, மண்ணோர் களையெல்லா மாய்க்க
வருங்கூற்றே” இராமா. திக்குவிசயப். ௧௭௧. (ஐ) “வெண்ணல்லாக்
கதிர்கன் விழுதுவிட் டொழுகும் பிறைவடஞ் சுமத்தற வீயகி, வண்ண

மென் சுணக்கு பூத்தெழுந் தோங்கும் வனமுலைப் பொறையினி
லந்தோ, றுண்ணீடை முரியு முரியுமென் றேகதி தூபுர மாற்றவெவ
கூற்றம், பெண்ணுருக் கொண்டு வருதல்போற் பெட்டின் மேனகை
யவ்வுழிப் பேரந்தான்” கூடும். இராமணவதரித்த. ௧௬. (ஐ) “பெண்ணு
ருக்கொடியிர்களைப் பெட்டொடு, முண்ணக் கூற்ற மொளியிட் றெறக்

ததே” காசி. காசிப்படம். ௨௭. என்பனவும் ஒப்புநோக்குக. (ஐ)
உருபென்பதன்றி உருவென்பதே வடிவை யுணர்த்திவருமென்ப
தற்கு, “வேண்டுருவா கொண்டதோர் கூற்றவகொல்” என்பது மேற்
கோள்; நொல். கிளவி. கு. ௨௪. ௧௪.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨0.

நடந.கூ

பல்கலைச் சிவ்பூவ் கலிங்கத்த * (க)ளீட்கிதோர்
(௨)நல்கூர்த்தார் செல்வ மகன்

எ - து: ஊரிடத்தே வளர்ந்த இளமாக்காலினுள் நீரோடுகின்றகாலிடத்தே
நின்ற, கொழுவிய நீழலையுடைய ஞாழலினது முதிர்ந்ததொத்துக்களைப்
பறித்துக்கொண்டு, பூவும் மயிருந் தம்முண்(நு)மயங்கும்படிமுடித்து வாரிமுடிக்க
கும்படி தலைகூடினமயிர தோட்கட்டிலே, தாதோட்டி சிந்தி திருலைந்து வீழ்,
நிறைந்த (சு)மதி இனிய கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொருத்தியான்
நிற்கின்ற இவ்விடத்தே வருவாளாகிய இவள் யார்தான்? (ரு) கொல்லிமலை
விலே வல்லவளுலே பண்ணப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாவையோ? அன்றி அய

க. (அ)காதற் சொல்லுக்கு “சங்கிதோர்நல்கூர்த்தாசெல்வமகன்” என்பதை
மேற்கோள்காட்டி, இதனுள் ‘இது வென்பது காதல் பற்றிவந்தது’
என்பர் தெய்வசுசிலையார்; நொல். கிளவி. கு. ௨௫. ‘குடிமை’

௨. “நல்கூர்த்தார் செல்வமகன்” கலி. ௨௦: ௧௪.

௩. நொல். உரி. கு. ௨௩. உரையில் இவ்வுரைகாரர், ‘கழுமமுடித்துக்
கண்கூடி கூழை’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, கழுமென்னும் உரிச்

சொல் திரட்சியை உணர்த்துதல், 'கூறிய கிளவி' என்பதனூற் கொள்க
வென்று வேறு பொருளுெழுதி யிருக்கிறார். இ - வி. உரைகாரரும்
திரட்சிஎன்னும்பொருளில்வருதற்கே மேற்.காட்டினர். இ-வி.கு.உக௦.

ச. "மாதர் முகம்போ லொளிவிட வலலையேற், காதலை வாழி மதி" (குறன்.
கககஅ) என மாறிவருதலுங் காண்க.

இ. (அ) "கொல்லிக் குடவரைப், பூவும் புணர்த்த புதிதியல் பாவை, விரி
கதி ரினவெயிற ரோன்றி யன்னநின், ஞாய்நலம்" நற். ககஉ. அ - கக.
(ஆ) "கொல்லிக், கருக்கட் டெய்வா குடவரை யெழுதிய, நல்லியற்
பாவை யன்னவீம, மெல்லியற் குறுமகன்" (இ) "கொல்லிக் குட
வரைப், பாவையின் மடவந்தனனே" குறுந். அக, ௧௦௦. (ஈ) "கொல்லி,
யொளிறு ரெக்கத்து வியலகம் பொற்பக், கடவுளெழுதிய பாவை
யின், மடவது மாண்ட மாஅ யேரனே" (உ) "கொல்லி, நிலைபெறு
கடவு ளாககிய, பலர்புகழ் பாவை யன்னநின்னலனே" அகம். ௬௨:
௧௩-௧௪, ௨௦௧: ௧௫-௧௬. என்பவற்றூற் கொல்லி ப்பாவை தன் பேரூகி
னால் அழகிய மகளிர்க்கு உவமைகூறப்படுதல் தெற்றென விளங்கும்.
(ஊ) "செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை, செல்கடர்ப் பசுவெயிற்
ரோன்றியன்ன, செய்யர்" மது சக௦, ௧௨. (ஏ) "தாவி னன்பொன்
றையுய பாவை, விண்டவ ழினவெயில் கொண்டினின் தன்ன, யிருகவி
னெய்திய... .. அரிவையை" அகம். ௨௧௨: ௧ - ௪. என்பவற்றிற்
குறித்த பொற்பாவையும் (ஐ) "பாவை யன்னவென் ஞய்தொடி
மடந்தை" ஐங். ௩-௪௬. (ஐ) "பாவை யன்ன மகளிர்" பதிந். அஅ: ௨௬.
(ஒ) "பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின், பாண்டையிற் சிறக்கவென்

(பிரதிபேதம்) * இங்கீதோர் | மகன் இயயோச்,.....நல்லாயகோள-து. ஊரிடத்தே,

இலே கல்மகனிருடைய உறுப்புக்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்குகொண்டு ஒ, வடிவங்கீழ் பண்ணப்பட்டாளொருத்தியோ? அன்றி ஆடவர்மேலுள்ள வெறு, பாலை தன்னைக்கூற்றமென்று அறியாதபடி மறைத்துப் பெண்வடிவுகொண், வந்ததோர் கூற்றமோ? இந்நிலையை சூர்த்துபாராய்; கொடிபோன்ற துடக்கத் தினையும்(க)என்கோவையாகிய மேகலையையும்சிலபூத்தொழிலையுடையகலிவ

மகட்கென" அகம். ௧௮: ௧௨ - ௧௩-(ஒ)"பாவையன்ன குற்த்தொடி மகளிர்" புறம். ௨௫: ௨. என்பவற்றிற்குறித்த பாவையும் இதுவே போலும். (ஒ) இப்பாவை தெய்வத்தாற் செய்யப்பெற்றதென்பது இக்குறிப்பில் (அ, ஆ, ஈ, உ) என்பவற்றின் பின்னுள்ளவற்றாலும் (ஃ) "தெய்வப்பாவை" என்பதற்கு, 'தெய்வத்தாற் செய்த கொல்லிப்பாவை' (கீவக. ௧௫௭) என்ற எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும். (அஅ) "பாவையிற், போத கொல்லாளென் னெஞ்சத்தானே" நற். ௨௦௧: ௧௧ - ௧௨. (ஆஆ) "ஒப்பரும் பாவைபோன்று உறையும் - அவ னுக்குக் கொல்லிப்பாவைபோலே தகும்; வேறு கருத்துசெல்லாமல் தன்னையே கருதுவித்தலின் பாவையென்றார்" (கீவக. ௧௧௭) (இஇ) "வாக்கமை பாவையொப்பார் - நீகலாகாமையிற் கொல்லியம்பாவை யன்றாய்" கீவக. ௧௧௭. என்பவற்றால் இது கண்டவர் மனத்தைக் கவரும் இயல்பினதென்பது புலனாகும். (ஈஈ) இப்பாவை, காமுகரைக கொல்லும் இயல்புடைமையாற் கொல்லியெனவும் இஃதிருக்கு மலை கொல்லிமலையெனவும் முன்பு பெயாபெற்றதென்றும் பன்பு இம் மலையே கொல்லியெனப் பெயர்பெற்றதென்றும் பெரியார் கூறுவர். (உஉ) "கொல்லிப்பா வைக்கிணையாய் நீன்றதெவன் கோகனக, வல விப்பா வைக்கிணையா வாய்" (மாறனலங்காரம். மேற்கோள். ௨௦௨) என்புழி, கொல்லிப்பாவை என்பதற்கு, காமுகரைக் கொல்லும்பாவை என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டறிதற்பாலது. (ஊஊ) "கொல்லித், தெய்வககாக்குந்தீ துதிர்நெடுங்கோட், டவ்வென எருவிக குடவரை யகத்துக், கால்பொரு திடிப்பினுநகதமுறைகடுகினு, முரு முடன்றெறியிலுமூறையல தோன்றினும், பெருநிலை கிளரினுத்திருநல வருவின், மாயா வியற்கைப்பாவையின்" என்பதனால் இதன் வியக்கத

தக்க பெருமை அறியப்படும். (எ) “செருவெற கோல மவுணா நீங்கத், திருவின் செயயோ ளாடிய பாவையும்” (சீலப் சு: ௬௦ - ௧) என்பதற்கு ‘அவுணர் வெவ்லிய போர்செய்தற்குச் சமைந்த போர்க் கோலத்தோடு மோகித்து வீழும்படி கொல்விப்பாவை வடிவாய்ச் செய்யோளாகிய திருமகனால் ஆடப்பட்ட பாவையென்னும் ஆடலும்’ என்று எழுதியிருக்கும் உரை இப்பாவையின் அழகாற்றலை நன்கு அறிவிக்கும்.

ச. கலை யென்பதை மேகலையென்பதன் முதற் குறையாகக்கொண்டு என் கோலையாகிய மேகலையென்றார் போலும்; (அ) “என்கோவை பிரதிபேதம்” *உற்றமோயென வையுற்று இவ்வினைய

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨0.

நட்சுத

ந்நையுமுடையனாயிருந்தானாதலால் இவ்விருட்டத்துப் பிள்ளையால் விழிப்பட்டு ருண்டய செல்வந்தையுடைய மகன்சான்; இவனைக் காத்துப்போத்தவர்கள் இப்பொழுது காவாராய்ப் புறப்படவிடுதல் *கொடிது; எ - று.

(க)இவனைச், (உ)சொல்லாடிக் காண்பேன் றதைத்து
நல்லாய் கேள்

எ - து: இனி இவளை கல்லாய்! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள் என்று போகாமல் தடுத்து வார்த்தைசொல்லிப் பார்ப்பேன்; எ - று.

இஃது ஐயுற்றுத்தணிந்து செஞ்சொடி கூறியது. (௬) மேகலையாளும் கவிம் கத்தாளும் ஐயம் கீகதி மகனென்று துணிந்தான், மேனைக்கிழத்தியாக யான் கோடல்வேண்டிமெனக்கருதி. (௪) மருத்துபிறிதில்லாப் பெருந்துய ரொய்தினு ஞாதவின் இவகனம் ஐயமும் கிகழ்த்தது. இவ்வகை உவமைகள் “வேறுபட வந்த வுவமத்தோற்றங், கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிச் கொளாஅல்” (௫) என்பதனாற்

மேகலை காஞ்சி பெழுதோவை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு - கண் கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” (ஆ) “எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யிருதோவை, பண்கொள் கலாபமிரு - பத்தொன்று - கண்கொள், பருமம் பதினென்கு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” என்னும் வெண்பாக்களுள் ஒன்று இந்நிரு ஆதாரமாகுமெனினும், (இ) “எண்கோவை காஞ்சி பெழுதோவை மேகலை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு - கண்கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” என்னும் வெண்பாவை (முருகு. ௧௬. உரை.) மேற்கோள்காட்டி, அந்த முரையையே பிறவிடத்தும் வற்புறுத்தும் இவா கருத்துக்கு மேகலை எண் கோவையுடைய தென்பது மாருக உள்ளது.

௧. “இவளைச் சொல்லாடிச் காண்பேன் றதைத்து” என்பது பாட்டிடை வைத்த பொருட்குறிப்பாடிய உரைவகை நடைக்கு மேற்கோள், தோல். செய். கு. ௧௬௬: ‘பாட்டிடைவைத்த’, இளம்.

உ. “சொல்லாடச சோர்வுபடும்” குறண. ௪௦௫.

ங. (அ) “காவலொடு பெயரின பொலம்புனை யவிரிமை குர மக விரி” முருகு. ௧௮ - ௪௧. (ஆ) “அழ லோடாப்பொற் பூணுமில், வினக்கனை யார்க்கிடம் வேறில்லை மேதினியே” தீருவாவதிதுறை. ௩. என்பவையும் (இ) “கோபத்தன்ன தோயாப்பூர்த்துகில்” முருகு. ௧௫ என்பதும் சண்டரியத்தக்கன.

௪. “மருத்துபிறிதில்லைபா றுற்றநோய்க்கே” நற். ௮௦. ௧.

ஐ. தோல். உவம. கு. ௩௨.

(பிரதிபேதம்) * மிடிபட்ட. † கொடிதா; இனி இவ்வகல்லாய.....சொல்லிய பார்ப்பே
 நென்றுசெஞ்சொடுக்கிறான். மேகலாங்காய, மனைக்கிழத்தியாகக்கோடல்

1522,

கவித்தொகை 118.

கொண்டாம். “அவ்வாமாக்களும் விலங்கு, † மன்றிப், பிறவவன்வரினாதிருவ,
 ஞாபித், தத்த நியலின் மாபொடு முடிய, னத்திறத் தானே துறையெனப்படி
 மே” (க) என்பதனால், ஞாழன்முடித்தாளெனசெய்தற்றலி || போலவும் ஊர்க்
 கானிவந்தபொதும்ப ரென்றதனால் மருதத்துக் கண்டான்—போலவும்
 உறித் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தனியித்தம் பொருளாக முடித்தான்
 ∴ இவ்வாறு மயங்கினும் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையுதப்பான் வந்த
 தென்க.

கடு (உ) ஆய்தூலி யனமென வணிமயிற் பெடையெனக்

(12) x தூதுணம் புறவெனத் துதைத்தநின் னெழினல

க. தோல். செய். கு. ௨௦௬. இச்சூத்திரத்துப் போசிரியருரையினும்
 கச்சினர்க்கினியருரையினும் (கு - வி. கு. ௫௮௩.) இலக்கண விளக்க
 வுரையினும் இச்செய்யுளேமேற்கோளாக இவ்விசேடக்குறிப்பு, சிறிது
 வேறுபட வரையப்பெற்றிருக்கின்றது.

உ. (அ) “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும்பெறுமே” என்புழி, “ஆய்தூலி
 அரியாயோ” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது
 சிலம் வரையாது வந்த கைக்கிளை; இதனைக்குறிஞ்சியிற் கோத்தார்
 புணர்ச்சியெதிர்ப்பாடகலின்; என (தோல். அகத். கு. ௧௩. ௧௪.) கச்சி
 னர்க்கினியரும். (ஆ) ஒருதலைக் காமம் விரலியும் வருடம் என்புழி
 இக்களை மேற்கோள்காட்டி, ‘குறிஞ்சித்தினையோடு கைக்கிளாமயங்கி
 வந்தது’ என (கு - வி. கு. ௬௬.) இ-வி. உரைகாரரும், எழுதியிருப்
 பன ஈண்டறியத்தக்கன. (இ) “ஆய்தூலி யன்னம்” கவி. ௧௧: ௬.
 (ஈ) “ஆய்தூலிமடவனமே” நூடக. அன்னத்தைத் தூது. ௧௦. ௧௦௭.

௩௩. (அ) எனவெனெனச்சத்தால் உவமம் வந்ததற்கு, “துதுணம் புறவெனத்
 துதைத்தின் நெழினலம்” என்பது மேற்கோள் (தேவல்.
 உவம. கு. ௧௧. பேர்) (ஆ) “துதுணம் புறவொடு” பட். இ.அ. (இ) “பொறி
 வரிப் புறவின் செவகாற் சேவல், சிறுபுன் பெடையொடு சேட்புலம்
 போகி, யரிமண லியலிற் பரதேர்த். துண்டு” ஐகம். ௨௭௧: ௧ - ௩.
 (ஈ) “கல்லுண்டு கடிய வெம்புக் காணுறை புறவ மெல்லாம்” கீவக.
 ௧௪௩௦. (உ) “துண்பொறிப் புறவின் செவகாற் சேவல், வெணசிறைப்
 பெடையொடு விளையாட்டு விரும்பி, வன்பரவார்த்த வயிற்ற வாசி”
 பேருங். (ஃ) இ.உ: ௪௧-௪. (ஊ) துதுணம் பறவைக தோண் டோ
 வறக், காதலத் துணையொடு கழுமிப் புல்லவ” (எ) “கல்லிரை தேரி
 னும் வீழ்துணை நீங்கிற் கபோதகனோ, யல்லிரையோத மனையது”
 தணிகை. திருநாட். இ.உ, களவுப். ௧௦௬. (ஏ) “கல்லிரை தேருவ
 பிரதிபேதம் * மக்களும் † இன்றிப் பிறவையரிதும் ‡ உயலான் || போலக்கறி ஊர்க்கா,
 + போலக்கறிக்குறிகு, = சிமித்தமும் பொருளாக ∴ அல்லாறு
 x துதுணம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௦.

௩௪௩

(க) மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
 பேதுறு உமென்பதை யறிதியோ வறியாயோ

எ-து: கண்டார் காதல்கோடற்குக் காரணமாகிய மான் போலும் நோத்தத்
 துணையும் மடப்பத்தினையுமுடைய நல்லாளே! குட்டுமயிரினையுடைய (உ) அன்ன
 மென்ன, அழகினையுடைத்தாயி * பெடையினையுடைய மயிலென்ன, கல்லி
 யுன் கின்ற அழகிய புறவென்ன, ஈடையும் சாயலும் மடப்புகுமாயினால்
 நெருங்கின நின்னுடைய இவ்வெழில் நின்னைக் கண்டவர்களை மயக்கமுறுத்து
 “மென்றும் நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ? எ - று.

இது நிலம்வரையாது வந்த கைக்கிளை. மயிலும் † பிறவுஞ்சினையொடுகினை
 யுவமம்.

௧௧௧. நுண வநமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
 முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தநின் றடமென்றோள்
 வணங்குறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டாரக்
 கணங்காரு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ

எ-து: விரைந்தமுன்கையினையும் வெள்ளிய எயிற்றினையுமுடைய அழகிய கல்லாளே! (ங) நிறத்தாலுந் திரட்சியாலும் புகரின் துணைமையையுடைய மூங்கி வென்ன, (சு) மென்மையால் நண்ணிய துகிலினையுடைய அணையென்ன, (ரு) காமகடலை நீந்துதற்குத் தெப்பமாதலான் முழுகுநீரைக்கடக்கும் (கூ) வேழங்

கபோத கங்கனே” திருவாணக்கர. நாட்டு. ககக. (ஐ) “சிறுகல்லிரை தேரும் புருவிவமே” விநாயக. திருநாட்டு. சச. (இ) “தூண்டை யுண புறவா”

க. (அ) மாதா என்பது நாதவென்னுந் குறிப்பினை யுணர்த்தற்கு, ‘மாதர் கொண மரணோக்கின் மடலல்லாய்’ என்பது மேற்கோள்; தோல்.

உரிச. கு. ட. நச. நள். உரி. கு. கசி. இரா. இ - வி. கு. உகௌ. (ஆ) “மாதா கொண மரணோக்கின் மடத்தை” கலி. சுசு ச.

உ. (அ) “மடவன கடையுந், களிமயிற்சாயலும்” சிலப். அ: அசு-எ. (ஆ) “புருவை வென்னொளிர் பொற்புடைப் பூமகள்” விநாயக. அங்காரக. சு.

ங. “இளவேப் பிறுதாறு மேய்க்கும் அரியேறுகையபா டோள்” நண்டி. கு. ட. க. மேற்கோள்.

ச. (அ) ‘அணை புரைமென்மை யமைபடு பனைத்தோள்’ பெருங். (உ) கடு எஉ. (ஆ) “வேயினைக் கரும்பை மெல்லணையசு, சருவிடப் பசுந்து திரண்டிமென்மையவாயத தழைத்தெழில் பரமகியதோளாள்” சீற. நபுவுத்து. தசைக்கட்டியைப் பெண்ணுரு, உச.

சி. “கொடியனரை காம, நீதுநீராக் கடலை நீந்தும புணையென விடுத்தல் செல்லார்” சீவக. உஅ௦ச.

சு. (அ) “வேழ வெண்புனை தழீஇ” (ஆ) “வேழத்துப் புனைதுணையாகப், புனலாதி ப்கணமை யனைத்தே” அகம். சு: அ கசிசு: அ - க.

ஃபிரதிடேதம் * பெடைமையினையுடைய + புறவுஞ்ஞையொடு,

கோவாற்செய்த தெப்பமென்ன, பொருந்தின நின்னுடைய பெருமையை
புடையுமெல்லிய(க)தோள்கள் நின்னைக்கண்டவர்களுக்குவருத்தமாமென்னும்
நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ? எ - று.

உந்(உ)முதிர்கோங்கின்(நு)முனையெனமுகஞ்செய்தரும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை

க. “தோளுமுடைய வாலணங்கே”

உ. (அ) வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றத்துக்கு “முதிர்கோங்கின்.....
இளமுலை” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, முதிர்கோங்கும் முற்றிய
குரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலை
யென்றல் ஒத்தது, பெயறுளி முகனஞ்சிறிதாக இவற்றோடு அதனை
உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகனத்திற் கில்லாத பெருமைக்குணம்
பொருட்டுப் பின்னர் விதந்து கூறுதலின் அதுவும் வேறுபட வந்த
வுவமை யாயிற்று என்பர் ஈசு; நோல். உவம. கு. ௩௨, (ஆ)
கலியடி பதினெழுமுத்தான் வந்ததற்கு “முதிர்கோங்கின்.....
குரும்பையென” என்பது மேற்கோள்; நோல். செய். கு. ௫௫.
‘அளவடி’ இளம். (இ) “முதிர்கோங்கின் முகை” என்பது குற்றுக்கா
வீறு இன்பெற்று வருதற்கு மேற்கோள். (நோல். கு. எஅ.) (ஈ)
“யாணர்க் கோங்கி னவிர்முனை யென்றிப், பூணகத் தொடுகிய
வெம்முலை” சீறுபாண். ௨௫ - சு. (உ) “முலையேர் மென்முனை
யவிழ்த்த கோங்கின்” துறந். ௨௫௪: (ஊ) “கோங்குமுனைத்தன்ன குவி
முலை” அகம். ௨௪௦: கக. (எ) கோங்கின் முழுவனப் பெயறிய முற்றா
விளமுலை’ புறம். ௩௩௬: ௧-௧௦.(ஏ) “கோங்கரும் பன்ன முலையாய்”
நாலடி. ௪௦௦,(இ) “கோங்கேர்முலைப் பூந்திருவே” சீறுபஞ்சு. ௪௫.(ஒ)
“ஆரும்பெற்றகாடலே டனீர்மக் காகிய, மருங்குலமாகமும்வருத்தப்
போந்த, கருங்கண் வெம்முலை யரும்பினழித்து, வண்பொற் றட்ட
மலர்ந்தவாதவி, னண்பிற் கொத்தில நம்மோ டிவையெனக், கோங்கை
குறுகல் செல்லாரியல்” பெருங். (உ) ௧௨: ௧௦௦ - ௫. (ஐ) “மின்னிகர்
மருங்குற் பிறைதுத் கனிவாய் வெண்ணைகக் கருங்குழலவடான்,
பன்னிரு பருவ மடைந்துபைங் கோங்கின் பனிமுனை யெனமுலை

முடித்ததான்” பிரமோத்தர. உமாயகேசவரபூசை. ௩௦-(௭) “யாணாக்
கோவகின் மென்முகிழ்முலை” பாக. (௧௦) கோவியர். மதுவியமு
“யாணாக் கோவகின் குவிமுகையெள்ளிப், பூணகத தொழிமுலை” உத்
ஞானமீர்தம். . . (அஅ) “கோவகிற் குவிந்து பணைத்தநீயதாரே ரா
கோச. - தீர்த்தச்சிறப்பு. உக. (ஆஆ) “அலர்முலை துடைவ்வுழ
கோங்கமு, மிலவமு மெல்லடி யினைவுருவகைத், தலைத் திருவானைக்க
சார்நரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி னெறிக றேக்குமே”
திருநாட்டி. ௧௦௮.

௩. “முலைமுகஞ் செய்தன” அகம். எ. க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௦.

௩௪௩

(௧) மயிர்வார்த்த வரிமுன்னை மடநல்லாய் நிற்கண்டா
ருயிர்வார்த்து மென்பதை யுணர்நீயா யுணராயோ

எ - து: மயிர்கேரிநானவரினைபுடைய முன்னையினையும் மடப்பத்தினையு
முடைய நல்லானே முற்றின கோவகமரத்தினது இளையமுகையென்ன,
*அடிவரை துகட்புலனை (௨) குரும்பையென்ன, பெய்தற்றெழியுடையமேகத்
தின் றளியாலுண்டான (௩) மொக்குஎன்ன, பெருத்த நின்னுடைய இளைய
முலைகள் நின்னைக் கண்டவர்களுடைய உயிரை வாககிக்கொள்ளுமென்னும்
நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? † அறியாயோ? எ - ற.

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறுநிற்க; எ - ற.

ஆங்கு, அசை.

௨௮ (௪) பேதுற்றாய் போலப் பிறெவ்வ நீயறியா

‡ யாதொன்றும் (நீ) வாய்வாயா கிறந்தீவாய் கேளினி

(௫) நீயுந் தவறிலை நின்னைப் பறங்கடைப்

போதா விட்ட அமருந் தவறிலா

௧. “மயிர்வார் முன்னை” ஐங்குறு. ௨௧௮.

௨. (அ) “குரும்பை மென்முலை” அகம். ௨௫௩. ௨௨. (ஆ) “குரும்பையங்
கொவகைநாகா கோவையர்” கம்ப. களியாட்டிப். ௨. (இ) “குரும்பை

மென்முலையார்” நடைதம். நாட்டி. கக. (ந) “குரும்பைமுலை வள்ளி”
நீருச்செந்தார்ப் பிள்ளைத்தமிழ் (உ) “குரும்பை போற்றினர்
குவிமுலைக் கௌரியோடு” உத்தரகோசு. பாப்பதிதவம். டு.க.

ங. “கோவகரும்பு பந்து கொலைசூது தாள்மொக்குள்” இராத்தினகி. கௌ.

ச. (அ) “பேதுறவஞ்சி” அகம். ச: கக; (ஆ) “பாவை பேதுற” சீவக.
கநகச; (இ) “பேதுறவு மொழிந்தனன்” (ந) “பெரும்பே துற்றதும்”
சீலப். கஉ: கி, கங: சுச; (உ) “பெரும்பேதுற்று விளியும்” பெருங்.
(உ) ௨௦: ௨௮.

தி. (அ) “வாய்வாவா கின்றான், செறிநகை” பரி. ௨௦: சச - எ; (ஆ)
“வாய்வா ளேனிற்ப” கலி. ககி: கதி.

க. (அ) “நீயுந்தவறிலை தவறுடையான்” என்பது சொல்லுவான்
குறிப்பினுற் பொருளறிய வந்தமைக்கும் (நன். பெயரியல். கு. கஉ.
மயிலை) (ஆ) “நீயுந்தவறிலை தவறிலர்” என்பது திணையும்
பாலும்விளங்கலில்லாதசொற்களுள் நியென்பது குறிப்பாற்பெண்பா
லுணரகிற்றற்கும் (நொல். பெயரி. கு. கக. கச; கு. கௌ. ‘இன்ன
பெயரே’ தெய்.) மேற்கோள். (இ) “நீயுத் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த,
(பிரதிபேதம்) * கடிவு வரைந்து. † அறியாயோ சூங்கை பேதற்முப். ‡ யாதொன்று மவ
ராதிற்றதியாய்,

44.

கசக

கவித்தொகை டுக.

(க) நிறையழி கொல்யாணை நீர்க்குவிட் டாங்குப்

(உ) பறையறைந்தல்லது செல்லற்க வென்னு

விறையே தவறுடை யான்

எ-து: ௧. மயக்கமுற்றாய்போலே பிறருடைய வருத்தத்தை அறியாயாய்க் கேட்டார்கள். ௨. தோன்றுஞ் சொல்லாயாய்க் கழிந்துபோகின்றவனே! இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; நீயும் குற்றமுடையவல்லே; நின்னை இற்புறத்தே புறப்படலிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாரும் குற்றமுடையாவ்வர்; குற்றமுடையான் யாவனென்னில், (௩) நிறையழிந்தகொல்கின்ற (௪) யானையை நீர்க்குவிட்டாற் பறைசாற்றிச் செல்லுமாறுபோல, பறைசாற்றிச் செல்வ

பூவெழிலுண்க ணவளுந் தவறிலன், வேளிற் புனலன்ன துந்தையை நோவார் யார், மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா, டான் யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன், யானே தவறுடையேன்” கலி. அச: ௩௬ - ௪௧. (௪) “வந்தோன் கொடியனு மல்லன் தந்த, நீதவ றுடையபு மல்லை நின்வயி, னா வரும்படர் செய்த, யானே தோழி தவறுடை யேனே” அகம். எ: ௧௧-௨௨.

௧. “நிறையழி யானே கெடுகூ விளியும்” மணி. எ: ௧௭.

௨. (அ) “வெருஉப் பறை றுவலும் பருஉப் பெருந் தடக்கை, வெருவரு செலவின் வெகுளி வேழம்” பொருந். ௧௭௧ - ௨. (ஆ) “தென்கிணை முன்னர்க் களிற்றி னியலி” புறம்: ௭௧: ௩. (இ) “பாரும் பறையும் பருந்தின்பந்தரு, மாதுல மாக்களுமலவுற்றுவிளிப்ப” மணி. ௪: ௪௧-௨. (ஈ) “பறை நிறை கொல்யானே” (உ) “அறைபறை யானே” முத்தோன். (ஊ) “பறைவன் களிற்றுப், பாஞ்சாலர்க்கு” வில்லி. குது. ௨௨௫.

௩. யானைக்கு நிறையுடைமையாவது: “இருகிலனைப்பவிழிதருகடாத்துக் கைம்மிகக் களித்த கவுள தாயினுஞ், செயிர்கொண் மன்னர் செரு விடத் தல்ல, துயிர்க்கிக் குறுமை” பெருங். (௧) ௩௮: ௧௧௮ - ௧௨௧. யானே நிறையழிதல்: “காழோர் கையறமேலோரின்றிப், பாகின் பின் வையிற் பணைமுகக் துடைத்துக், கோவியன் வீதியுள் கொடித்தோர் வீதியும், பீடிக்கத் தெருவும் பெருககலக்குறுத்து.....பாரும் பறையும் பருந்தின்பந்தரு, மாதுல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப, நீல மால்வரை நிலனொடு படர்க்தெனக், காலவேகம் களிமயக்குற்றென”

“நில யானே மேலோ ரின்றிக், காமர்செங்கை நீட்டிவண்டிடு, பூதாறு
கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து, நிறையழி தேதாந்தமொடி தொடர்”
என (மணி.ச: ௩௫-௪௪, ௧௬: ௨௦-௨௩.) வருகுவனவற்றால் அறியவாகும்.

௪. “கையது கையோ டொருதுணி கோட்டது, மொய்யிலவேன்
மன்னர்முடித்தலை-பைய, வுயர் பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே யெய்
கோன், வயவெம்போர்மாறன்களிது” நெல். புறத். ௫.௧௭: ௧௪. மேற்.
(பிழிபேதம்) * என்றியான் கூருநிக ி மயக்க,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

௩௪௭

ஐவது பறைசாற்றும் செல்லாதொழிகவென்று சொல்லாத இறைவனே
யன்க; ஏ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் அழகை பிறத்தது.

இது புணர்த னிமித்தமாகவிற் ஒருறிஞ்சியுட்கோத்தார். இது தான்
உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது நன்மைகூறி அவன் † தீங்கும் கூறினான்.

இது முன் ஒரு செவ்வெண்பாட்டிம் ஓர் அம்போதரவகமும் தனிச்சொல்
லும், † தாழிசையும் பின்னும் ஒரு தனிச்சொல்லும் வெண்ணிச்சரிதகமும்.
பெற்றுவந்த கொச்சகக்கலிப்பா. (௨௦)

(௫௭.)வேயெனத் திரண்டதோன் வெறிகமழ் வணரைம்பான்
மாவென்ற மடநோக்கின் மயிலியற் றளர்பொல்கி
யாய்சிலம் பரியார்ப்ப வனிரொளி யிழையிமைப்பக்
கொடியென மின்னென வணங்கென யாதொன்றாந்
தெரிகல்லா விடையின்கட் கண்கவர் பொருங்கோட
வளமைசா லுயர்சிறப்பி னுந்தைதொல் வியனக
ரிளமையா நெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி ;

அ பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்திற் றென்னவ னுயர்கூடற்
றேம்பாய வனிறீலத் தலர்வென்ற வமருண்க
ணேந்துகோட் டெழில்யானை பொன்னுதார்க்கவன்வேலிற்
சேந்துநீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி;

கஉ பொழிபெயல் வண்மையா னசோகந்தண் காவினுட்
 கழிகளி னிளமாவின் றளிரன்னு யதன்றலைப்
 பணையமை பாய்மான்றே ரவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
 கணையினு நோய்செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்;

*கச வகையமை தண்டாரான் கோயெர் பொருப்பின்மேற்
 றகையிண ரிளவேங்கை மலரன்ன சுணங்கினுய்
 ம்தவகி மிகுகடாஅத் தவன்யாணை மருப்பினுங்
 கதலவாற் றக்கதோ காழ்கொண்ட விளமுலை;

எனவாங்கு;

உக இசையன கூற விறைஞ்சுபு நிலநோக்கி
 நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றுங்கே
 துணையமை தோழியர்க் கமர்த்த கண்ணண்
 மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவகப் படுத்தே.

(பிரதிபேதம்)* (சூரிஞ்சு யுடனே, † திக்கு உறிஞன், ‡ தாழிசையும் வெள்ளைச்

கசஅ

கவித்தொகைநூள்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க)வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ் வணரைம்பான்

(உ)*மாவென்ற மடநோக்கின் †மயிலியற் றளர்பொல்கி

(ஈ)யரய்சிலம் பரியார்ப்ப வவிரொளி யிழையிமைப்பக்

கொடியென மின்னென ‡வணங்கென யாதொன்றுந்

தெரிகல்லா (சு)விடையின்கட் (ஐ)கண்||கவர் பொருங்கோட

†வளமைசா துயர்சிறப்பி னுந்தைதொல் வியனக

ரிளமையா நெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி

எ-து:(க)மூங்கிலென்னும்படிதிரண்டதோளினையும்மணம்நாறுகின்றகடை
 குழன்ற ஐம்பாலினையும் மாணோக்கினைவென்ற மடப்பத்தையுடையநோக்கினை

பும் மயில்போன்ற சாயலினை யுமுடையையாய், அழகிய சிலம்பு உள்ளிமெணி ஆரவாரிப்ப, விளங்குகின்ற ஓளியினை யுடைய கலங்கள் விளங்க, (எ) நுடங்கத்தாற்

க. இச்செய்யுள் உள்ளப்புணர்ச்சியுற்ற தலைமகன் வரைதல்வேண்டிப் பாங்குந்குரைத்தற்கு மேற்கோள்; தொல். கன. கு. எ. இளம்.

உ. (அ) 'மாவென்ற மடநோக்கின்' என்பது வினையன் மெய்யுருவென்ற வற்றுக்கு உரியனவென்று பாருபடுத்துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மாயினாவரு முவமசொல்லுக்கு மேற்கோள். தொல். உவமை. கு. கன. இளம். (ஆ) "மாநோக்கின்" (இ) "மாதர்கொண் மாநோக்கின் மடந்தை" (ஈ) "மாநோக்கி" கலி. நுட. ௧௦, கூக: ௪, அள: ௧௧, (உ)

"மாநோர் நோக்கின் விளைக்கை யாய்ச்சியர்" தவிரடி. கு. ௧௧. மேற்கோள். (ஊ) "மாநோர் நோக்கம்" சிலப். எ: ௪௪. (எ) "மானி நோக்கி" சீவக. ௩௫௧.

உ. "ஆய்சிலம் பெழுத்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்" கலி. நுட: ௭.

ச. "இடைவனப்பும்" ஏலாதி. ௭௫.

ரு. (அ) "கண்கவர் காரிகை" இறை. கு. எ. மேற்கோள். 'பையுண்மலைப்' (ஆ) "கண்கவர் வனப்பின்" (இ) "கண்ணுங் கவர்ந்திட வனப்புவாய்த், வொண்டொடி" நைடந. அன்னத்தைததுது. ௧௨, போர்புரி. ௫.

க. (அ) "வேயிற் திரண்டதோள் வேற்கண்ணாய்" பழ. நு. ௪. (ஆ) "வேயே திரண்மென்றோள்" (இ) "வேயமுத திரண்டமென்றோள்" சீவக. ௧௫௨. ௨௧௨௩. (ஈ) "வேயெனத் திரண்டதோள் விளங்கு மேனியான்" துண. கல்யாண. ௨௨௦.

எ. "கொடியென நுடங்கி வேளைனக் கரந்து... .. மின்னெனப் பிறங்குநுண் ணுசப்பை" காஞ்சிப். மாசாத்தன். ௧௫.

(பிரதிபேதம்) * மாவென்ற, † மயிலிலாற்றனா, ‡ அணக்கென வியாதொன்றும், || கவர் பெருங்கோட, கவர்பெழுந் தோட + வளமையாதவர்.

காடியென்ன (க) விளக்கத்தான் மின்னென்னக் கப்புலஞகாமையின்
 புருத்தமென்ன யாதொன்றுத்தெரியாத இடையிடத்தே கண்கள்விரும்பிச்
 சூர ஓட, நின்னுடைய இனமைப்பருவத்தாலே செல்வம் அமைந்த உயர்ந்த
 நிலைமையினைபுடைய (உ) நுந்தையுடைய உழுமையுடைத்தாகிய அகற்சியை

புடைய மனையினின்றும் அடிக்கின்ற பந்தோடே தளர்ந்து ஒதுங்கிப்புறப்
 படுதலைச் செய்தவனே இப்பொழுது யான் கூறகின்றதனைக் கேள்; எ - து

அ (க)*பூந்கண்டார்ப் புலர்ச்சாந்திற் றென்னவ னுயர்(ச)கூடற்
 றேம்பாய வவிழ்நீலத் தலர்வென்ற வயருண்க

ணேந்துகோட் டெழில்பாளை யொன்னுதார்க் கவன்(டு)வேலிற்
 சேந்துநீ யிளையையா லொத்ததிகா (சி)சின்மொழி

எ - து சிலவான மொழியினைபுடையாய! பூவினைபுடைய குளிர்த
 மாலையிளையும் புலர்ந்த சந்தனத்தினைபுமுடைய பாண்டியனது உயர்ந்தமதுரை
 யிடத்துத் தேன்பரக்கும்படி அவிழ்ந்த நீலத்தினது அலகாவென்ற போரை
 புடைய கண்கள் தலையாந்தின கோட்டையும் அழகினைபுமுடைய யானை
 யினைபுடைய பகைவார்க்கு அப்பாண்டியன் வேல் மனம் வருத்தமாறுபோலச்

க. “மின்னென தடங்கு மருங்குலும்” (தொல். கள. கு. கக. மேற்கோள்
 ‘கண்ணென’) என மின், துடக்கத்தாலும் உலகைகூறப்படுமாயினும்
 கொடிக்கு துடக்கக் கூறப்பட்டமையின் விளக்கமட்டியே கூறினார்.

உ. நுந்தையென்பது முறைப்பெயர் இடமும் நகரம் பற்றுக்கோடும் ஆக
 வரும் மொழிமுதற் குற்றியலகாரகொல்லென்பதும் இதன் முதலை
 இத்திருவியாது குறையக் கூறல்வேண்டியென்பதும் இத்திருவித்துக்
 குறுகாதபடி முற்றக் கூறியவழியும் பொருள் வேறுபாடென்பதும்
 தொல். மொழி. கு. ஈச - டு. இன ௩௪; உரைகளால் அறியலாகும்.

௩. “பூந்தண்டார் சின்மொழி” என்பது முன்னோ கூறிய காமகருறிப்பினும் செந்துறைப் பாட்டின்கணவரும் வண்ணப்பகுதி வரைதலில்லையென்பதற்கு, மேற்?காள். தோல். புறத.சூ. ௨௨. ‘வழங்கியன்’ இளம்.

௪. இந்நூற்பக்கம் ௨௯௭ க - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௫. (அ) “அடுமுான் முன்பிற் தன்னைய ரேந்திய, வடிவே லெங்கிற் சிவந்த வுணகண்” புறம். ௩௫௦: ௮ - ௯. (ஆ) “அடையார்த் துரந்த வருந்திற் லயிலவன், படைத்தலை பெயர்ந்த கறையெங்கம் போலக், கடைசிவந்தனவே கருங்கயன் மழைக்கண்” நூற். ௫. ௧௪௭. மேற்கோள்; ‘வான்போழ்’ (இ) “புண்டலை வேலினுங் கண்சிவப் பார்” (ஈ) “வென்றி வேல்போற்சி வந்து” நஞ்சை. ௬௩, ௬௮.

௬. “சின்மொழி” இந்நூற்பக்கம், ௧௫௬ க - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க, (பிரதிபேதம்) பூதண்டார் புலா.

௩ ௫௦ கலித்தொகை ௫௭.

சிவந்த' கருத்தஞ்செய்து கீ இத்தன்மையை யா யிரா நின்றாய், இது நீ இனழைக்குத் தக்கதோ; எ - று.

கண்ணேயையென்றது, சின்னவினை முதலொடுமுடிந்தது

கூஉ *பொழி(க)பெயல் வண்மையா னசோகந்தண் காவினுட

கழிசுவி னிளமாவின் றளிரன்றா யதன்றலைப்

பணைய்மை பாய்மான்றே ரவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த

கணையின நோய்செய்தல் கடப்பன்றே கனங்குழாய்

௭ - து: பொன்னாற்செய்த குழையினையுடையாய் பொழிகின்ற பெயல் போலுங் கொடையினையுடைய பாண்டியனது அசோகமரத்தினையுடைய குளிர்த்த பொழிவிடத்துநின்ற மிக்க அழகினையுடைய இளைய (௨)மாவினது தளிரை யொத்த நிறத்தினையுடையையாய் அங்ஙனம் வருத்துதற்கு மேலே பந்தியிலே நின்றலமைந்த பாய்ந்துசெல்லுங் குதிரைபுண்ட தேரையுடைய பாண்டியனாற் செறப்பட்டவர்கள் மருமத்தே தைத்த அம்பினுங்காட்டில் நோவைச்செய்தல் உலகிற் கொடுமைகளின் மிக்ககொடுமையன்றோ? எ - று.

கன வகையவா தண்டரரான் கோயெர்(ந)†பொருப்பின்மேற்
றகைநினை ரி: (மு)வேங்கை மலரன்ன சுணங்கினாய்

- க. (அ) “பெயன்மழைத் தடக்கைப்,நல்லியக் கோடனை”
சீறுபாண். கசஉ - சு. (ஆ) “மழைசுரந் தன்ன வீகை நல்கி” மலை
படு. ௫௮௦. (இ) “அவன், வண்கைபோல் வானம் பொழிந்தநீர்” பரி.
௨௨: ஏ - அ. (ஈ) “வாணத்தன்ன வணமையும்” (உ) “மாரியன்ன வண்
மைத், தேர்வேளாயை”(ஊ) “வரையா மாபின் மாரிபோல,பேகன்,
கொடைமடம் படுதலல்லது” (எ) “மாரி வீகை மறப்போர் மலையனும்”
(ஏ) “மாரியன்ன வணமையிற் சொரிந்து” புறம். ௫௫: கடு, கக௨:

க-எ, கசஉ: ந - ௫, க௫௮ ஏ, நக௭. கசு. (ஐ) “மாரியி னேற்பார்க்
கவைநல்கி” (ஓ) ‘மாரிமழை வள்ளல்” சேவக. நக௫, ௫௦௦. (ஐ)
“தார்டிகர் வண்கை” நன். சிறப்பு. என்பவைகள் சுண்டறிதற்பாலன.

- உ. (அ) “மாலி, னவிந்தளிர் புரையு மேனியர்” முருகு. கசந - ச, (ஆ)
“தேமா மேனி” சீறுபாண். கஎசு. (இ) “மாந்தளிர் மேனி” சேவக.
க௫௨. (ஈ) மாலி னிளந்தளிர் ரன்ன நயத்தகு மேனியும்” (உ) “மாந்
தளிர் மேனியும்”(ஊ) “மாந்தளிர் மேனி”நைடத். அன்னத்தைத். உக.

ந. பொருப்பென்பது பொதியின் மலையின் பெயராதலை இந்துதற்பக்கம்
கக௫: க - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

- ச. வேங்கைமலர் சுணங்குக்கு உவமையாதல், “வேங்கைவீ முந்தெழில்
கொண்ட சுணங்கணி பூணாகம்” (கலி. கச: உக - எ.) என்பதனாலும்
அதன்குறிப்பாலும் அறியலாகும்.

(பித்திபேதம்) * மொழிபெயல் † பாயின்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

க௫௧

தவளி அமிகுகடா அத் தவன்(3)யானை மருப்பினுக்

(உ)கதவவாற் றக்கதோ காழ்கொண்ட வினமுலை

எ-து: (௩)வருப்பமைந்தருளிர்ந்தாரினை யுடையபாண்டியன து(ச)சிகரீங்
|ரையர்ந்த (௫)பொதியின்மலையிடத்து அழகினை யுடையகொத்துக்களை யுடைய
இனைய வேங்கைப்பூவையொத்த கணங்கினை யுடையாய்! முத்துவடத்தைத்
தன்னிடத்தேகொண்ட நின்னுடைய இனையமுலைகள் இப்பருவத்திலும் அப்
பாண்டியனுடைய மிகுதியையுடைய வலியினையும் மிகுகின்ற கடாத்தினை யு
முடையயானையினுடையகொம்புகளிலுங்கோபத்தினை யுடைய வாயிராநின்றன,
இக்கொடுமை இப்பருவத்திற்குத் தக்கதோ? எ -று.

எனவாங்கு

எ-து: என்று; எ-று. ஆங்கு அசை.

உக இனையன கூற விறைஞ்கு பு நிலைநாக்கி

நினையு பு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றாங்கே

துணையமை தோழியர்க் களிர்ந்த கண்ணன்

மனைபா வுதப் பெயர்ந்தா(3)னென் னறிவகப் படுத்தே

க. (அ) “கொடுங்கே ழிரும்புற நடுக்கக் குத்திப், புவிவினை யாடிய புலவு
நாறு வேழத்தின், நிலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்,
கண்ணை சுதவ வவல்” நந். நகூ: ச-எ. (ஆ) “கொடியனவாங்கொலை
யானையின் கோடு” தஞ்சை. சுஅ.

உ. (அ) கதத்தினை யுடைய வென்னும் பொருளில் ‘கதவ’ என அஃறிணைப்
பன்மைவினைக்குறிப்பு வகர வீற்றான்வந்ததற்கு, “கதவவாற் றக்கதோ
காழ்க்கொண்டவினமுலை” என்பது மேற்கோள்; தோல்: வினை. கு. உச.
கல். நச. (ஆ) “தொடலை தைதிய மடவான் மகனே, கண்ணினுங்
சுதவநின்முலையே” ஐங். நகூ: (இ) “கண்ணை சுதவவவல்” நந். நகூ: எ.

உ. (அ) “வகைத்தார் மார்பன்” பெருங். (ச) ச: அ. (ஆ) “முறிமிடை
படலைமலை” - ‘வதைமலை’ சீவக. சுஅஅக. (இ) “பூவார் முறிமிடை
படலைமலை” குணா. துறவு. உரு என்பவைகள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்
பாலன.

ச. (அ) “ஏற்றரு நெடுஞ்சிமைப், புலரும் பொதியில்” அகம். நடஉ: கரு - ச. (ஆ) “ஒங்குயர் மலையத்து” மணி. ந நட (இ) கோயெ ருக்கத்து” தமிழ்நெறி. மேற்கோள்.

இ. (அ) “பொதியில், வேங்கையுன் காந்தளு நாறி” தறுந். அச (ஆ) “அடுக்கத்த, வீடர்வரை யெரிவேங்கை யினர்” கலி. சடு: 1 கக-எ.

ச. “என்புரால், வெண்ணைவிட்டிகத்தர விறத்தீவாய்” கலி. இக: அ - க. (பிரதிபேதம்) *தமழ்கடர் அத்தயன். † நிலஞெக்கி ‡ கிண்குடி, கிணயன்.

நடுஉ

கலித்தொகை நுஅ.

எ-று: *இத்தன்மையனவற்றை யான் நெடிதொன்றுநினையாநின்று க, அதற்கு ஒன்று கூறாதே கலிழந்து நிலத்தைப்பார்த்துப் பின்னை அவ்விடத்தே தோழியரை நினைப்பான்போலே துணையாயமைந்த தோழியர்க்குப்பொருந்தி கண்ணையுடையனாய் ஏன் அறிவைத் தன்னிடத்தே அகப்படுத்திக்கொண் டதன்மையிடித்தே மீண்டுபோனான்; எ - று.

இஃது ஏமஞ்சாலாவிடம்பெய்யுதிற் கூறினது.

நெடிதொன்று நினையாநின்றென்றது தான் சிறிதுநாட் சென்று வரைந்துகோடலை நினையாநின்றென்றதாகக்கொள்க. நினைப்பான்போலெ றதனால் அவன் கூற்றினையும் இதுவுமொன்றெனச் சிறிதுகொண்டமையு தோன்றிற்று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவெண்ணம் உவகை பிறத்தது.

†இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் துணிச்சொல்லும்நான்கடிச சரிதகமும்பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உக)

(ருஅ) வாருறு வணரைப்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட் பேரெழின் மலருண்கட் டிணைபெழின் மாணெக்கிற் காரெதிர் தனிர்மேணிக் கவின்பெறு சுடர்நுதற் கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடிபுரையு நுகப்பினாய் நேர்சிலம் பரியார்ப்ப நிரைதொடிக்கை விசினை

யாருயிர் வெளவிக் கொண் டநித்தியா திறப்பாய்கேள்;
 ௭ உளனாவென் னுயிரையுண் டெய்நோய் கைம்மிக
 விளமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானு
 களைநரி னேய்செய்யுங் கவினநிற் தணிந்துதம்
 வளமையாற் போத்தந்த நாம்தவ நில்லென்பாய்;
 ௧௧ நடைமெலிற் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னலியுநோய்
 மடமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானு
 மிடையிலா தெய்க்குநின் னுருவநிற் தணிந்துதம்
 முடைமையாற் போத்தந்த நாம்தவ நில்லென்பாய்;
 ௧௨ அல்லல்கூர் தழிவுற வணங்காகி யடருநோய்
 சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ நில்லானு

மொல்லையே யுயிர்வெளவு முருவநிற் தணிந்துதன்
 செவ்வததாற் போத்தந்த நாம்தவ நில்லென்பாய்;

எனவாங்கு;

(பிரதிபேதம்: * எந்திததன்மையன் + தன்னிடத்தே மீண்டுபோகு னெனவேமஞ்சரலா
 வீடுமபை யெயநிக்கறிஞன். ரெடி. 1 இன ஏழடி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௨.

௩௫௩.

ஒறுப்பின்யா னொறுப்பது துமரையான் மற்றிந்நோய்
 ரொறுக்கலாந் வரைத்தன்றிப் பெரிதாநிற் பொலக்குழாய்
 மறுத்திவ்வுர் மன்றத்து மடலேறி
 நிறுக்குவென் போல்வல்லா னீபடு பழியே.

ஓதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க) வாருறு (உ)வண்ணைம்பால் வணங்கிதை நெடுமென்றோட்,
 பேரெழின் மலருண்கட் (ங)பிணையெழின் மாணோக்கிற்
 (ச)*காரொதிர் தளிர்மேனிக் கவின்பெறு †சுடர் நதற்
 கூரெயிற்று முறைவெண்பற் கொடி புரையு நுகர்ப்பினாய்
 நேர்சிலம் பரியார்ப்ப ‡நிரைதொடிக்கை வீசினே
 யாருயிர் வெளாவிக்கொண் டறிந்தீயா திறப்பாய்கேள்

எ-து: கோதுதலுற்றகடைகுழன்ற(ரு)ஜம்பாலினையும்வளைத்தஇறையினே
 புடைய நெடிய மெல்லிய தோளினையும் பெரிய அழகினையுடைய ||மலர்
 போலும் கண்ணினையும் மான்பிணையினது அழகினையுடைய வெருவின
 நோக்குப்போலும் நோக்கினையும் மழையைப்பெற்ற தளிர்போலும் நிறத்தினையு
 ம் அழகுபெறுகின்ற பிறைபோன்ற நுதலினையும் (சு) விழுந்தெழுந்த கூரிய

க. "வாருறு வணர்கதுப் புளரி" குறுந். அஉ.

உ. (அ) "வண்ணைம்பால்" கலி. திள: க. (ஆ) "வணர்சரி வையம்பாலோய்"
 சிலப். எ: கூக.

ங. (அ) "பிணையெழின் மாணோக்கின்" (கலி. உ.எ: கூ) என்பதும் அதன்
 குறிப்பும்(ஆ)"மான்பிணையன்ன மகிழ்மடனோக்கே"(புறம்.கூசு.க௦.)
 என்பதும் சுண்டறிதற்பாலன.

ச. "தளிர்மேனிக் கவின்பெறு" கலி. கக: கக.

தி. (அ) "செய்யிடை நீவி மணியொளி விட்டன்ன, வைவகை பாராட்டி
 னாய்மற்றென் கூந்தற், செய்வினை பாராட் டினையோ வைய" (ஆ)
 "இனையவ னைம்பால் போல்" கலி. உஉ: கஉ.ச, உக: சு.

சு. (அ)"போழுறு பருவாயிற் பொலிதரு மெயிற்றோமும், வீழுறுகையாலும்
 விரிசூரு தியினாலும், தாழுறு மதிதன்னைத் தாரகை நிரைகுழ, சூழுறு
 வமர்செவ்வா னொத்ததவ் வுழியன்றே" கந்த. முதனாட்பாண. கசஅ.

பிரதிபேதம்) * காரொதிர் தளிர்மேனிக், † பிறைநதற், ‡ நிரைதொடி வீசினே, || மலர்
 போலும் அழகிய மான்போலும் கண்ணையும் மேகமறைத்தலாத் கூரெயிர்
 நோன்று மிக்நிறத்தப்போலும் அழகிய நுதலினையும் வெள்ளிய பல்வினையு
 புடைய.

எயிற்றினையும் விழுந்தெழாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்வினையுமுடைய
கொடியையொக்கும் இடையினையுடையாய்! காலுக்குப்பொருந்தினசிலம்பு
உள்ளிமெணி ஆரவாரிப்ப நிரைத்த தொடியையுடைய கையை வீசி
யாய்ப் பெறுதற்கரிய என்னுயிரைக்கொண்டு இளமையாற்கைக்கொண்டது!
அறியாதே போகின்றவனே! யான் உறுகின்றதனைக் கேள்; எ - று.

எ (க) உளனாவென் னுயிரையுண் (உ) டியவுநோய் கைம்மிக
விளமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானுங்
களைநரி னோய்செய்யுங் கவினறிந் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய்

எ-து: வருத்தத்தினையுடைய (உ) காமநோய்கைம்மிகும்படியாகயான்சிறிது
உயிருடனே இருக்கும்படி என்னுயிரை வாங்கிக்கொண்டு நின் இளமைப
பருவத்தாலே அறியாமற் போகின்றவனே! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும்

(ச) நின்னையொழியப் போக்குவார் பிறர் இல்லாத கோயைசெய்யும் அழகை
யறிந்துவைத்தும் அதன்மேலே (நீ) ஒப்பித்துத் தஞ் செவ்வசெருக்காலே
புறப்படவிட்ட நம்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையால்லரென்று கூறலா
மாகிற் கூறு; † அஃது அரிது; எ - று.

கக நடைமெலிந் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னலியுநோய்
மடமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானு

(ஆ) “முனையெயிறு நிரம்பா விளமைப் பருவத்து” தமிழ்நெறி. மேற்
கோள். (இ) “முன்ப லரும்பிய பானாறு செவ்வாய்ப், புன்றலை மகரஅர்”
ஆசிரியமாலை.

க. (அ) “உண்ணின்ற கோய்மிக வுயிரெஞ்சு துயர்செய்தல், பெண்
ணன்று” கலி. சு0: சு - எ. (ஆ) “இலனென்று தீயவை செய்யற்க”
(தறள். ௨௦௫) என்புழி இலன்னப்பதில் அன் விருதி தனித்தன்மையில்

வந்ததென்பதற்கு, “உளனவென் னுயிரையுண்டு” என்பதை மேற்
கோன் காட்டினர்; பரிமேலழகர்.

உ. (அ) “உயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி” (ஆ) “உயவுநோய்க் குய்யுமா
றுரைத்துசெல்” கலி. நடு. உஉ, ககங். ந. (இ) “உயாவோ புயககல்”
தொல். உரி. கு. எக.

உ. “காமங் கைம்மிதற் றுங்குத் லெளிதோ”

ச. (அ) “நின்முதற் தான்பெறி னல்லது கொன்னே, மருந்து பிறிதி
யாது மில்வேல்” கலி. கஃ. உஃ - உக. (ஆ) “பிணிக்கு மருந்து பிறம
னணியிழை, தன்னைய்க்குத் தானே மருந்து” குறள். ககஃஉ.

ரு. ஒப்பித்தல் - அலங்கரித்தல்.

(பிரதிபேதம்) * கைமிக, † அது அரிது (தாழிசை மூன்றினுணையினம்).

இரண்டாவது குறிஞ்சி உஉ.

ந.ந.ந

1. (அ) மிடைசில்லா தெய்க் குநின் னுருவறிந் தணிந்துதம்
முடைமையாற் போத்தந்த நாமர்தவ நில்லென்பார்.

எ - து: (உ) அறிவு நிறை ஒர்ப்புக் கடைப்பிடி என்னும் ஒழுக்கக் தேய்ந்து
தலை எனக்கு உறுத்தி நாடோறும் என்னை நலிதற்குக் காமணமான நீ
ய்த் நோயை நினது மடப்பத்தாலே அறியாமற் போகின்றவீளே! நின்
னிடைத்துத் தப்பில்லையாயினும் சிங்கமாட்டாதே இளைக்கும் இடையையுடைய
நின் வடிவை அறிந்துவைத்தும அந்நன்மேலே ஒப்பித்துத் தஞ்செல்வசெருக்
காலே புறப்படவிட்ட தம்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையரல்லரென்று
கூறலாமாகிற் கூறு; அஃது அரிது; எ - று.

கந அல்லல்கூர் தழிவுற வணங்காகி யாடருநீரார்.

சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ நில்லாது

மொலலைபே யுயிர்வெணவு முருவறிந் தணிந்துதன்

செல்வத்தாற் போத்தந்த நாமர்தவ நில்லென்பார்

எ - து நெஞ்சுழிந்து வாருத்தாடுகரு, கெடும்படி வாருத்தமாகி மேன்
மேலும் அடர்ந்துவருகின்றகாமநோயைக் குறிப்பான். அறிதலன்றிச் சொல்லிக
காட்டினும் அறியாதவனே! நின்றிடத்து, சப்பில்லையாயினும் ஒழுக்க
உயிரைவாய்காது விரைய உயிரைவாய்கும் நின் வாடிவை அறித்துவைத்தும்
அதற்குமேலே ஒப்பித்துவைத்து, தஞ் செவ்வரசெருக்காலே புறப்படவிட்ட
தும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையல்லவென்று கூறலாமாயிற் கூறு;
அஃது அரிது; எ - று.

ஆயினும், ஆனுமெனக் குறைத்துநின்றது. அழிப்புவென்றும் பாடம்.

எனவொரு, அசை.

உ0 ஒறுப்பின்யா நெறுபபது நாரையான் மற்றிந்தோர்

(உ) பொறுக்கலா வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் (சு) பொலங் குழாய்

க. “பிணையேர்மடநோக்குநாணுமுடையாட், கண்யெவனோ வேதிலதத்து”
(குறள். ௧௦௮௬) என்பதற்கு, பரிமேல் எழுதிய உரையும், “இவட்குப்
பாரமாதலும் எனக்கு அணங்காதலும் கருதாமையின், அண்ணந்தார்
அறிவிலரென்பதாம்” என்னும்விசேடவுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. அறிவு முதலியவற்றின் பொருள், இந்நூலிதுதியிலுள்ள அகராதியில்
விளக்கப்பெறும்.

ங. (அ) “பொறைநில்லா நோயோடு” (ஆ) “பரிதென் வரைத்தன்றி
யொள்ளிழைத்த, பரிசுழி பைதனோம்” கலி. ௩: ௪; ௧௩௮: ௨௦ - ௨௧.

ச. “பொன்னென் கிளவி” (தொல். புள்ளி. ௫. ௯௬) என்னும் சூத்திரமும்
அதற்கு இனம். ௩௪. எழுதியுள்ள உரையும் நோக்கு.

(பிரதிபேதம்) * கிணையறிந்த, † அறிதலின்றி ‡ நின்றது எனவாகரு ஆக்கலா ஒறுப்பின.

நூல்கள்

கலித்தொகை நூல்.

முறுத்தில்லூர் மன்றத்து மடலேறி

நிறுக்குவென் போல்வல்லயா னீபடு பழியே

எ - து: யான் ஒறுத்துக்கூறில் ஒறுப்பது புறத்துப்போதவிட்ட

முடைய சுற்றத்தாரை; நின்னையன்று; பின்னை இக்காமகோய் பொறுக்கலா; அவையுடைத்தன்றி யிருமாயிற் பொன்னாற்செய்த குழையினையுடையா யான் இங்ஙனம் வருந்துகின்ற நிலைமையைப் போக்கி இவ்வூரின் மன்றத்திலு ளன்னே மடலையேறி நீ எய்துவதொரு பழியை யான் உனக்கு நிறுத்துவேன் போலே இராவின்மேன், நீ அதனை *அறி; எ - று.

இது சொல்லெதிர்பெறாஅன் சொல்லியின்புற்றது.(க)

அவனாற் தமருந் தீங்குசெய்தாராக அவனொடு தீவகைப் புணர்த்தம் தான் ஏதஞ்செய்யாது உயிர்கொடுத்தானாகத் தன்னொடு னன்மையைப் புணர்த் தும் கூறியவாறு காண்க.

அவன் இங்ஙனம் மிகுதி கூறுவான், மடலேறுவேன் போல்வென னுயிற்றுக்கூறினான்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் உவகை பிறந்தது.

†இஃது ஆறடித்தரவும், நான்கடித்தாழிசையும் பொருள்பெறாத தனிச சொல்லும் நான்கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உஉ)

(ருசி.) தனானெசிற் றினிநிவந்த பாசடைத் தாமரை

முனோநிமிர்ந் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி யடுக்கநா றலர்காந்த னுண்ணோர்தண் ணேருருவிற் றுடுப்பெனப் புரையுநின் றிரண்டநே ரரிமுன்கைச்

ரு சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும் வினையாட வரிப்பெய்த வழகமை புனைவினை யாய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின் றின்னுவிட் டிருளிய வைம்பால்கண் டென்பால வெண்ணைவிட் டுகத்தர விறந்தீவாய் கேளினி;

க. தோல். அகத். கு. இஃ. இசுருத்திர வுரையில் இப்பாடலை மேற்கோள் காட்டி, தான் உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது கண்மை கூறி, அவனது தீங்கெல்லாம் கூறுவான் மடலேறுவேன் போலுமென்று ஐயுற்றுக் கூறியவாறு காண்க. அவனைச் சொல்லுதலே தனக்கு இன்பமாதலிற் “சொல்லியின்புறல்” என்றார். என்பர். நச். இ-வி. உரைகாரரும் இ-வி. இஅக-ஆம் சூத்திரவுரையில் இதனை மேற்கோள்காட்டி இறுதி வாக்கியத்தை எழுதினர்.

(பிரதிபேதம்) * அறியெனச் சொல்லெநிப் பெருள் சொல்லி யின்புற்றான் அவனும். | இது ஒத்தாழிசைக்கவி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.உ.

௩௫௭

மருளியான் மருளுற விவனுற்ற தெவனென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
வையெயிற் றவந்நாப்பன் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ;

௩௫ உருளிழா யொளிவாட விவனுண்ணோ யாதென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்காற்
பொய்தல மகனையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
யெய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ;

௩௬ ஆய்தொடி யைதுயிர்த் திவனுண்ணோ யாதென்னு
நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்காற்
சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மெடுத்துநீ
ஈறுதுத லவரொடு நக்கதுநன் கியைவதோ;

எனவாக்ரு;

௩௭ அனையவை யுனையவும் யானினக் குரைத்ததை
யினையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயிழாய்
செய்ததன் பயம்பற்று விடாது

சம்பந்தம் விடவில்லை நசைலியோர் திறத்தே

இஃது இரந்துதறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றலுய்த் தலை
வியைநோக்கி இங்ஙனம் வந்துவையாயின் நீ செய் தவம் இன்றமெனக்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

தலைநெகிழ் பிணிநிவந்த பாசடைத (க)தாமரை
முனை*நிமிர் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி
(உ)யடுக்கநா றலர்காந்த டணுண்ணைந்தண் ணைருருவிற்
(ஈ)றுடுப்பெனப் புரையுநின் நிரண்டகே ராரிமுன்கைச்

க. “தாமரை, முனைநிவந்த தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி.”
என்பதை, குறிப்பு மொழியுள், விகாரத்திற்கு மேற்கோள் காட்டி,
கோலமென்பது கோலெனக் கடைக்குறைத்து வந்ததென்பர். மயிலை
காதர்; நன். பெயர். கு. கஉ.

உ. (அ) “சிலம்புடன் கமழு மலகுருகுலைக் கார்தன்” நுறுந். உருக. (ஆ)
“நறுத்தன் சிலம்பி னுறுகுலைக் கார்தன்” ஐங். உஉக.

ங. (அ) “ஹடுப்பெனப் விளையாட” என்பது, ஒரு வேற்றுமை
புருபு தொடர்ந்ததெனவந்த சொற்கள் ஒரு முடிக்குஞ் சொல்லால்
(பிரதிபேதம்) நிவந்தமை. தண்ணே ருருகுவிற்.

உருகு

கவித்தொகை நூல்.

ரு சுடர்விளி * வினைவாய்ந்த (க) தூதையும் பாவையும்
விளையாட வரிப்பெய்த வழகமை புனைவினை
(உ)யாய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்
பின் னுவிட் டிருளிய வைப்பால்கண் டென்பால்
வெண்ணிவிட் டிகுத்தர ளிறத்தி லாய் தேளினி

எ - து: முறுக்கு அவிழ்த்ததும் அரும்புகள் நீருக்குமேலேதூங்கின டசிய இலையினைபுடையதுமான தாமரையினது வளையம் வளர்ந்தவையிற்றை யொங்கும் (௩) முத்தை அழுத்திச்செய்த திட்டுசியையுடைய விளங்குகின்ற தொடியினைபுடைய, அடுக்கமெல்லாம் நாறுகின்ற கூரிய அழகினைபுடைத் தாகிய அலர்களைபுடைய காந்தளினது குளிர்த்த (௪) எழுச்சியையுடைத்தாகிய வடிவினைபுடைய துடிப்பென்று கூறும்படியாக ஒக்குந் திரண்ட தம்மில் இணையொத்த மெல்லிய முன்கையினாலே(௫) இந்ருவிசம் எழுதின ஒளிவிரிந்த

முடிந்ததற்கு மேற்; நோல். வேற் - மயநா. கு. கக. நச. (ஆ) “காந்தளந் துடிப்பிற் கவிஞலையன்ன, செறிநொடி முன்கை” பட். கடுந - ஈ. (இ) “காந்த னாறுஞ்ஞலையன்ன, நலம்பெறு கையினென் கணபுடைத தோயே” ஐங். உகந. (ஈ) “கைபேரற் பூத்த நமழ்குலைக் காந்தன்” பரி. கக: எக-(உ) “பஹுதிப் பெடுத்த வலங்குலைக் காந்த, னனிமலா நறுந்தாது துந் தும்பி, கையாடு வட்டிற் றேனறு, மையாடு சென்னிய மலைகிழ வோனே” அகம். க௦அ: கடு - கஅ. (ஐ) “காம்பமை சிலம்பிற கடிநாட் காந்தட், பூந்துதிப் பன்ன முன்கையின்” (௭) “காந்தட், பூந்துதிப் பன்ன புனைவளை முன்கை” பெருங். (உ) கடு: எக - ஈ; (ச) கக: எஅ - கூ. (ஏ) “கைவிரிந்தன காந்தளும்” துணா. நாடு. கக.

- க. “மண்ணேத யாக்கிய சோதந் திட மகிழ்ந்தார்” மறைசையந். உடு.
- உ. “இன்மண்ச சிலம்பிற் சின்மொழி யையப்பாற், பின்னொடு கெழீஇய தடவா” தலி. கஉடு: கக-உ
- ங. (அ) “கைக்குவான்முத்தின் சரிவளைபெய்து” திருவாநாந்திருவிசைப் பா. க. (ஆ) “துண்கதிா முத்திற் செயத வங்கதந் தோளிர்ப்பூட்டி” (இ) “நிலவுமிழ் மணியிற், செய்த வங்கத நெடுந்தோன் சாததி” காஞ்சி. திருமண. நக. சஅ.
- ச. “ஏராவது எழுச்சி; அது எழுதின்ற நிலைமையென ந்கழ்காலமே குறித்துநிற்கும்” என்பது (நோல். பொருளி. கு. இந. நச.) நண்டும் நோக்கற் பாலது.
- டு. இங்குவிசம் - சாதிவிக்நம்.

(பிரதிபேதம்) 1 மரிவாயதத, மரிவாய. † சிலம்பரி யாபப யருவையினர், சிலம்பரி பெருந்தாபப. † தலைமெகிழ் தாமரை முறுக்கவிழுகத் தாமரை, பிணியிவந்த பாசடைத்தாமரை - அரும்புகள் நீருக்குமேலே போகுகின்ற பசிய விரியின யுடைய தாமரை; தாமரைவிரியம் வளராத.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உரு.

௩.௫௯

தாழில்களை யுடையவாகிய வாய்களை யுடைய மரத்தாற்செய்த சிற்பானை
தாலும் பாவையாலும் விளையாடுதற்கு, உள்ளிடுமெனியிட்ட அழகமைந்தபுனைந்த
தாழில்களை யுடைய அழகிய சிலம்புகள் மிக ஆரவாரிப்ப அழகினை யுடைய
வ அடியிடாநடக்கும் நின்னுடைய இளமை நீங்குதலாற் பின்னுதல் வீட்டு
ருண்ட ஐம்பாலைக்கண்டு என்னிடத்துண்டாகிய(௩) அறிவுமுதலியனஎன்னை
இப்போம்படியாகப் போகின்றவனே! யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது
உன்; ஏ - று.

தலைமெகிழ்தாமரை, பிணியிவந்தபாசடைத்தாமரையென்க.

30 மருளி(உ)யான் மருளுற விவனுற்ற தெவனென்னு
மருளிலே யிவட்கென வாயலாநிற்ப பழிக்குங்கால்
வையெயிற் றவந்தாப்பன் வகையணிப் பொலிந்தாரீ
(h)தையினீ ராடிய தவந்தலைப் பரிவாயோ

எ - து: யான் மயக்கமுறுகையினாலே அதுகண்டு தானும் மருண்டு
இவனுற்ற நோய் யாதுதானென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லை
யென்று யான் கூற, அதுகேட்டு அயலார் சின்னைப் பழிக்குமனவிற் கூரிய

- க. "மனையாகருப் பெயர்ந்தானென் னறிவாகப் படுததே" கலி. ௫௩: உச.
- உ. "ஆருயிர் யாதொன் றிடருறுமாவகதற், கோருயிர் போல வருகி யுயக்
கொள்ள, நேரி னதுமுடி யாதெனி னெஞ்சுகத், தீர முடைமை யருளி
னியல்பே" துளா. துறவு. ௧௭௦.
௩. நீராலும் தவமென்பது (அ) "நீஇ ராடல்..... ... ஏற்ற தவத்தி
னியல்பென மொழிப" (தொல். புறத்திணையியல். ௫.உ௦. மேற்.) (ஆ)
"தவந்தி போரு மருமறைத்தாபதர்" கல் சு: ௧௧. (இ) "சங்கையி னதி

கண் முற்று மாடிய தவத்தின் பேறும்" தீருவினா. தலவிசேடப். கக. என்பவற்றால் அறியலாகும். (ஈ) "தையினீராடுதல் மகளிர்க்கு உரிய தென்பது, "இன்று இவ்வூராரெல்லாம் தைநீராடுப" என்பது உயர் திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆனெழி மிகுசொல்லுக்கும் (தொல். கிளவி. கு. ௫௦. இள; உயர்திணை ஆனெழி வினைக்கும் (நன் பொது. கு. ௧. மயிலை) (உ) "இவ்வூர்மக்களெல்லாம் தைநீராடினர்" என்பது பெண்பாலென வினையினுற்பொருள் விளங்கிற்றென்பதற்கும் (தொல். கிளவி. கு. ௫௧. 'அவற்றுள் வினைவேறு' தெய்.) (ஊ) "இன்று இச் சேரியார் தைநீராடுவர்" என்பது உயர்திணையிடத்துத் தொழிலிற் றேன்றும் ஆனெழி மிகுசொல்லுக்கும் (நேய். சொல். கக. உரை) (எ) "மருவூரார் தைநீராடினார்" என்பது வினைச்சொல் உயர்திணை ஆணையொழித்து வந்ததற்கும் (நன். பெயரி. கு. ௧௨. மயிலை.) மேற் கோள்களாகக் காட்டப்பெற்றிருத்தலால் விளங்கும். அவருள்ளும் (பிரதிபேதம்) சிலம்புமிக் கரவாரிப்ப, சிலம்புகள் மிககரவாரிப்ப, † கேன். மருசியான், † கூறுவது கேட்டவயலா,

௩ ௬௦

கலித்தொகை ௫௬.

எயிற்றினையுடைய இனையமகளிர்க்கு நடுவே வகுப்புடைய கோலத்தாடுப் பொவிடிபெற்று நீ தைத்திகளில் நீராடிய(க) கோண்பின் பயனைப் பெறுவாயோ? பெறய்காண்; எ - று.

கச உருளிழா யொளிவாட விவனுண்ணோ யாதென்னு
மருளிலே யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
பொய்தல மகளையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
யெய்திய *பலர்க்கீத்த பயர்ப்பக கிற்பதோ

எ - து: தலையிற் கிடந்து அசையுந் (உ) தலைப்பாளையையுடையவனே! ஒளிகெடும்படி இவன்மனத்தில் உண்டாகிய கோய் யாதென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லையென்று யான்+உற அது கேட்டு அயலார் நிண்ணப்

பழிக்குமளவில் நோன்பாகிய வினையாட்டினையுடைய மகளாந்தன்மையை
 யுடையையாய்ப் பிறர் மனையின்கண்ணே ஐயமேற்றுப் பாடி நீ ஆண்டுப்
 பெற்ற வையிற்றைப் பிறர்க்குக் கொடுத்ததனான பயன் நினக்குப் பயன்
 தருவதொன்றோ? தாராதுகாண; எ - று.

பொய்தல, அகராஞ் செய்யுள் விகாரம்.

கஅ ஆய்தொடி யைதுயிர்த் திவனுண்ணோ யாதென்னு
 நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்காற்
 (ந)சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்துநீ
 †நறுநத லலரொடு நக்கதுநன் கிபைவதோ

எ-து: ஆராய்ந்திட்ட தொடியினையுடையாய் நீதான் ஐதாக உயிர்த்து
 இவன்மனத்திலுண்டாகிய நோய் யாதென்று கேட்கும் நோய் இவட்கு இல்லை
 யென்று யான் || கூற அதுகேட்டு அயலார் நின்னைப்பழிக்குமளவிற் சிறிய

கன்னிடர்க்கே உரியதென்பதை, (ஏ) “சுறவீ யைம்பான் மகளிராடுக்,
 தைஇத் தண்கயம் போலப், பலர்படிந்து” (இங். அச.) (ஐ) “தாயருகா
 நின்று தவத்தைநீ ராடுதல்” (பரி.கக.கக.) என்பவை வலியுறுத்தும்.

க. நோன்பின் பயன், சிறந்தவனைக் கணவனாகப் பெறுதலென்ப.

உ. “நெச்சிகை முத்துத்தாமம்” (கீவக. உளக.) என்பதற்கு, “சிகைநடு
 விற் தலைப்பாளை” என்று இவ்வுரையாசிரியரும் “தொய்யகம்” (கீலப்.
 சு: ௧௦௭.) என்பதற்கு, “தலைப்பாளை” என்று அரும்பத வுரையாசிரிய
 ரும் “பூர்ப்பாளை” என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பவை
 இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. “குறுநிலக் கோமா னந்த, முத்தனை யன்றிப் பின்னை யாரையே
 முதன்மை செய்தான்” வில்லி. குறுபோர். ௧௪.

(பிரதிபேதம்) * பலர்க்கீய்த்த, † கூறுவது கேட்டு அயலார், ‡ நறுநதலலரொடு நக்கதற்கு
 || கூறுவதுகேட்டு அயலார்.

மகனாப் பெணி வளர்த்து அவனுக்கு வேறொருத்தியுடைய (க) * பெண்
கைக் கோடற்குச் சிறுசோற்றைச் சமைத்து ஆயத்திக்கு இட்டி நீ நறிய
புலையுடைய மக ரிரோடே மகிழ்ந்த கோன்பின் பயன் நினக்கு வந்து
பாருந்துமோ? பொருந்தாது? காண்; எ - று.

எனவாங்கு

எ-து: என்ற; எ-று. ஆங்கு, அசை.

உரு அனையவை (உ.)யுனையவுள் பானினக் குரைத்ததை

யுனையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயுழாய்

செய்ததன் பயன்பற்று விடாது

நயன்பற்று விடினில்லை நனைஇயோர் திறத்தே

எ - து: + நீ நெஞ்சுளையவும் யான் நினக்குக்கூறியது சேயிழாய்! நின்னை
நசுசினோர் திறத்தே வருந்தும்படி நீ செய்த கொடுமைக்கு நீ ஓர் உதவிசெய்யா
யாயின் நீ செய்த (ரு.)அத்திங்கினாலுள்ள பயன் நின்னைப் பற்றுதல் விடாது,

க. இச்சொல், “பெண்மையடுத்த மகனென் கிளவி” (தொல். பெயரி. கு.
க, 30) என்றும் “மகடே மருங்கிற் பாரிரி கிளவி” (தொல். பெயரி.
கு. 30) என்றும் ஆசிரியரால் வழங்கப்பெறுதலும் “பெண்மையடுத்த
மகனென் கிளவி” (தொல். பெயரி. கு. 30) என்பதற்கு, ‘புறத்துப்
போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோகத்தார்
இக்காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப’ என்று சேனாவரைய
ராலும் ‘கட்புலனாயதோர் அமைதித்தன்மை யடுத்து நானுயரை
யிறந்து புறத்து விளையாடும் பருவத்தார் பால்திரிந்த பெண்மக
னென்னும் பெயர்ச்சொல்’ என்றும் ‘பெண்மகனென்பது அத்
தன்மையாரை அக்காலம் அங்ஙனமே வழங்கினாராயிற்று’ என்றும்
இவ்வுரையாசிரியராலும் விளக்கம் எழுதப்பெற்றிருத்தலும் இங்கே
அறிதற்பாலன.

உ. “உனைய வுரைத்து விடினு முறுதி, கிளைகன்வரங்க் கேட்பது நன்றே”
பழமொழி. உருக

ரு. (அ) “உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா” நாலடி. 403. (ஆ) “வேண்
டினும் வேண்டா விடினு, முறற்பால, தீண்டா விடுத ளரிது” நாலடி.
404. பழ. 42. (இ) “வினைப்பகை, வியாது பின்சென் றமீ” (ஈ)

“உறம்பால், ஆட்டா கழிபு மெனின்” (உ) “ஊழிற் பெருவலி யாவுள
மற்றொன்று, குழினும் தான்முற் றுறம்” குறள். ௨௦௭, ௬௭௮, ௬௮௦.
(ஊ) “ஒளிப்பினு மும்வினை பூட்டாது கழியாது” இறை. கு. ௨.
உரை. மேற்கோள். (எ) “ஊழ்வினை புருத்துவர் தாட்டி மென்பதாடம்”
சீவன். பதி. ௫௭.

(பிரதிபேதம்)* பென் மனைய. † காண் ஆங்கை. ‡ இனைய || ஈயம்பற்றி+ என்றி

40

ந.க.உ கவித்தொகை ௬௦.

அதலேபுமன்றி (க) அருளைப் பற்றுவிடுவையாயின் நினக்கு அனையவை பயம்
மருதலில்லை; *எ - று.

தச்சினோரெனத் தன்னைப் பிறப்போற் கூறினான். நயம் - அரு -
அனையவையென்றது, (உ) தைநீராடன் முதலியவற்றை.

இதனால், தலைவற்கு இழிவுபிறந்தது; தலைவிக்குச் சூழ்ச்சிபிறந்தது.

†. இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
நான்கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (உஉ)

(30.) சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுதுதன்
மணங்கமழ் நறுக்கோதை மாரிவி ழிருங்குந்த
ஊணங்கெழி லொண்டித்தி றுழைநொசி மடமருங்குல்
வணங்கிறை வரிமுன்கை வரியார்த வல்குலாய்;

நி கண்ணார்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்
குண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரொஞ்ச துயர்செய்தல்
பெண்ணன்று புனையிழா யெனக்கூறிக் தொழுஉந் தொழுதே
கண்ணுநீ ராக நடுக்கின வின்னகா
யென்செய்தான் கொல்லோ விஃதொததன் நன்கட்

௧0 பொருகனி நன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு
ளுருகுவான் போலு முடைந்து;

௧௨ தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலக்குவார்க் கண்டுநீ
வாரண வாசிப் பதம்பெயர்த்த லேதில

நீரின்மேற் கொள்வ தெவன்;

- கடு அலர்முலை யாபிழை நல்லாய் கதுமெனப்
பேரம ருண்கணின் ரோழி யுறிய
வாரஞ் செவ்வ முயிர்வாங்கு
மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட;
கக நின்முகக் காணு மருந்தினே னென்னுமா
னின்முகத் தான்பெறி னல்லது கொன்னே

க. (அ) “நல்லாற்று னாடி யருளாங்க பல்லாற்றும், தேரினு மஃதே
துணை” (ஆ) “அருளற்று, ரற்றார்” துறன். ௨௪௨, ௨௪௮; (இ)
“அறறு, மருளுடையான் கண்ணதேயாரும்”(ஈ) “கொதிந்த, வருளி
னாரு மறம்” சிறுபஞ்ச. ௩, ௩௩.

உ. “தைஇத் திங்கட் டண்கயம் படியும், பெருந்தோட் குறுமகன்” (நற்.
௮௦: ௭-௮.) எனவருதலும் காண்க.
(பிரதிபேதம்) * குளினென்றான் குந்தி, † இது ஒத்தாழிசைக்கி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௪.

௩௬௩

மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழா
யென்செய்வாங் கொல்லினி நாம்;

பொன்செய்வாம்;

ஆறு விலங்கித் தெருவின்க ணின்பெருவன்
கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் பண்புணரார்
தேற லெளிதென்பா நாம்;
ஒருவன் சாமா நெளிதென்பா மற்று;
சிறிதாங்கே, மாணாது சம்ப லலரி னலர்கென
நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி
பூணை நோக்கி யிமையா னயந்துநங்
கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிரின்று

நாண்டப் பெயர்த்த நயவா வின்றே.

இது தலைமகந்தக் துறைநேர்ந்த தோழி தலைமகனோடு உறழ்த்து அவ னது துறைநயப்பக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுநுதன்
மணங்கமழ் நறுங்கோதை (உ)மாரிவீழ் நிருங்கூந்த
துணங்கெழி *லொண்டித்தி நுழை(ந)நொசி மடமருங்குல்
வணங்கிறை வரிமுன்னகை வரிபார்த்த வல்குலாய்

க (அ) “சுணங்கணி யாகத், தீர்க்கிடைப் போகா வேரின வனமுலை”
பொருள். ௩௫ - ௩௬. (ஆ) “பொன்பெறு பூஞ்சுணங்கின் மென்முலை
யாய்” சிறுபஞ்ச. சஅ.

உ. “மாரிவீழிருங்கூந்தல்” கலி. ௧௪: ௪; ௧௩௧: ௨௧. “தத்த மரபிற்
ரோன்றுமன் பொருளே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், ‘மரபு என்
பது பயிற்சியை; இதனானே நூல்செய்கின்றகாலத்து வினைமுதலாகிய
பொருள்கள் ஒதிய வாய்பாட்டான்வருதல் பெருவழக்கென்று
கொள்ளப்படும்’ என்று கூறி வினை முதலியவற்றுக்குப் பாருபடுத்
துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மரபாற் பிறசொல் வந்ததற்கு,
‘மாரிவீழிருங்கூந்தல்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர்;
தொல். உவம. கு. ௧௭.

௩. நொசிவு நுண்மையுணர்த்துதற்கு (அ) “நொசி மருங்குல்” என்பது
மேற். தொல். உரி. கு. எஅ. சே. (ஆ) “நொசித்த மருங்குவன்” பெருநீ.

(க) ௫௪: ௧௦. (இ) “நுழைநொசி மருங்குல்” நைடந. சுயம்வர. ௧௪௨,
(பிரதிபேதம்) ஒன்றேறி.

௩௬௪

கலித்தொகை ௬௦.

து: கணங்கு அணிந்த அழகையுடைய முலையினையும்(க)பிந்திய-
தின்னையுடையகொண்ட நரிய துதலினையும் நரிய மாலையினையுடைய மண்
நாறுகின்ற மழை விரும்புந் கரிய கூத்தலினையும் † உர்மையையுடைய
அழகினையும்(உ)நோக்கினார் கண் சென்று துழைத் துபார்க்கும் துண்மையாடே.
அவர்க்கு அறியாமையைக் கொடுக்கும் மருவகுலையும்! வணங்குகின்ற இ-
லையினையுடைய வலையணிந்த முன்கையினையுமுடைய ஒள்ளிய, சித்தியாகிய வ-
நிறைந்த வல்குலையுடையவளே; எ - து.

தி (ந)கண்ணார்ந்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்

குண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரொஞ்ச துயர்செய்தல்

பெண்ணன்று புனையிழா யெனக்கூறித் தொழுதந் தொழுதே

||கண்ணுநீ ராக நடுங்கின னின்னகா

(சு)யென்செய்தான் கொல்லோ (சூ)விஃதொத்தன் றன்கட்

க0 பொருளளி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு

ளருகுவான் போலு முடைந்து

எ - து: இனிய நகையினையுடையாய்! நின்னைநோக்கித் தொழுதம்;
—தொழுதபின், புனையிழாய்! என்னைநோக்கி, X உலகத்திற்கண் ணுக்குநிறைந்த
நலத்தினையுடைய மகளிரைக் கண்டவர்களுக்கு உண்ணின்ற காமநோய் மிகும்
படி கடுக உயிர் போத் துமரைச் = செய்தல் அவர்க்குப் பெண்டன்மையன்றெனக்
கூறிக் (சு) கண்ணும் உருகநின்று நடுங்கினான்; நடுங்கி இவ்வொருத்தன் தன்

க. “சுடர் துதல்” (கலி. 104: ௩) என்பதற்கு எழுதிய வுரையும் நோக்குக.

உ. “நோக்கு துழைகல்லா துண்மைய” பொருந். ௮௨.

௩. “கண்ணார் கண்ண” பொருந். ௧௪௮; சீறுபாண். ௧௩.

ச. “என்செய்தான் கொல்லோ..... : உடைந்து” எனத் தோழி கூறிய
வழி, “தெருவின்கட் காரணமின்றிக் கலங்குவார்க்கண்டு” எனவும்
‘அலர்முலை..... (காம்) எனத் தோழிகூறியவழி’ ‘பொன்செய்வாய்’,
எனவும் தலைவி உறழ்த் துகடறினொன்றுகூறி ‘இது தலைவன் வருத்திய
கூற அதனை யேற்றுக்கொள்ளாது உறழ்தலின் வழுவாய் நாண்மிகுதி
யாற் கடிதின் உடம்பாடையின் அமைத்தது’ என்பார் ௩௪. (தேவல்.
பொருளி. கு. ௪௪.)

- டு. “இஹிதேரதன்” கலி. சுச. அ; என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.
- சு. (அ) “மெய்யுருகிக் கண்ணுருகி நெஞ்சுருகிக் காம வெயில் வெண் ணெய்ப் பாவைபோன் மெலிகின்றாரே” சீவக. சுஅஉ. (ஆ) “கண்புன லுருமென் காதல்” தஞ்சை. ஊகஞ.
- (பிரதிபேதம்) + கணங்கனிந்தழிய முகி. † கூரிய. ‡ தந்தியாகிய. || கண்ணிவீரக. + தொழுதபின்னர் என்னோகெதி, x உலகத்திற்குக்கண்ணுக்கு. = செய்த வர்க்குப்பென்,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உச. ௩௬௫

த்துப் பொருகின்ற களிற்றையொத்த தன்மைகெட்டு மனமுடைந்து னேயுள்ளே உருகுவான்போலே இராநின்றான்; இவன் ஈண்டு வந்து ின்ன காரியஞ்செய்தான்கொல் என்றான்; ஏ - று.

ஒருத்தனென்பது இடைக்குறைந்துநின்றது.

(க) தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ வாரண வாசிப் பதம்*பெயர்த்த லேதில

நீ நின்மேற் கொள்வ தெவன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி நீ நம்மாற் நமக்கு நிகழ்த்ததோர் காரண மின்றியிலே தெருவின்கட் கலங்குவார் சிலரைக் கண்டு நினக்கு ஏதிலவா யிருப்பனவற்றை நீ நின்மேல் ஏறட்டுக்கொள்கின்றதன்மை வாரணவாசியி லுள்ளார் பெறும் அருளுடைமையாகிய பதத்தை நீ நின்னிடத்தே ஏறட்டுக் கோடல்காண; இது நமக்கு என்னுய் வினையும் ? † எ - று.

(உ) பிறர்வருகதற் தம்வருத்தமாகக் கொண்டு ஒழுகுவதனை வாரணவாசி யென்னும் ஊரிலுள்ளார் டீபதமென்றான்.

இது “கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலே” (௩) தலைவிகூறியது.

கநி அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமென்ப

(ச) பேரம ருண்க ளினின் றோழி யுறீஇய

(ரு) வாரகு ரெவ்வ முயிர்வாங்கு

(கி) மற்றிந்நோய் தீந மருந்தருளா x மொண்டொரு.

க. “தெருவின் கண் கொள்வதெவன” என்பது (அ) தோழி, தலைவருக்குக் குறைநோர்ந்து வாயிலாகிக் குறைநயப்பக் கூறியவழி, தலைவி அவன்கூற்றினை யேற்றுக்கொள்ளாது மறுத்ததற்கும் (தோல். களவி. கு. உ௦. ௩௪.) (ஆ) பாங்கியைத் தலைவிமறைத்ததற்கும் (நாற்கவி. கு. ௧௪௭) மேற்கோள்.

உ. “மலயத்து லின்றும்” (கோலையாழி. ௧௩௧) என்புழி ‘மலயத்து வாழ் வார் பிறர்க்கு வருத்தஞ் செய்யாராகவின்’ என்று குறிப்பு எழுதியிருத்தலும் ஈண்டு அறிதற்பாலது.

௩. தோல். கள. கு. உ௦.

௪. “பேரம குணகண்” நலி. ௧௪௬: ௭.

௫. “நேசிறை விளைத்தோ ண்ஈன்றோழி செய்த, வாரஞர் வருத்தங் களை யீர யோவென” தோல். கள. கு. உ௩. ௩௪. “நெருநலு” மேற்.

க. (அ) “மற்றிந்நோய்தீரு மருந்தருளாயொண்டொட” “நின்முகங்காணு மருந்தினே னென்னுமால்” என்புழி நோய் தீர்த்துக் காரணமாகிய

(பிரதிபேதம்) *பெயராதலேதில,† என்ருள அலா ! பிறாபதமென்ருர் இவ || என்ருழி
x ஒன்டொட நின்முகங்காண.....எ-து அதுசேய்ம.

௩௬௬

கவித்தொகை ௬௦.

(க) நின்முகங் காணு மருந்தினே னென்னுமா
ஒன்முகந் தான்பெறி, னல்லது கொன்னே
(உ) மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழா
யென்செய்வாங் கொல்லினி நாம்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி அடிபார்த்த முலையினையும் ஆராய்ந்த பூண்.
 னையுமுடைய நல்லாயி பெரிய அமர்த்த உண்கண்ணினையுடைய நின் தோழி

மருந்தெனவருங் காரணத்தைக் கருவிக்கண்ணும், நின்முகத்தைக்
 காண்டல் காரணமாக அதன் காரியமாகப் பிறந்த அருளை மருந்தாதற்
 தன்மையாக உடையனென வருங் காரியத்தை ஒன்மென முடித்தற்
 கண்ணும் அமைத்துக் கொள்க. என்பர். நச். நோல். வினை. கு. ந.எ.
 (ஆ) “மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட யென்புழி,
 நோய்தீர்தற் கேதுவாகிய மருந்தென்னும் ஏதுப்பொருண்மை கரு
 விக்கண் அடங்கும்” என்பர் இ - வி உரைகாரர்; இ - வி. கு. உசாந.
 (இ) ‘நோய்தீருமருந்து.....என்னும்ஏதுப்பொருண்மை கருவிக்கண்
 அடங்கும்’ என்பர், சேனாவரையர்; நோல். வினை. கு. ந.எ. (ஈ)
 “அகலிருவிசம்பு” பெரும்பாண். க. என்பதற்கு, ‘தன்னை யொழிந்த
 நான்கு பூதமும் தன்னிடத்தே அகன்று விரிதற்குக் காரணமாகிய
 பெரிய ஆகாயம்’ என்றுபொருள்கூறி அதற்கும்(உ) “அரசிருந்து பனிக்கு
 ம்பாசறை” முல்லை. எக. என்பதற்கு, ‘பகையரசிருந்து நடுவகுதற்குக்
 காரணமான பாசறை’ என்று பொருள்கூறி அதற்கும், (ஊ) “புண்டாங்குவேல்”
 சீவக. உஉ. என்பதற்கு ‘பகைவர் புண்ணைத் தாங்குவதற்குக்
 காரணமான வேல்’ என்று பொருளும் ‘வினைத்தொகை; ஏதுப்பொருள்கரு
 விக்கண் அடங்கும்’ என்று இலக்கணமும்எழுதி அதற்கும்
 “மற்றிந்நோய் தீருமருந்து” என்பதை இவ்வரையாசிரியர் மேற்கோள்
 காட்டியுள்ளார். அன்றியும்(எ) உயர்த்தபால்என்பதற்கு, ‘ஒருகாலைக்கு
 ஒருகால் அன்பு முதலியன சிறத்தற்கு ஏதுவாகிய பால் வரை தெய்வம்’
 என்று பொருள்கூறி, ‘உயர்த்த பாலை கோய்தீர்த்த மருந்து போற்
 கொள்க’ என்றும் எழுதியிருக்கிறார். (நோல். களவி. கு. உ.)
 (ஏ) “திருந்தடி மேல்வீழ்ந்திரக்குநோய் தீர்க்கு, மருந்து நீயாகுதலான்”
 நலி. சுந. க - சு. என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

- க. (அ) “நின்முகம் காணு மருந்தினே நென்னுமாலென்புழிக்காட்சியை
 மருந்தென்றனாதலின், காணுமருந்தென்பது வினைப்பெயர் கொண்ட
 தாம்” என்பர். சேனா; நோல். வினை. கு. ந.எ. (ஆ) இ - வி. உரை
 காரரும் இதனையே பின்பற்றுவர்; இ - வி. கு. உசாந.

உ. (அ) “மருந்துபிறி தில்லையா னுற்ற நோய்க்கே” நல். அ. க. (ஆ)
 “மருந்துபிறி தில்லாப் பெருந்துய ரெய்தி”(இ) “மந்திர
 யில்லை வேறோர் மருந்தில்லை மையலேய்க்குச், சுந்தரக்குழுதச்செவ்வா
 யமுதவா லமுதச் சொல்லீர்” கம்ப. மாயாசனக. ௧௬.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உச.

கூன்

“த்தின் பொறுத்தற்கரிய மனக்கவற்சியைச் செய்யும் வருத்தம் ததுமென
 யிரைவாங்கும்; அஃது உயிரைவாங்காதபடி ஒண்டொட! பின்னை *இங்கோய்
 = தற்குக் காரணமான மருந்தை அருளாய்; அம்மருந்துதான் மிகவும் †அரி
 று; நின்முகக்காண்டல்காரனமாக அதை வாரியமாகப் ‡ பிறந்த அருளை
 நந்தாதற்றன்மையாக உடையேனென்று கூறுகின்றான்; ஆதலால் அவன்
 நின்முகத்தை இக்காலத்தே பெறின் அது மருந்தாவதல்லது வேறு
 யிறும் மருந்தில்லையாயிருக்குமாயின், = திருத்தியாய்! இனி நாம் என்செய்யக்
 வேமென்றான்; எ - று.

நின்முகம் -- காணு மருந்தினேனென்றது தலைவியைக்கருதி. மற்று,
 உமாற்று. கொன், காலமுணர்த்திற்று. கொல், ஐயம்.

பொன்செய்வாம்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி பொன்செய்வாம் என நகைக்குறிப்புக்
 ினான்.

அஃது “இசைதிரிந்திசைப்பினும்” என்னும்(க)பொருளியற்குத்திரத்துக்
 கூறினும்.

உச ஆறு விலங்கித் தெருவின்க ணின்றொருவன்

கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் ∴ பண்புணரார்

தேற லெளிதென்பா நாம்

எ - து. அவன் நகைக்குறிப்புக் கூறிப் பின்னரும் உலகவொழுக்கத்தைத்
 தப்பி ஒருவன் தெருவின்கணேனென்று கூறுங்கூற்றை உண்மையென்று
 கொண்டு அதன் உண்மையை உணராமாய் நாம் அதனைத் தெளிதல் எளி
 தென்று சொல்லக்கடவேமென்றான்; எ - று.

காமென்றது உயர்த்துக்கூறியது. உளப்பாமோம்.

ஒருவன் (2)சாமா நெளிதென்பா மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தோழி பின்னை நின்கருத்து இதுவாயின் ஒருவன் சார்தன்மை எளிதென்று கூறக்கடவேமென்றான், எ - று.

என்பாம், உளப்பாடு

க. தோல். பொருளி. கு. க: இசுகுத்திராதநிற் கூறியது, 'இயலா' என்றத னால், 'என் செய்வாமென்றவழிப் பொன் செய்வா'மென்றற்போல வினாவிற் பயவாது இறைபயந்தாற் போலநிற்பனவுங்கொள்க'என்பது.

உ. (அ) "சாத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற், சாதலங் கூடுமா மற்று" கலி. கக: கக-உ. (ஆ) "பகையகத்துச் சாவா ரெளியர்" குறள்.

எஉரு (இ) "சாவ தெளிதரிது சான்றாணமை" ஏலாதி. ௪௦.

(பிரதிபேதம்) * இன்னோவைத் திர்த்தற்கு + அரிதென்று நின்முகங்கொண்டல்காண |
பிறத்தலி || மருந்தாகற், = நிருந்தியாய்காம் + காணின்மருத்தினனென்றது,
X அடக்கிளும் : பண்புணராத் தேறல்.

உசுஅ கலித்தொகை ௬௦.

உஅ நிறிதாங்கே, மாணாவு ரம்ப லலி *னலர்கென

நாணு நிறையு நயப்பில் நிறப்பிலி

பூணக நோக்கி யிமையா நயந்துநங்

கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிரின்று

(க)நாண்டப் பெயர்த்த நயவா வின்றே.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி மாட்சிமைப்படாத இவ்வூரில் † அம்பல் இனி (உ)அலரினாலே அலர்வதாக வென்று கருதி காணையும் நிறையையும் விரும்புதலில்லாத, குடிப்பிறப்பிற்குரிய ஒழுக்கம் † நெஞ்சிலில்லாதவனுக்கு அவன் இறந்துபடுமென்று கூறுகின்ற அத்தன்மையே மிக இன்று காணென்றாள். அது கேட்ட தோழி நின் பூணுகத்திற் புணர்ச்சியை மனத்தாற் கருதி இரவுத் துயில்கொள்ளாறாய் நம் கேண்மையை நயந்து நம்மை விருப்புற்றவனை நாண் அடுகையினாலே எதிர்பின்று மீட்ட நயப்பாடு. வருதலின்று, அதற்குத்தக்கது அறிவாயென்றாள்; எ - து.

“சினனே பேதைமை சிம்பிரி-நல்ஞா, ஊனாகால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே” (ங) என்பதனால் “நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி” எனச்சினம்பற்றி Xவரினும் அஃது அவன்காதலைச் சிறப்பித்து வருதலின் அமைந்தது. பிறப்பிலி, பெயர்மாத்திரையாய் இல்லாதவென்னும் பெயரெச்சுமறைக்கு முடிவாய் நின்றது. பிறப்பிலிக்கு ஆங்கே சிறிதென மாறிப் பொருளுரைக்க.

ஆங்கேயென்ற ஏகாரம், தேற்றம்.

“உயர்மொழிக் குரிய வுறமுற கிளவி” (ச) என்றதனால், தலைவி உறழ்த்து கூறினாள்.

இதனால், தலைவிக்கு விருப்பமுற்று நினைத்தல் பிறந்தது.

இது தரவும் தலைவிரவி ஐஞ்சேரடி[யும்] வந்த கெடுகெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரடிக்கிய குறுவெண்பாட்டும் இடையே முச்சேரடிவந்த கொச்சகமும் வெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியானொன்றும் ஐஞ்சேரடி

க. “நாண்டப் பெயர்த்தல்” கவி. ௪௭ உ0.

உ. (அ) “அலரொழு வாராயிர் நிற்கும்” (ஆ) “கவ்வையாற் கவ்விது காம மதுவின்றேற், நவ்வென்னுத் தன்மை யிழந்து” (இ) “காமம், வெளிப் படுத் தோறு மினிது” துறன். ககசக, ககசச, ககசடு.

ங. நோல். பொருளி. கு. ௫௧. இக்குத்திர வுரையிலும் இப்பகுதி மேற் கோளாக இக்குறிப்பு எழுதப்பெற்றுள்ளது.

ச. நோல். பொருளி. கு. ௪௪. இதன் பக்கம் ௩௧௪: ௪- ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * அலர்க்கென + அமபலினத லரிஞலே † செஞ்செல்லாத யனுக்கு ‡ கயந்த
 விருப்புறநயனை, ∴ வகுதலினதற்கு, ÷ கெஞ்செல்லாது, X வரினமவனாக
 காத்தெழப்பித்தலினிதவமைந்தது

இரண்டாவது குறிஞ்சி உரு.

௩௩௩

வந்த (க) போக்கிலக்கணமில்லா* நிலைமண்டில வாகிரியச்சரிதகமும்பெற்று
 வந்தஉறழ்கலி. † “மண்டிலங் குட்ட மென்றினை யிரண்டுஞ், செந்துக்” கியல
 வென்மஞர் புலவர்” (உ) என்பதனான் ‡ மண்டிலங்கொள்க. (உ)

(கூ.) எல்லா விரிந்தொத்த வென்பெறான் கேட்டடைக்காண்

செல்வங் கடைகொளச் சாஅய்ச் சான்றவ

ரல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று

சொல்லுத லுற்றுறாக் கல்லா தவர்போலப்

பல்லுழ் பெயர்ந்தென்னை நோக்குமற் றியானேக்கின்

மெல்ல விறைஞ்சந் தலை;

எ எல்லாநீ, முன்னத்தானென்று குறித்தாய்போற் காட்டினை

நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் திரிதருவா

பென்னீ பெறுதநீ தென்;

க0 சொல்லின், மறுதீவான் மன்னே விவன்;

இசுரூஅது, சத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற்

சாதலுவ் கூடுமா மற்று;

க௩ இவடந்நை, காதலின் யார்க்குங் கிகாடுக்கும் விழுப்பொருள்

யாதுநீ வேண்டியது;

க௫ பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை யீண்டில்லை யாழ்

மருளி மடநோக்கி னின்றோழி பென்னை

யருளியல் வேண்டுவல் யான்;

க௭ அன்னையோ, மண்டம ரட்ட களிறன்னான் றன்னையொரு

பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ;

உ. ஒண்டொட, நாணிலன் மன்ற விவன்;

ஆயின் ஏள்;

உ. பல்லாரகக் கெள்ளப் படுமடன் மாவேறி

மல்லலு ராங்கட் படுமே நறுநுத

னல்காள்கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு

க. இசெய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியசகரிதகம்பெற்ற உதழ்
கலிக்கு மேற்கோள்; தோல், செய். கு. கரு. பேர். கச்.

உ. தோல், செய். கு. கரு.

பிரதிபேதம் *நிலமண்டல + மண்டலங்குட்ட மண்டலக்கொள்க.

47

உ. எ. 0

கலித்தொகை கூக.

மெள்ளி நகிலும் வருஉ மிடையிடைக்

கள்வர்போ னோக்கினு நோக்குங் குறித்தது

கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய நெந்தைதன்

னுள்ளங் குறைபடா வாறு.

இது தலைமகற்குத் துறைநேர்ந்த தோழி அவனோடு உறழ்ந்து சொல்லி
அவனது நீக்கத்துக்கண் அவன்துறை *மறுமைக்கு ஏற்பன சொல்லித் தலை
மகனைத் துறைநயப்பித்தது.

இதன் பொருள்.

(க) எல்லா (உ) விலிதொத்த நென்பெறான் கேட்டைச்சாண்

(ங) செல்வங் கடைகொளச் சாஅய்ச் (சு) சான்றவ

ரல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று

(ஊ) சொல்லுத லுற்றுரைக் கல்லா தவர்போலப்

(ஈ) பல்லுழ் பெயர்ந்தென்னை நோக்குமற் றியானோக்கின்

மெல்ல விறைஞ்சந் தலை

- க. (அ) “எல்லாவிஃதொத்தனென்பெருன் கேட்டைக்கான்” என்பது எல்லா வென்பது பெண்பான் மேல்வந்ததற்கும் (தோல். பொருளி. கு. உச. ‘மூறைப்பெயர்’ இனம்; (ஆ) “எல்லா விஃதொத்தன்” என்பது இடைக்குறையாகிய ஒத்தன் என்பது ஒருத்தன் எனக் குறிப்பானறியவந்ததற்கும் (நள். பெயரி. கு. கட. மயிலை) மேற்கோள்.
- உ. “இஃதொத்தன்” (கவி. சுச: அ) என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.
- ங. “நல் கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார்” நாலடி. உஎ௦.
- ச. “புனத்தேவருவார்நல் லோர்குறை போலப் புகலவொன்று, மனத்தே யெழுஞ் சொல்ல மாட்டார் வருந்துவர் வண்டழைகொண், முனத்தே பிரிந்த கலைவின வாரிற் ப ஈறவிவர்தா, நினைத்தே யுழல்கின்ற தென்னறி யேனென்று நேரிழையே” அம்பிகா. ௮௮.
- இ. “தரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார்” (தறள். ௧௦௫௩) என்புழி, கடனறித வென்பதற்கு மானமறிதவென்று பொருளிசைத்து, ‘அதனையறிதல் - சொல்லுத லிற்றுரைக்கலாகாமைக் கேதுவாய அதனியல்பினை யறி தல்’ என இச்சொற்றொடரை முதற்சார்த்தி வினக்கமெழுதியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.
- ஈ. (அ) “சண்களவு கொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்” (ஆ) “நோக்கிஞ் னோக்கி யிறைஞ்சின னஃதவன், யாப்பினு னட்டிய நீர்” (இ) “யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற், றானோக்கி மெல்ல நகும்” தறள். ௧௦௧௨. ௧௦௧௩. ௧௦௧௪. (ஈ) “தன்னையான் முகத்தை, நோக்கிற் றான் முலை முகத்தை நோக்கும்” சீவந. ௧௧௨௪.
- (பிரதிபேதம்) * மருமங்கேற்பனா பல்புழப்பெயர்த்து.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௫.

நட்க

வ/ எ - து: எட! இவனெருத்தன் என்குறைபெறுதவன்? *இவன் கேட்
 நடப் பாராய்; (க)அறிவுடையோர் தம்முடைய சொல்வம் முடிவை அடைவை
 னே மிடிததுத் தம்முடையவருத்தத்தைக் களைதல்தக்க (உ)உறவாணவ
 ிட்டத்தே சென்று தங்குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத்தொடங்கிப்
 பின்னைஅத்தனை முடியச் சொல்லமாட்டாதிருப்பாரைப்போலத் தான்(ங)கூறக்
 கருதியதனைக் கைவிட்டு என்னைப் பல்முறையாகப் பார்க்கும்; †பின்னையான்
 தன்னைப்பார்க்கின் தான் மெத்தெனத தலையிறைஞ்சி ‡நிற்கும்; எ - று.

இது தலைவன் தம்மிடத்து வருகின்றமைகண்டு தலைவிக்குக்கூறிப்,
 பின்னர் அவனெதிர்தென்று அவனை|| நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

எ (ச) x எல்லாநீ, முன்னத்கா னென்று குறித்தாய்போற்காட்டினை
 (ரு)நின்னின் விடாஅ (ங)நிழற்போல் றிரிதருவா

பென்னி **பெறுதநீ தென்

எ - து: எடா! நீ குறிப்பாலே எம்மோடு ஓர் நட்புச்செய்யக் குறித்தாய்
 போல எமக்கு அறிவித்தாயாய் நின்னைவிட்டு நீங்காத நிழற்போல என்னை
 விட்டுநீங்காமற்றிரி தருகின்றவனே! நீ பெறுத குறை †யாது? அதனை இது
 வென்று ‡நீகூறு; எ - று.

இது குறைபுறவுணர்தல்.

- க. "இன்மை யொருவற் கிளிவன்று சால்பென்னுந், திண்மையுண் டாகப்
 பெறின்" குறள். ௧௮௮.
- உ. (அ) "செழுமகேளிர நிழல்சேர" (ஆ) "பற்றற்ற கண்ணும்
 பழுமைபா ராட்டிதல், சுற்றத்தார் கணனே யுள்" குறள். ௮௨௧.
- ங. "கூறுவன கொல்லோ கூடலங் கொல்லெனத், கரந்த கரமம்" அகம்
 ௧௯௮.
- ச. (அ) "எல்லாநீபெறுதநீ தென்" என்பது தோழிதலைவினை
 விளிந்துக்கூறலின் வழுவாய் அமைந்தது" என்பர், ௩௪. (தொல்.
 பொருளி. கு. ௨௯.) (ஆ) விளியேற்குமென எடுத்தோதாதனவற்றுள்
 இருபாற்கும் பொதுவாகிய ஆகார வீறுகிய எல்லாவென்பது எடா

வென்னும் பொருளில் வருதற்கு “எல்லாநீ முன்னத்தா னென்று
குறித்தாய்போற்காட்டினே” என்பது மேற். நோல். வினி. கு. ௧௨. ௧௪.

௫. “நின்னின் விடாஅ... ..பெருத்திதென்” என்பது குறையுற
வுணர்த்தற்கு மேற்கோள்; நோல். ௧௪. ௧௫. ௧௬.

௬. “நிழற்குணை, வியா தடியுறைந் தற்று” குறள். ௨௦௮.

(பிரதிபேதம்) “இவனுடையகேட்டை. † பின்பான், † நிறகுமெனத் தோழி தன்வியை
நோக்கிக்கறிஞன் இது, || நோக்கி மேற்கூறுகின்றனென்று கொள்க, X வடாநீ
†*பெருத்திதென் ††யாததான் அதனை, †† உமென்றான்.

ந. ௪௨

கலித்தொகை கூக.

௧௦ சொல்லின், மருதீவான் மன்றோ விவன்

எ-து: “யான் என் குறையைச்சொல்லின் இவன் மிகவும் மருதிரு
வானோ; † எ-று.

இது தலைவன் தன் நெஞ்சோசொலினது. “ஐயக்கிளவி யாடேவிற
குரித்தே” (௨) என்பதனான் ஐயக்கிளவி தலைவற்குரித்தாய் வந்தது.

மருதீவான், வினைத்திரிசொல். சுகாரம், வினா.

௧௧ (௨)செறுஅது, (௩)நத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற்
சாதலுக் கூடுமா மற்று

எ-து: அங்ஙனம் உசாவித் தம்பால் இரந்தவர்களுக்கு †யாதானு
மொன்றைமுடிமாறுது நதனைநடத்தாதுஉயிர் || வாழலிற் பின்னைச்சாதலுங்கூடு
மென்றான்; எ-று

௧௩ (௪)இவடந்தை; ௧௪தலின் யார்க்குக் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டி யது

௧. நோல். பொருளி. கு. ௪௪. இசுருத்திரவுணாயில் இச்செய்திக்கே
“சொல்லின்விவன்” என்பது மேற்கோள்.

- உ. (அ) “உயர்த்தேத்த மருப்பிற் கொல்கனிற் பெறினுந், தவிர்த்துவிடு பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ, யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது, குன்றிபுங் கொள்வல்” (ஆ) அகனக வாரா முகனழி பரிசி, ருளி லாணர் வேளா ரல்லர்” (இ) “உணனெகிழ்ச் தீயிற் சிறிதெனினுங் குன்றுபோற் கூடும் பயன்” (ஈ) “இவ்வார் மொழிந்தவை, மென் மொழியா லுண்ணெகிழ்ச் தீவானேல் விண்ணோரா, வின்மொழியா லேத்தப்படுமீ” (உ) “நகை முகமே நான்மலரா, வின்மொழியின் வாய்மையே தீங்காயா-வண்மை, பலமா நலங்கனிந்த பண்புடையார்”
௩. (அ) “இன்மை புரைத்தார்த் கதுநிறைக்க லாற்றுக்காற், தன்மெய் துறப்பான் மலை” கலி. சகட. ௨௬ - ௨௭. (ஆ) “கருங்கட லுடுத்த மல்லன் ஞாவததுச, செம்மையின் வழாஅது கொடைக் கடன் பூண்டி, வாழ்வது பொருந்தா தாகிற், சாவது மினிதவர் வீனது முறு மே” யா-வி. கு. ௧௩. (இ) “மன்கலில் பெருங்கொடை மருவி மண் ணானோ, ருன்கிய பொருளெலா முதலி யற்றபோ, தென்கலி வீரவ லர்க் கீவ தின்மையால், வென்கிய மாந்தரின்” கம்ப. கார்காலப் ௧௦௩.
௪. (அ) “காமஞ்சாலா வ்ளமை யோள்வயின்” என்னும் குத்திரவுரையில் “புல்லித்தோன்றற் றைக்கிளையெனவே காமஞ்சான்ற இளமையோள் கண் நிகழுங்கைக்கிளா இத்துணைச சிறப்பின்றாயிற்று; அஃது ‘எல் (பிரதிபேதம்) * அதுகேட்ட தலைவன்யான் | எனத் தன்னெஞ்சொடுசேவிஞன், இது “நயக கிளவியாடலர்க்கு, யாதாதுமொன்று முகமருது, || வாழ்தலின்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உரு.

௩௭௩

வ. எ-து அது கேட்ட தோழி இவள் தந்தைஇரப்பார்மேலுள்ளகாதல்னால் வரவலர்யார்க்குஞ் சீரிய + பொருள்களைக் கொடுக்கும், நீவேண்டியமொருள் பொதுதானென்றான்; எ - று.

இஃது “உயர்மொழிக் ஞாய வறமுங் கிளவி, யையக் கிளவியாடேவிற் ஞரித்தே” (க) என்பதனால், தோழி உறழ்ந்துகூறினாள்.

கதி பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை யாழ்
மருளி மடநோக்கி(உ)னின்றுழி யென்னை
யருளியல் வேண்டுவல் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் கூற்றின் குறிப்பறியாதவனே! என்
னிடத்துப் பொருளை இரக்கும் மிடியில்லை. மருண்டு மடப்பத்தைபுடைத்

லாவீன்தொத்தன்' என்னும் கலியுள் 'இவடர்தை, காதலின்யார்க்கும்
... ..வேண்டுவல்யான்" எனவரும். இது கைகோ ளிரண்டினும்
கூறத்தகாத வாய்பாட்டாற் கூறலிற் கைக்கிளை யென்றார். குறிப்
பென்றதனாற் சொல்லியின்புறிலும் தலைவன்நன் குறிப்புநிகழ்த்தது
புறத்தார்க்குப் புலனாகாதென்பதாலும் அகத்து நிகழ்ச்சியுறியும் மனை
வியர்க்காயிற் புலனாகுமென்பதாலும் கொள்க" என்பர் ௩௪; தோல்.
அகத். கு. ௫௦. (ஆ) "வைகல் வைக லைய விவ்வழிக், கையுறையேந்தி
னிர் வருதிர் மற்ற், தறிகலம் யாமெமக் குறைப்பிற், பெறுருவி
ரெந்தை பெருவண்மையனே" தமிழ்நெறி. மேற்கோள். (இ) "வேண்டுவ
கொடுக்கும், போதல் வேண்டா பொருட்குறை வுண்டெனி, நேத
மில்லை யிவணி ராயின்" பெருங். (௩) சு: ௧௮௧ - ௩.

௧. தோல். பொருளி. கு. ௪௪. 'உயர்மொழிக்குரிய வுறமுற கிளவி' என்
புழி உறழ்த்து கூறலை நால்வகைப்படுத்தி, "நத விரந்தாக்கொன்
ருற்றதுவாழ்த்தலிற், சாதலுங் கூமொமற்ற" எனத் தலைவன் கூறிய
வழி, "இவடர்தை. காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்,
யாதுநீ வேண்டியது" எனவும், ("பேதாய் பொருள்வேண்டும்
வேண்டுவல் யான்" எனத் தலைவன் கூறியவழி) "மண்டமரட்ட களி
நன்னான் நன்னையொரு, பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ'
எனவும் தோழி உறழ்த்து கூறினாளென்று கூறி, 'இஃது அவன்
வருத்தத்தில் எதிர் கூறத்தகாதன கூறலின் வழுவாய்த் தலைவி
கருத்தறிந்து உடம்படவேண்டுமென்று கருதுதலின் அமைந்தது'
என்பர். ௩௪.

௨. "இருளுறழ் கூந்தலா னென்னை, யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா
ரதுவே" கலி. ௧௪௦: ௩௩ - ௩௪.

ந ளு

கவித்தொகை கூக.

தாசிய ஸோக்கிணியுடைய நின் தலைவி என்னை அருளுதலை யான் * இரப்
பென்றான்; எ - று.

கஅ அன்னையோ,

எ-து: † அத்தன்மையையோ? எ - று.

இஃது அதுகேட்ட தோழி இவனிடத்துக் களவொழுக்கம் அறியாள்
போன்றகூறியது.

(க)மண்டம ரட்ட களிறன்னான் றன்னையொரு

(உ)பெண்டி ருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ

எ-து: ‡யிக்குச செல்கின்ற போரிலே பகைவனாக்கொன்ற களிறுபோல்
வான்றன்னை ஒரு மகளாயிருக்கின்றவன் அருளும்படியாகக் கிடந்த குறை
எத்தன்மையதோதான்; ||எ - று.

இது தோழி தலைவன் நீக்கியபின்னர்த் தலைவியோசொவியது.

உ௦ ஒண்டொட, நாணிலன் மன்ற விவன்

ஆயின் ÷ஏள;

உஉ (ஈ)பல்லாரகக் கொள்ளப் படுமடன் மாவேறி

மல்லுர ராங்கட் படுமே நறுநுத

க. “மண்டமர் முருக்குற களிறனை யார்க்கும், பெண்டிர் கூறும் பேரறி
வுண்டோ” மணி. கஅ: ௧௪௦-௪௧.

உ. பெண்டிரென்பத னீற்றிலுள்ள ‘இர்’ என்னு மிடைச்சொல் முன்
னிலையிலன்றி ‘ர்’ ‘அர்’ என்பவைபோலப் படர்க்கைப் பன்மையிலும்
வரும் விசுவாசமேலும்; மகளிர், கேளிர், வேளிர், புத்தேளிர் முதலிய
வற்றில் இவ்விசுவாச வருதலும் இச்சொல் “பெண்டிரும் வாழாரோ”
(நாலடி. ௧௧௪) “பெண்டிராயிற் பிறர் நெஞ்சு புகாஅர்” (மணி. உஉ:

சக) “பெண்டிர் மதியார்” (வனையாபதி) எனப் பன்மைவினைபெற்று முடிதலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்; இங்கே இதனை, “பத்தினிப் பெண்டிர்” (மணி. கள: க) என்புழிப்போல ஒருமையில் மயங்கிவந்த தென்று கொள்க.

ங. (அ) “மாவென் மடலுமூர்ப பூவெனக், குவிமுகி மெருக்கந கண்ணி யஞ் சூடுப, மறுகினார்க்கவும்பபெ,பிரி துமாகுப காமகாழ்கொளினே” தறுந். கள. (ஆ) “மாவென் றுரைதது மடலேறுப மன்று தோறும், பூவென் மெருக்கி னினார்குப புன்மை கொண்டே பேயென்

(பிரதிபேதம்)* இரப்பெனென்றன. இவ உயர்மொழிக்குரிய ஷமழுக்கினர்..... யுரித்தே என்பதனாற் சூழியுமழந்த கூறினன அனையோ! அதகேட்ட தோழிஅத்தன்மையோயென்றவனிடத்துக்களையொழுக்கமற்பானபோன்று கூறினன மண்டமாட்ட! அதகேட்டித் தலைவன் தீங்கிப் பிரானா மிக்குச் செல், ||எனத்தலைவியொரோவிலுன். ஒன்டொடஃஏ

இரண்டாவது குறிஞ்சி உரு.

ங.எரு

னல்காள்(க)கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு

மொள்ளி நகினும் வழுஉ மிடைபிடைக்

(உ.)கள்வர்போ னோக்கினு நோக்குங் குறித்தது

கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய நெந்தைதன்

னுள்ளங் குறைபடா வாறு

எ - து *ஒன்டொட! இவன் எந்தைதன் உள்ளங் குறைபடாதபடி வேண்டுமென கொடுத்துத் தான் குறித்ததொன்று கைப்பற்றாமற் போகாக் குணத்தையுடையன், அதனால் ஈ அருளினான் தாழ்வில்லை; அவன்ருன் குறை யுற்றிருக்கின்ற காலத்து யான் தன்னை இகழ்ந்து கிரித்தாலும் பலகாலும்

வரும்; அக்குறைபுறவுக்கு நடுவேநடுவே கள்வர் தாய்குறித்தப் பொருளை நோக்காது நோக்குமாறுபோல நினை மனநோக்காது நோக்கும்; அதனால் இவையின் அறுதியாக ஏன ! || காணமிலன். காணமின்மையால் இவன் போகின்ற போக்குப்பலருஞ் சிரித்து இகழப்படு மடன்மா யான் ஏறும்படி நறிய துதலினை யுடையான் அருளாளாய் அருளைமாறியேவிடின அவனோடு என்னிடை சிகழ்த்தது ஊரிடத்தே அலராமேயெனக் கருதிச்செல்வான் ÷ போலேயிருந்தது; ஐ - று.

இஃது உசாவியபின், தோழி அவளை நோக்கி, மேல் இதற்குத் தக்கது நீ அறிந்து செய்யெனக் குறைபயப்பித்தது

(உ) என்னிகிலும்வருமென்றது தன் கண்கிழந்த எள்ளல்பொருளாகநடைபிறந்தது. ஏறி. ஏற. (ச) எந்தை என்றது, தலைவிதந்தையை. நோக்கினுமென்றது

மெழுந்து பிறரார்ப்பவு நிற்ப காம, நோய்நன் கெழுந்து நனிகாழ் கொள்வ தாயினக்கால்” வளையாபதி.

க. (அ) “பிறனைக், கொலையொக்குங் கொண்டெண் மாறல்” நான். அ. (ஆ) “கொண்டெண் மாறல் கொடுமையிற் றுவ்வாது” முதல், உள. (இ) “கண்மாறி நீவினின்” மணி. ந: ௪௦ - ௪௧.

உ. வினைபயன் மெய்யுரு வுவுமை கட்டுரிய வென்று பாகுபடுக்கப்பட்ட உவமச்சொற்களன்றி மரபான் வருவனவு முண்டென்பதற்கு, ‘கள்வர் போலேக்கினு நோக்கும்’ என்பது மேற்கோள்; தோல். உவமை. கு. கள. இளம்.

ந. தோல். மெய்ப். கு. ச. பேர். உரையிலும் இப்பகுதி இதற்கே மேற்.

ச. “அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே” என்புழி உம்மையாற்பிறவு முளவென்றுகூறி, தோழி தலைவிதந்தையை எந்தை யென்றகூறியதற்கு ‘எந்தைதன், னுள்ளம் குறைபடா வாறு’ என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர் கச்; தோல். பொருளி. கு. இஉ.

(பிரதிபேதம்) * உசாவியபின்னும் அயனினோக்கி ஓண்டொட + கொடுத்தயந்தான் குறித்த பொருளை நோக்குமாறு || காணமிலன் இக்காணமின்மையால் இவன் ÷ போலேயிருந்ததுமேல்திறங்குத்தக்கது நீயறிந்தசெய்யெனக்குறைபயப்பித்தான்எனினி.

கோக்கனோக்கம். ஏன! இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, “முறைப்பெயர் மருங்கி
கெழுத்கைப் பொதுச்சொ, னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே.” (௧)எ-
பதனான், எல்லாவிலைதொத்தன் எல்லாவென இருபாற்குமாய்கின்றது.

இதனால், தலைவிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

இது ஸுகோள் இரண்டினுங் கூறத் தகாதனவாகப், பொருள் யாது நீ
வேண்டியதென்றும், அருளியல் வேண்டுவல் யானென்றுன, கூறலிற் “காமஞ்
சான்மவினமையோ” (௨)ளாக நிகழ்ந்த கைக்கிளையாம்.

, இது தலைவிரவின கெடுவெண்பாட்டிம்முஞ்சேரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டிம்
ஒரடியானென்றும் ஐஞ்சேரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டி மூன்றும் கொச்சகமும்
ஒரடியானென்றும் தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச்சுரிதகமும் பெற்ற கொச்
சகக்கலி. (௨௧)

(௬௨.) ஏன யில்தொத்த னுணிலன் றன்னொடு

மேவேமென் பாரையும் மேவினன் கைப்பற்று

மேவினு மேவாக் கடையு மல்தெல்லா

நீயறிதி யானஃ தறிகல்லேன் பூவமன்ற

நி றெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்

புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா

தமக்கினி.தென்று வலிதிற் சேறர்க்கின்ன

செய்வது நன்றாமோ மற்று;

௬ சுடர்த்தொட, போற்றாய்களேநின்முதுக்குறைமைபோற்றிக்கேள்

வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதொ

றுண்பவோ நீருண் பவர்;

௬௨ செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ

வைவா பரவி னிடைப்பட்டு நைவாரா

மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை

வெளவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று;

கக அறனு மதுகண்டற் றுயிற் றிறனின் றிக்
கூறுஞ்சொற் கேளா னவிதரும் பண்டுநாம்
வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனொடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.

க. தோல். பொருளி. சூ. உக. இவருடையில் இதற்கு இப்பகுதிகள் மேற்
கோள். இந்நூற்பக்கம் ௩௪௦: க. (அ) ௩௪௧: ச. குறிப்புப்பார்க்க.

உ. தோல். அதத். கு. இம். இத் தூற்பக்கம் க.எல: ச.(அ) குறிப்புப்பார்க்க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உகா. ௩௭௭

இஃது “ஏறிய மடத்திறம்” என்னும் (க)குத்திரத்து மிக்க காமத்து மீட
பெருந்தலைவனும், தலைவனும் தலைவியும் உறழ்ந்துகறித் தலைவி கூடகீ கருதியு
பெருந்தலை.

இதன் பொருள்.

(2) எளிய சிஸ்டெம்களை இணைப்பதன் மூலமாக
மேலேயே உள்ள பாராட்டிய மேலினன் கைப்பற்றிய

பேரினு பேரவாச் சடையு மஃதெல்லா

நீயறிது யானஃ தறிகஸ்ஸிலன் (நு) பூவானந்த

௫ மொல்பிணா செல்லாக் கொடி யன்னாய் நிவ்ணையாள்

புல்லுனி தாகலிற் புல்லுனெ (ஈ)†னெல்லா

தமக்கினி தென்று வலிதழ் (நீ) புறர்க்கின்னா

சொர்வனா நன்னாமோ மற்று

க. தோல். அகத், கு. திக. இரகுத்திரத்தின் காசினார்க்கினியருணாயில்
“என இவ்வொத்தன்..... ன்ருமோ மழ்ந” என்பது மிக்க
காமத்து மிடலுக்கு மேற்கோள்.

உ. (அ) எ லீஃதொத்த னுண் னெரன் டெடு” என்பது எ லென்பது இசைநிறையாய் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். இனட. கு. உச. நச். இ-வி. கு. உச. (ஆ) சொற் சொலென்பது சொல்லென்கூறுஞ்சொல் என்று கூறி, ‘எ லீஃதொத்தன்’ என்றவழி இஃதென்பது சொல்

பற்றி வந்ததென்றும் (தொல். கிளவி. கு. ௫௫. 'குடிமை') (இ) ஈரள பிசைக்கு மிறுதியிலுயிர் அளபெடை பெற்றவருங் காலத்திற் பொருள்வேறுபடுமென்று கூறுழி ஏ, அளபெடுத்துவருதற்கு "என இஃ தொத்தன்" என் டதைமேற்கோள்காட்டி ஏன இ கழ்ச்சியை புணர்த்திற் றென்றும் (தொல். இடை. கு. ௩௨. 'ஈரளபு') கூறுவர்; தெய். (ஈ) என இசைநிறையாய் வந்ததற்கு, சேனாவரையர் உரையிற் காணப்படும் "என இஃதொத்தனைன்பெருன் கேட்டைக்காண்" என்பதில் பின் இரு சீரும் கலி. சுசு-ம் பாடலில் உள்ளவை; எழுதுவோரால் மயக்கிச் சேர்த்தெழுதப்பட்டனபோலும்; தொல். இடை. கு. ௨௪.

௩. "பூவமன் தன்று சுனையு மன்று" கலி. ௫௫: ௧௨.

௪. எல்லா வென்பது ஆண்பான்மேல் வருதற்கு "எல்லா.....மற்று" என்பது மேற்கோள்; தொல். பொருள். கு ௨௪. 'முறைப்பெயர்' இளம்.

௫. (அ) "பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்னா, பிற்பகற் றுமே வரும்" குறள். ௩௧௬, (ஆ) "பிறர்க்கின்னா செய்தலிற் டேததமை யிகிலை" அறநெறி. ௧௫.

(பிரதிபேதம்) * என்பாமைமேனென எல்லாந்தமக்கினி.

18

௩௭௮

கலித்தொகை ௬௨.

ஏ - து: *இவ்வேருத்தன் தன்னோடுபுணர்ச்சிக்குறிப்பின் றிநின்பாரையு தான் புணர்ச்சிக்குறிப்புடையனாய்க் கையாலே வலிநிற் பிடித்துக்கொள்ளு. ஆதலால் என காணிலனாயிருந்தானெனத் தலைவி கூறினாள்; அதுகேட், தலைவன் அப்புணர்ச்சிக்குறிப்பினது பகுதியாகிய மெய்ப்பாடெல்லாம் நின் னிடத்துப் பொருந்துதலைச் செய்யினும் பொருந்தாத இடத்திலுமுள்ள நன்று நீது நீ அறியக்கடவை; யான் புணர்ச்சிக்குறிப்பை அறிதலைச் செய்வேன்; பூ நெருங்கின மெல்லிய கொத்துநீங்காத கொடியையொப்பாய் ! நின் மேனி

புல்லுதற்கு இனிதாயிருக்கையினாலே நினை யான் புல்லினேனென்றான். அது கேட்ட தலைவி ஏடா! தமக்கு இனிதாயிருக்குமென்று கருகிப் பிராக்கு தீண்டுதலவற்றை எவ்விதம் † செய்வது இன்பத்தைத் தருமோ வென்றான்; எ - று.

என, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

இது “வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாம் குலாத்தன், || மரீஇய மருங்கி னுரிக்கென மொழிப” (க) என்பதனால் அடியோன் தலைவனாய்வுழித் தலைவி வேட்கைமறுத்து உரைத்தது.

க. —சுடர்ச்சொடர்(உ)போற்றாய்களேயின்முதுக்குறைமைபோற்றிக் வேட்டார்க் கினிதாயி ஁னல்லது நீர்க்கினிகென் [கொள் றுன்பிலோ நீருண் பவர்;

கஉ செய்வ தற்கல்லேன் யாதுசெப் வேன்கொலோ
(ங)வைவா யரளி ஁னிடையப்பட்டுரைவாரா

க. தொல் பொருளி. கு. கள. இச்சூத்திரத்தின் நன்றிமுடிக்கினியருரையில் “தமக்கினி தென்று மற்று” என்பது இச்சொத்திக்கே மேற்.

உ. “போற்றாய் நீருண்பவர்” என்பது சீக்காமம் இழிந்தோர்க் குரியையின் அடியோர் தலைவராய்வந்த கைககிளைஎன்பது; தொல். அகந். கு. உங். இகருரையிற்காணப்படுகின்றது. இந்துதப்பக்கம்௩௮௦:

உ (அ) குறிப்புப்பராத்கால இஃது இளம்புரணர் கருத்தை மறுத்த தென்பது விளங்கும். இஃற்கு மாறாக இச்செய்யுளின் உரை முத லிறுதியில்இதுபெருத்தினையென்றுள்ளது. இவைஆராய்தற்பரலன்.

ங. ஐவாயாவு (அ) “ஐவா யரவுற்ற தன்னவின் ஸுவிட ராற்றியென் போ, வெவ்வா றிருத்திரீ மெவ்வையீர்” தங்கை. உருஅ. (ஆ) “ஐவாய் வயநாகம்” சுவாழி. உசு. (இ) “வருவரைபு, ஐவாய நாகம்” திணையலை. கங. (க) (ங) “ஐவாயாவி னவிராரழல் போன்று சிறி” சேவக. உருசுதி. (உ) “ஐத்தலை நாக மழல கெருட்டி” பெருங். (உ) அ: உசு. (ஊ) “ஐந்தலைவாவு தன்வா னயந்துடன் கவந்தகஞ்சிற, றன்ப மோர் கடி கையல்லாற் றஞ்சினுற் றொடாத்தி டாவாரம்” மேரு. கஙஅ.

பிரதிபேதம்) 1. என இகழ்ச்சிக்குரியபுதியொரு செயலென், முகைகெருக்கின் 1 செய்தது
இனபத்தைத் தருமோலெனருள் இது || பரிபுருக்கின். + சடாத்தொடர்து
X அல்லதை. ∴ இடைப்பாடு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உகா.

உகா

(க) மையின் மதியின் விளக்கு முகத்தாறா

*மொளியித் தொன்று மறனொனத் தகவாடன்றா

எ - து' அதுகேட்ட நிலைவன் சுடர்த்தொடர் | சின் முதுமறக்கண் உறை
கின்ற நிலைமை காண்டுப் போற்றது கைவிதி; யான் கூறுகின்றதனைப் பேணிக்
கேள்; நீருண்பாசிலர் தண்ணீரை விரும்பினர்க்கு அஃது 'இனிமையின்
உண்ணுமதல்லது 1 அநீர்க்கு இனிமையிருக்குமென்று கருதி உண்பபோர் உண
னா காணென்றான்; என்று பின்னும் 234 துவாயினையுடைய பாம்பினது பார்
வையிலே அகப்பட்டு வருகும்வாறு மேற்செய்யுள் காரியம் அநிகல்வின்;
இனி யாதுசெய்வேன்கொல்லென கெஞ்சொடுகிளந்து, மயலில்லாத மதி
போல விளங்கும் முகத்தினையுடைய மகாரிசை வலிதிழ்வுண்டதலும் (2) ஒரு
மணமென (3) தூங்கண்டதெனத் துணிந்துகூறினான்; எ - து.

ஐவாயாவென்றது தலைவியை.

ககா அற்று மதுகண்டற் குயிற் றிறவிறநிற்

கூறுஞ்சொற் கேளா னலிகருந் (4) பண்ணொடர்

(எ) "ஐ" தலைகாடி மகன்முறை காட்டங்கமன்று" திருவாவடு துணை
கோவை. ககா.

க. "அவிய் மடுக்குப் போல, மறுவுண்டோ மாதா முகத்து" குறள். கககள.

உ. (அ) ஒருமண மென்றது இரகத்த மண்டலம்; அஃது ஒரு நிலைவன்
ஒரு நிலைவியை அவளானும் அவளுடைய திராணுமணி வலிதிழ்
பெறுதல். (ஆ) "மலிபொழிபைப் புணனை மாலுற்ற மைத்தர், வலிதிழ்

கொண்டான்வதே யென்ப - வலிதிற, பராகதஞ் செய்துமலும் பாழி
நியிர்தோ, ளிராக்தத்தார மனற விபல்பு" நோல். கள. கு. க. மேற்
கோன். (இ) "மாதா தவகளை வன்மையிற் பற்றுத் வரக்கர், தி" பேநா.
முசுருத்தன். நக.

ந. தாலென்றது வேதத்தை; "மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனன்"
(தோல். கள. கு. க.) "அத்தன ரகுமறை மன்ற லெட்டனன்"
(இஹ. கு. க.) என்பதையும் அவற்றினுரையும் பார்க்க.

ச. (அ) "பண்டநாம் நமக்கு" இது மறுத்தெதிரகோடற்குமேற்
கோன். நாத்நவி. கு. கஉஎ. (ஆ) "ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையி,
ஹெத்த கிழவனும் கிழகதி புந் தாண்ப" (தோல். களவியல். கு. உ. நச)
என்பதும் அதன் உரையும் (இ) "விரியுமெ னின்னுயிர் வேறல்ல
மென்பா, ரளியின்மை யாற்ற நினைத்து" (தறன். கஉ௦க.) என்பதும்
அதன் பரிமேல். உரையும் (ஈ) "நிட்டி விடமு ண நின்னுயிர் போகாட்,
கட்டிழ லீபத் தென்னுயிர் சுட்டே, னுவவன மருமகி நின் பா லுள்ளர்,
(பிரதிபேதம்) * வையிக்கொளும், காண்டன்று கொண்டன்று அகோ இனிதாயிருக்கும்.

ந. அ. 0

கலீத்தொகை சு. 2.

வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனெறி

மீர் றுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி தூல் உயர்ந்த மணத்தெத்கூறப்பட்டு (க) உல
ஒழுக்கமும் அத்தன்மைத்தாயிருக்குமாயின், அவனும் யான் மறுத்துக்கூறுஞ்
சொல்லைக் கொள்ளாது திறனன்றி நலியுமாயின், அவையேயன்றி அவன்
மணத்து முற்பிறப்பில் யானும் அவளும் வேறல்லமென்பதொன்று அவனிடத்
துண்டாயிருக்குமாயின், நெஞ்சே அவனோடு நமக்கு இனி மாறுபாடுண்டோ
வெண்ப புணர்ச்சிக்கு உடம்பட்டுக்கூறினாள்; எ - று.

அறனுமதுகண்டற்றென்பது ஆங்குஞ்சூழிதல். தான்மறுத்துரைப்பவும் தன்மேல் அவன் விருப்பஞ்செய்தமை கண்டு பணிநீ நாம் வேறல்லமென்ப தொன்று அவனிடத்துண்டாவென்றான். (2) இது தீதாமாதலான் அடியோர் தலைவராகவந்த பெருந்திணை.

தவீர்விலே னாதவீர் நலைமக டோன்றி” (உ) “நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ, மனக்கினி யார்குரீ மனாய தூஉம், பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புனவாற், கண்ட பிறவியே யல்ல காரினை” மண். உக: கக-கச. உக-கஉ. என்பவைகளும் எண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. (அ) “விட்டுவினாகு மணிமுடியாய் வேதஞ்சொன்ன பிரமதி, யெட்டி மணத்தி லொருமனமா மரக்கர்குலத்தி னியல்பறிவை, கட்டிமரிய காவலையும் கலக்கிப் புக்குக் கன்னியரை, முட்டி யவரைக் கொடு போந்து வேட்கை முறையே யென மொழிந்தான்” இராமா. திக்கு விசயப். க௩அ. (ஆ) “கையின் மாலை யிவந்தெனக் கன்னியர், வெய்ய செஞ்சொடு மின்னென வந்தவர், வைய மன்னன் வயநிலைநோக்கியே, யையமுற்றின ரன்புறு காதலார்; - எனை வேர்ச ரெதிரிவரைப்பெருந், தானே சூழ்மணிந சந்தனத் தேற்றியே, சோனை மாமதஞ் சோருங் கடத்த, யானே யென்ன விளவென டேகினான்; - முறையினாலன்றி மொய்ம்பிற் கவர்வதெக், குறையினாலெனக் கோக்குவங் கூடிவந், திரைவ னோடெதி ரேற்றலில் வீரரைப், பிறைமுகக்கினை யாற்பினங் டோட்டினான்; அம்பினைக்குமம் பாலினைக்கும்பதி, யெம்பி யேயெழி லாவென் றினாவுறத், தம்பி தன்னைத் தனஞ்சயன் தன் னெநிர், வம்பினுன்மிகு மாமணஞ் சேர்த்தினான்” வில்லி. குருகுல. கஉ௩- கஉ௪. (இ) “சூழ்படை கிழியத்தெய்வச் சுடர்மணிப் பொலந்தேர் தாண்டி, யாழ்கட லவனியாரு மரசருங்காண வாங்குப், போழ்படு திங்கனென புதுநிலாக் கற்றைதூற்றும், காழிள முலையினுளைக் கவர்த் தனன் தமலக் கண்ணன்..... .. ஆழிதரு மின்னமுத மன்னவளை வேட்டான்” பா.க. (க) உருக்குமிணி மணத்திற முரைத்த. இஉ-எ௩.

உ. (அ) “வென் மரயின்” என்னும் குத்திரவுரையில் இச்செய்யுளை மேற் கோள் காட்டி, இதனுள் வெனவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று

இதனால் இருவர்க்கும் புணச்சிபுவகை பிறந்தது.

இது தலைவிரவின றெடுவெண்பாட்டிம் ஐஞ்சீரெங்கிய குறுவெண்பாட்டிம்
யோசகமும் வெள்ளைச்சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கவி. (உள்)

(கூஉ) கோக்குங்கா னேக்கித் தொழுஉம் பிறர்காண்பார்

தூக்கித் தூற்றும் பழியெனக் கைகவித்துப்

போக்குங்காற் போக்கு நினைந்திருக்கு மற்றாங்

காக்கு மிடமன் றினி;

எல்லா வெவன்செய்வாம்;

௬ பூக்குழாய் செல்ல லவனுடைத் கூர்த்தகூர்த்

விநுமெய்யான் விட்டேனுப் போலவென் றோண்மேற்

கரும்பெழுது தொய்நிழற் றெல்லாம் கா

விருந்தாயோ வென்றாக் கிற;

௧௦ அவனின், திருந்தடி மேல்நீற் றாக் குரோய் தீர்க்கு

மருந்துரீ யாகுத லான்;

௧௨ இன்னும், கடம்புண் டொருநான் வந்தை யுடம்பட்டா

றென்னுடை யென்மொய் தொடு;

௧௪ இஃதோ வடங்குக்கேள்;

நின்னெடு குழுங்கா னீயு நிலநாநின்பா

வென்னெடு நிறற் றெளிதன்றோ மற்றான்

றன்னெடு நின்று விடு.

இது தலைமகபுத்தக் குறைநேரிந்த தோழி அவலிலைமை தலைமகபுத்தக்
கூறி அவளுடைத் மாற்றத்தால் அவள் குறிப்பறிந்து இவ்வகையான தலை
வந்தக் கூறேன அவளுடன் நகையாடிக் கூட்டமுண்மை தான் அறிந்தமை
தோற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

எனவும் 'நீர்க்கினிதென் ழுண்பவோ நீருண்பவர்' எனவும் தலைமகள் கூறுதலானும் தலைமகள் முனிந்துரைத்தலானும் ஊடியுணர்வார் போல அரிதாகத் தலைமகளுடன் பட்டமையானும் இஃது உயர்ந்தோர் மாட்டுவந்த கைக்கிளை என்பர்; இளம்; நோல். அகத். கு. உக. (ஆ) அகப்புறக் கைக்கிளை தலைமைப்பாடில்லாதவர்க் குரித்தாய்வந்ததற்கு நாற்குவி. உரைகாரரும் (நாற்குவி. கு. உசஉ.) (இ) மிக்க காமத்து மிடத்துக்கு இ-வி. உரைகாரரும் (இ-வி. கு.டுகக) மேற்கோள்காட்டுவர் (பிரதிபேதம்) சரிதமும் வந்த.

ந அஉ

கவித்தொகை கூரு.

(ந) நோக்குங்கா னோக்கித் தொழுதம் நிறர்காண்பார்
தூக்கிலி தூற்றும் பழியெனக் (உ) கைக்கிளைத்
போக்குங்காற் போக்கு நினைத்திருக்கு மற்றுநாங்
காக்கு மிடமன் நினி;
எல்லா வெவன் ிசெய்வார்

எ-து: தான் தொழுகின்ற தன்மையைப் பிரர் காண்பாராக மனத்தாற் றுக்குதல்லல்லாதவன் (உ) நாம்பாக்குங்கால் நம்மைநோக்கித் தொழாநிற்கும்; இங்ஙனம் தொழுது நமக்குப் பழியைத்தூற்றுமென்று கருதித் தொழுதலை

விலக்கிப் போகவிடுங் காலத்து அப்போக்குந் தனக்குச் செய்யும் வருத்தத்தை நினைத்துப் போகாநிருக்கும்; ஆதலால் இனி நாம் அவனை நம்பால் வாராமற்

காக்குங் (அ) காலமன்று, || பின்னை எஃ! இங்ஙனவகாத்தற்கு அரிதானநிலைமை கண்டு மேல் என்செய்யக்கடவேவ கூறாய் ; ஃ - று.

அதுகேட்ட தலைவி அதற்கு மறுமொழிகொடாது உடம்பட்டமை குறிப் பான் உணர்ந்தமையிற் பின்னுந் தோழி கூறுகின்றாள்.

அ டுக்குழாய் செல்ல லவனுழைத் கூஉய்க் கூஉய்

- க. “கோக்குங்கா னேக்கித் எவன் செய்வாம்” என்பது நான்
யிக்கவழித் தோழியொடு உரவியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கள கு.
உ௦. இளம்.
- உ. (அ) “கைகவித்தல்” பொருந. கரு-அ (பு) “தோழியைக் கைகவியா”
கலி. ச. ௨: ௨௬ (இ) “கைகவி நறுநெய்” சீவக. ச. ௦௦.
- ங. “குறவர் மகட்டுச் சலாமிடற் கேக்கறு குமாளை” மீனாட்சியம்மை
பிள்ளைத்தமிழ், காப்பு. ச.
- ச. இடமென்பது காலமென்னும் பொருளில் வருதலை இடையென்பது,
அப்பொருளில் பயின்று வருதலான் உய்த்துணர்க; புறம். இச: உ;
மணி. ச: ௧௮; சீவக. கக௮. இவ்வுழி யென்பதற்கு இவ்வாத
காலத்தே யென்று பொருள் கூறி ‘இடப்பொருள் காலத்தோடு மயந
கிற்று’ (சிலப். ச: ௧௩) என அடியார்க்கு நல்லாரொழுதி யிருத்தலும்
இங்கே அறிதற்பாலது.
- ரு. (அ) நற்றே னிழைத்த கரும்புக்கு” (பு) “தெரிவெய்த்தோட் கரும்
பெழுதி” (இ) “நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாண” (ஈ) “அன்றுதா
னீர்த்த கரும்பணி வாடவென், மென்றேண நெகிழ்த்தான் றுறை”
(உ) “நெடுமென்றோட், பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லன்” கலி. க. ௪: ௧௬,
(பிரதிபேதம்)*கோக்கிலல், † காண்பான், | செய்வான். || பின்னை இவ்வன் ம் ÷ என்ருள்
புக்குழாய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உள.

௩ அட

கரும்பெழுது தொய்நிற்குச் செல்வானிங் காக

*விருந்தாயோ வென்றாங் கிற;

௩௦ அவனின், திருந்(க)தடி மேல்விழ்ந் திரங்கு(உ)நோய் தீர்க்கு
மருந்துநீ யாகுத லான்

†எ-து: புகழமுழியினைபுடையாய்! வருத்தத்தைபுடைய அ வனிடத்துநீ கூடுங்கூட்டத்தை யான் விரும்பி ரின்னைப் பலகாலும் அழைத்தழைத்துக் கொண்டுபோய் விட்டேன்போலேயுமிருப்பேன். அவத்கு அது தோன்றாதபடி யான் அவனிடத்தே (நீ)நீஎன் தோணேற்றக்கரும்பாகளழுதுங்குழம்பிற்கென்று செல்வன், நீ அண்டு வந்து இவ்விடமே நின்னகு இருப்பிடமாகக் கருதி இருந் தாயோவென்று என்னை, தேடிவந்தாயாகக் கூறி அவ்விடத்தினின்று குறியிடமே போ, அப்பொழுது அவன் நோய்சீராகும் மருந்து நியாகையினாலே நின்னுடைய நன்றாகிய அடிமேலேவீழ்ந்து ரின்னைஇவ் துகொள்ளும்; ||எ-று.

கஉ இன்றுபடி (சு)தடம் புண் டொருகடா னீ வந்த யிடப்பட்டா னென்னுமை சொன்(நி)டெய் - தொடு;

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி நீ வாராய், இன்னமும் ஒருகால் அவ னிடத்தே சென்று உன்குறையுடிகலைத் தனக்கு கடனாக அவன் எதற்குக் கொண்டு கூட்டித் திரு உடையபட்டாளென்று அவத்குக் கூறுமைக்கு என் (அ) மெய்யைத்தொட்டு முன்தவாயாகவென்றன்; எ-று.

Xவாவென்றது வந்ததெனத் திரிந்தது.

எசு: கரு, ககஉ சு. சுநக' உக - ஈஓ. கசுந' கக - உ. (ஊ) "கரும் பும் வல்லியும் பெருந்தோ னெழுந்" சிலந். ௨: உக.

க "தினமிலே ஓயி ஓய்யேன். சேடி பாவவந்தே னருளெனத்தொழுது சேர்ந்து, நாற்றுகு குழலி னுனை... புல்ல" சீவக. ௨௦௧௨.

உ. "மற்றிநோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட" கலி. ௩௦' கஅ.

ங. (அ) "தாமணிக்கொழுந்து மென்றோட்யெல்வா னொழுகினுளே" சீவக. ௨௪௪௨. (ஆ) "கழைத்தோட் கேற்பக் கழையெழுதி வையுஞ் செறித்தனரால்" வாயு. பார்ப்பதி திருமண. கஎ.

ச. "புலத்தை" (தூள். க௩௦௧.) என்பதற்கு, பரிமேலழகர் புலப்பாயாக வென்று பொருள் கூறி "புலதையென்புழி ஐகாரம் 'கடம்புண் டொருகாண் வந்தை' என்புழிப்போல முன்னிலைவினைவிருதி" என்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

டு. "மெய்தொடுகு" கலி. கடு. ௨௪, "அடிதொட்டேன்" (கலி. கசு: கசு) என்பதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்)* இருதோயோ,†எ-து: அதுகேட்டதிலேவி அதற்குமறுமொழிக்கொடாது உடம்
பாடுடைமையுரிப்பான் உணர்ந்தவையிற பினனும்தோழி புகருழை. † நின்னு
டையவடிமேலே||என்றான் இன்னும். †தொடு இ. தோயடங்கககேன் எ-து,
X வத்தை யாவென்றது திரிந்தது நின்றொடு. வாதை வாராயென்றது திரிந்த
நின்றது நின்றொடு.

க. அசு

கலித்தொகை கூசு.

கசு இஃதோ வடங்கக்கேன்;

நின்னொடு குழுங்கா னீயு நிவங்கினையா

வென்னொடு நின்ற வெளிதன்றோ மற்றவன்

றன்னொடு நின்று விடு

எ-து: அதுகேட்ட தோழி யான் கூறிய குற்றம் *இதுவோ? இனி இது
செய்யும்படியைச் சுருங்கக்கேன். நின்னொடு யான் இதனை ஆராயுங்காலத்து
நீயும் (க)நாணத்தால் நிவத்தைக்கீறி என்னுடனே வேறுபட்டுநின்றநிலை செய்
தற்கு எளிதன்றோ? இஃதனைப் பன்னை அவன் தன்னுடனே நின்று
பார்த்து நின்னாற்செய்தவரிதன்றோ? என்றான்; எ-று.

இஃதோவென்றான், “உடப்பட்டா னென்னுமை யென்மெய் தொடு”
என்றதனை. சுகாரம், இது குற்றமன்றென மறையுணர்த்திற்று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை தோன்றிற்று.

†இஃது, எல்லா வெவ்வுவையொழியுமெனவும்இஃதோ வடங்கக்கேனெனவும்
வழியைபுணர்த்த சொற்சீரடிகள் வந்து ஐஞ்சீரடிகிய வெணபாச்சளும்வந்த
வெண்கலிப்பாட்டு. (உஎ)

(கூசு) அணிமுது மரபேயொப்ப வாய்திசைய நனியோர்க்கு

மணிமுது மரபையின் பின்னொப்பப் பின்னிண்கண்

வீரி.றுண் ணூல் சுற்றிய வீரித முலரி

யாவுக்கண் ணணியுற முரன்பின் றகையொப்ப

வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்

வீரிந்தொலி கூத்தலாய் கண்டை யெமக்குப்

பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு;

அ என! எல்லா, மொழிவது கண்டை யில்தொத்தன் மெய்யி
 வெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக
 முழுவ துடையமோ யார்;
 உழுதாய்;

க. (அ) "கனவுடம் படுகிறீர் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா, காண்கின்றோன்"
 அகம்.கக: கடு-சு. (ஆ) "சரணப் பெருவிரலா லொல்கின்ற நிவந்
 கீழி, மைத்த குழலான் மற்ரவன்முன் மலர்மேன் மடந்தை டென
 நின்றான்" இராமா. வரையெடுத்த. க. (இ) "கெண்டை உண்கணும்
 புறவடி நோக்கமண் கிளைத்துமின் னெனநின்றான்" திருவிளை. திரு
 மணப். சக.

(யிரதிபேதம்) * இதலே தனி + இது எல்லாவுடன் செய்யபென வழிசெய்யுந்த
 சொச்சேடியும் வந்து,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உஅ.

க. அரு

கஉ சுருந்திமிர் பூங்கோதை யாநல்லா யானின்
 றிருந்திதை மென்கீழ ளிழைத்தாற் றில்கீதா
 கரும்பெல்லா நின்னுழ வன்கீழ வொருங்கே
 துள்ளா வான்முக மொப்ப மலாந்த
 குவளையு நின்னுழ வன்கீழ விகலி
 முகையா று கொள்ளு மெய்ந்ரு ய்வையல்ல
 வென்னுழவாய் நீயற் றினி;

கக எல்லா, நற்கீழ ளிழைத்த கருங்குரு நீயறு
 முந்தொழி னீல பாலொ ள வுற்ற
 விருமபிர் வடியன்ன யுன்குட் கு மெல்லாம்
 பெருப்பொன் னுன் டெனபா யினி;

உக நல்லா யிருளிகோ;
 எங்கே தலைபடுவ னுண்டான் றலைப்பெயின்
 வேததுகொ ண் டனன பல;

உக ஆங்கா வத்திற மல்லாகால் வேங்கை
முற்பொழில் கொண்ட சுணங்கை பிழை
பொய்க்கொருகை செம்பை முயங்கு சென்றினை
முதல்து முறுவலாய் நீயென சொன்னலா
முத்தி பொறித்து விடற்பு

இஃது அருமைமேய்தயந்த தலைவர் வந்துழித் தலை ஏனென
இடத்துத் தலைவர் அவனோடு உறழ்த்துகறி நலகயாடிக்கட்டத்திந்த
உடம்புரிந்தது இதந்த வித் 'உயர்மொழிகதரிய பெறுங் கிளர்' (க.என
பதனா, தலைவர் உயர்மொழிகதந்த தலை ஏ உறழ்த்து கூறுமென்றும்.

இதன் பொருள்.

அணி(உ.)முத மதியைப்ப வம்மதியை நனிமேய்க்கு
மணிமுத மாமையின் பிளவெப்ப பின்னின்கன்

க. தோல். பொருள். கு. சச இரக்கி வரையில் இவர் கூறியது,
"அணிமுத . . . விடர்கு, இது தலைவர் உயர்மொழிக்குத் தலைவி
உறழ்த்து கூறியது. இது நகையாடிக்கட்டத்தை விரும்பிக் கூறிய
மொழிக்கு உறழ்த்துகறவின் வழவாய் அவளும் நகையாடிக்கூறலி
னமைத்தது" என்பது

உ. "திவகன் முகிவோடுஞ் சேணிவகைகாண்டென; . . . முகத்திற்கும்
குழலுக்கும் திவகனுமபுயலும் உவமை" சீலப் ௧௮: ௩௧.
49

ந. அகர் கவித்தொகை கூசு.

விரிதண்ணூல் சுற்றிய விரித முலரி
யரவுக்கன் ணணியுற முரன்மீன் றகையொப்ப
வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்
விரித்தொலி ௩௩ ந்தலாய் கண்டை யெமக்குப்
பெரும்பொன் படுகவை பண்டு

எ-து: நின்று அழகினை யுடைய முகம் மதியையொப்ப, மணிகள் விளங்கும் நின்றின்னின் மயிர் அம்முகத்துக்கொப்பாகிய மதியை மிகவும் பொருத்துந் தருமையையுடைய மழையை யொப்ப, அப்பின்னின் மயிர்க்கண்ணே கிடந்து அலர்ந்த நண்ணிய நூலாற் கட்டின தேனூல் ஈரமான இதழையுடைய பூக்கள் (க) பின்னுக்கொப்பாகிய கரும்பாம்பிடத்தே கிடந்து அதன் கரிய நிறத்தோடே மாறுபடுகின்ற கார்த்திகையென்னும் மீனினை அழகையொப்ப, மனத்தான் ஒப்புக்கண்டவர்களை இவ்விடத்தே அரிய வருத்தத்தைச் செய்து போகின்ற பார்த்து தழைத்த கூத்தையுடையாய்! நீ என்னை என்னும் நிலைமையைக் கை விட்டு யான் கூறுகின்றதனை மனத்தான் ஆராய்ந்துப் பார்; நீ பண்டு எம் பொருட்டுப் பெரிய பொன்னுண்டாவை; எ-று.

இது முன் நீ இடைவிடாமற் (2) கூடிய கூட்டத்தால், போற்றப்பொலிவு எய்தினையெனக் கூறி, ஈண்டு நிகழ்ந்த அருமை செய்தயர்த்ததனால் பிறந்த வருத்தத்தை நீக்கிற்றும்; அஃது எமக்கு நீ பெரிய பொன் கடவையென்பதோர் நகைப்பொருளுந் தோன்ற நின்றது.

அலரி பூவென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. ஒப்பவென்னுஞ் செயவெனெச்ச உவமவுருபுகள் கண்டாரென்னுந்தொழிற் பெயரிற் ரெழிலொடு || முடிந்தன.

அ ஏள! எல்லா, மொழிவது கண்டை (ந) யிஃதொத்தன் நொப்பி
லெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக
முழுது துடையனோ X யாம்

க. (அ) “கோளுண்ட திங்கண் முகத்தான்” கம்ப. பூக்கொய். கச. (ஆ) “பின்னும் வேணிவார் குழலெனுந் கரியபே ராவம்” பிரபலிங்க. மாயைபூசை. எ.

உ. “தேச மொளியுந் திகழ நோக்கி” (பரி. கஉ: உக.) என்புழி ‘தேச - செயற்கை யழகு, ஒளி - கலவியால்வந்த நிறம்’ என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் இந்நூற்பக்கம் உகஉ: க-ஆக்குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும் ஒப்புநோக்குக.

ங. (அ) இஃதொத்தன் கலி. சுஃ கூ, கக; க, கூஉ: க, அச: கஅ. அஅ கஃ, கஃங: கக, கஙஅ: கஃ. (ஆ) இஃதொத்தன் என்பதை இடைச்சொல்

(பிரதிபேதம்) 'கந்தல்கண்டிபாறது' பொன்னுண்டாயை என்னுள் ஏற்றது முனரீர்
இடைவிடாமல் || முடிந்தன என இதழ்ச்சிக்குறிப்பு எல்லா, x யாம் உழுதாய்
எ - து: இயன்,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உஅ.

ஈ அள

எ-து: இவ்வெருத்தன் தன்னுற் றோற்றப்பொலிவு எய்தியேமெனத்
தெய்வகின்ற கடற்றைப் பாராயென செஞ்சொடு * கூறி, நீ ஏன் றோண்மேற்
குப்பிலெழுநிக் கனவுபோல ஓரொருகாற் தக்கின நிலையாலுண்டான
தோற்றப்பொலிவு உண்டாவேம்; அதுவன்றி எம்(க) முலையால் நின்மார்பிடத்து
இடைவிடாது உழுத கல் ிவினையை உடையேமோ? அஃதின்மே; எ-து.
என, இதழ்ச்சிக்குறிப்பு.

|| இது தொய்யிலெழுநி முடித்ததனுலுண்டான பொன்கடவேம்;
அதுவன்றி நின்கீழ் உழுத நிலையையுடையேமோவென ஒரு நனைக்
குறிப்புத் +தோன்றினதது.

கக

உழுதாய்;

சுருப்பியிர் பூங்கோதை பந்நல்லா யானின்

(உ) நிருந்திழை மென்றே விழைத்தமற் றிஃதோ

சுருப்பெல்லா நின்னுழ வன்றே வொருங்கே

துகாறு வான்முத மொப்ப மலர்ந்த

சுவனையு நின்னுழ வன்றே விகளி

முகைமாறு கொள்ளு மெயிற்று யிவையல்ல

வென்னுழவாய் நீமற் றினி

எ-து: சுருப்புகள் ஒலிக்கின்ற பூவாற்செய்த கோதையினையுடைய அழ
கினையுடைய கல்லாய்! நீ x உழுதாய்; பின்னை இக்கனவொழுக்கத்திலும் இந்நத்

சுறுதிரிந்த டென்று கல்லாடரும் (தொல். இடைச. கு. கூ.) (இ) இஃதொத்தன் என்பது இவ்வொருத்தனென 'இஃதென்ற அஃ நினைப்பொருளை உணர்த்திய சுட்டு உயர்த்தினைப்பொருளை புணர்த்தி நின்றதென்று நச்சிஞர்த்தினியரும் (தொல். கிளவி. கு. கூ.) இவ்வாறே வேறுமை காரரும். (தொல். கிளவி. கு. கூ.) கூறுவர். (ஈ) இத்தாற் பக்கம் கூளும். உ. (ஆ) குறிப்பும் பார்க்க.

க. (அ) "பஞ்சி மேன்மிதிக் கித்பனிக் குத்தகை, யஞ்சி லோதிய ரம்முலை நாஞ்சிலா, மஞ்சு தோய்வரை மார்ப மடுத்தாழ்த், தஞ்சு லோவுந் தொழிவின ஞாபினான்" துளா. சீயவதை. கூ. (ஆ) "முலையாலுழப் பட்டும்" சீவக. க.க.அ.ச.

உ. "திருத்திழை மென்றோன்" கலி. க.க.ச. உ.

(பிரதிபேதம்) * கூறினான். அகநானம் கூறினான். † தோற்றம்பொலிவு. ‡ வினையையாம் ஐயையேமோ அது எமக்குஇன்றே என்றான் || இதனால் † தோன்றி நின்றது சரும்பியாழல் x உழுதாயஎன்றதனான்கிருத்திடவிடாது.....காணென்றான் என்றதனற்பயன்.....உழுதாயென்றும்கைக்குறிப்பும் தோன்றித்தது மற்று. வினைமாற்று பின்னை.

ஈ அஅஅ

கலித்தொகை சுசு.

செருந்தின் இழையையுடைய மென்ருளிலே யான் எழுதின கரும்பின் ருத்தப் பொலிவெல்லாம் நின் முலைகள் இடைவிடாமற் புணர்த்ததனானான் பயனல்லவோ? அகலேடேகூடப் பழகுகின்ற ஒளியினையுடைய முகமானது குவையோடு இகலிப் புணர்ச்சிபோலும் பொலிவு பெறும்படி பூத்த கண்களின் ருத்தப்பொலிவு நீ இடைவிடாமற் புணர்த்ததனானான் பயனல்லவோ? (க) முல்லையுடையோடு மறுபாடுதொள்ளும்படித் தினை + புடையாய்! இத தோற்றப்பொலிவுக் கன்றி லேதே. தோற்றப்பொலிவுண்டாக நீ புணர்வா நீயென்றான்; எ-டு.

எனதனால்த், நன்கருத்து இடைவிடாது முயங்குதலையாறின் இனி நீ இடைவிடாமல் முயங்கினாகாணென்றான். அகன் பயன் இனி வரைவே

னென்றதாம். || இது நீ எங்கீழ் உழுதாயென கணைக்குயிப்புத்தோன்ற
நின்றது. மற்று, வினைமாற்று. குவையென்றது, கண்ணை.

இரனல் அருமைசெய்தயர்ந்ததாயில்லையென்றான். இரனல் நீ கடும்புங்
குவையுமன்றி வேறு என்னுபுரையென ஒரு கணைக்குறிப்புது—தோன்றிற்று.

கக எல்லா, நற்றீரோ விழைத்த கடும்புக்கு நீ கூறு

முற்றெழி எல்ல மலரென வற்ற

(2) நிரும்பீர் வடியன்ன வுண்டஞ் செல்லார்

பொருள்பொன்றான் செல்பா ரினி

எ-து. அதசேட்ட தலைவி எடா! என் னவயவகனில் கோற்றப்பொலிவு
உண்டாகச் கூறாமல் என் தோள்களில் நீ எழுதப்பட்ட கடும்பிற்குக் கோற்றப்
பொலிவுண்டென்று நீ கூறு; அடற்கு இயைத்தேன்; இனி அவர்க் செவ்வி
குலிந்து முற்றின் அழையுடைய நிலமலமென்று பிறர் கூறும்படியாக

க. (அ) “நறமுல்லே நேர்முடிக யொப்ப னிரைத்த, செழுமுதற்” (ஆ)
“முலைய முகைய முருத்து நிரைச்சன்ன, பல்லும்”

உ. (அ) “இரும்பீர் வடியொத்து மைவிளமகுங் கண்ணொரி” பரி எ: ௫௮.
(ஆ) “எஃ: குற், நிருவே ருகிய செரிக்கு வனப்பின், மாவின் னுவடி
போலக்காண்டொது, மேவ நண்டாமகிழ்நோக்குகண” அகம். உக

௫-௮ (இ). “மாவெ வகிர்ன்ன கண்ண” திருவாசக. அடைக்கலப். அ.
(ஈ) “வெப்பிளவனைய கண்ணுள்” சீவக. கடுக. உ. (உ) “குகவெப்பி,
பகுத்தே பதித்த தெனவெண்ண வாழ்வித்த பாதககண” அம்பிகா.
கஉஉ. (ஊ) “வெவகிரனைய வுண்கண்” (எ) “வெவகிர் வெப்பிண்கண்”
(ஏ) “வெவகிர் வெப்பிண்கண்” நைடக. என்னுது. ககக, சுயம்வரப்.
கக௮, புனல். ச. வன்பவையும் (ஐ) “இளமாங்காய் போழ்த்தன்ன கண்”
சுலி. க௦௮. உ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேசம் * தோளிலேழுநின் + உடையாய நீ இனித்தோற்றப் + எழுந்தருளை
|| இதனால் + தோன்றித்தது.

வருத்த முற்ற (க) இரும்பு சுர்வடியன்ன உண்கட்டும் மற்றமுள்ளு எல்லா
புரப்புகட்டும் பெரிய பரப்புண்டென்ற சொல்லுவாயாக; † எ-ற.

இ.களுல் அவன் அருமைசெய்தயார்கிலேனென்றதற்கு அக்காலமெல்
லாம் யான் வருகத்தமுற்றேனென்றானாயிற்று. கரும்பு அவையாமன்றி எழுதப்
பட்டதாகலின், தோததப்பொலிவு உண்டென்றான். கூட்டத்தார் பொலிவு
பெறுது இளமைப்பருவத்தும் இரும்புசுர்ந்த(உ)வடுவகிறை மொத்திருத்தலுன்.
தாகலின் துருமர்வடியன்ன வுண்கட்டுமென்றான். இது கண்ணென்னும்
பெயர்மாகிலையாய் நின்றுக. இ.களுல் அவன் அருமைசெய்தயார்கிலே
னென்றானருக. † கூறிய(உ)பொன்னிரத்தைப்பரப்பாக்கி அக்காலமெல்லாந்
தான் வருத்தம்படி தன் கலத்தை அவன்கொண்டமை கூறினானாயிற்று.

௨௩ கலலா மி. துளை பிதர்;

சங்கே தகைப்படுவ னாண்டான் நாயிப்பெயின்

நோத்துமெனன் டன்ன டல

எ-து. அதுகேட்டலைவன் கலலாய் || இருநாரே யான்கூறுகின்றதனைக்
கேள்; அ.கனைச் சேர்ந்து அவன் செல்வசை நுகராரென்றுவான் அவன்
வயத்தொடு நின்று சாரியாத நலைமைப்பாடி எய்தவலுயின். அவ்வைக்கன்
அவனாழ்வான் பயனை கொண்டாற் பேன் பல்பயனாய் யான் இவ்விடத்தே
எய்துவேனென்றான், எ-து

க. (அ) "இரும்புமேல் விடாது நிற்பார்" (ஆ) "இரும்பு மேய்க்கொழிந்த
மிச்சிலவரை ஈராபன்" (இ) "இரும்புண்டி மிகுத்த மாரபின்" (ஈ)
"இரும்பெசுதிற் படுத மாரபின்" சீவக. எ.அ.௨, க.௭௭௭, ௨௨௭௭,
௨௩௭௭.

௨ (அ) "சுடிசுகரீவை" (கே.கையாயி. ௭௭) என்பதற்கு, திரிவிதாபிபாலு
கணச்சும இளையே என்று பொருளாக நிவடியென்பதவடுவகிருக்கு
தா பெயர் என்று எழுதியிருக்கும் பொருள்விரகம் இங்கே அறிதற
பாலது. இச்சொல் வடுவகிருக்கேயவழி வடுவுக்குமபெயராய்வழங்கும்;

அச்சுனை “நறுவடி மாலின் பைந்துண ருழங்கி” (நலி சக ௧௪.) என்பதனான அச்சுநுரிப்பாலும். (ஆ) “கொக்கி னறுவடி விதிர்த்த” பெருநாயன். ௩௦௧) (இ) “நறுவடிமாவின்” (மலை. ௫௧௭) என்பவற்றாலும் உணர்க. கெடுவகிபென்னும் பொருளில் வடுவென்பதும் வரும்.

௩. (அ) “பூப்போ லுணகண் பொன்போர்க் தனவே” (ஆ) “மேனி பொன்போற் செய்யு ழூர்கிழுவோனே” ஐங். ௧௭, ௪௩. என்பவைகளும் (இ) “வயங்கு பொன்னீன்ற” (வேக ௧௫௩௦) என்புழி, ‘பொன்பாய்பு’ என்று எழுதியிருக்கும் விளக்கமும் இங்கே அறிதற்பாலன. பிரகிபேசுந்தி! வருதாமுற்ற உண்கட்டு! எனருவதுதலால்! கூறியது பொன்னிறத்தை யொப்புப போக்கியகாலமெல்லாம் || இஃயோனே,

௩௧௦ கவித்தொகை ௧௪.

என்றது கட்டத்தாற் செயற்கைநலம்பெற்ற நினை வாரந்துகொ நின்றிற் பெறும் பயனெல்லாக் கொள்வேனென்றதாம். இனி அரசனுடைய கொருளை நுகர்ந்தவன் எதிர்ப்படிவ் அவ்வரசன் அவனிடத்து வருத்தமுறுத்த கொண்டாற்போன்ற பலபயன்களையும் யானும் இங்கே கொள்வேனென ஒரு நகைச்சுறிப்புத்தோன்றி நின்றது.

௨௬ ஆங்கா

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி நீ அருமைசெய்தயார்த்தனைப் பொய்யாங்கி அள்பின்றி நின்றதன்மை நீங்கி எம்மிடத்து அன்புடையையான காலத்து நீ கூறியவாறே ஆவதாகவென உடம்பட்டுக்கூறினாள்; எ-று.

அத்திற மல்லாக்கால் (க)வேங்கைனி
முற்றெழில் கொண்ட சுணங்கணி பூணகம்
பொய்த்தொருகா லெம்மை முயங்கினை சென்றிறோ
(உ)முத்தேர் முறுவலாய் நீயடும் பொன்னெல்லா
முத்தி யெறிந்து தீவிடற்கு.

க. (அ) “ஆஹி, நளிச்சினை வேங்கை நான்மலர் நச்சிக், களிச்சரும்பாற்றாஞ்
சுணங்கிற் சுணங்கு பிதிர்ந்து,..... ..புணகத் தொடுங்கிய வெம்
முலை” சிறுபாண். ௨௨ - ௨௬; (ஆ) “வேங்கை வென்ற சுணங்கின்”
ஐங். ௩௨௪; (இ) “வேங்கை, பூமுறு நறுவீ கடுப்பக் கேழ்கொள,
வாகந் தரும்பிய மாசறு சுணங்கின்” (ஈ)-“பொன்வீ வேங்கைப் புது
மலர்புரைய, நன்னிறத்தெழுந்த சுணங்கணி வனமுலை” அகம். ௧௭௪;
௧௦ - ௧௨, ௩௧௬: ௮-௯; (உ) “நாகின வேங்கையிற், கதிர்ந்தொளி திகழு
றுண் பல்சுணங்கின், மாக்கண்மலர்ந்த முலையன்” புறம். ௩௫௨, ௧௨-௧௪;
(ஊ) “குறமனைவேங்கைச் சுணங்கொ டணங்கலர் கூட்டுபவோ”
நோவையார். ௧௬. (ஏ) “வாரிரு புடையும் வீக்கி வடஞ்சுமந்தெழுந்து
வேங்கை, யேரிருஞ் சுணங்கு சிந்தி யெழுகின்ற விளமென் கொங்கை”

(ஏ) “நறவேங்கை யவீர்சுணங்கின் மடவார்” துளா. சீய. ௧௮௮,
கல்யாண. ௨௦௮; (ஐ) “முலைத்தலைச் செஞ்சுணங்கு வேங்கை மலரோ,

டலைத்தன வம்பொற்பிதிர்” யா - வி. கு. ௮௪. மேற்கோள். (ஓ)
“அணங்கரவல்கு வரிவையராரத் தனமருப்புச், சுணங்கலர் வேங்கைத்
துணர்மலை நாட” அம்பிகா. ௩௩௫.

உ. (அ) “முத்தேர் முறுவலாய்” என்பது அன்னவை பிறவுமென்பதனாற்
கொள்ளப்படும் உவமையுணர்த்துஞ்சொற்களுள் ஏர்வந்ததென்பதற்கும்
(தொல். உவமை. கு. ௧௧. இளம்) (ஆ) உருவுபற்றிய பண்புவமத்தின்
கண் ஏர் வந்ததென்பதற்கும் (இ - வி. கு. ௧௪௨) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * நின்றது அதகேட்டதிலே ி அருமை..... உடம்பட்டுக்கறிலுல்
சூங்காக, ிவிடற்கு ஏ-த. அதகேட்டதிலுள்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

௩௯௧

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன் நீ இங்மனம் வெறுத்துக்கூறிய கூறுபாடு எவ்வளவு காலத்து, முத்தையொக்கும் முறுவிலையுடையாய்! நீ முன்பு உறையப் பட்ட பல்லாம் இனி ஒருகாலமும் உறையபடி வழித்துவிடுகற்கு வேங்கைப்பூவினது முற்றின் அழகைக்கொண்ட சுணங்கணிக்ந்த பூண்புடைய ஆகத்தாலே பொய்த்தாகிலும் ஒருகால் முயங்கினையாய்ச் செல்வாயென்றான்; ஏ-று.

பொன்னெல்லாம் உத்தியெறித்து விடவென்றதனால் வரவேனென்றான்; இதனால் நீ கடவு'பொன்னெல்லாம் பெற்றேனென்று கழித்துவிடுவேனென ஒரு கதைக்குறிப்புத் தோன்றியின்றது.

இதனால். இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடையதை தோன்றிற்று.

இது தரவும் ஐஞ்சேடுக்கித் தலைவிரவின குறுவெண்பாட்டும் தனிச் சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் * வழியொசு புணர்த்த சொற்சேடியும் குறுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கலிவெண்பாட்டு. இஃதனால் நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல்வெண்சீரும் வருகலின் அணிமுக மலிரோப்ப வம் மலையணியேய்ப்பு(?)மென்பது கட்டியென்றாயிற்று. "நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டினும், வரைநிலை யின்றே யவ்வாடி கென்ப"(க) என்பதனால் உணர்க.

(உஅ)

(கூரு.) திருந்தியாய் தோளப்கம் (உ)முர்க்கெல்லாஞ் சாலும்

பெருகதை யல்க அிகழ்ந்த தொருநிலையே

(ரு)மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்குக்கு

லந்துகிற போர்வை யணிபெறத் தைஇரும்

(இ) "முத்தேர் முறுவலாய்" கவி. கூஉ: கட, கூஎ: சு. (ஈ) "முத்தேர் முறுவலார்" இனியது. உ.

க. பொல். செய். கு. சு. இஃதுரையிலும் "நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல்வெண்சீரும் முதல்வந்து பின்னர் வெண்சீடுக்கிய வெண்டளை வரினும் மிறிது தள்ளலோசை பிறத் தலின் அதனைச் சீர்வகையடியென்றுணர்க" என்றுகூறி அதற்கு 'அணிமுக பின்னின்சன்' என்பதை மேற்கோள் காட்டி யிருக்கிறார் இவ்வரையாசிரியர்.

உ. “உலகத், துன்னோர்க் கெல்லாம் பெருகை யாகத், காமங் கைம்மிச
வ்றுதர” அகம். உருஅ: கஉ-ச.

ங. “துஞ்சுர் யாமத்தும்” ஐங்குறு. கங. (ஆ) “துஞ்சுர் யாமத்து” அகம்.
கஉ: கஉ. (இ) “மன்னுயி ரெல்லார் துயிற்றி யளித்திரா, வென்னவ்ல
தில்லதுணை” துறங். ககசஅ. (ஈ) “ஊர்மடி சங்குல்” சிலப். கக:

(பிரதிபேதம்) *வழியைப் புணர்த்த தட்டல்வரை,

ககஉ

கலித்தொகை கூடு.

டு (க)மின்சாயன் மார்பன் குறிமின் னென் யானாகத்
நீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கர்ப்புயங்

காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பாளைத்
தோழிநீ போற்றுகி பென்றி யவனாங்கே

க௦ பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவ ஈனின்றி ரெனக் கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
தையா றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்

(உ)†பக்கநித்துக் கொண்ட யெனத்தர லும் யாதொன லும்

கரு (ங)வாய்லானே னிற்பக் கடிதகன்று கைபாறிக்
கைபயரிக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்பியா

னேனைப் பிசாசுநு நென்னை நலிதரி
னிவ்வுய் பலிநீ பெருஅமற் கொள்வே
னெனப் பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப

உ௦ முதுபார்ப்பா, வஞ்சின னாக லறிந்தியா நெஞ்சா
தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றாவக் கண்டே
கடிதாற்றிப் பூசு ரெழுடங்கின னாங்கே

உல. (உ) “பழலில் முதுபாயல்கொண்டோன்” (ஊ) “உயாதுத் சியாமத் தொருகனி பெழுது” மன. எ கூட, ௨௦ கச. (௩) “பல்லுயிர் மடிந்த நள்ளெய்யாமது” (ஏ) “ஊமடி கருவு” பெருங் (உ) க. சஉ, (ங) உக. டு.

க. (அ) “சாயலின் மாரபன்” (ஆ) “சாயலின் மாரபு” கலி. ச. ௩௦ கச. ௩௮. (இ) சாயலென்பதற்கு ஐம்பொறியால்துகரும் மென்மையென்று பொருள் கூறி அம்மென்மை ஊற்றிதரு வந்தனமக்கு ‘சாயன் மாரபு’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி யிருத்தல் எண்டறிதற் பாலது. தொல். உரி. கு. உல. ௩௪. சீவக. ௮ உல.

உ. “அவரை யருந்த மந்தி பகர்வர், பக்திற் றேன்று நாடன்” (ஐங்குறு. உக௯) என்பதற்கு, ‘அவரை’ என்றையதன்மந்தி பண்டவாண்கா பைபோலத்தோன்று நாடன்’ என்றெழுதியிருகு முரையால் ‘பக்கு’ என்பது பையென்று துணியலாகும்.

கூ. “வாய்வாளாது” கலி, ஐசு. ௨௬ “வாய்வாளாநின்றான்” பரி. ௨௦. சக. (பிரதிபேதம்) *நின்றயெனக், † பைக்கழிந்து.

இரண்டாவது ஐயிஞ்சி உக.

௩௬௩

யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க

(௩) ணிரும்புரி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோ



ஐரேதில் குறாரி பட்டற்றாற் காதலன்

காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅ

பெண் மாகுலமாகி விளைந்ததை யென்றுந்தன்

வாழ்க்கை யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்

† வீழ்க்கைப பெருங்கருங் கூட்டி

இஃது இரவுத்தறி அலராமேன்றிச்சித் தலைவனை † நீக்கி நிறுத்தக் கருதிய தோழி “அல்லதறிப் படுதலு மவளையி னுரித்தே, யவள்துற மயங்கிய வமைவோடு வரினே” என்னும் (2) துத்திரத்தான் அல்லதறிப்படுதல் தனக்கும் உரித்தாகலின், அவன்செய்த || குறியறிதற்குப் புறத்துச் சென்ற

வழி, ஓண்டிப் பிறந்ததோர் செயதியாக ஒரு பொய்யை(ந)நாடகவழத்தும் உலகியல்வழக்குமாகப்பினைந்துவைகையாற்படைத்துக்கொண்டேயுற்றை ஞான்று தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது. இதனை, “இரந்து துறையுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீக்கி, நிறுத்த லன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெயதலு, நல்லகையுடைய —நலத்திற் கூறியும், x பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே”(4) = எனப்பொருளியறிந்தத்தி னத்துப் பொய்தலைப் பெயதலையும் படைக்கவும்பெறுமென வழுவமைத்த வாய்றும் கொள்க.

க. (அ) “கூனுடை வெஞ்சிலை குன்ற வாணர்தா, மாதுடன் புலிபட வளைந்த வாாவிலை” செது. கா.தமாதன. சுடு. என்பதும் (ஆ) “மலர்க், கருங்கண்ணி கண்கையின் மெனதுவி யன்னங் கருதினவத்த, பெருங்கண்ணி யிறபுன்ற காக்கைபட் டாங்குப் பிதர்மதின், மருங்கண்ணி வந்தன என்பது கேட்டின்னு மாயந்திலமே” வெங்கைக் கோவை. உடக. என்பதும் இவ்வே அறிதற்பாலன.

உ. தோல். கள. கு. சஉ.

ந. நாடக வழக்கென்பது உள்ளோளுவது இல்லோளுவது தலைவனாகச் சிலசெய்திகளைப் புனைந்துரைத்தல். இசெய்திகளில் யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூருது உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுதுதல் அந்மெனக் கருதி சிறிது இல்லனவுங் கூறப்படுமென்ப.

ச. தோல். பொருளி. கு. சந. இகனுரையில் இசெய்யுளை வரைந்து கோடற்குப் பொய்யுரை படைத்தற்கு இவரும், கலிவெண்பாட்டி (பிரதிபேதம்), * வாட்டக, † வீட்டக. ‡ நீக்கிற்றுத்த, || குறிப்பறிதற்குப் புறத்தில், x பல வகையாகவும், ± என யுழைமைத்த

இதன் பொருள்.

திருத்தின இழையினையுடையாய்! தன்னுடைய மயிர் நீங்குதலுந்
 மட்டையான தலையினையும் படாதினையு முடையனாய்க் கருங்குட்டி
 தாலே காலுந் கையுந் குறைந்து கடமைத்துறைப்பட்டு வந்து நந் தெருவி
 னின்றும் போகாமல் ஒளித்துத்திரியும் முடமாகிய முதிர்ந்த பார்ப்பானைத்
 தோழி நீ பேணுவாயாகவென்று பலகாலுந் கூறுவை; அதனைப் பேணாதே
 (க)உயிர்ப்பன்மைகளெல்லாங் சேர்த்துயில்கொண்டகருவிலே அழகிய துகி
 லாற் போர்த்த போர்வையை வாங்கி அழகுபெற உடுத்து நம்முடைய மென்
 மையினிய மார்பையுடையவன் செய்யுந் * குறியை உற்றுநின்றேறாக அப்
 பார்ப்பானுலே இராக்காலத்தே பெரிய நகைநிசுழ்த்து; அந்நகை ஊர்க்
 கெல்லாம் கொண்டாடுதற்கு அமைந்திருக்கும்; அது நிகழ்ந்த படியைக்
 தேளாய்; அவன் அவ்விடத்தே குனிந்துபார்த்து மகளிர் நிற்குந் காலம்
 அன்றாக இவ்விடத்து நின்ற * நீர் யாரென்று முற்படக்கூறி, சிறியவனே! நீ
 என்னுலே அகப்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டாயென்று கூறிப் பையெனப் பணிந்து
 வைக்கோலைக் கண்ட முதிய எருதுபோலே என்பக்கூற்றினின்றும் போகாதே
 நின்று தையால்! தம்பலந் தின்பாயென்று தன் பாக்கிடும்பையைக் குலைத்து நீ
 எடுத்துக்கொள்ளென்று தந்த அளவிலே யான் அங்கு ஒருவாராகதையும்
 வாய்திறந்து சொல்லேனாய் நிற்கையினுலே, தான் அஞ்சி முன்புகொண்டநின்ற
 ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கடிதாக நீங்கிப் பின்னை யான் பெண்பாற்பசா
 சாகிய பின்னையொழிந்த ஆண்பாற் பசாசு; எனக்கு அருள்; அவனனம் அரு
 ளாது என்னை வருத்துதலைசெய்வையாயின் இவ்வுரில் நீ பெறும்(உ)பலியை
 நீ பெருமல் யான் எடுத்துக்கொளவே சென்று பல வார்த்தைகளையும்
 பேணாமல் வாயாற் சொல்லிநிற்க, முதியபார்ப்பான் என்னைப் பெண்பசா
 சென்று கருதி அஞ்சினதைலை யான் அறிந்து ஒருகையாலே மணலை
 அள்ளிக்கொண்டு ஒழியாது அவன்மேலே தாவாக்கண்டு அவ்விடத்தேநின்று
 கடிதாகக் கதறி ஊர்க்கெல்லாம் கேட்பக் கூப்பிடத் தொடங்கினான்; எந்
 நாளுந் தன் தொழில் அவ்வாறு தனிநிற்கும் மகளிரைக்கண்டால், தன் காம
 வேட்கையாலே மேல்விழுதலாகக்கொண்ட முதியபார்ப்பானுடைய விரும்பு

இருபத்தொன்பதடியான்வந்ததற்குப் பேராசிரியரும் இவரும் (தூல்.

செய்ய. (கு.கக௦.) மேற்காண்காட்டியுள்ளார்.

- க. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை; புறம். எக: கள, உக௦: க. இது மகத் த் பன்மை குறித்தும்வரும். இச்சொல் மன்பது என்றும் அருகிவழங்கும்.
- உ. (அ) “பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போல” பதிந். எக: ஊ. (ஆ) “சுற்றினம் பெண்டி ராற்றூப் பாலகர், கடுஞ்சூன் மகனின் கெடுப்பு னுற் றோர், தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண், மன்றப் பேய்மகள் வந்து கைக் கொள்கென, நின்றெறி பலியி னெடுகெருர லோதையும்” மணி. எ: அக-அரு. :

(பிரதிபேதம்) * குறிமை ஐயுறவு, ஈயாவென்று.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

க.குகுநி

தலைபுடைய பெரிய தண்ணிய காடகம் நங் காதலர் கம்மைக குறிப்பிட்டு வந்து காணுங் காட்சி கெடும்படியாக நமக்கு வருகமாய் விளைந்தது; இது கவினைந்தபடி ஒன்றற்குங் கொடாத வலியினையும் விளைந்த விரியினையும் கண்மையினையுமுடைய புலியாலுள்ள பயனைக் கொள்ளுதற்கு சிறந்தனை வலியிலே அதன் றெழுந்தரு லேறுகியதோரா குடகரி அகப்பட்ட தன்மைத் தாயிற்று; ஆதலால் இனி இரவிற்கு திறிகழ்ச்சியின்றுபோலவென்றான்; எ-று.

வீழ்க்கை வாழ்க்கைபோல் சின்றது. காரக்துறவுக்கு அக்குறையைய. துறழாய் பாராவென்க.

வைகாண முதபகடெனவே காம இன்பம் நுகாதுவற்றமை கூட்டி சின்றது. ஏனைப்பிசாசெனவே அவன் பெண்பாற்பசாசும் நான் புண்பாற் பசாசென்பது உணர்கதிற்று. அருளெனப் பிரிக்க. ஆங்கே || கடிதார்த்தி நம மூர்க்கெலாம் பூசுருடாகினெனென மாறுக.(க)தம்பலம், தாம்புலமென்றபடி மொழிந்திரியு. தின்றியோ, ஒகாரம் அகை.

இதனால், தலைவற்கு அகைவு பிறந்தது

இஃது ஒருபொருளுகலாது அடியில்கந்து தனைவிரவி வந்த கலிவெண் பாட்டு.

(உக)

க. தாம்பூல மென்பது (அ) “ஒருவர் வாயுமிழப்பட்ட தம்பல மொருவர் வாய்க்கொண்டு” சீவக. உஅஉக. என இவ்வாதே திரிந்து வருதலு மன்றி, (ஆ) “வெள்ளிலைத் தம்பல்கண்டார” (இ) “வெள்ளடைத் தம்பற் குப்பை” (கம்ப. வரைக்காட்சி. சக, கார்கால. உஅ) என நறுருவறத் தும் வரும்.

(பிரதிபேதம்) * வினாதபாடி புவிகொணமாநி துதவலையித்தூரி பட்டசுனைமை, தாய்மறு, ஆதலால் இனிதுவிதகுறிநிகழ்ச்சி இன்று போறுபெனாநன் ஓனமறதும், † தன் மைத்தாலெனக. கீழக்கை, ‡ குழகுப்பாரா, || ௧௮௪௪, ௧௮௪௫. + குறிஞ்சிக்கு நாசிராபககிளியான்செய்த வுணமுடிதது ௧௮௪௬.